FRANK HERBERT

Autorul celebrului
DUNE

CIUMA ALBĂ

Un abominabil act terorist și teribilele lui consecințe pentru specia umană

SF
Avertisment

EDITURA
URANUS

Editura URANUS
Bucureşti 1994
Traducerea: OANA CHIRIŢĂ-CEARA
Coperta de ALEXANDRU IONESCU

Ciuma albă

Frank Herbert, THE WHITE PLAGUE

® Frank Herbert, 1982

ISBN 973–9021–12–3

Versiunea 3.1 standard RIF1

PROLOG

Au şi irlandezii foamea lor de putere, aşa cum are, de altfel, oricare alt popor, o foame aprigă de a ajunge la acea Poziţie Supremă care să-ţi dea dreptul să le spui celorlalţi cum trebuie să se comporte. E adevărat că la noi, irlandezii, ea îmbracă o formă deosebită! Iar aceasta vine de la faptul că ne-am pierdut datinile strămoşeşti – legile simple ale vieţii, rădăcinile şi locul familiei în inima societăţii. Guvernele continentului romanizat ne descumpănesc şi ne fac frică. Ele şi-au împărţit întotdeauna popoarele în două tabere – tabăra stăpânilor şi cea a supuşilor, ultima fiind, bineînţeles, mult mai numeroasă decât prima. Uneori lucrul acesta se face cu mare iscusinţă, ca în America, de pildă; lente acumulări de putere, de lege după lege, făcute pe nesimţite şi toate, în final, manipulate de o elită, al cărei monopol este să înţeleagă perfect limbajul nedreptăţii. Să nu-i acuzaţi pe stăpâni! Asemenea separări de populaţie se bazează întotdeauna pe supuşi docili. Iar lucrul acesta se poate întâmpla sub conducerea oricărui guvern, inclusiv al ruşilor marxişti. Oricine priveşte cu atenţie la sovietici desluşeşte o formă ciudată de îngăduinţă umană – faptul că au suportat edificarea unei copii aproape perfecte a regimurilor ţariste: aceeaşi paranoia, aceeaşi poliţie secretă, aceeaşi armată intangibilă, aceleaşi batalioane ale crimei şi lagăre ale morţii în Siberia, acelaşi capac de teroare aşezat pe imaginaţia creatoare a oamenilor, aceleaşi deportări pentru toţi cei care nu pot fi îndepărtaţi prin crimă sau cărora nu li se poate, pur şi simplu, cumpăra

tăcerea. Totul seamănă mai degrabă cu o teribilă memorie artificială, maleabilă, instalată confortabil în întunericul minţilor noastre, gata în orice clipă să-şi schimbe forma, să se transforme într-o altă structură rudimentară, imediat ce arşiţa o atinge. Mă tem pentru forma lucrurilor, pentru forma care ar putea prinde contur după întâlnirea cu Ciuma lui O'Neill. Cu adevărat mă tem, fiindcă arşiţa este mare!

Fintan Craig Doheny

Fie ca lespedea de mormânt a iadului să-i fie pe veci culcuş!

— Vechi blestem irlandez

Era un Ford englezesc obişnuit, de culoare gri, cu volanul pe dreapta. În Irlanda, modelul acesta fusese parcă realizat în respectul legilor economiei spartane. John Roe O'Neill avea să-şi amintească mereu braţul drept al şoferului în mâneca puloverului maron, aşezat relaxat pe marginea ferestrei deschise a maşinii, în lumina filtrată de după-amiază a Dublinului. Un fragment condensat de coşmar, îngheţat în amintire, care face ca tot restul lucrurilor înconjurătoare să dispară – doar maşina şi braţul acela…

Alţi câţiva supravieţuitori, martori şi ei ai momentului, au comentat despre urma unei izbituri în aripa din faţă stânga a Fordului. Locul, spuneau ei, începuse să ruginească.

Vorbind de pe patul de spital, unul din martori a spus:

— Maşina era veche, o rablă şi chiar îmi aduc aminte că m-am gândit atunci că cineva s-ar putea răni dacă, din greşeală, s-ar atinge de tabla aia spartă.

Doi dintre cei care îşi aminteau că au văzut maşina pe când aceasta tocmai părăsea Lower Leeson Street îl cunoşteau din vedere pe şofer, de pe vremea când omul încă mai purta uniforma de poştaş. Îl chema Francis Blay şi era pensionar al serviciului poştal, dar lucra cu jumătate de normă ca paznic la un şantier de construcţii din Dun Laoghaire. În fiecare miercuri, Blay pleca devreme de la lucru aşa încât să aibă suficient timp pentru a face unele cumpărături şi apoi să-şi ia soţia, pe Tessie, de la serviciu.

O dimineaţă pe săptămână, tot miercurea, Tessie făcea pe secretara la o agenţie de pariuri de pe King Street. Restul zilei, femeia îl petrecea cu sora ei văduvă. Aceasta locuia în ceea ce fusese odată mica clădire de la poarta de intrare a oraşului, acum reamenajată şi care „era doar la câteva minute” de la drumul spre muncă al lui Blay, în Dun Laoghaire.

Era o zi de miercuri. Miercuri, 20 mai. Blay se îndrepta spre locul de unde trebuia s-o ia pe Tessie.

Uşa din stânga, deşi părea neatinsă de accidentul care boţise aripa, avea totuşi nevoie de o învârtitură bună de sârmă în jurul mânerului pentru a o ţine închisă, dar zdrăngănea ori de câte ori maşina nimerea vreo groapă.

— Am auzit-o hodorogind când a dat colţul în St. Stephen’s Green South, a declarat un martor. Numai din mila lui Dumnezeu marele nu eram şi eu la colţul cu Grafton Street când s-a întâmplat nenorocirea.

Blay a făcut dreapta, a ieşit din St. Stephen’s Green South, a intrat pe St. Stephen’s Green West şi, ţinând mereu stânga, s-a îndreptat spre Grafton Street. Erau şi rute mai bune pentru a ajunge la locul de unde o lua de obicei pe Tessie, dar acesta era „drumul lui” din totdeauna.

— Îi plăcea să vadă oamenii, a explicat Tessie. Dumnezeu să-l odihnească! Asta spunea că-i lipseşte cel mai mult de când se pensionase din serviciul poştal – oamenii.

Blay, puţintel la trup şi ridat la faţă, avea aspectul acela cadaveric, atât de comun printre celţii în vârstă din sudul Irlandei. Purta o pălărie soioasă maron, în exact aceeaşi nuanţă cu pulovărul lui peticit şi conducea maşina cu detaşarea răbdătoare a celui ce a făcut de nenumărate ori acelaşi drum. Şi dacă cineva l-ar fi întrebat care este adevărul adevărat, ar fi răspuns că lui chiar îi plăcea să fie în mijlocul unui trafic intens, care să-i facă drumul mai încet.

Fusese frig şi umed mai toată primăvara şi, deşi era încă înnorat, pătura de nori se subţiase şi se simţea că vremea se va îmbunătăţi. Numai câţiva pietoni mai purtau

cu ei umbrelele. Copacii de pe St. Stephen's Green, la dreapta lui Blay, erau plini de frunze.

În timp ce Fordul înainta centimetru cu centimetru în traficul congestionat al străzii, de la o fereastră, la al patrulea etaj al clădirii Societăţii de Film Irlandeze, privea un bărbat, dând satisfăcut din cap.

Exact la timp!

Fordul lui Blay fusese selecţionat tocmai datorită punctualităţii stăpânului lui, miercuri de miercuri. Pe lângă asta, a mai atârnat în balanţă şi faptul că Blay nu-l parca niciodată în faţa casei de pe Davitt Road, unde locuia împreună cu nevastă-sa. Îl lăsa întotdeauna mai încolo, pe strada principală, lângă un gard viu de care te puteai apropia uşor, venind din spate pe o cărare ascunsă vederii de un camion. Acesta fusese parcat în acelaşi loc şi în seara precedentă. Toţi vecinii îl văzuseră, dar nici unul dintre ei nu dăduse vreo importanţă faptului la momentul respectiv.

— Mereu sunt parcate camioane în locul acela, a spus cineva. De unde era să ştim noi?

Cel care privea de la fereastra clădirii Societăţii de Film avea multe nume, dar de născut se născuse ca Joseph Leo Herity. Era un bărbat mic de statură, solid şi cărnos, cu o faţă lungă, subţire şi palidă, aproape transparentă. Îşi pieptăna părul blond pe spate, drept şi lung până aproape de guler. Ochii îngropaţi în orbite erau căprui deschis, iar din nasul borcănat cu nări proeminente ieşeau fire aspre de păr.

Din punctul lui de observaţie de la etajul patru, Herity cuprindea cu privirea întreaga scenă a dramei pe care el însuşi avea s-o declanşeze. Peste drum, copacii înalţi ai parcului formau un perete de vegetaţie ce închidea în el fluxul de maşini şi pietoni. Statuia lui Robert Emmet trona în faţa clădirii, iar în stânga ei se putea desluşi plăcuţa în negru şi alb a unui WC public. Fordul lui Blay se oprise şi el, odată cu traficul, chiar în stânga ferestrei lui Herity. Un autobuz turistic alb cu dungi late albastre şi roşii copleşea cu mărimea lui Fordul lângă care staţiona. Gazele de eşapament se simţeau dens până la etajul patru.

Herity mai verifică o dată numărul de înmatriculare al maşinii lui Blay, aşa ca să se asigure. DA – JIA – 5028 şi mai era şi aripa dreaptă boţită de accident.

Şirul lung de vehicule începu să avanseze încet, apoi se opri din nou.

Herity privi scurt spre stânga, la colţul cu Grafton Street. Putea desluşi firma Lumii Jucăriilor şi a Societăţii Permanente Irlandeze la parterul clădirii în cărămidă roşie care avea să fie curând preluată de Banca Ulsterului. Fuseseră unele slabe proteste cu privire la asta, chiar şi un marş amărât cu câteva pancarte, dar totul se stinsese repede. Banca Ulsterului avea prieteni puternici în guvern.

Barney şi şleahta lui, gândi Herity. *Cred ei că noi nici habar n-avem de matrapazlâcurile lor pentru a face pace cu băieţii din Ulster!*

Fordul lui Blay se târî încă câţiva centimetri înspre colţul străzii, dar se opri din nou. Circulaţia de pietoni era foarte intensă la intersecţia dintre străzile Grafton şi St. Stephen’s Green.

Un individ chel, îmbrăcat într-un costum bleumarin, se oprise chiar sub fereastra la care stătea Herity şi privea atent afişele cinematografice. Doi tineri, împingându-şi de ghidon bicicletele, îşi făcură loc pe lângă chelios.

Traficul era încă oprit.

Herity privi în jos la acoperişul maşinii lui Blay ce arăta obişnuită şi nevinovată, atât de nevinovată! El însuşi fusese unul din cei doi care s-au furişat în spatele camionului acoperit de rouă, aflat în imediata apropiere a locului unde Blay îşi parcase maşina cu o noapte înainte. În mâinile lui Herity se găsea pachetul cu plastilina pe care au lipit-o ca pe o bucată informă de muşchi murdar pe burta maşinii lui Blay. În inima pachetului era un minuscul radio-receptor, iar transmiţătorul se afla chiar în faţa lui Herity, pe pervazul ferestrei: un mic paralelipiped de metal negru care avea o antenă de sârmă subţire şi două butoane – unul galben, celălalt roşu. Galbenul arma, roşul transmitea.

Herity aruncă o privire scurtă ceasului – trecuseră deja cinci minute peste Ora Zero. Nu era vina lui Blay. Afurisitul

de trafic era de vină.

— Îţi poţi potrivi ceasul după Blay, spusese conducătorul echipei de recrutare. Moşul ăsta afurisit ar putea foarte bine conduce şi un tren.

— Ce afinităţi politice are? a întrebat Greaves.

— Da' cui îi pasă de afinităţile lui politice? interveni Herity. Este perfect pentru ce ne trebuie nouă şi va muri pentru o cauză măreaţă.

— Strada va fi plină de oameni, a spus Greaves. Şi vor fi turişti, fără doar şi poate; la vremea asta e plin de englezi.

— Noi i-am avertizat să-i oprească pe băieţii din Ulster, a replicat Herity. *Greaves ăsta se comportă câteodată ca o babă plângăcioasă!* Ştiu ei la ce trebuie să se aştepte din partea noastră, dacă nu ne ascultă.

Şi totul a fost hotărât şi pus la punct atunci, pe loc. Iar acum, maşina lui Blay se târa centimetru cu centimetru înspre masa de pietoni de la colţul cu Grafton Street, pietoni între care se amestecaseră şi posibilii turişti.

John Roe O'Neill, nevasta lui, Mary şi gemenii lor, în vârstă de cinci ani, Kevin şi Mairead, ar fi putut fi clasificaţi şi ei drept turişti, deşi John se aştepta să rămână în Irlanda vreo şase luni pentru a-şi isprăvi lucrarea datorită căreia se afla acolo cu o bursă din partea Fundaţiei Pastermorn din New Haven, Connecticut.

„Privire de ansamblu asupra cercetării genetice la irlandezi”.

Încă mai credea că titlul era un pic pompos, dar, oricum, el nu era decât un pretext. Adevăratul studiu trebuia făcut atât pentru a determina societatea romano-catolică a Irlandei să accepte o nouă viziune asupra geneticii, cât şi pentru a analiza dacă această societate prezintă un oarecare potenţial pentru a face faţă noii explozii informaţionale din biologia moleculară.

În dimineaţa aceea de miercuri, proiectul studiului îl preocupa mult, dar avea de făcut o seamă de alte pregătiri şi acestea îl solicitau în egală măsură. La loc prioritar pe lista de trebuinţe imediate era transferarea unor fonduri din America la Allied Irish Bank. Mary voia să cumpere nişte

pulovere „ca serile să nu-i prindă frigul pe ăştia micii”.

— Uită-te la tine, o necăji John în timp ce ieşeau din Hotelul Sherbourne şi se amestecau în vâltoarea de turişti şi oameni de afaceri de pe stradă. Doar de patru zile eşti în Irlanda şi-ai şi început să vorbeşti ca cei de pe aici.

— Şi de ce nu? întrebă ea. Ambele mele bunici s-au născut la Limerick.

Izbucniră în râs, atrăgând atenţia unor trecători care le aruncară nişte priviri curioase. Copiii trăgeau de fusta lui Mary, nerăbdători să meargă la cumpărături.

Lui John i se părea că Irlanda îi prieşte lui Mary. Femeia avea un ten palid şi alb şi ochii foarte albaştri. Părul negru ca pana corbului – *păr spaniol,* cum îl numea familia ei – îi încadra faţa mai degrabă rotundă. Un chip drăgălaş. Piele şi trăsături de irlandeză sadea. Se aplecă s-o sărute înainte de a se despărţi de ei. Gestul lui o făcu să roşească, dar, mulţumită de manifestarea de afecţiune, îi zâmbi cald.

John o porni grăbit, fredonând încetişor, amuzat de el însuşi când recunoscu melodia: „Oh, ce dimineaţă minunată!”

Programarea lui de miercuri pentru „transferul de valută” era stabilită la ora două după-amiază, la Allied Irish Bank, pe colţul străzilor Grafton şi Chatham. Chiar la intrarea în bancă era o plăcuţă cu litere albe pe fond negru: „Pentru clienţii fără cont în banca noastră – la etaj!” Un om de pază în uniformă îl conduse pe scări până în faţa biroului directorului băncii. Charles Mulrain, un tip mic de statură şi nervos, cu părul de culoarea paiului şi ochii de un albastru spălăcit în spatele ochelarilor cu rame de aur, avea obiceiul să-şi atingă tot timpul colţurile buzelor cu arătătorul, mai întâi colţul din stânga, apoi pe cel din dreapta, după care să-şi şteargă, cu o scuturare de mână de sus în jos, cravata de culoare închisă. Făcu o glumă nesărată despre biroul lui de la etajul întâi – „ceea ce dumneavoastră, americanii, numiţi al doilea etaj.”

— Confuzia nu durează decât până când te edifici, îl asigură John.

— Ei bine…, o atingere grăbită mai întâi a buzelor, apoi

a cravatei. Cred că înţelegeţi că noi facem, de obicei, acest fel de tranzacţii la filiala noastră centrală, dar…

— Atunci când am sunat la telefon, m-au asigurat că…

— … că o putem face ca o facilitate pentru client, spuse Mulrain. Ridică un dosar de pe birou, se uită înăuntru şi dădu din cap. Da, această sumă… Dacă vreţi să vă faceţi comod aici în birou… Eu mă duc să aranjez formalităţile necesare şi mă întorc imediat.

Mulrain ieşi, aruncându-i lui John un zâmbet anchilozat din uşă. Rămas singur, John merse la fereastră, dădu la o parte perdeaua grea de dantelă şi privi jos în strada Grafton. Trotuarele erau pline de oameni până la intrarea cu boltă în St. Stephen's Green, care se deschidea la două blocuri distanţă în susul străzii. Traficul auto, într-un singur sens, pe două şiruri, umplea carosabilul, abia târându-se. Un tip îmbrăcat în alb curăţa parapetul de la acoperişul centrului comercial, aflat vis-à-vis, în diagonală faţă de bancă, iar silueta lui, agitând o perie cu coadă lungă, era perfect profilată pe fondul unui şir de coşuri de fum de pe acoperiş.

Aruncând o privire către uşa închisă a biroului directorial, John se întrebă în gând cam cât va mai întârzia Mulrain. Aici totul era aşa de înfiorător de formal. John îşi privi ceasul. Mary şi copiii trebuiau să sosească în câteva minute. Plănuiseră să ia ceaiul undeva, apoi John va merge pe jos pe strada Grafton spre Trinity College unde-şi va începe lucrul la bibliotecă – adevăratul debut al lucrării sale.

Mult mai târziu, John avea să privească înapoi cu ochii minţii la aceste câteva minute petrecute la fereastra de la „etajul întâi” a biroului directorului băncii şi să reflecteze la cum o cu totul altă înşiruire de întâmplări fusese pusă fără ştirea lui în mişcare, implacabilă ca imaginile unui film, care, cadru cu cadru, se succedau inexorabil, fără ca cineva să mai poată schimba vreodată ordinea lor. Totul se concentra în jurul vechiturii lui Francis Blay şi a unui mic transmiţător VHF din mâinile unui om hotărât, aflat la o fereastră deschisă ce dădea în intersecţia unde strada

Grafton întâlneşte St. Stephen's Green.

Blay, răbdător ca întotdeauna, avansa încet odată cu traficul. Herity, de la fereastra lui cu vedere de ansamblu, apăsă butonul de armare al transmiţătorului, asigurându-se că antena spânzura afară peste pervaz.

Pe măsură ce se apropia de colţul străzii Grafton, mulţimea pietonilor îl forţă pe Blay să oprească şi, din această cauză, pierdu verdele pentru a putea face colţul. Auzi cum motorul diesel greu al autobuzului turistic eliberat de trafic câştigă viteză şi-l dublează pe dreapta. Pe clădirea din stânga lui erau ridicate schele sprijinite de zidul aspru, iar un panou cu litere albe pe fond roşu se înălţa deasupra construcţiei încă nefinisate. Această clădire este renovată de G. Tottenham Sons, Ltd. Blay privi spre dreapta şi remarcă reclama înaltă, albastru pe alb a restaurantului Prestige, simţind un ghem de foame în stomac. Pietonii se strânseră într-o insuliţă vie lângă maşina lui – o mulţime de oameni care aşteptau să traverseze spre St. Stephen's Green, iar alţii luptându-se să-şi croiască drum printre maşinile oprite pe Grafton şi care blocau trecerea lui Blay. Masa de trecători era foarte densă în jurul lui Blay, unii mergând într-un sens, alţii în sens opus. O femeie îmbrăcată într-un taior de tweed maroniu, cu un pachet alb sub braţ şi ţinând cu ambele mâini doi copii mici, ezită în dreapta maşinii lui Blay, în timp ce căuta un spaţiu de trecere printre oamenii care o înconjurau din toate direcţiile.

John Roe O'Neill, de la fereastra biroului directorului băncii, o recunoscu pe Mary. Ceea ce îi atrăsese mai întâi atenţia fusese taiorul familiar şi felul în care femeia îşi ţinea capul, cu coiful ei de păr lucios, negru ca pana corbului. Zâmbi. Gemenii erau ascunşi vederii lui de peretele de adulţi care treceau grăbiţi în jur, dar îşi putea da seama, din poziţia lui Mary, că îi ţinea de mână pe amândoi. O scurtă spărtură în zidul de oameni îi descoperi privirii creştetul capului lui Kevin şi o parte din vechiul Ford cu braţul şoferului îmbrăcat în pulover maron aşezat pe rama ferestrei.

Unde dracu o fi directorul ăla? se întrebă iritat John. *Mary o să fie aici dintr-un minut în altul.*

Lăsă să cadă la loc perdeaua grea de dantelă şi mai privi o dată la ceas.

Herity, la fereastra deschisă de la etajul patru, dădu din nou din cap, aprobându-se pe el însuşi, făcu un pas îndărăt şi acţionă butonul roşu al transmiţătorului.

Maşina explodă sfâşiată în bucăţele de jos în sus, chiar sub picioarele lui Blay, pe care îl proiectă afară împreună cu o mare bucată din tavanul Fordului. Corpul lui se zdrobi şi se împrăştie dezmembrat. O fracţiune lată din metalul capotei zbură prin aer, făcând un arc lent şi se izbi de acoperişul clădirii Societăţii Permanente Irlandeze, demolând coşurile de fum şi spărgând ţiglele.

Nu fusese o bombă de putere mare, dacă o comparai cu altele, dar fusese plasată de experţi. Maşina se transformase într-un morman de fragmente de metal şi sticlă – o minge de foc portocalie, asezonată cu aşchii ucigătoare. O secţiune a capotei o decapită pe Mary O’Neill. Gemenii deveniră o parte a băltoacei de sânge proiectată în gardul de fier de peste drum ce mărginea St. Stephen’s Green. Corpurile lor au fost uşor de identificat mai târziu, deoarece ei erau singurii copii de acea vârstă din mulţimea devenită victimă.

Herity nu pierdu timp să-şi admire de la fereastră opera; zgomotul îi spunea tot ce trebuia să ştie. Băgă transmiţătorul într-un rucsac kaki mic şi uzat, mai îndesă un pulover vechi, galben, peste, strânse şiretul de la gura sacului şi şi-l aruncă pe umăr. Părăsi clădirea prin spate, satisfăcut şi vesel nevoie mare. *Barney şi şleahta lui vor primi mesajul!*

John O’Neill ridică privirea de pe ceas chiar la timp pentru a vedea mingea de foc cum o învăluie pe Mary. Pe el l-a salvat de sticla geamului doar perdeaua grea de dantelă, care oprise toate cioburile, cu excepţia unuia singur. Acesta îi tăie puţin pielea capului prin păr. Împins de şoc şi pierzându-şi echilibrul, căzu pe spate şi se izbi de un birou. O clipă fu inconştient, dar se trezi repede şi se ridică

în genunchi, exact în momentul în care în birou intra grăbit şi strigând directorul băncii:

— Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta?

John se împletici, ridicându-se până la urmă în picioare, respingând atât întrebarea cât şi răspunsul care îi umblau prin cap ca un reflex după şoc. Trecu pe lângă director, dându-l la o parte şi se repezi afară pe uşă. Mintea lui era încă pradă şocului, dar trupul îşi găsi singur drumul în jos pe scări. Lovi cu umărul o femeie şi o împinse la perete, iar el ieşi în stradă unde se lăsă purtat de mulţimea ce se înghesuia spre zona exploziei. Era un miros puternic de metal ars în aer şi se auzeau urlete de durere şi strigăte de groază.

Nu trecură nici câteva secunde şi John fu oprit împreună cu alţi curioşi de cordonul de poliţişti şi voluntari care protejau zona incidentului de intruşi. John încercă să-şi facă loc cu coatele.

— Soţia mea! urlă el. Am văzut-o. Era acolo. Soţia mea şi copiii noştri!

Un poliţist îl apucă de ambele braţe şi-l întoarse cu spatele, blocându-i vederea spre zona de stradă pe care stăteau împrăştiate bucăţile de carne sfârtecată şi sângerândă.

Gemetele răniţilor, strigătele disperate de ajutor şi ţipetele de oroare îl aduseră pe John într-o stare de furie oarbă. *Mary are nevoie de mine!* Se luptă să scape din braţele poliţistului.

— Mary! Era chiar în faţa…

— Vin ambulanţele, domnule! Se va acorda imediat ajutor! Trebuie să vă liniştiţi. Acum nu puteţi trece.

O femeie, la stânga lui John, spuse:

— Lăsaţi-mă să trec. Sunt asistentă medicală.

Vocea ei, mai mult decât cuvintele poliţistului, îl linişti. Oamenii ajutau. Era chiar şi o asistentă medicală.

— Vor curăţa imediat locul, domnule, spuse poliţistul. Vocea lui era enervant, înnebunitor de calmă. Aveţi o tăietură urâtă la cap. Haideţi să vă ajut să ajungeţi acolo unde sunt ambulanţele.

John îi permise poliţistului să-l conducă. Printr-o spărtură în masa de oameni, văzu priviri curioase şi auzi voci la dreapta lui *ooind* şi chemându-l pe Dumnezeu să „vadă ce prăpăd” era acolo. Glasuri înspăimântate povesteau despre lucruri pe care John nu voia să le vadă. Dar, de ştiut, ştia! Văzuse, doar, fragmentele de imagini pe lângă poliţistul care îl ajuta să ajungă la un spaţiu liber lângă gardul parcului.

— Aşa, uşurel, domnule, spuse poliţistul. O să vină imediat cineva să aibă grijă de dumneavoastră. Apoi adresându-se cuiva nevăzut: Cred că a fost lovit de un fragment volant. Sângerarea pare a se fi oprit.

John stătea sprijinit cu spatele de un zid zgâriat de cărămidă, din care, în urma exploziei, încă se mai ridica praful. Sub picioare simţea scârţâind sticla spartă. Printr-o deschidere în masa de privitori se vedea un fragment din măcelul însângerat de la colţul străzii, oameni care se mişcau şi se aplecau peste carnea sfârtecată. I se păru că recunoaşte haina lui Mary în spatele unui preot îngenunchiat. Undeva în el exista chiar o înţelegere a ceea ce vedea. Dar mintea lui rămânea îngheţată, rigid închisă între nişte limite. Dacă şi-ar fi dat drumul să gândească liber, atunci evenimentele ar fi curs – timpul şi-ar fi reluat mersul… – un timp fără Mary şi fără copii. Era ca şi cum un grăunte minuscul de luciditate se păstrase intact în interiorul lui, un grăunte minuscul ca o piatră preţioasă, care înţelegea, care *ştia…,* dar nimic altceva nu putea fi lăsat să mişte.

O mână îi atinse braţul.

Ca un curent electric. Ţipătul erupse din el – agonizant, purtându-şi ecoul în josul străzii, făcând oamenii să se răsucească pe călcâie pentru a se holba la el. Flashul unui fotograf îl orbi pentru o secundă, amuţind ţipătul, dar el încă îl mai auzea hăulind în capul lui. Era mai mult decât un urlet primordial. Venea de undeva, dintr-o zonă mult mai adâncă, mai adâncă decât bănuise el vreodată, o zonă pe care nici nu o cunoscuse până atunci şi împotriva căreia nu avea protecţie. Doi însoţitori de ambulanţă, îmbrăcaţi în

alb, îl apucară de braţe. Îşi simţi haina trasă de pe el, cămaşa sfâşiată. Un ac de seringă îl înţepă în braţ. Îl duseră grăbiţi la ambulanţă, îl urcară înăuntru şi simţi o ameţeală copleşitoare măturându-i memoria şi învăluindu-i mintea.

Mult timp după, memoria lui refuză să reproducă acele minute de şoc. Îşi amintea mica maşină, braţul maron de pe fereastră, dar altceva nimic. Ştia că văzuse ceea ce văzuse: explozia, moartea! Conştientizarea intelectuală se certa cu faptele. *Eram la geam doar, trebuie să fi văzut explozia!* Dar particularităţile, faptele stăteau ascunse în spatele unui ecran pe care el nu-l putea străpunge, îngheţate în interiorul lui şi cerând să se acţioneze cumva, altfel lucrul acela teribil va muşca în el şi-l va aneantiza.

Disperarea şi durerea fac casă mai bună cu sufletul celtic decât bucuria şi sentimentul victoriei. Orice bucurie celtică îşi are partea ei de suferinţă. Şi orice victorie duce inevitabil la disperare.

— Fintan Craig Doheny

Stephen Browder citi despre atentatul cu bombe din Grafton Street, în timp ce stătea pe iarbă în curtea Şcolii de medicină a Colegiului Universitar din Cork. Fiindcă era deja în anul trei de studii, Browder învăţase suficient ce era aceea rutină şcolară pentru a-şi îngădui o oră bună de pauză la prânz şi posibilitatea de a-şi trage puţin sufletul între orele de curs. Alesese acest loc pentru a-şi mânca sandvişurile, deoarece unele dintre elevele cursului de surori medicale veneau şi ele tot aici, iar, printre ele, se afla de cele mai multe ori şi Kathleen O'Gara.

Ziua caldă adusese multă lume în curte. Toţi preferau verdele ierbii monstruozităţii gotice din piatră rece – şcoala lor de medicină, care părea a fi mult mai potrivită ca închisoare – menire pe care o şi avusese pentru o vreme – decât pentru desfăşurarea unei activităţi moderne, de studiu ştiinţific.

Examiner, ziarul local pe care tocmai îl ţinea în mână, nu era decât un pretext, dar privirea îi fusese furată de imaginea inedită a unui bărbat urlând – *„Turist american îşi pierde familia în atentat"* – şi citi povestea dând din cap, din când în când, impresionat de grozăvia întâmplării.

Atenţia pe care i-o acorda Browder lui Kathleen O'Gara nu trecuse neobservată printre elevele de la Şcoala de asistente medicale. Fetele o necăjeau mereu pentru asta.

— Uite-l, Katie, hai că-ţi împrumut eu batista mea s-o

laşi să cadă ca din greşeală în faţa lui.

Kate roşea, dar nu se putea abţine să nu se uite la Browder, aşezat pe iarbă la o oarecare distanţă de ea.

Stephen era un tânăr slăbănog şi stângaci, cu părul blond ca nisipul şi ochi albaştri aşezaţi distanţat pe faţa lui deschisă. Întreaga lui fiinţă promitea celui care îl privea că va deveni negreşit un demn reprezentant al categoriei aceleia speciale de medici de cabinet cu umerii aduşi şi care inspiră deplină încredere atunci când statura lor înaltă se apleacă peste pacient cu bunătate şi competenţă. Lui Kate îi plăcea aerul de permanentă îngândurare, pe care îl vedea la el. Sfiiciunea de acum avea să se transforme fără greş într-o condescendenţă blândă şi într-o austeritate moderată, în perfect acord cu trăsăturile fin modelate ale feţei lui.

Browder ridică ochii de pe ziar şi-i întâlni pe cei ai lui Kate. Întoarse apoi privirea repede în altă parte. De două săptămâni încheiate tot încerca să-şi adune curajul şi să găsească o cale de-a o invita să iasă undeva cu el. Iar acum se certa singur în gând că nu reuşise să-i zâmbească atunci când fata îi prinsese privirea.

Nu putea să explice exact de ce fata asta îl atrăgea atât. Avea o siluetă tinerească, un pic în genul bondoc, dar care arăta foarte bine. Pielea ei era dintre cele ce lasă vederii vinişoare subţiri şi dă un aspect de piersică tenului. Părul – părul, ei, da! era de un frumos castaniu roşcat, parte a moştenirii vikinge, iar ochii căprui închis erau aşezaţi adânc în orbite sub o frunte lată. Aflase că era o elevă bună, inteligentă şi veselă şi auzise şi pe alte colege de-ale ei spunând:

— Nu-i ceea ce se cheamă o frumuseţe, dar e suficient de drăguţă pentru a-şi găsi uşor un soţ.

E frumoasă în felul ei aparte, gândi el.

O privi din nou şi din nou ochii lor se întâlniră. Ea zâmbi, iar el se strădui să-i întoarcă zâmbetul înainte ca legătura dintre ei să se destrame. Inima îi bătea cu repeziciune şi se aplecă peste ziar pentru a-şi oferi un moment de gândire. Imaginea omului care urla se holba la el din pagină, dându-i

fiori reci pe şira spinării. Bietul de el, îşi pierduse întreaga familie în explozie – soţia şi cei doi copii. Pentru o clipă, lui Browder nu-i fu greu să se imagineze pe el însuşi căsătorit – şi cu copii, bineînţeles – cu Kate O'Gara. Şi, apoi, că-i pierde în felul acesta. Pe toţi. Aşa, pe neaşteptate. Tot ceea ce-l făcuse pe Stephen Browder să-şi aleagă profesia de medic se revolta acum împotriva acelui atentat.

Oare există ceva pe lume care să merite asta?

Chiar reunificarea întregii Irlande, pentru care se ruga în mod solemn în zilele de sărbătoare – putea această reunificare să justifice un astfel de act?

Cei de la *Examiner* relatau că o ramură a Armatei de Eliberare Irlandeze – IRA –, Provoşii, revendicau atentatul. Unul dintre colegii lui, şi el student la medicină, făcea explozive pentru ei. Simpatiile corpului universitar nu erau greu de intuit. Toţi voiau ca britanicii să plece.

Jos Britanicii!

Browder îşi simţi gândurile şi sentimentele împărţite între afinităţile sale republicane şi compasiunea pentru oamenii aceia din Dublin sfârtecaţi de explozie. Treizeci şi unu de morţi, şaptezeci şi şase răniţi şi mutilaţi pe viaţă. Şi toate astea doar pentru că nişte indivizi din *Dail Eireann,* Camera Deputaţilor din Republica Irlanda, vorbeau despre un compromis. Nu va fi nici un compromis, nici o înţelegere cu britanicii. Niciodată!

Dar oare bombele aveau să rezolve vreodată ceva?

O umbră căzu pe ziar în faţa lui. Browder ridică privirea şi o văzu pe Kate O'Gara în picioare, uitându-se în jos la el. În grabă, se ridică şi un manual de anatomie îşi împrăştie în iarbă paginile detaşate împreună cu ziarul. Se uită la ea de sus, conştient pentru prima oară că este mai înalt cu mai bine de un cap.

— Tu eşti Stephen Browder, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da… Da, eu sunt…

Fata avea o voce frumoasă şi moale, remarcă el şi, deodată, intui ce mare avantaj, ce dar putea constitui o astfel de voce într-o meserie ca a ei. Avea un timbru care te calma, care îţi clădea curaj.

— Iar tu trebuie să fii Kate O'Gara…, reuşi el să bâiguie. Fata aprobă din cap.

— Te-am văzut citind despre atentat, cel din Dublin. Ce lucru groaznic.

— Aşa este, fu el de acord. Şi, imediat, înainte să-şi piardă curajul: trebuie să te întorci la cursuri chiar acum?

— Doar câteva minute mai am libere.

— Şi la ce oră termini? Era perfect conştient de faptul că roşise tot când îi pusese întrebarea.

Ea coborî privirea. *Ce gene lungi are!* gândi el. Cădeau ca nişte pene lungi şi fine pe obraz.

— Mi-ar fi plăcut să te pot vedea, spuse el. Şi Dumnezeu îi era martor că era adevărul adevărat. Nici nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Mama mă aşteaptă acasă la cinci şi jumătate, spuse ea, privind în sus la el. Poate putem lua ceaiul undeva pe drum…

— Atunci, ne întâlnim aici după cursuri? întrebă el.

— Da! fata zâmbi şi o zbughi spre grupul de prietene care o aşteptau.

Una dintre ele, care îi privise pe cei doi în timp ce discutau, şopti unei colege:

— Dumnezeule! Mă bucur că în sfârşit s-a făcut!

Sfânta Irlandă nu a fost decât un nume, un mit, un vis, fără nici o legătură cu realitatea. A fost tradiţia noastră, o parte din reputaţia noastră, confundată cu mitul că tot ce ne rămâne este doar onoarea câştigată pe câmpurile de luptă.

— Părintele Michael Flannery

Când se trezi şi deschise ochii, John Roe O'Neill văzu un preot stând în picioare lângă patul lui. Simţea sub el salteaua tare şi în nări un miros de antiseptice. Deci era la spital. Doctorul, un tip în vârstă şi înalt, avea tâmplele albite. Purta un sacou verde de stradă, iar stetoscopul îi atârna afară din buzunar.

Ce caut eu aici? se întrebă John în sinea lui.

Acum vedea că era într-un pat de spital, într-un salon în care mai erau şi alte paturi, fiecare cu numărul lui. Camera era mare, goală şi impersonală, un loc închipuit cu răutate pentru a nega orice urmă de personalitate ocupantului, ca şi cum cineva ar fi lucrat la asta în mod conştient şi cu o mare cantitate de ură, realizând un spaţiu ce nu reflecta nici un pic de căldură omenească. Dacă camera aceea ar fi putut vorbi, cuvintele ei ar fi fost: „N-ai să trăieşti mult aici! N-ai să rezişti!"

John încercă să înghită. Îl durea rău în gât. O visase pe Mary. În vis, ea înota mereu mai departe de el, într-o mare întindere de apă albastră, iar mişcările ei nu făceau nici cel mai mic zgomot, deşi el vedea cum săreau picături de apă în jur.

— Mă duc la copii, spunea ea în vis. Asta auzise, dar nici un alt sunet făcut de apa prin care ea înota.

Şi conştiinţa lui amorţită de somn gândi: *Bineînţeles că*

trebuie să se ducă la copii. Kevin şi Mairead vor avea nevoie de ea!

Se făcea în vis că mintea lui Mary era şi a lui şi că era ciudat de clară, de cristalină, ca starea de după o febră mare.

— Nu-mi simt corpul, spunea ea. Bietul de tine, John, te iubesc atât de mult.

În secunda următoare era treaz. Ochii îi ardeau în cap. Preotul şi doctorul erau acolo, la picioarele patului. Totul în jur era verde şi mirosea puternic a dezinfectant, complet altfel decât îşi amintea el despre spitalele americane. Peste tot mişunau surori cu capetele acoperite de bonete mari, albe, iar atunci când una dintre ele îl văzu treaz, se grăbi să iasă din salon. Jaluzeaua era trasă la o singură fereastră înaltă, aflată la stânga doctorului. Afară întuneric. Deci era noapte. Lumina venea de la becurile fără abajururi care atârnau de sârme lungi din tavanul înalt. Doctorul examina o foaie de observaţie prinsă cu o bucată de sfoară şi un cârlig de tăblia patului.

— S-a trezit! spuse preotul.

Doctorul lăsă foaia de observaţie să spânzure de sfoara ei şi privi la John din partea opusă a patului.

— Domnule O'Neill, te vei face bine. Până mâine dimineaţă vei fi pe de-a-ntregul întremat. Apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Preotul se aplecă peste John:

— Sunteţi catolic, domnule?

— Catolic? Întrebarea i se păru pur şi simplu stupidă. Sunt membru al parohiei St. Rose, eu… Şi ce-i veni? De ce să-i spună preotului ăsta numele parohiei lui.

Preotul puse o mână mângâietoare pe umărul lui John.

— Haide, haide, fiule. Înţeleg foarte bine ce simţi.

John închise ochii. Auzi târşâitul picioarelor unui scaun pe podea. Când îi redeschise văzu că preotul se aşezase şi-şi apropiase faţa de faţa lui.

— Sunt părintele Devon. Ştim cine sunteţi, domnule O'Neill, după actele pe care le aveaţi la dumneavoastră. Apropo, e cumva posibil să fiţi rudă cu O'Neill din

Coolaney?

— Cum? Ce-aţi spus? John încercă să se ridice în şezut, dar capul începu imediat să i se învârtească. Eu, … nu, adică nu ştiu…

— Ar fi un lucru bun să aveţi în jurul dumneavoastră familia într-un astfel de moment. Ştiţi… Corpul soţiei dumneavoastră a fost identificat după geantă. N-am să intru acum în detalii…

Despre ce detalii vorbeşte omul ăsta? Îşi amintea un morman de tweed însângerat, dar nu-l putea plasa nici în timp, nici în spaţiu.

— Veştile sunt foarte proaste, domnule O'Neill, spuse încet părintele Devon.

— Copiii noştri…, şopti John cu sufletul la gură, agăţându-se cu disperare de ultima speranţă. Gemenii erau cu ea…

— Ahhhh! articulă preotul. În privinţa asta, eu unul nu ştiu nimic. Au trecut nişte ceasuri bune de atunci, şi cu toată treaba aceea îngrozitoare de acolo, dar… Copiii erau cu ea atunci când…?

— Îi ţinea de mână pe amândoi.

— Atunci, eu unul n-aş nutri prea multe speranţe. Ce lucru oribil! Să ne rugăm pentru sufletele celor dragi dumneavoastră…!

— Să ne rugăm? John îşi întoarse capul pe pernă, înăbuşindu-şi plânsul. Auzi cum scaunul zgârie podeaua, apoi paşi apropiindu-se. O voce de femeie spuse:

— Părinte…, şi încă ceva ce John nu putu să mai desluşească. Preotul răspunse într-un murmur scăzut şi de neînţeles.

Şi iarăşi vocea femeii, clară:

— Sfântă Fecioară! Soţia şi cei doi copii! Oh, bietul om!

John întoarse capul la timp pentru a vedea o asistentă cu spatele ţeapăn şi drept îndepărtându-se. Preotul era încă lângă el.

— Soţia şi copiii dumneavoastră erau şi ei catolici? întrebă părintele Devon.

John scutură din cap la dreapta şi la stânga. Simţea cum

arde de febră şi i se învârteşte capul. La ce bun toate întrebările astea?

— O căsătorie mixtă, aşadar! sună acuzator vocea preotului, care se grăbise să tragă o falsă concluzie. Ei, cu toate astea, sunt alături de dumneavoastră. Rămăşiţele trupeşti au fost duse la morgă. Putem decide mâine dimineaţă ce este de făcut cu ele…

Rămăşiţe trupeşti? gândi John. *Omul ăsta vorbeşte despre Mary şi despre gemeni.*

Doctorul reveni şi se opri de cealaltă latură a patului, în faţa preotului.

Când se întoarse spre medic, John văzu că sora reapăruse lângă acesta, pe nesimţite, ca într-un soi de magie. Purta un şorţ alb peste o rochie lungă şi verde, iar părul era în întregime ascuns de o bonetă ca o glugă. Avea faţa trasă şi ceva ferm şi sever în atitudine. În mâna dreaptă ţinea o seringă.

— Ceva care să vă ajute să dormiţi, spuse doctorul.

Apoi vorbi părintelui Devon:

— *Garda,* Poliţia noastră, va veni să vorbească cu dumneavoastră mâine abia. După ce pleacă ei, trimiteţi după mine.

— Acum o să stingem luminile, spuse doctorul.

Era şi timpul… Sora avea o voce aspră, autoritară, o voce care se voia protectoare.

Fu ultimul lui gând înainte ca somnul să-l învăluie.

Dimineaţa aduse cu ea zgomotul făcut de strânsul ploştilor de peste noapte puse pe un căruţ şi duse afară din salon. John se trezi şi imediat văzu un ofiţer de poliţie în uniformă, stând în picioare lângă pat, exact pe locul unde cu o zi înainte stătuse preotul.

— Mi s-a spus că e timpul să vă treziţi. Ofiţerul avea o voce caldă de tenor şi o faţă lătăreaţă, pe care se vedeau clar vasele de sânge. Cascheta o ţinea ţeapănă sub braţul stâng. Scoase un carneţel din buzunarul tunicii şi se pregăti să scrie. N-am să vă tulbur mai mult decât este cazul, domnule O'Neill. Sunt sigur, de altfel, că înţelegeţi că există lucruri pe care trebuie şi noi să le facem…

— Ce doreşti? Vocea lui John era în continuare spartă şi aspră şi încă îşi simţea capul ameţit.

— Vreţi să-mi spuneţi cu ce treburi în Republica Irlanda, domnule? John privi fix în sus la ofiţer.

Cu ce treburi? Pentru un timp, întrebarea hoinări fără ţintă în mintea lui pe care o simţea îngroşată şi plină de noduri. Trebui să se forţeze pentru a da un răspuns.

— Eu… O bursă a Institutului… Pentru cercetare…

— Şi natura acestor cercetări?

— Gen… Genetica… Ofiţerul notă în carneţel, apoi:

— Şi aceasta este meseria dumneavoastră, cea de cercetător?

— Eu… predau… biologia moleculară, biochimia… şi…, inspiră adânc şi tremurător, … şi la Şcoala de Farmacie deasemeni…

— Şi asta în Highland Park, în statul Minnesota? V-am văzut actele… Sunt sigur că înţelegeţi…

— Undeva pe lângă…, în apropiere…

— Şi familia dumneavoastră de aici, din Republica Irlanda?

— Ne propusesem să încercăm s-o găsim, dacă…

— Înţeleg. Ofiţerul notă din nou ceva în carneţel.

John simţi că i se strânge un nod în piept. Abia reuşi să-şi găsească vocea:

— Cine… Cine a făcut-o?

— Cum, domnule?

— Bomba?

Chipul ofiţerului deveni rigid.

— Se spune că cei care au revendicat atentatul ar fi de la IRA.

Un fulger îngheţat străbătu trupul lui John. Perna tare de sub cap i se părea umedă şi rece. *Revendicat?* Criminalii revendicau, ca şi cum asta era ceva de mândrie!

Ulterior, John avea să se întoarcă la acest moment ca la debutul furiei ce pusese stăpânire pe întreaga lui viaţă. Acela fusese momentul când jurase:

Veţi plăti! Ah, cum veţi plăti!

Iar în mintea lui nu exista nici cea mai mică îndoială în

privinţa modului în care avea să-i facă să plătească.

Vă daţi seama că omul acesta o să schimbe harta politică a lumii de unul singur?

— Generalul Lucius Gorham, Consilierul Prezidenţial al S.U.A. pentru probleme de afaceri externe vorbind Secretarului de Stat pentru apărare

Scrisorile de avertisment au început să sosească în săptămâna anterioară celei în care urma să se aniverseze un an de la atentatul din Grafton Street. Prima fusese astfel trimisă încât să ajungă în Irlanda prea târziu pentru a se putea reacţiona împotriva ei. Altele plecaseră spre conducătorii politici ai lumii şi acolo unde ajunseseră ele fuseseră tratate drept scrisorile unui dement, sau, în cel mai bun caz, înmânate specialiştilor. La început au fost numeroase – trimise la radio şi reţelele de televiziune, destinate emisiunilor de ştiri, primilor miniştri sau preşedinţilor, capilor de biserici şi aşa mai departe. Mai târziu, s-a stabilit că unul dintre primele plicuri a fost expediat redactorului şef al unui ziar din Dublin, care-şi avea birourile pe O'Connell Street.

Redactorul, un oarecare Alex Coleman, era un omuleţ brunet şi vioi, care-şi făcea întreaga treabă într-o manieră blândă şi potolită, chiar atunci când situaţia era de forţă majoră. Datorită credinţei sale neabătute în moderaţie, era considerat ca o ciudăţenie printre colegi, dar, cu toate acestea, nimeni nu contesta permeabilitatea lui deosebită când era vorba de a detecta un filon informaţional de calitate.

Coleman citi scrisoarea de mai multe ori, ridicându-şi frecvent ochii de pe ea şi privind în stradă, de la fereastra

biroului aflat la etajul trei, la traficul de dimineaţă al Dublinului, care începuse deja să sugereze blocajul şi obişnuitul lui mers de melc.

Să fie oare scrisoarea unui nebun?

Lectura ei nu lăsa impresia asta. Avertismentele şi ameninţările făceau să i se strângă, pur şi simplu, carnea pe el. Era posibil un astfel de lucru? Cuvintele scrise acolo aveau un aer de educaţie, de sofisticare chiar. Scrisoarea era bătută la maşină pe hârtie de corespondenţă. Pipăi hârtia între degete. Marfă scumpă, de calitate.

Owney O'More, secretarul personal al lui Coleman, prinsese cu o agrafă o notiţă: „Sper că este vorba de un nebun. Credeţi că ar trebui să informăm Garda?"

Deci scrisoarea lucrase şi asupra sensibilităţii lui Owney.

Coleman mai parcurse o dată, de la un cap la altul, mesajul, căutând printre rândurile lui un motiv întemeiat pentru a nu-l lua în seamă. Puse scrisoarea deschisă pe birou, în faţa lui şi apăsă pe butonul interfonului pentru a lua legătura cu Owney.

— Domnule? Vocea secretarului avea întotdeauna bruscheţea militarului în ea.

— Verifică, te rog, dacă e ceva de semnalat în insula Achill, Owney! Dar să nu faci valuri. Află doar dacă se întâmplă ceva neobişnuit…

— Imediat.

Coleman îşi îndreptă din nou atenţia asupra scrisorii. Era scrisă atât de direct, de clar şi fără ocolişuri. Dezvăluia o hotărâre fermă şi… da, un scop înfricoşător stătea la baza ei. Era un avertisment obişnuit de a publica „sau altfel"…, dar atunci…

Sunt pe cale să dezlănţui o răzbunare corespunzătoare asupra Irlandei, Marii Britanii şi Libiei.

Justificarea exprimată în scrisoare făcu ca în mintea lui Coleman să se trezească o amintire:

Mi-aţi făcut o imensă nedreptate când i-aţi omorât pe cei dragi mie! Iar eu acum vă chem să daţi socoteală de faptele voastre. Aţi ucis-o pe Mary şi pe gemenii noştri – Kevin şi Mairead. Am jurat solemn pe memoria lor să mă

răzbun. După faptă şi răsplată!

Coleman apăsă din nou butonul interfonului şi-i ceru lui Owney să verifice numele acelea din scrisoare.

— Şi, fiindcă tot te ocupi de asta, sună şi la College Hospital şi vezi dacă poţi să-mi faci legătura cu Fin Doheny.

— Adică cu Fintan Craig Doheny, domnule?

— Exact.

Şi încă o dată citi scrisoarea. Fu întrerupt de sunetul simultan al telefonului şi al interfonului. Owey spuse:

— Doctorul Doheny, domnule. Coleman ridică receptorul.

— Fin?

— Arde ceva, Alex? Owney O'More are o voce de parcă ar fi fost opărit.

— Am primit o scrisoare de ameninţare, Fin. Şi sunt nişte chestii tehnice în ea. Vrei să asculţi un minut?

— Dă-i drumul. Vocea lui Doheny avea calitatea ecoului, ceea ce sugera că vorbea într-un interfon.

— Mai e cineva în cameră cu tine? întrebă Coleman.

— Nu. Dar ce este aşa de important?

Coleman oftă şi-şi întoarse atenţia asupra scrisorii, extrăgând referinţele pur tehnice pentru a i le citi lui Doheny.

— E greu de spus doar din citirea scrisorii, spuse Doheny. Eu unul nu-i găsesc nici o greşeală în referirile la procesul de recombinare a ADN-ului. Ştii, Alex, în felul acesta este posibil să fabrici, ca să zic aşa, noi forme de boală… Dar de aici şi până la…

— Adică vrei să zici că ameninţarea poate fi reală?

— La întrebarea asta îţi pot da, în deplină cunoştinţă de cauză, un răspuns categoric afirmativ.

— Deci, după părerea ta, n-ar trebui să trec cu vederea ameninţarea.

— Eu, în locul tău, aş chema Garda.

— Şi după părerea ta ar mai trebui să fac şi altceva?

— Ei bine, lasă-mă să mă gândesc un pic şi te sun eu să-ţi spun.

— Încă ceva, Fin! Te rog să nu sufli un cuvânt despre

treaba asta până nu-i dau eu de capăt.

— Of, voi, ziariştii, hârţogari şi băgăreţi! Dar în vocea lui Doheny era o umbră de zâmbet, care îl linişti pe Coleman. Ei da, Doheny vorbea *în deplină cunoştinţă de cauză.* Deci doctorul nu era prea îngrijorat. Cu toate acestea, povestea era un subiect grozav, gândi Coleman în timp ce punea receptorul în furcă. „Victima unui atentat cu bombe se răzbună!” Iar expertul medical spune că acest lucru este pe deplin posibil.

Vocea lui Owney veni prin interfon:

— Domnule, bomba aceea de la intersecţia străzii Grafton cu St. Stephen’s Green… Vă mai aduceţi aminte?

— Păcătoşenia aia!

— Domnule, trei dintre victime purtau exact numele din scrisoare. A fost o oarecare Mary O’Neill ucisă împreună cu cei doi copii gemeni, Kevin şi Mairead.

— Veniţi din America, parcă.

— Soţul era la fereastra băncii aflate mai jos pe aceeaşi stradă şi a văzut tot ce s-a întâmplat. Îl chema…, Owney făcu o pauză, apoi: doctorul John Roe O’Neill.

— Doctor în medicină?

— Nu, profesor de nu ştiu ce. Era aici cu o bursă a unei fundaţii, una din fundaţiile alea cu care se tot laudă toţi… şi studia probleme de genetică sau… da, asta e ceea ce scrie aici, studii de genetică.

— Genetică, mormăi Coleman.

— Asta e ceea ce avem noi aici despre afacerea asta, domnule. O’Neill ăsta se ocupa de chimie fizică, un biofizician… şi preda la o facultate de farmacie în State. Mai scrie aici că ar fi şi proprietarul unei farmacii acolo în America.

Pe Coleman îl cuprinse brusc frigul. Simţi cum ceva rău se furişase sub pământul ţării lui, un ceva cu mult mai veninos decât şarpele pe care îl alungase Sfântul Patrick. Bomba aceea pusă de IRA ar putea să fie cunoscută drept cea mai groaznică greşeală din istoria omenirii.

— Ai reuşit să stabileşti legătura cu Achill? îl întrebă Coleman pe Owney.

— Liniile sunt blocate, domnule. Să trimitem un elicopter?

— Nu încă. Ia legătura cu Garda. Dacă liniile telefonice cu Achill sunt blocate, poate ştiu ei ceva. Ai făcut copii după scrisoare?

— Două, domnule.

— Garda va cere originalul.

— Asta doar dacă n-au şi ei una la fel, domnule.

— M-am gândit şi eu la asta. Atâta doar că nu-mi place să pierd un atu atunci când îl am în mână. Am putea avea o exclusivitate, nu? Ei bine, cred că va trebui să riscăm. Mai privi o dată la scrisoarea de pe birou. Eu unul nu cred să existe oricum vreo şansă de a se ridica ceva amprente de pe ea, nu?

— Şi noi ce facem, domnule? Îi dăm drumul în tipar?

— Owney, aproape că mi-e frică să n-o public. E ceva în scrisoarea asta! Faptul că singularizează insula Achill în felul ăsta…, ca pe o demonstraţie; aşa spune în scrisoare… o demonstraţie…

— Domnule, v-aţi gândit la panica care se stârneşte?

— Deocamdată, fă-mi legătura cu Garda, Owney.

— Imediat, domnule.

Coleman ridică receptorul şi o sună pe soţia lui acasă, spunându-i pe un ton brusc şi imperativ:

— Vor fi necazuri cu o chestie pe care tocmai vrem s-o publicăm. Vreau să iei băieţii şi să pleci imediat la fratele tău în Madrid.

Când femeia începu să protesteze, i-o tăie scurt:

— Aici are să fie iadul. Aşa cred. Dacă voi sunteţi aici, eu devin vulnerabil. Nu mai pierde timpul, pleacă imediat. Sună-mă din Madrid şi-am să-ţi explic atunci.

Puse receptorul la loc în furcă, simţindu-se oarecum caraghios, dar şi uşurat. Panică? Dacă lucrul acesta se dovedeşte adevărat, va fi mai mult decât o panică. Privi scrisoarea, concentrându-se asupra semnăturii.

Nebunul.

Coleman începu să dea din cap încetişor, amintindu-şi povestea supravieţuitorului irlandez de pe coşciugul

plutitor, care, făcând o cruce din lopeţi deasupra mormântului soţiei sale, în insula Gross, Quebec, jurase: „Pe cruce jur, Mary, jur să-ţi răzbun moartea!”

Pe nevasta lui O’Neill o chemase Mary. Şi acum, dacă omul cu scrisoarea era O’Neill, el îşi spunea simplu *Nebunul.*

Sunt un chin amintirile mele – un dulce chin.

— Joseph Herity

Structura transformării prinse a se contura încet în John Roe O'Neill. Procesul îl făcea să tremure pe neaşteptate în unele momente, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu trupul înecat în transpiraţie rece. În asemenea clipe începea chiar el să se întrebe dacă nu cumva vechile credinţe despre diavol şi puterile lui de posesiune erau adevărate. Şi cu el acum se întâmpla ceva asemănător – o altă personalitate îi ocupa în întregime carnea şi nervii.

Mult mai târziu, ajunse la un acord personal cu acel *Celălalt,* chiar la un simţământ de familiaritate şi identitate. Începu atunci să-l considere ca fiind, cel puţin parţial, creaţia lui, deşi, în acelaşi timp, era ceva care se ridicase din întunericul primar, o creaţie deliberată, în scopul unic de răzbunare. Bineînţeles, vechiul lui Eu nu era răspunzător de această faptă cumplită. Profesorul blând, prietenul tinerilor, nu putuse contempla nici măcar pentru un minut un astfel de plan. *Celălalt* trebuia mai întâi să ia fiinţă pentru asta.

Pe măsură ce schimbarea progresa, John începu să se gândească la el însuşi ca la Nemesis renăscută. Această Nemesis venea din trecutul însângerat al Irlandei, din toate trădările şi crimele comise pe pământul ei şi chiar purta în ea un răspuns împotriva exterminărilor făcute de celţi asupra Primului Popor – *danaanii* – care trăiseră în Irlanda înaintea valurilor de invadatori din Britania şi de pe continent. Se vedea pe el însuşi ca un reprezentant al tuturor suferinţelor şi nedreptăţilor acumulate în Irlanda. Nemesis striga prin el:

— *Destul! Să se sfârşească odată!* Dar *Celălalt* întreba:

— De ce să suporte Irlanda totul singură?

Teroriştii care o uciseseră pe Mary şi pe gemeni fuseseră antrenaţi şi înarmaţi în Libia. Iar în toată această afacere era şi mâna murdară a Angliei – opt sute de ani de oprimare cinică! „Irlanda, conştiinţa vinovată a clasei dominante engleze!”

În momentul în care transformarea s-a fixat pe de-a-ntregul asupra scopului propus, John remarcă, cu mirare, şi o schimbare a înfăţişării lui fizice. Fostul ins, aproape grăsuţ, devenise un bărbat slab şi nervos, care îi evita pe vechii prieteni, refuza să răspundă la telefon şi ignora până şi orele fixate pentru întâlniri. La început, oamenii se simţiră datori să-i acorde circumstanţe: „Şocul îngrozitor al unei astfel de tragedii…” Fundaţia care îl trimisese iniţial în Irlanda îi acorda o amânare, pe care nici n-o solicitase, însoţită de o scrisoare politicoasă şi prevenitoare în care era întrebat dacă nu voia să cedeze locul unui alt cercetător. Facultatea îi prelungise concediul. Max Dunn, care avea grijă de farmacia familiei O’Neill, luă asupra lui toate deciziile financiare şi-i spuse lui John să nu-şi bată capul cu nimic şi să aibă doar grija de a-şi repune viaţa pe linia de plutire.

John înregistra fugitiv toate aceste lucruri. Transformarea lui devenise o adevărată obsesie. Într-o dimineaţă de sâmbătă se privi în oglinda din baie şi ştiu că trebuie să se apuce de treabă. Mary şi gemenii muriseră de patru luni. *Celălalt* era acum puternic în el: un nou chip, o nouă personalitate. Era în baia de la etaj a casei pe care Mary şi cu el o cumpăraseră imediat după ce ea aflase vestea că este însărcinată. Prin fereastra deschisă ajungeau la el sunetele oraşului universitar. Plutea un aer de toamnă, dar buletinele meteo pronosticau încă două săptămâni de „vreme mai caldă decât e normal pentru perioada aceasta a anului”. John auzea maşina de tuns iarba a domnului Neri, vis-à-vis de casa lui. O bicicletă trecu pe stradă, claxonând. Copiii ţipau, alergând spre parc. Era deja septembrie; ştia asta. Şi-şi aminti cum ţipau Kevin şi Mairead în joaca lor

prin grădina casei.

Neri opri motorul maşinii de tuns iarba. Doamna Neri fusese una din cele mai insistente vizitatoare.

— Eşti numai pielea şi osul, bietul de tine!

Dar doamna Neri avea o soră mai tânără, nemăritată şi care-şi cam pierduse răbdarea. În ochii grăsuţei doamne Neri era o lucire de peţitoare.

John se apropie de oglindă şi se privi cu atenţie. Schimbările… Nu chiar un străin, dar altfel, ciudat.

De acum înainte, nu vor mai avea nici o fotografie cu acest chip… gândi el. Dar vor face desene şi le vor răspândi în toate colţurile lumii. În acel moment încă îl mai frământa gândul… Ştia că va face lucrul acela, ştia că era perfect capabil de această performanţă şi că o va face negreşit. Ţipătul lipit de gardul din St. Stephen's Green pusese în mişcare acel *ceva,* ca un început lent al unei avalanşe. *Las-o să vină!* gândi el.

Chiar în dimineaţa aceea, îşi scoase casa la vânzare şi, deoarece proprietăţile din apropierea Colegiului erau la mare căutare, nu trecură nici două săptămâni până s-o vândă unui „asistent tânăr şi drăguţ", cum îl prezentase femeia de la Agenţia de Vânzări Imobiliare. Pentru John, toate aceste persoane erau ca nişte chipuri şterse din vis. Gândurile lui toate alergau înainte spre lucrul care trebuia făcut şi care-şi aştepta realizarea. „Tânărul şi drăguţul asistent" voia să ştie când se va întoarce doctorul O'Neill la catedra lui.

— Am auzit cu toţii despre tragedie, bineînţeles, şi mi-e foarte clar de ce vreţi să vindeţi – toate amintirile de aici…

Nimic nu-i este clar, gândi John.

Dar tranzacţia îi băga în buzunar o sumă frumuşică: 188.000 de dolari. Femeia de la Agenţie încercă să-i explice lui John despre obligaţiile de taxă şi se strădui să-i vândă „o investiţie mult mai bună, e drept puţin mai departe, dar pe o bucată de pământ care este sigur că-şi va spori valoarea în următorii zece ani".

John o minţi, spunându-i că avocaţii lui se ocupau deja de afacerea asta.

Lucrurile din casă îi mai aduseseră o sumă surprinzătoare – 62.000 de dolari, dar e drept că tatăl lui Mary îi lăsase nişte cărţi vechi şi valoroase şi două tablouri de preţ. Mobila familiei ei includea nişte antichităţi, un lucru la care John nu gândise niciodată până atunci. Pentru el, mobila fusese întotdeauna doar ceva care umplea spaţiile unei case şi atât. Fondul pe care îl depuseseră la Colegiu pentru educaţia gemenilor se ridica la 33.000 de dolari. Mai era şi renta McCarthy de la mama lui John, în contul căreia Banca îi împrumută 56.000 de dolari. Micul lor portofoliu de acţiuni se ridica la 28.900 de dolari. Conturile de la Banca la care Mary depusese aşa de chibzuit în toţi acei ani îi mai aduseseră 31.452 de dolari. Aproape 30.000 de dolari mai rămăseseră încă din bursa ce i se acordase la plecarea în Irlanda, bani pe care nu-i transferase la Banca Irlandeză, păstrându-i într-un cont cu dobândă mare, pe care Fundaţia îl acceptase. Salariul lui, din care se extrăseseră toate reţinerile, a mai ridicat suma cu 16.000 de dolari.

Prietenii şi asociaţii nu remarcaseră decât suprafaţa activităţii lui, considerând-o „un semn bun al revenirii la normal”.

Cea mai delicată parte a tranzacţiilor au constituit-o discuţiile cu Serviciul pentru Taxe Interne şi vânzarea farmaciei, care fusese proprietatea familiei mamei lui de două generaţii încoace. Max Dunn a spus că înţelege reticenţele lui John de a face publică vânzarea şi apoi „chiar vreau să păstrez numele de McCarthy deasupra uşii”. Din împrumuturi făcute în familie, Dunn veni cu suma de 78.000 de dolari ca plată şi fu de acord cu o prelungire de un an la plata taxelor de interes – pe care, de altfel, John nu intenţiona să le mai ridice vreodată. Tot ceea ce voia el erau cei 78.000 de dolari. Bani gheaţă!

Reuşi să adoarmă vigilenţa Serviciului pentru Taxe Interne cu plata unei sume mai mult simbolice de 5.000 de dolari şi cu o scrisoare de la contabilii care se ocupau de afacerile lui, în care se explica că, datorită unei tragedii personale şi a problemelor clientului lor, era nevoie de un oarecare timp pentru a pune la punct problema taxelor.

Serviciul, impresionat de ceea ce i se întâmplase lui John şi nedorind să-şi facă reclamă proastă, acordă o amânare de şase luni.

În ziua în care părăsi Highland Park în combi-ul lui, John avea ascunşi în spatele maşinii, într-o cutie protejată asigurată contra incendiului, în care odată îşi ţinuse testamentul şi actele de proprietate, aproape 500.000 de dolari. Maşina era plină ochi cu aparatura laboratorului lui personal, ambalată cu atenţie, peste care pusese şi computerul. Cele două valize cu haine au trebuit asigurate cu centura pe scaunul din faţă, de lângă el.

Prietenii au acceptat povestea cu faptul că voia să găsească „un loc undeva, mai departe de toate amintirile...”

Târziu, în aceeaşi seară, îşi lua cina la aproape 550 de kilometri distanţă de locul pe care încetase să-l mai numească „acasă”, într-un restaurant la marginea şoselei, ce mirosea a ulei rânced. Alesese o masă de la care putea vedea afară maşina parcată şi remarcă stratul de praf care îi dădea un aer obosit. Asta era bine. Pe bara din faţă încă se mai vedea o mică adâncitură, opera lui Mary de când încercase odată să scoată maşina dintr-o parcare în faţa unui magazin alimentar. John părăsi localul fără să-şi termine masa şi nici nu-şi mai amintea măcar ce anume comandase.

Găsi pe drum un motel cu parcarea sub o copertină lângă fiecare căsuţă în parte. Puse cutia cu bani sub pat, vechiul Colt 38 al tatălui lui sub pernă şi se întinse pe spate, complet îmbrăcat, fiind sigur că nu va putea dormi. Simţea parcă prezenţa sub pat a cutiei. Banii însemnau energia necesară realizării lucrului pe care îl avea de făcut. Orice sunet venit din afară îi trezea o reacţie acută. Luminile farurilor de la maşinile care fugeau pe şosea, măturând fulgerat draperiile ferestrei, îi făceau inima să bată mai tare. Activitatea exterioară diminua pe măsură ce noaptea se instala şi-şi spuse că, totuşi, ar putea să tragă un pui de somn.

Îl trezi o maşină care tocmai pornea, iar atunci când

deschise ochii, văzu lumina gri a dimineţii tivind marginile draperiei.

Şi-i era foame.

„Cei doi copii morţi numai simpatie n-or să ne atragă… Nu puteai să mai aştepţi un pic?”

— Kevin O'Donnell

„De unde stăteam eu, în spatele ferestrei, n-aveam cum să-i văd.”

— Joseph Herity

În lunile care au urmat întâlnirii lor din curtea facultăţii, Stephen Browder şi Kate O'Gara au făcut paşi înceţi, măsuraţi de la o simplă cunoştinţă spre ceea ce mama ei numea „o înţelegere”.

— Iese cu tânărul acela care se face doctor, i-a mărturisit mama lui Kate unei vecine.

— Ei, da! Asta zic şi eu partidă, a replicat vecina.

— Da, da' nici Kate a mea nu-i de pe drumuri; mai are puţin şi iese asistentă medicală.

— O să fie un lucru minunat cu cei doi doctori în casă, fu de acord vecina.

Într-o vineri, târziu în octombrie, Stephen împrumută maşina unui coleg de facultate, fiindcă aranjase cu Kate s-o ducă la Blackwater Hilltop, la sud de Cork, să ia masa acolo şi apoi să danseze. De o lună încheiată economisea bani pentru această ieşire şi nu-i fusese tocmai uşor. B-H, aşa cum era cunoscut localul în tot Corkul, avea reputaţia unei „bombe”, dar berea lor Guiness era cea mai bună din regiune, iar bucătarul reuşise să atragă clientelă care venea anume de la Dublin pentru el.

Maşina era un Citroen vechi de şase ani, iar pe una din

laturi, spre spate, se puteau vedea câteva şiruri de zgârieturi de când răsese într-o depăşire parapetul unui pod. Fusese odată de un gri metalizat, dar tânărul ei proprietar o revopsise în verde fluorescent.

Kate, încercând să-şi reprime serioase sentimente de vinovăţie, îi spusese mamei ei că aveau să se ducă împreună cu alţi studenţi la un târg de toamnă din Mallow şi că plănuiseră să vadă şi focurile de artificii, apoi să ia masa împreună şi să asculte nişte muzică.

Mama ei, care-şi amintea de ieşiri similare din propria ei tinereţe, o avertiză:

— Fii atentă, Katie! Să nu-i permiţi tânărului să-ţi facă avansuri...

— Stephen e serios, mamă.

— Şi eu sunt foarte serioasă!

— Mă întorc cam pe la 12, poate puţin după, mamă.

— E foarte târziu, Katie. Ce-or să-şi închipuie vecinii?

— Dar nu le dau nici un motiv să-şi închipuie ceva, mamă.

— O să staţi împreună cu ceilalţi tot timpul, nu-i aşa?

— Tot timpul, minţi Kate.

Imediat ce se văzu în maşină cu Stephen, sentimentele de vinovăţie o făcură să fie nervoasă, iar de descărcat nu avea pe cine altcineva să se descarce decât pe el. Cerul era încă luminos în lunga lui înserare şi o lună mare, portocalie şi aproape plină, grea de promisiunea unei nopţi senine, atârna jos chiar deasupra orizontului. Kate privea fix în faţa ei, drept la lună, intens, copleşitor conştientă de prezenţa lui Stephen lângă ea şi de intimitatea creată de spaţiul restrâns al maşinii care torcea încetişor, emanând un miros slab de benzină arsă. Stephen nu era un şofer experimentat şi încerca să suplinească acest lucru reducând viteza. Mai multe maşini îl depăşiseră strâns şi în mare viteză, forţându-l să ţină şi mai tare stânga.

— De ce mergem aşa de încet? întrebă Kate.

— Avem tot timpul, îi răspunse Stephen. Tonul lui calm, măsurat, o înfurie.

— N-ar trebui să facem ce facem, Stephen, iar tu ştii

asta la fel de bine ca mine.

El îşi luă privirea de la drum pentru a se uita fix la ea, iar maşina urmă calea privirii lui, depăşind banda pavată din stânga şi ieşind pe pietrişul de lângă şosea. Stephen trase de volan şi maşina îşi reluă drumul firesc.

— Dar, n-ai spus tu că vrei să mergi…, începu el.

— Şi ce dacă-am spus…? Tot nu-i bine.

— Katie, ce-i cu tine?

— Am minţit-o pe mama. Două lacrimi i se scurseră pe obraji. O să stea toată seara să aştepte acasă şi-o să-şi facă numai griji. Nu-i e nici ei uşor, Stephen, să ştii, de când a murit tata.

Stephen opri maşina într-un refugiu. Se întoarse cu faţa la ea:

— Katie, ştii foarte bine care sunt sentimentele mele faţă de tine. Întinse mâna s-o atingă, dar fata se feri.

— Nu vreau să fii supărată, spuse el.

— Atunci hai să mergem cu adevărat la târg. Fata îl privi cu ochi sclipind umed de lacrimi. Cel puţin aşa nu va fi chiar o minciună.

— Dacă aşa vrei tu, Katie.

— Oh, da, da, aşa vreau…

— Atunci aşa vom face.

— Ai să poţi economisi şi ceva bani în felul acesta, spuse ea şi-l luă de mână. Şi-ai să-ţi poţi cumpăra stetoscopul ăla nou pe care ţi-l doreşti de atâta vreme.

Stephen îi sărută degetele, dându-şi seama că tocmai fusese manevrat şi că era foarte posibil ca acest lucru să se repete de multe ori în viaţa lor comună. Mai mult decât orice altceva, treaba asta îl amuza. Nu avea nici o îndoială că se vor căsători după ce îşi va lua el diploma. Iar gândul de a economisi bani şi beneficiile pe care asta i le-ar putea aduce lui era un lucru care i se potrivea perfect lui Kate. El unul nu menţionase decât o singură dată nevoia unui nou stetoscop. Fata îşi retrase din nou mâna.

Farurile unei maşini care se apropia o învăluiră într-o scurtă strălucire, lăsându-i imaginea ei cum stătea ţeapănă, cu pumnii strânşi în poală şi ochii strâns închişi.

— Te iubesc, Katie! spuse el.

— Oh, Stephen, oftă ea. Câteodată mă doare tot corpul de dragostea pentru tine. Doar că…

— Doar că e grea aşteptarea, spuse el.

— Mergem la Mallow? întrebă ea.

El întoarse maşina în direcţia din care veniseră, gândindu-se în timp ce conducea ce noroc avusese s-o întâlnească pe Kate.

— Hai să ocolim Corkul, spuse ea. Dacă ne vede cineva…, ei, ştii tu, n-ar trebui să fim văzuţi venind din direcţia asta.

— Ştiu eu o scurtătură care iese în Mallow Road, spuse el. Fata zâmbi în întuneric.

— Ăla e locul unde le duci pe toate fetele cu care te întâlneşti?

— Katie!

— Ştiu că nu-i frumos din partea mea să te zgândăr, spuse ea.

Își continuară mersul în tăcere, în vreme ce Stephen se angajă pe un drum îngust de ţară, mărginit pe ambele părţi de un gard viu înalt, care îi duse repede în Mallow Road, la kilometrul optsprezece.

— O să ne oprim la Bridge House să luăm benzină, spuse Stephen. Au acolo şi un mic restaurant.

— O să găsim de mâncare la târg, spuse ea.

— Nu ţi-e foame?

— Acum că mă întrebi, n-ar fi rău un sandviş.

Şi mult mai ieftin, gândi el. Kate rareori renunţa la a fi practică. Era o trăsătură de caracter pe care el a admira. Ar fi un foarte bun manager, un bun om de afaceri.

La Bridge House cumpără două sandvişuri cu carne de vacă şi două sticle de bere Guiness, dându-i-le lui Kate pe fereastra deschisă a maşinii, înainte să plătească pentru benzină.

— Tipul de aici spune că e cam subţire cauciucul din stânga faţă, spuse fata.

— Am aruncat un ochi şi la cea de rezervă, spuse mecanicul. Vreţi să pun să v-o schimbe?

— Nu. Stephen scutură din cap. Nu mai avem mult de mers.

— Să fiu în locul dumneavoastră, eu aş merge încet, spuse mecanicul. Luă banii de la Stephen şi înapoie restul. Încet ca o căruţă de cămătar, al cărei cal e gata bun de dus la fabrica de clei.

Stephen ezită, apoi:

— Deci, încet… Aşa vom face.

Scoase maşina uşurel în şosea în spatele unui camion lung, care luă viteză şi se îndepărtă de ei, în timp ce Stephen continuă drumul cu patruzeci la oră.

Acum că aveau motiv să meargă încet şi că se îndreptau spre Mallow, Kate se simţi deodată mulţumită. Îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi privi la Stephen. Era bine aici cu el. Îşi putea foarte uşor imagina o viaţă întreagă de interludii aşa ca acesta. Vor începe prin a economisi pentru o maşină, gândi ea. Şi asta cât mai curând, fiindcă maşinile erau foarte scumpe. Tocmai voia să-i spună şi lui la ce se gândise, când cauciucul din stânga faţă explodă. Virând brusc spre marginea drumului, maşina izbi un morcov, sări peste el şi ateriză alunecând pe iarbă, printre cei doi pari ai unei porţi dărâmate. Poarta în sine se sprijinea pe parul din dreapta, lăsând calea liberă.

Stephen trase adânc aer în piept de câteva ori cu gura deschisă, apoi spuse:

— Katie, e în regulă? Ai păţit ceva? Mâinile cu care ţinea strâns volanul îl dureau.

— Un pic zdruncinată, spuse ea. N-ar trebui să ajungem cu maşina măcar la drum?

Stephen înghiţi şi uşurel conduse maşina pe drumul pe care creştea acum iarbă. Acesta făcea la stânga aproape imediat, iar luminile farurilor scoaseră la iveală ruina unei case de ţară arse, cu grinzile acoperişului înnegrite de foc şi prăbuşite toate în mijlocul casei. Opri motorul maşinii şi rămaseră aşa un moment, ascultând cântecul insectelor şi murmurul stins al unui râu din apropiere. Lumina lunii se revărsa întreagă peste dealurile din spatele casei arse. Locul respira un aer de înstrăinare şi tristeţe.

— Ar fi bine să schimbăm cauciucul, spuse el.

— Aş vrea un sandviş întâi, spuse Kate.

El consimţi, găsi în spatele maşinii o pătură veche, o întinse pe iarbă, apoi stinse farurile. Luna strălucea deasupra lor.

— Parcă-ar fi ziua, spuse Kate, aducând mâncarea pe pătură.

Se aşezară unul în faţa celuilalt, mestecând la unison, ciocnindu-şi sticlele de Guiness într-un toast în cinstea cauciucului spart, a lunii, a „oamenilor care au locuit aici când acesta era încă un cămin fericit”.

Stephen termină repede sandvişul şi dădu pe gât berea. Kate îi zâmbi. Nu ştia dacă era efectul berii sau pur şi simplu faptul că era acolo cu Stephen, dar simţea o enormă mulţumire învăluind-o. Aceasta nu o împiedică să spună când băiatul se ridică în picioare:

— O să-ţi murdăreşti de tot jacheta. Scoate-o şi scoate-ţi şi cămaşa, imediat.

Se ridică şi ea în picioare şi-l ajută, împăturind hainele ordonat şi aşezându-le la marginea păturii. Băiatul nu purta maieu, iar vederea pieptului lui gol în lumina lunii i se păru fetei, poate, cea mai frumoasă privelişte din univers. Mâna ei îl atinse ca din proprie voinţă şi pieptul lui era cald sub mâna ei mângâietoare.

Cum se întâmplară exact toate după aceea, ea nu mai era în stare să explice în amănunt, nici chiar şi celei mai bune prietene şi colege, Maggie MacLyno.

— Ohhh, era aşa de puternic, Maggie. N-am putut să mă abţin. De fapt nici n-am vrut să mă abţin… Ştiu că sunt o neruşinată, dar asta este…

— Bun venit în clubul nostru, ca să zic aşa, draga mea Katie. Presupun că acum ai să te căsătoreşti repede, repede.

Era luni şi stăteau împreună, singure, în grădina colegiului şi, deşi era încă devreme, îşi luau prânzul în iarbă. Maggie îi smulse cu cleştele toată povestea, atunci când observase că prietena ei era retrasă şi gânditoare. Nu fusese tocmai greu, nu fusese nevoie decât de aducerea

aminte a unui jurământ din copilărie că „nu-şi vor spune niciodată minciuni una alteia, mai ales în privinţa lucrurilor importante”.

Tânără, înaltă şi zveltă, cu părul de culoarea aurului vechi, Maggie era considerată una din frumuseţile campusului universitar. Unii dintre studenţii de la Şcoala Superioară de Asistenţi Medicali şopteau că Maggie ar fi ales-o tocmai pe Katie de prietenă pentru a-şi pune în valoare propria frumuseţe. Adevărul era însă că erau foarte bune prietene încă din copilărie, chiar din prima zi de şcoală primară. Maggie repetă întrebarea, apoi:

— Nici măcar nu te-a cerut?

— Nu ştiu ce-am să spun la spovedanie, Maggie. Doamne, ajută-mă! Ce mă fac acum?

— Spui aşa: „Părinte, iartă-mă. Am avut o experienţă sexuală.” Spune-i că a fost din cauza băuturii şi a puterii bărbatului şi că n-ai să mai faci.

— Dar dacă o s-o mai facem şi altă dată? se văicări Kate.

— Eu aş încerca să merg la alt preot, spuse Maggie pe un ton practic şi calm. Asta te va ajuta să eviţi explicaţiile. O studie pe Kate un moment. Te cunosc eu, Kate. Acum ai să te măriţi, nu?

— Nu fi proastă, se răsti Kate la ea. Apoi: Te rog să mă ierţi, Maggie. Dar, pe tot drumul de întoarcere, Stephen nu mi-a vorbit decât despre asta. Şi tu ştii foarte bine că nu ne putem căsători până ce el nu termină şi poate nici atunci, până nu are un apartament al lui undeva. Ştii doar că nu suntem deloc bogaţi.

— Atunci fii atentă, fata mea. Voi doi sunteţi ceea ce se numeşte genul care se căsătoreşte, şi nimic nu e mai eficient ca o mică sarcină pentru a grăbi astfel de lucruri.

— Şi ce părere ai tu, că eu nu ştiu asta?

„Era odată un neurochirurg irlandez…” (pauză de râs)

— Început obişnuit de gag în music-hallul englezesc

În cea de-a treia zi de când se afla pe drum, în timp ce se apropia de St. Louis, Missouri, John se decisese deja asupra numelui sub care avea să se ascundă pentru început. Un nume nou îi era necesar imediat, deşi era conştient de faptul că va fi, fără îndoială, nevoie şi de alte schimbări de nume mai târziu.

Era dimineaţa devreme, dar frunzele căzătoare ale copacilor din marginea şoselei prinseseră deja culoare. Dealurile din depărtare erau maronii, iar aerul muşca rece. Câmpurile de grâu erau acum o întindere dezordonată de paie frânte. Panourile din marginea drumului avertizau „în vederea adaptării la condiţiile de iarnă”.

Nu va trece mult şi va fi o vânătoare la nivel mondial împotriva lui John Roe O’Neill. Numele ăsta trebuie abandonat, gândi el. McCarthy – fusese numele de fată al mamei lui şi, pentru moment, i se părea confortabil. Cineva va face foarte probabil o legătură, dar până atunci va fi scăpat şi de el. Numele de botez – pe acesta simţea că va trebui să-l păstreze; era prea târziu să înceapă să înveţe să reacţioneze la alt nume decât acela de John. Deci, John McCarthy şi pentru a-i da un parfum autentic de nume americano-irlandez – John Leo Patrick McCarthy.

Intră în oraş şi fu înghiţit de mişcarea lui vie fără să se facă prea remarcat. Subconştientul lui era orientat spre o ţintă bine stabilită: o locuinţă obişnuită. La un motel din Districtul Central i se oferi o cameră şi avu timp suficient pentru a închiria la cea mai apropiată bancă un safe

personal, încăpător. Puse banii în el, iar atunci când ieşi în stradă, se simţi mai uşurat, privind la trafic şi la pietonii grăbiţi în seara care se lăsa încet.

În timp ce ieşea din parcare, îşi privi ceasul: 4:45, după amiază. Avea timp suficient să facă primii paşi spre schimbarea de identitate. Dintr-un ziar cu anunţuri află adresa unei camere de închiriat undeva în suburbie. Proprietăreasa, doamna Pradowski, îi amintea de doamna Neri: acelaşi gabarit greu şi aceeaşi privire cântăritoare şi avară. Era prea devreme să devină John McCarthy. Trebuia să lase mai întâi nişte *urme* pentru copoii ce aveau să-i adulmece trecerea pe aici. Îi arătă doamnei Pradowski carnetul de conducere pe numele O'Neill şi-i spuse că era în căutarea unui post de profesor.

Doamna Pradowski îi confirmă că putea ocupa camera începând cu a doua zi de dimineaţă. Nu dădu nici un semn că i-ar fi recunoscut numele din reportajele de ziar, vechi de acum de luni de zile. Bomba din Grafton Street era, până una alta, depăşită de multe alte tragedii ulterioare şi, oricum, foarte departe de St. Louis. Conversaţia ei dezvăluia un interes esenţial într-o plată în avans şi respectarea de către chiriaş a „nopţilor ei de bingo[1]".

Acum urma să se convingă dacă alegerea St. Louisului fusese inspirată sau nu. Cu o iarnă în urmă, un client obişnuit al farmaciei lui îl avertizase:

— Au acolo o uzină în toată legea de falsificare a actelor de identitate. Trebuie să fii foarte atent când încasezi cecuri…

Îi trebuiră şase zile şi un număr nedefinit de pahare de bere în baruri obscure pentru a lua legătura cu „uzina". Opt zile mai târziu, plătea cinci mii de dolari pentru un carnet de conducere de Michigan, însoţit de actele de identitate corespunzătoare, toate pe numele de John Leo Patrick McCarthy. Alţi trei mii cinci sute de dolari îi deschiseră calea spre un curs intensiv în arta de a falsifica paşapoarte la care se adăuga, în preţ, şi o trusă cu cele necesare acestei operaţiuni.

---

[1] Joc de noroc foarte popular în Statele Unite (n.t.)

— Ai un real talent pentru chestia asta, i-a spus instructorul. Un singur lucru îţi spun: să nu-ţi deschizi cumva prăvălie în teritoriul meu!

Următoarea problemă de rezolvat era cea a maşinii. „La Andrew Cel Cinstit”, magazin de mâna a doua, pe autostrada Row, i se oferiră două mii cinci sute de dolari, bani gheaţă, iar vânzătorul oftă cu năduf:

— Nene, hărăbaiele astea de maşini nu se mai mişcă destul de repede…

A doua zi dimineaţă, John luă un autobuz spre Marion şi cumpără de acolo un Dodge Power Wagon, tot la mâna a doua. Era una din serile de bingo ale doamnei Pradowski şi, atunci când se întorsese acasă, ea era deja plecată. Parcă maşina la marginea trotuarului – tăbliţele cu numărul de înmatriculare erau acoperite cu noroi – şi-şi încărcă catrafusele în ea. Pe masa de bucătărie lăsă un bilet peste care puse cheia de la casă şi o bancnotă de cincizeci de dolari pentru deranj. În bilet scria că o problemă gravă de familie îl făcuse să plece pe neaşteptate.

John îşi petrecu noaptea într-un motel din afara oraşului. Dimineaţa îşi recuperă banii din safe şi John Leo Patrick McCarthy o porni spre vest.

Tranziţia decursese mult, mult mai simplu decât anticipase el. Nu mai rămânea de adăugat decât un singur detaliu esenţial pentru ca totul să fie perfect. Pe parcursul celor trei zile care urmară îşi îndepărtă tot părul de pe cap. Avea de ales între două metode – să se radă sau să realizeze ceva permanent. Alese cea de-a doua cale, ceea ce nu era o sarcină de netrecut pentru un biochimist, deşi se dovedi a fi dureroasă şi lăsă o reţea fină de cicatrici roz, de mici vene albăstrui, despre care ştia, însă, că vor dispărea cu timpul.

Aluniţa de pe obrazul stâng se făcu nevăzută sub o aplicaţie de azot lichid, lăsând în urmă o rană cu o coajă groasă, care, în timp, avea să se transforme într-o gropiţă zbârcită pe margini.

Schimbarea produsă îl fascina. Se examina în oglinda băii de la un motel din Spokane. Neonul intermitent al unei

dughene alăturate ce vindea hamburgheri arunca o lumină stroboscopică nesănătoasă, aproape funestă, asupra unei părţi din obrazul lui, trecând prin jaluzelele lăsate ale ferestrei de la baie. John Roe O'Neill, omul mai degrabă grăsuţ, cu o claie de păr castaniu şi cu o aluniţă vizibilă pe obrazul stâng, se transformase într-un individ slab, chel, cu ochi ce priveau cu o intensitate arzătoare.

— Te salut, John Leo Patrick McCarthy! şopti el.

Patru zile mai târziu, în prima vineri a lui octombrie, se muta într-o casă mobilată de închiriat la suburbia Ballardului, în Seattle, Washington. Avea un contract de închiriere pentru un an şi toate operaţiunile de plată transferate la una şi aceeaşi bancă. Proprietarii casei locuiau în Florida.

Casa din Ballard se potrivea de minune scopurilor lui. Uşurinţa cu care o găsise îl făcuse să se gândească imediat la ceva de bun augur. Proprietarii o vopsiseră într-un maron de pământ cu dungi albe. Stătea amestecată anonim într-un şir de alte case la fel de anonime. Fuseseră construite pe un fundament lung şi adânc, unele având în faţă grădini alpine din stânci artificiale, altele peluze abrupte. Multe dintre ele aveau pivniţe luminate natural şi garaje sub etajul principal. Garajul lui John se deschidea într-o pivniţă spaţioasă în care putu să-şi descarce maşina.

Mobila era un bric-à-brac de lucruri de mâna a şaptea, iar patul avea arcurile rupte. Mirosul stătut de mâncare persista în perdele. În baie se simţea încă insistent cel de tutun. Trase apa şi-şi surprinse imaginea reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei.

Nimic din vechea sa bonomie nu mai supravieţuise. Acest *Celălalt* venea de undeva din interiorul lui. Se apropie cu faţa de oglindă şi privi atent gropiţa zbârcită rămasă în locul aluniţei pe care o îndepărtase. Simţea ca şi cum în nimicul gropii aceleia se produsese o ruptură totală de trecutul lui, de un trecut ce aparţinuse lui Mary care numise acea aluniţă „şarmul lui”. Încercă să-şi amintească senzaţia sărutărilor ei pe acel loc anume, dar până şi această amintire dispăruse. Jocul amintirilor lui, deplasarea lor

necontrolată, făcu ca un tremur să-i treacă prin tot corpul. Se întoarse repede cu spatele la oglindă. Avea o mulţime de lucruri de făcut.

În zilele care urmară, făcu schimbări esenţiale în casă. O folie de film lăptos la toate geamurile de la garaj şi de la pivniţă, ca un scut împotriva unor priviri posibil iscoditoare, sisteme antifurt, un stoc substanţial de mâncare. Puse cutia protejată contra incendiilor într-o ascunzătoare secretă din cărămidă construită de el în spatele cuptorului. Atunci şi numai atunci simţi că poate începe pregătirea celor necesare pentru instalarea echipamentului special pe care îl cerea proiectul lui.

Lucrul care îl uimi cel mai mult în săptămânile ce urmară fu uşurinţa cu care achiziţionase necesarul pentru laborator. Apelurile telefonice şi comenzile de achitare cu cecuri ale cuiva care pune în faţa numelui apelativul de „Doctor” păreau a fi suficiente. Tot ce comanda era trimis la depozit, iar cererile de livrare le făcea pe nume diferite, plătind întotdeauna cu bani gheaţă.

Cât timp era ocupat, amintirile erau cuminţi şi suportabile. Cu toate acestea, noaptea, în pat, caleidoscopul din mintea lui îl ţinea deseori treaz până la ziuă. I se părea că acest lucru e destul de ciudat şi nicidecum uşor de explicat – John O’Neill nu putuse în ruptul capului să-şi amintească momentul exact al exploziei fatale; John McCarthy şi-l amintea în cele mai mici detalii: articolele din ziare, fotografia lui John O’Neill ţipând cu trăsăturile contorsionate de oroare. Dar persoana din fotografie nu mai exista. John McCarthy, însă, şi-l aducea bine aminte. Îşi amintea şi discuţiile cu poliţia, depoziţiile martorilor, figura cadaverică a părintelui Devon, care nu corectase niciodată părerea aceea iniţială, faptul că trăsese concluzia că John „căzuse în greşeala unei căsătorii mixte”.

John McCarthy se descoperea capabil să pună toate aceste amintiri cap la cap – surorile de la spital, doctorii… Îşi amintea de felul în care Vechiul lui Eu stătuse la fereastra băncii, de mingea portocalie a exploziei. Memoria lui îi punea la dispoziţie toate aceste imagini la cea mai

mică provocare – maşina aceea mică, cotul parcă mai mare decât normal pe rama ferestrei deschise. Tot de acolo răsărea şi chipul lui Mary râzând în timp ce-i grăbea pe gemeni să treacă strada, cu pachetul acela alb sub braţ. Era ciudat, se gândi John, că nu mai dăduseră niciodată de urma pachetului. Pentru el era evident că acesta conţinuse puloverele pentru copii. Costul acestora apăruse într-o notă de plată semnată de Mary.

Întregul incident de la colţul străzii Grafton căpătase cu timpul structura şi aspectul unui film. Totul se găsea închis într-o succesiune de secvenţe pe care el le putea proiecta la dorinţă – lumea îngrămădită în jurul lui Mary şi a gemenilor, oprirea ei lângă vechiul Ford… şi, apoi, întotdeauna, explozia portocalie presărată cu punctişoare negre. Descoperise că era în stare să controleze fluxul întregii secvenţe, că putea să focalizeze asupra unor anumite detalii, chipuri, manierisme, gesturi şi fragmente de personalitate, care făceau parte din ansamblul acela macabru.

Şi întotdeauna explozia portocalie şi zgomotul ei pulsându-i în cap.

Toate acestea erau, ştia bine asta, amintirile lui John O'Neill, extrase într-un fel anume, necunoscut, de la John McCarthy. Încapsulate. Era ca şi cum ar fi avut un ecran de televizor în minte, care proiecta imagini şi voci.

— ”Doamne, dumnezeule! Ce-a fost asta?” Aşa strigase directorul băncii.

Totul era înregistrat cronologic, fidel, dar nu reuşea să atingă nimic în interiorul lui John McCarthy, deşi trezea în el o hotărâre aprigă de a face ca autorii nenorocirii şi suferinţei lui John O'Neill să fie şi ei, la rândul lor, atinşi de agonie.

Pe măsură ce se obişnuia cu acest inedit joc al memoriei, descoperi că imaginea putea fi programată înainte şi înapoi. Bomba explodase efectiv în timpul primei lor zile în Dublin, după o vizită turistică obligatorie de trei zile la un castel pentru oaspeţi de lângă Aeroportul Shannon. Şederea la castel îi ajutase să se acomodeze

trupeşte şi psihic la parametrii timpului irlandez, după zborul din Statele Unite.

— De abia acum stăm pe „picioarele noastre irlandeze”, se exprimase Mary în momentul în care treceau de ghişeu la Aeroportul Sherbome din Dublin.

John se trezise devreme în acea primă dimineaţă în oraşul damnat. Nu resimţise nici cea mai palidă urmă de premoniţie. Ba din contră, s-ar putea zice. Începuse ziua cu o senzaţie copleşitoare de sănătate şi fericire – fapt care nu făcuse decât să amplifice şi mai mult groaza ce urmase. Mai târziu îşi spusese în sinea lui că tragediile de asemenea dimensiuni ar trebui anticipate, presimţite. Ar trebui să existe nişte avertismente, ceva care să te pregătească.

Dar nu existase nimic de acest fel.

Se trezise lângă Mary, în unul din cele două dormitoare ale apartamentului de hotel. Întorcându-se către ea, se descoperi copleşitor de conştient de cât era de minunată – cu părul ei ciufulit, cu genele lungi mângâindu-i obrajii, cu respiraţia adâncă de somn care-i ridica uşor sânii.

Gândul lui O’Neill fu atât de clar şi de simplu: *Ah, ce noroc am avut în căsnicie!*

Fusese în mod periferic conştient şi de existenţa gemenilor care dormeau în camera alăturată, de zgomotul traficului de dimineaţă, de mirosul pâinii prăjite ce se simţea în aer.

Un apartament într-un mare hotel, ce naiba!

Bunicul McCarthy ar fi fost mândru. „Ne vom întoarce noi într-o zi, băiete!”, obişnuia să spună bătrânul deseori. „Ne vom întoarce ca nişte domni…”

Suntem aici, ca nişte domni, bunicule Jack. Păcat că n-ai trăit s-o vezi şi pe asta, dar sper că ne vezi de acolo de unde eşti.

I se păruse întotdeauna un lucru foarte trist că bunicul Jack nu reuşise să se întoarcă pe „plaiurile natale”, deşi, „să se întoarcă” nu era poate cea mai potrivită expresie, căci de născut se născuse la bordul unui vapor în drum spre Halifax.

Şi când te gândeşti la tot ce-am lăsat în urma noastră

pentru doar şapte sute de puşti!

Acesta fusese vaietul de durere al familiei McCarthy pe toată perioada „timpurilor grele”. John nu putuse niciodată uita vocea bunicului Jack care regretase până la moarte plecarea din Irlanda. Era o istorie povestită şi repovestită până ce John O’Neill o putuse repeta cuvânt cu cuvânt. Argintul familiei McCarthy, îngropat la loc sigur pentru a se afla la adăpost de perceptorii englezi cu apucături de piraţi, fusese scos la lumină pentru a finanţa cumpărarea a şapte sute de puşti cu care să se pornească o *răscoală.* Imediat după înfrângerea ei, tatăl bunicului Jack, pe capul căruia se pusese deja un premiu, îşi strecurase familia la Halifax pe un vapor, sub un nume fals. Nu-şi reluară numele de McCarthy decât atunci când ajunseseră cu bine în America, „la distanţă bună de hoţii de englezi”.

În Dublin, în camera lui de hotel, John O’Neill se ridică în capul oaselor încetişor, atent la respiraţia schimbată a lui Mary, pe măsură ce ea începea să se trezească. Femeia îşi drese uşurel glasul, dar ochii îi ţinea încă închişi.

Mary O ‘Gary, membră a clanului O ‘Gary din Limerick.

Îl iubise şi ea mult pe bunicul Jack. „Ce bătrânel dulce. Mai irlandez decât orice irlandez!” Nimeni nu ştia să cânte „The Wearing of the Green”[2] mai emoţionant ca el.

— John Roe O’Neill, familia tatălui tău se trage din Ui Neill. Şi pe dealurile Tarei ei erau Ard Ri – adică Mari Regi.

Bunicul îşi începea litania genealogică în acelaşi fel de fiecare dată.

— Iar noi, băiete, cei din stirpea McCarthy, am fost şi noi odată regi. Să nu cumva să uiţi vreodată asta! Castelul McCarthy era un loc măreţ, construit de oameni puternici şi viteji.

Bunicul O’Neill murise când John avea doi ani. Kevin Patrick O’Neill, tatăl lui John „îşi întorsese faţa de la Irlanda” şi-şi râdea de „poveştile” bunicului Jack, dar copilăria şi adolescenţa lui John fuseseră pline de *revolte* şi *răscoale* şi

[2] „Să-ţi fie steagul verde, strai” (traducere aprox.) – cântec patriotic irlandez. Steagul irlandez este un tricolor din verde, alb şi portocaliu (n.t.)

de o neîmpăcată ură împotriva englezilor. Mai mult decât orice îi plăcuseră evocările despre revolta lui Hugh O'Neill şi despre rebeliunea lui Owen Roe O'Neill.

— Roe O'Neill este o parte a numelui meu, bunicule.

— Şi încă cum! Şi ai face bine, tinere, să-ţi trăieşti viaţa într-un mod care să facă cinste unor strămoşi atât de iluştri ca ai tăi!

— Să ardă focul tot ce-i englez pe lumea asta, cu excepţia cărbunelui lor!

Cum mai râsese bunicul Jack când auzise aceste cuvinte.

În Dublin, în patul lor de hotel, Mary, întinsă alături de John, spuse:

— Într-adevăr, te-ai întors acasă! Ştii, încă îmi mai este dor de bunicul Jack.

Parcă Tacitus a fost acela care a spus că este caracteristic naturii umane să urăşti pe cei faţă de care ai greşit.

— Doctorul William Beckett

Iniţial fusese trimis un număr rotund de o sută de copii ale primei „Scrisori semnate Nebunul”, dar următoarele aveau să fie şi mai numeroase. Primele, expediate toate printr-o agenţie de distribuire din Los Angeles, se adresau oficialilor guvernamentali, realizatorilor de programe radio şi TV, redactorilor de ziare şi oamenilor de ştiinţă de prim rang. Mesajul scrisorilor era clar: instituiţi carantina în zonele infectate! În acest scop, unele din scrisori aveau un supliment de o pagină adresat specialiştilor, în care era explicată gravitatea situaţiei şi necesitatea ca aceasta să fie bine înţeleasă de oamenii politici ai ţărilor respective.

Dr. William Ruckerman, fostul preşedinte al Asociaţiei Americane pentru Dezvoltare Ştiinţifică (AADS), fu unul dintre cei care primise o scrisoare cu o pagină în plus. Aceasta sosise la adresa sa din San Francisco cu poşta de luni dimineaţă, iar el o deschisese la micul dejun, îşi dădu seama pe loc de ce fusese tocmai el ales pentru a i se trimite scrisoarea – propriile lui cercetări în materie de ADN nu erau tocmai un secret în lumea ştiinţifică. Scrisoarea aceasta fusese scrisă de cineva din interiorul *lumii* lui, sau oricum foarte aproape de această lume, fiindcă celui care o scrisese nu-i era deloc străin proiectul lui Ruckerman.

Doctorul reciti pasajul cu referirile la „translaţia înapoi din proteină” pentru a determina ARN-ul şi, de aici, refacerea prin „transcriere a ADN-ului”. Acesta era în sine un lucru destul de comun, dar autorul scrisorii lăsa să se

înţeleagă clar faptul că folosise un computer pentru „a alege fragmentele de restricţie”.

Şi asta era un lucru mai puţin obişnuit, mai ezoteric, mai legat de *lumea* lor doar.

Dar ceea ce-l făcu pe Ruckerman să simtă cum îi trece un curent rece pe şira spinării era paragraful în care se făcea referire la folosirea stereoizomerilor în translarea secvenţelor de ARN în moleculele proteice.

Suprapunerea pentru a determina structura.

Acestea fuseseră exact cuvintele Nebunului.

Ruckerman bănui imediat că omul folosise polimerizarea alchenei pentru o parte din seriile discontinue, conjugarea şi rezonanţa… da! Nebunul lăsa clar să se înţeleagă asta.

— Scrisoarea arată o înţelegere deplină a tehnicilor de purificare şi compunere pe subunităţi, spuse el nevestei lui, care citea scrisoarea peste umărul soţului. *Ştie!*

Era acolo destulă informaţie pentru a convinge un cititor avizat, iar Ruckerman îşi dădea bine seama de asta. Fie doar şi acest unic lucru spunea mult despre autorul scrisorii.

Dar Ruckerman ştia că trebuiau să existe şi alte detalii suplimentare. Nebunul se oprise exact acolo unde ar fi început revelarea unor puncte cheie. Dar te conducea spre aceste puncte cu o acurateţe care îţi dădea fiori. Iar acest lucru, corelat cu ameninţările, îl făcu pe Ruckerman să treacă la acţiune.

Se gândi atent la cum era mai bine să procedeze, apoi o trimise pe soţia lui să-i facă valiza şi, urmând-o în dormitor, telefonă lui James Ryan Saddler, consilierul cu probleme ştiinţifice al Preşedintelui. Deşi îl cunoştea bine, Ruckerman se văzu obligat să-şi facă drum printr-un adevărat baraj telefonic de secretare.

— Spune-i că sunt Ruckerman şi că este important.

— N-aţi putea să-mi dezvăluiţi şi mie natura acestei probleme atât de importante? întrebă secretara cu o voce dulce, dar foarte insistentă.

Ruckerman respiră adânc de două ori pentru a se

calma, privindu-se în oglinda din dormitor. Pe faţa lui ascuţită apăruseră noi cute, iar părul era incontestabil mai alb. Nevastă-sa, Louise, ridică privirea de pe împachetatul ei, dar nu scoase o vorbă.

— Ascultă aici, oricine ai fi mata, spuse Ruckerman. Sunt *doctorul* Ruckerman, fostul preşedinte al AADS-ului şi un foarte bun prieten al lui Jim Saddler. Am nişte informaţii importante care trebuie să ajungă la Preşedintele Statelor Unite. Şi dacă va fi nevoie ca şi dumneata să afli aceste lucruri, sunt sigur că se va găsi cineva să ţi le comunice. Până atunci, fă-mi legătura cu Jim.

— Sunteţi atât de amabil să-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon, domnule?

Vocea era acum foarte serioasă. Ruckerman îi dădu numărul şi puse receptorul în furcă.

Louise, care citise scrisoarea Nebunului peste umărul lui, întrebă:

— Crezi că este o ameninţare reală?

— Da, aşa cred. Se ridică şi se duse la baie. La întoarcere se aşeză lângă telefonul din dormitor, bătând darabana cu degetele în lemnul noptierei. Ştia că secretara va lua legătura cu Saddler. Jim îi explicase odată, făcând mare haz de asta, cum decurgeau lucrurile într-o astfel de situaţie:

— Preşedinţia Statelor Unite funcţionează pe bază de informaţii. Nu pe fapte, ci pe lucrul acela intangibil pe care ne place să-l numim „informaţie”, care e un fel de troc cu tocmeală la nivel înalt. Cei care poartă informaţia ştiu întotdeauna care este valoarea ei reală. Ai fi foarte surprins dacă ai vedea cât de multe rapoarte oficiale încep cu sau includ în textul lor cuvinte de genul: „… Noi deţinem unele informaţii că…” Nu e vorba de *noi* pronumele regal, ci de cel birocratic. El înseamnă că un altul poate fi acuzat, sau că şi alţii pot împărtăşi aceeaşi vină dacă se dovedeşte că informaţia este greşită.

Ruckerman ştia că insistase destul pentru ca sistemul de comunicaţii al Casei Albe, un sistem militarizat, să se pună în funcţiune şi să-l contacteze pe Saddler.

Telefonul sună. Saddler era la Camp David, îl informă un glas de bărbat.

Vocea consilierului cu probleme ştiinţifice suna un pic adormită.

— Will? Ce naiba e aşa de important că a trebuit…?

— N-am să-ţi răpesc din timp, Jim. Am primit o scrisoare, care…

— De la unul care semnează Nebunul?

— Exact. Şi eu…

— Băieţii de la FBI lucrează la ea, Will. Nu-i decât un trăsnit în plus în lume.

— Jim, nu cred că faci bine dacă tratezi scrisoarea asta ca pe oricare alta venită de la nu ştiu ce trăsnit. Postscriptumul ar trebui să ne convingă de…

— Ce postscriptum?

— Pagina aceea în plus în care dă unele detalii ce…

— Nu-i nici un postscriptum în scrisoarea noastră. O să trimit un agent la tine s-o ia.

— La naiba, Jim, nu vrei să mă asculţi un minut? Am trecut şi eu printr-o parte din drumul pe care îl descrie tipul. Omul ăsta nu e un amator. Te avertizez că e cazul să tratezi scrisoarea asta ca pe ceva real. Dacă aş fi în locul tău, l-aş sfătui pe Preşedinte să ia cel puţin primele măsuri de precauţie în astfel de…

— Hai, las-o baltă, Will! Ai măcar idee despre ce implicaţii politice sunt aici? Tipul vrea carantină! Apoi vrea să trimitem toţi libienii care trăiesc în Statele Unite înapoi în Libia, pe toţi irlandezii înapoi în Irlanda, pe toţi englezii înapoi în Anglia – pe toţi, inclusiv diplomaţii. N-avem cum…

— Dacă n-o facem ameninţă să implice şi Statele Unite…, Ruckerman făcu o pauză, apoi citi din scrisoare: „… în plasa răzbunării lui”.

— Am citit şi eu asta şi nu-i acord nici un credit.

— Jim, tu nu asculţi la ce-ţi spun eu? Eu îţi spun că este posibil să facă ceea ce ameninţă să facă tipul ăsta.

— Tu chiar vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios!

Linia amuţi. Ruckerman auzea voci întretăindu-se, prea

stinse însă pentru a desluşi şi cuvintele. Saddler reveni la receptor:

— Will, dacă oricine altcineva mi-ar spune lucrurile astea… Vreau să spun bazaconiile cu boli noi fără leac pentru care nu există rezistenţă naturală şi… Şi cum naiba o să facă s-o răspândească?

— Eu unul ţi-aş putea înşira acum pe loc o duzină de modalităţi foarte la îndemână, fără măcar să-mi pun prea mult imaginaţia la lucru.

— Ei, fir-ar să fie, ai început să mă sperii.

— Foarte bine. Eu aproape am făcut pe mine de spaimă.

— Will, va trebui să văd postscriptumul acela înainte şi…

— Nu vrei să acţionezi imediat, doar la sfatul meu?

— Ei, cum se poate aştepta cineva să dau buzna în biroul…

— Jim, timpul este foarte important. Preşedintele trebuie pus în temă imediat. Diplomaţii afectaţi trebuie alertaţi. Armata, poliţia oraşelor importante, miniştrii şi oficialii cu sănătatea, Apărarea Civilă…

— Dar se va stârni panică!

— Ai în mână partea principală a scrisorii lui. Spune acolo că a dat deja drumul acestui lucru în lume. Şi asta înseamnă carantină. Fir-ar să fie, spune clar: „Lăsaţi-o să-şi facă treaba în momentul în care i-am dat drumul. Aduceţi-vă aminte că pot introduce elementul de răspândire oricând vreau. Dacă încercaţi să sterilizaţi zonele afectate prin mijloace atomice, voi face ca răzbunarea mea să n-aibă hotare în această lume”. Citeşte partea asta încă o dată, Jim şi în lumina avertismentului meu, spune tu ce-ar fi trebuit să faci chiar în clipa asta?

— Will, dacă te înşeli, îţi dai seama ce repercusiuni va avea…?

— Şi dacă eşti *tu* ăla care te înşeli?

— Îmi ceri să am foarte mare încredere în tine.

— La naiba, Jim, eşti om de ştiinţă! Ar trebui să ştii deja…

— Atunci, spune-mi tu, Will, cum este posibil să faci ca o

molimă să fie sex-specifică?

— OK. În stadiul actual al propriului meu proiect, care, sunt convins, e mult în urma celui conceput de Nebun…, ei bine, cred că bolile pot fi croite în funcţie de multe variaţii genetice – de pielea albă, de exemplu, de susceptibilitatea la anemia celulelor seceră…

— Dar cum este posibil ca un om singur…, vreau să spun costul!

— O bagatelă! Am făcut un calcul sumar al echipamentului necesar – mai puţin de trei sute de mii de dolari, incluzând computerul. Un laborator într-un subsol, undeva… Ruckerman tăcu.

Imediat Saddler interveni:

— Vreau lista aia cu echipamentul. Furnizorii trebuie să fie în stare…

— Ţi-o citesc imediat, dar cred că va fi prea târziu, chiar de-ar fi să găsim acel laborator.

— Chiar crezi asta?

— Da. Cred c-a şi făcut-o. Scrisoarea – a pus în ea tot ce era esenţial şi nu a omis nimic, nu e nici cea mai mică greşeală în ea. Cred că Irlanda, Marea Britanie şi Libia… şi, probabil, noi toţi, restul ţărilor, suntem într-o găleată teribilă. Nu văd cum se poate ajunge la un control total al acestui lucru. Dar, pentru început, am face bine măcar să punem în carantină zonele acelea… de dragul nostru, dacă nu pentru alte raţiuni.

— Care alte raţiuni?

— Nebunul ăsta este încă liber. Şi nu vrem să se supere pe noi.

— Will, omul ăsta spune că nici o singură femeie sau persoană de sex feminin nu va supravieţui în aceste trei ţări. Zău! Cum e posibil?

— Am să-ţi pun la dispoziţie o analiză mai complexă ceva mai târziu. Dar acum, te rog, fă primii paşi măcar. Preşedintele ar trebui să vorbească pe linia aia fierbinte cu Moscova şi cu celelalte capitale mari. Ar trebui…

— Will, cred că ar fi bine să-ţi trimit un avion. Nu vreau să mă duc cu treaba asta singur la Preşedinte. Dacă trebuie

să-l convingem, ei bine, el îţi cunoaşte bine reputaţia şi dacă tu…

— Louise mi-a împachetat deja valiza. Şi, Jim, unul dintre primele lucruri pe care le poţi face este să pui să se adune cât mai multe femei tinere în adăpostul acela din Denver de care este aşa de mândră armata. Femei, ai înţeles? Şi numai bărbaţi tineri care să conducă programul tehnic al planului de supravieţuire.

Ruckerman tăcu. Era nevoie de timp pentru ca un astfel de lucru să fie înţeles – multe femei şi puţini bărbaţi, adică exact opusul a ceea ce se întâmplă în mod obişnuit într-un astfel de sanctuar al armatei. Apoi continuă.

— Ruşii şi ceilalţi conducători ai lumii ar trebui să fie sfătuiţi să facă la fel. Va fi nevoie de un efort uriaş pentru a-i convinge de sinceritatea noastră. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca ruşii să creadă că este vorba de cine ştie ce plan capitalist diabolic. Dumnezeu mi-e martor că sunt şi aşa destul de paranoici, chiar fără motiv, darămite cu motiv…

— Părerea mea este că ar trebui să lăsăm deciziile diplomatice la nivel înalt în grija experţilor, Will. Tu pune-ţi doar fundul în mişcare cât mai repede posibil şi vino încoace cu destule dovezi pentru a mă convinge că tu ai dreptate.

Ruckerman puse a doua oară receptorul în furcă şi privi la soţia lui.

— O să te aştepte, spuse ea.

Ruckerman izbi cu pumnul în noptieră, făcând telefonul să sară de la locul lui.

— Louise, ia maşina. Împachetează numai strictul necesar. Cumpără câtă mâncare crezi că poţi depozita fără pericolul de a se strica şi du-te la casa noastră din Glen Ellen. Ia şi carabinele. Eu am să te sun cât pot de repede.

„Jur să mă supun Stăpânului Morţii!”

Fragment dintr-un jurământ de recrutare al unei societăţi secrete din Ulster.

Insula Achill, la sud de Golful Blacksod în County Mayo, făcea faţă în dimineaţa aceea unui Atlantic bântuit de furtună, iar băştinaşii, toţi irlandezi, se agitau deja cu pregătirile în vederea sosirii primului val de turişti. Strângeau fânul, tăiau iarba pajiştilor şi o puneau la uscat în căpiţe, făceau ceea ce făceau de obicei în fiece zi a vieţii lor pe insulă.

Insula arăta precum haina unei arlechin în verde crud, întrerupt din loc în loc de negrul stâncilor şi de albul caselor construite de localnici. Achill, desprinsă de restul Irlandei de retragerea ultimului gheţar, avea puţini copaci. Pantele abrupte ale dealurilor erau parcă căptuşite cu drobişor, care creştea de-a lungul brazdelor de iarbă cosită, iar primele violete de martie scoteau capetele lor firave, luându-se parcă la întrecere cu rugii de stâncă, cu saxifraga şi cu omniprezenta iarbă neagră. Ici şi colo, buricul apei începea să răsară printre stânci.

O ruină de granit îşi dormea somnul ei dărăpănat printre buruienile de pe culmea dealului unde coteşte drumul dinspre Mulrany înainte să coboare spre podul ce duce la insulă. Ogivele avântate şi contraforţii crenelaţi ai fostului castel se prăbuşiseră în mormane acoperite de câteva iedere încăpăţânate şi licheni moi. Obrajii ciupiţi de vărsat ai pietrelor nici nu mai aminteau de ochii lungi ai ferestrelor elegante, de unde apărătorii locului au tras în zadar împotriva invaziei lui Cromwell.

Doi soldaţi tineri şi politicoşi cu insigne Irish Harp[3] pe umeri stăteau de pază la baricada care bloca accesul pe pod spre insulă. Întorseseră deja din drum două maşini cu turişti. Aceştia porniseră spre Achill înainte să fie ridicate bariere undeva mai în josul drumului, la Mulrany. Soldaţii îşi cerură scuze pentru neplăcerile cauzate şi sugeraseră călătorilor să încerce mai degrabă să ajungă la Balmullet, „un loc frumos, unde încă se mai pot vedea vechile noastre tradiţii”. La întrebările care le fuseseră puse, soldaţii răspunseră:

— Nu avem încuviinţarea de a da relaţii despre acest lucru, dar este sigur că măsura este doar temporară.

Trei autofrigorifice alimentare cu marfa pentru magazinele de pe insulă şi care călătoreau în tandem fură mai greu de convins.

— Ne pare foarte rău, măi băieţi, dar noi nu avem nici o vină. Suntem de acord cu voi că ar fi trebuit să fiţi preveniţi, dar n-are nici un rost acum să discutăm despre asta. Ordinul e ordin. Drumul este închis!

Patru maşini blindate conduse de un maior opriră în apropiere tocmai în momentul când soldaţii se certau cu şoferii camioanelor. Maiorul şi un sergent săriră din maşină. Sergentul ţinea pistolul mitralieră în poziţie de tragere. Maiorul, un bărbat slăbuţ, cu ochi ca de gheaţă, cu părul tuns perie sub cascheta militară de manevră, acceptă salutul celor doi soldaţi, apoi se întoarse spre şoferi:

— Înapoi de unde aţi venit, băieţi. Fără discuţii!

Unul din şoferi vru să spună ceva, dar maiorul i-o tăie scurt:

— Întoarceţi camioanele şi ştergeţi-o de aici că-mi pun oamenii să vă răstoarne hardughiile în apă, iar pe voi vă duc sub escortă la cazarmă. Mormăind, şoferii se urcară în maşinile lor uriaşe, întoarseră în spaţiul larg de parcare de lângă pod şi o porniră îndărăt spre Mulrany. Maiorul se îndreptă spre una din blindate, în care se afla transmisionistul şi-i spuse:

— Alertează Mulrany să-i oprească pe băieţii ăştia să

[3] Harpa Irlandeză

meargă mai departe.

Întorcându-se spre cei doi soldaţi de la baricada podului, rotindu-se uşor pe călcâie, maiorul inspectă împrejurimile, cuprinzând cu privirea dealul înalt de deasupra Pullrany-ului, coama şi mai înaltă a Corraun-ului în spate, hanul – Alice's Harbour Inn – chiar lângă parcare, peste baricadă şi clădirile albe de după pod, pe insulă, unde un grup de oameni vorbeau aprins cu capetele apropiate. Imediat, maiorul se întoarse din nou la radiotelegrafist şi întrebă:

— Bărcile de patrulare şi-au luat poziţiile la Bulls Mouth şi Achillbeg?

Radiotelegrafistul, cu faţa plină de coşuri şi gesturi nervoase de timid, se aplecă peste microfoanele lui şi, după doar câteva momente, spuse:

— Sunt toate la locurile lor, domnule, iar una dintre ele coboară dinspre Bulls Mouth să culeagă în drum bărcile celor de pe insulă.

— Bine, spuse maiorul. Nu vrem să rămână vreo barcă două pe acolo, să-i tenteze să plece. Oftă. Fir-ar să fie de porcărie! Apoi se îndreptă spre altă maşină blindată şi se adresă unui sergent:

— Ar fi mai bine să începi să-ţi desfăşori oamenii. Nimeni nu intră, nimeni nu iese! Cu excepţia medicilor şi personalului sanitar, bineînţeles, dar ei vor fi aduşi cu elicopterele. Maiorul intră apoi în han „La Alice" şi fu auzit întrebând dacă poate bea o cafea.

Cam la doi kilometri înapoi, pe drumul spre Mulrany, trei detaşamente de soldaţi sub comanda unui locotenent terminau de instalat un rând de corturi într-un loc adăpostit sub coama unui deal ce se ridica deasupra şanţului îngust cu apă sărată care despărţea Achill de insula propriu-zisă. Deasupra corturilor, într-o pantă dulce, fusese deja instalat un cuib asigurat cu saci de nisip din spatele cărora ieşeau ţevile a două mitraliere.

Imediat ce corturile fură ridicate, locotenentul ordonă unui caporal:

— Ia-ţi detaşamentul şi comunică localnicilor să stea prin jurul casei. Să nu se fâţâie nicăieri şi să nu încerce să

treacă pe insulă. Spune-le că este vorba doar de o carantină şi de nimic altceva.

La cota 526, pe culmea dealului Corraun, la aproximativ patru kilometri sud de poziţia corturilor, alţi soldaţi ridicaseră, cu ajutorul sacilor de nisip, un adăpost, într-o ruină a unui vechi castel, pentru două tunuri de douăzeci de milimetri fiecare şi patru aruncătoare de mine. Întinseră huse protectoare peste arme, deoarece începuse să plouă tocmai când plasau ei aruncătoarele şi se adăpostiseră sub pelerinele lor impermeabile în vreme ce un colonel, care stătea la câţiva metri mai jos de ei, privea prin binoclu la insula Achill.

— E foarte multă circulaţie acolo jos, spuse acesta. Am să fiu mult mai liniştit când voi şti bărcile la adăpost şi calea peste apă barată.

Unul dintre soldaţii aflaţi acolo deasupra lui îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Domnule colonel, boala aia pe care o au acolo este chiar aşa de rea?

— Aşa mi s-a spus, răspunse colonelul. Coborî binoclul, mătură cu ochi atenţi amplasamentul, apoi îşi fixă privirea asupra unui sergent înalt, care stătea în picioare, puţin mai la o parte de ceilalţi.

— Ridică nişte adăposturi, sergent. Şi cască bine ochii! Numai personalul medical are voie să treacă, dar nimeni n-are voie să părăsească locul.

— Nici vulpea n-o să se strecoare, domnule, să trăiţi!

Colonelul se întoarse pe călcâie şi-o porni cu paşi mari în josul pantei spre un jeep care îl aştepta pe drumul îngust ce şerpuia imediat dedesubtul amplasamentului.

De îndată ce şeful lor plecă, soldaţii priviră toţi, parcă la un semnal, spre Achill, „insula vulturilor”. Vulturii nu mai erau de mult acolo. Peisajul se dezvăluia mohorât sub ploaie – o stropitură de clădiri şi stânci albe pe verdele intens, câteva drumuri clar conturate în gri înconjurând dealurile şi oceanul oţelit dedesubtul lor. Slievemore şi Croaghaun atingeau aproape cu vârfurile lor norii, iar în spate se vedea piscul îndepărtat al Capului Achill, cu

stâncile lui ascuţite. Era un loc ce părea concentrat asupra lui însuşi şi soldaţii care priveau insula simţeau parcă starea de spirit a localnicilor clocotind mocnit. Generaţii după generaţii de bărbaţi şi femei ai insulei îşi concentraseră toată pasiunea vieţii lor asupra nedreptăţilor făcute Irlandei. Nici un irlandez nu putea să nu simtă lucrul acela fermentând, speranţele mocnite ale tuturor celor care pieriseră pentru realizarea *Visului Irlandez.*

— Preoţii locului or să aibă o perioadă foarte plină, spuse sergentul. Băieţi, aţi auzit ce-a spus colonelul. N-ar fi cazul să începem să ridicăm adăposturile alea?

La poalele dealului, departe de soldaţi, la capătul dinspre Achill al podului, acolo unde strada principală a oraşului se lărgea şi devenea şoseaua care duce spre interiorul insulei, la Mulvaney Saloon Bar începuse să se strângă o mulţime de localnici şi câţiva turişti. Aplecaţi în faţă, ferindu-se de ploaie, coborând agitaţi din maşini sau de pe biciclete, oamenii se grăbeau să intre în interiorul aburit al barului, în care mirosea puternic a lână udă şi a bere. Localul „La Mulvaney”, o clădire cu două etaje, văruită în alb, cu acoperişul cu cele trei coşuri masive, îmbrăcat în ţiglă, era unul dintre locurile de întâlnire predilecte ale insulei. Curând fu plin ochi cu oameni care vorbeau toţi prea tare pentru a se mai auzi unul pe altul. Feţele lor purtau marca furiei, iar gesturile bruşte dezvăluiau o violenţă latentă.

Afară, chiar în faţa barului, trase un mic autoturism de patrulă al Gărzii, iar zvonul despre acest lucru făcu ca în local discuţiile să amuţească pentru un moment. Din maşină coborî Dennis Flynn, poliţistul insulei. Era un bărbat scund şi blond, cu ochi de un albastru deschis şi o faţă de copilandru, dar, de data asta, arăta palid şi parcă tremura. Oamenii îi făcură loc, iar el trecu printre ei, oprindu-se la un capăt de tejghea, unde se aşeză pe un scaun înalt.

În liniştea deplină a aşteptării încordate, vocea lui Flynn se făcu auzită spartă şi ascuţită.

— Ni s-a impus starea de carantină. Vor trimite echipe medicale cu elicopterele. Nimeni din afară n-are voie să

pună piciorul pe insulă sau s-o părăsească, cu excepţia medicilor şi a oficialilor.

Brusc se stârni un întreg vacarm de exclamaţii şi de întrebări, iar Flynn fu nevoit să ridice glasul pentru a cere linişte:

— Trebuie să avem răbdare. Se va face tot ce este omeneşte posibil. Mulvaney, un uriaş blând, cu un cap chel ce strălucea la fel de tare ca tejgheaua lui curată, îşi croi drum prin mulţime şi se postă, mare ca un munte, în faţa lui Flynn. Arătând cu degetul în spatele lui, undeva peste umăr, spuse:

— Molly a mea e bolnavă acolo şi aici nu-i decât un doctor. Vreau să ştiu ce are.

— Eu nu sunt decât un poliţist, omule, răspunse Flynn. La întrebarea asta o să-ţi răspundă medicii.

Mulvaney privi pe fereastra din spatele lui Flynn spre Knockmore şi satul Droega, ascuns vederii de dealurile ce înconjurau depresiunea şi care îl protejau de vânturile aspre ale Atlanticului. Fratele lui, Francis, sunase de acolo cu nici zece minute înainte să anunţe un alt deces, iar vocea i se înecase în lacrimi în timp ce vorbea.

Întorcând o privire aspră către Flynn, Mulvaney spuse:

— Femeile din familia ta sunt la adăpost, departe de Mulrany. Ţie îţi convine să adopţi poziţia oficială. Dar mie mi-a murit cumnata, Shaneen, chiar azi dimineaţă.

Un bărbat aflat în mulţimea compactă de oameni din încăpere strigă:

— Şi Katie a mea s-a îmbolnăvit. Vrem răspunsuri la întrebările noastre, Flynn, şi le vrem repejor.

— Dar v-am spus tot ce ştiu, ripostă Flynn. Mai mult decât atât n-am ce face.

— Ce-i cu povestea aia despre oficialităţile care trebuie să vină aici? întrebă Mulvaney.

— Vin de la Ministerul Sănătăţii din Dublin.

— Şi de ce au pus soldaţii să ne bareze drumurile? întrebă o altă persoană. Au instalat şi mitraliere pe vârful Corraun!

— N-are nici un rost să începeţi să panicaţi, spuse Flynn.

Dar situaţia este foarte gravă.

— Şi atunci de ce nu se spune nimic despre asta la radio? întrebă iritat Mulvaney.

— Nu v-am spus chiar acum că n-are rost să stârnim panică?

— E ciumă, nu-i aşa? se auzi ameninţătoare vocea lui Mulvaney.

O tăcere ca un bolovan căzu peste încăpere. Un omuleţ brunet cu trăsături ascuţite, aşezat la dreapta lui Flynn, îşi drese glasul:

— Avem bărcile noastre personale.

— Nu va mai fi nici o barcă, Martin! replică grăbit Flynn, privind drept în ochii omuleţului. Marina va fi aici în câteva minute pentru a strânge toate bărcile voastre. Ordinele mele sunt să vă împiedic să părăsiţi insula… folosind orice mijloace voi socoti eu necesare.

Cu vocea răguşită şi stinsă Mulvaney întrebă:

— Ne vor muri toate femeile, Flynn? De ieri încoace au fost nouăsprezece decese şi toate numai femei şi fete. Cum se poate aşa ceva, Dennis?

— Vor găsi doctorii răspuns şi la întrebarea asta, răspunse Flynn. Sări jos de pe un scaun, sprijinindu-se de Mulvaney, dar neputând să privească în ochii lui. Chiar şi comandantul lui Flynn dăduse glas la aceeaşi temere, cu nici o oră în urmă, vorbindu-i la telefon cu o voce plină de bunăvoinţă, dar fermă:

— Dacă vor muri toate femeile de acolo, Dennis, lucrurile ar putea lua o întorsătură foarte urâtă. Şi se vorbeşte că ar fi deliberat. Oricum, nu trebuie să spui nimic despre asta pentru moment.

— Deliberat! De cei din Ulster sau de britanici?

— Nu pot discuta despre treaba asta, Dennis, n-am voie. Dacă ţi-am spus ce ţi-am spus a fost ca să te fac să înţelegi gravitatea situaţiei noastre. Voi, cei de acolo, din interiorul zonei de carantină, veţi fi singuri pentru o vreme, singurii care reprezentaţi autorităţile. Ne punem toată încrederea în voi.

— Deci nu voi primi nici un ajutor?

— S-a făcut apel la soldaţi să se ofere voluntari, dar nu vor ajunge acolo decât spre după-amiază.

— Dar eu nu m-am oferit voluntar, domnule.

— Dar ai jurat să-ţi faci datoria, iar acum asta-i tot ce cer eu de la tine! În timp ce-şi făcea loc prin mulţime pentru a ieşi din bar, ignorând întrebările care încă îi erau adresate pe un ton răstit, Flynn îşi aminti în amănunt această convorbire telefonică. Primise şi alte ordine şi erau lucruri pe care trebuia să le facă imediat.

Cât stătuse el în bar, ploaia se transformase într-o ceaţă uşoară. Se urcă în maşină, fără să se uite la feţele înfuriate ale celor strânşi în jurul localului şi care îl priveau ameninţător şi fix. Porni motorul, întoarse maşina şi o luă încet de-a lungul falezei cimentate care dădea spre Achill Sound şi spre pontonul unde se aliniau bărcile pescăreşti. Văzu o navetă a patrulei ce se apropia dinspre Bulls Mouth, ridicând un val continuu ca un arc de cerc. Era la nici cinci minute distanţă, iar Flynn le mulţumi în gând celor din barcă. Parcă lângă ponton, scoase pistolul din torpedou şi, cu arma în mână, simţi cum îl străbate un fior ciudat. Comandantul fusese foarte ferm când îi dăduse ordinele.

— Vreau să fii permanent înarmat, Dennis, ai auzit? Măcar până reuşesc să strângă bărcile alea. Şi vreau să-ţi fie foarte clar – dacă va fi nevoie, foloseşti arma!

Flynn privi mohorât în lungul apei la naveta care se apropia. Pescăruşii ţipau prelung peste ponton, pe plaja îngustă. Inhală aerul familiar, sărat, mirosul pătrunzător de alge şi peşte. De câte ori oare privise la acest peisaj până atunci? Niciodată nu i se păruse însă atât de ciudat. Acum, de când cu toate astea, totul i se părea schimbat şi trupul lui puţintel fu scuturat de un tremur prelung. Lucrul pe care ar fi vrut să-l mărturisească acolo la bar, la Mulvaney, lucrul acela era cel mai prezent în mintea lui.

Dar comandantul fusese foarte insistent asupra faptului că trebuia să fie ţinut secret:

— Vor muri precis un mare număr de femei. E posibil să moară toate femeile de pe insulă. Ne bazăm pe tine să păstrezi ordinea până ce vor sosi întăriri. Nu trebuie să fie

panică, revolte… Trebuie să te arăţi foarte ferm în păstrarea ordinii, Dennis!

— Ar fi trebuit să le spun, şopti Flynn. Ar trebui să aducă preoţi pe insulă. Nimic altceva nu ne mai poate ajuta acum.

Privi drept în faţa lui, la bărcile pescăreşti trase la chei şi simţi un adânc sentiment de singurătate şi de ineficienţă.

— Doamne, Dumnezeule, ajută-ne acum la ceasul nevoii noastre! mai şopti el.

Din iarna lui 1348, când Moartea Neagră a lovit Irlanda, niciodată ţara nu mai trecuse prin vremi de boală mai crunte.

— Fintan Craig Doheny

Cu doar o zi înainte să se instaleze carantina pe insula Achill, Stephen Browder şi Kate O'Gara o porniră cu maşina spre Lough Derg. Plănuiseră să ia masa de prânz lângă Killaloe şi apoi să-şi continue drumul până la cabana de pe marginea lacului de lângă Cloonoon. Reuşiseră să fure trei zile împreună înainte de examene şi de vara ce se anunţa foarte agitată pentru Stephen, care se hotărâse să se specializeze în bolile cardio-vasculare.

Cabana, o fostă casă de ţară reamenajată, aparţinea lui Adrian Peard, care absolvise medicina cu şase ani înainte şi era deja cunoscut ca unul dintre cei mai remarcabili cercetători în domeniul medical al hipertensiunii şi în bolile specifice scufundătorilor. Peard, unicul descendent al unei familii înstărite din vechiul comitat al Corkului, îşi stabilise casa de vacanţă în cabana de pe malul lacului, instalând aici şi un imens bazin de compresie-decompresie din oţel, în fostul hambar din spatele casei. Stephen fusese invitat de mai multe ori la cabană, căci Peard îl folosea drept cobai în experienţele lui, plătindu-i şi ceva bani pentru asta.

De la prima lor „experienţă sexuală" pe drumul spre Mallow, Kate raţionalizase acest fel de întâlniri la una sau două reprize pe lună şi acestea doar în perioadele cele mai puţin fertile. La început refuzase să facă această excursie, fiindcă ea coincidea cu perioada ei de fertilitate maximă, dar Stephen îi promisese „să fie atent". Kate, care nu era prea sigură ce voia el să spună cu asta, îl avertiză:

— Să fie clar, Stephen Browder, în familia noastră nu se vor naşte niciodată bastarzi!

Aranjaseră excursia cu multă atenţie. Kate avusese grijă să spună la toată lumea că pleacă într-o scurtă călătorie la Dublin cu prietena ei, Maggie. Stephen spusese că face o partidă de navigat la Kinsale, cu nişte prieteni.

Peard, care ghicise natura relaţiilor lui Stephen cu Kate, fusese de acord să le ofere spre folosinţă cabana de la Lough Derg, „atunci când acest lucru nu incomodează planurile mele”. Îi predase lui Stephen cheile cu un zâmbet complice şi un sfat: „Lasă locul curat la plecare şi încearcă să-ţi faci timp şi pentru puţin studiu. Aş vrea să te ştiu lângă mine într-o zi, Stephen. Ai un talent înnăscut să rezolvi probleme dificile… cum ar fi aceasta, de exemplu”.

Aşa cum Peard se aşteptase, Stephen roşi – atât din cauza laudei, cât şi a aluziei la conspiraţia lui cu Kate.

Maşina cu care plecaseră era un mic Fiat verde. Stephen reuşise să câştige dreptul de a o folosi meditându-l pe proprietar în secretele funcţionării renale, un subiect ce se dovedise de neînţeles pentru stăpânul Fiatului, până când Stephen inventă o stratagemă – desenă o diagramă imensă şi puse studentul să folosească pioneze pentru a prinde cu ele o mică machetă din carton reprezentând o maşină, pe care Stephen o numise „corp străin” şi căreia tânărul trebuia să-i stabilească traiectoria. Stephen şi Kate, în drumul lor spre nord, căzură de acord că ar fi foarte amuzant să boteze Fiatul cu numele de Corp Străin.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, la prânz, traversară micul pod de piatră şi intrară în Killaloe. Turnul crenelat al Catedralei Sfântului Flannery se înălţa ca o santinelă normandă pe fundalul înnorat al unui cer ameninţător. Chiar deasupra capetelor lor era încă senin, iar lacul albastru-verzui, ca o imensă oglindă de smarald, răsfrângea în el imaginea dealurilor din jur. Suprafaţa lui sclipitoare şi netedă fu brusc vălurită de o boare de vânt şi de trecerea unui cvartet de lebede, zburând alb şi foarte jos.

Un pic mai la nord de Killaloe, Stephen opri la marginea

şoselei la un stand ambulant de unde cumpără câteva sandvişuri, cartofi prăjiţi şi bere. Se aşezară apoi să mănânce chiar în poieniţa de lângă locul unde, pe o culme molcomă, Brian Boru îşi înălţase castelul. Locul lor de picnic privea în vale spre Ballyvale Ford, acolo unde, în noaptea de 10 August 1690, Patrick Sarsfield cu cei şase sute de oameni ai lui traversaseră Shannon-ul în timpul asediului de la Limerick.

Kate, care fusese întotdeauna fascinată de istoria ţării ei, se simţea copleşită să se găsească „tocmai în acest loc” şi, atunci când văzu că Stephen este oarecum străin de detaliile întâmplării, începu să povestească cu mult farmec povestea călăreţilor lui Sarsfield. Privindu-i chipul în timp ce vorbea despre „acea minunată aventură inutilă” împotriva asediului williamit, Stephen se trezi cântărind cu dor umbra învăluitoare a unor copaci care ascundeau cu frunzişul lor des zidurile temeliei castelului lui Brian Boru şi întrebându-se dacă Kate ar fi de acord să intre cu el pentru câtva timp sub bolta lor singuratică. Dar se auzeau glasuri de copii venind dinspre lac, la vale de poiană, iar locul de picnic fu repede atacat de muştele atrase de aroma mâncării. Înghiţiră grăbiţi şi se întoarseră în fugă la maşină, urmăriţi de insectele hămesite.

În adăpostul din interiorul Fiatului, Kate privi înapoi la poiană şi spuse, uimindu-l pe Stephen cu o faţetă mistică a naturii ei, pe care băiatul nu i-o suspectase până atunci:

— În locul acesta s-au întâmplat multe lucruri oribile, Stephen. Simt asta! Poate că muştele sunt sufletele oamenilor răi şi cruzi care au făcut acele lucruri oribile.

— Hei, hei, Kate! Ce-ţi veni să spui aşa ceva?

Dar fata nu se lumină pe de-a-ntregul decât când intrară pe aleea cu pietriş a cabanei şi văzu coşul dublu al acoperişului care se ridica în spatele perdelei de copaci. Când pătrunseră în cabană, admiraţia ei semănă cu cea a unui copil.

Stephen ajunsese să înţeleagă şi să se bucure de fiecare stare sufletească a fetei şi se simţi încântat să-i arate locurile. Bucătăria, refăcută pe locul celei vechi, avea

o nouă fereastră tăiată în zidul dinspre lac, iar instalaţia era nu numai de cel mai nou tip, dar şi de cea mai scumpă calitate ce se putea găsi.

Kate duse mâinile la obraji şi privi fermecată în jurul ei:

— Oh, Stephen! Măcar de-am putea avea şi noi o casă ca asta!

— Vom avea într-o zi, Kate.

Fata se întoarse şi-l luă strâns în braţe.

Afară era o mică livadă şi o mână de pământ îngrădit cu pietre pentru grădina de legume. Hambarul se afla la capătul livezii. Era o clădire din piatră cu un acoperiş nou din tablă ondulată şi arăta a fi încă o dată mai mare decât casa, aşa cum o priveai printre copacii livezii, la capătul unei poteci ce ducea la o uşă mică şi curată tăiată în zidul de piatră.

Stephen descuie lacătul şi împinse uşa, lăsând-o pe Kate să intre prima. Apăsă pe întrerupătorul de lângă uşă chiar în momentul în care fata păşea înăuntru. O lumină orbitoare inundă o unică încăpere imensă, curgând din şirurile de reflectoare suspendate de bârnele tavanului. Bazinul uriaş domina centrul hambarului. Avea mai bine de şase metri lungime şi cam doi metri şi un sfert în diametru. Pe fiecare parte erau câte două geamuri mici din cuarţ, aşezate la nivelul ochilor, plus încă o ferestruică şi mai mică, tot din cuarţ, la camera de depresurizare de la unul din capetele bazinului.

Kate, care ascultase descrierile lui Stephen despre orele petrecute în bazin, spuse:

— Pare aşa de mic. Chiar ai stat odată acolo înăuntru patru zile încheiate?

— Să ştii că e destul de comod, spuse el. Există şi un sistem sanitar de evacuare dublu asigurat. Are telefon. Singurul lucru incomod este faptul că trebuie să port tot timpul ataşate de mine firele pentru monitoarele lui Peard care-mi verifică şi înregistrează starea organismului.

Stephen o conduse pe Kate să-i arate mulţimea de instalaţii ce acopereau un întreg perete, conexiunile care făceau legătura cu bazinul şi, într-un colţ, costumele pe

care le foloseau atunci când făceau scufundări. Tot acolo se găseau şi cele două compresoare de fabricaţie franceză cu filtrele lor de aer sofisticate.

Kate privi prin unul din gemuleţe în interiorul bazinului.

— Eu una m-aş plictisi de moarte să fiu închisă acolo atât de mult timp.

— Am luat cu mine şi nişte cărţi. Zău, Kate, a fost destul de bine. Cât am stat acolo, n-am făcut altceva decât să învăţ şi să dorm.

Kate împinse cu mâinile în fierul rece al bazinului, îndepărtându-se de el, apoi îşi şterse palmele de fustă.

— Vreau să pregătesc o masă bună în bucătărie. N-am mai văzut niciodată până azi aşa o bucătărie grozavă. Ai cumpărat tot ce ţi-am scris pe listă?

— Sunt toate în portbagaj.

În timp ce Kate îşi făcea de lucru în bucătărie, Stephen cără în casă bagajele, cele două vrafuri de cărţi – fiecare cu vraful lui – şi tabelele lui Peard, cele cu saturaţia sanguină. Lăsă valizele pe pat, se asigură că fata nu mai avea nevoie de nimic de la magazinul din sat, apoi se aşeză să înveţe în micul salon de lângă bucătărie. O auzea pe Kate fredonând în timp ce gătea, auzea şi zgomotul cratiţelor şi farfuriilor. Era uşor să-şi imagineze că sunt gata căsătoriţi şi liniştiţi, învăluiţi deja în calmul domestic al vieţii. Starea aceea de graţie nu-l părăsi nici în timpul mesei, până la vremea de culcare, când îi arătă lui Kate cum avea de gând „să fie atent” – ţinea între degete un prezervativ pe care unul din colegii lui îl cumpărase în Anglia.

Kate, roşie ca focul la faţă, i-l smulse din mână şi-l aruncă cât colo.

— Stephen, păcatul nostru e şi aşa destul de mare, dar, să ştii, asta nu accept să port pe conştiinţă!

Lui Stephen îi trebui mai mult de o oră s-o potolească, dar apoi fata fu şi mai tandră ca de obicei, plângând şi râzând aproape în acelaşi timp lipită de umărul lui. Adormiră îmbrăţişaţi.

Stephen se trezi târziu, din nou în zgomotul plăcut al bucătărelii lui Kate. Nu se aşteptase la o latură atât de

domestică a caracterului ei, dar lucrul îl umplu de o caldă satisfacţie. Radioul mergea, iar fata îngâna cuvintele melodiei din eter. Stephen îşi privi ceasul şi fu uimit când constată că este aproape unsprezece, vag conştient că muzica de la radio se oprise, iar o voce bărbătească vorbea precipitat, abia stăpânindu-şi emoţia.

Se spălă şi se îmbrăcă, apoi intră în bucătărie, întrebând:

— Ce spunea tipul ăla la ştiri? N-am auzit bine.

— Cică ar fi nişte necazuri la Achill, spuse fata. Vrei un ou sau două?

— Trei, spuse el şi-o sărută pe gât.

— Putem merge să înotăm în lac?

— O să fie cam frig, dar ne încălzim noi la întoarcere.

Fata roşi. Stephen încercă s-o întoarcă cu faţa la el, dar fu întrerupt de sunetul telefonului. Îi luă destul timp să-l găsească pitit în spatele unui maldăr de reviste, pe o măsuţă. Era Peard.

— Of! Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit acolo, Stephen. Prietena ta e cu tine?

Stephen ezită un moment:

— Da, dar…

— N-avem timp de fasoane! Am fost convocat de Fintan Doheny la o mare şedinţă medicală. Subiectul te-ar putea interesa în cea mai mare măsură.

— Doheny? Marele Doheny? Da’ ce-i aşa de important?

— Nu mai am mult timp la dispoziţie, Stephen. Un nebun cu cunoştinţe extinse de recombinare a ADN-ului a dat drumul în lume, la Achill mai exact, unei noi maladii – tot atât de rea ca ciuma. Am pus zona sub carantină, dar nimeni nu se aşteaptă ca nenorocirea să poată fi izolată. Acum, ascultă-mă cu atenţie! Se pare că nu ucide decât femei. Până în momentul ăsta este sută la sută fatală. Ei bine, mi-a venit în minte că tu şi prietena ta sunteţi la cabană şi avem acolo bazinul ăla minunat. O femeie închisă în bazin, la presiune potrivită, s-ar putea afla în siguranţă deplină. Înţelegi ce vreau să spun?

— Sigur că înţeleg, dar nu văd cum…

— N-am timp să stau să parlamentez cu tine. Îţi cer expres să faci ceea ce ţi-am spus!

Stephen se întoarse s-o privească pe Kate care se uita fix la el.

— Dar nu ştiu dacă ea vrea… Vreau să-ţi spun că-mi ceri să…

— Stephen, trebuie să mă întorc la treabă. Fă tot ce crezi că e necesar şi bag-o în bazin. Intră şi tu cu ea, dacă altfel nu se poate. O să te sun mai târziu acolo. Ai să faci ce ţi-am spus?

Stephen inhală adânc:

— Şi ciuma asta…

— A ucis deja un număr mare de femei. Şi habar n-avem unde a mai răspândit-o Nebunul. Bagă-ţi prietena în bazin!

Peard puse receptorul în furcă.

Violenţa, dacă e suportată un timp prea îndelungat, conduce la un soi de anestezie morală. Îi degradează până şi pe conducătorii bisericii. Sub imperiul ei, societatea se separă în miei de sacrificiu şi măcelarii care mânuiesc cuţitul. Fraze sforăitoare acoperă cu zgomotul lor realitatea sângeroasă, fraze ce conţin cuvinte mari: libertate, autonomie politică, ţară... Astfel de cuvinte au un înţeles foarte vag în societăţile care nu se întemeiază pe morală.

— Părintele Michael Flannery

Toate scrisorile lui John Roe O'Neill, cu excepţia a douăzeci dintre ele, au fost expediate înainte ca agenţii FBI-ului să descindă, cu mandat de percheziţie, la Agenţia poştală din Los Angeles. Aceasta era doar o cameră mică într-o clădire din cărămidă, în Figueroa, în centrul oraşului. Funcţionara, o anume domnişoară Silvia Trotter, era o femeie de vreo cincizeci de ani, osoasă şi mare, cu părul de un roşu violent şi obrajii fardaţi abundent. Cei doi agenţi tineri, parcă copiaţi unul după celălalt în costumele lor bleumarin închis, îşi scoaseră la unison legitimaţiile pe care le îndesară femeii sub ochi câteva secunde, suficient însă ca ea să-şi dea seama cu cine are de-a face, apoi, ca nişte dansatori sincronizaţi pe o scenă de music-hall, le puseră înapoi în buzunarul de la piept şi vrură să ştie *tot* despre scrisorile lui O'Neill.

Cum s-a desfăşurat contactul ei cu autorul acestor scrisori? Era la curent cu conţinutul vreuneia dintre ele? Cum, chiar nu citise nici măcar una? Ce adresă personală îi dăduse autorul lor?

Examinară toate registrele şi luară cu ei o copie a unuia

dintre ele, lăsând-o pe biata domnişoară Trotter lac de sudoare şi într-o stare nervoasă de plâns.

Agenţii care aveau atât studii de contabilitate, cât şi de drept, fură dezgustaţi de delăsarea domnişoarei Trotter. Femeia nu făcuse nici măcar o copie a cecului cu care un oarecare Henry O'Malley plătise pentru expediţia scrisorilor! O'Malley, domiciliat la o adresă falsă din Topeka, Kansas, plătise cu cec prin intermediul unei bănci locale. Chiar înainte de demararea investigaţiilor, agenţii fură siguri că pista Topeka se va dovedi o fundătură. La bancă nu găsiră pe nimeni să-şi amintească măcar de acel O'Malley.

Dintre cele douăzeci de scrisori aflate încă la domnişoara Trotter, cinci sugerau că autorul lor anticipase vizita agenţilor. Cele cinci erau adresate unor conducători religioşi proeminenţi şi purtau în capul paginii acelaşi avertisment: *„Aviz autorităţilor!”*

Scrisorile lăsau să se înţeleagă clar că Nebunul făcuse o „fixaţie criminală”, care ar fi putut provoca răspândirea în întreaga lume a unui număr nelimitat de maladii necunoscute încă, dacă cineva *„încearcă să se atingă de mine”.*

Fotocopiile tuturor scrisorilor expediate de Nebun fură primele probe studiate la Centrul de Izolare Denver de către *Echipă,* aşa cum ajunseseră să fie cunoscuţi oamenii care făceau parte din ea.

Prima şedinţă a Echipei se petrecu la o distanţă de douăzeci şi nouă de zile de la *demonstraţia Achill.* Întârzierea fusese cauzată de indecizia politică de la nivelele de vârf – indecizie depăşită numai după ce evenimentele mondiale produseseră tuturor o reacţie de spaimă.

Boala lui O'Neill, cunoscută acum sub numele de *ciuma albă,* din cauza palorii victimelor şi a petelor albe care apăreau la extremităţile corpului în perioada premergătoare declanşării, nu rămăsese în mod evident un fenomen izolat la nivelul Irlandei, Marii Britanii şi Libiei. Necesitatea primei carantine fusese masiv ignorată de

înaltele oficialităţi ale lumii, de cei foarte bogaţi, care încercaseră din răsputeri să-i pună la adăpost pe cei dragi, de agenţii financiari, de criminalii din lumea interlopă, de agenţii secreţi ai serviciilor speciale etc. Exista un focar în Bretania, un altul într-o zonă a Statelor Unite – din Boston până aproape de Weymouth. Partea vestică a Regiunii Cascadelor până adânc în Columbia Britanică de Sud şi California, apoi până la coasta Pacificului a trebuit izolată printr-o carantină brutală. Lista Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii includea puncte „fierbinţi" şi în Singapore, Perth – Australia, New Delhi, Santa Barbara, St. Louis, Houston, Miami, Constantinopole, Nairobi, Viena… şi acestea nu erau decât locurile cu numele cele mai cunoscute.

Atunci când s-au aşezat la masă la prima lor întâlnire, în localul Centrului de Izolare din Denver, membrii echipei erau deja în posesia unei liste la zi cu *punctele fierbinţi* şi a tuturor scrisorilor lui O'Neill. Şedinţa s-a desfăşurat într-o cameră de la subsol ai cărei pereţi erau complet căptuşiţi cu lemn de culoare închisă. Iluminarea putea fi asigurată în două moduri, la alegere – o lumină rece, indirectă sau una caldă, intimă, focalizată numai asupra mesei lungi în jurul căreia se aşezaseră. Era foarte posibil ca un psihanalist să extragă semnificaţii adânci din faptul că toţi aleseseră baia de lumină indirectă, nemiloasă pentru această primă întâlnire. Toţi cei şase membri ai Echipei erau foarte conştienţi de faptul că se aflau acolo şi pentru a se studia temeinic între ei, nu numai problema în discuţie.

Selecţia celor care făceau parte din Echipă durase ore lungi de întrebări iscoditoare în camere izolate fonic şi fusese făcută de oameni care nu obişnuiau să ridice vocea decât pentru a da mai mare emfază celor spuse. Cei şase erau împărţiţi pe naţionalităţi – câte doi din Uniunea Sovietică, Franţa şi Statele Unite. Se avusese în vedere participarea ulterioară şi a altor ţări, dar circumstanţele se dovediră deocamdată potrivnice.

William Beckett, unul din cei doi americani, ce avea să fie numit mai apoi „preşedintele" Echipei, veni la acea primă întâlnire frământat şi îngrijorat de izbucnirea molimei

pe coasta de vest a ţării lui. Fusese oare zona infectată de scăpările întâmplătoare dintr-un laborator slab protejat împotriva hazardului? (În unele cercuri se suspecta deja posibilitatea ca Nebunul să-şi fi stabilit laboratorul în împrejurimile Seattle-ului). Ceilalţi cinci erau prea ocupaţi cu cântărirea colegilor pe care-i vedeau pentru prima dată, aşa că Beckett îşi lăsă şi el îngrijorarea pentru mai târziu.

Doctorului Ruckerman, fostul profesor al lui Beckett la Harvard, nu-i fusese deloc greu să-şi plaseze elevul premiant în Echipă. Comisia de selecţionare fu de-a dreptul impresionată de mulţimea talentelor şi realizărilor lui Beckett: consultant al Sănătăţii Publice în probleme de ciumă bubonică; participant de talie mondială în concursurile de bărci cu pânze; deţinător al unui brevet de pilot aero cu antrenament pe supersonice şi maior în rezerva Forţelor Aeriene; cunoscut pentru hobby-ul lui de a rezolva jocuri de perspicacitate, cuvinte încrucişate şi de a participa la concursuri de „cine ştie câştigă”, talent pentru care fusese recrutat drept consultant în probleme de „decodificare” a sistemelor de cod militar; campion de înot pe distanţe lungi şi un apreciat jucător de handbal.

— Un incomparabil cercetător în biologie moleculară, completă Ruckerman. Un adevărat om al Renaşterii.

Beckett, un bărbat cu părul blond ca nisipul, era descendentul unor anglo-scoţieni refugiaţi în America din raţiuni religioase. Avea tenul roz şi ochii de un albastru palid, trăsături care îi mărturiseau originea şi pe care o fostă colegă de facultate le descrisese ca fiind „gene latente”. Beckett fusese în timpul studiilor un bun fundaş de fotbal, până în momentul când descoperi că permanentele coliziuni cu o minge tare şi grea îi pot vătăma proprietatea cea mai de preţ – o minte strălucită, în faţa căreia nu rezistau nici cele mai imposibile cuvinte încrucişate pe care le văzuse vreodată un careu alb-negru. Iar joaca lui intelectuală devenea pentru privitori cu mult mai pasionantă decât orice joc de fotbal american.

Colega de facultate avusese în mare parte dreptate – deşi era masiv şi cu trăsături greoaie, Becket dovedea o

minte de un rafinament hipersofisticat.

La numai câteva minute după ce pusese ochii pe Francois Danzas, unul dintre cei doi membri ai echipei franceze, Beckett ştiu că va fi greu de lucrat cu franţuzul. Danzas era un om înalt, subţire şi foarte brun, originar din Peronne, care combina în genele lui sânge celt, roman, grec şi viking. Părul, vizibil vopsit, era despărţit de o cărare pe mijlocul capului în două aripi negre ca pana corbului ce-i acopereau obrajii palizi pe o faţă foarte adesea lipsită de orice expresie, deşi avea ochi frumoşi, mari şi căprui. Ochii aceia străluceau de o constantă incredulitate în faţa unei lumi pline de capricii, dar existau şi momente când lumina lor se ascundea sub sprâncenele groase şi negre. Ori de câte ori Danzas închidea ochii, faţa lui se golea de viaţă, dezvăluind asprimea unui nas subţire şi lung şi a unei guri cu buze aproape inexistente. Până şi sprâncenele acelea atât de negre păreau să pălească. Danzas era expresia vie a unei vechi zicale de prin părţile lui natale – omul era tare ca o şa veche; bătută de vreme, modelată de o lungă şi insistentă folosinţă, ea era depozitara unei experienţe valoroase. Danzas se bizuia întotdeauna pe Danzas. Se ştia oarecum în dificultate numai atunci când era obligat să călătorească sau când trebuia neapărat să îngurgiteze mâncarea altor naţii. Străinii, mai ales englezii, şi prin asociaţie de limbă, americanii, erau persoane nedemne de încredere, fiindcă erau în mod fundamental nesiguri, capabili de orice rău imaginabil şi, în plus, necooperanţi, putând fi convinşi doar prin forţă. Ciuma Albă nu reprezenta pentru Danzas decât expresia stării de forţă majoră a momentului. În ciuda faptului că dispreţuia din tot sufletul orice purta marca de american, Danzas era unanim recunoscut în ţara sa ca expertul numărul unu în tot ce ţinea de continentul iankeu. Cine putea să nege faptul că îndurase cu stoicism cei patru ani interminabili ai unui program de cercetare la Chicago? Şi unde în altă parte se puteau învăţa mai bine obiceiurile americane decât în „capitala mondială a porcarilor”.

Danzas putea chiar accepta capriciile vieţii atunci când

acestea se amestecau în ordinea firească pentru a strica aranjamentele sănătoase ale existenţei; orice era de înţeles, dar nu în interiorul laboratorului lui. În laborator, Danzas ţinea să fie negreşit martorul direct al naşterii virgine, dacă nu chiar al concepţiei imaculate. Unui astfel de martor ocular îi reveneau în mod indiscutabil unele responsabilităţi. Danzas era de părere că doi martori oculari ai aceluiaşi fenomen nu puteau să ofere lumii două relatări diferite. Fie ei şi treizeci de martori, aceştia trebuiau să relateze în mare acelaşi lucru. Era o regulă infailibilă. Nici Papa de la Roma nu putea cere ceva mai sigur.

În Franţa circula deja o glumă potrivit căreia Danzas fusese selecţionat pentru Echipă ca o perfectă antiteză a colegului lui francez, Jost Hupp.

Hupp cu ochelarii lui cu ramă groasă de baga, în spatele cărora ochii se holbau uşor, cu nepăsarea tinerească şi boemă a trăsăturilor, respira un aer de participare, invita la prietenie. Cei care îl taxau pe Hupp de romantic păcătuiau prin faptul că treceau cu vederea forţa incredibilă şi totală a credinţei acestui om în lumea fanteziilor lui. Hupp se folosea de romantism aşa cum Beckett se folosea de furia lui latentă. Dacă muza lui Beckett îl condusese spre o luptă intelectuală împătimită, muza lui Hupp, mai drăgălaşă, dar şi mai gregară, îl împinsese spre o viaţă de totală participare – Hupp împărţea totul cu toată lumea – succesele, eşecurile, bucuriile, necazurile – totul! Prin personalitatea lui complexă trecea, ca un fir roşu, un filon de tenacitate alsaciană, împrumutată de la strămoşi atât francezi cât ş*i* germani. O tenacitate ce ţinea de rămăşiţele unei influenţe timpurii ale Bisericii Catolice de la Roma. Mefistofel era un personaj real. Dumnezeu era real. Cavalerul Alb era real. Iar Sfântul Graal rămânea pentru vecie eternul scop al umanităţii. Toate acestea alcătuiau o structură care îl satisfăcea pe deplin pe Hupp. Fără ea ar fi rămas un oarecare cercetător, un om în halat alb. Aşa era un om în armură albă.

Beckett gândi că Hupp nu prezenta probleme – era în regulă. Era el un pic ciudat, dar în regulă. Danzas însă era

tipul perfect al omului de ştiinţă preţios până la absurd. Şi ce importanţă avea unde se întâlnea această echipă, atâta vreme cât toate facilităţile erau asigurate? îi venea să strige de furie la gândul că va trebui să lucreze cu încrezutul ăsta şi încă cine ştie cât timp. Cu toate acestea, reuşi să-şi ascundă enervarea destul de bine, aşa încât numai Hupp suspectă ceva.

Fuseseră mulţi aceia care lucraseră cu Beckett ani lungi fără ca vreodată să devină conştienţi de faptul că omul acesta era pus în mişcare de motorul furiei. Şi nu era greu să găsească ceva care să-l enerveze oriunde ar fi întors capul, astfel încât furia îi încărca acumulatorii, iar el pornea la drum cu capul înainte şi traversa ca un bolid problema cu care trebuia să se confrunte. Ciuma Albă era parcă comandată special pe măsura furiei lui Beckett. Ticălosul ăla! Blestematul de Nebun! Cine îi dădea lui dreptul să pună pe jar o lume întreagă, care deşi nu este, aşa cum bine se ştie, perfectă, îşi vedea de drumul ei, aşa cum făcuse dintotdeauna.

O foarte mică parte a acestei furii reuşea să răzbată prin masca lui de amabilitate. Rareori vorbea aspru. Cu Danzas era poate chiar mai amabil decât cu ceilalţi, lucru care provoca la francez o atitudine cu atât mai corectă şi mai ţeapănă. Între ei se declanşase un meci al furiilor, un schimb reciproc care îl amuza teribil pe Hupp.

Celălalt membru al echipei americane, remarcă Hupp, era adevărata surpriză a lotului, mai ales pentru cei doi ruşi, Serghei Alexandrovici Lepikov şi Dorena Godelinski, care o măsurau speculativ pe colega lui Beckett, Ariane Foss.

La cei aproape doi metri înălţime şi o sută treizeci de kilograme greutate, Foss era indiscutabil persoana cea mai „grea” din încăpere. Dosarul francez stabilea că ea este unul din cele cinci sau şase cele mai bune capete medicale din Statele Unite în problemele pe care bunicul ei, medic de ţară, obişnuise să le numească „boli femeieşti”. Atât francezii, cât şi sovieticii o suspectau că lucrează pentru CIA. În dosar se mai menţiona că vorbea fluent cinci limbi

străine, printre care rusa şi franceza.

Foss avea o faţă cu trăsături mici şi regulate, încadrată de un păr auriu, ondulat natural şi tuns scurt. Deşi atât de masiv, trupul ei era bine proporţionat.

Lepikov şi Danzas tocmai se lansaseră în lupta pentru dominaţie verbală, aruncând pe masă diversele lor acreditări, ca şi când ar fi jucat poker şi şi-ar fi etalat cărţile, deşi fiecare era perfect conştient de faptul că celălalt păstrează ascunsă în mânecă o rezervă necunoscută de aşi providenţiali.

Lepikov, scund şi mătăhălos, cu un păr stufos şi cărunt care cădea în dezordine peste o frunte îngustă şi teşită, cu ochii un pic mongoloizi, arăta ca un ţărănoi pe lângă Danzas-aristocratul, lucru pe care, de altfel, fiecare îl remarcase la celălalt, dar pe care fiecare dintre ei îl socotea ca fiind un atu personal.

Dorena Godelinski, celălalt membru al echipei sovietice, începuse să manifeste semne evidente de iritare privind lupta pe care o duceau cei doi bărbaţi. Puţintică la trup, încărunţită, mergând cu un uşor şchiopătat, fusese blestemată, după cum ea însăşi se plângea prietenilor apropiaţi, cu un aspect aristocratic – „o barieră în calea avansării în Uniunea Sovietică, unde trăsăturile ţărăneşti, greoaie şi necioplite erau cu mult mai apreciate.”

Brusc îi întrerupse pe cei doi cu o înjurătură rusească birjărească, apoi spuse în engleză:

— N-am venit să ne jucăm! Foss chicoti şi traduse înjurătura:

— Tocmai i-a spus lui Serghei că este un armăsar de ţară. Ei, ia să vedem! Ce avem noi aici? O pălărie neagră şi una albă?[4]

Lepikov privi cu răutate la Foss, apoi se forţă să zâmbească. Îşi făcuse bine lecţiile ca *observator* la Ambasada Sovietică din Washington D.C., aşa că înţelegea

[4] „Black hats, white hats” – apelative obişnuite pentru democraţi şi republicani în Congresul american. „A white hat” era în secolul trecut un sudist – un om ataşat unor tradiţii, apoi apelativul a desemnat un democrat (n.t.).

perfect limbajul secret folosit acum de Foss.

— Cel care poartă pălăria albă sunt eu. Doar sunt cel mai mare expert în epidemiologie al ţării mele.

Foss îi zâmbi cu toată gura. Dosarul american despre Lepikov arăta o preocupare anormală a individului în buna funcţionare a propriului ficat, lucru ce putea fi considerat un adevărat paradox, având în vedere cantităţile de vodcă pe care acesta le consuma. Orgiile alcoolice erau însă întotdeauna urmate de adevărate crize de auto-detestare, o stare de angoasă vecină cu patologicul, în timpul cărora se îndopa cu toate leacurile cunoscute la care statutul lui medical îi dădea acces, dar şi cu fel de fel de panacee universale, dublate de masive doze de vitamine, ascunse cu grijă în borcănaşe etichetate drept conţinând medicamente obişnuite.

Godelinski, auzindu-l cum se laudă, murmură:

— Ţărănoiule! Vorbise în engleză, ceea ce atrăsese atenţia celorlalţi asupra ei.

Beckett îşi drese glasul şi se trase mai aproape de masă. Godelinski era un remarcabil spărgător de cod; aşa stătea scris în dosar. Pe lângă aceasta, în Uniunea Sovietică era unanim apreciată ca un bun cercetător în domeniul medicinii spaţiale. Se spunea despre ea că este un diagnostician de prim rang, iar tehnicile ei de laborator erau categorisite drept „superbe”.

— Am făcut cunoştinţă unul cu altul, începu Beckett. Cu toţii am citit dosarele secrete de serviciu ale celorlalţi. Este posibil ca aceste dosare să conţină şi unele date exacte. Cine ştie? Eu vă sugerez să încercăm să învăţăm câte ceva unul despre celălalt, lucruri poate mai importante decât cele din dosar, în zilele ce vor urma.

— Eu unul aş vrea să văd dosarul vostru despre mine, spuse Lepikov.

— Din păcate, nu mi s-a permis să-l păstrez, ripostă Beckett. Godelinski dădu din cap. Beckett găsise exact tonul potrivit să i se adreseze lui Serghei. Peste tot erau spioni. Trebuia să admiţi asta şi să mergi mai departe. Deci Beckett era un om cu intuiţie. Godelinski ştia că intuiţia

este unul din punctele ei tari. Mai ştia că cei de acasă o socoteau imprevizibilă, dar, pur şi simplu, nu putea înţelege de ce. Motivele pentru care lua o decizie sau alta i se păreau întotdeauna foarte limpezi. „Minţile înnămolite” din jurul ei nu puteau însă înţelege fazele intermediare ale raţionamentelor şi acest lucru nu era deloc de mirare având în vedere faptul că micile lor inteligenţe nu erau în stare să facă saltul necesar şi băteau pasul pe loc ca o turmă jalnică de oi bătrâne.

Lepikov îşi fixă privirea pe sânii mari şi bine formaţi ai lui Foss. Mamă ce trup! Nutrea o preferinţă secretă pentru femeile masive şi acum se întreba dacă nu s-ar putea… cine ştie…

— Ţi-aş rămâne profund îndatorată dacă nu te-ai mai zgâi la sânii mei, spuse Foss.

Lepikov tresări şi-şi mută privirea pe zâmbetul bonom al lui Hupp. Dar Foss nu terminase încă cu el. Îşi aranja cu mâna buclele aurii.

— Să ştii, doctore Lepikov, sunt perfect conştientă că sunt cea mai mare păpuşă vie din câte a creat bunul Dumnezeu pe pământ.

Lepikov refuza s-o privească. Fără a-l lua în seamă, ea continuă:

— Şi să nu-ţi treacă cine ştie ce idee prin cap, te rog. Bărbatul meu e şi mai mare ca mine. Lucru neesenţial, de altfel, având în vedere faptul că oricând mă pot dovedi mai tare ca el.

Lepikov nu înţelegea expresia: „… mai tare ca el”.

Foss trecu repede într-o rusească get beget, coborându-l şi mai mult în ochii celorlalţi prin faptul că-i dovedise incompetenţa în engleză. E drept, ştia el ceva despre „pălăriile negre şi albe”, dar nu cine ştie ce în plus. Apoi îi descrise cu lux de amănunte şi într-un limbaj foarte colorat ce va face ea cu organele lui genitale, dacă măcar o singură dată o să se mai holbeze la ea ca un taur în călduri.

Lui Godelinski, tirada aceasta îi smulse un hohot de râs.

În rusă, Lepikov o admonestă:

— Te poftesc să nu-ţi uiţi locul!

Godelinski îşi scutură capul, neputând să-şi astâmpere râsul şi spuse tot în rusă lui Foss:

— Ştii, el e unul din oamenii noi ai Uniunii Sovietice – o nouă plămadă. Sunt concepuţi şi crescuţi pentru grăsime, pentru devotament chior faţă de puterea comunistă şi pentru sex.

— Există printre noi unii care nu cunosc limba rusă şi, apoi, avem treabă…, interveni Beckett.

Tot în rusă, Godelinski spuse:

— Are dreptate. Ia, potoliţi-vă voi doi! Serghei, să ştii că ştiu despre tine nişte istorii pe care sunt sigură că nu vrei să le povestesc tuturor celor de aici. Aşa că fii atent! Iar dumneata, doamnă Foss! E posibil ca o femeie atât de frumoasă să folosească un asemenea limbaj?!

Foss zâmbi şi dădu din umeri. Lepikov încercă să pară amuzat.

— N-a fost decât o glumă nevinovată!

Beckett începu să scoată din servietă hârtii pe care le aşeză în faţa lui pe masă.

Încă clocotind de ură neputincioasă, Lepikov îşi dădu seama că fusese manevrat într-o poziţie secundară. Se întreba dacă Foss şi Godelinski o făcuseră înadins. Sau poate era mâna lui Danzas? Şi Hupp ăsta părea aşa de lunecos! Dosarul sovietic despre Hupp spunea că dintre toţi el ar fi cel mai susceptibil de a fi atras de partea lor. Era oare posibil? Hupp fusese student la UCLA, unde deseori trecuse drept latino-american şi unde chiar se înscrisese la un club politic sudamerican. Hupp, subţire ca sfoara, era genul de bărbat în care Lepikov avea cea mai puţină încredere. Şi mai era şi tenul ăla de brunet, ochii moi şi căprui – ochi de vacă!

„Hupp este un socialist cu înclinaţii către plăcerile cărnii”, aşa scria în dosar.

Tot acolo era menţionat şi faptul că francezul avusese un succes nebun la tinerele blonde de la UCLA, hippiste ce musteau de dorinţa irepresibilă de a face amor în beneficiul păcii mondiale. Lepikov aruncă din nou o privire la Godelinski – o femeie de acum vârstnică – şi apoi

monumentalei Foss. Să fie oare între ele ceva mai mult decât se citea la prima vedere?

Beckett privi scurt la bucata de hârtie din faţa lui şi, din acel anume moment, preluă conducerea Echipei.

— Mi s-a ordonat să vă comunic că noi nu suntem în nici un caz echipa principală de investigaţii.

— Dar ni s-a spus…, interveni Godelinski.

— Şi de ce nu? întrebă Foss.

— Există la această oră în lume un număr de cincizeci şi opt de echipe de cercetare principale care se ocupă toate de aceeaşi problemă ca şi noi, spuse Beckett. Avem legături directe prin telefax şi circuit închis de televiziune prin satelit. Până mâine după-masă va sosi aici o echipă de doisprezece formată din clerici şi ziarişti plus cel puţin încă treizeci de tehnicieni de laborator. Vor exista totuşi două centre de triere a informaţiilor: unul în Berlinul de Est, care va funcţiona pentru toată Europa, şi altul în Washington D.C.

— Iară politicienii! izbucni Foss. Beckett ignoră ieşirea ei.

— Problema noastră primordială în ordinea importanţei este să încercăm să facem un portret cât mai aproape de realitate al profilului psihic şi fizic al Nebunului nostru. Există acum destule dovezi convingătoare că trebuie să fie vorba de acel John Roe O’Neill.

— Ce dovezi? întrebă Godelinski.

Hupp ridică mâna:

— Totul se potriveşte de minune: numele copiilor şi al nevestei, experienţa lui deosebită în domeniul biologiei moleculare…

— Fapt este că nu am reuşit până acum să-i localizăm laboratorul, continuă Beckett, dar din ce în ce mai multe indicii duc spre concluzia că acesta s-ar afla în zona Seattle-ului.

— Nu în Kansas? interveni Danzas.

— Acesta a fost un prim raport, explică Beckett. Ulterior a fost infirmat.

— Şi ne aflăm sau nu în posesia unui studiu general,

care să ia în considerare întreaga situaţie creată? întrebă Hupp.

Beckett distribui copii ale unui raport din vraful de hârtii aflat în faţa lui.

— Veţi afla de aici că părinţii lui au murit într-un accident de maşină în anul în care el a absolvit liceul, spuse Beckett. A fost crescut de bunicii materni. Bunicul a murit pe când O'Neill era la facultate. I-a lăsat prin testament o sumă frumuşică de bani şi afacerea familiei McCarthy.

— Aşa de multe decese…, mormăi Lepikov, privind la pagina din faţa lui.

— Da, aşa-i. Un clan fără noroc, fu de acord Beckett. Nu i-a mai rămas decât mătuşa aceea internată într-un azil din Arizona, obsedată tot timpul că cineva o găseşte vinovată de moartea soţului.

— Ni se cere să stabilim cât de departe putem să împingem acţiunile împotriva acestui Nebun fără să-i declanşăm prin asta o reacţie criminală la adresa întregii lumi, concluzionă Hupp.

Cuvintele lui fură urmate de o linişte deplină.

— I-aţi citit cu toţii ameninţările. Beckett fu primul care vorbi.

— Omul are o fixaţie criminală, spuse Lepikov. Are deja pusă la punct o nouă modalitate de a da drumul în lume la o altă formă de boală mortală dacă cineva încearcă măcar să-l captureze sau să-l omoare.

— Adică vrei să spui că avem mâinile legate? întrebă Godelinski.

— Cu toate acestea este evident că O'Neill nu se poate aştepta ca noi să fim în totală necunoştinţă de cauză în ceea ce priveşte cercetarea lui, interveni Hupp.

— Avem şi noi o oarecare marjă de libertate de mişcare, spuse Beckett. Laboratoarele de aici secrete şi superb echipate.

— Dar Nebunul ne avertizează să nu ne apucăm să facem exact ceea ce noi suntem pe cale să facem aici, spuse Lepikov. Dacă nu ne supunem condiţiilor lui, „îi vom simţi pe pielea noastră mânia”.

Danzas interveni pe un ton scăzut.

— Acesta este exact motivul pentru care trebuie să rămânem aici, ascunşi.

— Colegii mei din Uniunea Sovietică cred că… acest loc a fost ales numai pentru că nu se află în Europa, unde este de presupus că Ciuma se va răspândi cu uşurinţă, spuse Lepikov.

Danzas îşi răsfiră degetele mâinilor lui mari pe masă şi se adresă direct lui Beckett:

— Am venit aici în credinţa că acesta este locul ideal pentru lansarea unui asalt secret şi coordonat împotriva molimei. Mi s-a spus în mod expres că acesta va fi laboratorul central de coordonare a lucrărilor.

— Au intervenit schimbări în planul iniţial, spuse calm Beckett. Şi nu eu sunt acela care a făcut aceste schimbări.

— Să-i ia naiba de birocraţi afurisiţi! izbucni din nou Foss. Expresia lui Beckett rămase blândă şi amiabilă. Spuse:

— Centrul de Izolare Denver poate uşor deveni sediul central al tuturor eforturilor mondiale medicale pentru stăvilirea molimei.

— Dar întâi să dovedim că suntem demni de asta, nu? întrebă Hupp.

— Întâi să încercăm să-l înţelegem pe duşmanul nostru – să înţelegem omul şi nu molima, spuse Beckett.

— Şi cine a luat această decizie şi unde? interveni Godelinski.

— La cele mai înalte nivele, spuse grăbit Beckett. Majoritatea celorlalte echipe lucrează şi ele în acelaşi scop, ca şi pentru stabilirea modalităţii de răspândire a molimei. Aceasta este prioritatea numărul unu. Suntem sau nu capabili să-i ieşim în întâmpinare şi să-l atacăm pe toate fronturile?

— Deci mâine începem activitatea medicală propriu-zisă, nu? întrebă Danzas. După ce vin tehnicienii…

— Şi asta…, fu de acord Beckett.

— Cum şi asta? se miră Foss.

— Eu unul n-am primit astfel de ordine, interveni

Lepikov.

— Ai un telefon în cameră. Eşti liber să-l foloseşti cum crezi de cuviinţă, îi replică Beckett.

— Şi cine o să-mi intercepteze convorbirile? întrebă Lepikov.

— Şi poliţia noastră secretă şi a voastră, spuse Beckett liniştit. Cui îi mai pasă de asta acum? Cheamă-ţi şeful şi primeşte-ţi ordinele de la el.

— Secretul este singura noastră şansă, singura speranţă, spuse Godelinski. Dacă omul ăla e nebun, nu-i putem prezice mişcările.

— Se îndoieşte cineva de faptul că omul e nebun? întrebă Foss. Nu numai că e el nebun, dar a reuşit să scoată din minţi o lume întreagă, inclusiv pe politicieni!

Părerea mea este că e mult mai periculos să trăieşti în ignoranţă, decât în cunoaştere...

— Philip Handler

John era conştient, deşi fără urmă de aroganţă şi mândrie, că laboratorul lui din pivniţa casei din Ballard era o minune de inventivitate. Centrifuga, pe care şi-o improvizase dintr-o instalaţie veche de echilibrare a cauciucurilor, îl costase mai puţin de o mie de dolari. Congelatorul era un bar frigorific obişnuit, domestic, răsturnat pe spate, la care adăugase un termostat echilibrat. Atingea o acurateţe de un grad Celsius. Dintr-un echipament de scufundare improvizase pompele peristaltice. Fragmentatorul celular fusese adaptat dintr-un sonar ce aparţinuse odată unui iaht. Microscopul electronic, model IST, cu rezoluţie bifazală de treizeci de Angstromi, îl costase o considerabilă sumă de bani, iar pentru achiziţionarea lui pierduse o mulţime de timp. Îi fusese procurat de lumea interlopă din San Francisco şi era marfă de furat. Plătise pentru el suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

De altfel, în acest mod îşi asamblase şi echipase întregul laborator. Din scânduri şi folie de plastic îşi construise singur chiar şi camerele pentru cercetarea la presiuni negative. Ventilul era ermetizat cu doi tamburi mici de barcă, ceea ce îl obliga să intre şi să iasă de acolo pe burtă. Acesta era, de altfel, singurul inconvenient major.

Încă înainte de a fi gata cu instalarea laboratorului, John se apucă de lucru cu computerul, stabilind graficele complete de culoare ale modelelor moleculare asupra cărora avea să-şi fixeze atenţia. În paralel cu circuitele de

stocare a informaţiilor, fişă şi introduse în memorie tot ce putuse descoperi cu privire la felul în care acţionau medicamentele existente la nivelul organismului uman. Rezervă o deosebită atenţie datelor deja cunoscute despre enzime şi receptorii ADN specifici.

Fu pentru el o mare satisfacţie să descopere că majoritatea cerinţelor importante pentru realizarea hărţilor moleculare erau la îndemâna oricui sub formă de „conserve”, pe dischete de computer sau în programe de memorie ce puteau fi fie cumpărate, fie furate. În momentul în care laboratorul era instalat şi gata de funcţionare, John terminase de înmagazinat în memoria computerului întregul bloc de date pe care avea să se edifice clădirea măreaţă a proiectului lui.

Atunci când se aşeza în faţa ecranului catodic, cădea pradă unei fascinaţii hipnotice, privind dublele spirale ale axului primar care prindeau să se învârtească la comanda lui. Era ca şi când liniuţele roşii, verzi, purpurii şi galbene căpătau atunci o viaţă a lor proprie. Mintea lui realiza un soi de comuniune cu ecranul din faţă şi parcă se crea un spaţiu unic, ce făcea dificilă separarea a ceea ce era în el de ceea ce era pe ecran. Uneori i se părea că degetele care îi alergau pe tastele computerului creau imaginile direct în mintea lui, sau că, într-un mod misterios, fantastic aproape, acestea se năşteau întâi acolo şi apoi apăreau pe ecran. Erau momente când ar fi putut să jure că vorbeşte chiar limba codului genetic, comunicând direct prin grai cu zonele specifice ale moleculelor de ADN.

În tot acest timp, în conştiinţa lui, curgerea firească a orelor şi zilelor dispăruse. Odată, târându-se afară pe burtă din camera de presiune, zări, clătinându-se de oboseală, că afară apăruseră zorii. Lucrase treizeci şi şase de ore, fără întrerupere. Nu-şi permisese decât o singură pauză pentru a bea o gură de apă. Stomacul îl durea de foame, iar mâinile îi tremurau aşa de tare că nu fu în stare să mânuiască măcar cuţitul. Până nu înghiţi pe nerăsuflate un sfert de litru de lapte rece, nici nu putu mesteca ceva solid.

Structura aceea pe care se străduia el s-o scoată la

iveală şi s-o înţeleagă pe deplin începea încetişor să apară atât pe ecran, cât şi în instalaţiile monitorizate prin computer ale laboratorului. Ştia că nu mai era decât o problemă de timp până să reuşească să potrivească cheia moleculară necesară în broasca ei biologică. Răspunsurile erau toate aici în laborator şi în propriul lui cap. Ele nu aşteptau decât să li se permită să iasă la lumină şi să prindă contur real. Secvenţele nucleotidice ale ADN-ului codificau în ele toată informaţia genetică pentru orice funcţie biologică. Problema nu era decât să reuşeşti să spargi codul.

Fără computer ar fi fost pierdut. Erau momente când lucra cu patru până la douăzeci de mii de gene. Aranjamentele acestor gene în imagini şi codurile ADN din interiorul lor puteau cuprinde mai mult de un milion de gene. E adevărat că nu avea nevoie chiar de toate – doar de cele esenţiale, a căror codificare era conţinută în anumite secvenţe nucleotidice. Prin rupere, prin fracţionarea enzimelor şi separarea lor sub temperatură controlată cu colimatori şi centrifuge, John căuta febril acele bucăţele, acele anume fragmente, iar mintea lui dublată de computer îi spunea că trebuie să le găsească acolo.

Nu dură mult şi reuşi, prin selectare şi cartare atentă, să-şi fabrice ribozomii şi mesagerii ARN din plăci de ADN, în vederea găsirii zonelor de control aflate în genomi. Acestea, împreună cu proteinele reglatoare, erau, de fapt, scopurile lui esenţiale.

La capătul a două luni de muncă asiduă, John îşi dădu seama că va avea nevoie de o rezervă suplimentară de ADN natural pentru ciclul de polimerizare. ADN-ul trebuia să fie activ din punct de vedere biologic şi să poarte neapărat plăcuţele necesare. Nu exista nici o îndoială în faptul că materialul ADN era transferat în perechi şi că fiecare pereche în parte era o oglindire a numărului opus.

Îl durea capul de cât se gândise la această problemă, dar era clar că necesitatea era imediată şi stringentă. Exista riscul de a se expune, chiar de a fi găsit. Era foarte

periculos, dar nu vedea nici o altă alternativă.

Trusa lui de falsificator îl ajută să-şi construiască în numai câteva ore o nouă identitate – Doctor John Vicenti – de la Serviciul de Sănătate Publică. Cumpărase la începutul pregătirilor o mică presă de mână pentru diferite nevoi la instalarea laboratorului. Aceasta se dovedea acum ideală pentru imprimarea în sec a unor litere. Confecţionă nişte hârtii cu antet pe care bătu la maşină autorizaţii sub care mâzgăli veridic numele unor oficiali. Cumpără o perucă castanie, îşi machie tenul în măsliniu şi aşteptă răbdător ca o şcoală să anunţe prin ziar o acţiune de vaccinare. Vestea veni în nici o săptămână! Era anunţat un program de vaccinare la Liceul din Seattle-ul de Vest pentru lunea care urma.

Se prezentă devreme la şcoală, purtând un halat alb scurt, din buzunarul căruia ieşea un stetoscop, iar pe rever afişa un cartonaş tras în plastic pe numele de Dr. John Vicenti.

Era o dimineaţă rece de iarnă, iar holurile şcolii erau înţesate de elevi îmbrăcaţi în haine groase, călduroase. Trecu prin mulţimea zgomotoasă şi mişcătoare, fără a atrage prea multă atenţie. În mâna dreaptă ţinea cu grijă o trusă de lemn aranjată meticulos, care conţinea, pe lângă flacoane şi plăcuţe sterile, toate cele necesare prelevării de sânge. În mâna stângă avea servieta cu toate autorizaţiile necesare.

Dădu buzna plin de importanţă în cabinetul asistentei liceului, după ce îi citi numele pe uşă: Jeanette Blanquie.

— Bună! spuse el, debordând de inocenţă. Sunt doctorul Vicenti. Eu unde mă aşez?

— Să vă aşezaţi? Domnişoara Blanquie era o femeie înaltă şi zveltă, cu părul blond şi o expresie veşnic mirată pe figură, aşezată în spatele unei mese lungi, pe care stăteau în rânduri ordonate rastelele cu materialul de vaccinare. La capătul mesei, se vedea un scaun liber pe care erau două pachete cu formulare. Pe perete, chiar în spatele femeii, atârnau un calendar şi două hărţi anatomice uriaşe, una intitulată BĂRBAT şi cealaltă FEMEIE.

— Pentru probele de sânge, spuse el. Îşi puse cutia de lemn pe masă şi-i arătă legitimaţia şi acreditările. Asistenta abia dacă le privi, iar expresia ei deveni şi mai mirată:

— Care probe de sânge? îngână ea.

— Ni se cere să le recoltăm odată cu programul de vaccinare pentru a limita deranjul în orele de funcţionare a şcolii, explică el plin de răbdare.

— Era vorba să mi se trimită doi laboranţi astăzi să mă ajute, spuse ea. Unul a dat telefon că-i bolnav, iar cealaltă are nu ştiu ce treabă la Bunul Samaritean. Şi acum dumneavoastră! Numai asta mai îmi lipsea acum. Şi la ce vă trebuie prelevările astea?

— Facem un studiu la nivel naţional asupra tipurilor de gene pentru a stabili corelaţiile acestora cu diferitele boli şi anticorpi. Mi s-a cerut să folosesc numerele fişelor, aşa că nu am nevoie de nume. În plus, să specific dacă prelevarea este de la un băiat sau de la o fată.

Vocea femeii păru obosită:

— Doctore Vicenti, mie nu mi-a spus nimeni nimic despre asta. Făcu un gest să arate ce era în faţa ei pe masă. Şi trebuie să vaccinez un număr de două sute şaisprezece elevi astăzi şi cam tot atâţia mâine.

John strânse din dinţi.

— Fir-ar să fie de treabă! Asta-i a doua scăpare de felul ăsta pe care o face secretariatul în nici două săptămâni. Cineva din biroul ăla va trebui concediat!

Sora Blanquie dădu din cap cu simpatie.

El continuă:

— Ei bine, ce-aş putea face să te ajut? N-am putea chema un elev care să vadă de hârtii?

— Am şi cerut unul, spuse ea. Privi lung la masa din faţa ei. Ai putea să te aşezi aici, lângă mine. Ce fel de prelevări faci?

John deschise trusa, dând la iveală plăcuţele aşezate metodic, alcoolul şi bucăţelele de vată, lamele şi acele de unică folosinţă – totul în perfectă curăţenie şi ordine.

— Oh, spuse ea, nu cred că asta ne va întârzia cine ştie ce, doctore. Cred că putem face faţă, dacă lucrăm amândoi.

În aceeaşi seară, la întoarcerea în Ballard, doctorul Vicenti avea două sute unsprezece prelevări sanguine, fiecare însoţită de o mică ciupitură de ţesut epitelial.

Vor exista diferenţe specifice, îşi spuse el în timp ce-şi scotea peruca în baia care încă mai mirosea a tutun stătut. *Informaţia geneticei pentru fiecare funcţie biologică în parte – incluzând-o pe cea care arată dacă persoana este de sex masculin sau feminin… Există aici o structură în care pot introduce un distrugător virulent.*

Efectul intermodelator pozitiv al lanţurilor cu dublă axă, a cărei fiecare latură era capabilă să reproducă numărul său opus – iată cheia care aştepta acolo, pregătită de a fi descoperită! Poate în legăturile peptidice sau în cozile unice care se târau afară din axă…

Duse mostrele în laborator. Răspunsul trebuia să fie aici, undeva. Era sigur de asta. Chiar în structura ADN-ului. Aşa trebuia să fie! Atunci când un virus bacterial infectează o bacterie, ADN-ul virusului şi nu proteina lui este acela care intră în celula bacterială. Acesta era mesagerul de care avea nevoie pentru a face ca avertismentul lui John O'Neill să fie recepţionat pretutindeni în lume.

Stabilise deja tehnica de verificare a rezultatelor. Va fi un model de eleganţă prin unicitate şi inventivitate. Va folosi forme bacteriale atacate de viruşi cu durată scurtă de viaţă, bacterii care vor induce efecte vizibile în rândul unei populaţii selectate cu grijă. Efectele trebuiau să fie identificabile, dar nu fatale, deşi destul de grave pentru a stârni comentarii. Bacilii experimentali vor fi auto-letali şi vor dispărea de la sine, fără urmă.

Aceste cerinţe experimentale ar fi pus pe jar un mare laborator de cercetări, dar lui nu-i dădură nici cel mai slab motiv de îngrijorare sau ezitare. Simţea că este invincibil! Iar acesta nu era decât un pas în realizarea proiectului. Când va găsi cheia de la broasca fermecată, când se va asigura de identitatea ei unică, atunci va începe modelarea ei într-o formă mult mai virulentă.

Atunci şi numai atunci, mesajul lui O'Neill va putea fi transmis lumii.

„Asta nu e masa mea!” Iată adevărata şi atotcuprinzătoarea mantră vestică. Şi, uite, unde ne-a adus!”

— Fintan Craig Doheny

După masa de prânz a acelei prime zile, ECHIPA se reîntâlni, având deja o structură bine definită – Beckett la conducere, Lepikov fierbându-şi resentimentele în suc propriu, Godelinski încercând să-şi găsească drumul pe pipăite printr-un labirint de întrebări fără răspuns, Danzas rezervat şi atent, parcă mereu la pândă, Hupp făcând salturi acrobatice, plin de avânt ca un ogar înainte de vânătoare, în jurul fiecărei idei noi, iar Foss aşezată acolo între ei, dar ca o zeiţă rece de marmoră pe un soclu.

Hupp fu foarte amuzat că, de data aceasta, la revenirea lor în încăpere, ceilalţi aleseseră lumina directă, mai intimă, care se proiecta numai deasupra mesei lungi, lăsând restul camerei să se piardă într-o umbră fără limite.

Se strânseseră cu toţii la un capăt de masă, iar peste tot în jur erau răspândite hârtii şi serviete. Disputa dintre Danzas şi Lepikov devenise mai subtilă – o ridicare de sprânceană, un uşor tuşit la un anumit moment dat… Lepikov vorbea, iar, în acest timp, Danzas se apucă să aranjeze şi să rearanjeze vraful de hârtii din faţa lui. Resentimentele rusului faţă de Foss se materializaseră în priviri furişe aruncate din când în când femeii, dar care evitau să se aşeze pe formidabilii ei sâni. Godelinski, era clar, decisese să joace rolul de „soră de cruce” şi trecuse cu arme şi bagaje de partea lui Foss, lucru care îi provoca lui Lepikov mult venin. Cu toate acestea, odată revenit la întâlnirea de după-masă, anunţă că primise ordine directe

să accepte conducerea lui Beckett.

Se pregătise mult pentru un discurs pe această temă, aşa că îşi împinse scaunul spre spate, aşezat cum era la dreapta lui Beckett şi privi fix peste masă la Danzas, care-şi răsfoia cu mult zgomot notiţele. Aruncă o ocheadă grăbită lui Godelinski, aflată la stânga lui şi-o văzu cum se uită la Foss, peste masă. Ariane se aşezase uşor la o parte, separată de Hupp printr-un scaun liber. Dar, înainte ca Lepikov să deschidă gura, Godelinski interveni, întrebându-l pe Beckett:

— Poţi să-mi spui şi mie care este raţiunea să închizi uşa hambarului după ce ai măcelărit deja calul?! Întinse mâna şi bătu cu degetul într-o foaie de hârtie galbenă care se afla în faţa lui Beckett.

Hupp fu stârnit de întrebare:

— Exact! spuse el. De ce tocmai acum impunerea unei carantine aşa de severe?

— Trebuie să facem ceea ce ne cere Nebunul să facem, îl întrerupse Lepikov.

Beckett dădu din cap:

— Asta este! O adevărată nenorocire!

— Nebunul îşi face de cap, deci! spuse Danzas. Îşi atinge scopul!

— Am avut o scurtă şedinţă cu oamenii noştri de la Securitate înainte de a veni aici, continuă Beckett. Am tras obloanele peste Africa de Nord de la Atlantic la Suez. Africa de Sud rămâne un semn de întrebare. Cei de la Securitate spun că au primit un raport cum că un curier al Mafiei a contaminat Johannesburgul. Există zone cu probleme în Franţa şi un punct atins de molimă la sud de Roma.

— Şi care este situaţia cu Irlanda şi Anglia? întrebă Danzas. Beckett scutură lung din cap:

— Anglia încearcă să creeze unele zone sigure pentru femei. Irlanda însă se pare că a renunţat. Se aude că acolo au izbucnit lupte directe între armată şi IRA. La Belfast, au încercat să ajungă la o înţelegere, dar oamenii deja numesc asta Sângerosul Armistiţiu. Eu unul, pur şi simplu, nu-i înţeleg pe irlandezi…

— Spune-le despre Elveţia, interveni Foss.

— Elveţienii s-au rupt complet de restul lumii. Au încercuit cu un cordon militar toată ţara şi sunt rapoarte că toţi cei care încearcă să pătrundă sunt ucişi cu aruncătoarele de flăcări.

— Câte crime! murmură Godelinski.

— Am auzit şi despre Bretania, spuse Lepikov. Acolo este focarul acela francez de care ai amintit?

— Sunt mai multe, spuse Danzas. Unele prefecturi se izolează în manieră elveţiană. Unităţi ale armatei regulate au dezertat, părăsind autoritatea centrală pentru a ajuta la…

— … fragmentare, îl ajută Hupp.

— Washington D.C. a făcut şi el acelaşi lucru, ca de altfel şi New York-ul, spuse Beckett. E foarte adevărat că este crud, dar pare a fi eficace. Privi înspre Lepikov. Ce se întâmplă în Uniunea Sovietică?

— Nouă nu ni se spune nimic, spuse Lepikov. Nu fac decât să ne ceară insistent să-l căutăm pe Nebun.

— Şi ce să facem cu el dacă, să zicem, îl găsim? întrebă Godelinski.

— Sunt sigur că Serghei a vrut să spună că ar trebui să găsim ceea ce se cheamă personalitatea Nebunului, interveni Hupp, încercând să aducă puţină căldură familiară adunării.

— Trebuie să ajungem să-l cunoaştem aşa cum ne cunoaştem pe noi înşine, confirmă Lepikov.

— Oh, sper că mai bine decât atât, spuse Foss. Chicoti, iar sânii îi tremurară uşor.

Lepikov uită de sine şi privi drept la ei, fascinat. *Oh, ce statuie gigantică şi minunată!* În rusă, Foss spuse:

— Serghei Alexandrovici, pur şi simplu trezeşti în mine instincte materne!

Godelinski tuşi pentru a-şi ascunde râsul.

Beckett, care simţea cum revine între ei vechea animozitate, spuse:

— Mai las-o baltă, zău, Ari! Avem treabă. Vreau să examinăm referirile la terorişti din scrisorile Nebunului.

Dacă este, într-adevăr, vorba de O'Neill, de acolo trebuie să începem cu cercetările.

— Colegul meu şi cu mine am extras deja acele referinţe, spuse Hupp. Bill are dreptate. Pasajele cu pricina sunt foarte interesante, chiar semnificative.

— Dă-i drumul, să le auzim, Joe! spuse Beckett.

Hupp zâmbi. Acesta era exact tonul pe care îl dorea el. Bill şi Joe. Şi ar trebui Ari, Serghei şi Dorena… Privi scurt la Godelinski – *poate chiar Dorie?* Hotărât lucru, Godelinski nu era o Dorie, decât poate în pat.

Danzas extrase un dosar albastru din maldărul aflat în faţa lui.

— Cam asta-i esenţa problemei…, spuse el.

— Esenţa? Lepikov ridică din sprâncene la vederea dosarului care era foarte gros.

Danzas îl ignoră pur şi simplu.

— Pentru scopul investigaţiei, vom extrage cuvintele originale din contextul lor. Îşi drese glasul, puse pe nas o pereche de ochelari şi se aplecă peste masă pentru a citi cu voce tare, clară, în care se distingea un uşor accent britanic, trădând locul unde învăţase engleza atât de bine.

— *Laşitatea lor se ascunde sub minciună şi vicleşug.* Danzas ridică capul. Asta-i din scrisoarea numărul doi. Am suprapus un pasaj din scrisoarea numărul trei, în care se spune: …, şi-şi aplecă din nou capul peste hârtii: *Ei* (adică teroriştii) *au înşelat încrederea poporului şi l-au făcut să creadă în violenţă, apoi l-au abandonat pradă tuturor repercusiunilor pe care le declanşează întotdeauna acţiunile lor oarbe şi crude.*

— Se pune accent pe laşitate, spuse Hupp. Interesant. Oare Nebunul consideră că şi propria lui răzbunare este un act de laşitate? Se foloseşte şi el de şiretlicuri, spune şi el minciuni lumii? Se consideră oare şi el doar un terorist şi nimic altceva?

— Eu parcă îmi aduc aminte şi de alte locuri unde se referă la laşitate, interveni Foss. Oare să fie un reflex al propriei lui conştiinţe, care ne vorbeşte cu aceste cuvinte?

— Iată un alt citat, continuă Danzas. *Ei* (adică teroriştii)

nu comit decât crime care nu solicită nici un strop de curaj adevărat. Teroriştii sunt ca nişte piloţi de bombardiere, niciodată obligaţi să-şi privească în faţă victimele torturate şi ucise şi care nu văd niciodată feţele oamenilor murind în chinuri. Teroriştii fac parte din stirpea stăpânilor ce ordonă tragerea pe roată a oamenilor…

— Ce înseamnă chestia asta – „stăpâni care ordonă tragerea pe roată a oamenilor”? îl întrerupse Godelinski.

— Asta-i vocea irlandezului din el, spuse Hupp. E o referire la primele zile ale dominaţiei britanice de acolo. Parcelele cele mai bune de pământ erau date englezilor – stăpânii locurilor. Aceştia plăteau supraveghetori şi vătafi care storceau de la ţărani taxe cât mai mari prin orice mijloace.

— Înţeleg. Te rog să mă ierţi pentru întrerupere, spuse Godelinski.

— Dar văd că Nebunul cunoaşte bine istoria Irlandei; omul şi-a făcut cu temeinicie lecţiile! spuse Beckett.

Danzas se apleacă o dată mai mult peste hârtii:

— … *ce ordonă tragerea pe roată a oamenilor, dar care niciodată n-au avut curajul să privească în ochi un ţăran flămând.*

— Tipul manifestă în mod implicit simpatie pentru victimele violenţei, spuse Foss. Asta, din punctul nostru de vedere poate fi considerată o slăbiciune, un călcâi al lui Ahile…

— Sugerează mai degrabă un soi de schizofrenie, completă Godelinski.

— Fie asta, fie faptul că ideea unei *răzbunări adecvate* străbate ca un fulger toate scrisorile lui şi el vrea ca tocmai acest lucru să fie remarcat, spuse Foss.

— Exact! fu de acord Hupp. Danzas interveni:

— Într-un alt pasaj, Nebunul emite părerea că teroriştii suferă de *complexul vinovăţiei lui Pilat din Pont.*

— Parcă acolo unde spune că teroriştii sunt nişte *toxicomani ai adrenalinei,* spuse Beckett.

— Da, acesta este pasajul, preciză Danzas. Iată cuvintele lui: *Ei produc durere şi agonie, apoi îşi spală*

mâinile în fals patriotism. Sunt însetaţi de putere şi ar face orice pentru a-şi oferi senzaţia tare pe care le-o provoacă vărsarea adrenalinei. Sunt doar nişte toxicomani ai adrenalinei.

— Oare simte *şi el* beţia asta? întrebă Hupp.

— Nu e decât o diatribă, spuse Foss. E strigătul de furie al lui O'Neill împotriva criminalilor familiei lui.

— Folosirea legitimă a violenţei…, şopti, aproape neauzit, Godelinski.

— Ce? Lepikov îi aruncă o privire uimită.

— Citez din marele Lenin, spuse Godelinski. Lenin era de acord cu „folosirea legitimă a violenţei”.

— N-am venit aici să dezbatem probleme ideologice, izbucni Lepikov.

— Ba, tocmai de asta suntem aici, îl contrazise Hupp. Ideologia Nebunului trebuie să fie preocuparea noastră de căpătâi, de când ne trezim dimineaţa până adormim noaptea.

— Sugerezi cumva că Lenin ar fi fost nebun? întrebă înţepat Lepikov.

— Nu asta este problema noastră acum, spuse Hupp. Dar, e adevărat, înţelegerea raţionamentelor unui nebun te ajută să proiectezi mai multă lumină asupra unui număr nelimitat de alţi dereglaţi. În laborator, în munca de cercetare, nu există vaci sacre.

— N-am de gând să stau să asist la trăncăneala voastră capitalistă, mârâi Lepikov. Hupp zâmbi:

— Dar, Serghei, eu credeam că tocmai comuniştii adoră discuţiile interminabile şi dezbaterile furtunoase…

— Dezbaterile de idei n-au nici o legătură cu trăncăneala, spuse plin de importanţă Lepikov. Sper că am fost destul de clar, Joe? În tonul lui Lepikov nu exista nici cea mai vagă urmă de familiaritate.

Hupp alese calea împăcării şi zâmbi larg:

— Ai dreptate, Serghei, absolută dreptate.

— Problema este ce crede Nebunul ăsta despre el însuşi, spuse Beckett.

Foss fu de acord cu el:

— Se socoteşte oare un soldat de curaj şi onoare? Pare să fie foarte preocupat de asta!

— Iată un pasaj demn de atenţie, spuse Danzas. Răsfoi câteva pagini, găsi ceea ce căuta şi dădu din cap. Spuse:

— *Teroriştii sunt întotdeauna un afront la onoare, demnitate şi autorespect. Prima victimă este propria lor onoare. Trebuie să recunoaşteţi că Armata de Eliberare a Irlandei a abandonat de mult onoarea. Potrivit Vechii Legi a Erinului*[5] *nu ai voie să-ţi ucizi inamicul decât în luptă dreaptă şi deschisă. Fiecare trebuie să fie înarmat corespunzător. Cel care învinge, cel mai bun, câştigă respectul tuturor. Un războinic, un luptător trebuie să fie generos şi să dea dovadă de fair-play. Unde este generozitatea şi fair-play-ul celor care au omorât cu o bombă pe nevinovaţii din Grafton Street?*

— Grafton Street, locul unde au fost ucişi de o bombă nevasta şi copiii lui O'Neill, spuse Godelinski. Nebunul ori este O'Neill, ori se ascunde foarte inteligent în spatele acestuia, luându-i locul.

— Poate, spuse Danzas. Se aplecă din nou peste scrisoare şi citi: *Aceşti criminali din IRA îmi amintesc de lingăii de lachei care au slujit la Dublin Castle în cele mai negre zile ale degradării irlandeze. Metodele lor nu se deosebesc cu nimic de ale celorlalţi. Anglia domnea prin tortură şi violenţă ucigaşă. Laşii şi egoiştii de Provoşi au învăţat bine lecţia de la cotropitorii ţării. Dar n-au învăţat-o decât pe aceasta. Au refuzat să înveţe şi alte lecţii! Aşa că le dau eu acum una pe care să n-o poată uita nimeni, niciodată!*

— Provoşii ăştia, PIRA adică, sunt cei care au plasat bomba din Grafton Street, nu? întrebă Foss.

— Nebunul îi singularizează, e drept, dar, se pare, face foarte mică distincţie între terorişti în general, spuse Hupp. Dacă ţinem seama de faptul că acuză în egală măsură atât Anglia cât şi Libia, avertizând în acelaşi timp Uniunea Sovietică pentru presupusa ei complicitate cu Libia…

— Asta-i o minciună!

---

[5] Numele antic al Irlandei, folosit azi doar în limbaj poetic.

— Francois, Foss se aplecă către Danzas şi-l privi în ochi, ignorând cu desăvârşire izbucnirea lui Lepikov şi gândindu-se: *El îmi spune pe nume; oare cum va reacţiona dacă voi face şi eu la fel?* Danzas păru complet neofensat:

— Da?

— Tu şi Joe vedeţi în toate astea mai mult decât o furie schizoidă? Hupp răspunse:

— Cuvintele astea sunt cuvintele unei fiinţe umane copleşite de durere şi furie! E O'Neill, sunt sigur de asta. Problema la care trebuie însă să dăm un răspuns este: Cum se vede el pe el însuşi?

— Iată-l, aici sunt propriile lui cuvinte… şi Danzas se întoarse la hârtiile lui: *Orice tiran născut de istoria omenirii a fost complet indiferent la nefericirea celorlalţi. Acesta este un mod foarte sigur şi curat de a identifica tirania. Acum, eu sunt tiranul! Cu mine trebuie să vă răfuiţi! Mie trebuie să-mi daţi socoteală! Iar eu sunt indiferent faţă de nefericirea voastră. Şi, tocmai pentru că sunt indiferent, vă cer să nu priviţi cu uşurinţă, să luaţi foarte în serios consecinţele propriilor voastre acţiuni şi atitudini violente.*

— Dar este el cu adevărat indiferent? întrebă Beckett.

— Eu unul aş zice că da, spuse Hupp. Altfel n-ar putea face ce face. Nu vezi structura mentalităţii lui? O mare şi reală nefericire, venind dintr-o sensibilitate în agonie şi, apoi, pe de cealaltă parte, indiferenţa.

— Dar el însuşi îşi zice nebun, nu? murmură Godelinski.

— Ah, Dorena, spuse Hupp, ai prins exact şpilul problemei! Asta este apărarea lui. „Sunt nebun!" spune el. Şi asta în sens dublu – de furie şi de alienare mintală. Justificare şi explicaţie!

— Bill, ce alte organizaţii îl urmăresc pe O'Neill? întrebă Godelinski.

Beckett dădu din cap a înţelegere. Întrebarea îl preocupa şi pe el. Aici nu era loc de greşeală. Cuvintele femeii mergeau direct la îngrijorarea lui.

— Asta este că nu ştiu ce alte organizaţii…

— Dar ştii că sunt şi alţii în căutarea lui, insistă ea.

— Asta sigur, să nu te îndoieşti nici o secundă!

— Sper că totul se face cu extremă delicateţe..., spuse ea.

— Văd că începi să-l vezi pe Nebun aşa cum îl văd eu, spuse Hupp.

— Şi cum îl vezi tu? întrebă Lepikov.

Hupp se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Gestul îi dădea un ciudat aer de copil, doar ochelarii groşi din baga contrastau puţin.

— E O'Neill, sunt sigur. Veche origine irlandeză. Foarte bine educat, aici, în State. Poate ar fi mai exact dacă aş spune *superb* educat. Cunoaşterea intimă a istoriei Irlandei. Probabil că i-a fost insuflată de mic copil, în familie. Ia, gândiţi-vă la asta! A reuşit să finalizeze cu succes un proiect de biologie moleculară în nişte condiţii pe care le putem numi precare şi adverse lui. Un laborator rudimentar, de asta putem fi siguri.

— Şi de ce putem fi siguri de asta? întrebă Foss.

— Dacă este vorba de O'Neill, spuse Beckett, FBI-ul estimează că omul şi-a început perioada de ilegalitate cu vreo jumătate de milion asupra lui.

Lepikov sări ca ars:

— Aşa de mult? Cum e posibil ca un cetăţean oarecare să acumuleze o asemenea avere?

— Dar nu este un cetăţean oarecare, preciză Beckett.

— Exact! interveni pe un ton rece şi tăios Danzas. Doctorul Hupp şi cu mine am convenit asupra situaţiei extraordinare în care s-a aflat acest Nebun.

Hupp deschise ochii la menţionarea numelui lui, dar păru complet neafectat de formalismul adoptat de Danzas. Spuse:

— Francois a reuşit să reducă totul la esenţialul pur. Nebunul nostru este o fiinţă excepţională, care a fost victima unui uragan spiritual, unei torturi sufleteşti de neînchipuit. Din această cauză, omul ajunge să construiască o motivaţie fanatică, obligându-i şi pe ceilalţi să-i împărtăşească chinul. Şi nu se poate să nu fim de acord că a avut succes în această privinţă. Nici măcar o singură persoană de sex feminin rămasă în viaţă pe insula Achill...

şi aţi văzut cu toţii rapoartele din Irlanda şi Anglia. Iar ultimele veşti din Africa de Nord…, Hupp lăsă vocea să i se stingă încet.

Beckett rezumă:

— Cu unele rezerve, suntem cu toţii de acord că Nebunul este O'Neill. Omul este, într-un anume fel, un schizoid…

— Dar nu fragmentat în sensul tradiţional al cuvântului, completă Hupp. Dedublat, da, dar conştient de dedublare, foarte conştient. Asta este!

— Dar, chiar nimeni nu vrea să-mi răspundă şi mie la întrebare? spuse Lepikov. Admiţând că este un tip extraordinar! Cum poate acest lucru să ajute pe cineva să strângă pentru el singur o sumă de cinci sute de mii de dolari?

— O parte a moştenit odată cu afacerea familiei, spuse Beckett. Avea şi o slujbă bună. A făcut nişte investiţii înţelepte…

— Nemaipunând la socoteală şi ceea ce a moştenit de la nevastă-sa, completă Foss.

Lepikov mormăi, încruntat:

— Era un capitalist, înţeleg, acum înţeleg… Şi, uite, unde ne-a adus pe toţi? O singură mişcare greşită din partea noastră şi-o să ne cadorisească cu noi molime, unele poate şi mai rele ca asta…

— Serghei are dreptate, spuse Hupp. Dată fiind abilitatea pe care a demonstrat-o, O'Neill poate produce o molimă care să ucidă, să zicem, numai persoanele cu descendenţă orientală…, Hupp privi fix cutele epicantice ale ochilor lui Lepikov.

— Trebuie oprit! se răsti Lepikov.

— Şi acum apare clar de ce prioritatea numărul unu este să-l înţelegem, spuse Foss. Nu avem voie să facem nici măcar o singură greşeală. E un adversar mult prea periculos!

— Dragă doamnă, spuse Lepikov, privind spre Foss, mintea acestui nebun poate fi prea subtilă pentru ca noi s-o putem desluşi.

— Cu toate astea, trebuie s-o facem, spuse Beckett, abia ascunzându-şi furia în faţa acestui discurs defetist.

— Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată în Uniunea Sovietică, spuse Lepikov.

Lui Godelinski îi scăpă un râs scurt şi aspru:

— Bineînţeles că nu, Serghei. În Uniunea Sovietică nu există nedreptate.

Lepikov ridică un deget acuzator la ea:

— Asta e un mod de a vorbi periculos, Dorena! Apoi adăugă în rusă: Ştii foarte bine că la noi nu sunt permise experimentele necontrolate!

— A spus că la ei, în Uniune, nu sunt permise experimentele necontrolate, traduse Foss.

Godelinski dădu uşor din cap:

— Şi cu toate astea, Serghei are dreptate. Există foarte mult spionaj intern în Uniune. Dar se şi înşeală. El uită că noi vorbim aici de un singur om care a făcut tot ce a făcut în singurătatea propriei locuinţe. Chiar şi la noi, în Uniunea Sovietică, n-avem cum să ştim chiar tot ce face un om singur, în intimitatea camerei lui.

În seara aceea, prima lor seară, Beckett cină cu Foss şi cu Hupp. Ceilalţi se scuzaseră, spunând că preferă să mănânce în propriile lor camere. Danzas se cutremură când auzi meniul:

— Conopidă cu brânză de ceddar? Ce-i asta? O nouă formă americană de otravă? Şi fără vin…

Foss rămase îngândurată pe tot parcursul mesei, uitându-se în jur la sufrageria antiseptică cu pereţii ei albi ca neaua, despărţită printr-un perete subţire de spaţiul imens al bucătăriei unde mânca personalul tehnic, compus, în majoritate, din femei. Beckett le făcu cunoştinţă cu membrii personalului atunci când străbătură bucătăria pentru a ajunge în sufrageria rezervată Echipei. Toţi îi priveau cu ochi în care se amestecau respectul, admiraţia şi un pic de teamă.

Poate că asta a făcut-o să fie aşa de abătută, se gândi Beckett. *Asta şi blestematul ăla de Lepikov!*

Odată aşezată la masă, Foss îi confirmă temerile:

— Serghei are dreptate. Omul ăsta trebuie perfect înţeles! Şi cum se poate face un astfel de lucru, cum?

— Eu nu înţeleg perfect nici electronul, spuse Hupp, dar asta nu mă împiedică să folosesc în deplină siguranţă electricitatea.

— Minunată mai e şi ştiinţa asta! spuse Foss.

După cină, Beckett se întoarse în mica lui cameră sterilă, ce avea ataşată o şi mai mică sală de baie. Patul se plia în perete. Exista un singur scaun cu spătarul drept şi tare şi o masă de lucru. Pereţii erau cu desăvârşire goi, cu excepţia unui safe a cărui combinaţie nu o cunoşteau decât cei de la Securitate şi Beckett. Sarcina lui de fiecare seară era să verifice safeul şi să vadă ce materiale proaspete îi fuseseră lăsate acolo.

Beckett tocmai îl deschisese şi oftă când văzu maldărul gros de dosare aşezate ordonat înăuntru. Se aşeză la masa de lucru şi începu să le frunzărească, întrebându-se, în timp ce făcea asta, care era sistemul de selecţie folosit de Securitate. Priorităţile erau oare stabilite la nivel înalt? După părerea lui, era foarte probabil. Documentul de deasupra vrafului purta sigiliul prezidenţial. Coperta avea două ştampile cu marginile roşii – „informaţii primite în timpul nopţii”, una prin Pentagon şi nesemnată, alta purtând însemnele CSN – Consiliul Securităţii Naţionale, de data asta semnată cu o mâzgălitură aproape indescifrabilă, *ceva* în genul Turkwood, sau cel puţin aşa credea Beckett că ar fi putut fi.

Citi cu multă atenţie paginile dosarului, din ce în ce mai uimit pe măsură ce avansa în el. Întâi era o descriere „verbatim” a unei transmisii radio recepţionată de un post militar de interceptare, din partea cuiva care pretindea că se află în Irlanda şi care se identifica ca fiind un oarecare Brann McCrae. Pe Beckett vestea îl izbi ca fiind o aiureală religioasă de cea mai proastă speţă, în mod sigur opera unui nebun de legat. McCrae cerea lumii să se reîntoarcă la cultul şi adularea copacilor, investind scoruşul-de-munte cu daruri divine şi numindu-l „cel mai sfânt martor al dumnezeirii”. Mesajul conţinea şi un apel adresat nepotului

lui, un anume Cranmore McCrae, din Statele Unite: „Ia-ţi avionul şi vino la mine! Am să te numesc Mare Preot al Scoruşului.”

În mesaj, McCrae pretindea că „scoruşul îmi apără femeile!” Pe ultima pagină, dedesubtul transcrierii, era o însemnare grăbită, nesemnată, dar despre care Beckett credea că este scrisă de însuşi preşedintele: „Localizaţi-l pe Cranmore McCrae. Este adevărat că Brann McCrae a izolat pe teritoriul Irlandei un număr de femei?”

Urma o altă transcriere, de data asta o comunicare oficială către Casa Albă din partea unei întreprinderi numite „The Killaloe Facility”, din Irlanda şi semnată de Doctor Adrian Peard. Transcrierea cuprindea o listă de „echipamente pe care le dorim expediate imediat, beneficiind de prioritate maximă”.

Beckett îşi trecu un ochi atent peste listă. Erau necesităţi absolut normale pentru un laborator de cercetare a ADN-ului care se respectă. Dedesubtul listei, aceeaşi mână grăbită scrisese o altă însemnare: „Expediaţi-le!” Şi, apoi: „Beckett, crezi că mai au nevoie de ceva?”

Beckett scrise imediat sub întrebare: „O sursă de stereoizomeri demnă de încredere.”

Mesajul de la doctorul Peard se încheia cu informaţia că un anume doctor Fintan Craig Doheny a fost numit şeful Secţiei de Cercetare a Ciumei Albe.

Preşedintele întreba: „Cine este acest Doheny?”

Beckett scrise iarăşi sub întrebare: „Nu-l cunosc!” şi se semnă cu numele întreg, adăugând toate titlurile.

Dedesubtul acestui mesaj era un altul, care purta şi el sigiliul prezidenţial. Îi era adresat lui Beckett şi nu era semnat, deşi avea ştampila CNS în josul paginii:

„Încearcă să afli de la Godelinski sau Lepikov de ce a ermetizat Uniunea Sovietică unele zone de după Munţii Urali. Avem confirmarea acestui fapt prin satelit, dar Moscova nu a răspuns la întrebările noastre.”

Sub aceasta se afla o notiţă cu o altă întrebare, purtând acelaşi sigiliu:

„Care ar fi locul cel mai probabil unde s-ar putea

ascunde O'Neill?"

Deci, sunt şi ei convinşi că este vorba de O'Neill, se gândi Beckett.

Pe ultima pagină, de asemenea ştampilată CSN şi nesemnată, stătea scris doar atât:

„Ce ai de spus despre inseminarea artificială?"

Şi asta ce naiba mai vrea să însemne? se miră el.

Beckett nu avea nici cea mai mică îndoială că cei din guvern ascunseseră bine şi alte grupuri de femei. Ştia, de altfel, despre existenţa unui atare loc la Carlsbad. Era, oare, posibil ca autorităţile să se gândească deja la un program de repopulare? Cine ştie câte femei mureau chiar în acel moment pe tot întinsul Statelor Unite?

Cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât devenea mai furios. Scrise mare pe ultima pagină: „Ce vrea să însemne această întrebare? Ce se petrece afară?"

Beckett se gândi că acum putea trage un pui de somn, deşi ştia foarte bine că nu va fi lung şi că peste nici o oră se va trezi negreşit.

De fapt nu apucă să doarmă nici douăzeci şi cinci de minute încheiate. Sări din pat şi se apucă imediat să scrie o serie de răspunsuri, mai curând nişte scurte analize, la misterioasele întrebări puse de cei de la CSN. Beckett sugeră ca Peard să fie rugat să-l localizeze pe smintitul ăla religios de McCrae. Irlandezii trebuiau avertizaţi că vor avea nevoie de femei pentru a experimenta ceea ce produceau în laborator.

Sub întrebarea referitoare la Doheny, scrise: „Întrebaţi-i pe irlandezi, nu pe mine, pentru numele lui Dumnezeu!" Aceasta fu toată izbucnirea lui exterioară de furie.

La întrebarea cu sovieticii, nu scrisese decât atât: „În regulă!"

În ceea ce privea locul unde s-ar fi putut ascunde O'Neill, Beckett fu de părere că... „se putea încerca în Irlanda sau Anglia. E foarte posibil să vrea să vadă cu ochii lui efectele răzbunării. E îndoielnic ca omul nostru să cunoască araba. Aşa că Libia e o localizare puţin probabilă. De altfel, e la fel de posibil să se afle aici, amestecat printre

oamenii oricărui oraş, unul din mulţii loviţi de soartă. Vom discuta cu întreaga Echipă despre acest lucru.”

Sub întrebarea cu inseminarea artificială şi propria lui întrebare despre ce voia să însemne asta, mai scrise: „Ce anume vreţi să luăm în discuţie?”

Şi, în sfârşit, termină cu: „Aveţi ceva nou despre modul cum a reuşit O’Neill să răspândească molima? Dacă nu, am de gând să ridic problema în plenul Echipei.”

După ce fu gata, îşi reciti însemnările, reflectând îndelung asupra întrebărilor care le precedaseră. Se simţea o panică dezorganizată în toate aceste întrebări, o încercare la întâmplare, la noroc, de a prinde un fir conducător, relevant.

Avem nevoie de organizare, gândi el. *Avem nevoie de organizare şi încă foarte repede!*

După cum îi era obiceiul, mintea lui Beckett se concentră asupra acestei nevoi urgente şi chipul lui Danzas îi apăru clar în faţă: *„Danzas, omul organizat!”*

Danzas era un individ născut nu în afara timpului, ci a spaţiului. De drept, ar fi trebuit să se nască în nordul New Hampshire-ului sau în Maine. Era un sudist sadea, deghizat în francez: certăreţ, suspicios, scump la vorbă, folosindu-şi accentul mai mult ca pe un soi de scut, decât ca pe un ajutor în comunicarea cu alţii. Dar s-ar fi putut argumenta şi că Danzas se născuse acolo unde-i era locul, iar asemănările cu un sudist erau doar produsul unei coincidenţe sociale. Beckett auzise că Bretania era cunoscută şi răscunoscută pentru exact aceleaşi trăsături caracteriale – un loc insular, care se păstra departe de altele şi nu avea încredere decât în propriile obiceiuri, fiind gata oricând să se identifice şi să facă corp comun cu nevoile localnicilor – accent, maniere, atitudini, toate puse în lumină de glumele populare, deseori concentrate asupra străinilor şi turiştilor veniţi în vizită.

Intuiţia îi spunea lui Beckett cum era cel mai bine să lucreze cu Danzas, unde erau de găsit punctele tari ale individului şi cum puteau fi ele puse cel mai bine în valoare.

Nici un fel de pălăvrăgeală inutilă. Acceptarea şi chiar

împărtăşirea prejudecăţilor francezului. Nevoia de a-l pune să răspundă de organizarea elementelor cheie ale proiectului.

Trebuie să aflu ce-i place să mănânce, îşi spuse Beckett.

Fără să fi făcut vreun efort conştient de a se fixa pe această problemă, Beckett începuse deja să-şi adune forţele, să strângă Echipa într-o structură funcţională, care să permită punerea în valoare a celor mai bune trăsături ale fiecăruia dintre membrii ei – astfel ca întregul să fie mai măreţ decât suma părţilor.

Glorie, hei!
Glorie, hei!
Glorie vitejilor lui Fenian!

Baladă de Peadar Kearney

John era pregătit să părăsească ascunzătoarea din Ballard încă cu două săptămâni înainte de experimentul de la Achill. Ştia însă că va trebui să-şi acopere bine urmele. Urmărirea avea să fie masivă şi la un nivel internaţional. Era de presupus că, prin însăşi amploarea ei, va duce la descoperirea rapidă a locului unde se ascunsese. Presiunile la care vor fi supuşi toţi cei ce avuseseră contacte oricât de vagi cu el, inclusiv profesorul lui în ale falsificării actelor din St. Louis, aveau să fie atât de mari, încât John ar fi putut garanta că nici un secret nu va rezista prea mult timp. De altfel, nu-şi făcuse nici cea mai vagă iluzie cum că guvernul se va supune ordinelor lui de a nu întreprinde nimic pentru a-l găsi.

Îşi falsifică noul paşaport cu o grijă extremă. Folosi drept bază vechiul paşaport al lui Mary, care stătuse ascuns laolaltă cu cel al lui John Roe O'Neill şi cu cele două ale gemenilor în acelaşi etui de piele. Nici el nu era în stare să-şi explice de ce îl alesese tocmai pe cel cu numele lui Mary, dar ascunse iarăşi, cu grijă, pe celelalte trei în căptuşeala valizei.

În vreme ce lucra la fals, îşi aminti glasul lui Mary spunând că gemenii se vor simţi, cu siguranţă, foarte importanţi dacă vor avea şi ei paşapoartele lor personale.

Amintirile acelea erau ciudate şi nelalocul lor. John se simţea de parcă ar fi tras cu ochiul la gaura cheii, sau ar fi spionat bucuriile secrete ale altei fiinţe umane, ca şi cum şi-

ar fi vârât nasul pe nepoftite în problemele personale ale altcuiva. Cu toate acestea, îşi amintea perfect încântarea gemenilor în timp ce-şi comparau fotografiile, dovedindu-şi abilitatea de a scrie şi a citi, semnându-şi fiecare numele, cu importanţă, în spaţiile special destinate.

Când ştergerea chimică a paşaportului lui Mary fu isprăvită, avu sentimentul că ar fi şters-o chiar pe ea o dată în plus din lumea celor vii. Scoase din căptuşeala valizei celelalte trei cărticele legate în scoarţele lor tari albastre, gravate cu litere aurii, adânci şi le privi îndelung. Erau reale. Dar, oare cât din persoana pe care o reprezentau era acolo, înăuntru? Şi, presupunând că le-ar fi şters şi pe acestea, ar însemna că ei încetează să mai existe, că nu mai au o existenţă reală? Privi de foarte aproape codul perforat de pe marginile paşaportului lui Mary. Râsul şi fericirea provocate de eliberarea paşapoartelor erau şi ele scene din filmul care se derula în capul lui. O vedea pe Mary împărţindu-le celor doi copii, mai întâi lui Kevin, apoi lui Mairead.

— Fiecare dintre voi este o persoană, un individ aparte şi acum aveţi şi documentele necesare pentru a dovedi asta! le spusese ea.

Iar el gândi: *Cât de înţeleaptă este!*

Ascunse în acelaşi loc cele trei paşapoarte nefolosite şi reveni la treaba lui. Simţea că are un pic de febră şi se întrebă dacă nu cumva, în timpul experienţelor, se căptuşise cu ceva din laborator. Nu, nu! Fusese foarte atent cu persoana lui. Şi asta făcea parte din planul de ansamblu.

Era ca şi cum numai planul îl mai ţinea în viaţă. Tot restul rămăsese undeva în urmă, în ciudata lui memorie filmată. Poate numai nerăbdarea îl făcea febril. Simţea cum îl apasă scurgerea timpului. Scrisorile fatidice erau aproape gata, pregătite pentru a fi expediate.

Stinse luminile pe coridorul îngust care dădea în bucătărie şi coborî în laborator cu paşaportul şters al lui Mary în mână. Scările scârţâiau şi se întrebă cât o fi ceasul. Afară era întuneric. De fapt, asta nu avea nici o importanţă. Sus în colţul peretelui, acolo unde scara cotea, era o pânză

de păianjen.

De câte ori am făcut eu oare drumul acesta?

Era de parcă locuise aici de când se ştia pe lume, de parcă cunoştea dintotdeauna scârţâitul scărilor de lemn. Acesta era singurul loc unde locuise vreodată John McCarthy, iar laboratorul din subsol îi restabilise sensul existenţei, devenise o parte esenţială a vieţii lui – banca vopsită în alb cu cele trei arzătoare cu gaz, centrifuga artizanală din colţ, autoclava făcută dintr-un prăjitor cu presiune, cuptorul cu termostatul lui de precizie pentru controlul mediului ambiant, microscopul electronic, vasele albe din piatră depozitate în cutiile lor sterile… Auzea pulsul compresorului de vopsit cum primenea sistemul de vacuum, ajutat de pompa de la echipamentul de scufundare.

Încet, cu grijă, se aplecă peste documentul falsificat, făcând gesturi delicate, imprimând precizie fiecărei mişcări. Maestrul falsificator care îi fusese profesor avusese dreptate. Era într-adevăr bun la treaba asta! Şi, iată, o nouă identitate era gata. Numai durerea din şale mărturisea că trecuseră deja câteva ore bune. Îşi privi încheietura mâinii, amintindu-şi că-şi lăsase ceasul lângă chiuveta din bucătărie. N-avea nici o importanţă. Starea febrilă produsă de teribila concentrare, de nevoia expresă de succes, trecuse.

John Garrett O'Day tocmai venise pe lume. Iată-l în poza de pe paşaportul falsificat – un bărbat chel, cu o mustaţă scurtă ca o perie şi ochi negri care priveau drept la tine din pătratul mic al fotografiei.

John îşi privi fix noul eu. John Garrett O'Day. Se simţea deja în pielea acestui John Garrett O'Day. Existase chiar o familie cu acest nume în neamul O'Neillilor. Şi, iată-l, acesta din fotografie era el! John trăia parcă o întoarcere în timp, la rădăcinile ancestrale ale familiei lui, retezând legăturile directe cu John Roe O'Neill, pe care îl lăsase departe, undeva în urmă, ori, poate, cine ştie, undeva în viitor…

John O'Neill va fi căutat, iar căutările s-ar putea extinde şi asupra lui John McCarthy, mai ales după ce se va afla ce

făcuse acesta. Dar aceşti doi indivizi dispăruseră – şi O'Neill, şi McCarthy. Nu mai rămânea decât O'Day şi curând, va fi el doar o amintire.

O gheară de foame îi strânse stomacul. Se târî afară şi închise ermetic intrarea în laborator. Se făcuse ziuă. Ceasul lui lăsat pe scurgătorul chiuvetei arăta ora nouă şi treizeci şi şase de minute; 9:36, dimineaţa. Când intrase în laborator era întuneric. Da, era sâmbătă dimineaţă. În numai două săptămâni, Achill se va trezi în ziua judecăţii de apoi. Scrisorile conţinând explicaţii şi avertismente vor începe să curgă. Soldaţii lui porniseră marşul. Iată numele dat de el „lucrurilor" pe care le trimisese spre Irlanda, Anglia şi Libia.

Soldaţii!

Ireparabilul se produsese. Nu mai era cale de întoarcere.

Pe aleea de lângă casă se auzeau copii strigând şi brusc se gândi la vecinii din jurul ascunzătorii lui din Ballard. Oare soldaţii vor ajunge şi aici, la ei? Era doar o problemă de curiozitate indiferentă, academică, rece şi gândul îl părăsi imediat.

E vremea de plecare!

Brusc simţi o umbră de îngrijorare, ceva ciudat în legătură cu casa – ceva ce poate uitase să facă acolo, jos? Îşi puse grăbit ceasul la mână şi coborî din nou în laborator, se târî prin deschizătură, pe care, de această dată, nu o mai închise la loc. Acum nu mai erau necesare măsuri de securitate. Obiceiurile meticulosului John McCarthy puteau fi date uitării.

Stătea în picioare în prima încăpere ermetizată, iar privirea îi căzu asupra băncii de lucru şi a ochiului de aragaz încorporat în ea. Atunci îi trecu prin minte că acest dispozitiv de bucătărie modest, atât de simplu şi de comun, conceput pentru a pregăti mâncare, imprima un stil anume întregului lui laborator. Investigatorii se vor minuna probabil văzând atâtea adaptări ingenioase, maşinăriile şi dispozitivele ce fuseseră folosite într-un scop pentru care nu fuseseră create şi pe care nu-l mai serviseră niciodată.

Şi îşi aminti ceea ce uitase să facă, lucrul care îl adusese înapoi în laborator. Bombele cu termite! Sigur că da! Străbătu cu atenţie laboratorul, potrivind dispozitivele de declanşare, apoi ieşi şi fixă alte câteva dispozitive, răspândindu-le în tot subsolul.

Se reîntoarse în bucătărie unde înghiţi flămând un castron plin cu fulgi. Mâncarea îi produse somn şi vru să pună de cafea, dar îşi lăsă capul pe braţe, aşezat cum era la masa din bucătărie, să se odihnească numai câteva minute… Avea suficient timp până la noapte să plece.

Când se trezi era ora douăsprezece şi unsprezece minute şi încă ziuă. Se simţea odihnit, doar că-l durea spatele fiindcă dormise aplecat peste masă. Încă se auzeau vocile copiilor care se jucau afară, pe alee.

Aşa-i! E sâmbătă!

Îşi dădu cu apă rece pe faţă la chiuveta din bucătărie, se şterse pe un prosop de vase şi merse în dormitor să-şi termine de făcut bagajele. Duse apoi valizele la maşină şi tocmai urca din nou scările către bucătărie, unde voia să pregătească cafeaua pe care n-o fiersese înainte, când îngheţă la auzul unui zgomot puternic de ceva spart.

Un hoţ!

Aceasta fusese spaima constantă a lui John McCarthy în tot timpul experienţelor pentru proiect.

Furia puse stăpânire pe el. Cum îndrăzneşte? Parcurse în fugă ultimele câteva trepte până la bucătărie şi aproape se împiedică într-o minge dezumflată. În chiuvetă era o grămadă de cioburi. În rama geamului de deasupra lui nu mai rămăseseră decât câteva fragmente de sticlă.

Auzi o voce de femeie strigând de undeva dinspre aleea din spatele casei: „Jimmy! Jimmy! Vino imediat aici, imediat, ai auzit?” John fu străbătut de un imens sentiment de uşurare.

— Jimmy! Ieşi de acolo că te văd!

O vagă urmă de amuzament puse stăpânire pe el. Ridică de jos mingea spartă şi ieşi în curticica din spatele casei. O femeie tânără, într-un capot albastru, deschise poarta ce dădea în alee şi pătrunse în curte. Cu o mână

strângea bine urechea dreaptă a unui băieţel de vreo zece ani. Copilul, cu gura schimonosită de durere şi teamă şi capul răsucit pentru a uşura puţin din presiunea la care era supusă biata lui ureche, implora:

— Mami, te rog! Te rog frumos, mami!

Femeia privi în sus la John şi dădu drumul la urechea băiatului. Aruncă o privire mai întâi geamului spart apoi din nou lui John şi, în final, mingii din mâna lui. Copilul se ascunse în spatele ei.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. O să vă punem înapoi geamul, bineînţeles. Să ştiţi că mereu îi atrag atenţia, dar nu ţine seama de ce-i spun eu. Soţul meu o să cumpere geamul pe drumul spre casă. E foarte priceput la reparatul lucrurilor…

John se forţă să zâmbească:

— Nu-i nevoie, doamnă. Cred că am rămas dator cu câteva geamuri sparte din timpul copilăriei mele. Lovi mingea cu piciorul şi aceasta ateriză în curte. Uite, Jimmy! Măi copii, de ce nu vă jucaţi voi pe terenul ăla viran de la capătul blocului de alături? E mult mai sigur acolo decât pe stradă sau pe alee…

Jimmy ţâşni din spatele mamei lui şi-şi recuperă mingea. O ţinea strâns la piept şi privea fix la John ca şi cum nu-i venea a crede ce noroc căzuse pe capul lui.

Femeia zâmbi uşurată:

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră. Numele meu e Pachen – Gladys Pachen. Locuim chiar vis-à-vis de dumneavoastră, la numărul şaizeci şi cinci. O să fie plăcerea noastră să plătim pentru geamul spart. Nu trebuie…

— Dar v-am spus că nu face nimic, interveni John, jucând în continuare rolul de bun vecin. Ultimul lucru de care avea nevoie era un vecin curios, care să-şi bage nasul în treburile lui. Spuse plin de dezinvoltură: Dumneavoastră asiguraţi-vă că Jimmy va plăti, când va ajunge la vârsta mea, un geam spart de un alt băieţel. Noi bărbaţii aşa facem, ne trecem unul altuia costul geamurilor sparte în copilărie.

Gladys Pachen spuse, zâmbind:

— Trebuie să recunosc că sunteţi, tare, tare amabil. Vreau să spun, adică… niciodată, nimeni… Se opri încurcată.

John, cu un efort de voinţă, continuă să zâmbească:

— Presupun că vi s-a părut foarte misterioasă persoana mea în toate lunile astea care au trecut… Sunt inventator, doamnă Pachen. Am lucrat tot timpul. Dar cred că nu pot să vorbesc încă despre asta. Mă numesc… Ezită, dându-şi seama că era gata gata să se prezinte cu numele de John Garrett O'Day. Apoi, dând din umeri, într-un gest plin de modestie: John McCarthy. Sunt sigur că veţi mai auzi de numele ăsta. Dar prietenii îmi spun Jack.

Fusese foarte bine, gândi el. O explicaţie plauzibilă. Un zâmbet. Şi nu era nici o problemă că-şi dăduse la iveală numele.

— George al meu o să fie încântat. Şi el trebăluieşte prin garaj toată ziua. Are acolo un mic atelier. Eu… ştiţi, data viitoare când invităm oamenii la o petrecere în grădină, trebuie să veniţi şi dumneavoastră. Şi nu admit nici o scuză!

— Sună grozav! spuse John. Din când în când mă satur şi eu de mâncarea gătită de mine. Privi către băiat. Să te duci să dai o raită la locul ăla viran, Jimmy. Mie mi se pare un loc perfect pentru un teren de baseball.

Jimmy dădu repede din cap de două ori, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Ei, Gladys, nu-i nici un bai! Nici o pagubă, oricum. În felul ăsta o să pun şi eu un geam curat deasupra chiuvetei. Acum trebuie să mă întorc la treabă. Am lăsat ceva neterminat şi dă în foc…

Îi făcu cu mâna cu un gest familiar şi intră în bucătărie. Fusese o reprezentaţie foarte inspirată! Se felicită singur în gând în timp ce întindea o folie de plastic peste golul ferestrei din bucătărie. Pentru moment era suficient. Şi nici nu mai era nevoie să înlocuiască geamul. Oricum la noapte totul avea să fie mistuit de flăcări.

Gladys Pachen se întoarse în propria ei bucătărie şi o

invită imediat la cafea pe vecina ei, Helen Avery.

— Te-am văzut stând de vorbă cu el, i se adresă Helen în timp ce turna cafeaua în ceşti. Cum e tipul? Am crezut că mor de inimă când am văzut că mingea lui Jimmy a spart tocmai geamul lui.

— E un tip foarte dulce, spuse Gladys. Cred că e foarte timid… şi singur. Sorbi din cafea. E inventator…

— Asta făcea el toată ziua în subsolul ăla! Bill şi cu mine ne-am întrebat de multe ori. Arde lumina tot timpul acolo.

— A fost aşa de drăguţ cu Jimmy, spuse Gladys şi se aşeză la masa din bucătărie. Nici n-a vrut să audă să plătim noi geamul spart. A spus că datorează nişte geamuri sparte de când avea şi el vârsta lui Jimmy.

— Şi ce inventează, n-a spus?

— N-a vrut să spună, dar pariez că-i ceva foarte important şi secret.

„Nici n-a existat vreodată un anti-irlandez mai fanatic decât Shakespeare. Exemplul tipic de parvenit, de obraznic elisabetan – o mostră perfectă de bigotism englez. Îşi găseau justificare în religie. Auzi, Reforma! De la ea s-a tras şi politica lor de exterminare a irlandezilor. Încă de atunci ai noştri au învăţat un adevăr amar: duşmanii Angliei sunt prietenii Irlandei!”

Joseph Herity

— Trebuie să ne concentrăm atenţia asupra modalităţii în care a răspândit molima, spuse Beckett. Treaba asta nu e încă rezolvată.

Era cea de-a treia după-amiază şi Echipa îşi mutase sediul în mica sală de masă la care se putea ajunge trecând prin restaurantul Centrului. Era mai aproape de laboratoare, avea pereţii mai deschişi la culoare şi, în general, mai multă lumină, iar masa era mai mică, mai adunată. Printr-o deschizătură în perete, în mod normal închisă cu o uşiţă glisantă, puteau cere cafea sau ceai de oricâte ori doreau. Securitatea avusese obiecţii şi, pe lângă asta, era drept că trebuia să te acomodezi cu zgomotele de farfurii de alături, dar era pentru toţi o odaie mult mai confortabilă.

— Şi-a pus careva întrebarea dacă Nebunul nostru acţionează de unul singur? interveni Hupp. Se dădu uşor la o parte, în timp ce un chelner îmbrăcat în alb strângea farfuriile în care tocmai îşi luaseră masa de prânz.

— O conspiraţie? se miră Lepikov. Privi către chelnerul care se îndepărta. Chelnerii ăştia sunt din armata voastră, Bill?

Foss răspunse:

— Ăsta este unul dintre cele mai straşnic apărate secrete ale noastre, Serghei. Doi ani în slujba asta şi devin garantat criminali fără scrupule…

Până şi Lepikov se alătură râsului stârnit de gluma lui Foss.

— Păsări infectate, spuse Danzas. Mai avem un precedent cu papagalii. Credeţi că e o formă modificată de psittacosis?

— Nu ştiu de ce, dar nu mi se pare deloc stilul lui, spuse Hupp. Nu ne lasă el să descoperim o cale atât de simplă. Nu! Privi la un dosar cu coperţi albastre ce stătea închis pe masă, în faţa lui. Îl deschise încet şi răsfoi paginile până găsi ceea ce căuta: Iată, asta e din a doua scrisoare: *„Ştiu că există legături între IRA şi fedaini, legături cu teroriştii japonezi, cu Tupamaros şi cu Dumnezeu mai ştie cine… Am fost chiar tentat să-mi răspândesc răzbunarea în toate ţările care au adăpostit şi încă mai adăpostesc astfel de laşi. Avertizez aceste ţări: să nu cumva să mă provocaţi din nou, căci n-am dat drumul decât la o mică parte din arsenalul pe care îl posed…”*

Hupp închise dosarul şi privi peste masă la Lepikov:

— Trebuie să considerăm că nu este vorba de o ameninţare goală. Eu nu cred că omul ăsta glumeşte, nici că blufează. Şi dacă privim în perspectiva acestei presupuneri, trebuie să admitem că există posibilitatea ca Nebunul să aibă la îndemână mai multe modalităţi de răspândire a *arsenalului* lui. Şi asta pentru că, admiţând faptul că descoperim modalitatea prin care a acţionat în situaţiile de până acum, el ştie că vom închide robinetul.

— Dar oare suntem capabili să închidem robinetul? întrebă Beckett. Lepikov dădu din cap pentru a arăta că-i împărtăşeşte dubiile. Godelinski se aplecă în faţă, sorbi o înghiţitură de ceai, apoi spuse:

— De infectat a infectat numai anumite zone. Faptul că molima s-a răspândit dovedeşte că, într-un fel sau altul, oamenii joacă rolul de cărăuşi.

— Dar de ce neapărat oamenii? întrebă Danzas.

— Din felul cum s-a realizat răspândirea, este clar că

nici o insectă nu era capabilă de o asemenea performanţă, spuse ea şi-şi frecă fruntea, încruntându-se.

Lepikov îi spuse ceva pe un ton scăzut, în rusă. Foss nu reuşi să desluşească decât câteva cuvinte răzleţe, dar se întoarse s-o privească fix pe cealaltă femeie.

— E vreo problemă? întrebă Hupp.

— O simplă durere de cap, răspunse Godelinski. Cred că-i din cauza schimbării de apă. Poate că ar trebui să mai beau puţin ceai…?

Beckett se întoarse spre ferestruica din perete aflată în spatele lui, o deschise şi se trezi nas în nas cu faţa lătăreaţă şi zâmbitoare a unui tânăr blond cu dinţii albi, care-şi lipise aproape fruntea de uşiţa glisantă:

— Doreşte cineva ceva de la bucătărie? întrebă amabil tânărul.

— Gogoşele! izbucni Lepikov.

— Pur şi simplu n-au avut timp să instaleze microfoanele de rigoare în cameră, spuse Foss. Lasă că mâine nu se vor mai da aşa în spectacol. Nici n-o să-i mai observăm. Eu vreau cafea, neagră.

Beckett privi în jurul mesei. Ceilalţi ezitau bosumflaţi. Se întoarse spre chipul plat al blondului care umplea deschizătura din perete:

— Ai auzit?

— O.K., doctore, imediat. Panoul se închise.

Beckett îşi concentră din nou atenţia asupra celor din jurul mesei.

Hupp ridică o servietă de pe podea, de lângă piciorul scaunului lui, îndepărtă o mică frunză de salată verde care căzuse pe ea şi scoase dinăuntru un carneţel şi un creion:

— Trebuie să fie vorba de ceva foarte simplu, spuse el. Panoul din spatele lui Beckett glisă din nou.

— O cafea neagră şi un ceai.

Lătăreţul împinse pe tejgheaua din interiorul camerei două ceşti aburinde şi închise iar panoul.

Fără să se ridice, Beckett luă ceştile de pe tejghea şi le puse pe masă. Când Godelinski se aplecă să-şi ia ceaşca, Beckett remarcă o pată albă pe dosul mâinii ei stângi. Nu

era foarte vizibilă, dar nu scăpă ochiului lui antrenat. Înainte ca el să poată face un comentariu apropo de acest lucru, Lepikov spuse:

— Eu cred că molima a fost răspândită cu ajutorul unui afurisit de dispozitiv american. Cine ştie, poate cu un spray de păr… E foarte posibil.

Hupp verifică în carneţel:

— E şi pe lista mea, dar mă îndoiesc. Repet, e prea simplu, prea evident pentru Nebunul nostru.

Godelinski sorbi cu zgomot din ceai, apoi spuse:

— Sunt de acord cu Joe. Nu e stilul lui O'Neill.

— Şi care e stilul lui, sau *al ei?* întrebă Foss.

Hupp zâmbi la încercarea ei de a schimba genul Nebunului.

— După cum am mai spus, eu cred că se va dovedi a fi ceva remarcabil de simplu. Ceva care ne va face să exclamăm – Oh, Doamne! Dar bineînţeles, asta era!

— Dă un exemplu, interveni Beckett.

Hupp ridică cu năduf din umeri şi întinse mâinile cu palmele deschise spre ei:

— Eu mă refeream doar la stil, nu la modalitatea în sine…

— Nu cunoaştem perioada de incubaţie, spuse Godelinski. Treaba asta putea să fi aşteptat undeva latentă luni de zile.

— Cadouri contaminate? întrebă încetişor Foss.

— Aşa ceva…, sări Hupp. O jucărie pe care s-o fi mânuit mama înainte de a o da copilului. Nu trebuie să uităm că nevasta şi copiii lui O'Neill au fost măcelăriţi, iar el vorbeşte de o răzbunare corespunzătoare.

— Diabolic! mormăi Danzas.

— Un nebun, spuse Lepikov.

— Într-adevăr, îi spuse Hupp. Tocmai nebunia din metoda lui îi deschide orice uşă, orice cale.

Godelinski îşi goli ceaşca, o puse pe masă şi se adresă lui Foss, uitându-se fix la ea:

— Spune, Ari, dacă ai fi tu Nebuna, cum ai răspândi molima?

— Poate într-un aliment foarte răspândit şi folosit? aproape întrebă Foss.

— Cartofi? interveni Lepikov. Ei, nu, că asta ar fi prea de tot! Hupp ridică un deget mustrător:

— Ah! Dar Ari a atins exact esenţa. Trebuie să fie un lucru *obişnuit.* Ceva folosit şi în Irlanda, şi în Anglia, şi în Libia şi, pe deasupra, să expună la contaminare un număr cât mai mare de femei.

— Dar de ce femei? întrebă Beckett. De ce n-ar fi bărbaţii cei care poartă şi răspândesc boala?

Danzas, respectându-şi obiceiul de a nu contribui la schimbul de idei al Echipei decât atunci când acesta se afla la culme, spuse:

— După câte se vede, ar mai exista o trăsătură impusă de limitările imaginate de Nebun.

Întreaga asistenţă îşi îndreptă atenţia spre el.

— Cum reuşeşte el să câştige accesul la sistemul de distribuţie? Sunt şi eu de acord că trebuie să fie ceva simplu şi obişnuit, ceva comun celor trei ţări, dar, în acelaşi timp, acest ceva trebuie să fie la îndemâna Nebunului şi asta, cred eu, fără preparative îndelungate şi greoaie, fără nevoia de a păstra un secret conspirativ.

— Omul este un singuratic, spuse Beckett.

— O inteligenţă creatoare, aşa-i, reluă Hupp, dar nu neapărat bazată pe complexitate ştiinţifică în alegerea metodei de distribuţie. Stilul lui… E mai probabil că a ales un obiect foarte comun pe care să-l contamineze, ceva ce, aproape sigur, purtăm fiecare dintre noi asupra noastră chiar în acest moment.

Sugestia lui Hupp fu întâmpinată de o tăcere deplină.

Beckett dădu din cap, mai mult pentru sine însuşi decât pentru Hupp. În cuvintele lui suna, indiscutabil, goarna adevărului. Acesta era stilul lui O’Neill! Simplitatea – iată cheia problemei.

— Şi de ce să nu fi fost o conspiraţie? insistă Lepikov. Godelinski dădu din cap.

— Insecte? întrebă Foss.

— Vectorul de răspândire al molimei – insectele, repetă

Lepikov. Ce zici Joe, asta se potriveşte sau nu cu descrierea ta?

— Bine, bine, dar cum a reuşit distribuţia insectelor?

— Ouăle sau larvele? continuă Foss.

— Şi din nou avem problema distribuţiei…, repetă Hupp.

— Călătoria pe calea aerului face ca acest concept să devină Nemesisul lumii noastre moderne, spuse Lepikov.

— Ce-aţi zice de contaminarea sistemelor de distribuţie a apei în regiunile stabilite drept ţinte? întrebă Danzas.

— Insecte în apă? întrebă incredul Lepikov.

— Sau boala în sine…, continuă Danzas. Hupp lovi uşor cu pumnul în masă:

— Distribuţia! Cum?

— Ia staţi puţin! interveni Foss. Insecte în apă – nici nu-i o idee rea. Căpitanii balenierelor au răspândit în mod deliberat larve de ţânţari în tot Pacificul de Sud drept răzbunare împotriva populaţiilor băştinaşe, care le puseseră beţe în roate într-un fel sau altul.

— Atunci poate un însoţitor de bord sau un pilot, spuse Lepikov. O'Neill ăsta ştie să piloteze?

— Nu ştie, spuse Beckett.

— Dar posibilitatea folosirii acestei căi de distribuţie, insistă Lepikov, are avantajele ei, nu?

— Hawaii primeşte cincizeci de noi specii de insecte pe calea aerului într-un singur an…, spuse Beckett.

— Şi care ar fi încărcătura universal valabilă pe o navă aeriană? întrebă Lepikov.

— Bagaje, pachete, spuse Beckett, ba chiar turiştii înşişi, dar… Beckett dădu din cap. Aceasta ar însemna să ignorăm faptul că Nebunul şi-a singularizat ţintele: Anglia, Irlanda, Libia.

— Aşa-i, dar fără vreo garanţie că ceilalţi vor scăpa, spuse Foss. Godelinski îşi frecă din nou fruntea:

— Şi nici nu putem fi siguri că foloseşte doar o singură metodă. Perioada de incubaţie – aceasta este problema esenţială pentru noi.

— Poşta, spuse Hupp.

— Ce vrei să spui? întrebă Beckett.

— Nici eu nu ştiu exact, continuă Hupp. Încerc doar să-l refac pe O'Neill şi personalitatea lui din realizările pe care le are la activ. Ce altceva mai ştim despre el?

— Că a fost în Irlanda, spuse Beckett.

— Exact! exclamă Hupp. Şi în Irlanda suferă el marea tragedie care îl va împinge către lucrul acesta îngrozitor. Dar la un anumit moment dat, el trebuie să aibă şi alte experienţe legate de Irlanda. Ce altceva mai poate învăţa Nebunul acolo?

— Nu pot să te urmăresc, spuse Lepikov.

— Învaţă cum îşi petrec oamenii timpul în Irlanda, spuse Hupp.

— Şi în Anglia, şi în Libia…? întrebă Lepikov. Hupp clătină iarăşi din cap:

— Da, ai dreptate. Dar hai să ne concentrăm întâi asupra Irlandei şi a faptului că O'Neill a fost acolo. Dacă ceea ce a făcut el acolo poate fi analizat în vederea extragerii de răspunsuri posibile, n-ar fi de mirare ca apoi să potrivim aceleaşi răspunsuri şi celorlalte ţinte, nu?

— Continuă-ţi ideea, spuse Beckett. Avea o senzaţie ciudată. Era ca şi cum l-ar fi văzut pe Hupp adulmecând o urmă proaspătă. *Aport, băiete!* gândi el.

— O'Neill nu este un rezident în Irlanda, spuse Hupp. Aşa că trebuia să stea undeva, într-un hotel, nu? Despre asta avem date, fapte. Şi ce face el la hotel? Doarme. Se foloseşte de diferitele facilităţi pe care le oferă hotelul, oraşul…

— Eu unul nu desluşesc în asta nici un răspuns, spuse Lepikov. Doar alte o sumedenie de noi întrebări. Şi ce dacă cheamă room-service-ul, ce-i cu asta?

— Ca s-o facă, foloseşte un telefon, spuse Hupp. Are acces la o carte de telefon…

— … şi la broşuri şi ghiduri turistice, şi ce-i cu asta? insistă Lepikov.

— Lasă-l în pace să continue, spuse Beckett.

Lepikov dădu iritat din umeri şi se întoarse pe jumătate cu spatele la Beckett.

— Ghiduri turistice şi tururi de oraş, exact! continuă

Hupp. Ar putea fi important acest lucru. Broşurile colorate, magazinele şi restaurantele, localurile publice, mijloacele de transport în comun şi cele particulare… A închiriat o maşină sau a mers cu taxiul?

— Primul lucrul pe care l-a făcut a fost să cumpere o maşină, spuse Beckett. Un Fiat ieftin, la mâna a doua. Tocmai avem confirmarea acestui lucru. E scris acolo în foaia de hârtie pe care v-am dat-o la toţi azi dimineaţă.

— N-am citit-o încă, se scuză Hupp. Dar acum ştim că omul nostru se putea mişca uşor de colo colo.

— Şi ce s-a întâmplat cu maşina? întrebă Lepikov.

— Au vândut-o pentru el cei de la care o cumpărase, spuse Beckett.

— Dar se putea mişca, repetă Hupp. Şi unde se duce? Merge la vreun meci de fotbal? La o conferinţă? La teatru? Încerc să vă îndrept atenţia asupra activităţilor normale de zi cu zi. Cumpără o carte? Pune la poştă o scrisoare? Roagă pe recepţioneră să-i rezerve o masă la restaurant?

Danzas se scutură:

— Restaurantele irlandeze.

— O'Neill începe să devină un individ activ al comunităţii irlandeze înainte ca tragedia să-l lovească, nu? spuse Hupp. Omul este acolo, prezent şi gândeşte cu un fel de… *implicare.*

— Şi cum ne apropie asta de metodele de distribuţie? întrebă Lepikov.

— Înainte să se folosească de aceste metode, spuse Hupp, Nebunul trebuia să se asigure că acestea vor funcţiona în zonele de ţintă.

Lepikov mai ridică o dată din umeri:

— Şi?!

— Şi ce vede el în jurul lui, ceva care să-i ofere răspunsul? continuă Hupp. Cum se asigură că metoda sau metodele lui vor funcţiona?

— Şi dacă a contaminat hârtia? întrebă Foss.

Beckett îşi mişcă buzele în tăcere, modelând cu ele un anumit cuvânt, la început nerostit, apoi şoptit parcă cu teamă: „Bani!” Ridică privirea şi văzu că este ţinta a cinci

perechi de ochi care-l fixează.

Hupp lăsă să-i scape un lung „Ahhhhhhhhh”.

— Prin poştă, adăugă Danzas.

— Dar asta nu înseamnă că s-ar fi contaminat toţi aceia care au manipulat scrisorile pe drum? întrebă Lepikov.

— Nu dacă le-a închis în nişte plicuri sterile introduse în alte plicuri, spuse Beckett.

— În plastic, spuse Hupp.

— Am şi eu o maşină în bucătărie, spuse Foss. Se numeşte lipitor la cald. Se vând şi punguţe de plastic special pentru ea. Pui ce ţi-a rămas de la masă în pungă, o lipeşti ermetic şi o pui în frigider sau în freezer. Mai târziu poţi să o scoţi şi s-o reîncălzeşti – presto! Masa e gata!

— Nu vi se pare cam simplist? obiectă Lepikov, dar în tonul lui se putea citi că este îngrozit de tabloul care începea să se contureze.

— Este exact nivelul de simplitate pe care îl căutam, spuse Hupp. Exact stilul omului nostru.

— A trimis plicurile la organizaţiile de caritate, continuă Foss.

— Sau cuiva care face chetă pentru IRA, spuse Hupp. O nebunie poetică care trebuie să fie foarte pe gustul Nebunului nostru.

— Un american de origine irlandeză, spuse Godelinski. Cine să ştie mai bine unde trebuie să trimiţi în Irlanda o contribuţie bănească pentru IRA.

— Practic, putea să fi trimis bani oricui în Irlanda, spuse Beckett. Toţi îl priveau pe el.

— De ce vă uitaţi aşa? Ia, gândiţi-vă, spuse Beckett. Să zicem că aţi fi proprietarul unui magazin. Primiţi o comandă, cu banii în plic, care vă solicită să expediaţi o anumită marfă undeva în America. Sau sunteţi un oarecare cetăţean, un nume luat la întâmplare din cartea de telefon. Primiţi o scrisoare din America, cu bani în ea şi o explicaţie. Ce faceţi? Îi trimiteţi înapoi? Şi dacă nu există nici o adresă la expeditor?

— Dar…, Lepikov scutură încă o dată din cap. Banii închişi în plastic şi puşi apoi în plic nu trezesc suspiciunile

celui care primeşte scrisoarea?

— Da' de ce? întrebă Hupp.

— Nu pot să înţeleg cum poate fi expediat un astfel de lucru unui destinatar ales la întâmplare, insistă Lepikov.

— Şi de ce să te osteneşti să dai explicaţii? întrebă Foss. Pur şi simplu trimiţi banii, în moneda ţării respective. Destinatarul va crede că i-a zâmbit şi lui în fine Dumnezeu.

Lepikov o privea fix, fără să scoată un sunet.

— S-ar putea să nu fi fost nevoie de punguţa de plastic din interiorul scrisorii, spuse Godelinski. Există şi posibilitatea unei perioade de latenţă a maladiei şi atunci intermediarii n-au fost supuşi nici unui risc. De vreme ce nu ştim care este perioada de incubaţie…

— Iar dacă la deschiderea scrisorii în sine rupea şi sigiliul pacheţelului cu bani, acest lucru rezolvă problema, nu? întrebă Beckett.

Lepikov, care încă o privea pe Foss, întrebă:

— Oricine poate intra într-un magazin american şi cumpăra, aşa, pur şi simplu, o maşinărie din asta de sigilat pungile de plastic?

— Bineînţeles, nu trebuie decât să ai banii necesari, răspunse Foss.

— Şi e scump?

— Cel din bucătăria mea costă mai puţin de treizeci de dolari; există şi mai ieftine la solduri.

— Cred că am găsit răspunsul pe care îl căutam, spuse Beckett.

— Şi se potriveşte cu cerinţele pentru celelalte ţinte, completă Hupp. Nu avea nevoie decât de bani în moneda ţărilor respective.

— Mare lucru! Putea să intre în orice casă de schimb Deke Pereras şi să spună că are nevoie de contravaloarea în lire englezeşti a cinci sute de dolari, spuse Foss.

— Dar nu i se cere să arate un paşaport sau o altă formă de identificare? întrebă Lepikov.

Foss dădu din umeri, fără să se mai ostenească să-i răspundă.

— Mie unul mi se pare că asta este, dar nu putem fi încă

întru totul siguri, spuse Beckett.

— Trebuie să comunicăm şi să cerem ca imediat să se facă investigaţii în privinţa asta, spuse Danzas.

— Eu unul nu sunt satisfăcut de răspuns, spuse Lepikov. Să admitem că trimite bani la o asociaţie de caritate. Fie, înţeleg asta. Dar cu ceilalţi…?

— După câte ştiu eu, misiunile catolice de caritate din Irlanda n-au avut niciodată bani suficienţi, spuse Foss. Aşa că banii ar intra în circulaţie foarte repede.

— Putea trimite bani la un club sportiv, spuse Beckett. Vorbea parcă pentru sine. Sau la o companie teatrală. Există o mulţime de companii teatrale mici şi cluburi sportive obscure în Irlanda.

— Bani! Atât de diabolic de simplu, de eficient! spuse Foss.

— Şi cum aplici Libiei aceeaşi schemă de lucru? întrebă Lepikov. Doar am presupus deja că nu vorbeşte araba.

Hupp ridică o mână. Era un gest ciudat, ca cel al unui student care încearcă să atragă atenţia profesorului său. Lepikov îl privi nedumerit.

— Ce-aţi zice de o vizită la un consul libian, la o ambasadă? întrebă Hupp. Sau la Naţiunile Unite… Ce mare lucru ar fi trebuit să cunoască? Adresele organizaţiilor de caritate din Tripoli şi Bengazi? Ce ziceţi? Iar aceste informaţii nu sunt deloc greu de găsit. Există o mulţime de oameni care ard de nerăbdare să ţi le dea. Asta este doar treaba lor, nu?

— Unele organizaţii de caritate şi ajutor îşi vând chiar adresele tipărite în broşuri, spuse Beckett. Sau fac schimb de adrese – le dai pe ale tale şi le iei pe ale altora.

— Pe când eram eu student la UCLA, spuse Hupp, un activist politic putea face rost de aproape orice listă cu adrese voia. Cunosc chiar un specialist în computere care şi-a făcut studiile pe banii câştigaţi din vânzarea unor astfel de liste celor interesaţi. Le fura din băncile de date computerizate…

Danzas se întoarse uşor şi-l privi pe Hupp cu reproş:

— Ai avut şi tu de-a face cu activişti politici?

— Aici, în America, asta se cheamă să ai experienţă academică, răspunse Hupp.

— Tot ce s-a descris aici e o lume de anarhie şi nebunie, spuse Lepikov.

— La care Uniunea Sovietică şi-a adus contribuţia într-un mod semnificativ, completă Godelinski.

Lepikov spuse aspru, în rusă:

— Astfel de remarci nu trec neobservate, să ştii! Godelinski îi ripostă în engleză:

— De fapt, nici nu-mi pasă, nu-mi mai pasă! Îşi împinse scaunul de lângă masă şi se aplecă până ce capul aproape îi atinse podeaua.

— Ce-i cu tine, ţi-e rău? Ai o senzaţie de leşin? întrebă Beckett. Se ridică de la locul lui şi veni să se aşeze lângă scaunul ei. Pata albă de pe dosul mâinii era acum foarte vizibilă. Mai devreme, Beckett încercase s-o desconsidere, sau s-o pună pe seama unui accident minor de laborator. O secundă crezuse că este o pată de fard, ori o urmă de pastă de dinţi insuficient clătită. Dar acum… simţea cum i se strânge stomacul ca în jurul unei bucăţi mari de gheaţă.

Vocea lui Godelinski suna mică şi foarte îndepărtată, aşa cum stătea în poziţia aceea nefirească, cu capul în jos.

— Da, am o senzaţie de leşin. Tuşi. Şi este o senzaţie foarte ciudată – de leşin şi de excitaţie în acelaşi timp.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să mergem amândouă şi să ne internăm la spitalul Centrului, spuse Foss.

Beckett se răsuci scurt şi o privi îngrijorat:

— Şi tu?

— Tartorul durerilor de cap este la mine în scăfârlie, spuse Foss. Godelinski se îndreptă de spate. Era foarte palidă. Spuse stins:

— Mă întreb dacă…

— Dar nu este posibil! exclamă Lepikov.

— De unde putea şti Nebunul despre Centrul acesta şi despre ceea ce facem noi aici? întrebă Danzas.

Hupp se ridică şi se duse lângă Beckett unde rămase în picioare. Amândoi o priveau pe Godelinski. Beckett prinse încheietura mâinii stângi a femeii şi-i luă pulsul:

— O sută zece.

— Să fie oare toate speculaţiile noastre de până acum în zadar? se întrebă Danzas. E posibil ca Nebunul să fie chiar unul din noi?

Hupp tresări violent:

— Cum unul din noi?

— Nu, nu chiar, preciză Danzas, dar cineva cu care venim noi în contact.

— Hai să le ducem pe fete la spital, spuse Beckett, simţind cum suflă peste el un vânt de teamă pentru propria lui familie. Îi crezuse la adăpost, izolaţi, la cabana lor de vânătoare, la nord de Michigan.

„Bătrânul: Ce ştii tu despre durerea mea? Tu, care nu eşti decât un ţânc cu caş la gură ce n-a cunoscut vreodată femeia!?
Tânărul: Şi tu ce eşti? Un bătrân ramolit! Cei ca tine au făcut ca astăzi să nu mai am nici o speranţă în viaţă. Crezi tu că nu pot înţelege durerea pierderii unui lucru doar pentru că, până acum, n-am avut acel lucru niciodată?”

— Extras din „Vremea ciumei”, piesă irlandeză

În avionul care îl ducea la Paris, John se gândi bine la lucrurile pe care le făcuse şi încă le mai avea de făcut pentru a-şi acoperi urmele. Călătorea într-un Boeing 727, care tocmai trecuse printr-o „operaţie cosmetică” – o încercare a companiei aeriene de a-şi vinde mai bine marfa – tapiţerie luxoasă din piele la clasa întâi, câteva însoţitoare în plus pentru cei care călătoreau scump, un meniu bogat şi vinuri bune. John avea vecin de fotoliu un om de afaceri israelian mătăhălos, care se lăuda că reuşise să comande un meniu kosher. John nu-i răspunse şi-şi întoarse privirea spre hublou, dincolo de care un covor gros de nori acoperea Atlanticul. Israelianul ridică din umeri, îşi puse pe genunchi servieta din care scoase un maldăr de hârtii şi începu să lucreze.

John îşi privi ceasul, calculând diferenţa orară faţă de Seattle. La ora asta, tot soiul de agenţi râcâiau deja cu mâinile prin cenuşa casei din Ballard. Bineînţeles că imediat vor suspecta că este vorba de un incendiu provocat. Un foc atât de devastator, atât de perfect – multiple încărcături cu termite, fosforul în aşa fel pus încât să se verse de sub

stratul protector de apă, sticlele explozive cu hidroxid de eter-amoniu.

Sigur că vor căuta şi rămăşiţe umane, dar în arşiţa focului aceluia nu puteau rezista nici oasele măcar. N-ar fi surprinzător ca agenţii să ajungă la concluzia că „inventatorul John McCarthy” pierise într-un incendiu accidental provocat de propriile lui experienţe.

Temperatura foarte înaltă s-ar putea dovedi suficientă pentru o astfel de concluzie.

Cei care vor investiga cazul vor pune, până la urmă, cap la cap toate dovezile, dar atunci va fi prea târziu. Cenuşa va fi fost împrăştiată fără speranţă…

Încheietura mâinii sub ceas începu să-l mănânce. Îşi scoase ceasul şi se scarpină, privind la capacul lui pe care erau gravate câteva litere spenceriene, elegante – „J. G. O’D” – John Garrett O’Day sau John Garrett O’Donnell. Paşaportul pe numele de O’Day era în buzunarul de la piept, lângă inimă. Cel pe numele de O’Donnell se odihnea împreună cu celelalte rezerve în compartimentul secret al genţii mari, tip burduf, de sub scaunul din faţa lui. Îşi puse la loc ceasul la mână. Gravura aceea era un amănunt poate, dar el socotea că era un amănunt găsit şi rezolvat în mod inteligent.

În portofelul lui se găseau actele necesare pentru a confirma identitatea lui O’Day. Cel mai simplu de falsificat se dovedise a fi carnetul de Asigurări Sociale. Înainte să devină o masă informă de metal printre resturile calcinate ale casei din Ballard, mica presă de litere îşi făcuse cu prisosinţă treaba şi produsese un număr de invitaţii şi hârtii cu antet. Carnetul de cecuri era real şi valabil, emis de Prima Bancă Naţională din Seattle, singura lui contribuţie fiind falsificarea adresei. Nu avea depuşi prea mulţi bani acolo, dar, oricum, suficienţi pentru a face contul valabil. Geanta de la picioarele lui conţinea scrisori de la prieteni şi asociaţi de afaceri inventaţi de el, dar erau toate adresate unde trebuie şi cu timbrele ştampilate corect. Totul era în perfect acord cu paşaportul. John Garrett O’Day putea rezista oricărui control de rutină, deşi nu se aştepta să fie

supus vreunui control.

La un loc cu paşapoartele de rezervă din geanta de la picior era şi trusa de falsificator şi 238.000 de dolari în monedă americană. 20.000 îi păstrase în cecuri turistice, în patru carneţele a câte 5.000 fiecare, pe care le purta într-un săculeţ de piele prins cu o curea în jurul taliei, sub cămaşă. În portofel mai avea 2.016 dolari şi 2.100 franci francezi – bancnote noi şi foşnitoare, schimbate la ghişeul Deak – Perera din Seatac Airport. Aceştia erau „rezerva de energie” necesară pentru a-şi duce la bun sfârşit răzbunarea – răzbunarea lui O’Neill.

La Aeroportul Charles de Gaulle trecu prin tuburile de plastic cam uzate până ajunse la banda de bagaje de unde îşi recuperă valiza şi păşi pe sub firma luminoasă pe care scria „Nimic de declarat”. Era o după-amiază mohorâtă. Sub prelata gudronată, care adăpostea staţia de autobuze şi taxiuri pentru transportul pasagerilor mirosea foarte puternic a motorină. Motoarele maşinilor vibrau neplăcut, făcând un zgomot asurzitor. O femeie brunetă şi grasă cu trăsături greoaie de ţigancă şi buze cărnoase şi roşii stătea la rând, chiar în faţa lui, înconjurată de plase şi geamantane jerpelite, aşteptând un taxi. Din când în când, striga într-o italienească aspră către două adolescente care păreau că nu vor în ruptul capului să aştepte şi ele la rând. Vocea ei îi zgâria auzul. Îşi simţea capul plin parcă de câlţi, incapabil să gândească. Puse asta în seama schimbării bruşte de fus orar. Dar ritmurile lui circadiene se înşelau.

Plecarea italiencei cu fetele ei într-un taxi îi produse o plăcere enormă. Cu atât mai bine fu când se urcă şi el într-un taxi şi se sprijini de spătarul răcoros. Maşina era un Mercedes diesel de un albastru strălucitor. Şoferul, un bărbat slab cu trăsături ascuţite, purta o jachetă din nylon negru, iar la umărul drept avea o ruptură prin care se vedea căptuşeala din mătase albă.

— Hotel Normandy, spuse John şi închise ochii. Îl durea stomacul şi gândi: *Mi-e foame.* Hotelul trebuia să aibă room-service. Şi un pat. Să doarmă, asta voia, de asta avea mare nevoie. Nu se poate spune că dormi de-a binelea în

taxi, deşi îşi ţinu ochii închişi mai tot drumul. Era ca şi cum în spatele pleoapelor închise era totuşi conştient de mişcarea uşoară a maşinii pe autostradă. Din când în când, aspiraţia şuierătoare a unui camion de mari dimensiuni îi tulbura moţăiala. Şoferul dădu drumul la câteva înjurături grele, spuse pe ton scăzut, printre dinţi. La un moment dat, auzi şuierătura strepezitoare a unui claxon. Fu conştient şi de momentul când părăsiră autostrada de centură şi pătrunseră pe străzile Parisului, de schimbarea de ritm, de semafoarele mai frecvente, de opriri şi porniri la stopuri. Aproape se întunecase când ajunseră la hotel. Începuse să plouă, o ploaie mocănească, pătrunzătoare. Plăti şoferului, adăugând şi un bacşiş generos, care atrase după sine o mormăială de *„Merci, M'sieur."* La intrare nu exista nici un portar, aşa că John îşi ridică bagajele şi împinse cu umărul în mijlocul celor două uşi batante de sticlă. Înăuntru fu imediat întâmpinat de un om în vârstă, îmbrăcat în uniformă, care veni grăbit spre el, îi luă cele două valize din mână şi i se adresă în engleză:

— Bine aţi venit, domnule. Bine aţi venit! Holul mirosea înţepător a insecticid.

În camera lui, după ce pregăti un rând de schimburi pentru a doua zi, John îşi apăsă uşor stomacul cu mâna. Era balonat şi tare şi-l simţea plin de gaze.

N-am timp să fiu bolnav, n-am timp!

Camera era apăsătoare, prea caldă şi mirosea a mucegai. Trase jaluzelele la ambele ferestre înalte care dădeau în Avenue St. Honore şi privi în jurul lui – pereţii erau acoperiţi în întregime cu un tapet verde-gri, cu un model floral. În spatele uşii se auzea, undeva în apropiere, ascensorul demodat scârţâind şi plescăindu-şi mersul greoi. Odaia avea o formă ciudată, trapezoidală şi lipit de latura cea mai lungă se afla un pat de două persoane. Uşa, care dădea într-o mică sală de baie, închidea un colţ al laturii mici. Ca să poţi ajunge la ea trebuia să ocoleşti o masă de lucru masivă. Şifonierul, o monstruozitate uriaşă din lemn de culoare închisă, trona lângă pat – avea sertare în centru, spaţiu de atârnat hainele de o parte şi de alta, iar uşile

scârţâiau macabru. Ultimul sertar de jos, atunci când îl trăgeai afară, dezvăluia un mic spaţiu până la podea. Îşi puse portofelul, paşaportul şi cecurile turistice acolo şi închise sertarul la loc peste ele.

O să sun să-mi aducă nişte supă.

Numai la acest gând simţi cum tot stomacul îi saltă brusc în gât şi abia izbuti să ajungă la baie, unde vomită abundent în closet. Se lăsă să alunece uşurel în genunchi lângă vasul WC-ului, ţinându-se cu o mână de chiuvetă şi i se păru că tot stomacul i se vălureşte până în gât.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

Undeva, într-un cotlon al minţii lui, răsărea palid teama că se căptuşise cu ceva „rătăcit” din laborator – un accident, o întâmplare nefericită care venea să strice ordinea perfectă a experimentului lui, ceva ce scăpase nebăgat în seamă în febra succesului.

Se ridică imediat în picioare, îşi spălă faţa cu apă rece şi trase lanţul la toaletă. Picioarele îi tremurau de slăbiciune. Se împletici afară din baie şi se aruncă cu faţa în jos peste cuvertura patului. Mirosea puternic a sodă de rufe, dar el tot mai simţea în nări izul acid de vomă.

Oare ar trebui să chem un medic? La Spitalul American trebuie să existe un doctor de încredere.

Dar un medic era persoana cea mai în măsură ca mai târziu să-şi amintească perfect de trecerea lui pe aici. Doctorul va prescrie precis antibiotice, iar John reflecta acum tocmai la faptul că el modelase „ciuma” lui în aşa fel încât să se „îngraşe” cu antibiotice.

Şi dacă este un virus rătăcit din laborator?

Numai printr-un suprem efort de voinţă reuşi să se ridice în picioare, să-şi pună sacul de voiaj pe podeaua unuia din şifoniere şi să închidă uşa. Îşi sprijini o clipă capul de lemnul rece al mobilei ca să-şi adune puterile. Apoi, desprinzându-se cu greu de suprafaţa tare a şifonierului, se lăsă să cadă în pat, trăgând cu greutate peste el cuvertura. Lângă tăblia patului era un întrerupător. Nu reuşi să-l ajungă decât la o a treia încercare. Un întuneric binecuvântat învălui încăperea.

— Nu acum, şopti el. Nu încă!

Adormi fără să ştie exact când, dar în momentul în care deschise din nou ochii marginile draperiei erau tivite de lumina zilei. Încercă să se ridice, dar muşchii nu-l ascultau. Îl traversă un val orbitor de panică. Tot corpul îi era scăldat în transpiraţie rece.

Încet, concentrându-şi întreaga voinţă pentru asta, întinse o mână şi ridică receptorul telefonului. Operatoarea, crezând că are nevoie de cameristă, îi trimise o spaniolă, o femeie între două vârste, cu sânii mari şi părul vopsit în care se vedeau totuşi fire albe, cu braţe groase, strânse în mânecile rochiei.

Folosise propria ei cheie pentru a intra în cameră şi, odată înăuntru, strânse din nas la mirosul stătut şi greu de vomă. Cuprinse dintr-o privire priveliştea chipului palid şi foarte slab al lui John răsărind din cuvertura boţită a patului şi spuse într-o engleză stâlcită de un puternic accent:

— Nu doriţi un medic, domnule?

Trăgându-şi suflarea după fiecare cuvânt în parte, John reuşi să îngâne:

— E... prea... scump...!

— Totul e scump pe lumea asta! fu ea de acord şi veni să se posteze la capul patului lui. Puse o palmă rece pe fruntea lui fierbinte.

— Aveţi febră, domnule! E din cauza sosurilor astea franţuzeşti groaznice. Sunt foarte rele pentru stomac. N-ar trebui să vă atingeţi de mâncărurile grase şi condimentate. Vă aduc eu ceva. O să vedeţi ce bine o să vă simţiţi peste puţin timp, eh? Îl bătu uşurel pe umăr. Şi eu nu sunt aşa de scumpă ca un doctor.

Nici nu simţi când ieşi femeia pe uşă. Reveni aproape imediat cu o ceaşcă aburindă în mână. John mirosi supa de pui.

— Puţină supică pentru burtă, spuse ea, ajutându-l să se ridice în capul oaselor.

Supa îi arse limba, dar o simţi mângâietoare în stomac. Bău aproape toată cana înainte să se lase să cadă din nou pe perna pe care camerista spaniolă o afânase cu câteva

clipe înainte.

— Eu sunt Consuela, spuse ea. Mă întorc după ce termin celelalte camere. Vă simţiţi mai bine, nu? Dar mai întâi să vă bag ca lumea în pat.

Când reveni, Consuela aduse o altă ceaşcă de supă de pui, apoi îl trezi şi-l ajută să se aşeze pe marginea patului. Ca să poată face asta a trebuit mai întâi să-l ţină bine.

— Bea! Îl ţinea de mâna cu care el dusese ceaşca la gură şi-l forţă să bea tot.

— Acum eşti mult mai bine, spuse ea. Dar el nu se simţea deloc mai bine.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— E exact ora ca să-ţi fac patul şi să te schimb în pijama pentru un somn bun de noapte, spuse ea. Aduse un scaun de afară, îl lipi de capul patului şi-l ridică în braţe înainte să-l aşeze pe scaun, unde el rămase tot timpul cât ea întinse cearceafurile şi pregăti cuvertura.

Doamne, cât e de puternică! gândi el.

— Matale eşti un om modest…, spuse ea, stând în faţa lui cu braţele îndoite din cot şi palmele pe şolduri. Aşa că n-o să scoatem decât hainele până la lenjeria de corp, eh? chicoti ea. Deşi eu nu sunt o fandosită, domnule. Am îngropat deja doi soţi, spuse ea şi-şi făcu semnul crucii.

Incapabil să se opună în vreun fel sau măcar să comenteze cele spuse de ea, John se lăsă în voia Consuelei, care-l dezbrăcă şi-l băgă în pat de parcă n-ar fi fost decât un copil. Aşternuturile erau răcoroase la atingerea cu carnea fierbinte.

Femeia lăsase draperiile trase, dar John încă mai vedea dunga luminii zilei în marginile lor.

— Cât… este… ceasul? reuşi el să spună.

— E ora să mai meargă Consuela şi la alte treburi, pe care le are de făcut. Mă întorc şi-ţi mai aduc nişte supă. Ţi-e foame?

— Nu! şi dădu slab din cap.

Un surâs larg ilumină faţa puternică a femeii.

— Ai noroc mare cu Consuela, eh? Vorbeşte bine englezeşte, nu? El reuşi să dea din cap a aprobare.

— Mare noroc! În Madrid fac treabă pentru americani. Primul meu bărbat – mexican din Chicago, în Statele Unite… El a învăţat la mine.

— Mulţumesc! fu tot ce putu John spune.

— *Gracias a Dios!* spuse ea şi ieşi din cameră. John adormi.

Somnul îi fu chinuit de vise cu Mary şi gemenii. „Te rog, nu mai vreau alte vise de-ale lui O'Neill! şopti el. Se răsuci de pe o parte pe alta în pat, incapabil să scape de amintirile lui O'Neill – gemenii jucându-se în curtea din spatele casei lor; Mary râzând de fericire la primirea unui cadou de Crăciun.

— Era aşa de fericită! murmură el.

— Cine era fericită? Consuela stătea în picioare lângă el. În jurul draperiilor era acum întuneric.

John simţi mirosul supei de pui.

Un braţ musculos îl îndreptă de spate şi-l ajută să se scoale în capul oaselor. Cu cealaltă mână Consuela îl ajută să-şi bea supa. Era doar călduţă, dar şi mai bună la gust decât până atunci. Auzi pocnetul uşor făcut de cană atunci când ea o puse pe noptieră, lângă telefon.

— Escusado! spuse ea şi pocni scurt din degete. Baia! Vrei să mergi la baie?

El dădu din cap că da.

Îl duse aproape în braţe până acolo şi-l lăsă sprijinit de chiuvetă.

— Eu aştept afară. Mă chemi, eh?

Când îl puse înapoi în patul proaspăt înfăţat, el o întrebă:

— În ce… zi… suntem?

— Astăzi? O zi după ce aţi sosit aici, Senor O'Day. O „day” în care O'Day se simte mai bine, eh! râse ea de propria ei glumă.

El nu-i putu oferi decât o mişcare scurtă din buze.

— Tot nu vrei doctorul cel scump, Senor? John scutură din cap la dreapta şi la stânga.

— Ne vedem mâine, spuse ea. Înainte de a părăsi încăperea se opri în prag să-i ureze veselă: „Hasta

mañana!”, apoi închise uşa.

Dimineaţa se identifică cu revenirea Consuelei. De data asta, adusese, pe lângă ceaşca obişnuită de supă, un ou fiert în apă. Îl sprijini pe John cu spatele de perne şi-i dădu cu linguriţa să mănânce oul, ştergându-i bărbia ori de câte ori era nevoie, aşa cum faci cu bebeluşii. Apoi îl ajută să-şi bea şi supa.

John se simţea parcă mai puternic, dar mintea îi era încă confuză, pe lângă faptul că-l înnebunea neputinţa de a şti ziua sau ora exactă. Consuela îi refuza aceste date, dându-i la întrebări răspunsuri în dodii:

— Este o „day” în care O’Day mănâncă două ouă dimineaţa!

— Este o „day” în care O’Day are cărniţă şi pâine la cină!

— Este o „day” în care O’Day papă îngheţată la *Comida.*

… o „day” în care O’Day asta…, o „day” în care O’Day aia… Chipul vesel al Consuelei deveni orizontul înceţoşat al fiecărei zile, dar, cu toate astea, John simţea cum i se întorc puterile. Veni şi ziua în care făcu chiar şi o baie. Nu mai avea nevoie să fie sprijinit ca să ajungă la toaletă.

Imediat ce Consuela plecă cu tava pe care erau farfuriile în care îşi luase micul dejun, John ridică telefonul şi ceru să vorbească cu directorul. Operatoarea îi răspunse că-i va face imediat legătura cu domnul Deplais şi acesta veni la telefon cam după două minute, vorbind cu un pronunţat accent englezesc.

— Ah, domnul O’Day. Tocmai voiam să vă sun şi eu pentru nota de plată. De obicei, noi solicităm clienţilor să plătească la sfârşitul fiecărei săptămâni de şedere… şi au trecut nouă zile…, dar având în vedere circumstanţele… Îşi drese vocea.

— Dacă vreţi să trimiteţi pe cineva. Voi semna nişte cecuri de călătorie, spuse John.

— Imediat, domnule. Aduc chiar eu socoteala şi chitanţa.

John scoase un carnet de cecuri de călătorie de sub sertarul şifonierului şi aştepta deja cu el în pat, când intră

Deplais.

— Girard Deplais, la dispoziţia dumneavoastră, domnule. Directorul era un bărbat înalt, cu părul argintiu şi trăsături egale şi plăcute pe un chip cu gura mare şi dinţii laţi şi albi. Îi oferi chitanţa lui John pe o mică tavă din lac negru, pe care se mai găsea şi un stilou elegant.

John semnă zece cecuri şi ceru ca restul să-i fie adus înapoi: „Pentru Consuela!”, explică el.

— Un giuvaer printre giuvaeruri, spuse Deplais. Eu unul m-aş fi adresat unui medic, dar totu-i bine când se termină cu bine. Trebuie să recunosc că arătaţi mult mai bine acum, domnule.

— Aţi mai fost aici să mă vedeţi? întrebă John.

— Având în vedere circumstanţele, domnule… Deplais ridică tava cu cecuri semnate. Dar Consuela are de cele mai multe ori dreptate în ceea ce priveşte boala clienţilor noştri. E de mult timp la noi!

— De-aş avea şi eu un hotel în Franţa, v-aş fura-o, cu siguranţă. Deplais chicoti.

— Acesta este un hazard cu care ne întâlnim mereu în meseria noastră, domnule. Pot să-mi permit să vă întreb cu ce treburi prin Paris?

— Eu sunt consultant în domeniul investiţiilor, minţi John. Îl gratulă pe Deplais cu o privire apreciativă. Mă întrebam dacă hotelul dumneavoastră îmi poate găsi o maşină cu un şofer care să vorbească engleza?

— Pentru ce zi, domnule?

John îşi consultă rezervele interne, încă foarte fragile. Dar nu mai erau decât patru zile… Insula Achill… scrisorile. Şi mai erau şi alte lucruri de făcut înainte să îndrăznească să facă următorul pas. Simţea cum timpul îl presează din ce în ce mai mult. Va trebui să-şi schimbe planurile. Trase aer în piept adânc şi tremurat.

— Mâine?

— Credeţi că este cuminte, domnule O’Day? E drept că arătaţi mult mai bine, mulţumită grijii excepţionale a Consuelei, dar chiar şi aşa…

— E necesar! spuse John.

Deplais ridică din umeri a neîncredere.

— Atunci, pot să vă întreb care este destinaţia dumneavoastră, domnule?

— Luxembourg. Şi apoi, probabil, înapoi la Orly. Nu sunt încă sigur. O să am nevoie de maşină câteva zile.

— Luxembourg, cu maşina?! Deplais era vizibil impresionat. Orly? Vreţi să luaţi avionul…?

— M-am gândit că, poate, dacă sunt ceva mai întremat…

— Se vorbeşte de altă grevă a controlorilor de trafic aerian, spuse Deplais.

— Atunci, s-ar putea să am nevoie de maşină să mă ducă până în Anglia.

— Atât de departe! în tonul lui Deplais se citea că-şi socotea clientul cam mână spartă.

La fel aveau să creadă toţi cei din personal, inclusiv Consuela şi mai ales ea.

— Americanii ăştia! N-a vrut să plătească doctorul. Cică era prea scump. Dar închiriază o maşină cu un şofer care să vorbească englezeşte pentru un drum aşa lung. Şi americanii mei din Madrid sufereau de aceeaşi formă de nebunie. Toţi ţipă şi se agită pentru câteva *pesetas* nenorocite, în schimb îşi cumpără televizoare aşa de mari că nu le poate mişca din loc decât tehnicianul.

„După părerea mea, bărbaţii au fost întotdeauna nişte fiinţe grele de cap şi nesimţitoare, iar emoţiile şi trăirile lor, atâtea câte sunt, sunt acoperite de o crustă groasă, protectoare. Se opun cu străşnicie sensibilităţilor şi împlinirilor ce vin din partea noastră, a femeilor şi care sunt liantul, garanţia existenţei noastre pe lume. Atunci când paznicii noştri lasă deschis butonul difuzorului, îl aud acolo, afară, pe Padraic mormăind despre care bărbat trebuie ales pentru Cercul Prieteniei, zăbovind asupra numelor, ba ăsta, ba celălalt… Cercul Prieteniei! Toţi nu fac altceva decât să caute o metodă sigură pentru a ne aduce iarăşi acolo de unde am plecat, ceva care să-i susţină tot pe ei şi să-i facă să treacă mai uşor prin aceste vremuri groaznice.”

— Jurnalul lui Kate O’Hara Browder

Complet îmbrăcat, Beckett stătea întins pe spate în patul spartan din cămăruţa lui aflată în Centrul de Izolare Denver. Îşi pusese mâinile sub cap şi simţea prin nodurile degetelor perna câlţoasă de dedesubt. Singura lumină din cameră venea de la ceasul aşezat pe birou, aproape de capul lui – 2:33 dimineaţa. Îşi ţinea ochii larg deschişi şi privea fix întunericul. Când înghiţi simţi un nod mare în gât.

Mulţumesc lui Dumnezeu, familia mea e încă la adăpost! gândi el.

Întreaga zonă la nord de Michigan fusese încercuită de trupele speciale.

Am ales şi noi calea Franţei şi Elveţiei. Secesionarea – fragmentarea.

Dacă ar fi închis ochii, ştia că mintea i-ar fi invadată de amintirea Arianei Foss pe patul de moarte.

— Tremur de frig! se plângea ea mereu.

Cu toate acestea, printre picături, atunci când nu se văita de dureri, femeia le oferise un tablou clinic al simptomelor ei, aşa cum le vedea cineva cu o fină percepţie a detaliilor medicale.

Camera de spital avea pereţii vopsiţi în verde şi o podea acoperită cu un linoleum băţos, pătat de desele spălări cu antiseptic. Nu exista nici o fereastră, doar un fototapet cu o imagine a regiunii Cascadelor, în verde şi albastru luminos, ce se străduia să lase impresia spaţiului deschis între acei pereţi sterili. De sub patul în care zăcea Foss ieşeau tot felul de tuburi din plastic de culoare gri care treceau peste tăblia patului şi intrau într-o consolă din perete. Aceasta făcea legătura cu o cutie de un alb ivoriu – era sistemul electronic care monitoriza întreaga activitate vitală a femeii. Un singur tub transparent făcea legătura între braţul ei drept şi o sticlă cu lichid intravenos steril.

Aşezat pe un scaun chiar lângă pat, Beckett îşi putea arunca un ochi şi pe monitor, în timp ce-şi concentra atenţia asupra bolnavei. Foss mişcă buzele. Nici un sunet. Îşi ţinea ochii închişi. Buzele se mişcară din nou:

— A existat momentul acela ciudat de dezorientare, atunci la început, când s-a instalat boala, şopti ea. Ai notat asta?

— Am notat, Ari.

— Şi la Dorena la fel? Ea ce spune?

Beckett mişcă braţul articulat al veiozei mai aproape peste carneţelul de însemnări din poala lui.

— Vom avea imediat un raport din partea lui Joe.

— Imediat? şopti ea. Ce înseamnă imediat?

— Cam într-o oră, o oră şi ceva.

— Peste o oră s-ar putea să nu mai fiu… aici. Chestia asta este foarte rapidă, Bill. Simt asta.

— Vreau să te gândeşti la ce a fost înainte, spuse Beckett. Care a fost primul lucru pe care l-ai simţit şi care se poate numi un simptom?

— Am văzut azi dimineaţă o pată albă pe talpa piciorului drept.

— Pete albe la extremităţi, scrise Beckett. Nimic altceva anterior acelei pete?

Foss deschise ochii. Păreau de sticlă, iar pleoapele erau foarte umflate. Pielea ei avea paloarea albă a morţii. Era parcă de aceeaşi culoare cu perna pe care-i zăcea capul. Trăsăturile de păpuşă erau pătate şi schimonosite de umflături, iar buclele în dezordine luceau de transpiraţie.

— Hai, gândeşte-te…, insistă el.

Ea închise ochii, apoi spuse:

— Ahhhh, nu!

— Ce este? Se aplecă cu urechea la gura ei.

— Nu se poate să fi fost asta!

— Să fi fost ce asta?

— Alaltăieri m-am trezit mai excitată ca oricând. Beckett notă în carneţelul lui.

— Treci şi asta în carnet? şopti ea.

— Orice poate fi important. Şi, altceva ce?

— Am făcut o baie… şi… Isuse! Cum mă doare burta! El scrise în carnet:

— Ai făcut o baie.

— Era straniu. Simţeam că parcă apa nu este destul de caldă. Am zis că, cine ştie, fac ăştia economie, dar era o mulţime de abur şi pielea mi s-a înroşit ca dracu'. Mie tot rece mi se părea.

— Distorsiune senzorială, scrise el. Ai dat drumul la apă rece să curgă pe tine?

— Nu. Dădu uşor din cap într-o parte şi-n alta. Şi-mi era foame. Doamne, ce foame îmi era. Am mâncat două porţii la micul dejun. M-am gândit că este din cauza problemelor astea şi că… ştii tu cum e…

— Ţi-ai verificat pulsul?

— Nu cred, nu-mi amintesc. Dumnezeule, m-a iritat faptul că am mâncat aşa de mult. Îmi este întotdeauna teamă să nu mă îngraş. Unde aţi dus-o pe Dorena?

— Într-o cameră aici, pe acelaşi coridor. Am instalat un baraj de raze ultraviolete şi un spray antiseptic între camerele voastre. Am considerat că este o idee bună, aşa, în caz că…

— În cazul că una din noi reuşeşte să scape şi cealaltă nu. Bine gândit. Numai că eu nu cred c-am să scap, Bill. Ce e chestia aia din intravenoasă?

— Pur şi simplu ser. O să încercăm o transfuzie sanguină peste câteva minute. Ai nevoie de stimuli de celulă albă.

— Deci atacă măduva.

— Nu suntem încă siguri.

— Cred c-am ştiut că este vorba de asta, chiar din momentul când am văzut pata aceea albă pe talpă, Bill. Am simţit în stomac un nod de spaimă. Am încercat să nu mă mai gândesc, dar… Ai văzut şi tu pata de pe mâna Dorenei?

— Da.

— Să faci o autopsie ca la carte, Bill. Încearcă să afli cât mai multe lucruri. Închise ochii, apoi îi deschise brusc. Am stat mult timp inconştientă?

— Când? Acum?

— Nu. Atunci când m-aţi adus aici.

— Cam vreo oră.

— Parcă-mi căzuse o tonă de cărămizi în cap, spuse ea. Îmi amintesc că m-ai ajutat să mă aşez pe marginea patului, să-mi pun cămaşa pe mine şi apoi… poc!

— Ţi-a scăzut tensiunea foarte tare.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ce se întâmplă cu celelalte femei din Centru? Se întinde?

— Mi-e teamă că da.

— Fir-ar să fie! Un moment tăcu. Bill, eu nu cred că bariera ta antiseptică de pe coridor o să ajute cine ştie ce. Eu cred că bărbaţii sunt purtătorii…

— Din păcate, şi eu cred asta. Îşi drese glasul.

— Ce febră am?

— La început a fost foarte mare, dar acum e foarte mică – 35 cu o linie. Privi la monitor. Ritmul cardiac este unu la patruzeci.

— Aveţi de gând să încercaţi cu digitalină?

— Am spus să-ţi aducă nişte lanoxin, dar n-am ajuns încă la un consens. Lui Dorena nu i-a prea ajutat.

— Autopsia…, spuse ea. Să cauţi fibroblaştii! Bill dădu

din cap.

— Am o bănuială. Îmi simt ficatul de parcă ar fi o minge de fotbal uzată.

Beckett scrise şi asta în carnet.

— La Dorena aţi încercat cu interferon? şopti ea.

— Da.

— Şi?

— Tot aşa de bine am fi putut să-i dăm apă…

— Am observat că mi-aţi trimis un bărbat ca asistent. Cât de gravă este situaţia cu celelalte femei?

— Gravă.

— Şi ce aveţi de gând?

— Am închis uşile de la Izolare. Avem noroc că toată coşmelia asta blestemată a fost programată să reziste la contaminarea reactivă.

— Crezi că are vreuna şanse să scape?

— E prea devreme să-ţi pot spune asta.

— Ai vreo idee cum a ajuns molima aici, înăuntru?

— Oricare din noi putea s-o fi adus cu el. Lepikov crede că el a adus-o. Spune că nu reuşeşte să stabilească legătura la el acasă, în Uniunea Sovietică.

— Danzas este din Bretania, şopti ea.

— Dar n-a mai fost pe acolo de foarte mult timp.

— Lepikov! spuse ea. A trecut prin tot felul de controale şi informări până să ajungă aici. Godelinski se plângea de ele… Specialişti, emisari speciali…

— Lepikov crede că el a făcut o formă de infecţie mai puţin virulentă.

— Ţi-a dat şi unele simptome? întrebă Foss.

— I-a curs puţin nasul şi a avut puţină febră, dar asta a fost acum cinci zile.

— Doar cinci zile şi eu sunt deja pe moarte.

— Am ajuns la concluzia că perioada de incubaţie nu poate fi mai lungă de trei-patru zile, spuse el. Poate chiar mai scurtă. E posibil să nu fie nevoie decât de vreo două zile ca bărbatul respectiv să devină contagios.

— Benignă la bărbaţi, fatală la femei, şopti ea, apoi spuse mai tare: Nebunul ăsta e un ticălos fără pereche!

Încă se mai crede că este vorba de O'Neill?

— Nimeni nu se mai îndoieşte de asta.

— Şi crezi că este el însuşi infecţios?

Beckett dădu din umeri. N-avea nici un rost să-i spună şi ei despre Seattle şi Tacoma. Sărmana, avea şi aşa destule pe cap.

— Aş vrea să mai trec o dată în revistă toate simptomele tale.

— O dată este poate tot ce mai putem face…

— Nu te da bătută, Ari!

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! Aproape un minut încheiat rămase tăcută. În dimineaţa când m-am sculat atât de excitată, am avut şi diaree. Apoi mi-a fost foarte sete. Şi Dorenei la fel?

— Absolut identic.

— Durerea de cap. Isuse, a fost oribilă pentru câtva timp. Acum nu mai e aşa de rău. Ai pus ceva analgezice în intravenoasa aia?

— Nu încă.

— Mă dor sfârcurile sânilor. Ţi-am spus deja că vreau să faci cea mai bună autopsie din viaţa ta?

— Mi-ai spus.

Danzas pătrunse în odaie în vârfurile picioarelor şi şopti la urechea lui Beckett:

— Dorena tocmai a murit.

— Am auzit ce-ai spus, şopti Foss. Şi mai e ceva Bill. Un auz extrem de fin. Totul e aşa de tare! Crezi c-ai putea să aranjezi să-mi aduci un rabin?

— Încercăm, spuse Danzas.

— Ce momente mi-am găsit şi eu să mă întorc la… La naiba! Stomacul mi-a luat foc. Privi peste capul lui Beckett la Danzas. Nebunul ăsta e un sadic sângeros şi împuţit. Sunt sigură că ştie câtă durere produce cu ciuma lui.

Beckett se lupta cu el însuşi dacă să-i spună sau nu ceea ce aflaseră ei, cum că cele mai multe femei cădeau într-o comă profundă şi mureau fără să se mai trezească. Decise să nu-i spună. N-avea nici un rost să dea la iveală faptul că eforturile de a-i prelungi viaţa nu făceau decât să-i

prelungească şi durerile.

— O'Neill, şopti ea. Mă întreb dacă nevastă-sa a simţit vreo… Închise ochii şi amuţi.

Beckett puse o mână pe artera ei de la gât. Făcu semn către monitorul aflat deasupra capului lui Foss:

— Tensiunea – şase cu trei. Pulsul scade.

— Orice antibiotic am încercat la Dorena n-a făcut decât să-i agraveze situaţia, spuse Danzas. Dar poate am putea încerca nişte chemo-…

— Nu! Vocea lui Foss era surprinzător de puternică şi ascuţită. Aşa ne-a fost vorba! Doze şoc şi tratament intensiv pentru Dorena şi nimic pentru mine. Îşi întoarse privirea sticloasă către Beckett: Să nu-i spuneţi bărbatului meu despre dureri.

Beckett înghiţi parcă un nod de lemn.

— N-am să-i spun nimic.

— Spune-i c-am murit uşor… liniştită, foarte liniştită.

— Nu vrei nişte morfină?

— Nu mai pot gândi dacă-mi faci morfină. Şi dacă nu pot gândi, nu-ţi pot spune ce se întâmplă cu mine.

În încăpere intră un asistent într-o uniformă albastră de armată şi cu un halat alb peste. Era tânăr şi avea trăsături ascuţite. Pe plăcuţa din piept scria „Diggins". Privi lung şi cu teamă spre silueta nemişcată a lui Foss.

Beckett privi în sus la el:

— Mi-ai găsit un sânge cu grupa corespunzătoare şi cu o infecţie cu grad redus?

— Da, domnule. Donatorul are o infecţie urinară confirmată. E deja pe tratament cu bactrim.

— Celule albe? întrebă Beckett.

— Doctorul Hupp spune că sunt destul de multe. Nu am numărul exact.

— Atunci adu-mi-l aici. Doar s-a oferit voluntar să doneze sânge, nu? Diggins stătea în poziţie de drepţi.

— E adevărat, domnule, că suntem toţi purtători, infecţioşi? Noi, toţi bărbaţii de aici?

— E foarte posibil, spuse Beckett. Donatorul, Diggins.

— Îmi pare rău, domnule, dar se pun o mulţime de

întrebări acolo, afară… Uşile au fost închise ermetic şi totul…

— Va trebui să stăm aici să rezolvăm problema, chiar de-ar fi să ne treacă os prin os, Diggins! Ai de gând să-mi aduci odată donatorul ăla?

Diggins ezită, apoi spuse:

— Să văd ce pot face, domnule. Se întoarse pe călcâie şi ieşi grăbit din cameră.

— S-a dus dracului disciplina! spuse Foss.

Beckett privi monitorul: pulsul – optzeci şi trei; tensiunea – cinci cu doi jumătate.

— Ce tensiune am? Beckett îi spuse.

— Eram sigură. Încep să am dificultăţi la respirat. Mi-e frig. Îmi tremură picioarele, cumva?

Beckett puse o mână pe piciorul ei drept:

— Nu.

— Eu aşa simt. Ştii, Bill, m-am gândit la ceva. Nu mi-e frică de moarte. Dar fac pe mine de frica momentului ăla când am să mă duc. Tăcu, apoi spuse cu voce gravă, dar foarte slabă: Să nu uiţi, amice – cea mai bună autopsie din viaţa ta…

Când văzu că femeia nu mai continuă, Beckett privi spre monitor. Sub degetele lui pulsul Arianei scădea. Monitorul arăta zece bătăi pe minut şi scădea mereu. La fel şi tensiunea – la pământ. Era încă cu ochii pe ecran, când, sub deget, simţi că pulsul s-a oprit. Se auzi un şuier continuu, dublat de un ţipăt electronic ascuţit.

Danzas înconjură patul şi închise monitorul.

În liniştea apăsătoare ce se lăsase, Beckett îşi luă mâna de pe gâtul lui Foss. Pe obraz îi curgeau lacrimi mari.

— Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii!

— Au făcut pregătirile pentru autopsie în camera de operaţii. Ne aşteaptă acolo, spuse Danzas.

— Oh, mai du-te şi tu în aia mă-tii, franţuz sclifosit ce eşti! strigă Beckett.

Specialiştii în economie politică îmi provoacă scârbă şi mă revoltă şi asta de când l-am auzit pe unul din ei zicând că se teme că foametea din 1848 din Irlanda nu avea să ucidă mai mult de un milion de oameni şi că acest număr nu era suficient de mare pentru a reprezenta o soluţie a crizei.

— Benjamin Jowett Absolvent de la Balliol, Oxford.

— Fără îndoială, domnule Preşedinte, spuse Secretarul General, trebuie să găsim o cale pentru a salva ceea ce a mai rămas din Echipa de la Centrul de Izolare Denver. Par a se completa unul pe altul remarcabil de bine.

Secretarul General al O.N.U, Huls Anders Bergen, era un norvegian educat în Anglia. Jucase de mai multe ori golf cu omul de la celălalt capăt al firului telefonic şi, în acele ocazii, fuseseră Hub şi Adam unul pentru celălalt. Astăzi, însă, Adam Prescott era bine înfipt în scaunul lui de Preşedinte al Statelor Unite, iar în vocea lui nu se citea nici cea mai vagă nuanţă de camaraderie.

Oare ce altceva îl roade, pe lângă lucrurile pe care le ştim cu toţii? se întrebă Bergen. Şi, într-adevăr, era ceva, ceva ce Prescott nu voia să dezvăluie, fără ca, în prealabil, să facă pregătirile cele mai atente. Preşedintele părea că bate câmpii, că improvizează. Ce rost avea să amintească de procedurile de sterilizare a zonelor infectate în aceeaşi frază în care vorbea despre tragedia de la Denver? Procedurile acelea fuseseră elaborate şi acceptate de toată lumea. Era oare posibil să fi apărut ceva nou în privinţa asta?

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule, că

realităţile economice ocupă un loc esenţial, spuse Bergen, apoi tăcu şi-l lăsă pe Prescott să-şi facă în continuare numărul.

Costurile, deşi de mii de ori mai mari decât pentru oricare alt dezastru din istoria omenirii, erau, fără îndoială, numai o părticică din motivele de îngrijorare ale Preşedintelui.

Se gândeşte oare să sterilizeze complexul de la Denver?

La gândul acesta, lui Bergen începu să-i tremure mâna cu care ţinea receptorul. Şi pentru că era un om care vorbea fără ascunzişuri atunci când situaţia o cerea, puse întrebarea direct:

— Facilităţile, nu oamenii, răspunse Prescott.

Bergen lăsă să-i scape un răsuflet de uşurare. Prea fusese multă moarte până atunci. Deşi aceasta însemna că zvonurile despre Rezervaţia contra ciumei din Colorado se confirmă. Cei infectaţi urmau să fie transportaţi acolo. Şi deci, de ce n-ar fi duşi tot acolo şi cei din Echipa de la Denver?

— Credeţi că Echipa ar putea lucra efectiv şi eficient fără facilităţile de la Denver? întrebă Bergen.

Prescott era de părere că acest lucru nu va fi posibil.

Bergen cântări în minte consecinţele. Era clar ca lumina zilei că Prescott şi consilierii lui aveau mare nevoie de facilităţile militare ale Denverului. Complexul de acolo putea fi sterilizat şi redat în folosinţa armatei. Dar ce se va întâmpla cu Echipa?

— Datorită lor am salvat zile şi zile de căutări în privinţa modului în care a fost răspândită molima, pledă Bergen. Şi acum, că avem siguranţa că este vorba de O'Neill, fără îndoială că cei patru ar...

Preşedintele îl întrerupse. Nu avea de gând să izoleze nişte minţi aşa de luminate. Dar ce puteau face cu ei atunci când Centrul de Izolare va fi trecut prin foc? La Rezervaţia din Colorado nu existau facilităţi comparabile cu cele din Denver.

Pradă unei inspiraţii de moment, Bergen întrebă:

— N-ar putea fi trimişi în Anglia, la laboratorul acela nou

creat? Imediat, Preşedintele îl copleşi cu laude pentru această sugestie admirabilă. Numai un geniu s-ar fi gândit la asta!

Bergen luă de la ureche receptorul roşu al telefonului, îl privi lung, apoi îl duse la loc şi ascultă în continuare. Din el se revărsau încă efluvii de laude la adresa lui şi a ideii lui sclipitoare. Privi în jur la pereţii panelaţi şi la uşa din lemn masiv închis la culoare. Cu receptorul încă la ureche se lăsă pe spate în scaunul de birou, marfă de cea mai bună calitate, producţie daneză. Până şi unui copil i-ar fi venit ideea să trimită pe acei oameni în Anglia. Dar Bergen începuse să înţeleagă dificultatea politică în care se găsea Preşedintele.

Dacă cei patru cercetători contagioşi de la Centrul de Izolare din Denver ar călători într-un avion şi acesta s-ar întâmpla să se prăbuşească într-o zonă neinfectată, faptul ar atrage după sine procedura „Focul Panicii”.

Bergen puse problema aceasta preşedintelui, apoi ascultă atent, gata să identifice aluziile subtile din răspunsul lui Prescott.

Sigur, era păcat că presa şi publicul nu voiau să accepte noua terminologie oficială de „Noufoc”. Cuvintele *„panică”* şi *„foc”* aveau conotaţii extrem de nocive atunci când erau folosite împreună într-un astfel de context. Şi, pe lângă toate acestea, de abia de acum încolo aveau să apară noi probleme.

Presupunând că avionul nu se prăbuşea, orice izbucnire de infecţie într-o zonă deasupra căreia acesta ar zbura ar trezi suspiciuni puternice în privinţa posibilităţii ca tocmai ocupanţii avionului cu pricina să fie răspunzători de răspândirea molimei, că, într-un fel sau altul, viruşii au scăpat şi au căzut de acolo de sus în capul altor victime inocente. Demagogii îşi trăiau acum epoca lor de glorie şi n-ar fi deloc de dorit să se mai dea nişte apă la moară fanaticilor lumii.

— Eu cred că francezii ar fi de acord să ne pună la dispoziţie o escortă de avioane de luptă, spuse Bergen. Privi din nou la uşa întredeschisă şi la anticamera ce se

vedea în spatele ei, în timp ce Prescott îi făcea un nou duş de complimente. Ambasadorul francez făcea parte din grupul care tocmai aştepta să ia masa cu Preşedintele. *O vorbă, două, între patru ochi, poate?*

— Domnule Preşedinte, dar dumneavoastră sunteţi şi mai genial ca mine, tăie Bergen lanţul laudelor. Credeţi că veţi găsi nişte voluntari pentru echipajele de zbor?

Şi, din nou, Secretarul General se pregăti să asculte cu atenţie. Ce noroc nesperat că doctorul Beckett, membru al Echipei, era pilot şi încă făcea parte din rezerva Forţelor Aeriene! Şi Prescott voia să lase impresia că avea informaţia asta, aşa, din întâmplare, la îndemână! Dar ce bine informat era! În plus, era posibil să se găsească şi să se pregătească un avion pentru o cursă transoceanică. Cei patru cercetători vor conduce singuri o maşină până la aeroport, vor decola, vor întâlni escorta în zbor, iar maşina şi toate locurile pe unde trecuseră vor primi botezul Focului Panicii.

Oh, mai era un amănunt! S-ar putea ocupa Secretarul General ca cei patru să primească în Anglia poziţii „importante, cu acces la ce este esenţial”?

Importante şi cu acces..., se gândi Bergen, şi simţi cum fierbe de furie. Se decise să încerce o momeală asupra Preşedintelui:

— Cea mai bună şi mai înţeleaptă alegere pe care o putem face este Laboratorul acela din Killaloe, în Irlanda. Pare a fi foarte mare, foarte dotat, mai ales după ce le-am trimis noi echipamentul pe care l-au cerut.

— Bine, dar n-ai spus chiar dumneata să-i trimitem în Anglia? protestă Prescott. Eu am tras concluzia în mod firesc că, de vreme ce ai propus de la început Anglia, facilităţile de acolo sunt oricum superioare…

— Atunci Anglia, fu de acord Bergen.

Acum totul era foarte clar. Dacă ceva nu mergea cum trebuie, ideea ar fi fost a Secretarului General al Naţiunilor Unite. Bergen avea să fie cel care, până una alta, făcuse aranjamentele esenţiale şi se ocupase de plan şi de funcţionarea lui până la capăt.

Receptorul roşu de la urechea lui Bergen mai avea însă şi alte surprize de dezvăluit. Prescott spunea ceva în privinţa lui O'Neill. Bergen îşi privi ceasul în timp ce asculta. I se strânsese stomacul de foame. Brusc, ridică bărbia uimit:

— Se crede că O'Neill este în Anglia? Şi de unde până unde au ajuns la această concluzie?

Explicaţia lui Prescott era teribil de logică. Victimele, în cazul în care Nebunul ar fi descoperit, s-ar abţine de la orice acte de represalii de teama ca acesta să nu dea drumul la cine ştie ce altă formă de boală groaznică. O Neill oricum ameninţase că va face asta în una din scrisorile lui. Şi fără date suplimentare şi amănunţite în ceea ce îl privea, nimeni nu se putea hazarda să presupună că omul blufează şi nimic mai mult.

— Şi de ce nu în Irlanda? întrebă Bergen.

Ah, da. Fizionomia lui O'Neill era mai cunoscută unor persoane din Irlanda şi chiar dacă s-ar deghiza, tot… ei bine, *psihologii şi analiştii psihiatrici* erau de părere că Irlanda are o populaţie mult mai dispusă la o răzbunare care să nu ţină seama de eventualele consecinţe. Era neîndoielnic faptul că O'Neill luase şi asta în calcul. Şi, în acelaşi timp, logic era să vrea să se ascundă într-o ţară de limbă engleză, unde era puţin cunoscut şi unde se putea amesteca printre ceilalţi mult mai uşor. Iar în Anglia domneau acum *un oarecare haos şi tulburări sociale,* asta pe lângă faptul că fusese una din ţintele sale, un loc unde Nebunul interzisese în mod expres folosirea sterilizării prin atac atomic.

Totul era logic, cumplit de logic, dar, în plus de asta, dacă lucrul s-ar adeveri, însemna că mintea Nebunului funcţiona fără greş. Era rapidă şi eficientă ca lama ascuţită a unei săbii. Bergen era în mare măsură conştient de calitatea acestei minţi formidabile, îi intuise forţa. Complexitatea unei problematici trebuie abordată prin reducerea ei la dimensiuni şi structuri ce por fi uşor manevrate şi înţelese, chiar dacă prin aceasta s-ar extrage din complexul de probleme doar acelea care pot fi

manevrate şi înţelese. Poate că O'Neill era nebun, dar, în acelaşi timp, era un geniu – un adevărat geniu.

— Şi cât de siguri sunt de concluzia la care au ajuns? întrebă Bergen. Asta era! Profilul… Altă realizare a Echipei de la Centrul de Izolare Denver. Prescott şi ceilalţi credeau cu putere că Echipa „pătrunsese modul de gândire a Nebunului", că învăţase să raţioneze în felul în care raţiona acesta.

Bergen era de acord cu această concluzie, dar nu o spuse tare. Era, într-adevăr, foarte posibil ca Echipa să fi ajuns la această performanţă. Oricum, cineva, mai devreme sau mai târziu, trebuia s-o facă.

— Voi avea grijă de aranjamentele preliminarii pentru zborul spre Anglia, spuse Bergen. Voi desemna pe cineva din colectivul meu să-i sune pe oamenii dumneavoastră pentru a pune la punct detaliile necesare.

Odată atins ţelul pe care, de altfel, nu-l exprimase niciodată în mod deschis, Preşedintele îi îngădui cu mărinimie Secretarului General să meargă la masă. Făcu chiar şi o aluzie la faptul că ar trebui să se vadă curând pentru o partidă de golf. Apoi, pe un ton sumbru, îi spuse lui Bergen, în finalul convorbirii:

— Groaznice momente, da, da!

— Într-adevăr, domnule, groaznice momente.

Veţi băga de seamă că cei din Ulster nu mai cântă: „Oh, Doamne, sprijinul nostru din vremi apuse.”

— Joseph Herity

În timp ce punea receptorul în furcă după convorbirea cu Bergen, Preşedintele Prescott încă reflecta la cuvintele Secretarului General. Foarte satisfăcător! Da, da, fusese foarte bine la ambele capete ale firului telefonic. Bineînţeles că Bergen va solicita, mai devreme sau mai târziu, un contraserviciu pentru soluţia salvatoare pe care tocmai o oferise. Odată şi odată va exista şi un qui pro quo. Ei şi? Până şi asta s-ar putea transforma într-un avantaj. Bergen era un politician mult prea rafinat pentru a cere ceva ce ştia bine că nu poate primi.

Charles Turkwood, consilierul personal şi confidentul Preşedintelui, stătea de partea cealaltă a biroului, chiar în faţa lui Prescott. În Biroul Oval al Casei Albe era foarte multă linişte. Nu se auzea nici măcar zgomotul maşinii de scris din anticameră. Era şi acesta unul din lucrurile venite o dată cu evenimentele – nu se mai bătea atât de mult la maşină. Se discuta mai mult direct, prin telefon, aşa ca acum cu Bergen.

Turkwood era un bărbat scund, foarte brun, cu părul tuns în perie şi trăsături saturnine. Deasupra nasului cam scurt, ochii depărtaţi şi foarte negri priveau atent. Avea buzele groase, bărbia lată şi retezată drept. Până şi el era conştient de faptul că era urât, dar puterea îţi oferă şi unele compensaţii. Deseori se închipuia ca fiind o perfectă antiteză pentru statura zveltă, lungă şi plină de demnitate a Preşedintelui Prescott. Adam Prescott arăta ca un artist blând şi bun dintr-un serial melodramatic. Un bunic perfect,

cu o voce caldă de bariton.

— A înghiţit momeala, nu? întrebă Turkwood, încercând să descifreze jumătatea de conversaţie pe care n-o auzise.

Prescott nu răspunse. Se aplecă peste birou şi reciti una din scrisorile Nebunului. Turkwood, care era perfect capabil să citească orice text pe dos, aruncă o privire pentru a vedea ce anume trezise interesul Preşedintelui. Ah, da, avertismentul lui O'Neill împotriva soluţiei atomice.

„Precis vă veţi gândi să folosiţi sterilizarea atomică în zonele care au fost ţinta răzbunării mele. Să n-o faceţi! Voi riposta, dacă nu mă ascultaţi. Ciuma trebuie să-şi facă treaba în Irlanda, Marea Britanie şi Libia. Vreau ca bărbaţii să supravieţuiască şi să fie perfect conştienţi de durerea pe care le-am provocat-o. Aveţi voie să-i puneţi în carantină, dar nimic în plus. Trimiteţi toţi cetăţenii ţărilor menţionate la ei acasă! Pe toţi! Lăsaţi-i să fiarbă acolo în suc propriu! Dacă nu veţi expatria pe toată lumea care aparţine acestor naţionalităţi, fie chiar şi un bebeluş, invocând raţiuni de naştere sau de naţionalitate dobândită ulterior, veţi simţi mânia mea."

O'Neill pusese totul pe hârtie foarte clar, gândi Turkwood.

Preşedintele termină de citit, dar continuă să tacă, privind departe, prin geam, spre monumentul lui Washington.

Era unul din obiceiurile cele mai deconcertante ale Preşedintelui, acela de a păstra tăcerea mult timp după ce un subaltern îi punea o întrebare. Toată lumea presupunea că Preşedintele folosea acest timp pentru a reflecta şi, de multe ori, asta era situaţia. Dar tăcerea aceea prelungită în mod neliniştitor făcea loc speculaţiilor de tot felul asupra a *ce anume* preocupa gândirea Preşedintelui. Chiar şi o persoană complet lipsită de imaginaţie, în astfel de situaţii poate uşor ajunge să-şi închipuie lucruri extrem de negre.

Dintre toţi cei care lucrau în strânsă legătură cu Preşedintele, doar Charlie Turkwood ghicise în asta o atitudine deliberată, bine educată şi atent cultivată exact pentru efectele pe care le provoca.

— A înghiţit momeala, spuse Prescott într-un târziu, întorcându-se pe scaunul rulant cu faţa la Turkwood. Trebuie să fim foarte atenţi de acum înainte. Statele Unite sunt implicate singure în chestia asta şi n-avem de ales, trebuie să mergem până la capăt.

— Şi ce va cere în schimb?

— Toate la timpul lor, Charlie, toate la timpul lor, spuse Preşedintele.

— Domnule, a încercat cumva Secretarul General să aducă în discuţie identitatea celui care ar avea controlul final asupra Comandei Barierei?

— N-a scos nici un cuvânt despre asta. Bergen înţelege faptul că ne ocupăm separat de lucruri, că încercăm să scoatem castanele din foc una câte una, atunci când şi asta e posibil…

— Comanda Barierei este o forţă armată foarte periculoasă, domnule. Nu cred să fie vreodată suficient să vă atrag atenţia cât de…

— Uşurel, Charlie. În momentul de faţă nu au decât o singură treabă de făcut, una şi numai una: carantina în regiunile infectate – Irlanda, Marea Britanie şi Africa de Nord. Dacă încearcă cumva să-şi depăşească în vreun fel mandatul, vom avea suficient timp să ne ocupăm de ei, mai târziu. Trebuie să nu lăsăm lucrurile să ne scape de sub control, Charlie. Asta este treaba noastră esenţială – nu trebuie să lăsăm lucrurile să ne scape de sub control.

Când pieptănul vântului desparte cărarea de valuri a mării,
N-am teamă s-aştept în pragu-nserării
Să-mi vină de departe, de dincolo de ape, vikingii oaspeţi...

Furtuna păzitoare Poem galic din secolul al VIII-lea

În largul Golfului Courtmacsherry, o vedetă uşoară a Comandei Barierei ieşi în întâmpinarea unei mici şalupe care se îndrepta spre Capul Vechi din Kinsale. În lumina gri şi mohorâtă a înserării, corpul înalt din metal al vedetei arunca o umbră copleşitoare peste micul vas aflat pradă unui vânt sălbatic. Vedeta era o navă de război construită la Clyde pentru sud-african în anii ce precedaseră izolarea impusă de apartheid şi arbora acum steagul Naţiunilor Unite. Şalupa, ce fusese urmărită pe radar timp de mai bine de o oră, era acum lăsată să se apropie. Se schimbaseră semnale între ea şi cartierul general al Amiralului Francis Delacourt, canadianul care conducea Comanda Barierei şi care îşi avea baza în Islanda.

— Avertizează-i să nu se mai apropie, se ordonă de la bază. O navă de-a noastră din patrula coastei va fi trimisă să-i escorteze înapoi în larg.

— E probabil presa, spuse unul din ofiţerii lui Delacourt. Tâmpiţii dracului!

Vedeta militară venise din direcţia din care sufla şi vântul, făcuse un ocol în jurul şalupei şi-şi redusese motoarele. Trona uriaşă şi ameninţătoare deasupra trupului mic al celuilalt vas, legănându-se violent. Un marinar se agăţase ferm cu o mână de balustrada vedetei, iar cu

cealaltă ţinea la gură o portavoce. Amplificatorul electric îi purta departe cuvintele cu inflexiuni metalice. De la cârma şalupei, John le auzea perfect.

— Te afli în ape interzise! Întoarce-te şi îndreaptă-te spre sud!

John privi în sus la coca de oţel mâncat de rugină a vedetei militare. Vedea şi steagul Naţiunilor Unite fluturând cu plescăituri seci în vântul puternic, deasupra valurilor mari ce se izbeau grele de corpul navetei. Şalupa se legăna ameninţător. John parcă simţea cum se umflă apa ritmic sub picioarele lui.

Şalupa nu avea mai mult de opt metri lungime şi îl costase şaizeci de mii de dolari. O cumpărase de la Brest şi plătise patruzeci de mii de dolari pentru vas şi douăzeci de mii pentru bacşişuri. Plasase mai înainte cam o sută patruzeci de mii de dolari într-un cont cu cifru la o bancă din Luxemburg, considerând că rezervele financiare sunt suficiente pentru îndeplinirea a ce mai rămăsese din plan. Dar şalupa mâncase o mare parte din aceşti bani, pe lângă faptul că se văzuse nevoit să mai facă faţă şi altor complicaţii. Printre acestea, la loc de cinste, fusese o afurisită de recidivă lungă de două săptămâni, pe care o *îndurase* într-o pensiune aflată undeva la periferia Brestului. În tot timpul petrecut acolo îi fusese tare dor de grija musculoasă a Consuelei. Atunci când se simţi destul de întremat pentru a se putea deplasa, lumea intrase deja în prima etapă a Ciumei Albe, iar preţurile tuturor lucrurilor crescuseră într-un ritm uimitor. În aceste condiţii fusese dificil de negociat costul şalupei, iar eliberarea autorizaţiei portuare se făcuse foarte greu, deoarece francezii deveniseră bănuitori la vederea nerăbdării lui. Cu cât dorea el să-i vadă acţionând mai repede, cu atât erau ei mai lenţi şi preţurile mai mari.

Era în a patruzeci şi noua zi a Ciumei Albe. John atinse punctul de cincizeci de grade latitudine, de unde se îndrepta spre nord, către Marea Irlandei, dar nici vremea, nici radiolocatorul voluminos şi greoi nu-i fuseseră de mare ajutor. Şalupa era proiectată pentru navigaţia în ape

protejate, nicidecum pentru oceanul deschis sau Marea Irlandei. Radiolocatorul nu funcţiona decât din când în când, după toane, astfel că trebui să se descurce pe perioade lungi de câte o oră şi mai bine fără el. Funcţiona apoi din nou un minut sau două şi iar tăcea. În final, fu nevoit să-l desfacă şi să-i controleze legăturile şi bateriile.

Numai când văzu departe în zare, în primele ore ale dimineţii, luminile farului de la Fastnet Rock, fu sigur că se află pe cursul bun. Zorile dădură la iveală coasta deluroasă a Irlandei, ridicându-se abrupt din ceţuri. Nu se mai vedea nici un alt vas de jur împrejur şi John gândi că va ajunge la ţărm fără vreo confruntare.

Dar, iată că cei de la Comanda Barierei îi refuzau acum trecerea. Pe John îl cuprinse furia când auzi repetându-se comanda:

— Întoarce imediat sau vom fi forţaţi să te scufundăm!

John ridică portavocea pe care şi-o pregătise imediat ce zărise vedeta apropiindu-se, apăsă pe butonul amplificatorului şi-o îndreptă spre silueta de mărimea unei păpuşi aflată la balustrada vasului militar. Vorbi în cel mai curat accent irlandez de care era el capabil:

— Măi flăcău, vrei să mă întorc să mă omoare adunătura aia de neisprăviţi?

Asta îi va face să cântărească un pic problema. Circulau multe zvonuri despre bande înarmate, care atacau şi ucideau pe irlandezii şi britanicii din ţările europene. Toate jurnalele de ştiri erau pline de astfel de relatări. Nici libienii, deşi mult mai puţini numeric, nu erau scutiţi de persecuţii.

Soldatul se întoarse şi vorbi cu cineva care se afla undeva imediat în spatele lui, apoi reveni cu faţa la John şi spuse în portavoce:

— Identifică-te!

Era un efort până şi să-şi ridice la gură portavocea, căci nu era încă pe deplin restabilit după boala aceea misterioasă care îl lovise. Drumul lung şi aproape fără somn de la Brest până aici îl slăbise şi-l făcuse şi mai irascibil. Lăsă furia să-i invadeze vocea cu care strigă:

— Sunt John Garrech O’Donnell din County York, fir-ai să

fii tu al naibii de tâmpit! Vreau să ajung acasă.

Ca şi cum ar fi răspuns cuiva aflat în spatele lui, soldatul tună:

— Aceste ape sunt interzise!

— Toată planeta asta e interzisă, măgar prost ce eşti! Unde în altă parte se mai poate duce un irlandez decât în Irlanda?

Lăsă în jos portavocea şi privi spre balustrada vedetei. Legănarea dezordonată, în toate părţile, a şalupei îi ridicase stomacul în gât, dar se forţă să ignore greaţa. Nu era timp de asta acum. Pe lângă toate celelalte considerente, era ceva stupid, de-a dreptul absurd în această întâlnire – se simţea un fel de liliputan modernizat! Se auzea până la el mormăitul slab al motoarelor care menţineau poziţia vedetei în sensul direcţiei vântului. Valurile se spărgeau la pupa şi la prova vasului şi ţineau şalupa într-un soi de foarfece de apă.

Soldatul se întoarse iar cu spatele la John şi se părea că acolo sus se desfăşoară o adevărată şedinţă... Imediat, omul cu portavocea, ce creştea ca o gigantică floare mecanică direct din gura lui, reveni cu faţa la John:

— Sunt autorizat să te anunţ că noi suntem sud-africani, ţăranoi irlandez nespălat ce eşti! Ţi se ordonă să cobori pânzele.

— Motorul nu-mi merge tocmai fain, englezoi pârât.

Îşi desfăcu larg picioarele şi-şi ridică privirea spre catarg. O pală puternică de vânt mătură şalupa şi se opri în pânza catargului principal, umflând-o. John trase de fusul cârmei până îl simţi cum îi apasă stomacul şi se lăsă să alunece puţin în spaţiul adăpostit de vânt creat de vedetă. Când putu să-şi ridice iar privirea spre balustradă, soldatul cu portavocea dispăruse.

Ştia că ceilalţi nu prea aveau de ales. Accentul lui era credibil şi, în atare condiţii, putea păcăli chiar şi pe un irlandez. Şi apoi, cine altcineva decât un irlandez alungat de molimă s-ar fi aventurat ca un nebun până aici, într-o nenorocită de bărcuţă? Ştiau şi ei că a-l trimite înapoi în Europa însemna moarte sigură în mâinile unei bande

dezlănţuite. La arest ceea ce îl protejase şi-i asigurase libertatea de acţiune fusese puternicul lui accent american. Totul funcţionase destul de bine atâta vreme cât avusese dolari de cheltuit, dar, spre sfârşit, simţi că bunăvoinţa oamenilor pentru el se termină, înghiţită de valul de suspiciune şi veşti proaste.

Până una alta, numele lui era specific irlandez, nu?

Jocul cinstit nu fusese niciodată un punct forte al francezilor, cel puţin asta era părerea lui John. Dar, s-ar fi putut ca marinarii de limbă engleză să mai păstreze câte ceva din proverbialul lor fair-play. Măcar o părticică din vechea camaraderie a mărilor să mai existe, mai ales în circumstanţele de faţă, ceva din vechea admiraţie romantică a marinarului unei nave de oţel faţă de temerarul navei cu pânze. Cuvintele pline de duritate şi de furie pe care le adresase puteau fi considerate o dovadă în plus a naţionalităţii lui irlandeze, a suferinţei provocate de tragedia naţională ce se abătuse peste ţara lui.

Pentru aceşti indivizi de la Comanda Barierei, situaţia în care se afla el putea fi exprimată în câteva cuvinte: *Ori în Irlanda, ori în iad!* Aşa că nu vor fi în stare să evite inevitabilul. Legea nescrisă a mării le va spune, fără îndoială, ce trebuie să facă.

În timpul furtunii, orice port te primeşte.

Şi oare mai existase vreodată o asemenea *furtună,* de asemenea proporţii ca această ciumă albă ce scutura lumea întreagă cu vânturile ei dezlănţuite?

Soldatul cu portavocea reapăru la balustradă:

— Care a fost portul de plecare?

Întrebarea îi confirmă lui John faptul că reuşise.

— Jersey, minţi el.

— Ai intrat în contact cu oameni infectaţi?

— De unde dracu' vrei să ştiu eu asta?

John coborî portavocea şi aşteptă. Soldatul îşi aplecase capul ca să asculte pe cineva din spatele lui, apoi spuse:

— Aşteaptă! Vom lăsa la apă o barcă care să te remorcheze până la Kinsale.

John îşi permise un răsuflet de uşurare. Era sfârşit de

puteri. Puse portavocea la locul ei, dedesubtul băncii navigatorului.

Curând, dintr-o deschizătură de sub punte, exact sub locul unde stătuse marinarul cu portavocea, se scurse afară o bigă de încărcare cu scripete. De macara spânzura o barcă cu motor, vopsită în acelaşi gri mohorât cu cel al locurilor neruginite ale vedetei. Barca se legănă violent, apoi fu stabilizată cu ajutorul cangelor. Scripetele se întinse până la capăt. John auzi plânsetul slab şi prelung al vinciului, în timp ce barca aluneca încet tot mai jos, până atinse aproape creasta valurilor, unde se opri. Pe puntea vedetei apărură oameni. Se mişcau precis şi manevrau cu îndemânare cablurile cangelor. Brusc, barca plonjă în valurile dezlănţuite. Apa plescăi în jurul ei, iar tachelajul de lansare se desprinse eliberat de povară. Mica ambarcaţiune se îndepărtă imediat de corpul vedetei cu o mişcare largă şi rotundă ce ridică o dâră de apă înspumată în alb. John privi cu atenţie spre timonierul aflat la cârmă. Omul îşi proteja ochii de stropii şfichiuitori ai apei, viră adânc pentru a-şi aduce barca în poziţia convenabilă, cam la treizeci de metri distanţă de navetă în direcţia vântului şi tăie motorul.

Ambarcaţiunea era mică, cu chila joasă şi cu o cabină nu cu mult mai mare decât un cufăr. Şi pe o parte şi pe alta sclipeau porthole din aramă. Din cabină apăru un locotenent şi îndreptă o portavoce spre John. La bord, câţiva marinari pregăteau de lansare o mică rachetă cu funia de remorcare.

— Îţi lansăm o funie, strigă locotenentul. Fereşte! Motorul chiar nu-ţi merge de loc?

John ridică şi el portavocea:

— Din când în când…

— Te ducem în golf şi îţi dăm drumul, strigă din nou locotenentul. Dacă-ţi funcţionează motorul, îndreaptă-te spre pontonul iahturilor, pe braţul drept al digului. Leagă-ţi şalupa de ponton şi părăseşte-o imediat. Înainte de a ne întoarce o vom scufunda. Dacă nu-ţi merge motorul, o să trebuiască să înoţi până la mal. Ai înţeles?

John duse portavocea la gură şi strigă la rândul lui:

— Aye, aye! Am înţeles!

— Odată remorcat, coboară pânzele, continuă indicaţiile locotenentul. Dacă se întâmplă să cazi peste bord, n-o să te scoatem din apă. Semnalizează că ai înţeles ce ţi-am spus.

— Am înţeles!

Un marinar se ghemui chiar în uşa cabinei bărcii cu motor, îşi stabiliză poziţia, ridică lansatorul, ţinti şi trase curat şi precis chiar sub tangoul şalupei lui John, care lăsă cârma, luă cârligul frânghiei de remorcare şi-l înţepeni de bintă. Aşteptă ca frânghia să-i tragă şalupa, apoi coborî pânzele şi le dezlegă înainte să se întoarcă în cocpit, la pupa.

Vântul rece îl izbi drept în faţă în momentul în care ieşiră din zona protejată de navetă. În ciuda frigului, John era transpirat tot. Vântul îl făcu să tremure. Smuciturile produse de funia de remorcare îi urcaseră stomacul în gât după nici o milă de mers. Tuşi icnit în fumul puturos al bărcii cu motor, pe care nu se vedea decât timonierul în picioare, ţinând cârma cu mâna stângă.

Începuse să se întunece de îndată ce depăşiră Vechiul Cap al Kinsale-ului. John remarcă faptul că nu se vedea nici o lumină de-a lungul ţărmului, acolo unde ar fi trebuit să fie locuinţe. Vedeta militară, mergând la pas cu ei, dar mai în larg, era scăldată în lumină şi John văzu învârtindu-se antena radarului.

Se sprijini frânt de oboseală într-un colţ de cocpit, întrebându-se cum va fi primit odată ajuns la ţărm. Nu avea asupra lui decât acte pe numele O'Donnell. Acestea, împreună cu un pistol automat belgian, pe care îl cumpărase în Brest, o provizie spartană de mâncare uscată, un schimb de rufărie de corp şi o trusă medicală de urgenţă, cumpărată tot pe piaţa neagră a Brestului, erau tot ce adunase într-o geantă de umăr ce se afla acum în cabina şalupei.

Mai la nord, John începu să distingă luminile altor vase, strălucitoare şi pâlpâitoare ca nişte steluţe profilate pe griul întunecos al înserării. Blinkerul de şase secunde de la Bulman apăru la vedere imediat ce dădură ocol Capului

Vechi. Deasupra cabinei bărcii cu motor se aprinse un reflector şi John văzu semnalele acestuia jucându-şi spoturile în lumina strălucitoare ce mătura întreaga ambarcaţiune. Un spot de răspuns pâlpâi dinspre Hangman's Point. Barca păstra stânga îndreptându-se spre gura portului Kinsale, mărind viteza pe măsură ce prindea sensul fluxului.

John văzu lumina de control chiar sub ruinele Fortului lui Charles spre tribord, în dreapta şalupei, acesta fiind unul din reperele memorate încă dinaintea plecării. Era complet întuneric, doar o felie subţire de lună lumina destul cât să dezvăluie ţărmul negru pe lângă care treceau. Simţi curba virajului spre braţul de sud al golfului şi văzu apoi luminile cheiului vămii şi pontonul oraşului. John se ridică în picioare, sprijinindu-se de peretele cabinei. Frânghia de remorcare slăbi brusc şi el fu aproape răsturnat pe spate. În stânga lui, luminile bărcii cu motor îl scăldară câteva secunde în baia lor de lumină sclipitoare, în timp ce aceasta se îndepărta. Deodată, un şir lung de faruri puternice se aprinse de-a lungul cheiului.

Portavocea bărcii tună:

— Dă drumul la frânghia de remorcare, înainte să porneşti motorul! John trase de frânghia udă şi o lăsă să atârne peste bord. Îngheţat şi ud până la piele, se târî înapoi în cocpit şi ridică capacul motorului în lumina palidă a becului de şase volţi din compartiment. Vedea cum creşte fluxul venind spre el, ameninţător în drumul lui spre chei. Fostul proprietar al şalupei nu-i arătase decât o singură dată cum se pune în funcţiune motorul. John aprinse şi smuci sfoara starterului. Nimic!

Mai smuci o dată. Motorul tuşi, scoase câteva scântei şi prinse. Tot cocpitul fu invadat de fumul gros de eşapament.

Portavocea tună din nou:

— Acostează chiar sub chei şi grăbeşte-te!

John slăbi frânghia şi micul motor începu să toarcă, iar şalupa porni. Nu se mişca, ce-i drept, la fel de repede ca atunci când era remorcată, dar nici cheiul nu era departe. Remarcă faptul că în tot lungul cheiului erau oameni

înarmaţi. Alţii stăteau chiar pe centura de lemn a rampei, sub chei. Braţe puternice prinseră marginea şalupei, chiar în momentul când aceasta şterse lemnul acostajului.

— Lasă motorul să meargă! ordonă o voce de pe mal.

— În regulă!

John îşi luă sacul de umăr din cabină şi sări pe punte. Unul din oameni îl apucă de braţ să-l ajute, dar John nu simţi nici cea mai slabă urmă de prietenie în gestul lui.

Ca şi cum făcuseră asta de nenumărate ori înainte, oamenii împinseră şalupa cu botul spre largul golfului. Unul din ei sări la bord, întoarse cârma şi ambreie. Apa izbucni albă şi spumoasă, măturând puntea cheiului. Exact în momentul în care cel ce fusese în şalupă sărea înapoi pe punte, un altul tăia cu un topor frânghia de acostare. Şalupa ţâşni înainte spre vedeta care o aştepta în larg.

Un arc de foc păşi boltit dinspre ambarcaţiunea militară, învăluind şalupa. Catargul mugi şi dispăru, căzând spre spate, iar pupa se ridică descoperind elicea care se învârtea încă în luminile cheiului. Brusc motorul amuţi, iar şalupa fu înghiţită de apele negre ale golfului.

Vedeta făcu un ocol larg al locului unde tocmai se scufundase şalupa, proiectând un far puternic în apele ce-o înghiţiseră, apoi îşi întoarse pupa spre chei. Portavocea tună pentru ultima oară:

— Unul de-ai voştri, care se întoarce acasă, băieţi. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Deci e unul de-ai noştri, eh? Vocea era subţire şi aspră, iar tonul ei zeflemitor îl făcu pe John să simtă un curent rece pe şira spinării. Se întoarse spre chei pentru a-l înfrunta pe cel care vorbise şi se trezi cu o mitralieră aţintită drept spre pieptul lui. Arma era în mâna unui bărbat înalt şi deşirat, în pantaloni de doc, cu o jachetă de vânt groasă de culoare verde şi pe cap cu o pălărie mare cu borul stâng ridicat după modelul australian. Stătea la capătul rampei care ducea la chei, iar silueta i se profila clar pe fundalul farurilor din spate. Umbra pălăriei îi ascundea chipul.

— Sunt John Garrech O'Donnell, spuse John,

nemaiinsistând de astă dată asupra accentului irlandez.

— Ăsta pute de la o poştă a american, Kevin, spuse un bărbat, undeva în spatele lui John. Chiar dacă-l cheamă O'Donnell, n-ar fi mai cuminte să-l dăm noi păpică la peşti?

— Eu decid aici, Muiris, spuse scurt omul cu pălăria de australian. Îl privea atent pe John. Şi ce vânt te aduce în frumoasa noastră Irlandă, John Garrech O'Donnell?

— Sunt posesorul unui talent de care e mare nevoie aici în acest moment, spuse John, simţind ameninţarea cum îl învăluie din toate părţile.

— Deci te-ai întors în ţara strămoşilor tăi, spuse Pălăria Australiană. Şi din ce parte a ţării iancheilor vei fi venit, străine?

— Din Boston, minţi John. Pălăria se scutură a aprobare.

— Aşa deci… Şi ce ne facem că la radio spun ăia că ciuma este foarte rea acolo, la Boston. Cum de-ai putut să pleci?

— Eu eram deja în Europa. La Boston nu mai am unde să mă întorc. Au trecut totul prin foc.

— Aşa se spune, fu de acord Australianul. Ai familie la Boston? John scutură din umeri.

— În Irlanda atunci?

— Nu ştiu, spuse John.

— Şi, deci, Irlanda e singurul loc unde puteai veni.

— Aţi auzit şi voi de bandele din Franţa şi Spania?

— Ori la dracu', ori în Irlanda! Aşa ţi-ai zis, nu?

John înghiţi nodul care i se pusese în gât. Omul ăsta cu pălăria australiană, Kevin, sau cum naiba l-o fi chemând, avea o voce ca un brici ascuţit. Era clar că un singur cuvânt sau gest al acestui om însemna viaţa sau moartea pentru el.

— Ţi-am mai spus că posed un talent de care Irlanda are mare nevoie acum, repetă John.

— Şi care ar putea fi acel nemaipomenit talent? întrebă australianul. Atitudinea lui nu era cu nimic mai îngăduitoare. Ţeava mitralierei era aţintită tot spre pieptul lui John.

— Sunt specialist în biologie moleculară, spuse John.

Privi fix. spre faţa ascunsă de umbra pălăriei, căutând un semn oricât de vag că mesajul a fost recepţionat.

Nimic.

— Eşti specialist în ce căcat molecular? repetă cineva în spatele lui John.

— Dacă se poate găsi un antidot la ciuma asta, atunci cei din specialitatea mea sunt foarte necesari, spuse John.

— Vai, vai, ca să vezi, măi Kevin, spuse cel din spatele lui John. A venit să ne scape de ciumă! Nu-i aşa că e grozav?

Câţiva din cei ce se aflau pe puntea de lemn, în spatele lui John, izbucniră în râs. Dar nu era nici o undă de veselie în râsul lor.

Deodată, un ghiont violent în şale îl făcu pe John să se împiedice şi mai mai să intre în ţeava mitralierei încă aţintite spre el. Fu apucat de ambele braţe şi ţinut strâns într-o încleştare dureroasă.

— Ia vezi ce are în sac! comandă australianul. Geanta îi fu smulsă de cel aflat chiar îndărătul lui.

— Da’ cine sunteţi voi, măi oameni buni? întrebă John.

— Suntem membri ai organizaţiei Finn Sadal, răspunse australianul. Ni se spune Băieţii Plăjii!

— Ia uită-te la asta, Kevin! Unul din oameni veni din spatele lui John, ţinând în mână mica casetă metalică în care-şi păstra banii şi automatul belgian.

Australianul deschise caseta şi privi înăuntru, ţinând cu o mână mitraliera îndreptată tot spre pieptul lui John.

— Ce de bani! Deci fuseşi un om bogat, John Garrech O’Donnell. Ce aveai de gând să faci cu tot bănetul ăsta?

— Voiam să ajut Irlanda, minţi John. Avea gura uscată. Simţea cum creşte furia de jur împrejurul lui, o furie ce abia se abţinea să nu izbucnească şi care se putea dezlănţui în orice moment.

— Şi pistolul? mai întrebă Australianul. Cu el ce voiai să faci?

— Dacă bandele puneau mâna pe mine, voiam să le arăt eu lor, spuse John.

Australianul băgă pistolul şi caseta într-un buzunar al

hainei lui de vânt.

— Are la el vreun act de identitate?

Mâinile scormoniră în buzunarele lui John. Îi luară briceagul. Îi scoaseră de la mână ceasul. Portofelul fu înmânat Australianului, care puse mitraliera în încheietura braţului în timp ce răsfoia actele. Scoase banii din portofel, îi îndesă în buzunarul jachetei şi aruncă portofelul în apa neagră a golfului. Apoi îi dădură paşaportul.

Îl examină grăbit şi-l aruncă după portofel, spunând:

— Aşa-i! O'Donnell îţi zice…!

Se aplecă spre John, acoperind lumina orbitoare a farurilor cu silueta lui. John fu, în sfârşit, în stare să-i desluşească trăsăturile – un chip îngust şi lung, cu ochii înfundaţi în orbite şi bărbia ascuţită. John, înecat de furie, abia se stăpânea să nu se repeadă la cei care îl ţineau strâns de braţe. Australianul văzu asta şi un val de furie neagră trecu de la unul la altul; furie contra furie, nebunie contra nebunie. Totul fu atât de scurt că John se întrebă dacă nu cumva i se păruse doar. Simţea că ceva anume, ceva nedefinit îi învăluia întreaga fiinţă, şi cea vizibilă, şi cea ascunsă. Era de parcă zărise licărind scurt în privirea celuilalt propria lui imagine, aşa ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă neagră – cealaltă jumătate a lui însuşi.

Şi ambii se speriară de ce văzuseră.

John stătea drept, scăldat de lumina farurilor, iar Australianul îşi reascunse faţa în umbra pălăriei lui cu boruri largi, apoi spuse grăbit:

— Cred că de data asta voi călca un pic regulile, băieţi.

— De ce? Fiindcă e un O'Donnell ca şi tine? ripostă unul din cei aflaţi în spatele lui John.

— Ai tu un motiv mai bun, Muiris? Mitraliera se ridică şi ţinti peste John spre omul care pusese întrebarea.

John îşi dădu seama că cel cu pălăria de australian era perfect capabil să-şi ucidă tovarăşul, că îi stăpânea printr-o furie ucigaşă şi că, mai mult ca probabil, ucisese nu o dată pentru a câştiga şi a păstra poziţia de autoritate pe care o avea.

Să fie asta ceea ce am văzut unul în ochii celuilalt?

— Hai, măi Kevin, ce dracu'? spuse Muiris pe un ton plângăreţ.

— Pe primul care îmi mai contestă autoritatea, îl omor, să vă fie clar! Să nu-mi mai spuneţi mie Kevin O'Donnell dacă n-am s-o fac!

— Sigur, Kevin, spuse repede Muiris, lăsând să i se citească uşurarea în voce.

— Scoateţi-i toate hainele şi duceţi-l cu camionul la locul ştiut, spuse Kevin O'Donnell. Poate că o să reuşească să se descurce, poate nu. Asta-i decizia mea! Are cineva ceva de spus?

Oamenii adunaţi în jur nu scoaseră nici un sunet. Kevin O'Donnell se adresă direct lui John:

— Coasta asta este teritoriul organizaţiei Finn Sadal. Să nu mai treci pe aici că data viitoare te ucid imediat. Acum ai ajuns în Irlanda şi aici ai să rămâi, mort sau viu!

„Având în vedere faptul că O'Neill şi-a împrăştiat molima prin bani contaminaţi, reuşita elveţiană este cu atât mai remarcabilă. Ea dovedeşte că elveţienii au o mentalitate de broască ţestoasă. La primul semn de primejdie îşi ascund sub carapace toate părţile vulnerabile, nelăsând expus decât învelişul tare. Aş paria pe tot ce am că au incendiat câteva zone afectate de infecţie chiar în interiorul graniţelor lor. Şi ăsta e un lucru de ţinut bine minte pentru mai târziu. Dacă oamenii îşi vor imagina că elveţienii au scăpat ca prin minune de infecţie, vom putea controla un val de gelozie care ne poate fi foarte folositor."

— Preşedintele Adam Prescott

Enos Ludlow, Preşedintele Comitetului pentru Evaluare Tactică, puse uşurel mapa subţire pe biroul Preşedintelui Prescott şi se dădu un pas înapoi. Îşi ridică ochii spre fereastra din spatele preşedintelui, prin care se vedea o echipă de grădinari care tocmai scoteau straturile de flori ofilite şi le aruncau în roabele pregătite pentru a le transporta spre incineratoarele Casei Albe, sau spre serele de flori de la Bethesda. Totul făcea parte dintr-un proiect pus în aplicare aproape cu fanatism – trebuiau păstrate aparenţele unui peisaj frumos şi viu în vremurile de moarte pe care le treceau cu toţii.

Preşedintele privi cu dezgust nedisimulat la mapa de un galben deschis, pe care scria mare Comanda Barierei. Apoi ridică ochii la Ludlow, un om gras, înfloritor, cu ochi albaştri şi reci şi păr blond rar.

— Ruşii sunt de acord? întrebă Prescott.

— Da, domnule. Ludlow avea o voce moale, aproape

cremoasă, care îi displăcea profund preşedintelui. Ruşii sunt pragmatici şi asta mai presus de toate. Satelitul confirmă faptul că au pierdut Kostroma şi…

— Kostroma! tresări preşedintele, deşi fusese avertizat dinainte că „acest lucru s-ar putea produce”. Dar asta este al dracului de aproape de Moscova, nu?

— Da, domnule, şi în plus au pierdut şi un întreg coridor de la Magnitogorsk la Tyumen. E posibil să fie inclus şi Sverdlovskul în el.

— Semne de foc sunt?

— Fumegă încă.

— Blestemaţii ăia din mass media încă vorbesc despre Focul Panicii, spuse Prescott.

— E o sintagmă foarte potrivită, deşi nu ne este foarte favorabilă, spuse Ludlow.

Preşedintele privi din nou spre mapa nedeschisă şi apoi iar spre Ludlow.

— Familia dumitale era la Boston, nu-i aşa?

— Un frate, domnule, soţia lui şi cei trei copii ai lor. Vocea lui Ludlow îşi pierduse moliciunea şi suna aspru.

— Nu am avut de ales. Am făcut ceea ce elveţienii… Prescott privi la mapă… şi ruşii au făcut înaintea noastră.

— Ştiu, domnule.

Preşedintele îşi roti scaunul şi privi pe geam la grădinarii care tocmai plecau. Făcu un semn cu capul în direcţia lor:

— De obicei îi aud când lucrează. Astăzi au fost foarte tăcuţi.

— Toată lumea se simte vinovată, domnule.

— Jim spune că la televizor încă se mai arată incendiile, dar de la distanţă.

— După părerea mea, asta s-ar putea să fie o greşeală, domnule. Permite oamenilor să-şi formeze propriile lor imagini despre ceea ce s-a întâmplat la Boston şi în celelalte locuri.

Preşedintele vorbi în direcţia ferestrei:

— Nimic nu poate fi mai urât, mai rău ca realitatea, Enos. Nimic! Se roti cu scaunul şi reveni cu faţa la birou. Am terminat cu decontaminarea şi ducerea banilor înapoi

ca să putem ridica carantina la bănci?

— Dar putem fi siguri, domnule, că a contaminat doar banii?

— Deocamdată… Omul ăsta are o minte diabolică. A trimis bani infectaţi la asociaţiile de caritate, la particulari, la fel de fel de comitete, la magazine. „Harrods” din Londra a confirmat primirea a cel puţin optzeci de comenzi de la el pentru a trimite „cadouri” la persoane aflate în Irlanda. Şi bineînţeles că banii contaminaţi au fost rapid puşi în circulaţie.

— Oamenii se vor arăta reticenţi în a mai folosi bani de hârtie, domnule.

— Ştiu. Vreau să mă adresez întregii ţări prin mass media în acest sens. Oricum nu deţinem suficiente monede pentru a asigura comerţul cu ele.

— Toată lumea se aşteaptă la o nouă nenorocire. Sabia e deasupra capetelor tuturor.

— Şi vor continua să stea cu ea deasupra capetelor cât timp O'Neill este încă liber. Ai dreptate să fii prudent, Enos. Nu cunoaştem până acum decât o singură *modalitate* prin care a acţionat. Echipa noastră a descoperit aproape două sute de alte posibile modalităţi prin care s-ar putea răspândi molima.

Buzele lui Enos pronunţară în tăcere cifra:

— Două sute!

— Păsări infectate, de exemplu, continuă Prescott. Şi păsările nu se prezintă la graniţă pentru a fi decontaminate. Şi există şi baloane atmosferice, medicamente de uz larg, distribuite prin reţele particulare şi prin tot soiul de intermediari… O'Neill ăsta a fost şi farmacist. Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Preşedintele deschise mapa de pe birou şi privi la prima pagină. Apoi spuse, ridicând bărbia:

— Planeta asta e un adăpost mult prea fragil pentru viaţa umană. Toate ouăle noastre sunt într-un singur coş!

— Poftim, domnule?

Preşedintele îşi îndreptă umerii şi-l privi drept în ochi pe Ludlow:

— Enos, fii atent şi asigură-te că va fi o acţiune comună din toate punctele de vedere. Vreau ca în fiecare avion să existe câte un chinez, japonez, francez, german şi rus, în număr absolut egal cu echipajele pe care le-am trimis noi. Când or să înceapă să cadă bombele peste Roma, se va deschide poarta iadului pentru noi, Enos!

— Responsabilitatea va fi egal împărţită, domnule. Nici nu au încercat să conteste acest lucru. Piotr era aproape isteric la telefon. Striga mereu că „pierdem timp, că molima se împrăştie tot mai mult chiar în minutele pe care le pierdem vorbind unii cu alţii, că n-ar trebui să ezităm nici un minut în plus."

— Au fost şi opoziţii?

— Francezii voiau să fie excluşi. Catolicismul e încă un factor important la ei. De spanioli nici n-am încercat să ne apropiem.

— Papa a fost informat?

— Da, domnule. Radio Vatican transmite nonstop o slujbă de iertare a păcatelor; o citeşte chiar Papa în persoană. Se cere ascultătorilor să fie atenţi pentru că se va transmite o ştire de extremă importanţă.

— Avem destui voluntari pentru acţiunile de ştergere a urmelor?

— Da, domnule. După aceea, vor fi izolaţi pe insula Cipru. Oricum acolo nu mai există nici o femeie în viaţă.

— Singurul care s-a dovedit sigur este focul…, spuse Prescott. Aruncătoarele de flăcări… Preşedintele fu cuprins de un tremur scurt. Comisiile mi-au comunicat că bombele atomice vor lăsa un inel de zone „îndoielnice", mai ales bombele ruseşti. Deodată lovi cu pumnul în birou. Dumnezeule, blestemată fie ziua când am hotărât să candidez pentru scaunul ăsta!

— Cineva trebuie să ia şi aceste hotărâri, domnule. Nimeni nu contestă acest lucru.

Prescott scrâşni din dinţi la auzul acestei imense platitudini.

— Şi India?

— Nici o veste încă, domnule. Am trimis însă un

comunicat comun. Dacă nu răspund până la ora nouăsprezece, ştiu ei la ce să se aştepte.

— Nici nu mai poate fi vorba de exclusivitate, de suveranitate şi de neamestec în treburile interne, Enos. Dacă au zone atinse şi nu comunică coordonatele, trecem la sterilizarea întregului subcontinent, fir-ar ei să fie!

— După ce vor afla de Roma, domnule, sunt sigur că vor înţelege asta.

— Ar face bine să înţeleagă, Enos. Sunt şi veşti bune?

— Sri Lanka este curată, domnule. Un număr remarcabil de mare de insule polineziene au scăpat. Chiar şi Kauai din Lanţul Hawaiian – tocmai s-a confirmat. Şi Alaska. Numai Anchorage a fost infectată, dar acţiunea de decontaminare s-a efectuat deja.

— Decontaminare! spuse Prescott. Toate ororile de pe lumea asta îşi au eufemismele lor, Enos.

— Da, domnule, aşa este.

Prescott închise dosarul galben din faţa lui.

Ludlow făcu un semn spre el:

— Domnule, mai e ceva acolo ce ar trebui să ştiţi înainte să vină şefii comisiilor. Chinezii ameninţă să lovească India de capul lor. Se pare că au fost şi unele schimburi de comunicate deloc prietenoase…

— Ruşii ştiu?

— Ei ne-au informat. Ne-au sfătuit să nu intervenim, dar au adăugat că ar înţelege dacă, totuşi, am face-o.

— Ar înţelege? Şi ce dracu’ vrea să însemne asta?

— Ar vrea să ne murdărim şi noi pe mâini, domnule.

— Şi cum naiba am putea interveni noi?

— Poate o delegaţie diplomatică care să…

— Delegaţie, pe dracu’!

— Am considerat că e mai bine să ştiţi, domnule. Prescott oftă:

— Sigur, Ludlow. Ai făcut foarte bine.

— Şi mai e ceva, domnule.

— Şi nu poate să mai aştepte?

— Mi-e teamă că nu, domnule. Sauditii şi-au închis graniţele.

— Petrolul?!

— Conductele rămân deschise, dar pelerinii spre Mecca…

— Oh, Cristoase…!

— E lucru sigur că sunt contaminaţi, domnule. Sunt grupuri numeroase care vin dinspre Africa de nord…

— Dar credeam că am pus zona sub carantină…

— Nu la timp, domnule. Saudiţii solicită ajutor.

— Şi israelienii ce fac?

— Graniţele lor sunt încă închise şi foarte bine protejate. Spun că fac bine.

— Şi-i crezi?

— Nu.

— Ştiu şi ei despre problemele saudiţilor?

— Noi aşa credem.

— Daţi saudiţilor tot ajutorul de care au nevoie.

— Domnule, dar nu e chiar aşa de…

— Cunosc cât de complexă este problema! Dar dacă ei nu scot petrol, pierdem şi Japonia, ca să nu mai vorbim de propriile noastre interese. Preşedintele dădu din nou din cap exasperat.

— Şi mai e ceva, domnule.

— Dar, dumitale chiar nu ţi se pare destul?

— Domnule, trebuie să ştiţi… Cardinalii au avut o teleconferinţă şi au votat… Cardinalul James McIntyre va fi noul Papă după ce Roma…

— Ce? McIntyre?! Tâmpitul ăla? Asta pune capac la toate!

— A fost o alegere de compromis, domnule. Informatorii mei…

— Ştii cum i se spune lui McIntyre la Philadelphia? Baptistul?

— Am auzit şi eu, domnule.

— Omul ăsta e o catastrofă! S-ar putea ca Biserica ca întreg să nu-i supravieţuiască. Prescott oftă prelung. Acum ieşi, Enos! Şi spune-i pe drum lui Sam să mai aştepte două minute înainte să-mi trimită şefii comisiilor.

— Domnule, cineva trebuie să vă spună şi veştile

proaste…

— Pentru azi, mi-ai adus destule, Enos. Poţi să pleci. Şi fii atent, două minute…

— Da, domnule.

În vreme ce Enos Ludlow părăsea încăperea, Prescott deschise din nou mapa şi privi la prima pagină.

— Atât de fragil…, murmură el pentru sine.

Deşi te întorci aducând cu tine pe fiii Mornei, precum şi cele Şapte Oşti ale Fiannei[6]*, nu vei reuşi să ştergi tristeţea din inimile noastre.*

— Părintele Michael Flannery

Ora de decolare a avionului ce avea să-i transporte pe membrii Echipei Centrului de Izolare Denver era stabilită pentru 10:00 dimineaţa, ora Denverului, dar se ajunsese deja la o jumătate de oră întârziere, în timp ce tancurile pe care erau montate aruncătoarele de flăcări erau repoziţionate în funcţie de schimbările în circulaţia vântului. Beckett şi cei trei tovarăşi ai lui aşteptau în avion ca totul să se isprăvească, auzind neîncetat mârâitul înfundat al tancurilor de jur împrejurul perimetrului aeroportului. Înăuntru mirosea puternic a combustibil.

Un colonel al Forţelor Aeriene făcuse toate pregătirile de zbor, dându-i lui Beckett instrucţiunile necesare prin radio şi telefon şi prevenindu-l:

— Să fii pregătit pentru unele schimbări şi chiar pentru unele ambiguităţi…

Colonelul i se adresa în mod insistent lui Beckett cu apelativul de „maiorule”. Lepikov, care surprinsese una din aceste convorbiri, întrebase:

— Ia spune-mi, Bill, cum se face că un doctor este în acelaşi timp şi pilot în Forţele Aeriene?

— Voiam să am asigurată o a doua carieră în caz că-mi alunecă cumva bisturiul la vreo operaţie…

Răspunsul lui Beckett nu-i smulse lui Lepikov nici măcar

[6] Fianna Fail – partidul lui Eamon de Valera, care a depus jurământul şi a intrat în Parlamentul Irlandez în august 1927. „Fianna” înseamnă „războinici”, iar Fail-Fal=Irlanda (n.t.).

un zâmbet:

— Eu unul cred că tu eşti mai mult decât vrei să pari.

— Nu vrem toţi asta?

Avionul era o versiune modificată a unui Lear cu rezervoare suplimentare în interior, ceea ce făcea ca spaţiul cabinei să fie strâmt, închis între pereţii din fibră de sticlă ai rezervorului. Combustibilul se auzea plescăind ori de câte ori avionul se mişca.

Alegerea unui Lear a fost motivată în mod expres de experienţa de zbor a lui Beckett: avea la activ douăzeci şi una de ore pe astfel de avioane. În ceea ce priveşte antrenamentul pe supersonice, acesta se extindea la trei tipuri diferite de bombardiere, din care făcea parte şi vechiul Phantom, pe care încă îl admira aşa cum un adolescent admiră o maşină de curse. Beckett mai zburase odată pe un Mirage al Forţelor Aeriene Egiptene. După zbor îşi exprimase dorinţa fierbinte de a asista la o demonstraţie de excepţie a vestiţilor piloţi ai Escortei Franceze şi poate chiar să participe la un schimb de experienţă în care americanii să zboare pe Mirage III.

Jumătatea aceea de oră de întârziere îi oferi lui Beckett timp berechet să facă încă o verificare amănunţită a comenzilor. Procedă metodic, conform unui program pe care oricare din asistentele lui din sala de operaţii l-ar fi recunoscut imediat.

Hărţile pe sectoare – în ordine.

Sistemul radio – conectat.

Datele despre situaţia atmosferică – la îndemână.

Remarcă faptul că altitudinea iniţială va fi de 35.000 de picioare şi mormăi în barbă. El ceruse aprobare pentru 50.000.

Planul de zbor fusese detaliat în aşa fel, încât, acolo unde era posibil, să se evite zonele foarte populate, dar bucla trecea peste Cleveland şi sudul Buffalo-ului şi apoi chiar deasupra Bostonului. De acolo tăia la sud Groenlanda şi Islanda şi ajungea în Regatul Unit al Marii Britanii. Comanda Barierei avea să-i preia sub escortă deasupra Islandei.

Beckett fusese prevenit că instrucţiunile escortei erau pur şi simplu să doboare Learul în caz că acesta s-ar fi abătut cu mai mult de cinci mile de la coridorul de zbor stabilit.

Timpul de zbor calculat în rezervă de carburant fusese estimat la treisprezece ore – suficient pentru a ajunge la Manchester în Anglia, în jur de ora 6:30 ante meridian, ora locală. Rachetele Comandei Barierei erau programate să lovească avionul şase minute după parcarea lui la capătul pistei din Manchester. Beckett primise instrucţiuni să scape de tot combustibilul rămas la bord, folosind un sistem de comutare ce transmitea automat un semnal de confirmare către Comanda Barierei.

— Altfel veţi lua foc cu oamenii la bord şi cu personalul aeroportului în jur, îl prevenise sec colonelul responsabil cu instructajul.

Indivizii nu-şi permiteau riscul ca cineva să încerce să fure Learul de pe pistă şi să părăsească cu el Anglia.

Tocmai când Beckett termina de făcut verificarea, Hupp veni în cabină şi se aşeză pe scaunul din dreapta lui.

— Pot să stau lângă tine, Bill?

— Doar să nu atingi nimic.

Beckett mătură cu privirea bordul cu instrumentele lui. Fu fericit să constate existenţa ultimului model de radar de navigaţie prin satelit. Exista şi o notiţă de la instalatori cu lista deviaţiilor critice. Nu fusese timp pentru realizarea acordului fin al instalaţiei.

Afară, pe pistă, camionul auxiliar se puse în mişcare trăgând după el Learul şi aducându-l în poziţia de start. Şoferul purta un costum spaţial şi respira prin intermediul plămânilor instalaţi în camion. Beckett parcurse automat în minte toate fazele, citind în gând cifrele de zbor: patru ore cincizeci şi şapte de minute – Colorado Springs către Boston; treisprezece treizeci şi trei minute – Manchester, cu douăzeci şi nouă minute mai târziu decât fusese planificat anterior. Vânt din faţă peste Atlantic. Ar trebui să fie deasupra Bostonului cam pe la 5:30 post meridian, iar în cabină ar fi trebuit să fie doi piloţi. Aruncă o privire

cântăritoare către Hupp, aflat lângă el şi hotărî să nu-l coopteze pentru operaţiunile de rutină ale decolării. Hupp era în mod evident foarte nervos.

Beckett îşi concentră atenţia asupra instrumentelor de control, amintindu-şi că avionul trebuia condus în manieră Lear. Nava era mofturoasă şi capricioasă, susceptibilă de oscilaţii laterale provocate de neatenţia pilotului. Trebuia să fie cu ochii în patru în fiecare minuţel al decolării şi aterizării pentru a evita o răsturnare olandeză ori o capotare, care i-ar înfige cu botul în pământ cât ai zice peşte. Trebuia să-l piloteze după cifre. Auzi în căşti:

— Taxi către pistă – treizeci şi cinci, domnule Beckett. Greutatea avionului – 12.439 livre[7].

Beckett înregistră cifra şi răspunse:

— Cu bine, Turnule Peterson.

— Cu bine, maiorule.

Beckett recunoscu vocea colonelului care îl instruise. Ce ciudat că omul nu-şi spusese niciodată numele. Multe lucruri stranii se întâmplau în această nouă lume.

— Activează transmiţătorul special, ordonă colonelul. Beckett atinse un buton roşu aflat pe panoul din faţa lui.

— Ce-i aia? întrebă Hupp.

— ”Clopoţelul leprosului”, spuse Beckett, privind mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Acum taci până reuşesc eu să ajung sus.

În timp ce Learul câştiga viteză pe pistă, Beckett văzu deja tancurile pe care erau montate aruncătoarele de flăcări părăsind grăbit zona de parcare. Maşina în care ajunseseră la locul de îmbarcare va fi prima spălată de jetul de foc, apoi întreaga zonă. Focul, gândi Beckett, poartă în el un soi de finalitate purificatoare, mistuitoare. Lucrurile arse nu se mai reproduc.

Escorta formată din patru Mirage III fu lângă el înainte să atingă Intersecţia Thurman, de după Denver. Făcu cu mâna piloţilor care îl flancau. Aceştia ridicară la rândul lor degetul mare înainte să vireze. Unul se instalase exact în spatele lui. Beckett aprobă mintal mişcarea. Remarcase

[7] O livră=453,6 g

rachetele armate de sub aripi. Rachetele acelea erau o realitate esenţială a zborului acestuia. Ele îi cereau lui Beckett să execute un pilotaj fără greşeală.

Radioul îi întrerupse firul gândurilor. I se comunica starea vremii. Vântul mai slăbise peste Atlantic, dar nu era încă nici un motiv de mare veselie.

Beckett ascultă până la capăt, apoi trecu de pe recepţie pe interfon şi spuse:

— Nu vă desfaceţi centurile de siguranţă decât când vă duceţi la toaletă. Şi nu vă mişcaţi mai mult decât este absolut nevoie. Avem vreme proastă în regiunea de coastă şi va trebui să legăn păsărica asta de metal tot drumul. Nu ne putem permite să pierdem nici un gram de combustibil măcar.

La treizeci şi cinci de mii de picioare, stabiliză direcţia, îşi anunţă poziţia şi se întoarse spre Hupp:

— S-ar putea să nu ne rămână combustibil nici cât să umplem o ceşcuţă până ajungem în Anglia.

— Eu am mare încredere în tine, Bill. Ia spune-mi şi mie ce-i aia „clopoţelul leprosului”?

— Transmitem constant un semnal special de identificare. Dacă acest semnal se opreşte – Bummmm! Privi la dreapta către Mirage III care zbura în rând cu ei. Concetăţenii ăia ai tăi de acolo îşi cunosc bine meseria.

— Am văzut şi eu rachetele. Or să le folosească, nu-i aşa?

— Te cred c-or să le folosească, să nu te îndoieşti nici un moment de asta, Joe.

— Nu te superi dacă stau şi eu aici cu tine?

— Sunt chiar încântat de companie, atunci când nu sunt ocupat. Doar să nu-ţi pui picioarele pe pedalele alea şi să nu atingi manşa.

— Am înţeles, Mon Capitaine!

— Perfect, răspunse Beckett şi zâmbi, relaxându-se puţin pentru prima oară de când se urcase în avion. Gândeşte-te tot timpul la Legiunea Străină şi la cum îşi pedepseşte Le Capitaine subalternii neascultători.

— Îi întinde legaţi de mâini şi de picioare în soarele

fierbinte şi-i lasă pradă arabilor… completă Hupp… şi vulturilor. Am văzut şi eu filmele.

Beckett îşi pregăti microfonul pentru o verificare de poziţie cu turnul de control, apoi spuse:

— Ţi-a trecut prin cap vreun moment cam cât costă excursia asta a noastră? Avionul cu toate modificările care i-au fost operate… Eu bănuiesc că este vorba de o sumă în jur de patru milioane. Un singur zbor şi bummm! Fac pariu că este cel mai scump zbor transatlantic din istoria aviaţiei.

— Da, dar clasa întâi, spuse Hupp. Aici, că în spate auzi combustibilul ăla plescăind în rezervoare.

— Asta te-a supărat?

— Nu-mi place focul.

— N-ai avea timp să-l simţi. Cineva a spus odată că avionul e cea mai eficace metodă de a părăsi viaţa. Te ucide fără să simţi. Hupp se scutură.

— Am ţinut şi eu odată manşa în avionul unui amic, la Lyon şi nu mi-a plăcut deloc.

— Aşa-i! Unora le place, altora nu. Despre ce aţi vorbit acolo în spate cu Serghei şi Francois înainte de decolare?

Drept răspuns, Hupp întrebă:

— Ai copii, Bill?

— Ce? Da! Marge şi cu mine avem două fete. Îşi puse arătătorul peste degetul mijlociu. Şi sunt încă bine, sănătoase, mulţumesc lui Dumnezeu. Dar ce legătură are asta cu…?

— Eu am doi băieţi. Sunt la familia mea, lângă Bergerac, în Dordogne.

— Ce faci, Joe, schimbi vorba?

— Deloc. Sunt nebun după regiunea Bergerac.

— Locul natal al lui Cyrano, spuse Beckett, hotărât să-i joace în strună lui Hupp şi să se lase antrenat în conversaţie aşa cum dorea celălalt. Cum se face că n-ai şi tu un nas cât toate zilele?

— Asta fiindcă atunci când eram copil nu m-au trimis niciodată să caut trufe.

Beckett râse cu poftă, simţind cum tensiunea zborului începe să se mai atenueze. Ăsta să fi fost scopul lui Hupp?

Să-l facă pe el să se simtă mai relaxat?

— Suntem o echipă grozavă, Bill!

— A naibii de bună! Chiar şi cu bătrânul Serghei, nu?

— Ah! Bietul Serghei! A ajuns să fie convins că el şi Ariane ar fi cunoscut marea pasiune. Moartea a distrus cea mai mare poveste de iubire a veacului.

— Despre asta vorbeaţi voi acolo?

— Doar în trecere. E ceva ciudat cu noi, cu grupul nostru. Ne potrivim unul cu altul, într-un mod cu adevărat remarcabil. E ca şi cum soarta ne-ar fi desemnat să lucrăm împreună la proiectul ăsta.

— Îi dăm noi de capăt, Joe!

— Şi eu cred asta. Cele două morţi tragice ne-au oferit o motivaţie foarte puternică. Şi toate datele autopsiilor… Şi acum îmi umblă prin cap. Dacă ficatul…

— Cum e, Joe, în Dordogne? îl întrerupse Beckett.

Hupp îl privi scurt, amintindu-şi-l pe celălalt Beckett sub flashurile puternice ale lămpii, executând cu mişcări sigure şi îndemânatice postmortemul. Acest Beckett din avion era celălalt, cel care îl înjurase pe Francois.

— În fiecare toamnă culegem ciuperci – varietatea boletus edulis, spuse Hupp. Îşi duse trei degete unite la buze şi le sărută lung. Bill, când vom fi învins molima asta, vii la noi cu familia să ne faci o vizită? Facem o petrecere pe cinste – cu ciuperci şi fragi – vestitele noastre *fraises de bois.*

— S-a făcut!

Beckett tăcu şi mai efectuă o corecţie în cursul de zbor. Pământul de sub ei era un imens covor peticit – fermă lângă fermă în toate nuanţele de verde şi maron, sub pătura zdrenţuită a norilor. Learul zbura uşor şi sigur.

— Noi, cei din Dordogne suntem foarte demodaţi, continuă Hupp. În Franţa, oamenii vorbesc despre noi aşa cum vorbesc cei din America despre fermierii voştri izolaţi, din zonele de munte din sud. Căsătoria mea cu Yvonne a fost aranjată… Ştii tu, de babe! Ne cunoşteam din copilărie, bineînţeles.

— Deci nu ţi-au alunecat mâinile înainte de nuntă, eh?

— Ştiu că se spun multe despre noi, francezii, dar să ştii, buzele mele sunt lipite. Mormânt!

— O căsătorie aranjată! Şi eu care credeam că aşa ceva nu se mai poartă de pe vremea centurilor de castitate şi a cavalerilor în tinichele.

Hupp îl privi uimit:

— Cavaleri în tinichele? Ah! Vrei să spui în armură. Dădu din umeri. Câţi ani au fetele tale, Bill?

— Una opt şi cealaltă unsprezece. De ce? Vrei să le aranjezi şi lor ceva?

— Băieţii mei au unul doisprezece şi altul paisprezece. Nu-i o diferenţă rea, ce zici?

Beckett îl privi fix:

— Tu vorbeşti serios?

— Bill, te-ai gândit vreodată la cum va arăta lumea noastră după ce vom fi învins molima?

— M-am gândit un pic, da!

— Să ştii că nu e bine că Echipa noastră trebuie să comunice cu ceilalţi cercetători prin conducătorii politici ai statelor noastre.

— Toţi caută avantaje, aşa-i, ai dreptate!

— Este exact ce-a spus şi Serghei. Dar lucrurile sunt pe cale de a se schimba. Şi să ştii că sunt foarte serios în ceea ce-i priveşte pe copiii noştri. De ce nu şi-ar căsători oamenii inteligenţi copiii între ei?

— Ştii bine că lucrurile nu merg aşa uşor, Joe. Descendenţii nu sunt neapărat…

— Cunosc şi eu legile geneticii, Bill. Deviaţia de la centru. Nepoţii noştri vor tinde spre a nu fi tot atât de inteligenţi cum sunt părinţii lor… Poate!

— Ce te roade, Joe?

— Mă roade gândul la lumea complet diferită pe care o vor moşteni copiii noştri. Structura ei devine din ce în ce mai evidentă. Guverne mici, locale, cu graniţe foarte întărite. Elveţii peste tot în lume. Suspiciunea faţă de orice străin…

— Şi crezi că nu sunt destule motive pentru această suspiciune?

— Ai dreptate, dar încearcă să pui la socoteală consecinţele dispariţiei statelor mari.

— Chiar crezi că ăsta este mersul?

— Dar e clar! Ce rost mai are o supraputere când un singur individ e capabil s-o distrugă? Guvernele vor trebui să fie destul de mici ca să poată asigura o perfectă cunoaştere a tuturor membrilor societăţii de către locuitorii regiunii respective. Şi, în plus, toată lumea trebuie să-şi cunoască vecinii.

— Dumnezeule mare! Beckett respiră adânc şi se cutremură.

— Ar fi posibil să realizăm o monedă de schimb unică şi generală, la nivel planetar, spuse Hupp. Poate chiar una electronică. Bănuiesc că se va continua cu un oarecare comerţ şi atunci. Dar cine va îndrăzni să-şi atace vecinul, când un singur supravieţuitor ar fi perfect capabil să extermine pe atacatori?

— Dar, dacă reuşim să vindecăm…

— Variaţiile molimei ăsteia sunt infinite, Bill. E un lucru deja cunoscut.

— Dar vor mai exista armate, nu? Tonul lui Beckett era cinic, amar.

— Cine va îndrăzni să păstreze o forţă militară, când simpla posesie a unei astfel de forţe este o invitaţie la dezastru? La ce bun să-ţi ţii populaţia în permanent pericol?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nici o forţă militară nu va putea să-şi exercite puterea asupra vecinilor. Vechile arme sunt deja demodate.

Beckett îşi luă privirea de la panoul de control al avionului şi se holbă la Hupp.

— Isuse Cristoase! şopti el.

— Am deschis cutia Pandorei, Bill! Ciuma Albă e doar prima molimă, din păcate. Gândeşte-te la variaţiile bolii…

— Un singur om a făcut toate astea, spuse Beckett, dând încetişor din cap. Privi afară sub aripa stângă a Learului la acel Mirage III care îi însoţea. Apoi îşi întoarse privirea către Hupp:

— Dar un stat poliţienesc, autoritar ar putea…

— Serghei spune că nu e posibil. S-a gândit foarte mult la această problemă. El zice că are bănuieli că stăpânii lui sovietici şi-au făcut chiar un plan de a ucide pe unii dintre oamenii de ştiinţă de îndată ce…

— Şi ce se întâmplă dacă nu-l nimeresc tocmai pe cel în cauză?

— Ei, da! Ce ne facem dacă va izbucni o nouă molimă, sau cine ştie ce mutaţie? Şi dacă oamenii n-au nici un fel de resurse de a lupta împotriva ei? Şi, apoi, o să începem să ne întrebăm ce fac vecinii noştri cu oamenii lor de ştiinţă. Nu, nu! Aşa nu merge. Ca povestea cu drobul de sare… nu se sfârşeşte niciodată.

Beckett puse Learul pe pilot automat şi anunţă acest lucru însoţitorului lui. Se lăsă să cadă pe spate în scaun şi-şi puse mâinile sub cap.

— Avionul *se zboară* aşa, singur? întrebă Hupp, cu o undă de spaimă în voce.

— Singur, singurel.

— Engleza asta, cu forma ei reflexivă atât de sugestivă…, spuse Hupp. Cred că gândurile mele sunt cel mai bine exprimate în engleză… Noi l-am creat pe acest nebun. Noi ne-am făcut tot răul ăsta nouă înşine. Noi suntem şi subiect şi complement, ca în forma reflexivă a verbului.

— S-ar zice că te preocupă problema asta de ceva timp, nu? întrebă Beckett.

— Şi cred că ştiu ce fel de lume vor moşteni copiii noştri, Bill.

— Eu unul sper că vor moşteni ceva, o lume, fie ea cum o fi.

— Asta e prima lege a afacerilor, nu? – să moşteneşti ceva. Beckett privi într-o parte către Hupp:

— Tu chiar vorbeai serios despre posibilitatea de a ne căsători copiii între ei?

— Foarte serios. Ai să vezi că va trebui să ne gândim la o modalitate de a aranja căsătoriile între noi, peste noile graniţe. Exogamia nu e deloc o concepţie nouă, Bill.

— Dah! Va trebui să extindem tot mai mult raza

genetică.

— Sau altfel vom suferi o deteriorare genetică fundamentală. Beckett lăsă braţele în jos şi mătură cu privirea aparatura de bord. Mai făcu o corecţie de traiectorie, apoi spuse:

— N-avem nevoie doar de un antidot pentru această formă de maladie, ci de o tehnică medicală adecvată să facă faţă problemei în general.

— Medicală? întrebă Hupp. Doar medicală?

— Înţeleg ce vrei să spui cu asta, Joe. Medicina publică a avut întotdeauna obstacolele ei politice, dar în acest caz…

— Noi credem că ar trebui să existe centre plasate strategic pe tot întinsul globului, legături comunicaţionale strânse, schimburi computeriale exhaustive, indiferent de graniţele naţionale, şi sonor, şi video, fără cenzură, fără restricţii. Oamenii de ştiinţă ar trebui să-şi dea mâinile fără să ţină seama de naţionalitate.

— Joe, visezi frumos!

— Poate!

— Tu nu înţelegi că familiile noastre sunt ostatice, garanţia că noi ne vom purta frumos, că vom fi ascultători, că vom face ce ni se spune, fir-ar să fie!

— Tot aşa cum tot restul lumii este ostatica propriului ei comportament…

— Şi ce ne facem dacă cine ştie ce institut de cercetări din Uniunea Sovietică rezolvă problema înaintea noastră?

— Nu e cine ştie ce grav, dacă o mare parte dintre noi cunoaştem soluţia.

— Cristoase! Dar tu te gândeşti la o conspiraţie a oamenilor de ştiinţă!

— Exact! Şi oricare cercetător care se gândeşte bine la lucrul ăsta va ajunge negreşit la aceeaşi concluzie.

— Chiar crezi asta? De ce?

— Pentru că e enorm de multă putere implicată, iar tot restul e haos…

— Şi Serghei merge şi el pe mâna ta?

— Serghei dă o mare apreciere puterii personale şi are mulţi prieteni plasaţi în locuri strategice în Uniune.

— Şi e de acord să comploteze împotriva boşilor lui roşii?

— Mi-a sugerat chiar un nume de cod, ca să-l folosim între noi „Cabala Foss-Godelinski”. Hupp îşi drese glasul. Prietenul ăla al tău, Ruckerman…

— El e la Washington şi eu sunt aici.

— Dar hai să presupunem că va veni momentul…

— Trebuie să mă mai gândesc la asta!

— Gândeşte-te, Bill! Gândeşte-te bine! Gândeşte-te la cât de mult bine s-ar putea face cu toată ştiinţa noastră. Gândeşte-te la cât potenţial, la ce valoare se află în ştiinţa asta!

— Beckett îl privi lung:

— Mă uimeşti, Joe!

— Să ştii că uneori mă uimesc şi pe mine însumi, dar cred că ăsta e răspunsul logic pentru a lăsa copiilor noştri o lume pe care ei s-o dorească, de care să nu le fie scârbă când o vor moşteni.

— Şi Francois, el ce zice despre toate astea?

— Ţii la opinia lui, nu?

— Într-o problemă ca aceasta, da, ţin.

— Într-un fel voi doi sunteţi foarte asemănători. Foarte conservatori. Şi tocmai acest lucru a reuşit să-l convingă pe Francois. El vrea să păstreze anumite valori ale lumii noastre.

— E drept că politicienii au reuşit să strice totul. Au făcut un dezastru din lumea noastră.

— Şi Francois a spus ceva în sensul ăsta, dar, vezi, el n-a mai admirat pe nici un politician de la De Gaulle încoace.

— Alt general, spuse Beckett.

— Ca şi Eisenhower?

— Touche!

— Deci ai să te gândeşti la ce ţi-am spus?

— Da.

— În regulă. Unde este sumarul autopsiilor? Te-am văzut citindu-l înainte să plecăm de la Centru.

— E în sacul meu, în spate, Beckett făcu un gest cu cotul. Chiar deasupra. Sacul e deschis.

Hupp făcu un pas peste consolă şi ridică un vraf de hârtii din sacul de umăr aflat în spatele scaunului lui Beckett. În acelaşi timp, ridică privirea şi se uită la ceilalţi doi din avion.

— Serghei şi Francois dorm, spuse el.

Hupp se reaşeză, se îndreptă de spate şi-şi netezi hârtiile în poală.

— Cel mai bun lucru pe care-l puteau face, spuse Beckett. Derulă harta de sector şi verifică poziţia avionului.

— Unde suntem? întrebă Hupp. Privi în jos la norii ce acopereau parcă lumina, care se strecura prelingându-se strălucitoare printre ei.

— Foarte curând trecem peste Mansfield, Ohio. De acolo trebuie s-o luăm spre nord ca să evităm Pittsburgul.

Hupp privi la raportul postmortem din faţa lui.

— E adevărat, Bill, că ai plâns atunci când a murit Ariane?

— Aşa ţi-a spus Francois?

— Mi-a spus că l-ai înjurat şi că ai plâns; şi a mai spus că a fost un lucru admirabil din partea ta. Moartea unui prieten nu trebuie să treacă niciodată neobservată!

— Femeia aia era toată numai coaie! mormăi Beckett ca pentru sine.

Şi dacă nici eu nu sunt de partea mea însumi, atunci cine este? Dar dacă eu sunt doar de partea mea însumi, atunci cine sunt eu?

— Hillel

Huls Anders Bergen stinse toate luminile din birou şi se îndreptă spre fereastră, cunoscând bine fiecare pas, chiar şi în întuneric. New Yorkul, cu luminile lui din Piaţa Naţiunilor Unite, undeva, departe, dedesubt, umplea noaptea ceţoasă cu o strălucire palidă, ca o mişunare argintie abia bănuită, vaporoasă şi misterioasă. Deşi ştia că temperatura din birou nu se schimbase, i se făcu brusc frig.

De mai bine de o oră măcina în minte, iarăşi şi iarăşi, conferinţa de presă din acea după-amiază, iar binecunoscutul adagio al lui Kissinger ocupa un loc important în gândurile lui:

„Ar fi o mare greşeală să se considere că, într-o conferinţă de presă, se cântăresc şi se analizează pe deplin consecinţele a tot ceea ce se afirmă".

Cu toate acestea, întregul lui colectiv fusese de acord că ceva trebuia totuşi spus ziariştilor. Bergen se limitase la a face o analiză generală a situaţiei, ceva ce presa putea considera ca venind de la „un înalt oficial al Naţiunilor Unite".

Prea multe necunoscute şi probleme delicate complicau scena lumii. Prea era mare secretomania. Aşa că se hotărâse să dea un pic la o parte vălurile.

Mai întâi se referise la raportul preliminar al arheologilor, chemaţi să răscolească cenuşa casei din Seattle. Lui i se părea că această decizie fusese o lovitură de geniu. Arheologi! Oameni curajoşi. Au ştiut de la bun

început că nu se vor mai putea întoarce la familiile lor.

Perdeaua de ceaţă din spatele ferestrei se subţiase puţin, risipită de un vânt uşor, iar el putu să zărească acolo jos, departe, un convoi care se mişca greoi, îndreptându-se spre celălalt capăt al insulei. Era ora schimbului pentru gărzile militare care îi păzeau pe ei. Manhattanul era acum considerat, cu toate tunelele blocate şi podurile distruse, un bastion foarte sigur. Mai erau, ici şi colo, prin oraş, zone arse şi doar maşinile oficiale aveau permisiunea să se deplaseze în timpul nopţii pe străzi, astfel că totul se constituise într-o nouă structură, pe care unii se încăpăţânau s-o numească „sigură”.

Bergen, însă, era de părere că această aşa-zisă securitate era falsă, înşelătoare.

Un cordon militar înconjura oraşul ca într-un cerc cu marginile neregulate ce se întindea până la New Jersey dinspre Red Bank, la vest de Bound Brook, ondulându-se spre nord de-a lungul Munţilor Watchung până la Peterson, apoi se lărgea şi devenea din ce în ce mai neregulat, purtându-şi meandrele peste graniţele New Yorkului şi New Jerseyului, traversând Câmpiile Albe şi ajungând la Long Island South, la nord de Port Chester.

„Peretele de foc”, aşa îl numeau oamenii, împrumutându-şi sentimentul de securitate de la imaginea înnegrită de fum a barierei largi ce despărţea lumea lor de un tărâm unde cenuşa plutea deasupra maldărelor de ruine şi cadavre neîngropate ale celor care pieriseră în teritoriile sterilizate.

Lui Bergen nu-i plăcea să se gândească la pierderile de vieţi omeneşti pe care acest Perete de foc îl reprezenta – cei ce muriseră ucişi de apariţia lui, precum şi cei care pieriseră încercând să treacă dincolo, spre sanctuarul numit New York.

Bariere! gândi el.

Totul nu era decât o imensă barieră în această lume nouă: Legitimaţii, buletine de identitate şi bariere. Puteai fi împuşcat pe loc, fără discuţii, dacă nu aveai asupra ta o legitimaţie validă.

Comanda Barierei fusese cea care stabilise regulile.

În spatele acestei titulaturi, care avea menirea să liniştească şi să dea siguranţă oamenilor, era ceva urât şi rău ce suna fals în urechile lui Bergen. Îşi imagină blocada navală din jurul Irlandei şi Marii Britanii, blocadă navală şi terestră din jurul Africii de Nord. *Masivă,* iată singurul cuvânt care i se potrivea.

Ecranul fosforescent al ceasului lui Bergen arăta 8:53 p.m.; mai puţin de trei ore de când îşi cântărise fiecare cuvinţel pronunţat în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunii, în timpul conferinţei de presă, transmisă la buletinul de ştiri al serii. Reporterul repetase ca un papagal cuvintele „înaltului oficial”:

„Problema de fond este că am ignorat cu toţii un lucru crucial care tocmai se întâmplă în cercetarea ştiinţifică şi tehnologică. Am greşit neacordând atenţia cuvenită şi nesesizând locul central pe care îl joacă acest factor în toată viaţa internaţională. După câte ştiu eu, nici măcar un singur înalt oficial al vreunui guvern din lumea noastră n-a luat în considerare faptul că un individ izolat ar putea să creeze un astfel de haos devastator, cum a făcut acest O’Neill.”

Următoarea întrebare fusese anticipată, iar răspunsul pregătit cu grijă:

— Dovezile sunt copleşitoare. Nu e nici o îndoială că este vorba de acest John Roe O’Neill şi că a acţionat de unul singur.

Nici ziariştii nu se aşteptaseră ca el să fie deschis şi sincer în privinţa descoperirilor din Seattle.

— Există dovezi suficiente pentru a ajunge la concluzia că O’Neill a născocit şi plăsmuit fiertura lui diavolească în subsolul casei din Ballard.

— Domnule, „fiertură” la singular? Întrebarea fusese pusă de un reporter chel de la *Post.*

— Nu putem fi absolut siguri, admise Bergen.

Conferinţa îşi mută apoi atenţia asupra zonei de interes pentru care Bergen se hotărâse de fapt s-o convoace – afişarea unei poziţii opuse Preşedintelui Statelor Unite şi a

unui număr de şase prim miniştri.

Africa de Nord şi acum Arabia Saudită!

— La iniţiativa şi sub conducerea delegaţiei sovietice, a spus el reporterilor, se fac presiuni pentru o schimbare drastică a tacticii în Africa de Nord şi regiunile învecinate.

După toţi aceşti ani, când îşi cântărise cu atenţie fiecare cuvânt, fusese o mare satisfacţie pentru Bergen să poată să vorbească deschis şi fără înflorituri diplomatice.

N-au decât să ceară demiterea mea, gândi el.

Campania lui Rommel fusese o demonstraţie clară a faptului că până şi acele vestite patrule ale deşertului puteau fi penetrate. Britanicii s-au mişcat cum au vrut înăuntrul şi în afara liniilor lui Rommel. Iar acum problema saudită trebuia abordată în lumina acestor considerente.

Cât de gravă era oare contaminarea?

Israelul ameninţa cu sterilizarea atomică a graniţelor lui. Un pumn talmudic înfuriat se scutura în direcţia Arabiei Saudite!

Un singur lucru îi mai făcea încă să ezite – ameninţarea Nebunului. O astfel de sterilizare atomică ar fi oare considerată drept un act ostil planurilor de răzbunare ale lui O'Neill? Exista un număr încă nedefinit exact de libieni printre pelerinii care se îndreptau spre Mecca.

Şi care era situaţia reală a sursei de contaminare – adică a Africii de Nord?

Ruşii voiau un „cerc de foc”, o altă Barieră de Flăcări. Era expresia lor eufemistică pentru un plan detaliat de consolidare a unui lanţ de avanposturi de jur împrejurul respectivului perimetru: aruncătoare de flăcări, radar, patrule aeriene în tot timpul zilei şi al nopţii.

— La dracu' cu costurile, spuneau ei. Noi vorbim aici de supravieţuire!

Problema reală era de fapt alta: până unde avea să se întindă această zonă? Unde avea să fie trasă linia perimetrului? Situaţia din Arabia Saudită arunca asupra acestor întrebări o altă lumină. Israelul avea şi el suspiciunile lui asupra locurilor până unde voiau ruşii să ajungă cu „cercul lor de foc”.

Isteria e contagioasă, gândi Bergen.

La rândul lor, Statele Unite propuneau o „panglică” lată de praf de cobalt în jurul zonei, un fel de „şanţ de fortificaţie” radioactiv, de care să nu poată trece nici o formă de viaţă. Printre altele, Bergen trăsese concluzia că Statele Unite reuşiseră deja să dezgroape o mare cantitate de astfel de praf. El unul avertizase că o contaminare radioactivă a întregului bazin mediteranean ar avea consecinţe inevitabile. Israelul se arătase de-a dreptul consternat la auzul unei astfel de propuneri.

Ce altă alternativă există? întrebară Statele Unite. Şi în plus, ce alte decizii mai aveau rost acum când Turcia, Libanul, Siria şi sudul Italiei dispăruseră pur şi simplu, rase de pe suprafaţa pământului? Numai Israelul mai rămăsese, ca o insuliţă fragilă de pământ necontaminat, înconjurat de jur împrejur de molimă.

Şi oare cât de necontaminat era şi el, Israelul? Nici unui observator extern nu i se permisese intrarea pentru a verifica.

Aşa cum spusese şi ambasadorul francez în şedinţa de dimineaţă: „Pierderile sunt inevitabile. Cu cât le acceptăm mai repede, cu atât mai bine” şi dăduse drept argumente solide în favoarea afirmaţiei lui Bretania, Cipru şi Grecia.

La rândul lui, Bergen spusese toate aceste lucruri presei, vorbind pe şleau şi fără obişnuitele eufemisme. Nu păstrase ascunsă decât cearta aprinsă dintre francezi şi israelieni. Înjurăturile şi cuvintele grele nu erau un lucru nou între pereţii Naţiunilor Unite, dar acestea fuseseră de o intensitate ce depăşea cu mult precedentele.

— Sunteţi nişte animale antisemite! strigau israelienii. În mod ciudat, francezii nu răspunseră decât cu:

— Franţa este şi ea o ţară mediteraneană. Orice am face, efectele le vom resimţi şi noi.

Dar israelienii nu voiau să accepte acest lucru:

— Să nu credeţi că ne puteţi păcăli! Franţa are o lungă tradiţie antisemită! Era de la sine înţeles că starea nervoasă a oamenilor era la pământ.

Într-un fel sau altul, însă, diplomaţia trebuia să

supravieţuiască, în ciuda atmosferei nou create. Nimeni n-ar fi îndrăznit să plece singur pe un drum separat.

Ar fi oare posibilă relocalizarea Israelului în inima Braziliei, aşa cum se sugerase?

O nouă diasporă?

N-ar fi de mirare să se ajungă şi la asta, se gândi Bergen, deşi Brazilia comunicase deja că nu poate accepta mai mult de jumătate din populaţia Israelului şi, în plus, existau o mulţime de probleme legate de această ofertă. Brazilia avea, bineînţeles, în vedere potenţialul atomic al Israelului.

Bergen se gândi la israelieni, acolo în oaza lor înconjurată de deşert, cu bomba lor atomică înfăşurată în Talmud! *Un popor nervos şi atât de uşor de stârnit, de aţâţat,* gândi el. Nimeni nu putea spune cum vor reacţiona ei la o astfel de decizie internaţională. Iar Brazilia – oare ea analizase bine ce anume era pe cale să accepte în interiorul graniţelor ei? Bergen era de părere că Brazilia va deveni în scurt timp noul Israel, că nu exista nici o cale, nici o modalitate să ţii închis într-un spaţiu anume un popor atât de plin de resurse, cum erau israelienii. Şi existau atâtea necunoscute încă. Oare ce se întâmpla cu adevărat în interiorul graniţelor Israelului! Un lucru era clar, vor trebui să accepte inspecţia internaţională şi asta repede.

Dădu la o parte din minte sugestia braziliană, deşi aceasta suscitase un viu interes din partea presei. Era, poate, o pistă interesantă, dar dimensiunile uriaşe ale unei astfel de mişcări îl făceau pe Bergen să se scuture de spaimă.

Aşa cum se aşteptase, luminiţa de la telefonul roşu începu să pâlpâie în timp ce i se auzi soneria. Bergen se întoarse la scaunul lui şi ridică receptorul. Prescott i se adresă fără preambul:

— A fost o mişcare a naibii de deşteaptă să te descoperi aşa public, Hab!

Familiarisme! Ceva „fierbea”, cum le place americanilor să spună.

— Sunt încântat că ţi-a plăcut, Adam. Trebuie să

recunosc că am fost un strop nesigur de reacţia pe care o vei avea.

Preşedintele chicoti uşurel:

— Bătrâna mea mamă avea obiceiul să spună că, atunci când mâncarea începe să se prindă de fundul cratiţei, trebuie s-o agiţi bine, bine.

Mâncare…, care fierbe, asta era! gândi Bergen.

— Şi eu m-am gândit cam la acelaşi lucru, Adam.

— Ştiam eu! I-am spus şi lui Charlie că de fapt asta a fost intenţia ta. Dar, ia spune-mi, Hab, ce părere ai tu despre acest Amiral Francis Delacourt?

Bergen recunoştea bine tonul. Prescott mergea drept la ţintă. Şeful Comandei Barierei era incontestabil un mare semn de întrebare. Era vorba de foarte multă putere latentă concentrată acolo în Islanda. Secretarul General ONU nu-l invidia pe Delacourt, mai ales acum când era mai mult decât probabil că Prescott îşi va aţinti focul asupra lui.

— Pare că face o treabă destul de bună, Adam.

— Destul de bună?

— E ceva ce te nelinişteşte, Adam? Uite, ăsta era avantajul familiarismelor, gândi Bergen. Se putea pune o întrebare încărcată de semnificaţii, fără să trebuiască să apelezi la drăgălăşeniile diplomatice obişnuite.

— E francez la origine, nu-i aşa? întrebă Prescott.

— Da. Familia lui vine din Quebec.

— Am auzit că ar fi istoric de formaţie.

Bergen îşi aminti declaraţia lui Delacourt în momentul investiturii în funcţia de Comandant al Barierei. Tonul lui fusese foarte pedant, foarte profesoral: *„E vorba de aceeaşi problemă cu care s-au confruntat şi romanii, doar că acum sunt implicate şi unelte moderne”.*

— Sursele mele de informaţie spun că este un istoric foarte apreciat, fu de acord Bergen.

— Şi Patton a fost tot istoric, spuse Prescott.

Patton? Ah, da, comandantul de tancuri din cel de-al doilea Război Mondial. Şi parcă se vorbise la timpul respectiv despre admiraţia lui Patton pentru romani.

— Se pare că au existat destui conducători militari atinşi

de acelaşi hobby, spuse Bergen.

— Pe mine mă nelinişteşte asta, spuse Prescott. O să înceapă şi el să aibă vise de mărire, crezi?

Şi el? se miră Bergen. Deci asta gândea Prescott despre Patton!

— Eu n-am sesizat încă nimic care să mă facă să cred asta, spuse Bergen.

— Cred că va trebui să stăm cu ochii pe el, spuse Prescott şi apoi atacă direct: Ruşii tocmai ne-au vorbit despre Delacourt. Şi pe ei îi cam îngrijorează. Şi, apropos, Hab, să ştii că m-au trecut toate apele până am reuşit să-i potolesc. Erau foarte ofuscaţi după relatările tale neortodoxe de astăzi.

— Sunt foarte încântat să te ştiu alături de mine, Adam.

— Poţi conta pe mine, Hab. Ei bine, spuse Prescott şi-şi drese glasul, ce-ai zice să mai arunci un ochi peste dispoziţiile de ordin general date de amiral?

— Aşa am să fac, Adam. Crezi că ar fi ceva special, ceva anume de cercetat?

— Fir-ar să fie! Câteodată vorbeşti de parcă ai fi un american get beget, spuse Prescott. Nu, nu mă refer la nimic special pentru moment. Pur şi simplu cred că ar trebui să ne asigurăm că noi suntem călare pe el şi nu invers.

— Va fi pentru mine o permanentă preocupare să păstrez un ochi atent asupra a tot ceea ce face amiralul, spuse Bergen.

— Aşa să faci, Hab. Şi dacă tot suntem la acest subiect, ai putea să arunci o privire şi asupra zvonurilor cum că băieţii lui Delacourt au scufundat nişte coşciuge plutitoare cu toţi pasagerii la bord…

— Zău? Eu de zvonul ăsta n-am auzit nimic. E ceva nou?

— Proaspăt! Ei, mi-a părut bine să te aud, Hab. Cât timp reuşim să ne păstrăm pe drumul bun, încă mai avem speranţa să apucăm să facem partida aia de golf, ce zici?

Legătura telefonică se întrerupse.

Bergen scoase dosarul cu copiile dispoziţiilor date de Amiralul Delacourt şi le citi de două ori de la cap la coadă.

Erau foarte clare şi directe.

„Dacă se întâmplă să veniţi în contact direct fie şi cu o singură persoană din Zonele Proscrise, proprii voştri oameni vă vor ucide, sau vă vor conduce până la ţărm unde este foarte probabil ca locuitorii să facă acelaşi lucru cu voi.”

De-ar fi să se ia în considerare numai acest paragraf. Nimeni nu se putea înşela în privinţa sensului pe care îl aveau aceste cuvinte.

Bergen se lăsă pe spate în scaun şi se gândi la Delacourt. Era foarte clar că amiralul considera că treaba lui seamănă cu o vânătoare de căprioare sălbatice printre văgăunile şi stâncile acelor coaste muntoase rupte de lume.

Aşa, ca un joc!

Şi dacă asta era realitatea, atunci moartea era preţul ce trebuia plătit în caz de nereuşită.

„... aceeaşi problemă cu care s-au confruntat şi romanii, doar că acum sunt implicate şi multe unelte moderne.”

Unelte? Ăsta să fie termenul generic aplicat de Delacourt vaselor de război şi tuturor celorlalte arme? Unelte? Toată puterea aceea de foc dezlănţuită! Dar, poate că avea dreptate. Şi Caesar trebuie să fi gândit la fel, în aceeaşi termeni.

Dar ce legătură putea să existe oare între coşciugele acelea plutitoare şi problemele lui Prescott?

Bergen n-ar fi vrut să se gândească la ele, dar acum nu mai avea de ales. Şi ce mai conta, în contextul general, dacă oamenii lui Delacourt scufundaseră câteva vase cu oameni la bord? Moral vorbind, da, conta şi asta, dar... vasele în sine erau o necesitate. Numai Dumnezeu mai ştia ce anume va extrage din acest fapt Nebunul ăla. Trebuia să i se dea ascultare. Irlandezii trebuiau să se întoarcă toţi în Irlanda, libienii înapoi în Libia şi britanicii înapoi în mica lor insulă.

Totul era o pură nebunie!

Lui Bergen îi veni să vomite când citi rapoartele. Turme de oameni înfuriaţi vânau peste tot pe bieţii refugiaţi – gloate de oameni dezlănţuiţi în Franţa, în Spania,

Germania, Canada şi America, în Mexic şi Japonia... Chiar şi în China şi Australia... şi era foarte probabil că astfel de gloate sângeroase erau peste tot în lumea largă. Benzile video cu scene ce relatau îmbarcările acestor nenorociţi au adus lacrimi în ochii lui Bergen. Ştia că peste tot în lume erau oameni care dădeau dovadă de un nemăsurat curaj – copii, femei şi tineri erau ascunşi, dar isteria şi sălbăticia erau cumplite. Crime, sinucideri, linşaje – acesta era tabloul dominant.

Şi noi care credeam că suntem civilizaţi!

Coşciuge plutitoare în care erau îmbarcate toate femeile găsite în străinătate pentru a fi apoi trimise „acasă”, spre o moarte sigură. Şi mai erau relatările despre violuri şi torturi de tot felul. Închisorile plutitoare erau forţate să arunce ancora departe de ţărm, atunci când ajungeau la destinaţie, iar pasagerii erau duşi la mal sub ameninţarea mitralierelor.

Secretarul general al ONU se cutremură.

Numărul extrem de mare de sinucideri era ceva foarte de înţeles. Şi poate scufundarea vaselor era de fapt doar un act mascat de clemenţă.

Oftând, Bergen aprinse mica lampă articulată prinsă de marginea biroului şi o trase peste mapa lui de lucru. Cu gesturi metodice luă un carneţel şi scrise un ordin scurt pentru unul din asistenţi. Comportarea lui Delacourt va trebui supravegheată.

Când termină de redactat ordinul, îşi puse ambele palme pe masă şi se strădui să se gândească numai şi numai la priorităţi. Saudiţii şi israelienii – numărul unu. Un „cerc de foc” sau „un cordon de praf de cobalt”? Tare se temea că în această problemă nu se va putea trişa şi nici trage de timp. Oricare ar fi alegerea, dezastrul va fi monumental şi-şi aminti de un alt comentariu făcut de Kissinger:

„Dificultăţile din Orientul Mijlociu au intervenit nu pentru că părţile implicate nu se înţeleg între ele, ci, într-o oarecare măsură, tocmai pentru că se înţeleg mult prea bine!”

Cobalt-radioactivitatea se va împrăştia cu siguranţă. Şi

experţii americani admiteau asta. Dacă astfel s-ar ajunge la distrugerea reţelei petroliere saudite, oare ruşii vor trage din asta toate foloasele, aşa cum s-a sugerat?

Bergen fu scuturat de un râs scurt, isteric, şi spuse cu voce tare:

— Urmarea, mâine la aceeaşi oră!

Nici un serial american, oricât de exagerat şi melodramatic, nu contemplase vreodată un dezastru mai total, mai desăvârşit.

O furie care îl făcu să tremure puse apoi stăpânire pe el. De ce să cadă responsabilitatea unei asemenea decizii numai în capul Secretarului General ONU? Era prea mult! Dar fu nevoit să admită, dacă era să fie perfect cinstit cu el însuşi, că nu era el singurul responsabil. Numai că luarea de decizii funcţiona astăzi printr-un sistem diferit.

Brusc se întoarse către telefonul roşu aflat în sertarul de sus deschis al biroului, îl ridică de acolo, îl puse pe masă şi conectă sistemul sofisticat de bruiaj.

La celălalt capăt al firului, încă de la primul apel, răspunse un ofiţer de comunicaţii al Marinei Statelor Unite. Se recomandă ca fiind locotenentul comandant Avery.

— Pot vorbi cu Preşedintele?

— Un moment, domnule. Domnul Preşedinte este la Camp David. Vocea lui Prescott suna proaspătă şi plină de curiozitate:

— A intervenit ceva nou, Hab? Deci erau încă la per tu! În regulă.

— Adam, am uitat să te întreb dacă ruşii au avut ceva de spus la sugestia voastră cu cobaltul?

— Oh, ce bine-mi pare că ai adus vorba despre asta. Prescott nu părea deloc încântat. Se pare că ei şi chinezii au mari divergenţe în privinţa asta. Chinezii sunt de acord cu sugestia noastră.

— Dacă, până la urmă, decidem să aplicăm metoda cu cobaltul, Adam, putem anunţa că transporturile aeriene internaţionale sunt pregătite să scoată din zonă populaţia Israelului şi s-o ducă în Brazilia într-un mod ordonat şi sistematic?

— Nu ţi se pare cam mult, Hab?

— Poate, dar crezi că se poate?

— De putut, putem s-o spunem, dar s-ar putea să se dovedească a nu fi chiar adevărat.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă. Evreii au suferit şi aşa prea mult. Nu-i putem abandona, Adam.

— Aşa cum am făcut cu grecii, cu ciprioţii şi cu ceilalţi, nu?

— ”Ceilalţi” ăştia n-aveau arme atomice!

— Asta sună cam a calcul rece, spuse Prescott.

— Nu am vrut să sune aşa. Trebuie să tratăm aceste urgenţe cu prioritate şi amândoi înţelegem foarte bine acest lucru. Te întreb doar dacă tu vrei să-ţi faci partea ta de treabă, Adam?

— Adică să împărţim responsabilitatea, nu?

— Exact, Adam, asta am vrut să spun.

— O să fac tot ce stă în puterile mele, Hab.

În salonul cabanei principale de la Camp David, Preşedintele Americii puse receptorul în furcă şi privi spre Charlie Turkwood care stătea în picioare lângă cămin, cu spatele la foc.

— Ticălosul ăsta de Bergen a cerut socoteala, spuse Prescott. Şi e o bagatelă!

Trecutul este mort!

— Proverb arab

John simţea răceala podelei de metal a camionului sub pielea lui goală. Se făcu ghem, încrucişându-şi braţele peste genunchi, dar mişcarea vehiculului îl arunca dintr-o parte în alta, iar vântul rece sufla prin copertina de pânză. Îl dezbrăcaseră de toate hainele pe pontonul din Kinsale, făcând un pachet din îmbrăcămintea şi conţinutul sacului lui de voiaj şi certându-se pe cele şase pachete de ciocolată franţuzească.

Kevin O'Donnell părea complet dezinteresat de toate astea, dar păstrase pentru sine pistolul belgian şi banii.

— De ce faceţi asta? îi întrebă John.

— Fiindcă suntem oameni de treabă, răspunse Kevin O'Donnell. De obicei omorâm pe oricine prindem pe o rază de cinci sute de metri de mal.

— Chiar dacă vine dinspre mare?

— Păi să vezi. Eu şi băieţii mei am fost cam dezamăgiţi de tine, americanule. Aşteptam pe alţii de pe un coşciug plutitor şi printre ei, cine ştie? poate era şi o puicuţă frumuşică, două, acolo…

Unul dintre cei care îl dezbrăcau pe John spuse:

— Oricum, rar supravieţuieşte câte una drumului.

Au terminat repede cu el, scoţându-i până şi pantofii şi şosetele. Stătea în picioare, cu braţele strânse peste piept, gol şi tremurând de frig pe scândura rece a pontonului.

— Fii fericit că ţi-am cruţat viaţa, iancheule, mai spuse Kevin O'Donnell. Şi acum, valea! Sus în camion cu el, băieţi. Şi de data asta, aduceţi cu voi când vă întoarceţi nişte marfă din aia, pe cinste.

Trei dintre ei au suit în spatele camionului cu John. Nu reţinuse numele decât al unuia dintre ei: Muiris Cohn, un omuleţ cu o faţă ce părea strivită de sus în jos, cu ochii prea apropiaţi de nas, nasul prea aproape de gură şi bărbia aproape atingându-i buzele de jos.

În timp ce cei trei ocupau o bancă aflată pe o parte, John fu forţat să stea direct pe podeaua rece, iar atunci când se plânse de frig, Cohn îl lovi violent cu bocancul lui greu şi-i spuse:

— N-ai auzit, măi, John? Eşti viu şi asta e chiar mai mult decât meriţi, după părerea mea.

Pentru John, călătoria se prelungea la nesfârşit într-o interminabilă tortură a frigului, pe care o suporta promiţându-şi sieşi că avea să trăiască şi, dacă povestea lui va fi crezută, va găsi el într-un fel sau altul o cale de a se strecura acolo unde irlandezii se luptau cu molima, încercând să găsească o metodă de a o combate. O dată ajuns acolo, va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a sabota aceste eforturi.

Camionul sui mai întâi un deal abrupt, rostogolindu-l pe John spre spate. Gardienii lui îl traseră înapoi şi puseră picioarele pe el pentru a nu-l mai lăsa să alunece.

— Pe ce drum mergem? întrebă unul din ei.

— I-am auzit spunând că drumul prin Belgooly este cel mai sigur, spuse Cohn.

— Asta înseamnă că au refăcut podul de la mila cinci, continuă cel care pusese iniţial întrebarea. Tăcu pentru câteva clipe, apoi spuse: Cât stăm în Cork?

— Ei, şi tu acum, Gilly, spuse Cohn, de câte ori ai făcut drumul ăsta şi tot mai pui întrebări…

— Mi-e aşa de sete că nici râul Lee cu toate torentele lui de primăvară n-ar putea-o stinge.

— Va trebui să aşteptaţi până scăpăm de lepădătura asta, spuse Cohn şi lovi cu bocancul în umărul lui John. La întoarcere o să ne murăm de tot. N-avem ce face. Ori asta, ori răspunderea în faţa lui Kevin şi eu nu vreau să am de-a face cu el în toanele proaste în care este acum. Doar aţi văzut şi voi.

John, care începuse să simtă puţină căldură de la picioarele gardienilor lui, se trase mai aproape, dar Cohn, simţind mişcarea în întuneric, îl împinse cu piciorul, spunându-i cu ură:

— Ia ţine-ţi hoitul puturos departe de noi, iancheule. O să-mi trebuiască o săptămână să spăl putoarea ta de pe picioare.

John se trezi aruncat şi izbit de suportul metalic al băncii opuse. Muchia ascuţită a barei îi răni spatele, dar cel puţin era un alt soi de durere decât cel provocat de frig. Se concentră asupra acestei noi suferinţe şi se agăţă de ea. Întunericul, frigul şi durerea începură să lucreze asupra lui.

Crezuse că O'Neill e îngropat adânc, undeva în noul lui eu, că devenise o prezenţă obscură, uitată pentru totdeauna. Dar goliciunea, întunericul şi răceala podelei metalice a camionului, toate acestea erau ceva ce el nu-şi putuse niciodată imagina. Simţea în interiorul lui cum se pregătea să irumpă începutul unei lupte interioare. Şi parcă auzea din nou urletul acela nebun – John Roe O'Neill se pregătea să-şi strige din nou setea de răzbunare.

— V-o fac eu! mormăi el.

Sunetul vocii lui fu aproape acoperit de zgomotul motorului camionului care urca un alt deal. Dar Cohn îl auzise şi-l întrebă:

— Ce-ai spus, iancheule?

Când văzu că John nu răspunde, Cohn îl lovi:

— Ţi-am cerut să-mi spui ce-ai spus, fir-ar al naibii să fie sufletul tău de diavol!

— E frig, spuse John.

— Ahhh! nu mai spune? Da' ce părere ai tu, că o să ne mai dăm şi osteneala să te livrăm lumii noastre în puf, hai?

Tovarăşii lui începură să râdă.

— Aşa venim toţi pe lume în Irlanda, să ştii! spuse Cohn. Goi ca nişte pui jumuliţi de pene şi gata de băgat în oală. Habar n-ai ce mare o oala care te aşteaptă, diavol american ce eşti!

Apoi tăcură şi John se retrase iarăşi în arena creată de războiul intern ce se purta în el. Prezenţa lui O'Neill era

puternică – ca un singur ochi imens care proiecta o rază de lumină venind din interiorul capului său. Lumină fără urmă de căldură, rece… rece, la fel de rece ca metalul de care stătea lipit trupul lui gol.

Camionul hurducăi pe un pod de lemn, iar în capul lui John zgomotul cauciucurilor peste scânduri semăna cu bătaia într-o tobă. Simţea cum O'Neill încearcă să iasă, să scape afară şi acest sentiment avea în el ceva înfricoşător. O'Neill n-avea ce căuta aici! O'Neill ar fi urlat, iar celor trei gorile le-ar fi plăcut tare mult acest lucru.

Lumini!

Mai mult bănui luminile prin crăpătura din pânza ce acoperea spatele camionului şi, într-un fel, acestea îl îmbărbătară. Îşi dădu apoi seama că ţine ochii strâns închişi şi, încetişor, îi deschise. O'Neill alunecă la loc în obscuritatea de unde revenise.

Luminile erau şi pe o parte şi pe alta a drumului pe care mergea camionul – o stradă de oraş bine luminată deci. Se auzeau oameni ţipând în gura mare. Erau voci de beţivi. Apoi un pocnet de foc de revolver şi râsete stridente. Încercă să se aşeze în capul oaselor, dar Cohn îl împinse la loc cu piciorul.

— … boiţi ca nişte târfe bătrâne, spuse unul din cei trei.

John simţi cum i se strânge stomacul. Era oare posibil ca unele dintre femei să fi scăpat? Râsetele acelea stridente! Molima lui dăduse deci greş?

— Ce n-ar da ei să fie nişte târfe bătrâne! spuse Cohn. Până şi baba aia de Bella Cohen ar fi o minune acum, să te ademenească, drăguţa de ea, cu fustiţa ridicată, ce zici, ai?

— Eu unul nu ştiu ce să zic! spuse celălalt. Bărbaţi cu bărbaţi? E împotriva învăţăturii creştine, Muiris!

— Dacă altceva n-au, Gilly, spuse Cohn. Ei n-au posibilităţile noastre să-şi aducă în pat o femeie caldă.

— Pe mine chestia cu îngropatul lor după aia mă roade. Asta nu-mi place, interveni cel de-al treilea în discuţie. De ce n-au putut sanctuarele să le salveze, Muiris?

— Oh! Molima asta este foarte tare. Dar, ştiţi cum se spune. Oricum viaţa e scurtă. Măcar să fie veselă, aşa cum

spune poetul.

— Fie cum zici tu, dar eu unul n-am să mă culc în viaţa mea cu un bărbat! spuse Gilly.

— Mai vorbim noi despre asta atunci când or înceta să vină coşciugele alea plutitoare, Gilly. Cohn se lăsă să alunece de-a lungul băncii, pe lângă John şi privi afară prin deschizătura prelatei: Ce-i păcat e că frumosul Cork a ajuns să arate aşa cum arată! Se întoarse spre ceilalţi.

— Ai auzit c-a murit şi Regina Angliei? întrebă Gilly.

— Pagubă-n ciuperci! Am trăit să văd cu ochii sfârşitul Casei de Windsor!

Camionul făcu un ocol strâns spre stânga, iar şoferul schimbă viteza şi se angajă pe un drum în pantă. Cei trei tăcură.

John îşi ţinea ochii deschişi, urmărind mişcarea umbrelor proiectate pe prelata de deasupra capului lui. Camionul căpăta acum viteză pe o fâşie de drum asfaltat şi lin.

— Drumul naţional 25 e curat acum în cea mai mare parte, spuse Cohn. Curând vom ajunge în Youghal şi… iar înapoi spre luminile oraşului. Ce zici, Gilly?

— Păi ce să zic? Zic că pe mă-ta a pupat-o dracul în persoană. Cohn râse.

— Şi poate cine ştie, nu doar atât…, eh?

— Să nu-mi spui că în loc de degete ai copite la picioare, Muiris!

— Nu, Gilly, n-am, dar ştiu cum se supravieţuieşte în vremurile astea. Ar fi bine să-ţi aduci aminte de ce-ţi spun eu acum. Kevin şi cu mine suntem oamenii care ştiu de ce anume este nevoie în zilele noastre pentru a putea merge înainte.

Gilly nu răspunse nimic.

În ciuda frigului şi a durerii, John se surprinse moţăind. Drumul la cârma şalupei fusese obositor şi lung, iar după el urmase şocul primirii. Ochii i se închiseră. Îi deschise repede, străduindu-se printr-un efort de voinţă să-i ţină deschişi în ciuda oboselii. Nu voia ca O’Neill să se întoarcă.

Din când în când treceau pe lângă un vehicul, circulând din direcţie opusă, iar lumina farurilor penetra pânza

prelatei şi se aşeza pe chipurile cu ochii închişi ale celor trei. O singură dată, o maşină îi depăşi în mare viteză, proiectându-şi luminile în interiorul camionului. Apoi, iar întuneric. Motorul maşinii ambala cu un sunet înalt şi scâncit.

— Din Dublin, spuse Cohn. I-am văzut steguleţul.

— Mergea cu cel puţin două sute la oră, spuse Gilly.

— Poate şi mai bine, spuse Cohn. Se mişcă repede superiorii noştri! De trei ori, camionul încetini, târându-se aproape pe drumuri hârtopite, înainte să regăsească asfaltul neted. A patra oară când încetini, Cohn nu scoase decât un singur cuvânt:

— Youghal.

— Am să răsuflu uşurat după ce descărcăm şi facem cale întoarsă, spuse Gilly.

— Şi eu… că vom scăpa de bagaj, spuse Cohn, împungându-l pe John cu bocancul.

John simţi camionul virând larg spre stânga, apoi mergând încă vreo cinci minute cu viteză redusă. Se opri cu o smucitură şi cineva aflat în cabină strigă:

— Scoateţi-l afară!

Cohn sări jos din camion şi paşii lui se auziră clar în pietrişul drumului. Imediat după, i se făcu auzită şi vocea:

— E în regulă! Jos cu el!

Cei doi rămaşi înăuntru cu John fură nevoiţi să-l ajute să se ridice în picioare. Gilly îi spuse, iar vocea lui nu suna de fel ostilă:

— Hai, ieşi, iancheule şi fii atent la pietriş să nu-ţi răneşti tălpile.

John se lăsă să alunece jos, peste rama ridicată a camionului, mişcându-se greoi şi înţepenit, cu muşchii paralizaţi de frig şi nemişcare. Cohn îl apucă de braţul stâng mai sus de cot şi-l conduse repede, ocolind camionul până ajunseră să stea drept în lumina farurilor. Şchiopătând şi împiedicându-se în pietrişul drumului, John fu mulţumit de oprire. Farurile camionului desenau două tunele de lumină în care jucau o mulţime de insecte strălucitoare şi, de-o parte şi de alta, străjuind drumul, se bănuiau tufişuri

înalte, pline de umbre. Undeva, la dreapta lui, se auzea susurul unui râu.

Cohn arătă cu degetul în direcţia desemnată de faruri.

— Într-acolo să mergi, iancheule. Să nu te întorci cumva din drum! Acolo jos, în vale, curge Blackwater. Ţine dreapta până treci de pod. Cam la vreo milă de aici ai să dai de o căsuţă din piatră. Preoţii ţin acolo o rezervă de haine pentru cei ce reuşesc să ajungă până în părţile acelea. N-ar fi de mirare să găseşti ceva care să se potrivească cu pielea ta urâtă – şi încă ceva, iancheule. Dacă te întreabă cineva, să spui că cel ce ţi-a cruţat amărâta ta de viaţă de vierme a fost Kevin O'Donnell din neamul O'Donnellilor care se trag din Clogheen. După câte îl cunosc eu pe Kevin, şi-l cunosc bine, n-a vrut să prăpădească un glonte preţios şi să-şi încarce conştiinţa cu tine. Din partea mea, abia aştept să-ţi văd cadavrul plutind în josul râului Blackwater.

Dârdâind de frig, John se bâlbâi:

— Un…, unde… mă… mă duc?

— Din partea mea, du-te la drac'! Şi acum, hai, şterge-o! Călcând dureros cu picioarele goale pe pietrele ascuţite, John o porni în josul drumului. Auzi cum camionul face cale întoarsă în spatele lui, luminile păliră curând, iar zgomotul motorului se şterse nu mult timp după. Era singur în întuneric, pe un drum abia luminat de o lună mare cât o ceaşcă de cafea ciobită, ce ieşea din când în când din norii care mai mult o acopereau. Copacii înalţi, bogaţi în frunze, îşi plecau coroanele, aproape ascunzându-l, peste drumul ce cotea încetişor la stânga, apoi din nou la dreapta. Creştea în el o furie neputincioasă şi pe deasupra se simţea şi caraghios.

Şi, la urma urmelor, la ce altceva mă aşteptam eu? se întrebă. *Oricum, nu la asta!*

Drumul începu să urce din ce în ce mai mult, copacii se răriră, iar norii, dispersaţi acum, lăsau vederii o fâşie de pietriş ca o panglică subţire care şerpuia printr-o trecătoare şi ducea la un pod peste un râu, după care calea se bifurca într-un Y. Ramura stângă era blocată de o împletitură de copaci tăiaţi şi în aer se simţea mirosul greu de stârv. John

traversă cu precauţie podul şi, pe măsură ce se apropia de porţiunea aceea de drum blocată, văzu un trup gol întins ca o păpuşă dezmembrată peste copacii căzuţi. Cadavrul era umflat, iar carnea putredă cădea de pe oase. Grăbi pasul şi prinse a urca pieptiş printre dealurile care se ridicau abrupte de-o parte şi de alta. Lumina rece a lunii descoperea ramurile desfrunzite ale copacilor invadaţi de iederă, ca o barieră ridicată de vrăjitoarele unei poveşti în calea trecătorilor.

Picioarele îi sângerau deja, dar se strădui să ignore durerea încercând să se mişte, pe cât era posibil, fără să facă zgomot.

Oare care fusese cauza morţii omului acela? Era de parcă cadavrul fusese lăsat acolo drept avertisment.

Nu se aşteaptă ei să supravieţuiesc mult timp.

Odată ajuns în vârful dealului, descoperi o zonă deschisă şi plană, unde iarba fusese toată arsă în jurul unei dărăpănături de casă din piatră ce răsărea dintr-o mică depresiune la dreapta lui. Lumina palidă a lunii descoperea privirii o construcţie lătăreaţă din piatră de râu şi mortar, cu o verandă pe o latură a ei, sprijinită în piloni. Chiar peste drum, se ridica sinistru mina calcinată a unei alte case.

Şi acum ce mă fac?

Se gândi că, în cazul în care ar fi pătruns în casa aceea de piatră, era foarte posibil să dea peste cineva care să-l omoare de îndată ce-ar fi făcut primul pas înăuntru. Dar parcă Cohn spusese ceva despre nişte preoţi.

— Hei, voi cei de acolo, din casă! strigă John. Nici un răspuns.

O alee îngustă, pietruită, marca drumul spre uşă, printre tufişurile arse.

Trebuie să fac rost de haine şi de ceva de încălţat.

Cu precauţie, şchiopătând de-a lungul aleii, ajunse în faţa unei uşi negre. Întinse mâna să apese pe clanţă, dar înainte să o poată atinge, uşa se întredeschise. Omul privea fix în ochii lui John, fără să scoată nici un cuvânt şi ţinea o lumânare la nivelul feţei.

— Mi-au spus că… Am nevoie de nişte haine.

Omul în sutană lungă, neagră se dădu la o parte şi-i făcu semn lui John să intre. Silueta lui întunecată închise încet uşa care scârţâia, puse lumânarea pe un raft în perete şi pătrunse printr-o uşiţă joasă într-o magazie aflată în spatele casei. Se întoarse de îndată cu un maldăr de îmbrăcăminte în braţe. John primi hainele, remarcând abia atunci privirea goală din ochii binefăcătorului lui. *Orb?*

Nu, omul în sutană se mişca cu mult prea multă siguranţă şi ştiuse exact unde să pună hainele în braţele întinse ale lui John, care privi în jur, găsi un scăunel la stânga lui, puse hainele pe el şi începu să se îmbrace. Lenjeria – indispensabili şi tricou – era curată, albă şi moale. Se simţi mai bine de îndată ce o puse pe el. Mai era o pereche de pantaloni din tweed în carouri negre şi gri, o cămaşă aspră din lână de un verde închis şi un pulover galben tot din lână.

John nu-şi luă ochii de pe celălalt tot timpul cât se îmbrăcă.

— Eşti preot?

Fără un cuvânt, omul dădu afirmativ din cap.

— Ai făcut un legământ al tăcerii? Din nou capul se mişcă afirmativ.

John privi în jos la picioarele lui rănite şi însângerate. Preotul îi urmă privirea.

— N-ai nişte pantofi?

Din nou omul merse în magazia din spatele casei, amestecându-se cu umbrele de acolo. Era ciudat şi avea ceva înfricoşător felul liniştit în care se mişca, gândi John. Din magazie se auzi o bufnitură, apoi un scârţâit. Preotul ieşi, aducând cu el o pereche de bocanci uzaţi şi ciorapi de lână groasă, verde. John le primi cu recunoştinţă. Se aşeză pe scăunel şi îşi trase ciorapii peste picioarele lui zdrobite. Bocancii erau numărul lui, dar prea largi. Legă strâns şireturile şi se simţi mai bine.

În tot acest timp, preotul stătu tăcut în picioare, privind în jos la el.

John se ridică:

— Am venit din America să ajut şi eu acolo unde pot.

Sunt specialist în biologie moleculară. Dacă e pe aici vreun centru de cercetări, ceva…

Preotul ridică mâna să ceară linişte. Mâna lui dreaptă se strecură sub sutană, de unde scoase la iveală un carneţel şi un creion legat cu o bucăţică de sfoară. Mâzgăli ceva pe carneţel, apoi i-l dădu lui John.

Acesta merse la lumânare şi citi: „Mergi pe drumul spre Cappoquin. Sunt tăbliţe indicatoare. Vei ajunge la Caher. Acolo mai întreabă."

Preotul îi luă din mână carneţelul, rupse pagina folosită şi o ţinu deasupra flăcării de la lumânare. O lăsă să ardă în sfeşnic, apoi, când hârtia fu scrum, se duse la uşă şi o deschise. Îl conduse pe John afară şi arătă cu degetul la drumul care traversa dealul. John văzu că acesta trece printre tufe înalte şi negre, care proiectau umbre lungi în lumina lunii.

— Cappoquin, repetă John.

Preotul dădu din nou din cap şi iarăşi mâna lui dreaptă se strecură sub sutană.

John, care se aştepta să vadă carneţelul, aproape fu atins de lama lungă a cuţitului care sclipi scurt de sub veşmântul omului. John sări înapoi, iar şişul fu cât pe ce să-i taie beregata. Atacatorul lui stătea nemişcat, ţinându-şi arma sus în braţul ridicat şi întins.

Fără să-şi ia ochii de la el, John se împletici cu spatele pe aleea de piatră ce ducea spre drum.

Silueta în sutană neagră rămase ţeapănă ca o statuie ucigaşă.

Odată ajuns la drum, John se răsuci pe călcâie şi o luă la sănătoasa printre tufele negre ce străjuiau drumeagul. Acesta ba urca, ba cobora. John alerga mereu, răsuflând din greu şi privind înapoi ori de câte ori putea. Nu se opri decât atunci când ajunse într-un alt vârf de deal, unde drumul făcea la stânga, de-a lungul unei râpe. Se aşeză pe o piatră mare din marginea drumului să-şi tragă răsuflarea, dar, în acelaşi timp, şi să ţină sub observaţie calea pe care tocmai venise. Nu se auzea nici un pas de urmăritor.

Cel din casa de piatră era oare un preot adevărat? Cine

ştie, poate, unul nebun… Dar, atunci?

Cohn ştia asta? Se aştepta să fiu ucis.

Sus, în culmea dealului, era linişte, nu se auzea decât suflul încetişor al vântului în trecătoare. Mulţumi în gând pentru hainele călduroase de pe el. Şi cu toate astea, atacul acela cu cuţitul de la casa de piatră fusese un lucru ciudat, deconcertant. Lucrurile nu erau deloc aşa cum păreau la prima vedere prin părţile locului.

Îşi recăpătă suflul şi porni iar la drum cu pas normal.

Dar sunt aici şi asta contează!

Hainele de pe el miroseau a spălat proaspăt şi uscat în soare şi vânt. Le simţea calde şi străine şi, brusc, îşi dădu seama că nu are asupra lui nici urmă de act de identitate. Chiar şi în privinţa acestui fapt, Cohn avusese dreptate. John era un nou-născut pe pământul Irlandei.

Cea mai bună ascunzătoare din toată lumea asta mare! John Roe O'Neill putea privi liniştit cum funcţionează răzbunarea lui de aici şi asta fusese o mişcare cum nu se poate mai deşteaptă din partea lui.

O'Neill, cel dinăuntru, nu dădu nici un semn, iar John îi fu recunoscător pentru asta.

Lumina zorilor îl găsi în valea unui alt râu. Se opri lângă poarta unui gard din fier ruginit, care pe vremuri fusese alb. Doi piloni laţi din cărămidă străjuiau intrarea, dar mortarul căzuse, lăsând din loc în loc găuri mari, neregulate. Aleea, invadată de o iarbă crescută dezordonat, în care se deschidea poarta din fier, ducea la o pădurice de pini şi arţari. Urzici şi nalbe înalte creşteau nestingherite de o parte şi de alta a aleii. John zări nişte pietre ieşind din împletitura deasă de buruieni şi-şi dădu seama că era într-un cimitir. Îi era aproape rău de foame, iar gâtul i se uscase de tot.

Cappoquin? se întrebă el. Dar era oare cuminte să meargă acolo unde îl îndreptase preotul?

Şi, oricum, pe cine aş mai îndrăzni să întreb?

Orice fiinţă umană întâlnită aici ar putea fi periculoasă. Aceasta era lecţia pe care o învăţase de la omul în sutană neagră. Şi dacă tocmai asta îi fusese intenţia?

Râul care curgea mai la vale de drum îl chema cu apa lui rece să-i potolească măcar setea.

Am să beau nişte apă, gândi el. *Mă voi hotărî după aceea ce am de făcut.*

Nu e nimic mai pasionant decât să vezi cum se deghizează un interes oficial în convingere intelectuală.

— Sean O'Casey

Joseph Herity stătea în picioare în faţa mesei lungi, cu braţele atârnându-i de o parte şi de cealaltă a corpului, cu privirea nu tocmai fixată asupra celor trei bărbaţi importanţi aşezaţi de partea cealaltă a mesei. Era prea devreme dimineaţa – de abia dacă răsărise soarele – pentru ca privirea lui să poată să se focalizeze, iar Kevin O'Donnell, cel din mijloc, chiar în faţa lui Herity, avea o binecunoscută reputaţie de smintit, pe care, de altfel, o confirmase cu această ocazie.

Herity, după ce ascultă cu atenţie, înţelese motivul pentru care, la intrarea în încăpere, i se făcuse pielea de găină. În spaţiul acela domnea teama. Pentru Herity aceasta era precum mirosul de sânge cald în nările unui animal de pradă. Cine era oare cel înspăimântat în încăpere şi de ce anume îi era teamă? Era posibil să fie vorba chiar de toţi trei?

În afară de masă şi de cele trei scaune, camera era lipsită de orice altă mobilă. Nu era mare, cam de patru metri lungime pe trei lăţime. O fereastră înaltă, îngustă şi fără obloane era deschisă la dreapta lui Herity, încadrând ca-ntr-un tablou culoarea uşor rozalie a cerului de dimineaţă, cu soarele care abia traversa pătura subţire de nori de la orizont, undeva departe. Lumina din încăpere însă venea de la două lămpi ornamentale de pe peretele din spatele celor trei bărbaţi aşezaţi. Lămpile desenau halouri mari, galbene, pe peretele de un crem pălit.

— Te-am păstrat pentru un moment exact ca acesta,

spuse O'Donnell. Ar trebui să apreciezi faptul, Joseph. E un lucru grozav pentru un om înzestrat cu atâtea talente, recunoscute de altfel de toţi cei aici de faţă.

O'Donnell privi la dreapta şi la stânga, spre tovarăşii lui. Herity adulmecă din nou mirosul de frică vecină cu panica. Care dintre ei era?

Şi despre ce anume era oare vorba? Îi studie pe vecinii lui O'Donnell, aşezaţi de partea cealaltă a mesei.

Alex Coleman, la stânga lui O'Donnell, n-ar fi fost recunoscut de mulţi dintre contemporanii lui care lucraseră în presa Dublinului din perioada premergătoare molimei. De la moartea soţiei şi copiilor, căzuţi în mâinile unei bande spaniole, Coleman se transformase într-un cazan sub presiune, în care clocotea furia. Mâinile îi tremurau adesea, ori din cauza acestei furii, ori din pricina unei nopţi de băutură, căci se apucase de băut, aşa cum se lasă un om împins înapoi către biserică de biciul propriilor sale păcate. Trăsăturile feţei lui slabe şi ascuţite, încă tot atât de brune ca cele ale unui renegat al Armadei spaniole, căpătaseră un aspect întrebător, atent, ceva aproape furtiv, ca şi cum ar fi fost un animal de pradă care îşi evaluează din privire victima. Schimbarea cea mai dramatică era pierderea părului de pe cap. Odată bogat şi foarte negru, cu o buclă mare peste frunte, era acum ras periodic şi arăta ca o perie cu ţepii negri şi ascuţiţi.

Era o furie turbată în Coleman şi, poate, încă ceva în plus, se gândi Herity, în timp ce-şi muta privirea asupra celui din dreapta lui O'Donnell.

De data asta Herity îşi focaliză atenţia, deoarece acesta era cel mai important membru al trioului – Fintan Craig Doheny. Nici unul dintre cei trei n-ar fi admis importanţa lui, Coleman fiindcă nu dădea doi bani pe nimic, O'Donnell din mândrie, iar Doheny însuşi deoarece nu-i era felul să-şi ridice capul pentru a se remarca din mulţime.

Herity îşi dăduse toată silinţa să afle câte ceva despre Doheny atunci când acesta fusese numit Secretar cu problemele cercetării molimei în noul guvern al Irlandei Reîntregite. Doheny se născuse într-o familie din Athlone,

care dăduse mulţi preoţi şi călugăriţe, dar nici un medic „până să apară Fin”. Acum arăta ca un Moş Crăciun deghizat, fără barbă, dar cu nimic mai puţin simpatic. Avea un chip rotund şi cumsecade, încadrat de o spumă cârlionţată de păr blond deschis. Ochii foarte albaştri erau aşezaţi departe unul de celălalt şi priveau drept la lumea pe care păreau s-o găsească amuzantă.

Nu era decât o mască, decise Herity. Doheny avea buzele plate şi riduri de expresie la colţurile gurii, un nas îngust şi cam scurt cu nări adânci şi nervoase, pe care două generaţii de studenţi în medicină învăţaseră să le înţeleagă pentru propria lor supravieţuire. Aşa bonom cum părea a fi, Fin Doheny avea notorietatea unui sălbatic faţă de „leneşi”, iar freamătul nărilor lui era un semn infailibil că vulcanul avea să erupă.

Teama emana de la Doheny, îşi dădu Herity seama. Şi de la O’Donnell. Dar despre ce era oare vorba?

Cei trei constituiau Comitetul Regional pentru Coasta de Sud-Est şi fusese la origine doar un grup care se întâlnea adhoc în situaţii urgente, grup ce ajunsese să fie oficializat prin forţa lucrurilor şi prin recunoaşterea faptului că deţineau în adevăr puterea şi, în plus, ştiau cum să facă uz de ea. Kevin O’Donnell îşi asumase preşedinţia încă de la primele întâlniri, pe considerentul că el era cel care „poseda armele” – ceea ce era, de altfel, adevărat, deoarece puterea în noul guvern era împărţită între Băieţii Plăjii şi Armata Regulată. Herity ştia că acest lucru îi convenea de minune lui Doheny. Îi permitea să stea liniştit în umbră şi să „manevreze lucrurile”.

Lui Alex Coleman nu-i păsa cine deţinea conducerea Comitetului, atâta vreme cât se acţiona în vederea găsirii unei posibilităţi care să permită distrugerea în final a ucigaşilor familiei lui. Erau voci care pretindeau că Alex ar fi capabil să fugă din Irlanda şi să „infecteze până la ultimul ticălos care ar mai fi trăit în Spania”.

Tuturor celor trei le era frică de ceva, Herity simţea asta – dar oare le era frică la toţi trei de acelaşi lucru?

Kevin O’Donnell, după ce aruncă o ocheadă tovarăşilor

lui pentru încuviinţarea de a spune ceea ce avea de gând să spună şi interpretându-le tăcerea drept acord, privea acum la Herity cu zâmbetul unui ucigaş – o privire în care se citea o plăcere sadică.

Herity recunoscu privirea, fiindcă mai fusese şi în alte ocazii victima ei. De când amorsase bomba de la colţul cu Grafton Street, trăise ca un iepure fugărit, acuzat de cei ce ştiau că fusese mâna lui în tărăşenia aceea, că „ai adus mânia lui Dumnezeu asupra noastră, a tuturor”. De când izbucnise molima, trăise într-o permanentă teamă că rolul jucat de el în toată povestea va deveni cunoscut de toată lumea.

Faţă de toţi cei în care avea încredere, Herity protesta:

— De unde era să ştiu eu?

O'Donnell, pe atunci comandant regional al grupului lui Herity, refuzase să-i accepte scuza. Îl alesese pe Herity ca ţintă de bătaie şi nu scăpa nici o ocazie pentru a-l tortura psihic în mod absolut diabolic. Herity se aştepta acum la ceva ce avea să se dovedească mai rău decât orice pedeapsă anterioară. Căută să se retragă în sine şi să-şi păstreze intacte energiile pentru o eventuală încercare de a scăpa. Acest lucru îl făcea să pară şi mai masiv şi mai condensat. Herity era unul din acei oameni despre care se spune că sunt „bine împletiţi”, ca şi cum Dumnezeu ar fi stat acolo sus la el cu o pereche de andrele lungi în mâini, lucrând la substanţa omului Herity ca la o lucrătură de mână, până când sfârşise de croşetat întreaga lui persoană.

Nereuşind să interpreteze corect atitudinea lui Herity, O'Donnell îşi spuse: *Herity ăsta! Se comportă de parcă ar fi proprietarul fiecărui centimetru pe care îl ocupă!*

— Să ştii că nu-i locul acum să ne joci nouă rolul principal din învierea din Săptămâna Paştilor! spuse Kevin O'Donnell şi-şi plimbă o privire dispreţuitoare pe toată lungimea trupului lui Herity, întorcându-se în final la faţa acestuia.

— Unii dintre noi vom reuşi să trecem prin asta, spuse Alex Coleman ca şi cum până atunci avusese o discuţie particulară cu el însuşi şi numai acum considerase necesar

să facă publice aceste cuvinte.

Kevin O'Donnell privi spre Coleman:

— Ce spui tu acolo, Alex?

— Dacă măcar unul dintre noi reuşeşte să supravieţuiască, spuse Coleman, poate răspândi molima printre ei, îi poate face să guste din această Ciumă Albă! Scuipă pe podea lângă scaun şi privi în jur, sperând să găsească undeva pe acolo o sticlă, care să-i potolească setea ce-l cuprinsese.

— Ah, da, spuse Kevin O'Donnell, gândindu-se că erau momente când Coleman părea un pic sărit de pe fix. Întorcându-şi atenţia spre Herity, spuse:

— Încă am în vedere vechile tale greşeli, Joseph. Şi adăugă pe un ton grav şi trist: Ar trebui şterse, complet uitate, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Nici unul dintre noi nu are vreun trecut, spuse Coleman.

— Alex are dreptate, spuse Kevin O'Donnell. Nu mai contează decât faptul că suntem toţi patru aici şi că suntem încă irlandezi.

Fin Doheny îşi drese glasul:

— Numai Dumnezeu ştie unde putea ajunge omul acela până acum, Kevin.

Herity deveni brusc foarte atent. Ahhh! Asta era teama. Era ceva în legătură cu tot acel material despre John Roe O'Neill pe care trebuise să-l înveţe pe dinafară înainte de întâlnire – profilul venit din America, toată istoria cazului şi, apoi, raportul Finn Sadalului asupra celui ce-şi spunea John Garrech O'Donnell.

— Joseph, ai studiat, nu-i aşa, tot materialul acela pe care ţi l-am dat? întrebă Kevin O'Donnell.

Iată spaima, asta este! se gândi Herity. *Ceva în toată această poveste îi înspăimântă.*

Herity dădu afirmativ din cap.

— Americanul ăla care-şi zice O'Donnell hoinăreşte de multe zile pe pământul nostru de când l-am lăsat să treacă atunci la Kinsale, spuse Kevin O'Donnell. Până nu suntem siguri cine este, nici un rău nu trebuie să-l atingă pe acest

om.

Nările îi tremurau, dar vocea lui Doheny era egală; se aplecă în faţă peste masă:

— I-ai citit descrierea? Este *fffoarte* sugestivă în lumina profilului primit de la americani despre O'Neill.

— Mare păcat că n-aţi trimis mai de mult descrierea asta şi Finn Sadalului, spuse Kevin O'Donnell şi în vocea lui se citea un dispreţ amar.

— Dar v-am cerut să fiţi atenţi la oricine ar fi pretins că lucrează în biologie moleculară, îi răspunse Doheny. În vocea lui era o asprime pe care oricare dintre studenţi ar fi recunoscut-o pe dată.

— Am crezut că americanul se dă doar mare, spuse Kevin O'Donnell. Cică ar fi venit în Irlanda din mărinimie!

— Şi unde, exact, e acum? întrebă Coleman.

— Colindă dealurile din jurul Youghalului, spuse Kevin O'Donnell. A spus că e şi el un O'Donnell, aşa ca mine, şi am crezut că merită să-şi încerce norocul. Dar nu va fi greu de găsit.

— Dar e încă în viaţă? întrebă Coleman.

— Păi tocmai asta ar putea afla Joseph.

— Dar susţii că ar fi fost văzut, continuă Doheny.

Abia acum, dându-şi seama de unde izvora spaima comitetului, Herity spuse:

— Doar nu credeţi că John O'Donnell ăsta este…

— Nu-i treaba ta să ne întrebi pe noi ce credem! se răsti la el Kevin O'Donnell. Tu eşti aici ca să execuţi ordinele pe care le primeşti!

— Aşa cum am executat şi în trecut ordinele pe care le-am primit de la tine, spuse Herity.

— Da, dar exagerând în acelaşi timp unele dintre ele! În tonul lui Kevin O'Donnell se citea clar că nu are de gând să împartă vina pentru fiascoul cu bomba din Grafton Street.

— Dar voi sugeraţi că iancheul ăsta ar putea fi Nebunul în persoană, nu? insistă Herity.

— Şi că se plimbă ca vodă prin lobodă acolo unde ar putea fi omorât una-două, spuse Doheny.

— Dar ce legătură am eu cu toate astea? protestă

Herity. Acum înţelegea: spaima…, da, panica! Nebunul aici în Irlanda! Şi ce căuta aici? Adusese cu el o molimă şi mai teribilă ca să-i extermine şi pe supravieţuitori? Nu mai era nevoie de explicaţii suplimentare pentru Herity. Dacă americanul ăla rătăcitor era Nebunul, atunci el, Herity, se procopsise cu ceva mult mai nimicitor ca molima.

— Nu eu l-am lăsat să treacă de parcă ar fi fost un turist în vizită, spuse Herity.

— Fii politicos şi vezi să nu-ţi pierzi limba! izbucni Kevin O'Donnell. Nu eşti decât un soldat! Şi un zâmbet bestial îi lărgi toate trăsăturile.

Herity îşi simţi privirea atrasă ca de un magnet de zâmbetul acela, apoi întoarse capul şi privi pe fereastră la cerul înnorat: se făcuse ziuă. Şi avea să plouă. *Nemernicul ăsta de Kevin O'Donnell! Toţi O'Donnellii sunt nişte nemernici!*

Doheny umplu liniştea tensionată a încăperii cu vocea lui joasă şi calmă:

— Joseph, vrem să te duci acolo şi să-l găseşti. Vezi să nu i se întâmple nimic. Nu trebuie să-l faci să suspecteze ceea ce credem noi despre el. Doar stai cu ochii pe el şi raportează. Nu vrem să ştim decât dacă este sau nu O'Neill.

— Şi eu de unde o să ştiu asta? Herity privi fix la lucirea de spaimă din ochii lui Doheny.

— Fă-l să se deconspire singur.

— Păcat că nu poate fi interogat aşa cum trebuie, mare păcat! spuse Coleman. Tremura şi privi în altă parte, întrebându-se dacă ceilalţi ar avea ceva de obiectat în momentul în care el s-ar ridica şi ar ieşi să caute de băut.

— Numai Dumnezeu ştie ce murdărie a mai adus cu el în buzunar, spuse Doheny.

— N-are buzunare. L-am despuiat complet, spuse Kevin O'Donnell.

— Şi i-aţi aruncat şi actele! spuse Doheny, iar nările îi tremurară.

— Şi ce-ai vrea tu, să păstrăm toate zdrenţele aduse de cei de pe coşciugele plutitoare? întrebă arţăgos Kevin O'Donnell.

— Dar mâncarea aţi împărţit-o între voi şi i-aţi luat şi banii, de asta sunt sigur, spuse Doheny. Mare minune ar fi să nu fi împrăştiat chiar voi o nouă molimă!

— Pun pariu pe ce vrei că nu-i decât un alt vagabond de american, spuse O'Donnell, dar în vocea lui se citea acum clar încercarea de defensivă temătoare.

— Paaah! Doheny dădu din mână ca şi cum ar fi alungat fumul unei ţigări. Dacă e într-adevăr O'Neill, omul ăsta e capabil să se aşeze cu fundul pe un butoi cu praf de puşcă şi să aprindă fitilul. E felul lui să facă pe sacrificatul pentru o cauză. Dacă-l supărăm, apasă pe buton, iar noi cădem toţi cu fundurile în ulei clocotit, asta-i mai mult ca sigur.

— Fii atent, Joseph! spuse Kevin O'Donnell. E un om foarte periculos. Te trimitem să scoţi la păscut o cobra! Doheny scutură din cap:

— Dar dacă e O'Neill, omul ăsta e cel mai valoros din lume – pur şi simplu pentru ce are în capul ăla al lui.

— Şi ce facem dacă nu e Nebunul? întrebă Herity. Kevin O'Donnell dădu din umeri:

— În acest caz o să te alegi cu o plimbare frumoasă prin văile şi dealurile minunatei noastre patrii. Şi, cine ştie? e posibil să petreceţi seri de conversaţie măreaţă în jurul focului de tabără. Trebuie să te împrieteneşti cu el. Ai înţeles?

— Şi cât timp trebuie să dureze plimbărica asta?

— Şi toată iarna, dacă e nevoie, spuse Kevin O'Donnell. Decizia a fost luată la cel mai înalt nivel. Nu trebuie cu nici un preţ răsturnat sacul ăsta cu şerpi tocmai acum!

— Poate că americanii vor fi în stare să ne pună la dispoziţie harta dentară sau amprentele lui O'Neill, spuse Doheny. Treaba ta e să-l ţii acolo *viu* până facem noi identificarea exactă.

— Deci nu putem să ne permitem să-i dăm drumul liber şi nici să-l omorâm până nu ştim sigur, spuse Herity. Dar este oare înţelept să le dăm americanilor de înţeles că s-ar putea să-l avem în mână pe O'Neill? Ştiţi care ar putea să le fie reacţiile dacă ar afla asta?

— Noi credem că lor le e mai frică de O'Neill decât ne e

nouă, spuse Doheny. Frică de o nouă molimă care să afecteze pe toată lumea, şi bărbaţi, şi femei.

Alex Coleman privi lung la Herity:

— Nu mai ai voie să mai faci greşeli de aici încolo, mă auzi?

— Să fii nelipsit de lângă el, lipitoarea lui, spuse Kevin O'Donnell. Nici un cuvânt să nu scoată, nici să se cace fără ştiinţa ta. Şi totul trebuie să ne parvină nouă.

— Am aranjat să ia cineva legătura cu tine pe drum, spuse Doheny. Rapoarte scrise prin curier.

Herity făcu o grimasă. Nu existau secrete pentru cei din cameră. Toţi ştiau că el fusese răspunzător de bomba din Grafton Street.

— Vreţi acum ca eu să fiu acela care curăţă rahatul vostru, doar din cauza acelei bombe, spuse el.

— Nu eşti tu cel care i-a aruncat în aer nevasta şi plozii lui O'Neill? spuse Kevin. E chiar ceva poetic în toată treaba asta – să fii tocmai tu cel care află dacă este sau nu vorba de Nebun. Tu ai o motivaţie specială!

— Mi s-a spus că eşti foarte familiarizat cu ţinuturile din jurul Youghalului, spuse Doheny.

— E un loc periculos, spuse Herity. În rapoartele voastre scrie că un preot nebun mai mai că a băgat cuţitul în el.

Kevin O'Donnell zâmbi:

— Doi dintre băieţii mei au înnoptat în ruina de vis-à-vis. L-au auzit pe american zbierând. Li s-a părut foarte amuzant.

— Eu unul am palpitaţii doar când mă gândesc la o asemenea posibilitate, spuse Doheny.

— Dar s-ar putea să nu fie vorba de Nebun, insistă Kevin O'Donnell. Mai sunt şi alţi suspecţi care bântuie prin jur. Britanicii sunt în urmărirea a doi dintre ei chiar în momentul acesta. Păgânii din Libia nu spun nimic, dar la ei nu prea e locul potrivit pentru a te ascunde. Acest John Garrech O'Donnell ar putea fi marele premiu.

Alex Coleman îşi concentra atenţia asupra lui Herity, iar în privirea lui se citea clar îngrijorarea:

— Să fii atent cu el, Herity! Dacă moare O'Neill şi află

cei „din afară” de asta, s-ar putea să ne administreze o doză rapidă de sterilizare atomică. Buzele lui Coleman se strânseră într-un rictus urât.

Lui Herity i se uscă brusc gura.

— Au fost puse pe tapet şi discutate tot felul de posibilităţi, Joseph, spuse Kevin O’Donnell. S-a sugerat între altele faptul că unele puteri aflate în afara ţării noastre, în eventualitatea găsirii unei cure pentru molimă, ar păstra-o doar pentru ei. Apoi, aflând despre locurile pe unde se vântură Nebunul, ne-ar administra nouă un pic de atomică, reuşind astfel să omoare toate muştele dintr-o lovitură, aşa cum ne-a amintit atât de amabil Alex.

Herity nu putu decât să bată de câteva ori scurt din pleoape, auzind problema pe care tocmai i-o puseseră în faţă.

— Dar pe cine suspectăm noi dintre cei din afară? întrebă Herity. Pe americani sau pe ruşi? Care dintre ei este în stare de aşa ceva?

Doheny scutură din cap:

— Ce importanţă are pentru furnică a cui este talpa care o striveşte?

Seara, când toţi turiştii plecau, noi, băieţii, urinam pe Blarney Stone[8]*. Aveam un sentiment ciudat de superioritate atunci când vedeam turiştii sărutând exact locul unde noi ne văzusem urina galbenă şi frumoasă stropind totul în jur.*

— Stephen Browder

Era un peisaj din preistorie, un lac absolut neatins de vânt, negru şi plat, sub un strat de ceaţă matinală, care plutea la vreun metru de suprafaţă. Ca un fundal pictat pentru lac şi stratul de ceaţă, se ridica un munte verde, al cărui vârf doar se scălda în lumina soarelui.

John se făcuse ghem într-o pădurice de pini scoţieni, lângă malul vestic, şi asculta. Se auzea un plescăit slab, ritmic şi ameninţător, de undeva din ceaţă. Tremurând de frig, îşi frecă braţele peste mânecile galbene ale puloverului aspru de lână. Se împlineau şase săptămâni de când nu mai văzuse o altă fiinţă umană, deşi i se părea mereu că cineva îl urmăreşte, ascuns în fiecare umbră, de la distanţă, doar noaptea apropiindu-se cu gândul de a-l omorî.

Ce era oare plescăitul acela ritmic?

Petrecuse ultimele trei săptămâni într-o mică colibă din pietre aşezate ordonat una peste alta, aciuit acolo, înecat în propria lui ezitare, până când rezervele de mâncare găsite înăuntru se terminaseră. Coliba era ca un cuib ascuns într-o scobitură de munte, în partea de vest a lacului, iar în jur nu

[8] Blarney Stone – Piatra de la Blarney, inscripţionată cu rune. La locul respectiv se ajunge foarte greu. Piatra se află în interiorul Castelului din Blarney. Se spune că oricine sărută piatra va avea uşurinţă în vorbire şi un dar neîntrecut în a face complimente şi a minţi cu dezinvoltură, fără măcar să roşească (n.t.).

se vedea nici o altă aşezare omenească. Pe uşă găsise prinsă o scândură pe care erau scrise următoarele cuvinte: *„Aceste locuri care au cunoscut odată viaţa şi dragostea au fost părăsite. În cămară e mâncare, pe pat aşternut curat, rufărie în şifonier şi vase în bucătărie. Am lăsat locul curat şi în deplină ordine. Te rog, omule, fă la fel! Cine ştie, poate, într-o bună zi, va fi din nou dragoste aici.”*

Nici o semnătură.

John găsise coliba la capătul unei alei înguste, năpădite de iarbă. Acoperişul ei înalt din paie fusese protejat de un strat gros de conuri de brad. John fu uimit când o zări stând acolo neatinsă, după ce văzuse pe drum numai scrum şi ruine. Acoperişul recent cârpit şi coliba de sub el alcătuiau un tablou idilic, de linişte, aşa cum era înconjurată de un câmp de ferigi şi buruieni înalte, punctat din loc în loc de roşul viu al unor floricele de câmp anonime. De o parte şi de alta a aleii erau tufe de mure, cu fructe coapte pe vrej. Flămând şi însetat, a cules şi a mâncat mure până ce degetele şi buzele i s-au pătat de zeama lor. Ajuns în faţa colibei, se opri în dreptul scândurii de lemn deschis la culoare cu literele ei arse frumos scrise. Citi cuvintele de la un cap la altul de mai multe ori, simţindu-se oarecum pierdut că nu le poate descifra sensul. O’Neill dinăuntru începu să se agite şi furia ameninţă să pună stăpânire pe el. Îl străbătu o dorinţă aprigă să smulgă scândura de pe uşă, chiar întinse mâna către ea, dar degetele i se opriră la doar câţiva centimetri, apoi se îndreptară spre clanţă. Simţi sub palmă apăsarea ei şi uşa se deschise scârţâind.

Înăuntru era miros de umezeală, de cenuşă veche şi fum de tutun amestecat cu iz de mâncare, toate invadând o mică cameră de zi, cu un covor oval împletit de mână, peste cărămizile podelei, întins frumos între două balansoare, aşezate cu faţa la un mic cămin. De o parte a acestuia era un vraf ordonat de lemne de foc, peste care stătea o farfurioară cu chibrituri. Remarcă cergile de pe spătarul celor două balansoare: lucru de mână. Un coş cu lână de croşetat odihnea cuminte lângă unul dintre balansoare, iar în el, evident neterminat, era un ghem de

împletitură din care ieşeau două andrele lungi, roşii, parcă aşteptând pe cineva să se întoarcă şi să le facă din nou să clincăie ca de obicei.

John închise uşa după el. Era oare cineva înăuntru? Ar fi ieşit să vadă de ce scârţâie uşa. Dădu ocol balansoarelor şi deschise o uşă îngustă şi joasă care dădea într-o bucătărioară cu o masă de lemn pătată de folosinţă şi o chiuvetă micuţă. Era parcă o casă de păpuşi: vase curate, rânduite lângă chiuvetă. Undeva bâzâia o muscă. Conserve stivuite în ordine într-un dulap. Dintr-o cutie de tablă uitată deschisă, în care era făină, venea miros de mucegai.

Se simţea umezeala în toată cabana. Oare putea îndrăzni să facă focul? Va veni cineva să vadă ce-i cu fumul?

Dormitorul, aflat în cealaltă parte a camerei de zi, avea un pat cu aşternutul curat şi cuvertura îndoită, parcă invitând pe cineva să intre în el şi să se culce. Cearceafurile erau umede. Trase păturile de pe pat şi le întinse peste balansoare înainte de a face focul. Se decise să rişte. Locul ăsta parcă fusese făcut la comandă pentru un călător rătăcit. Irlanda nu era de fel ceea ce se aşteptase el.

Dar la ce mă aşteptam eu, de fapt?

Ştia că era o întrebare la care se va întoarce de multe ori în viitor şi se îndoia că va găsi vreodată răspuns. Şi nici nu era ceva ce se cerea analizat în amănunţime.

Când părăsi cabana, trei săptămâni mai târziu, luă cu el ultimele patru conserve de peşte şi închise uşa, pe care era încă prinsă scândura cu mesajul. În urma lui, casa rămase curată, aşa cum o găsise.

Dinspre lac, plescăitul acela ritmic se auzea din ce în ce mai tare.

Privi fix în direcţia din care venea zgomotul. Se desluşea ceva întunecat, ca o pată neagră, printre perdelele de ceaţă.

Din neguri, se ivi o barcă lungă cu două vâsle, dintre care una se odihnea în lăcaşul ei. Aluneca prin ceaţa ciudat de nemişcată, iar vâsla scârţâia încetişor, între lungi pauze, fiecare bătaie un plescăit scurt. Cerculeţe concentrice se

formau la fiecare intrare a vâslei în apă, lărgindu-se apoi rapid, în vreme ce barca se apropia de malul aflat chiar sub păduricea de pini tineri unde se ascundea John. Acesta privea ca-n transă, ca vrăjit de boarea de eternitate a scenei. Barca era neagră, iar corpul ei lung tăia apa ca şi când s-ar fi aflat în ea de când lumea.

John desluşi înăuntru trei siluete – una ghemuită în partea din faţă şi alta spre spate. Cel care vâslea purta veşminte negre. Chiar şi pălăria îi era neagră.

Se întrebă dacă n-ar fi cazul s-o ia la sănătoasa din ascunzătoarea lui. Ce pericole stăteau la pândă în barca aceea neagră? Îl studie mai atent pe vâslaş. Mâinile care ţineau vâsla erau albe şi ieşeau în evidenţă în tot acel negru. Mişcările umerilor îi reţinură o clipă atenţia: muşchii puternici ai spatelui celui de la vâslă împingeau barca înainte cu fiecare nouă bătaie.

Pe măsură ce barca se apropia de malul unde se afla John, acesta se dumiri că atât mogâldeaţa albastră din spatele bărcii, cât şi balotul de un verde întunecat de la botul ei erau şi ele forme umane. De sub albastru răsăreau două picioare îmbrăcate în gri, o mână care ţinea strâns la gât gluga unei haine care-l apăra pe omul în albastru de ceaţa îngheţată. Pe neaşteptate, din gluga albastră, se ivi capul cu părul blond palid al unui tânăr. Ochii aurii cu pete verzui priviră drept spre John, ascuns în păduricea de pini.

Ce să fac? Să fug? se întrebă John. Nici nu ştia ce anume îl ţinea ţintuit în loc. Tânărul din barcă îl văzuse fără îndoială, dar nu spusese nimic celorlalţi.

Barca aluneca printre trestiile înalte de la mal. Mogâldeaţa verde se ridică şi se transformă într-un bărbat cu capul descoperit, cu păr lung curgându-i în plete dezordonate, blonde, cu faţa îngustă aproape efeminată, cu nasul cârn şi bărbia ascuţită – un chip dominat de ochii de un căprui deschis. Iar John simţi ochii aceia căprui, atunci când se pironiră asupra lui, ca pe un impact fizic. Rămăsese ca ţintuit în loc printre pini. Fără să-l părăsească o clipă din ochi pe John, omul scoase o căciuliţă verde şi şi-o trase pe cap. Apoi ridică de jos un rucsac verde uzat şi-l aruncă pe

umărul stâng, trecându-şi braţul printr-o singură baretă.

Vâslaşul se ridică şi el în picioare şi scoase o vâslă din lăcaşul ei, folosind-o ca pe un băţ lung cu care împingea în fundul malului pentru a propulsa barca înainte printre trestii. Aceasta se opri brusc cu o smucitură, dând de fund la o jumătate de pas doar de malul ierbos şi moale, care forma ca o fâşie îngustă între pini şi trestii. La un gest al omului de la vâslă, tânărul se ridică şi sări peste bord, bălăcindu-şi picioarele în apă şi împingând barca până în gura fâşiei.

Apoi vâslaşul se întoarse. John se trezi faţă în faţă cu un chip de un palid cadaveric sub pălăria neagră de fetru. Şuviţe subţiri de păr negru, albit pe ici pe colo, se iţeau de sub pălărie. Ochii erau de un albastru electric deasupra unui nas ascuţit şi curbat ca prova unui vas, o gură subţire, aproape lipsită de buze şi o bărbie ascuţită aproape ascunsă de o barbă rară, crescută în ţepi aspri, deasupra gulerului înalt.

Un preot! se gândi John şi-şi aminti de omul cu cuţitul din casa de piatră.

Preotul se echilibră pe picioare în balansul bărcii, privi spre John şi întrebă:

— Şi tu cine mai eşti?

Tonul vocii lui era sănătos, ferm, dar tot aşa i se păruse la început şi comportarea călugărului negru de la casa de piatră.

— Sunt John O'Donnell.

Omul din botul bărcii dădu din cap ca şi cum cuvintele lui John ar fi dezvăluit o informaţie importantă. Preotul îşi făcu doar buzele lui subţiri pungă şi zise:

— După cum vorbeşti, pari a fi american. John nu răspunse.

Tânărul lipăi până la vârful bărcii şi încercă fără succes să tragă.

— Dă-i pace, băiete! spuse preotul.

— Dar voi cine sunteţi, oameni buni? întrebă John. Preotul privi către tovarăşii lui:

— Ăsta de aici este Joseph Herity, un hoinar ca şi mine.

Băiatul… Preotul nici nu ştia dacă are un nume. Nu vrea să vorbească. Cei care mi l-au dat spuneau că a jurat să nu mai scoată nici un cuvânt până ce nu-şi va fi regăsit mama.

Şi din nou preotul privi la John:

— Iar eu sunt părintele Michael Flannery, din ordinul Maynooth. Herity interveni:

— Scoate-ţi pălăria, părinte Michael şi arată-i dovada.

— Taci! Părintele Flannery părea speriat.

— Fă-o! ordonă Herity.

Încet, preotul îşi scoase pălăria, dând la iveală pe frunte cicatricea parţial vindecată a unei cruci înscrise într-un cerc.

— Unii acuză biserica pentru toate necazurile noastre, spuse Herity. Şi-i însemnează pe slujitorii ei cărora li s-a permis să trăiască – crucea într-un cerc pentru catolici şi o cruce simplă pentru protestanţi. Aşa ca să-i poţi deosebi, mă înţelegi?

— Sunt vremuri sălbatice, spuse părintele Michael. Dar mântuitorul nostru a suferit mai rău. Îşi puse la loc pălăria pe cap, ridică din fundul bărcii un rucsac voluminos albastru şi coborî printre trestii. Luându-l de mână pe băiat, plescăi prin apă spre mal şi amândoi se opriră la numai câţiva paşi de John.

Fără să se întoarcă, preotul întrebă:

— Vii cu noi, domnule Herity?

— Şi de ce n-aş veni cu voi, mă rog? întrebă Herity. Aşa o companie plăcută! Coborî şi el din barcă şi, împroşcând apă în jurul lui, ajunse la mal şi îl depăşi pe preot şi pe băiat, oprindu-se chiar în faţa lui John, în umbra pinilor. Herity îl măsură pe american din vârful picioarelor până în creştetul capului. Oprindu-se, în final, cu privirea drept în ochii lui John, întrebă:

— Şi ce caută un american printre noi?

— Am venit să ajut.

— Ah, ai deci un leac pentru molimă?

— Nu, dar sunt specialist în biologie moleculară. Trebuie să existe vreun loc în Irlanda unde să-mi pot pune şi eu talentele în valoare.

— E laboratorul de la Killaloe, spuse Herity.

— E departe de aici?

— Cam depărtişor…, spuse Herity. Părintele Flannery se apropie de Herity:

— Ajunge, domnule Herity! Omul ăsta s-a autoexilat pentru a veni aici, din pură bunătate. Chiar n-ai nici un pic de respect?

— Ia te uită, domnule, vrea şi respect acum! chicoti Herity.

John găsi că tonul nu era tocmai plăcut. Herity ăsta avea şi aspectul şi vocea unui individ ascuns şi periculos.

Preotul se întoarse aproape cu spatele la John. Cu braţul întins în mâneca neagră spre nord, de-a lungul lacului, cu mâna lui osoasă cu degetele toate strânse după un vechi obicei irlandez, acesta spuse:

— Laboratorul este într-acolo, la o distanţă bunicică de mers, domnule O'Donnell.

— De ce nu l-am însoţi şi noi o bucată de drum să-i arătăm ce inimi bune avem şi cât de recunoscători îi suntem? întrebă Herity. Şi, oricum, are nevoie de ajutorul nostru, că altfel o va lua pe căi greşite…, Herity scutură din cap cu un aer sumbru. Trebuie să ne asigurăm că nu e sub o „vrajă neagră".

Părintele Michael privi scurt înspre păduricea de pini, apoi în sus spre drumul care înconjura lacul şi se vedea printre copaci.

— Puteri mai presus de noi conduc acum lucrurile, spuse Herity cu o seriozitate batjocoritoare în glas. Doar şi dumneata ai spus asta, părinte Michael, noaptea trecută când am găsit barca. Privi înspre aceasta. Cine ştie, poate că e o barcă vrăjită, care ne-a adus special aici în ajutorul americanului.

John recunoscu la Herity accentul bunicului McCarthy, dar undeva din adânc venea o undă de dispreţ.

— Nu-i nevoie să vă deranjaţi, găsesc şi singur drumul, spuse John.

— Ahhh, dar e periculos, un om singur prin părţile astea, spuse Herity. Patru împreună e mai sigur. Ce zici, părinte

Michael? Nu s-ar cădea să ne comportăm ca nişte gentlemeni creştini şi să-l conducem pe iancheul ăsta de ispravă la laborator?

— Ar trebui să-l avertizăm că nu va fi un drum uşor, spuse părintele Michael. Va dura poate o lună de zile. Tot timpul pe jos, de asta sunt sigur.

— Bineînţeles, părinte, dar cel ce-a făcut timpul nu s-a zgârcit cu el. Am putea fi patru călători, străbătând cu piciorul pământul ţării şi culegând imaginile triste ale bietei noastre Irlande. Ohhh, iar iancheul chiar are nevoie de ghizi băştinaşi şi prietenoşi lângă el, nu?

John simţi că între cei doi se purta parcă o dispută, iar tonul lui Herity ascundea în el un soi de umor răzbunător. În tot acest timp, băiatul stătu cu capul în jos, aparent nepăsător.

Când văzu că părintele Michael nu răspunde, Herity spuse:

— Ei bine, atunci o să-l conduc eu singur pe iancheu, de vreme ce bunul părinte nu se ridică la datoria lui creştinească. Herity se întoarse uşurel spre stânga lui, înspre drumeagul ce ducea printre copaci până la cărarea îngustă de-a lungul lacului. Hai, iancheule, la drum!

— Mă cheamă O'Donnell, John Garrech O'Donnell. Cu politeţe calculată, Herity spuse:

— Ahh, n-am vrut să te ofensez, domnule O'Donnell. Dar bineînţeles, mai ales că O'Donnell este un nume grozav. Am cunoscut mulţi O'Donnell şi nu chiar toţi puteau fi bănuiţi că ar fi capabili să-ţi ia beregata noaptea. Iancheule, asta e aşa, un fel de a zice.

— Tot n-ai isprăvit, domnule Herity? întrebă părintele Michael.

— Dar tocmai îi explicam domnului O'Donnell. Noi nu vrem de fel să-l ofensăm doar, nu? Se întoarse din nou spre John: Mai avem şi alţi ianchei, după câte mi s-a spus, niscaiva franţuji, nişte canadieni, un britanic sau doi şi chiar o echipă de mexicani... pe ăştia i-am prins când au venit navele de război. Dar nici unul cred aşa de nebun să se aventureze până aici. Cum ai trecut printre navele de

război, domnule O'Donnell?

— Ce altceva puteau face decât să mă ucidă sau să mă lase să trec? întrebă John.

— Păi, asta e! Mare risc ţi-ai luat! spuse Herity.

— Există oameni în America care ar vrea să ajute, spuse John. Ce era oare cu Herity ăsta? Ce avea de gând? Prea multe lucruri rămăseseră nerostite în ceea ce spunea.

— Să ajute, spuse Herity. Poate chiar să readucă la viaţă toate frumoasele domnişoare? Haida, deh!

— Măcar de-am fi în stare s-o facem, spuse John. Împreună cu toate femeile şi copiii omorâţi de bombele teroriştilor.

O pală de furie neagră ameninţă chipul lui Herity, dar trecu. Vorbi cu amabilitate:

— Şi ce ştii dumneata, domnule O'Donnell, despre bombele astea?

— Ştiu şi eu ce-am citit din ziare, minţi John.

— Ziare! spuse Herity. Nu-i acelaşi lucru ca atunci când te afli în prezenţa unei bombe adevărate.

— Discuţia asta n-o să-l ducă pe domnul O'Donnell la laborator, interveni părintele Michael. N-ar fi cazul să pornim la drum?

— Să pornim, zici? întrebă Herity. Ia uite, vine şi Dumnezeu tatăl cu noi! Va fi măreţ, ce mai, domnule O'Donnell, să purcedem la drum cu binecuvântarea Domnului după noi!

Fără să riposteze, părintele Michael îi dădu ocol lui John şi începu să urce potecuţa care ducea la drum. Băiatul, strângând cu o mână jacheta lui albastră la piept, alergă să-l prindă din urmă şi-şi potrivi pasul după cel al preotului, rămânând în spatele acestuia.

— Hai, vino, domnule O'Donnell! spuse părintele fără să se uite în urmă.

John se întoarse cu spatele la Herity şi porni. Îl auzi pe Herity făcând paşi mari în urma lui, ţinându-se mult prea aproape şi făcându-l să se simtă stânjenit. Dar preotul va merge la laborator, de asta John era sigur. Şi astfel va fi condus chiar în inima efortului irlandez de a combate

ciuma!

În ceea ce-l privea, Herity resimţea o imensă insatisfacţie în urma schimbului de cuvinte dintre el şi acest *O'Donnell.* Omul putea fi foarte bine exact ceea ce susţinea că este. Şi atunci? Doar un gogoman cu ţeasta chealã şi care nu corespundea deloc cu descrierea Nebunului...

Herity blestemă în gând.

Însărcinarea lui dăduse greş şi lucrul cel mai greu de suportat era faptul că ştia că blestematul de Kevin intenţionase să-l zeflemisească. Şi în plus îl mai încălecase şi cu părintele Michael în ultimul moment. Iar părintele care refuzase să abandoneze băiatul acela cu faţa bolnăvicioasă! Un mocofan necioplit şi inutil! Totul în misiunea asta era odios. Ei bine, cu cât începea mai repede, cu atât termina mai curând.

Herity, pornind după O'Donnell, se instală imediat în spatele lui, urmărind mişcările omului, tresărirea umerilor sub puloverul gros de lână.

Al meu eşti! gândi Herity. *Dacă eşti într-adevăr O'Neill ...!* Herity contemplă misiunea cu ceva mai mult umor – să-l dezbrace verbal pe O'Donnell de straturile care-l ascundeau, ca pe o ceapă de foile ei uscate sub care se închisese carnea dulce şi lăcrimoasă.

Părintele Michael ajunsese la drum şi acum îl ajuta pe băiat să treacă peste parapetul de piatră. Se opriseră şi priveau spre O'Donnell şi Herity care urcau spre ei.

Herity ăsta e un individ rău, gândi părintele Michael. Trăia la graniţa blasfemiei la fiecare secundă, încercând mereu să găsească slăbiciuni la cei din jurul lui. Ceva în interiorul lui Herity, ceva viciat şi crud, iubea durerea. Americanul nu ar fi în siguranţă singur cu Herity. Puterea din Dublin fusese înţeleaptă când hotărâse completarea grupului în acest fel.

O'Donnell ajunse la drum, suflând din greu, după urcuş. Herity, chiar în spatele lui, ezită la capătul parapetului, privind în jos la drumul pe care veniseră.

Tot timpul priveşte în urmă, Herity ăsta, gândi părintele Michael, *iar în urma lui sunt lucruri negre şi rele!*

Părintele se întoarse uşurel şi întâlni privirea americanului care îl învăluise cântăritoare. Ar putea fi acesta cu adevărat Nebunul? Avea un aer ciudat, asta era sigur. Ei bine, puterea de la Dublin lăsase să se înţeleagă clar că la această întrebare Herity trebuia să răspundă şi nu el. Cei de acolo spuseseră că el, părintele Michael, trebuia doar să se asigure că Herity nu-i va face nici un rău lui O'Donnell. Iar părintele Michael nu întrebase: „De ce tocmai eu?" Ştia.

Pentru că Herity mi-a salvat viaţa. Suntem legaţi unul de altul, Herity şi cu mine, legaţi prin legământul ruşinii. Puterea din Dublin ştie ce s-a întâmplat la Maynooth.

Aranjându-şi rucsacul pe spate, părintele Michael o porni în lungul drumului spre nord. Îi auzea pe O'Donnell şi pe Herity înapoia lui. Băiatul se grăbise să se alăture preotului, ca şi cum ar fi căutat protecţie lângă el.

E viaţa ta, băiete, gândi părintele, *şi-ţi doresc să ţi-o duci în bucurie. Dar tare aş vrea să poţi vorbi!*

Deodată Herity se puse pe cântat – „The Wearing of the Green" – „Să-ţi fie steagul verde strai". Ecoul cuvintelor răsuna în toată valea.

Herity avea o voce frumoasă, remarcă părintele, dar alegerea tocmai a acestui cântec pentru ocazia de faţă… Părintele scutură din cap descumpănit.

Nu există adevăr pe lume de care să-mi fie frică că va fi scos la lumină.

— Thomas Jefferson

Fintan Craig Doheny se găsise mai bine de cinci minute într-o discuţie între patru ochi cu Kevin O'Donnell, înainte să-şi dea seama că era în joc însăşi viaţa lui. Doheny ştiuse dintotdeauna că O'Donnell era un ucigaş, dar socotise că nevoia de experienţă medicală pe care o reprezenta el, Doheny, constituia o protecţie suficientă.

După toate aparenţele, însă, nu!

Se întâlniseră, la cererea lui Kevin, într-una din noile celule-birou din Închisoarea Kilmainham. Lui Doheny nu-i plăcea Kilmainhamul. Alegerea ei ca bază centrală de comandă a Dublinului fusese o idee a Finn Sadalului bazată pe „raţiuni istorice". Lui Doheny locul îi repugna. De fiecare dată de câte ori traversa curtea interioară, înconjurată de parapetul ei înalt, protejat de sârmă ghimpată, cu imensul luminator curbat deasupra, nu se putea împiedica să nu se gândească la cei care trăiseră sau muriseră în celulele minuscule aflate de jur împrejur: Robert Emmet, Patrick McCann, Charles Parnell[9]…

---

[9] Emmet, Robert – patriot irlandez (1778-1803), născut la Dublin. A călătorit mult în Europa, după ce a terminat studiile la Trinity College, pentru a face cunoscute idealurile irlandeze. L-a întâlnit şi pe Napoleon. În 1803 a plănuit o insurecţie împotriva britanicilor, dar a dat greş. A fost prins, judecat şi spânzurat în Dublin în acelaşi an.

Parnell, Charles Steward – om politic irlandez, născut la Avendale (1846-1891), şeful rezistenţei contra exceselor nobililor englezi şi unul dintre apărătorii cei mai energici ai politicii de „home rule" – autonomie locală (n.t.).

Dar Castelul Kilmainham şi Spitalul Regal se aflau amândouă la o aruncătură de băţ de închisoare şi Doheny se văzu nevoit să admită că serviciile spitaliceşti erau excelente.

Întâlnirea debutase destul de calm atunci când pătrunseseră în celula transformată în birou, puţin după micul dejun. Kevin primise o circulară generală despre activitatea din Laboratorul Killaloe. Când amândoi fură aşezaţi cu doar un birou minuscul şi o mică lampă între ei, Kevin spuse:

— Sunt păreri cum că singura noastră speranţă este laboratorul.

— Dacă găsim noi primii antidotul, întreaga lume va trebui să ne ceară sprijinul, spuse Doheny.

— Dar laboratorul…, nu mai e cine ştie ce speranţă, după atâta timp.

— Avem şi noi tot atâtea şanse cât au şi ei să reuşim. Era de parcă Kevin nici n-ar fi auzit:

— Noi, în Irlanda, suntem obişnuiţi cu dezamăgirile. Am ajuns chiar să ne aşteptăm la ele. Se lăsă pe spate şi privi fix la Doheny. Să izbutim ar fi cu adevărat ceva neaşteptat…

— Kevin, asta e o atitudine defetistă. Ţi-am mai spus că Adrian Peard este una dintre cele mai strălucite minţi din câte am întâlnit în viaţa mea.

Kevin deschise un sertar al biroului, scoase un mic pistol automat de fabricaţie belgiană şi-l aşeză lângă mâna lui dreaptă.

— Mă gândesc deseori la studentul acela în medicină şi la femeia lui din rezervor. Mă gândesc la ei cum se strâng în braţe în fiecare noapte, în timp ce noi toţi ceilalţi mergem la culcare singuri.

Doheny se uită la pistol, simţind un nod rece în stomac. *Ce se întâmplă oare aici? Şi ce este toată această vorbărie ipocrită despre tânărul Browder şi despre Kate?*

Era un fapt de notorietate generală cum erau tratate femeile care supravieţuiau pe coşciugele plutitoare de către Băieţii Plăjii. Şi chiar modul în care Kevin şi oamenii lui

omorâseră deseori străini eşuaţi pe mal sub scuza pericolului de contaminare. Vânarea acestor „păsări ale ţărmului” era considerată un adevărat sport de cei din Finn Sadal. Apoi arderea nefericiţilor acelora după vechiul ritual celtic – în nişte mari coşuri de trestie deasupra flăcărilor! Kevin O’Donnell era un om crud, iar pistolul de pe masă nu putea fi considerat un gest oarecare.

— Ce vrei să spui, Kevin? Ce te roade?

— Mă întreb care va fi ultimul bărbat din Irlanda? Unii cred că pruncul acela din Athlone, salvat viu din burta mamei lui moarte. S-au făcut chiar şi pariuri! Eu pe cine să pariez, Fin?

— Habar n-am! Dacă aş fi în locul tău, n-aş paria deloc. Doar ştii că mai sunt câteva femei prin jur.

— Alţii spun că va fi băiatul acela, învăţăcelul preoţilor din Bantree, continuă Kevin. Şi mai e şi „ţigănuşul din Moern”; ăla are deja opt ani, dar se trage dintr-o familie în care mulţi au apucat să vadă peste o sută. Tu ce zici de ăsta, ţi se pare ceva de capul lui, Fin?

— Pe mine nu mă interesează nimic altceva în afara ciumei. Nouă nu ne stă în faţă decât o căutare disperată a unei cure. Iar oamenii lui Adrian Peard sunt…

— Deci nu crezi c-ar fi O’Neill acolo, cu Herity şi cu preotul?

— Am unele îndoieli. Şi chiar dacă ar fi el, cum putem să-l facem să ne ajute să găsim o soluţie?

— Oh, există metode, Fin! Există metode!

— O’Neill a fost în zona aceea, între Seattle şi Tacoma. Iar după ce cercetătorii au încheiat inspecţia casei lui arse, au trecut toată regiunea prin Focul Panicii. Nici nu se ştie numărul morţilor, darămite să mai fie identificate cadavrele.

— Fin, ascultă la mine ce-ţi zic! Toată insula asta frumoasă nu-i decât un imens coşciug plutitor. Şi am dovezi pentru ceea ce spun.

Pe Doheny îl străbătu o furie aşa cum nu mai cunoscuse vreodată. Abia izbuti să se stăpânească şi să întrebe:

— Ce dovezi?

— Toate la timpul lor, Fin! Toate la timpul lor… Doheny vru să se ridice, dar Kevin puse mâna pe pistol.

— Toţi morţii noştri! spuse Doheny. Nici o inimă adevărată de irlandez n-ar suporta să fi fost totul în zadar!

— Care morţi? întrebă Kevin, fără să-şi ia mâna de pe pistol. Cei ucişi de britanici şi cei din Ulster?

— Şi aceia. Doheny fixă din privire mâna cu care omul din faţa lui acoperea pistolul, şi-şi dădu brusc seama: *Vrea să mă omoare! De ce?*

— Deci şi ei? întrebă Kevin, iar în tonul lui se citea neîncrederea. În ochi îi juca o lumină de nebunie. Privi fix peste birou la Doheny.

E nebun, se gândi Doheny. *E nebun de legat!*

— Nici un mort în numele Irlandei nu poate fi abandonat de noi, cei rămaşi, spuse Doheny. De aceea şi Peard, şi eu, şi toţi oamenii noştri muncim din toate puterile ca să…

— Cu vorbăria asta goală nu explici nimic, dar nimic, Fin! Eu ştiu de ce a căzut blestemul ăsta pe capul nostru. Pentru că n-am vrut să-l iertăm pe Dermot şi pe femeia pe care a furat-o din Ternan O'Ruarc…

— Dumnezeule mare, omule! Doheny scutură din cap. Dar asta s-a întâmplat cu mai bine de opt sute de ani în urmă!

— Ei încă mai bântuie Irlanda, Fin. E blestemul lui Brefney. Nu-şi vor găsi pacea, nu vor fi împreună până ce măcar un irlandez nu-i va ierta. Sunt cei doi din rezervor, cei din Killaloe. Dermot şi Dervogilla care au revenit la viaţă! Trebuie să-i iertăm, Fin!

Doheny trase scurt două guri de aer în piept:

— Dacă spui tu, Kevin.

— E aşa cum spun eu. Kevin îşi puse pistolul în poală, mângâindu-l cu o mână. Fiecare frate ucis de britanici trebuie răzbunat, dar Dermot şi femeia lui trebuie, în sfârşit, să fie lăsaţi să odihnească în pace.

— Fără munca pe care o facem Peard şi cu mine, nu există nici un viitor pentru Irlanda.

— Ai auzit, Fin, de cârdul de femei fără cap din valea Avoca? Unii spun că le aud vaietele în timpul nopţii.

— Şi tu crezi una ca asta?

— Prostii! Doar n-au cap, cum pot atunci să se vaiete?

Trebuie să-i joc în strună, se gândi Doheny. *N-ai cum avea o discuţie raţională cu un nebun.*

Când văzu că Doheny nu-i răspunde, Kevin continuă:

— Există o nouă „metodă americană” pentru cei care trebuie trimişi să moară aici în Irlanda. Ai auzit de ea, Fin?

Puse din nou pistolul pe birou, fără să ia mâna de pe el.

— N-am auzit.

— Li se dă otravă tuturor celor care refuză să se îmbarce pe vas. Doheny scutură doar din cap.

— Ţi-am ascultat convorbirile telefonice cu Anglia, Fin, spuse Kevin. Ridică pistolul şi-l îndreptă spre pieptul lui Doheny.

Doctorului i se uscară gura şi gâtul.

— Ai uitat, Fin, că noi nu putem avea încredere niciodată în gali? – niciodată!

— Cei de la Huddersfield ne ajută, spuse Doheny cu o notă de disperare în glas.

— Nu zău? Şi tipul acela grozav, măreţul doctor Dudley Wycombe-Finch, ăla nu-i un britanic până una alta?

— Doar ştii şi tu la fel de bine ca mine că este, dar are unul din cele mai bune laboratoare de cercetări din lume şi tocmai au primit o mulţime de noi ajutoare din America.

— Ei, nu că asta e grozav! Avem benzile convorbirilor tale telefonice, Fin. Ai de gând să încerci să negi că eşti vinovat de trădare? Degetul lui Kevin începu să apese trăgaciul pistolului. Disperat, Doheny spuse:

— Tu care vrei să-i ierţi pe Dermot şi pe femeia lui şi nu vrei să-mi asculţi măcar explicaţiile!

— Ascult.

— Tot ceea ce ne-a spus Wycombe-Finch a fost apoi testat în laboratorul nostru. Absolut totul a fost dovedit, până la ultimul amănunt. Nu ne-au minţit.

— Am petrecut multe ore ascultând benzile. Accentul ăla de fandosit britanic l-am auzit eu şi alte ori, de multe ori şi la alţii asemenea prietenului tău englez.

— Dar niciodată în condiţii ca acestea. Şi ei stau cu

fundul pe foc ca şi noi!

— Tonul ăla cultivat cu atenţie din vocile lor cu care vor să te convingă, chiar atunci când cer cele mai iraţionale lucruri!

— Nu-ţi cer să mă crezi pe cuvânt în ce priveşte tot ceea ce ne-a dat omul ăsta. Întreabă-l pe Peard!

— Oh, l-am întrebat. Ştii care e problema cu accentul ăla al lor, Fin? Chestia e că ajung chiar şi ei să creadă în el şi nici nu mai dau prea multă atenţie cuvintelor pe care le spun.

— Şi Peard ce-a spus?

— La fel ca tine, Fin. Dar i-a părut foarte rău că ne-am simţit ofensaţi. Spunea că nu aţi avut nici o intenţie rea.

— Doar..., doar nu i-ai făcut nici un rău?

— Oh, nu, nu! E încă acolo la Killaloe, trebăluind cu tuburile lui de experienţe. E destul de inofensiv! Kevin scutură cu tristeţe din cap. Dar tu, Fin! Tu eşti cel care a conspirat cu galii, nu Peard! Kevin ridică pistolul, până ce Doheny ajunse să se uite drept în ţeava lui.

— Şi după ce mă omori pe mine, ce-ai de gând cu Peard şi cu oamenii de la laborator?

— O să-i ţin vii şi mulţumiţi până ce va veni ziua când voi vrea doar pentru mine femeia din rezervor.

Doheny dădu din cap şi se hotărî să încerce o minciună disperată:

— Aşa ne-am gândit şi noi. De aceea ne-am şi pregătit să împrăştiem vestea în toată Irlanda.

— Ce veste?

— Vestea despre femeia aceea şi despre ceea ce ai tu de gând cu ea. Te vei trezi cu hoarde de oameni gata să-ţi smulgă inima din piept cu mâinile goale. N-ai să ai destule gloanţe să-i opreşti pe toţi.

— Nu-i adevărat! N-aţi făcut voi asta! Pistolul coborî puţin.

— Ba am făcut-o, Kevin. Şi nu există nimic pe lumea asta care să mai întoarcă lucrurile din drum.

Kevin puse la loc pistolul în poală şi-l studie un lung moment pe Doheny:

— Frumos mi-aţi mai copt-o!

— Hai, dă-i drumul şi împuşcă-mă, dacă asta vrei! Dar după ce ai făcut-o, următorul glonte să ţi-l tragi ţie în cap.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, Fin?

— Tot vei muri, dar aşa ai de ales – poţi muri repede sau încet.

— Să nu te mai prind că vorbeşti cu britanicii, Fin! E un ordin! Înfuriat peste capacitatea de a-şi măsura vorbele şi a judeca consecinţele, Doheny zise:

— Ba voi vorbi, să te ia naiba! Şi-am să-i sun şi pe americani, sau pe ruşi, sau pe chinezi! Pe oricine ne poate ajuta, oricine ar fi el!

Doheny îşi trecu apăsat palma peste buze:

— Şi n-ai decât să asculţi fiecare vorbuliţă pe care o spun la telefon! Kevin ridică pistolul, apoi îl coborî din nou.

— În ceea ce nu înţelegi, Kevin O'Donnell, să nu te bagi! Decât dacă vrei cu tot dinadinsul să nu reuşim să găsim o cură la ciuma asta.

— Dar cum poţi să spui aşa ceva, Fin? strigă Kevin jignit. Găsiţi cura aceea, dacă vreţi. E treaba voastră şi vă doresc căutare sprâncenată. Dar atunci când o veţi găsi, va fi tot atât de mult a mea ca şi a voastră. Înţelegi? Kevin puse pistolul în buzunarul hainei.

Doheny se uită fix la omul din faţa lui şi înţelese că O'Donnell nu vedea în ciumă decât o altă armă pentru el. Când se va vedea cu posibilitatea de vindecare în mână, va vrea, desigur, s-o folosească împotriva oricui aflat în afara Irlandei. Atunci *el* va fi Nebunul, iar lumea întreagă îi va folosi *lui* de ţintă.

— Ai fi şi tu în stare să răspândeşti această nebunie în lume! şopti Doheny.

— Vor fi din nou regi în Irlanda, spuse O'Donnell. Acum întoarce-te la laboratorul tău şi mulţumeşte-i lui Kevin O'Donnell fiindcă ţi-a cruţat viaţa.

Doheny se ridică, clătinându-se, şi părăsi celula, ezitând în prag, aşteptându-se la fiecare pas făcut să primească un glonte în spate. Doar atunci când ajunse în curtea exterioară, iar gărzile lui Kevin îi deschiseră porţile, ştiu că

fusese într-adevăr cruţat. Strada Inchicore arăta aiuritor, ca-ntr-un coşmar, mult prea obişnuită, străbătută chiar de un trafic auto. Doheny făcu dreapta şi, odată ajuns în afara razei vizuale descrise de poartă, se sprijini de vechiul zid al Închisorii Kilmainham. Îşi simţea picioarele moi, de parcă muşchii i-ar fi fost jupuiţi de pe ele, lăsând în urmă doar oasele şi carnea slabă.

Ce se putea face în privinţa lui Kevin O'Donnell? Omul era la fel de nebun ca bietul O'Neill. Doheny simţea pentru Kevin mai mult milă, dar ceva trebuia să se întreprindă. Nu exista nici o posibilitate de a te sustrage acestei nevoi. Doheny privi în sus, pe lângă coroana plină de frunze a unui copac, la cerul pătat de fragmente de azur.

— Irlanda, Irlanda, şopti el. La ce-au ajuns fiii tăi!

Îl înţelegea bine pe Kevin – toată acea luptă şi chiar simpla existenţă de zi cu zi, având mereu moartea în coaste. Lucrul acesta făcea să existe în fiece irlandez un foc latent. Prea durase mult, prea multe generaţii suferiseră, încât flacăra nestinsă, mocnită, devenise un partener de trai cu drepturi depline în psihicul irlandez. Era fixată acolo cu banda adezivă a oprimării, a foamei, păstrată vie în fiecare nouă generaţie prin poveştile spuse la gura sobei, noapte de noapte – poveşti despre cruzimea tiranică a străinilor şi suferinţa agonizantă a strămoşilor. Cutremurătoarele realităţi ale luptei Irlandei de-a lungul timpului nu fuseseră niciodată uitate de irlandezul obişnuit în vocabularul familiei lui.

Doheny privi spre stânga, acolo unde un grup înarmat al Finn Sadalului ieşea din Kilmainham, fără să acorde nici o atenţie omului sprijinit de zidul închisorii.

Iată, focul va fi din nou aţâţat, gândi Doheny.

Trecutul Irlandei era un tăciune mocnit, mereu gata să irumpă în flăcări. Tristeţea, durerea puteau să se transforme într-o secundă doar într-un Făt-Frumos cuprins de amoc, care se lasă pradă nebuniei lui. Nebunia – ura pentru englezi – aici era nodul existenţei lor. Fiece irlandez jura la rândul lui răzbunarea a o mie de ani de cruzime. Totul era săpat adânc în sufletul irlandez.

Este izvorul pasiunii noastre, imaginea neagră din spatele fiecărei fapte glorioase. Iar obiectul urii noastre s-a aflat întotdeauna la doar şaizeci de mile depărtare, peste Marea Irlandei.

Oh, Kevin era uşor de înţeles, dar s-ar putea să fie greu de oprit. Doheny se desprinse de zidul rece al închisorii Kilmainham. Sudoarea îi îngheţase pe trup. Se întoarse şi o porni spre Spitalul Regal. *Trebuie să-l sun pe Adrian imediat.*

Păcatul originar? Ahhh, Părinte Michael, ce întrebare bună este asta pentru mine, care mă pricep atât de bine! Păcatul originar este acela de a te fi născut irlandez. Iar acest lucru este prea destul ca păcat pentru orice dumnezeu!

— Joseph Herity

Kate O'Gara stătea la micul birou de perete în noua lor locuinţă şi scria în jurnal lucrurile pe care nu i le putea spune lui Stephen. Ştia că este un pic după zece jumătate dimineaţa, fiindcă tocmai îl auzise pe Moone Colum şi Hugh Stiles intrând în gardă, afară, în curtea castelului care, presupunea fata, trebuie să fi fost complet zidită şi cu acoperişul aproape gata de acum. Lumina zilei era mult mai mică decât atunci când fuseseră mutaţi aici.

Scrise în jurnal: „Adrian Peard nu-mi e deloc simpatic. Prea îi place să uzeze de autoritatea pe care o are".

Dacă era să fie cinstită cu ea însăşi, fata ştia de ce Stephen îl admiră atât de mult pe Peard. Nu i se putea contesta excepţionala calitate, capacitatea ştiinţifică, dar doctorul cerea ca acestea să-i fie recunoscute la fiecare pas. Ceva lipsea la el, gândi fata. Peard nu reuşea să transmită celorlalţi încrederea solidă şi sănătoasă proprie lui Stephen.

Sunt nerecunoscătoare, asta e!

Tot ceea ce se făcea aici era parte a unui proiect general care îşi propusese să ţină la distanţă molima de o singură femeie – *ea.* Nimic nu fusese cruţat, aşa o asiguraseră, pentru a o face pe ea să se simtă bine în această izolare prelungită la nesfârşit. La numai unsprezece zile după ce Stephen a băgat-o aproape cu forţa în

rezervorul de presiune, un grup mare de bărbaţi au venit cu un camion, cu o macara şi cu alte maşinării. Până la căderea nopţii erau gata să mute întregul rezervor în care erau ea şi Stephen ca două boabe de mazăre jucând într-o cratiţă goală. De jur împrejur era plin de soldaţi, vehicule blindate, motociclete şi mitraliere.

Pompele de aer şi un mare generator diesel au fost puse, împreună cu rezervorul, în camion. Zgomotul făcut de ele, atât de aproape unele de altele, a speriat-o şi fata s-a agăţat de Stephen:

— Şi dacă se sparge rezervorul?

— E din oţel şi foarte rezistent, iubito!

Cu urechea lipită de pieptul lui, auzi bătăile regulate ale inimii şi vocea lui cum sună grav undeva înăuntru. Acest lucru, mai mult decât cuvintele în sine, o făcură să se calmeze.

Aruncase o dată o privire furişă pe hubloul rezervorului şi văzuse luminile unui oraş arzând departe în noapte, peste câmpuri. Pe când treceau printr-o vale, zări flăcări, pe un deal la mare distanţă. Rafale lungi de mitralieră opriseră convoiul lângă un pod sub care curgea o apă neagră în lumina palidă a stelelor. Se ghemui în braţele lui Stephen până ce camionul se puse iarăşi în mişcare.

Într-un sfârşit, ajunseră în curtea aceasta, luminată de lămpi puternice, plasate la înălţime pe zidul înconjurător. Prin hublouri, Kate zări grămezi de cărămizi, pietre şi movile de saci de ciment. Mai văzu albastrul rece al unor plăci metalice şi oameni lucrând cu aparate de sudură deasupra lor.

— Ne construiesc o locuinţă mai mare, iubito, îi explică Stephen. Dispozitivul de alimentare cu aer al acestui rezervor împreună cu zona de acces va fi montat la celălalt rezervor.

— Şi va fi sigur?

Nu te puteai îndoi de adevăratul izvor al neliniştii ei. Poveştile cu femeile moarte – la radio şi apoi repovestite de cei din afară – o umpluseră de groază.

— Adrian va steriliza locul cu tot ce este în interior, o

asigură Stephen.

Şi cu toate acestea, fata trecu cu reţineri prin dispozitivul de acces din vechiul rezervor către celelalte camere ce fuseseră construite pentru ei. Stephen o obligă să remarce că noua lor locuinţă avea instalat un televizor şi o cămăruţă separată pentru toaletă, ba chiar şi o baie.

Pentru Kate, problema toaletei fusese cea mai neplăcută faţetă a vieţii lor în vechiul rezervor, care era mult mai mic. Cu tot antrenamentul ei de asistentă medicală şi în ciuda faptului că înţelegea perfect care sunt funcţiile corpului uman… Rezervorul nu avea decât un vas care acţiona sub presiune şi care se găsea într-un colţ chiar în faţa unui hublou. Produsele eliminate treceau printr-un tub într-un vas steril ce fusese iniţial proiectat să reţină specimene pentru analizele medicale ulterioare. Fata îi cerea insistent lui Stephen să se întoarcă cu spatele în timp ce ea folosea această *facilitate,* dar oricine dorea putea privi de afară…, deşi trebuia să recunoască că nu zărise niciodată vreo figură în gemuleţul hubloului în timp ce ea se găsea pe blestemata aceea de toaletă.

Dar era şi mirosul. Nu trecuse mai mult de o zi şi spaţiul acela închis căpătă duhoarea unei latrine publice.

Mâncarea conservată era o altă nemulţumire a ei.

— Conserve reci!

Aceste două cuvinte pronunţate cu repulsie începuseră să-i zgârie nervii lui Stephen. Şi ea ştia asta, dar nu se putea împiedica să le pronunţe iar şi iar.

Şi apa în sticle sterile! Nu avea nici un gust.

Noua locuinţă avea pereţii verticali şi un tavan plat din oţel. Era chiar şi un linoleum maron cu alb pe jos şi două ochiuri electrice lângă o chiuvetă sub presiune. Nici nu se putea compara cu bucătăria elegantă din cabana lui Peard, dar cel puţin aşa mâncarea putea fi încălzită. Bineînţeles, continua să vină în conserve şi apa, apa aceea fără gust, în sticle sterile. Deşi acum mai primeau din când în când câte o sticlă de bere Guiness, dacă aceasta fusese îmbuteliată înaintea izbucnirii molimei.

Continuau să doarmă în vechiul rezervor, dar pe o

saltea mare ce fusese lăsată după sterilizare în noua încăpere. Salteaua se cam lăsase în mijloc din cauza curburii din podeaua rezervorului, în ciuda faptului că o puseseră pe o foaie mare de placaj susţinută la mijloc de nişte bucăţi de lemn. Dar tocmai aceste bucăţi de lemn aveau tendinţa supărătoare să se mişte şi să facă zgomote lovindu-se de metalul podelei în timp ce ea şi Stephen făceau dragoste.

— Suntem ca nişte animale într-o grădină zoologică, se plânse ea, gândindu-se la bărbaţii de afară care auzeau fără îndoială totul.

— Da, dar eşti vie, Kate!

Iar ea nu putea explica de ce tocmai acest lucru o înspăimânta atât, când ar fi trebuit să o facă să se simtă şi mai în siguranţă. *Sunt vie.*

Veşti groaznice veneau de afară, unele care le parveneau acum prin televizor. Existenţa acelor veşti o făcea să se simtă şi mai îngrijorată, fragilă şi la cheremul unei sorţi crude şi cinice.

În jurnal desenase o hartă rudimentară şi urmărea pe ea drumul inexorabil şi rapid al efectelor molimei – Bretania, Africa de nord, Sicilia, vârful cizmei Italiei, apoi chiar Roma, citadela propriei ei credinţe. Pe harta desenată de ea ştersese fiecare nou loc atins de molimă cu cerneală şi de fiecare dată când făcea asta se simţea de parcă ar fi ras de pe faţa lumii aceste regiuni. Locurile lovite de molimă erau ca petele albe pe nişte hărţi vechi – Terra Incognita. Vor trebui redescoperite într-o bună zi… dacă va mai supravieţui cineva să o facă.

Ştia că nu este singura femeie din Irlanda rămasă în viaţă. Afară se vorbea şi ea putea auzi discuţiile, iar atunci când punea întrebări i se răspundea la ele. Existau femei izolate în minele părăsite de lângă Mountmellick şi altele lângă Castleblayney. Se spunea că ar mai exista lângă Cloumel un grup de fete într-un mare conac, înconjurat de pământuri, proprietatea unui ţicnit pe numele de Brann McCrae. Zvonuri, dar şi mărturii, vorbeau de grupuleţe răzleţe pe tot întinsul ţării, iar fiecare asemenea grup era

protejat de bărbaţi disperaţi.

Cu toate acestea situaţia ei era unică.

Peard, în modul lui rece şi impersonal, făcuse în aşa fel ca ea să poată auzi aceste lucruri trăgând cu urechea la o discuţie pe care o avusese cu Stephen despre situaţia lor.

— Majoritatea celorlalte femei vor pieri cu siguranţă, deoarece bărbaţii lor se contaminează automat în momentul în care caută de mâncare.

Kate privea afară la Peard prin hublou în timp ce acesta vorbea cu Stephen la telefon. Peard, un omuleţ dinamic, ce nu măsura mai mult de un metru şi jumătate înălţime, păstra mereu pe figură o expresie cinică, zeflemitoare şi acră. Avea ochi de un albastru glacial şi o gură cu buze subţiri, pe care Kate nu o văzuse niciodată zâmbind măcar. Părul blond ca paiul era tuns perie sau uneori complet ras, asemenea multor altor bărbaţi pe care fata îi putea zări prin hublou. Peard avea faţa bronzată şi fruntea veşnic încruntată.

— Şi nu putem face nimic pentru femeile alea? întrebase Stephen.

— Le distribuim hrană sterilizată, dar bărbaţii lor sunt plini de suspiciune şi nu acceptă din partea noastră nici un sfat medical, nimic. Ne-am gândit să luăm pe câteva dintre ele cu forţa, dar acest lucru ar fi fatal tocmai pentru femei. E mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi să sperăm…

— Şi ce se întâmplă cu femeile care sunt trimise înapoi de peste ocean?

— Nu multe ajung aici vii, iar cele care ajung… Trăsăturile lui Peard se aspriră şi deveniră impenetrabile… am încercat să izolăm pe unele dintre ele, dar fără rezultat. Iar Băieţii Plăjii controlează toată zona de coastă şi nu sunt deloc cooperanţi. Trebuie să ne supunem sau să riscăm un război civil…, pe care, de altfel, s-ar putea chiar să-l şi avem curând, deşi Fin spune… Peard dădu tăcut din cap, fără să dezvăluie ceea ce spusese Fin.

Fin, gândi Kate, trebuie să fie Fintan Doheny, omul puterii din marile consilii.

— Dar în Anglia? vocea lui Stephen suna zdrobită, fără

speranţă.

— E mai rău ca aici, aşa se spune. Nu se ştie din ce motiv molima se răspândeşte mai repede acolo. Cei din Ţara Galilor spun că au şi ei câteva femei într-o mină de cărbuni, dar problema hranei e groaznică, ca şi cea a apei… Nişte scoţieni au izolat treizeci şi două de femei în Castelul Stirling, dar în Edinburgh au izbucnit dezordini de stradă şi mulţimea a înnebunit. Ultimele veşti ar fi că cei de la castel mor de foame, iar un nebun de fanatic religios stă la porţi cu un grup de indivizi în stare de isterie.

— Dar trebuie să găsim o rezolvare la această molimă, înainte să moară toate femeile, protestă Stephen.

— La asta lucrăm cu toţii, fii sigur!

Cuvintele lui Peard, pronunţate în maniera lui rece şi impersonală, nu oferiseră fetei nici un pic de îmbărbătare.

Începu să plângă cu hohote adânci şi grele. Biata ei mamă moartă! Şi nici măcar o înmormântare cumsecade, un preot să se roage la capul ei. Toate femeile din Cork moarte cu excepţia ei! Iar ea, ce era ea aici în colivia asta de oţel? Un cobai? Putea desluşi bine acest lucru din cuvintele lui Peard, din maniera lui de a pune problema. Doctorul Peard se gândea la ea ca la un *subiect de testare* aflat la îndemână.

Îi era dor să stea de vorbă cu Maggie, dor de o prietenă pe care s-o înţeleagă şi cu care să vorbească aceeaşi limbă, limba preocupărilor şi a îngrijorărilor lor comune. Dar Maggie pierise împreună cu celelalte femei.

Atunci când o auzi pe ea plângând, Stephen întrerupse convorbirea lui cu Peard. Braţele lui în jurul ei o ajutau puţin, dar hohotele se opriră numai atunci când obosi şi, pierdută în deznădejdea ei, nu le mai văzu nici lor rostul.

— Vreau să ne cununăm, şopti ea în cele din urmă.

— Ştiu, iubito. Le-am cerut să aducă un preot. Îşi dau toată silinţa. Aşezată la micul birou lipit de peretele de oţel, Katie scrisese în jurnalul ei: „Când oare vor aduce un preot? Au trecut cincisprezece zile de când Stephen le-a cerut asta.”

Îi auzea pe Moone Colum şi Hugh Stiles certându-se în

spatele peretelui de oţel. O ciudăţenie acustică făcea ca biroul să fie punctul focal de unde se puteau auzi perfect convorbirile din exterior. Deseori stătea acolo să-i asculte. Îi plăcea bătrânul Moone în ciuda atitudinii lui blasfemitoare la adresa bisericii. Dar între el şi Hugh se prelungea o ceartă despre religie, care începuse s-o plictisească. Iar vorbeau despre asta, observă ea.

— S-a răsturnat ordinea, balanţa între morţi şi naşteri, asta e! spuse Moone.

Din spatele ei se auzi cum Stephen întoarce pagina unei cărţi şi şopteşte:

— Iar începe Moone.

Deci şi el îi auzea. Fata îşi puse braţele pe birou şi capul pe braţe, rugându-se lui Dumnezeu ca cei doi să se ducă să se certe în altă parte.

Dar Moone iar o luase razna şi vocea lui căpătase tonul acela zgâriat şi supărat, pe care Kate ajunsese să-l recunoască de acum.

— Asta încheie procesul început de Biserica Catolică!

— Măi, dar tu eşti prost? întrebă Hugh. Naşterea, moartea, cum se poate răsturna o astfel de ordine?

— Adică poţi tu să mă contrazici, Hugh, cum că treaba cu adusul copiilor pe lume făcea parte dintr-un ciclu, era un segment al unei reîntoarceri fără sfârşit?

— Vorbeşti de parcă ai fi un păgân de indian, protestă Hugh. Acum, cine ştie? ai să ai pretenţia că eşti spiritul lui Moise întors pe pământ să…

— Eu vorbeam doar despre ciclul naşterii şi al morţii, idiotule! Stephen veni în spatele lui Kate şi-i puse o mână pe umăr:

— Cei de afară ştiu că eşti însărcinată. Fără să ridice capul, fata spuse:

— Fă ceva, spune-le să aducă un preot.

— Am să le cer din nou. Îi mângâie părul. Să nu-ţi tai părul, Kate! E frumos când e aşa de lung.

Auzind zgomote şi mişcare afară, Kate ridică capul şi şi-l sprijini pe mână. Îl auzi pe Peard dând ordin cuiva să pregătească mica trapă de la intrare.

Stephen merse la interfon şi-l deschise:

— Ce s-a întâmplat, Adrian?

— Vă trimit un pistol, Stephen. Îl sterilizăm chiar acum.

— Un pistol? În numele cerului, dar de ce?

— Fin mi-a cerut să fac asta, în caz că cineva încearcă să pătrundă înăuntru la voi.

— Dar cine ar vrea să facă aşa ceva?

— Nu-i vom lăsa noi! Era vocea lui Moone Colum.

— E doar o măsură de prevedere, o precauţie, Stephen, spuse Peard. Dar ţine-l la îndemână.

Minte, se gândi Stephen. Cu toate acestea ştia că în cazul în care ar fi continuat cu întrebările, ar fi îngrijorat-o pe Kate. Fata se uita în sus la el şi în ochi i se citea frica.

— Ei bine, dacă aşa spune Fin, aşa o să facem, spuse Stephen, deşi eu cred că e o prostie, cu oameni ca Moone şi Hugh afară care să ne apere.

Gura lui Kate se deschise într-o întrebare tăcută. Stephen aprobă din cap.

— Când aveţi de gând să ne aduceţi preotul ăla?

— Ne dăm toată silinţa. Au fost atât de mulţi ucişi la Maynooth, iar acum trebuie să găsim unul care să fie de acord să vină aici şi în care să avem încredere că o să-şi ţină gura.

— Ce vrei să spui prin *să avem încredere?* întrebă Kate.

— Se întâmplă lucruri ciudate în lumea noastră, Kate. Era atât de condescendent, dar ea se simţea atât de neajutorată aici înăuntru, atât de dependentă de bunăvoinţa fiecărei persoane din afară. Şi se întâmplau lucruri atât de oribile!

— Mulţumesc, spuse ea.

Stephen şi Peard începură să vorbească despre ea ca despre un oarecare pacient, apoi Peard spuse că va aduce un obstetrician să-l pună pe Stephen în temă. Kate încercă să nu-i mai asculte. Nu-i plăcea să se discute despre ea ca despre o bucată de carne neînsufleţită. Cu toate acestea, era conştientă de faptul că Stephen fusese acela care dorise foarte mult această punere în temă. Era şi ăsta un fel de a dovedi grija lui iubitoare pentru ea şi, cel puţin din

punctul acesta de vedere, fata îi era recunoscătoare.

După ce isprăviră de vorbit, Peard plecă, dar lăsă deschis butonul interfonului şi acum ea îi putea auzi perfect pe Moone şi Hugh prin difuzor. Vorbeau despre eforturile de a menţine o pretenţie de normalitate în ţară.

— Se vorbeşte că se vor repune în folosinţă canalele, spuse Hugh. Mă întreb de ce? Ce să transporte pe ele? De la cine să ia marfa şi cui s-o ducă?

Moone fu de acord cu el.

— Nu e nici un viitor în faţa noastră, Hugh! Kate îşi puse palmele peste urechi.

Nici un viitor în faţa noastră!

Cu greu trecea o zi fără ca cineva de afară să folosească aceste cuvinte oribile… *Nici un viitor…*

Mâinile îi coborâră pe abdomen, pe care începuse să-l simtă cum creşte, plin de o nouă viaţă şi încercă să pipăie prezenţa aceea materială din interior.

— Trebuie să avem un viitor, şopti ea.

Dar Stephen se întorsese deja la cărţile lui de medicină şi nu o mai auzi.

Şi nici o ţară de pe lume în deznădejde n-o întrece…
Bărbaţi, femei sunt spânzuraţi doar pentru verdele din straie –,
Dar fiindcă Anglia-şi impune culoarea-i roşie şi rece,
E sigur c-ai Irlandei fii în veci nu vor uita de sângele şiroaie.

Dion Boucicault: „Să-ţi fie steagul verde strai”

La nici o oră după întâlnirea de pe malul lacului, drumul de-a lungul căruia mergeau John şi însoţitorii lui începu să urce spre o trecătoare deschisă în culmea unui deal. Era linişte şi asfaltul era fierbinte, cu soarele jucând aurit în frunzişul copacilor de-o parte şi de alta a drumului şi reflectându-se scânteietor în mineralele stâncilor ce-l străjuiau.

Herity privea cele trei siluete din faţa lui, gândindu-se cât de uşor i-ar fi să-i elimine pe toţi chiar acolo – o simplă rafală scurtă trasă cu pistolul mitralieră din rucsacul lui. Cineva, însă, ar auzi… Iar oamenii lui Kevin ar găsi imediat cadavrele. Fiul ăla de căţea vrăjitoare, Kevin! Dintre toţi bărbaţii Irlandei Kevin era poate cel mai periculos – îţi dădea fiori pe şira spinării. Nu puteai niciodată şti ce avea să facă în momentul următor. Cei trei din faţa lui, ăia erau rătăcitori prin vocaţie, chiar şi americanul. Nici un loc sub soare nu i-ar păstra pentru mult timp. Nu semănau cu adormiţii din coşciugele plutitoare, care-şi aşteptau resemnaţi moartea. Cu toate acestea, americanul s-ar putea să ştie ce e aceea să urăşti din rărunchi. Ochii lui erau din oţel curat. Iar preotul putea uşor deveni un băutor înrăit – un „omoară sticla” adevărat. Noroc că băiatul îşi

ţinea clanţa închisă. Altfel ar fi fost cu siguranţă un plod plângăcios. Doamne apără-ne de jelitori, de cântăreţii de psalmi religioşi şi de patrioţii de profesie!

Lui John, care aruncă o ocheadă înapoi la Herity, îi trecu prin cap că cei trei sunt o adunătură ciudată şi tăcută: un băieţandru care nu voia să vorbească, un preot care lua decizii fără să le discute cu nimeni şi Herity, cel din spate – un om periculos, cufundat într-o singurătate morocănoasă, din care numai ochii lui întunecaţi mai priveau ocazional scena din jur. Ceva la acest Herity îl neliniştea pe O'Neill – Cel din Interior şi asta aducea cu sine trecerea supărătoare prin faţa lui John a unor nedorite scânteieri de alte amintiri, lucruri de care era mai bine să nu-ţi aduci aminte, de teama că ele ar putea trezi ţipătul. Se uită la preot pentru a-şi lua gândul de la altele şi zări în ochii lui nemişcaţi o privire sălbatică. John fu primul care rupse legătura dintre privirile lor înnodate, înfrângându-şi un val copleşitor de furie îndreptată împotriva preotului, a acestui Flannery. Era uşor să recunoşti categoria de oameni din care făcea parte părintele – unul dintre cei care descoperiseră devreme în viaţă violenţa şi puterea într-o credinţă absolut arogantă. Da, da, acesta era Flannery. Îşi înfăşurase credinţa în jurul lui, o îmbrăcase ca pe o armură şi acum…, acum armura fusese străpunsă.

John privi din nou la preot şi-l surprinse uitându-se la Herity.

De acolo să nu aştepţi nici un ajutor, popo!

Era uşor de ghicit ceea ce încerca Flannery – lupta în mod disperat să cârpească găurile din armură. Viaţa i se scurgea afară prin ele şi el încerca să se agaţe de vechea lui aroganţă, străduindu-se să aşeze la locurile lor de demult bucăţelele, să reîntregească armura în spatele căreia putea sta neatins de lumea din afară, în timp ce ceilalţi trebuiau să danseze cum le cânta el. Preotul era ca o virgină compromisă şi în jurul lui plutea o miasmă fugară de murdar, de sordid.

John privi în jos spre băiat. Unde-i era mama? Probabil moartă. Tot atât de moartă ca Mary şi gemenii.

Părintele Michael, văzându-l pe John cum se uită la copil, îl întrebă:

— Cum ai ajuns în Irlanda, domnule O'Donnell?

Fu ca şi cum simpla pronunţie a numelui îl readuse la sine, restabilind pretenţia de cumsecădenie, despre care ştia că va funcţiona de minune în situaţia dată.

— Spune-mi John, părinte.

— John este un nume bun, frumos, spuse părintele Michael.

John îl auzi pe Herity în spate cum grăbeşte pasul ca să-i ajungă din urmă.

— Am venit în Irlanda..., începu John, ei bine, e o poveste lungă.

— Avem tot timpul din lume, spuse Herity din dreapta lui John. Acum mergeau toţi patru unul lângă altul pe drumul care începuse să urce.

John se gândi o clipă, apoi îşi începu povestea din momentul în care şalupa vasului de război îl lăsase în golf, la Kinsale.

— Te-au dezbrăcat de toate hainele şi te-au lăsat să mori în plin drum? întrebă părintele Michael. Ahh! Băieţii Plăjii – oameni violenţi şi plini de furie. Nu ştiu ce-i aia să aprecieze bunătatea omului!

— Dar l-au lăsat în viaţă, spuse Herity.

— Oamenii ăştia fac comerţ cu nefericirea noastră, spuse părintele. John simţi cum tonul uşor mieros al lui Flannery îl zgârie pe nervi.

Spuse:

— Cei de pe vasele de război vin în Kinsale în mod regulat?

— Doar trimit spre ţărm alimente şi armament în bărci fără om la bord, pe care mai apoi le scufundă. Băieţii Plăjii în schimb păzesc coasta, împiedicând pe oricine ar vrea să plece.

— Şi ce altceva ai vrea dumneata să facă? întrebă Herity. Ai fi de acord să exporte nebunia asta şi în alte ţări? Şi când te gândeşti că eşti un om al bisericii!

— Nu asta am vrut să spun, Joseph Herity, şi tu ştii

foarte bine asta.

— Deci nu crezi că ţărmul nostru ar trebui păzit?

— Ştiu că-l păzesc, dar eu n-aş culege plăcere din treaba asta. Şi aş întâmpina pe cei cum este domnul O'Donnell cu o primire mai omenoasă decât cea pe care a descris-o dânsul. Părintele scutură cu tristeţe din cap: Să ajungă IRA până aici!

— Ce-ai spus? întrebă John şi simţi cum bătăile inimii se fac mai repezi. Îşi simţea faţa caldă şi roşie.

Părintele spuse:

— Finn Sadalul şi Băieţii Plăjii sunt în cea mai mare parte oameni din IRA. Uneori mă întreb dacă nu cumva au făcut întotdeauna comerţ cu nefericirile noastre!

— Să ştii că unii te-ar ucide pentru vorbele astea şi chiar pentru mai puţin, spuse Herity.

— Şi te afli şi dumneata printre ei, domnule Herity? Părintele se uită iscoditor la Herity.

— Ei, acum, părinte, spuse Herity, iar tonul vocii lui era moale şi împăciuitor. Voiam doar să-ţi atrag atenţia. Păzeşte-ţi limba, omule, zău aşa!

Băiatul, care privise de la un vorbitor la altul pe tot timpul discuţiei cu o faţă lipsită de expresie, sări brusc la marginea drumului. Culese de jos o piatră şi o aruncă printre copaci, în jos, spre lac. Un nor de ciori se ridică din frunzişul ce înghiţise piatra. Ţipetele ascuţite ale păsărilor umplură aerul şi spirala neagră de trupuri se undui spre sud peste lac.

— Iată Irlanda! spuse părintele Michael. Ţipete şi vaiete când suntem deranjaţi, apoi ne luăm tălpăşiţa spre alte meleaguri şi aşteptăm acolo o altă nenorocire să ne lovească.

— Dar nu există nici un guvern? întrebă John.

— Oh, ba da, nu ne lipseşte nimic, le avem pe toate, toate instituţiile, dar adevărata putere este în mâna armatei şi asta se cheamă că suntem înrobiţi armelor.

Băiatul se întoarse lângă părintele Michael, unde îşi reluă locul, mergând mai departe de parcă niciodată nu şi-ar fi părăsit poziţia. Avea un chip lipsit de expresie. John se

întrebă dacă nu cumva o fi surd…, dar nu. Răspundea şi se supunea unor ordine verbale.

— Mi-e teamă că întotdeauna am fost conduşi de arme, continuă părintele. Nimic nu s-a schimbat de fapt!

— Şi Băieţii Plăjii fac şi ei parte din guvern? întrebă John. O'Neill – Cel din Interior aştepta acest răspuns.

— Băieţii Plăjii au arme, spuse părintele Michael. Şi-n plus îşi au oamenii lor în instituţiile supreme.

— Oh, unele lucruri s-au schimbat, popo, spuse Herity. S-au schimbat chiar foarte tare.

— Aşa e, sunt şi eu de acord cu asta, spuse preotul. Ne-am întors la vremurile feudale. Şi, dacă poţi să mă înţelegi, totul este absolut fără rost.

— Dar popa ăsta al nostru e un poet! exclamă Herity.

John privi în sus, spre cer. În jurul lor se întuneca repede. Văzu norii alergând dinspre vest, o hoardă întreagă de nori, prevestitori de ploaie.

— Nu e democraţie, spuse preotul. E posibil să nu fi fost niciodată. Democraţia e o piatră preţioasă pe care omul încearcă mereu s-o fure atunci când rămâne nepăzită.

— Dar avem un guvern unic la Dublin, pentru toată Irlanda, spuse Herity. Ia spune, părinte Michael, nu asta ne-am dorit dintotdeauna? Îşi întoarse faţa, pe care se lăţise un zâmbet şiret, spre preot.

— Veşnica hărţuială şi invidie, spuse părintele Michael. Tot despărţiţi şi divizaţi suntem!

— Nu asculta ce spune, domnule O'Donnell. Nu-i decât un preot bătrân şi nebun.

Băiatul privi urât spre Herity, dar numai John remarcă asta.

— E un vechi obicei de-al nostru, continuă părintele Michael, o părticică din nebunia galică originară. Singuri ne dezbinăm pentru ca alţii să vină să ne cucerească. Vikingii ne-au găsit uşor, fiindcă noi eram prea ocupaţi în a ne bate între noi. Măcar o dată să ne fi unit împotriva oamenilor nordului – fie ei negri sau albi – şi i-am fi aruncat pe toţi în mare. Privi spre Herity. Şi atunci n-ar mai fi existat nici picior de irlandez blond!

Herity îi aruncă o privire urâtă, înţelegând aluzia la propria lui descendenţă.

— Oamenii nordului şi-au amestecat sângele cu al nostru, continuă preotul, privind spre smocurile blonde de păr care se iţeau de sub căciula verde a lui Herity. Una din cele mai mari calamităţi ale istoriei – amestecul dintre războinicii scandinavi şi irlandezi! Am devenit ucigaşii propriei noastre naţii – gata să ne lăsăm pradă morţii în numele oricărei cauze…

John privi spre Herity şi fu surprins să vadă cât de multă furie se citea pe faţa lui. Pumnii omului se strângeau şi se desfăceau de parcă acesta nu dorea altceva decât să-l sugrume pe preot.

Dar preotul păru că nu remarcă asta şi spuse:

— A fost un amestec rău în toate privinţele. A distrus rădăcinile societăţii democratice irlandeze şi în acelaşi timp a degradat ceea ce era cea mai frumoasă trăsătură a nordicilor – sentimentul camaraderiei.

— Ţine-ţi gura, preot nebun! izbucni Herity. Dar părintele Michael zâmbi doar şi continuă:

— Ai să remarci, domnule O'Donnell, că cei apăruţi din acest amestec n-au păstrat decât o loialitate lacomă faţă de ei înşişi şi tendinţa de neînfrânat de a culege avantaje din orice pentru gloria proprie.

— Încă n-ai terminat, popo? întrebă Herity, abia stăpânindu-şi vocea.

— Nu, n-am terminat încă. Eram tocmai pe punctul să subliniez faptul că între noi şi vechii englezi erau legături ancestrale, mai ales că ei erau aşezaţi acolo, peste ape, în inima vechilor briţi. Vikingii au secerat şi aceste legături. Şi dacă e să privim lucrurile cum se cuvine, domnule O'Donnell, noi ne-am făcut-o cu mâna noastră, refuzând să ne unim şi lăsându-i, astfel, pe vikingi să ne cucerească.

Herity nu se mai putu abţine, sări un pas în faţă, se întoarse pe călcâie şi izbi cu pumnul în faţa părintelui Michael. Preotul căzu peste băiat şi amândoi se rostogoliră în praful drumului.

Băiatul, cu pumnii strânşi, încercă să sară de acolo de

unde se afla şi se vedea clar că l-ar fi atacat pe Herity, dacă preotul nu l-ar fi reţinut.

— Uşurel, băiete, uşurel. Violenţa nu ne ajută la nimic! Încet, încet, furia copilului scăzu în intensitate.

Preotul se culese cu greu de pe jos, scutură praful de pe straiele lui negre şi zâmbi către John, ignorându-l pe Herity, care rămăsese cu pumnii strânşi, dar cu o expresie goală, întrebătoare pe figură, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un atac, iar acesta nu venise.

— Iată o lecţie practică, care susţine tot ceea ce spuneam, domnule O'Donnell. Se întoarse şi-l ajută pe băiat să stea bine pe cele două picioare, apoi privi spre Herity. Acum, că ne-ai arătat toată puterea dumitale, domnule Herity, putem să ne continuăm drumul?

Ţinându-l pe băiat de mână, părintele Michael îl ocoli pe Herity şi porni la drum. Acesta cotea acum spre stânga, urcând agale printre brazii pitici.

John şi Herity îi urmară, Herity privind fix la spatele preotului. John avea sentimentul că Herity se considera înfrânt în tot ceea ce se întâmplase.

— Acum, în ceea ce-i priveşte pe englezi, continuă părintele, de parcă nici n-ar fi existat întrerupere, la radio se spune, domnule O'Donnell, că ei au două parlamente – unul la Dundee pentru scoţieni şi altul la Leeds pentru galezii din sud.

— Faptul că ştim că sunt loviţi şi ei de molimă, murmură Herity, şi că ei s-au divizat în nord şi sud – iată una din puţinele bucurii care ne-au mai rămas.

— Şi ce se-aude despre Londra? întrebă John.

— Al naibii să fiu! se lumină Herity la faţă. În Londra încă mai domneşte legea gloatei, aşa se spune. Aşa cum, de altfel, s-ar fi întâmplat şi-n Dublin, dacă armata n-ar fi preluat controlul.

— Deci nu există o armată britanică…

— În privinţa asta, zvonurile sunt cum că bandelor de vandali li s-a permis accesul în Londra, fiindcă nimeni altcineva nu se încumetă să meargă acolo şi să facă ordine. Specific britanicilor, eh? ce zici?

— Nici o veste încă din Libia? întrebă John, care găsea amuzant jocul acesta cinic de-a cine e mai puternic dintre preot şi Herity.

— Da' cui îi pasă de păgânii ăia? întrebă Herity în loc de răspuns.

— Lui Dumnezeu îi pasă, interveni părintele Michael.

— Lui Dumnezeu îi pasă! îl maimuţări Herity. Ştii, domnule O'Donnell, primele lucruri măturate în Irlanda au fost „legile restrictive" – sistemul de aprobări, consimţământul adulţilor, limitările de viteză, normele de ţinută a îmbrăcămintei în localuri şi spaţii oficiale, interzicerile din zilele de duminică, toate lucrurile de acest fel. Noua lege este una foarte simplă: Dacă-ţi place, fă-o!

Părintele Michael privi înapoi spre Herity şi vorbi plin de revoltă:

— Oamenii ar trebui să se gândească şi la faptul că au un suflet nemuritor de apărat şi să nu cumva să uiţi acest lucru, Joseph Herity!

— *Domnule* Joseph Herity pentru dumneata, popo! Şi, fiindcă veni vorba, nu vrei să-mi arăţi şi mie sufletul acela nemuritor al dumitale, chiar acum? Arată-mi-l, porc papistaş ce eşti! Arată-l!

— Nu mai vreau să aud nici un cuvânt blasfemic măcar, spuse preotul, dar vocea îi era scăzută şi se simţea că fusese adânc lovit.

— Părintele Michael şi-a îndeplinit datoriile de prelat la Maynooth, în ţinutul Kildare, spuse Herity, iar în voce îi tremura o bucurie răutăcioasă. Spune-i domnului O'Donnell ce s-a întâmplat la Maynooth, părinte!

John privi spre preot, dar acesta se întorsese şi mergea înainte, cu capul plecat, rugându-se în şoaptă, iar din rugăciunea lui mormăită nu se puteau desluşi decât câteva cuvinte răzleţe: „Tatăl, … roagă-te, dă-ne…" Apoi mai tare: „Dumnezeu să ne ajute să ne regăsim fraţii!"

— Fraţii în disperare, spuse Herity. Asta-i singura frăţie pe care o mai avem. Unii o găsesc în alcool, domnule O'Donnell, iar alţii… în altele. Dar e acelaşi lucru până la urmă.

Ajunseseră aproape de trecătoare, în creasta dealului, iar pereţii de stâncă erau acoperiţi cu tufe de mure, cu frunzele pătate de paraziţi. La stânga era o spărtură adâncă şi în spatele stâncilor se putea vedea ruina arsă a unei case de ţară, cu uneltele agricole acum ruginite şi zdrobite rămase afară, în fosta curte. Un stâlp de înaltă tensiune stătea înclinat într-un unghi imposibil peste acoperişul cu tabla bine boţită a unui fost acaret. Totul indica o frenezie a distrugerii, aceeaşi pe care o descoperise John din prima lui zi acolo.

Se opri şi privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Văzu lacul printre brazii pitici şi marginile drepte ale unui alt drum, peste apă, departe. Uitându-se spre Herity, care studia şi el drumul din spatele lui, John avu sentimentul că atât acesta cât şi preotul îşi reţineau nemulţumirea din cauza lui, fiindcă el, John Garrech O'Donnell era un premiu, pe care fiecare dintre cei doi îl dorea doar pentru sine.

Preotul şi băiatul nu se opriseră. Herity atinse braţul lui John:

— Hai să ne grăbim.

În vocea lui răsuna teama.

John îşi alătură paşii repezi omului de lângă el, ridicând încă o dată privirea spre norii ameninţători. În aer plutea miros de cenuşă umedă. Era mai răcoare, iar drumul cotea la dreapta, coborând printre copacii mult mai înalţi din această parte a trecătorii. Herity nu încetini pasul până nu ajunseră lângă părintele Michael şi băiat, iar cei patru îşi continuară mersul din nou umăr la umăr.

Drumul făcea o curbă la stânga, ocolind o stâncă, apoi iar urca un pic şi cobora din nou. Existau şi nişte porţi, două de fiecare parte a drumului, cu vopseaua albă, ştearsă acum de vreme, acum baricadate de trunchiuri de copaci căzuţi în dezordine. În spatele celei de-a doua baricade, la dreapta, John desluşi un drum de căruţă, pe care crescuseră buruienile şi care tăia drept printr-un lan de secară năpădit de ierburi. Exista şi o plăcuţă indicatoare stricată ce spânzura de stâlpul porţii şi pe care unele litere erau încă lizibile. John încercă să citească: „JF – PA –

binecuvântează în mod oficial – Rev. M – PO – ER”.

— Ce-a fost aici? întrebă John arătând cu capul.

— Da’ cui îi pasă? întrebă Herity. E de mult de domeniul trecutului. Copaci cu frunza căzătoare îşi aplecau coroanele peste drum. Cei patru călători ieşiră din umbra lor şi ajunseră la două case, aflate una în faţa celeilalte, foarte aproape de drum. Cea de pe partea dreaptă era o ruină arsă şi zdrobită, dar cea din stânga părea intactă, cu doar un pic de muşchi crescut pe acoperişul de ţiglă. Din cele două coşuri nu ieşea fum. Era chiar şi o uşă care stătea deschisă. O haină atârna de un cui pe partea ei interioară, ca şi cum proprietarul tocmai venise de la munca câmpului. John, simţind apropierea ploii, întrebă:

— N-ar fi bine să ne adăpostim aici? Se opri şi odată cu el se opriră şi ceilalţi.

— Ce eşti slab de minte? întrebă părintele Michael cu o voce groasă. Nu simţi? E o casă a morţii.

John adulmecă şi simţi, într-adevăr, un miros slab de mortăciune. Privi spre Herity.

— Dar e un adăpost bun, popo, mai ales că vine ploaia, spuse Herity. Se comporta de parcă de intrat n-ar fi vrut să intre fără asentimentul părintelui Michael.

— Pe undeva pe aproape sunt morţi neîngropaţi, spuse părintele Michael. Poate… sinucigaşi. Privi în sus, spre drumul ce se deschidea în faţa lui, apoi ochii îi căzură pe un petic de pimpinea galbenă răsărită până în zidul casei. Mai departe trebuie să fie un oraş şi vom găsi acolo adăpost.

— Oraşele nu mai sunt atât de sigure în zilele noastre, spuse Herity. Eu mă gândeam s-o luăm pe drumul care urcă şi să evităm oraşul.

John auzi chemările scurte şi ascuţite ale ciorilor în copacii de peste drum, iar acum că se opriseră din mers, aerul se răcise considerabil.

— E mai bine să ne continuăm calea, spuse părintele. Nu-mi place locul acesta.

— De sigur, e sigur că a fost vizitat de zâne, spuse Herity. Îl ocoli pe preot, îşi aranjă chingile rucsacului pe spate şi o porni înainte. Părintele Michael şi băiatul se

grăbiră să-l ajungă din urmă. John li se alătură mirat de ciudăţenia acelui schimb de cuvinte. Ca şi cum între cei doi bărbaţi se dusese o altă conversaţie, dar ascunsă. Acum se luptau şi se împungeau, acum găseau teren secret de înţelegere.

Pe creasta următorului deal, pe dreapta, era un spaţiu deschis pe care se afla o altă ruină arsă. Exact acolo drumul făcea o curbă adâncă şi dispărea din vedere. O plăcuţă indicatoare, de astă dată intactă, avertiza: „Hanul Shamrock”.

Herity grăbi pasul pe cărare şi aruncă o privire în spatele ruinei.

— Clădirile din spate sunt încă intacte, strigă el. Scoase un pistol de sub jachetă şi ocoli dărăpănătura, întorcându-se însă imediat pentru a anunţa:

— Nu e nimeni acasă! Miroase a pişat doar, dacă nu ţi-e cu supărare, părinte.

Începu să plouă exact atunci când John, părintele şi băiatul ajunseră acolo unde se afla Herity. Acesta îi conduse în spatele ruinei pe o cărare noroioasă care şerpuia plină de importanţă până la o clădire joasă şi fără ferestre.

— Baia şi toaleta au rămas neatinse, spuse Herity. Emblemele civilizaţiei noastre supravieţuiesc! Simţi, părinte Michael? E urină, dar nu numai.

Preotul intră pe uşa deschisă a clădirii vechi, cu ceilalţi imediat pe urmele lui. Ploua tare şi se auzea darabana pe acoperişul de tablă de deasupra capetelor lor. Părintele Michael adulmecă aerul.

— O miroase! Herity îl privea pe preot cu o uitătură plină de satisfacţie. Seamănă cu nepreţuiţii lui de vikingi, popa ăsta al nostru, se conduce după mireasma fânului până la o aşezare omenească pe care s-o prade. Vezi cum adulmecă aerul? Simte mirosul de dospeală în nări şi se gândeşte ce minunat ar fi să simtă toată acea savoare şi pe limbă.

Părintele Michael aruncă o privire jignită şi rugătoare spre Herity, care chicoti.

John adulmecă şi el. Se simţea mirosul latrinelor de alături, dar Herity avea dreptate – mai era ceva – miros de bere, de parcă fusese vărsată pe jos şi lăsată apoi să se îmbibe în crăpăturile cimentului ani de zile. John privi în jur. După cum arăta, camera servise de baie şi spălătorie, dar nu mai rămăseseră decât chiuvetele pe care cineva le smulsese complet din perete. Într-un colţ era un maldăr vechi de sticlă verde spartă şi multe hârtii. Altfel podeaua părea măturată, cu numai câteva frunze purtate de vânt răspândite pe ici pe colo.

Herity lăsă să cadă rucsacul pe ciment, lângă uşă şi ieşi. Se întoarse însă imediat, cu mâinile murdare de pământ umed şi negru, dar pline de cinci sticle de bere Guiness.

— Îngropate, să fiu al naibii! spuse el. Dar eu le cunosc obiceiul de a ascunde lucruri. Şi mai sunt o mulţime în groapa aia. Suficiente pentru a ne îngropa toate supărările. Ţine, părinte Michael! Herity întinse o sticlă maron închis spre părinte, care o luă cu mâini tremurătoare. Şi una pentru domnul O'Donnell!

John luă sticla, simţindu-i răceala în palmă. Îndepărtă pământul de pe capac.

— Staţi, staţi! spuse Herity, scoţând grăbit din rucsac un desfăcător de sticle. Nu tulburaţi preţioasa licoare!

În timp ce Herity îi deschidea sticla şi i-o dădea îndărăt, John îl auzi pe O'Neill – Cel din Interior strigând: „Nu, nu!"

O înghiţitură, se gândi *el. Atât cât să-mi spăl gâtul!*

Pe deasupra sticlei răsturnate întâlni privirea lui Herity. În ochii omului era o uitătură cântăritoare, expectativă şi Herity nu băuse, deşi părintele Michael îşi terminase deja sticla.

John lăsă jos berea şi, zâmbind, întâlni din nou privirea lui Herity:

— Dumneata nu bei, domnule Herity?

John îşi şterse gura pe mâneca puloverului galben.

— Mă desfătam doar privindu-te cum te bucuri de mândria Irlandei noastre, spuse Herity. Îi mai dădu o sticlă deschisă părintelui Michael. Mai aduc. Făcu trei drumuri şi lăsă un şir de beri de-a lungul peretelui – douăzeci de sticle

care sclipeau stins acolo unde nu erau acoperite de pământ. Şi tot mai sunt, spuse Herity, ştergând şi desfăcând o sticlă pentru el.

John sorbi din berea lui. Era amară şi tăia setea. Simţea cum îl arde pe dinăuntru şi se gândi la conservele de peşte pe care le avea în buzunar. Le scoase.

— Credeţi că ar fi lucru cuminte să mâncăm aici înăuntru?

— M-am tot întrebat ce ar putea fi umflătura aceea din buzunar, spuse Herity şi bău lung. Putem mânca mai târziu. Acesta este un moment solemn pentru o partidă serioasă de băut.

Vrea să mă îmbete, gândi John. Puse de-o parte o sticlă aproape pe jumătate plină şi privi afară pe uşa deschisă. Simţea bolboroseala supărătoare dar şi supărată a lui O'Neill – Cel din Interior, ţipătul atârnând la marginea conştientului. *De ce oare mă mişc eu aşa cum îmi porunceşte O'Neill – Cel din Interior?* O'Neill era întotdeauna acolo, întotdeauna la pândă, întotdeauna perfect conştient de ceea ce se făcea sau se spunea în jurul lui John, întotdeauna atent în mod special la durerea celor pe care îi observa. Abia acum simţi John că O'Neill – Cel din Interior îl conducea pe O'Donnell de parcă ar fi fost un abil mânuitor de păpuşi, jucând pe o scenă anume, unică. *Şi nu cumva Herity voia să descopere unde se ascunde maestrul păpuşar?*

— Bei ca o domnişorică, spuse Herity şi mai deschise o sticlă. Cred că sunt vreo sută acolo în groapă. Îi dădu sticla preotului, care o luă cu o mână fermă şi o dădu pe gât, fără măcar să se oprească pentru a răsufla. Băiatul se târî într-un colţ lângă o chiuvetă spartă şi rămase acolo ghemuit, privindu-i pe cei trei bărbaţi cu o expresie sumbră.

— Adorm dacă beau pe stomacul gol, spuse John. Privi spre băiat. Şi copilului trebuie să-i fie foame. Dumneata ce zici, părinte?

— Nu-l amesteca pe popă în chestia asta! spuse Herity grăbit. Părintele nostru e un om al sticlei!

Părintele Michael acceptă o altă bere din mâna lui

Herity. Avea de acum o privire sticloasă. Tremura de parcă i-ar fi fost frig şi ţinea sticla, părând nehotărât. Se uita de la bere la băiat şi era evident că încerca să facă o alegere. Brusc, deschise mâna şi sticla se sparse pe ciment.

— Ei, vezi ce-ai făcut? îl acuză Herity pe John.

— Nu mai beau, mormăi părintele Michael.

— Nu te mai recunosc, părinte!

— Adă desfăcătorul de conserve, băiete, spuse preotul.

Băiatul se ridică în picioare şi scoase din buzunar un briceag micuţ. Îl duse preotului, care luă o conservă de la John şi o deschise cu mişcări încete şi precise de beţiv, apoi o dădu băiatului împreună cu desfăcătorul.

Părintele Michael întrebă cu o voce răguşită:

— Mai ai din astea? şi arătă spre conserva din mâna copilului.

— Câte una pentru fiecare din noi.

— Eu n-am nevoie, spuse Herity. Cel puţin unul din adunătura asta să ştie să bea cum se cuvine. Se aşeză lângă sticlele nedeschise şi-şi sprijini braţul pe rucsacul lui verde. Sunt singurul de aici care poate aprecia solemnitatea momentului! Şi se puse pe băut sticlă după sticlă.

John găsi un loc sprijinit de perete, de unde aşezat îi putea studia pe toţi tovarăşii lui de drum. Băiatul luă alte două conserve de la John şi le deschise, dându-i una părintelui şi alta lui John, înainte să se întoarcă în colţul lui.

Ploaia continua să sune înfundat pe tabla acoperişului. Se făcea tot mai întuneric şi mai frig.

Ceva fermenta în băiatul acela, se gândi John. Era o mare încărcătură în străfundurile lui, iar presiunea creştea şi ameninţa cu explozia când va fi atins limitele suportabilului. Pentru prima oară de când îl văzuse atunci în barcă, John fu conştient de existenţa unei personalităţi în acel copil, o alcătuire sumbră, făcută din resentimente şi din teamă.

Băiatul privi scurt spre preot. John, urmându-i privirea, văzu că părintele se ghemuise în colţul lui şi adormise. Dinspre el se auzea un sforăit uşor.

— Te uiţi la zdrenţărosul ăla mic? întrebă Herity încet.

John tresări şi-şi mută privirea, dându-şi seama că Herity îl studiase şi remarcase atenţia cu care se uita la copil.

— Cum oare l-o chema? se întrebă Herity cu glas tare. Măcar o avea un nume? Herity termină de băut o sticlă şi deschise alta. Să n-aibă mucosul ăsta mic părinţi? O fi vrăjit de zâne!

Băiatul îl privea pe Herity nemişcat, cu bărbia sprijinită pe genunchi. Herity părea neafectat de băutură. Termină şi sticla aceea şi mai deschise una, neslăbindu-l o clipă pe băiat din ochi.

— N-ar fi oare cazul să ne punem hainele pe noi cu căptuşeala afară? continuă Herity. Dacă-ţi porţi haina aşa, nu te mai pot urmări zânele! Aşa se zice… Mă bate gândul să-l scutur eu puţin să-i aflu numele. Cu ce drept stă el aşa închis în el?

Vocea lui Herity căpătase o uşoară împleticire, remarcă John. Dar omul părea sigur pe el acolo unde stătea, cu capul drept înfipt între umeri şi nici mâinile nu-i tremurau.

— L-aş face eu să ciripească repejor, spuse Herity. Goli sticla şi o aşeză ordonat în rând cu celelalte goale, la stânga lui. Se lăsă pe o parte, peste rucsac, cu capul pe braţ şi continuă să-l fixeze pe băiat.

Ce era toată acea vorbărie despre zâne? se întrebă John. Herity părea a fi un individ ce-şi avea propriul sens al realităţii, proprii lui sfinţi şi diavoli. Herity treaz, nebăut, era un bărbat ce-şi alcătuise judecăţile cu mult timp în urmă şi, de atunci, nu le mai schimbase. Dar Herity beat, şi de acum trebuia să fi fost atins de atâta băutură, ar fi putut fi cu totul altă poveste. Vocea lui, până acum certăreaţă şi cinică, era acum liniştită, omul devenise tăcut şi John simţea parcă în bărbatul din faţa lui furii interne, adânci, dospind şi fremătând. Să fie oare amintirile? Să fie oare Herity unul din acei oameni care nu se pot ascunde în băutură? Să fi scos berea la suprafaţă amintiri şi chiar sentimente de vinovăţie? Şi din ce motive să se fi simţit Herity vinovat? Pentru că-l lovise pe preot?

Joseph Herity închise ochii şi, deodată, fu scuturat de un sforăit lung.

Băiatul se ridică şi ca pisica străbătu camera şi se opri în picioare deasupra lui Herity. În mâna dreaptă ţinea ceva, dar John nu vedea bine ce în semiîntunericul care se lăsase.

Fără nici un avertisment prealabil, copilul căzu peste Herity, lovindu-l cu lucrul acela pe care-l avea în mână, iar John înţelese că era vorba de briceagul cu care fuseseră desfăcute conservele. Copilul încerca să-i taie bărbatului beregata, dar gulerul jachetei îl împiedica.

Herity, trezit şi pradă şocului, apucă mâna cu briceagul. Se luptară, fără să mai scoată nici unul vreun sunet, puterea sălbatică a trupului tânăr manifestându-se într-o violenţă neînfrânată, arzătoare, terifiantă în intensitatea ei tăcută.

— Bine, bine! Îţi dau drumul! Vocea lui Herity suna ascuţită şi stăpânită parcă de isterie. Îl prinse şi de celălalt braţ şi-l ţinea acum de amândouă, în timp ce copilul încerca să se arunce asupra lui. Termină, băiete! Nu-ţi mai fac nimic!

Părintele Michael se trezi şi întrebă:

— Ce se întâmplă?

Băiatul păru că reacţionează la auzul vocii preotului. Încet, încet, se mai potoli, dar ochii încă îl mai fulgerau pe Herity, cu toate că arma îi căzuse de acum din mână, iar Herity îl împinse departe de el, dându-i drumul la ambele braţe. Copilul se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi spre spate fără să se întoarcă.

Un Herity ciudat de spăsit culese de jos briceagul. Se uită lung la el de parcă nu mai văzuse niciodată în viaţa lui un astfel de obiect şi duse mâna la guler, acolo unde fusese lovit. Privi în sus spre copil, şi apoi, pe un ton împăciuitor, spuse:

— Îmi pare rău, flăcăule. Ştiu că n-am nici un drept să mă amestec în durerea ta.

— Dar ce se întâmplă? mai întrebă o dată preotul.

Herity împinse pe jos briceagul spre el, iar părintele Michael îl apucă, ridicându-l ca să-l poată vedea mai bine.

— Păstrează-l tu de acum încolo, popo! spuse Herity. Zdrenţărosul tău a încercat să-l folosească pe gâtul meu. Herity începu să râdă. E mai bărbat decât tine, popo. Şi când te gândeşti că abia dacă ţi-a trecut de mijloc. Dar dacă mai încearcă o dată, îl frâng ca pe o scândurică de foc.

Băiatul se duse lângă părintele Michael şi se aşeză, continuând să-l fixeze pe Herity.

— Nu ţi-am spus de atâtea ori că violenţa nu dă nici un rezultat? întrebă părintele. Uită-te la Joseph! El e un om al violenţei! Te întreb, vrei să ajungi şi tu ca el?

Băiatul ridică genunchii şi-şi îngropă faţa în ei. Umerii i se scuturau de hohote de plâns, dar tot nu se auzea nici un sunet.

Privindu-i, John simţi un val de furie inexplicabilă. Oamenii aceştia erau atât de ineficienţi, nişte neputincioşi! Băiatul nu izbutise să ducă măcar la bun sfârşit un omor cumsecade. Avusese toate condiţiile şi dăduse greş.

Părintele Michael îşi puse un braţ în jurul umerilor copilului.

— E foarte frig, spuse el. N-ar fi cazul să facem un foc?

— Nu te face mai prost decât eşti! spuse Herity. Bagă-te în zdrenţărosul tău şi ţine-l departe de ce i se poate întâmpla. Rămânem aici în noaptea asta.

...Irlandezii, naţiunea aceea inofensivă, care a fost întotdeauna atât de prietenoasă cu britanicii...

Venerabilul Bede

Adrian Peard stătea la fereastra biroului lui Doheny din Spitalul Regal. Era seara devreme a unei zile reci şi noroase, iar cerul se asorta pe deplin griului pietrei din crenelurile Kilmainhamului ce se vedea în partea dreaptă. De la fereastră se zărea strada Inchicore coborând spre râul Camac şi ruinele arse ale unei benzinării. Îl auzea pe Doheny foindu-se pe scaunul lui de la birou, dar nu se întoarse.

— De ce te-au trimis tocmai pe tine? întrebă Doheny, iar vocea îi trăda încordarea.

— Fiindcă ştiu că pe mine vei vrea să mă asculţi.

— A vrut să mă ucidă, auzi ce-ţi spun? Îşi pusese pistolul pe birou şi se juca cu el, după obiceiul lui. Doar l-ai văzut şi tu cum face!

— Nici unul dintre noi nu se îndoieşte de spusele tale, Fin. Nu asta este problema.

— Atunci care e problema?

— Nu există nimeni care să-i poată controla pe Băieţii Plăjii mai bine decât Kevin.

— Deci, ne lăsăm pe spate cu burta în sus şi-l lăsăm să ne ameninţe cercetătorii, să ucidă pe cine i se năzăreşte lui...

— Nu, Fin, nu aşa se pune problema!

Peard se întoarse cu spatele la geam. Era deprimant spectacolul de afară, ruinele staţiei de benzină, un memento al violenţei cetelor dezlănţuite, care măturaseră totul în cale înainte ca armata şi Finn Sadalul să

reinstaureze un simulacru măcar de ordine.

Doheny stătea cu coatele pe birou, cu pumnii strânşi şi bărbia sprijinită în pumni. Părea gata să explodeze.

— Trebuie să încetezi să-l mai ameninţi pe Kevin O'Donnell! spuse Peard. Acesta este mesajul pe care l-am avut de comunicat. Armata nu vrea lupte interne. În ceea ce-l priveşte pe Kevin, l-au luat ei de-o parte şi i-au spus să nu se mai lege de laborator. Nu mai are voie să se amestece în treaba noastră.

— Doar dacă nu-i intră în capul ăla nebun să ne omoare pe toţi în somn!

— I s-a spus că armata îl va executa dacă nu se supune ordinelor.

— Şi acelaşi lucru mi se aplică şi mie, nu?

— Îmi pare rău, Fin.

— N-o să încerce să oprească schimburile pe care le avem cu cei de la Huddersfield?

— A fost avertizat, Fin.

— Dar vor continua să ne asculte convorbirile, bineînţeles.

— Bineînţeles.

— Şi să i le transmită lui Kevin?

— Kevin are prietenii lui în armată.

— E evident.

— Ei bine, cam asta ar fi, Fin. N-ai să te opui, nu-i aşa?

— Doar nu sunt un băieţandru idiot şi romantic.

— Bine.

Doheny îşi lăsă mâinile în jos şi desfăcu pumnii.

— Ce mai fac Katie şi Browder?

— Bine. Atât cât ne putem aştepta în situaţia dată. Ea încă plânge că vrea un preot să-i cunune.

— Şi de ce nu-i aduci unul?

— Nu e chiar aşa de uşor precum pare, Fin.

— Da… da, ştiu. Doheny scutură din cap. Chestia aia de la Maynooth a fost un lucru oribil.

— Un tip, despre care ştiu precis că e preot, m-a refuzat de la obraz. Alţi doi, care încă mai poartă sutana, nici n-au vrut să audă când le-am spus despre ce este vorba. N-au

încredere în nimeni care are legături cu autorităţile, Fin.

— Suntem sortiţi iadului, cum spun ei.

— Am încercat să dau de un oarecare Michael Flannery. Mi s-a spus că el ar putea…, spuse Peard.

— Flannery e ocupat şi nu poate fi deranjat.

— Ştii unde se află?

— Într-un anume fel, da.

— N-ai putea să-i trimiţi vorbă şi să-l întrebi dacă n-ar vrea să…

— O să fac tot ce pot, dar mai caută şi tu. Peard oftă.

— Ar cam trebui s-o iau spre colţul străzii. Convoiul spre Killaloe va trece se pare la timp.

— Niciodată nu trece la timp.

— N-am de gând să le caut eu nod în papură pentru asta acum. Din partea mea, cu cât e noaptea mai neagră, cu atât mai bine.

— Mi s-a spus că N-7 e sigură, spuse Doheny. Peard dădu din umeri.

— Eu unul încă cred că ar fi mai bine să aducem rezervorul şi pe cei doi aici, la Dublin.

— Nu cât timp Kevin O'Donnell pândeşte după colţ!

— E ceva adevăr şi-n ce spui tu, Fin.

— I-ai trimis înăuntru lui Browder un pistol, aşa cum ţi-am spus?

— Da, dar lui nu i-a prea plăcut asta şi chiar am crezut că fata va face o scenă.

— N-are a face…

— Armata l-a pus în gardă, Fin. Bazează-te pe asta!

— Când la mijloc este un nebun, nu te poţi baza pe nimic, decât poate pe neprevăzut. Doheny îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Eu însumi merg peste tot înarmat şi cu gardă. Şi te-aş sfătui să faci şi tu la fel, Adrian.

— Nu vine el la Killaloe. Armata mi-a promis asta.

— Sigur! A mai promis că vor găsi toate celelalte femei necontaminate şi le vor proteja, nu? Doar ai auzit şi tu! Toate femeile de la minele din Mountmellick sunt moarte!

— Ce s-a întâmplat?

— Un singur bărbat contaminat, asta s-a întâmplat. L-au

împuşcat, dar era prea târziu.

— Eu mă întorc la laborator, spuse Peard. Cum merg lucrurile aici?

— Nici o rază de speranţă, încă, dar era de aşteptat. Când vei ajunge la Killaloe vei găsi notele ultimelor noastre descoperiri. Să-mi spui şi mie dacă găseşti ceva interesant la ele.

— Aşa voi face. Să fie al naibii! Tare aş vrea să ne putem mişca liberi spre şi dinspre Huddersfield!

— Comanda Barierei nu permite! Am întrebat.

— Ştiu, dar e o crimă! Pe cine am mai putea noi contamina? Sunt şi ei tot atât de umpluţi de molimă ca şi noi.

— Mai ca noi!

— Cercetarea liberă este singura speranţă pe care o mai are lumea, spuse Peard.

— Şi singura speranţă a Irlandei, în tot cazul, completă Doheny. Şi să nu uiţi asta! Fie americanii, fie rusnacii, dacă găsesc ei primii răspunsul, pot tot atât de bine să ne şteargă de pe suprafaţa pământului. Totul în dulcele nume al sterilizării, mă înţelegi?

— S-a acceptat chestia asta la Huddersfield?

— Păi, de ce crezi tu că am mai fi aşa de deschişi unii cu alţii? Până una alta, tot britanici sunt, Adrian, nu?

— Şi noi tot irlandezi…, completă Peard.

Trupul lui puţintel fu scuturat tot de un râs subţire. Doheny gândi că acel râs avea în el ceva deosebit de rău, de urât.

Dreptul la libertatea cuvântului şi a presei include nu numai dreptul de a rosti sau publica, dar şi acela de a distribui, de a primi, de a citi..., dreptul la informaţie, dreptul la libera gândire, precum şi cel de a-i învăţa şi pe alţii aceste lucruri...

— Curtea Supremă a Statelor Unite (Proces: Griswold împotriva Statului Connecticut)

Doctorul Dudley Wycombe-Finch ştia ce credeau oamenii despre biroul de lucru pe care şi-l alesese – mult prea mic pentru directorul atât de importantului Aşezământ englez pentru Cercetări, prea înghesuit, prea departe de inima lucrurilor, aici la Huddersfield.

Atunci când Huddersfieldul se devotase exclusiv studiului ştiinţelor fizice, acesta fusese biroul de lucru al unui cercetător ştiinţific. Aflat în subsolul aşezământului, peste el se ridica clădirea propriu-zisă, înconjurată de gazon şi bine îngrădită – trei etaje de beton, pereţi goi, fără iederă, fără caracter. Wycombe-Finch mai avea, ce-i drept, şi un alt birou, pentru ocazii speciale, în Blocul Administrativ. Acesta era un apartament spaţios, îmbrăcat în lemn de stejar, cu covoare groase şi bariere peste bariere de secretari răspândiţi prin anticamere. Însă, de cele mai multe ori, aici era de găsit, în cămăruţa aceea cât o cutie de chibrituri, cu laboratorul ei alăturat. Aici, înconjurat de pereţii fără ferestre şi acoperiţi de rafturi pline cu cărţi şi cu o singură uşă ce ducea în laborator. Biroul era şi el destul de mic pentru a-i permite să ajungă până în cel mai îndepărtat colţ cu oricare din mâini. Singurul scaun era confortabil, cu spătarul înalt, şi se rotea.

Aici îşi ţinea radioul, aparatele de ascultare şi toată aparatura electronică.

Se lăsă pe spate în scaun şi pufăi din pipa lui lungă cu tija subţire, aşteptând telefonul de dimineaţă al lui Doheny. Se întâlniseră în diferite ocazii, la conferinţe internaţionale şi astfel Wycombe-Finch era în stare să şi-l imagineze pe omologul său irlandez atunci când vorbeau la telefon – un bărbat scund, gros la trup, cu un fel de-a fi violent şi impetuos. În contrast, Wycombe-Finch era înalt şi slab, o siluetă îmbrăcată întotdeauna în gri. Un coleg american, văzându-l odată în compania lui Doheny, le pusese porecla de Mutt şi Jeff, etichetă pe care Wycombe-Finch o găsea ofensatoare.

Un strop minuscul de nicotină amară se scurse din tija pipei, arzându-i limba. Wycombe-Finch şterse pata vinovată cu o batistă albă şi-şi dădu seama cu întârziere că era una din ultimele rămase pe fundul sertarului, una dintre cele pe care soţia lui, Helen, le spălase şi călcase înainte…, dar era mai bine să-şi forţeze mintea să ocolească această cale.

Ştia că în spatele pereţilor micului birou de la subsol, dimineaţa era rece şi gri, cu ceaţa plutind difuză peste tot. O dimineaţă a „ţinuturilor lacustre” cum spuneau oamenii locurilor.

Telefonul din faţa lui stătea pe o grămadă dezordonată de hârtii – tot felul de rapoarte, de analize. Finch le fixă cu privirea în timp ce aştepta, fumându-şi pipa. Legăturile telefonice între Anglia şi Irlanda nu fuseseră ele cine ştie ce nici înainte, darămite acum, aşa că învăţase să fie răbdător atunci când era vorba de aceste schimburi regulate între el şi Doheny.

Telefonul sună.

Duse receptorul la ureche, punând alături pipa într-o scrumieră.

— Wycombe-Finch la aparat.

Glasul de tenor al lui Doheny era perfect identificabil chiar în ciuda unei legături telefonice proaste, întreruptă de paraziţi şi declicuri imprevizibile.

O mulţime de ascultători pe fir, gândi Wycombe-Finch.

— Ah, în sfârşit, Wye! Blestematul ăsta de telefon a înnebunit de tot în dimineaţa asta.

Wycombe-Finch zâmbi. Ultima dată îl întâlnise pe Doheny la Londra, la o conferinţă despre cooperarea interdisciplinară. Un tip simpatic, amuzant, cu o minte ştiinţifică de primă clasă în spatele ochilor ăia mari şi albaştri. Dar, doar în timpul acestor schimburi telefonice regulate, se stabilise între ei ceea ce Finch considera a fi o adevărată prietenie de lucru.

Doe şi Wye.

De la al treilea apel telefonic hotărâseră să se folosească de aceste diminutive atât de familiare.

— Eu unul sunt convins că telefonul a fost special inventat pentru a ne învăţa ce-i aia răbdarea, Doe.

— Adică cum să-ţi ţii firea, eh? Ei, ce mai e nou, Wye?

— Iar ne vine în control un „savant” trimis de guvern, chiar azi dimineaţă. Vrea cică să evalueze rezultatele pe care le avem. Îl cunosc pe individ – Rupert Stonar. N-are cap pentru ştiinţă, da’ e foarte priceput când e vorba de vorbărie şi îmbrobodeală.

— Stonar! Am auzit de el. Un individ băgat până peste cap în politică.

— Asta-i!

— Şi eşti obligat să-i spui ceva?

— Pe dracu’! Desţelenim, asta facem. Muncim la desţelenit cu tot avântul – o muncă care va putea da roade în timp, dar în momentul de faţă n-avem nici un succes, iar Stonar şi oamenii lui asta vor – succesul.

— Ce se mai aude cu cei patru proaspeţi adăugaţi echipei tale? Americanul acela – Beckett – am auzit că el ar fi fost cel care a descoperit modalitatea folosită de Nebun pentru a răspândi molima.

— E un tip sclipitor, în privinţa asta nu e nici o îndoială. I-am păstrat pe toţi patru în echipă. E o chestie specială în felul în care lucrează împreună. Ezit s-o definesc prin „electricitate”, dar e clar una din asociaţiile alea fericite care produc doar lucruri mari.

— Păi, asta să-i spui lui Stonar.

— Ştie deja. Speram să fii tu în stare să scoţi câteva minciuni din pălărie, Doe, să i le servesc.

După un moment de tăcere, Doheny spuse:

— Nu prea putem ascunde cine ştie ce de tine, nu, Wye? Wycombe-Finch recunoscu imediat acest mod de abordare, ce făcea parte dintr-un cod subtil, elaborat de cei doi pentru a putea citi printre rânduri. Deci Doheny avea ceva de dezvăluit, ceva „fierbinte”, ceva ce stăpânii lui i-ar putea reproşa dacă ar spune, dar ceva ce acum, nu-i aşa? nu mai conta de vreme ce Wycombe-Finch, era evident, ştia deja.

— Sper din tot sufletul că nici nu încercaţi să ascundeţi ceva, preluă Finch de acolo de unde lăsase Doheny firul conversaţiei. Numai Dumnezeu ştie cât îmi sunt de antipatici spionii şi te asigur, Doe, că noi am fost cât se poate de cinstiţi cu tine.

Râsul lui Doheny zgudui receptorul. Wycombe-Finch zâmbi uşor. *Peste ce naiba dăduse Doheny?*

— Ei bine, aşa este! S-ar putea să-l avem chiar pe O’Neill în persoană.

Wycombe-Finch profită de un lung şir de paraziţi pe fir să întrebe scurt:

— Ce? N-am auzit ce-ai spus?

— Nebunul. S-ar putea să fie aici la noi.

— Îl ţineţi pe individ la rece, cu interogatorii şi tot tacâmul?

— Dumnezeule mare, nuuu! îl conduc pe drumul cel mai lung până la laboratorul nostru din Killaloe. Individul se foloseşte de numele O’Donnell – John Garrech O’Donnell. Pretinde că este specialist în biologie moleculară.

— Cât de siguri sunteţi? Wycombe-Finch îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Nu se putea şti câţi ascultau această convorbire. Foarte periculos. Doheny trebuia să răspundă corect la această întrebare.

— Nu suntem foarte siguri, Wye. Tot ce pot să-ţi spun e că-mi ridică părul pe mine. Am pus unul dintre cei mai buni oameni de care dispunem să stea lipit de umbra lui ca marca de scrisoare – un preot, gata-gata să-i asculte confesiunea, dacă omul ar vrea să se confeseze. E însoţit

de un biet copil necăjit, aşa ca Nebunul să vadă mereu în faţa ochilor ce-a fost în stare să facă.

Wycombe-Finch scutură uşurel din cap într-o parte şi-n alta.

— Doe, mare şmecher eşti! Tu ai aranjat totul, nu?

— Am profitat doar de o situaţie care mi se oferise pe tavă.

— Cu sau fără tavă, mare şmecher eşti. Să-i zgândări conştiinţa – iată cheia pentru a deschide pe omul nostru, asta dacă e să dăm crezare profilului moral trimis de americani. Dumnezeule! Chestia asta cere un timp de gândire. Mărturisesc că m-am cam îndoit când am primit raportul băieţilor noştri cu ochi albaştri.

— Nu e cazul să ne punem toate speranţele noastre în coşul ăsta, dar e oricum ceva ce-i poţi spune lui Stonar ăla al tău.

— Probabil că ştie şi el deja. Te sfătuiesc să fii foarte precaut, Doe! O'Neill s-ar putea să mai aibă nişte blestemăţii în mânecă… asta dacă omul acela este chiar Nebunul.

— Umblăm cu mănuşi de catifea cu el.

— O mare de noroi, Doe! spuse Finch, referindu-se la o glumă pe care o cunoşteau doar ei. La o conferinţă se vorbise despre faptul că apa noroioasă era cel mai fertil mediu de dezvoltare.

Doheny preluă imediat sensul:

— Curat noroi! Te anunţ eu dacă se face şi mai neagră marea!

— Aştept negreşit. Americanii vă ajută?

— Noi nu le-am spus nimic dintr-un motiv evident, Wye. Mai demult ne-au trimis un material…, aşa, în caz de, dar e foarte sărăcuţ. Fără amprente, fără hartă dentară… Au dat vina pe Focul Panicii şi chiar asta ar putea fi cauza…

— Şi acest O'Donnell, cum îi zici tu… Dacă e doar ceea ce spune că este şi nimic mai mult?

— Îl băgăm în maşina de tocat mintea – tratament triplu; totul cu un singur scop – să iasă pe covertă cu o idee nouă de abordare a problemei noastre.

— Tratament triplu? Ah, vrei să zici în caz că este O'Neill, dar acest lucru nu poate fi dovedit.

— Te-ai prins. Ar putea să ne ofere cheia sau să încerce o diversiune…

— Chiar şi un sabotaj propriu-zis.

— Asta ar rivaliza cu o confesiune în toată legea. Alt şir de paraziţi, atât de puternici că făceau rău la ureche, întrerupseră convorbirea. Când trecură, se auzi vocea lui Doheny:

— … grupul lui Beckett…

Wycombe-Finch luă aceste cuvinte drept o întrebare:

— Cred că omul cel mai interesant acolo este franţuzul – un anume Hupp. Are o minte plină de surprize. El îl alimentează cu linguriţa pe Beckett… aşa ca şi cum s-ar juca cu el, ca şi cum l-ar folosi ca pe un computer personal.

— ”Al naibii să fiu eu!”, cum spuneţi voi englezoii…

— Noi nu spunem niciodată aşa, papă cartofi irlandez ce eşti! Amândoi chicotiră. Schimbul de amabilităţi era cam slăbuţ, se gândi Wycombe-Finch, în tot cazul nu suficient pentru a prosti pe cei ce ascultau pe fir, dar devenise de-acum un soi de ritual între ei, un ritual care prevestea sfârşitul convorbirii.

— Dacă ne-om mai vedea ochi în ochi vreodată, te ating eu la scăfârlie cu „shillelagh” – măciuca mea irlandeză, asta cu condiţia să mai dau de ea pe undeva, spuse Doheny.

O lacrimă se prelinse pe obrazul stâng al lui Wycombe-Finch. Stereotipurile existau pentru a se putea face haz de ele, dar cine putuse vreodată să le facă să dispară? Şi poate chiar ei doi jucau acest joc anume pentru a păstra vii în amintire greşelile trecutului – un „brolly” împotriva unei „shillelagh” – o bâtă împotriva altei bâte, ridicolul împotriva ridicolului. Un oftat adânc îl scutură şi Wycombe-Finch aproape că-i simţi ecoul în Doheny.

— O să-i împui capul lui Stonar cu cuvinte dulci despre Irlanda, spuse Wycombe-Finch. Dar, în ceea ce-l priveşte pe O'Donnell ăla al vostru, omul e probabil doar ceea ce spune că este.

— Până una alta, un specialist în biologie moleculară

este un specialist în biologie moleculară. I-am folosi chiar şi pe Iisus, Maria şi Iosif, dacă ar apărea! spuse Doheny.

— O'Donnell ăsta n-avea acte la el? întrebă Wycombe-Finch, de parcă tocmai atunci îi trăsnise ideea asta.

— Un tâmpit care face pe şeful grupului care l-a primit pe O'Donnell la ţărm a aruncat paşaportul omului...

— L-a aruncat?

— ... peste umăr, direct în mare. Acum nu mai avem nici o şansă să-l verificăm şi să vedem dacă era sau nu fals.

— Doe, îmi vine câteodată să cred că suntem victimele unei sorţi voit malefice.

— Măcar hai să sperăm că există un echilibru între o soartă malefică şi una benefică. Poate în rolul pe care îl joacă echipa lui Beckett.

— Apropos, Doe, Beckett şi oamenii lui cred că teoria fermoarului nu face decât să ne încurce sau să ne conducă pe căi lăturalnice, ca să zic aşa.

— Interesant. Am să transmit şi eu asta mai departe.

— Îmi pare rău. N-am nimic altceva mai substanţial să-ţi ofer.

— Wye, tocmai mi-a trecut prin minte ceva. De ce nu i-ai lăsa pe Beckett şi Stonar să se întâlnească? Un american sclipitor care să-i explice căile întortocheate ale minunatei cercetări ştiinţifice unui politician neinformat în ale ştiinţei!

— Să ştii că s-ar putea dovedi interesant, fu de acord Wycombe-Finch.

— Ba chiar s-ar putea să-i trăsnească lui Beckett nişte idei noi, spuse Doheny. E un lucru care se mai întâmplă atunci când explici anumite probleme unor neiniţiaţi.

— O să mă mai gândesc la asta. Beckett atunci când se porneşte, poate deveni foarte fluent.

— Mi-ar plăcea să pot discuta şi eu cu Beckett. N-ar putea veni şi el la una din teleconferinţele noastre?

— Am să aranjez... Şi Hupp?

— Nu, doar Beckett. Hupp poate mai târziu. Şi, te rog, pregăteşte-l pe Beckett pentru un interogatoriu în forţă, Wye.

— Te-am prevenit. E foarte fluent, Doe.

Pentru un moment se instală o tăcere tulburată doar de paraziţii de pe fir, apoi Wycombe-Finch spuse:

— Am să întocmesc un raport despre ideile lor în ceea ce priveşte teoria fermoarului. Ţi-l trimitem prin fax cât putem de repede. S-ar putea să fie ceva în chestia asta, deşi eu unul nu m-aş repezi…

— Beckett are nevoie de cineva care să-i opună rezistenţă, nu?

— Îl stimulează foarte mult, să nu uiţi asta.

— Nu-i aşa că se şi înfurie?

— Nu arată niciodată că se înfurie, dar e în el.

— Grozav! Voi fi în cea mai bună formă a mea de muşcat americani. Şi în legătură cu posibilitatea ca acel om să fie cu adevărat Nebunul, te voi anunţa dacă apele devin ceva mai noroioase.

Wycombe-Finch dădu din cap uşurel pentru sine. Complet noroioase ar însemna, în mod evident, confirmarea că omul este O'Neill. Spuse:

— Mai e ceva, Doe. Stonar s-ar putea să vină aici şi ca să mă demită pe mine.

— Spune-i că poate tăia firele telefonice cu Irlanda dacă face asta.

— Doe, nu trebuie să arzi punţile!

— Să ştii că vorbesc serios! În mod normal, noi, irlandezii, nu ne prea dăm în vânt după voi, englezii. N-am să pierd vremea în efortul de a mai stabili o relaţie de la om la om cu cineva de la Huddersfield. Să nu uiţi să-i spui asta!

— Nouă nu ne-a luat decât o săptămână să ne deprindem unul cu altul.

— În zilele noastre, o săptămână înseamnă o veşnicie. Politicienii n-au înţeles nici chestia asta, că ei au nevoie de noi şi nu noi de ei.

— Oh, cred că şi noi avem nevoie de ei, Doe!

— Noi ne înţelegem unii cu alţii, Wye, că altfel întreaga construcţie s-ar prăbuşi. Să-i spui lui Stonar ce ţi-am spus eu. Pe data viitoare, deci?

— Cum spui tu, Doe.

Wycombe-Finch auzi declicul întreruperii convorbirii.

Paraziţii încetară şi ei. Repuse telefonul în furcă şi-şi fixă privirea pe pipa rămasă rece lângă mâna lui. Foarte bine, cei care ascultau au fost preveniţi.

Doheny avea în fond dreptate, desigur. Oamenii de ştiinţă erau vinovaţi de nenorocirea asta. Şi dacă nu vinovaţi, atunci contribuiseră la ea şi acest lucru nu putea fi negat. Lipsa unei comunicări eficiente, proaste legături cu guvernele, insuccesul în a exercita atâta putere câtă aveam, ba chiar incapacitatea noastră de a înţelege adevărata natură a puterii. Iar atunci când în sfârşit ne-am pus în mişcare, am continuat să jucăm aceleaşi jocuri politice ca şi până atunci.

Privirea i se aşeză pe peretele din stânga, plin cu cărţi, dar fără să le vadă. Şi dacă O'Neill – Nebunul era acolo, în Irlanda? Dacă s-ar dovedi că există o cale de a-l face folositor, Doheny era destul de şiret s-o găsească. Dar Dumnezeu să ne apere pe toţi, dacă ar afla despre asta cine nu trebuie din Afară!

Wycombe-Finch scutură din cap. Era bine că omul acela se afla în mâinile lui Doheny. Luă pipa şi o reaprinse, gândindu-se la asta. Până în acel moment nici nu-şi dăduse seama ce mare încredere crescuse în el faţă de Doheny şi forţa metodelor lui.

Dacă există pe lume un principiu mai clar decât oricare altul, acesta este că în orice afacere – fie ea de stat, guvernamentală sau pur şi simplu comercială – în cineva trebuie să ai încredere.

— Woodrow Wilson

Atâta vreme pierdută degeaba cu blestematul ăsta de american! gândi Herity.

Era în toiul după-amiezii şi urcau cărările desfundate ale altei văi. Preotul şi băiatul mergeau puţin mai în faţă. Copilul se arătase şi mai retras după bătaia din baie, iar tăcerea lui părea şi mai adâncă. Părintele Michael nu se sfiise să acuze – era vina lui Herity.

Ba e vina nenorocitului de american!

Şi preotul ăsta care nu mă ajută deloc...

Un american ne-a făcut-o doar, nu? – a transformat Irlanda într-un ghetou!

Herity nu se considerase niciodată un superpatriot, ci doar un irlandez tipic, înăcrit de secolele de asuprire britanică. Simţea faţă de poporul şi ţara lui un soi de loialitate tribală – ca o frăţie a oamenilor cu locurile natale. Exista o forţă de atracţie în pământul irlandez, ca şi cum memoria trăia chiar acolo, în pământ. Pământul era acela care îşi amintea şi-şi amintise mereu şi chiar dacă n-ar mai fi oameni, acolo tot ar rămâne ceva, o esenţă, o forţă care ar povesti cum odată pe acolo trecuseră galii...

Părintele Michael vorbea cu americanul fără să-l sondeze, fără să facă ceea ce trebuie pentru a vedea dacă omul poartă sau nu o mască, sub care se ascunde chiar Nebunul în persoană. Herity îi asculta, dar în minte îi încolţeau gânduri negre.

— Sunt din ce în ce mai multe ruine, spuse părintele. Ai remarcat?

— Atâta distrugere, spuse John, dar mâncare din belşug…

— Şi multe se vor mai prăbuşi. Am pierdut gustul pentru picaresc, pentru aventură, gust pe care câteodată îl stârnesc ruinele. Acum… sunt doar o grămadă de pietre.

Tăcură. Drumul trecea pe lângă o altă casă de ţară arsă, cu zidurile înnegrite ridicându-se inegale lângă paşii lor. Ferestrele goale lăsau vederii zdrenţele murdare ale perdelelor, ca nişte ochi cu pleoapele rănite.

Odată şi odată cineva va da socoteală pentru asta! gândi Herity.

Simţea cum amintirea, lunga memorie irlandeză, îl împunge ca o sabie ascuţită. Adu-i o ofensă şi într-o zi vei simţi împunsătura şi-ţi vei vedea viaţa scurgându-se din rana deschisă.

Mergeau pe creasta dealului şi se opriră să-şi tragă sufletul, privind în faţă spre curba lungă a unei alte văi ce se întindea departe, până în ceţurile care învăluiau un râuleţ curgând în cascadă pe stâncile negre, lăsându-şi amprenta în aer printr-un ecran umed ce ascundea dealurile din depărtare. O găină cotcodăci undeva foarte aproape.

Herity ciuli urechea, auzind gâlgâitul apei – un izvor sau un râu.

— Aud apa, spuse John.

— Nu ne-ar strica puţină odihnă şi ceva de mâncare, fu de părere părintele Michael.

Se îndreptă spre partea de jos a drumului cu ierburi înalte. Acestea acopereau o pantă uşoară ce ducea până în pădure. Găsi un loc în gardul de piatră şi sări peste, înaintând câţiva paşi în iarba înaltă. Băiatul sări şi el gardul şi-l urmă.

John privi în sus la cer. Se adunau nori, umplând orizontul spre vest. Se uită la Herity care îi făcu semn cu mâna, indicându-i drumul spre preot şi băiat. John se urcă pe zidul de piatră şi, în picioare, cuprinse cu privirea

întreaga privelişte înainte să sară în partea cealaltă. Peisajul tot era în aceleaşi tonuri de gri ca ale peretelui de stâncă. Griul era pe ici pe colo întrerupt de pete de verde pe care se distingeau siluetele arse şi fără acoperiş ale caselor. Îl auzi pe Herity sărind şi el zidul şi ajungând lângă el.

— Şi totuşi încă e frumos, spuse Herity.

John îl privi scurt, apoi îşi reîntoarse atenţia către privelişte. Ceaţa subţire făcea ca depărtările să se estompeze în pasteluri calme, un tărâm vălurit, cu un râu ondulând printre coline, cu copaci înalţi şi tonuri mai închise de verde pe cealaltă parte a apei, departe.

— Ţi-e sete, domnule O'Donnell? întrebă Herity. Dar pe O'Neill încerca să-l vadă în timp ce punea întrebarea.

— Nu mi-ar displăcea o gură de apă rece de izvor, fu de acord John.

— Şi eu care credeam că dumneata nu ştii ce-i aia setea, spuse Herity. O bere Guiness, cu spuma albă precum chiloţeii unei virgine, care să se scurgă peste gura paharului… Ei, asta da viziune ce trezeşte setea unui bărbat!

Părintele Michael şi copilul o porniră către copacii aflaţi după poieniţa din faţa lor.

— Te-am auzit vorbind cu preotul despre ruine, spuse Herity. Nu sunt ruine. E decădere! Ăsta-i cuvântul. Speranţă distrusă, sfârşitul!

Preotul şi copilul se opriră la câţiva paşi de copaci, lângă o grămadă de bolovani. Privind spre ei, Herity spuse:

— Un bărbat pe cinste preotul, nu crezi, domnule O'Donnell? Stârnit de conotaţiile întrebării, O'Neill – Cel din Interior începu să dea semne de trezire. John se simţi ameninţat mai întâi de panică, apoi de furie.

— Şi alţii au suferit la fel de mult ca tine, Herity. Nu eşti singurul, să ştii!

Un val întunecat de sânge coloră faţa lui Herity. Buzele i se strânseră într-o linie subţire, iar mâna dreaptă se mişcă spre pistolul de sub jachetă, dar, după o ezitare, se ridică pentru a-şi scărpina bărbia sub barba ţepoasă şi scurtă.

— Ei, să ne audă acum cineva…, spuse el. Parc-am fi nişte plozi plângăcioşi în…

Fu brusc întrerupt de ecoul puternic al unei împuşcături venite de undeva dintre copacii aflaţi mai jos de ei. Într-o singură mişcare, Herity îl doborî pe John în iarbă, se rostogoli mai încolo de el cu o mână în rucsac şi chiar înainte să-şi termine rostogolul avea în ambele mâini un pistol mitralieră şi se târa repede pe burtă spre adăpostul natural al maldărului de bolovani. Se opri acolo, privind fix spre copaci. John era chiar în spatele lui, sprijinit de piatra rece.

John se uită pe după marginea pietrei, căutându-i din ochi pe preot şi pe băiat. Or fi răniţi? Cine trăsese şi de unde se ţintise? O scândurică plezni sub el şi capul palid fără pălărie al părintelui Michael ieşi din tufişurile dese din marginea păduricii. Era ca un glob mare alb, cu ochii holbaţi pe fundalul verde-maroniu, iar cicatricea de pe frunte devenise foarte vizibilă pe pielea secată de culoare. Se uita drept în sus la John.

— Bagă-ţi capul la cutie imediat! şuieră Herity şi-l trase pe John înapoi la adăpostul stâncii.

— L-am văzut pe preot. Pare că n-a păţit nimic.

— Şi băiatul?

— Pe el nu l-am văzut.

— Să mai avem niţeluş răbdare, spuse Herity. A fost un foc de carabină. Îşi ţinea mitraliera lipită de piept şi se lăsă pe spate, măturând cu privirea peretele de stâncă ce mărginea drumul de deasupra lor.

John se uită la arma din mâinile lui Herity.

Remarcând care era obiectul atenţiei lui John, Herity spuse:

— Faine arme fac evreii, nu-i aşa? şi se răsuci ca fript auzind fâsâitul ierbii.

John privi în sus şi-l văzu pe preot uitându-se în jos la ei. Pălăria neagră de fetru acoperea din nou cicatricea proaspătă de pe frunte. Herity se sculă în picioare şi privi pe lângă preot spre copaci:

— Unde-i băiatul?

— E în siguranţă, în spatele unor bolovani, acolo printre copaci.

— Numai un singur foc de carabină…, spuse Herity.

— Probabil că cineva a sacrificat o vacă sau un porc.

— Sau tot atât de bine pe el însuşi, că asta e mult mai la modă în zilele noastre, nu?

— Şi ce-ai de gând cu arma aia? întrebă părintele Michael.

— S-o folosesc dacă va fi nevoie. Unde anume ai lăsat copilul? Preotul se întoarse şi arătă cu mâna spre o grămadă de bolovani lucioşi şi gri ce se iveau printre copaci. Granitul era parţial ascuns de muşchi verde.

— Vom merge şi noi acolo, câte unul pe rând, spuse Herity. Eu plec primul, apoi domnul O'Donnell şi ultimul dumneata, părinte. Staţi pe loc până vă dau eu semnalul.

Herity ieşi de după stâncă, mergând ferit pe vine, apoi, aplecat de spate, alergă în zig-zag în pantă până ajunse la copaci. Îl văzură strecurându-se după maldărul de bolovani, apoi i se auzi şi vocea:

— Tot aşa cum am făcut eu!

John ţâşni din spatele stâncii, simţindu-se expus şi vulnerabil şi alergă în josul pantei – stânga, dreapta, stânga —, apoi pe după bolovani, unde îl văzu pe băiat ghemuit în haina lui albastră. Herity nu se vedea nicăieri. Ochii cu care băiatul îl fixa pe John erau complet lipsiţi de expresie.

Se auziră paşi grăbiţi şi apăru şi părintele Michael lângă ei, punându-şi imediat un braţ protector în jurul copilului.

Se ivi şi Herity de undeva dintre copaci. Li se alătură în adăpost suflând greu, cu mitraliera pregătită la piept.

— Voi trei veţi rămâne aici până inspectez eu locurile de dincolo de copaci, spuse Herity. Chestia aia pe care ai făcut-o, popo, a fost o nebunie! Să începi să ţopăi aşa în loc deschis după o astfel de împuşcătură.

— Dacă Domnul vrea să mă ia acum, acum o să mă ia, spuse părintele Michael.

— Spune mai bine că asta ai sperat, spuse Herity. Părinte, ăsta e un păcat, să ţii minte! Care e diferenţa între a face curte morţii şi o sinucidere deliberată?

Părintele Michael se cutremură.

Herity dădu să plece, dar John îl reţinu, punându-i o mână pe braţ:

— Joseph!

Herity întoarse o privire surprinsă spre John.

— Îţi sunt recunoscător pentru grija pe care ne-o porţi. Şi aş vrea să-mi spui pe nume, John, da? Să ştii însă că n-am să revin asupra nici unui cuvinţel din cele pe care le-am spus acolo. Arătă cu bărbia spre coama dealului, înspre locul unde Herity îl aruncase la pământ pentru a-l proteja. Am gândit fiecare cuvânt pe care l-am rostit.

Herity zâmbi larg.

— Bineînţeles, iancheule!

Şi cu aceste cuvinte se strecură din spatele bolovanilor şi alergă spre copaci. Auziră o trosnitură de vreasc, apoi se făcu linişte.

— Ciudat om, spuse părintele Michael.

Băiatul se smulse de lângă preot şi aruncă o uitătură peste pietre.

— Hei, stai jos aici! spuse părintele Michael şi-l trase pe copil înapoi.

— Herity se comportă ca un soldat, spuse John.

— Asta aşa este.

— Unde l-ai întâlnit?

Părintele Michael privi în altă parte, ascunzându-şi faţa de John, dar nu înainte ca acesta să vadă acolo o sclipire de ceva vecin cu panica. Ce aveau oare comun aceşti doi oameni – un preot şi un bărbat de acţiune plin de violenţă?

Preotul vorbi cu vocea sugrumată:

— S-ar putea spune că Dumnezeu ne-a aruncat, pe Joseph şi pe mine, în aceeaşi oală. De ce-a făcut asta, nu ţi-aş putea spune. Îşi întoarse faţa cu trăsăturile acum calme spre John.

— Şi cu băiatul ce-i? întrebă John. El de ce-i cu dumneata?

— Mi l-au dat nişte spoitori, spuse preotul. Oamenii le spun ţigani cu intenţia să-i jignească, dar n-au dreptate, să ştii! S-au purtat frumos cu copilul. Ei mi-au spus despre

jurământul de tăcere pe care l-a făcut.

— Deci poate să vorbească?

— L-am auzit ţipând în somn.

Băiatul închise ochii şi-şi băgă capul în jacheta lui albastră.

— Are şi nume? întrebă John.

— Asta numai el poate spune, dar nu vrea.

— Dar dumneata n-ai încercat să-l afli?

— Şşt, gata, omule! spuse preotul. Unele dureri nu trebuie zgândărite.

John întoarse brusc capul, încercând să-şi controleze un rictus. Îl durea rău în piept. Îl simţea pe O'Neill – Cel din Interior apropiindu-se tot mai mult de suprafaţă. John îşi puse ambele mâini pe faţă, încercând să-l liniştească pe Celălalt – pe cel periculos. Un rostogol de pietre îl făcu să-şi elibereze faţa cu o tresărire.

Herity se lăsă pe vine la adăpostul bolovanilor. Ciulini şi fire de iarbă i se prinseseră în partea de jos a pantalonilor lui verzi. Mitraliera israeliană încă îi mai spânzura pe piept. Lăsă să treacă un moment pentru a-şi recăpăta suflul, apoi spuse:

— Sunt două căsuţe, chiar peste colina din faţă. Şi iese fum din coşurile amândurora. Se aude şi radioul. Ascultă ştirile şi vorbesc despre ceea ce aud.

Părintele Michael îşi drese glasul:

— Vreun semn că ar fi…?

— Nici un semn că ar fi vreo femeie, nu, spuse Herity. Numai haine bărbăteşti pe frânghie la uscat. De altfel, totul curat. Ambele căsuţe curate şi îngrijite. Eu aş paria că acolo sunt nişte bărbaţi ce odată au fost bine struniţi şi dresaţi de femeile lor.

— Morminte? întrebă părintele Michael.

— Patru în poiana de după căsuţe.

— Atunci poate că oamenii de acolo or să ne dea adăpost, spuse preotul.

— Nu te grăbi! Herity îl privi pe John. Crezi că ai fi în stare să foloseşti arma asta, John?

John privi arma, intuindu-i forţa. Îşi flexă degetele.

— S-o folosesc la ce?

— Am de gând să mă îndrept spre căsuţele alea, aşa deschis şi prietenos, spuse Herity. Dar tu să mă acoperi pe mine. Sunt pietre şi ierburi pe buza colinei şi în plus ai o vedere foarte bună.

John se uită spre preot.

— Nu te aştepta să-ţi dau binecuvântarea pentru aşa ceva. Biserica a păcătuit şi aşa destul, invocând binecuvântarea Domnului pentru crimă.

— Nici nu-mi trece prin gând să omor pe cineva, spuse Herity.

— Da, dar iar faci pe soldatul la război, spuse preotul.

— Ei, asta-i! Pur şi simplu nu vreau să mă sinucid, părinte. Îşi întoarse privirea spre John. Ei, ce spui, John?

John întinse mâna după armă:

— Arată-mi cum funcţionează.

— Foarte simplu. Herity făcu un pas spre el cu arma în mână. Aici ai piedica. Când e în poziţia asta…, se auzi un declic…, nu mai trebuie decât să ţinteşti şi să tragi. E tot atât de stabilă ca Stânca din Cashel! Herity puse piedica şi dădu arma lui John.

John o cântări în mâini. Era caldă de atingerea lui Herity. Un remediu mult mai direct decât molima. Oare O'Neill – Cel din Interior va ieşi acum la lumină şi va profita pentru a ucide cu violenţă zgomotoasă? John privi în sus şi-l văzu pe Herity studiindu-l.

— Ei, poţi s-o faci?

John dădu afirmativ din cap.

— Atunci, vino după mine, dar încet, fără zgomot, ca un şoarece într-un pat cu puf! Tu, popo, rămâi aici cu băiatul, până te strigăm.

— Cu voia Domnului! spuse părintele Michael.

— Ei, vezi? zâmbi Herity. Până la urmă tot ne-a binecuvântat. Herity o porni înainte, aplecat de spate. Ajunseră amândoi la copaci, călcând prin acele pinilor, pe o cărare ce traversa un firişor de apă repede curgătoare printre pietre mari, negre.

John se opri însetat, privind mai întâi la apă şi apoi la

Herity.

— Eu unul n-aş bea din ea, spuse acesta. E un cadavru acolo, şi arătă cu mâna în susul apei. Mort de cel puţin o săptămână. Drept în calea apei. Herity zâmbi. Au avut porcii grijă de el.

John se cutremură.

Herity se întoarse cu spatele şi porni mai departe, iar John îl urmă până la panta următoare, amândoi strecurându-se cu grijă printre coniferele pitice. Covorul gros de ace le făcea paşii moi şi neauziţi. În culmea colinei, Herity îi făcu semn lui John să-şi ţină capul jos, apoi arătă cu mâna spre stânga, către un colţ de stâncă care se ivea printre tufişurile brune.

— De acolo, şopti Herity, ai o vedere grozavă chiar până la uşa caselor. O să aştept până te văd aşezat, apoi o s-o pornesc în jos, fluierând prietenos şi fără armă la vedere. Înţelegi?

John aprobă din cap. Se aplecă şi se târî printre copaci, până ajunse la stâncă. Piatra mirosea a cremene şi era caldă încă de la soarele care acum apunea. Privi în sus. În curând avea să fie întuneric, iar norii purtau cu ei ploaia. Încet, se strecură într-o spărtură a stâncii până ce ochii lui putură să zărească pe după ea.

Descoperi cu privirea o pantă abruptă nu mai adâncă de o sută de metri, care ducea până la un gard ce împrejmuia curtea din spate a unei căsuţe cochete – ziduri proaspăt văruite în alb, două coşuri din care ieşea fum…, găini scurmând în curtea de păsări. Acoperişul unei alte case se ivea după primul, cu fumul ieşind doar dintr-un singur coş, de această dată. Spre stânga, direct în peretele râpei, fusese construit un staul de vite. De acolo venea până la el miros de bălegar. În depărtare, toată valea era presărată cu ruine arse şi case dărâmate, fără urmă de fum ieşind din coşuri. Îşi întoarse atenţia spre casa din apropiere. O frânghie de rufe fusese întinsă din zidul casei până la un stâlp înfipt în curtea împrejmuită de un gard de piatră. Rufe fluturau în vânt – pantaloni, cămăşi, rufărie de corp… Se auzea slab vocea cuiva care vorbea la radio. Totul avea un

aer pastoral, liniştit, calm…, exceptând, poate, nemişcarea şi acel *ceva* care lipsea pe fundalul radioului şi al cotcodăcitului găinilor.

Brusc, John îngheţă la auzul unor glasuri ce veneau chiar de sub el, de sub stâncă, de acolo unde el nu mai putea ajunge cu privirea.

— Aici nu ne vede nimeni. Era vocea unui copil.

— Cât a mai rămas din sticlă? O altă voce tânără.

— O ceaşcă aproape, spuse primul.

— Chiar crezi că asta a fost cauza? Se auzi zgomot de răzuit, apoi un înghiţit gâlgâit şi un acces de tuse.

— Gâh! E oribilă!

— Ea aşa a spus, că băutura e cauza, Burgh, şi acum e moartă.

— Prostii de-ale babacilor!

Dedesubt, se auzi ceva hârşâindu-se prelung de stâncă. John îşi ţinu respiraţia.

— Babacii nu ştiu niciodată ce vor de fapt!

Acolo, jos, se lăsă o linişte lungă, iar John avu senzaţia că i se vor auzi bătăile tari ale inimii. Nici nu îndrăznea să se mişte. Ar fi putut să se hârâie de stâncă şi-ar fi atras atenţia băieţilor, iar aceştia ar fi alertat pe cei din casă. Nu-şi mişcă decât ochii, încercând să-l zărească pe Herity şi întrebându-se unde ar putea fi acesta.

— Mă bucur că tu şi taică-tău aţi venit să staţi în casa de alături, Burgh.

— La oraş era de rău!

— Multe împuşcături, nu?

— Îhâm!

— Şi aici… Ne-am ascuns într-o peşteră. Şi iar tăcură.

De ce întârzie atât Herity? se întrebă John. Îl durea pieptul atunci când respira.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu maică-ta? Era vocea primului copil.

— Da.

— Mie mi-e tare dor de-a mea. Câteodată mă gândesc că mai bine m-aş duce şi eu în rai să fiu cu ea. Singur cu taică-meu nu mai e nici un haz…

— Al meu bea din drăcia asta.

— Ştiu.

— Ţie ce ţi-a făcut băutura? Ce simţi?

— Cred c-o să vomit.

— Nooo! N-ai băut destul.

— Şââii!

Dedesubtul lui John se făcu linişte.

Apoi se auzi: Herity cânta cântecul lui Rosaleen cea brună cu vocea lui frumoasă de tenor, în timp ce se apropia de casele din vale.

— Vine cineva! Era vocea răguşită a primului copil, care vorbea în şoaptă.

— Un străin. Îl văd.

Dinspre prima casă se auzi tare vocea unui bărbat:

— Burgh! Terry!

— Ce zici? Ar fi bine să răspundem? vorbi cel de-al doilea copil.

— Nu! Stai aici. Dacă vor fi necazuri, aici suntem în siguranţă.

— Străinul e singur. Herity strigă tare:

— Alo! E cineva acasă?

Îi răspunse o voce de bărbat:

— Cine întreabă?

— Sunt Joseph Herity, din Dublin. Sunt împreună cu un preot şi un copil. Mai avem cu noi şi un american care se crede salvatorul Irlandei. Vreţi să daţi adăpost şi nişte mâncare unor călători obosiţi?

Bărbatul din casă strigă:

— Apropie-te să te văd mai bine!

Herity se apropie la doar câţiva metri de uşa din spate a casei. Ridică braţele şi se întoarse să se vadă că nu este înarmat. John văzu mişcarea unei ţevi de puşcă în fereastra deschisă, dar nu se auzi nici un foc.

— Ai zis că e şi un preot cu tine? întrebă omul din casă.

— Aşa am zis. E părintele Michael Flannery de la Maynooth. Un preot mai grozav nici c-a mai fost vreodată. Şi văd că aveţi o cruce deasupra uşii care-mi spune că voi, cei de pe aici, nu-i urâţi pe preoţi.

— Avem morminte care se vor binecuvântate, spuse cel din casă cu vocea joasă.

— Sigur. Părintele ar fi fericit s-o facă. Să-l strig să vină?

— Strigă-l şi bun venit!

Herity făcu palmele pâlnie la gură:

— Părinte Michael! Poţi veni şi anunţă-l şi pe american.

John dădu să se ridice, dar auzind ultimele cuvinte, ezită. Ceva nu era în regulă acolo, jos. Herity ar fi trebuit să ştie că el auzise totul.

Cu un zâmbet larg pe faţă, Herity se îndreptă spre uşa casei, care se deschise din interior. Herity întinse mâna:

— Mă numesc Joseph Herity, domnule. Care-i numele dumneavoastră?

— Terrence Gannon, spuse omul şi întinse la rându-i o palmă grea şi lată spre Herity.

Herity îi luă mâna şi-l trase pe Gannon afară din casă, abătând ţeava unei puşti, în timp ce-l dobora la pământ pe proprietarul casei şi-i lua în final arma. Gannon rămase întins în praful curţii, cu pistolul lui Herity la tâmplă.

— E în regulă acolo, înăuntru? Herity vorbi tare prin uşa deschisă. O singură mişcare greşită şi-i zbor creierii bietului Terry Gannon. Amicul meu, americanul, e sus pe colină cu o mitralieră, asta aşa, dacă îi vine cuiva ideea să se sacrifice.

Un bărbat în vârstă, slab şi cărunt, cu o faţă ciupită de vărsat, purtând bretele verzi peste o flanelă de corp şi pantaloni de lână maron, ieşi din casă cu mâinile pe cap.

— Şi acum, spuse Herity, amândoi o să vă întindeţi aici pe burtă, dacă nu vă e cu supărare. Ridică puşca şi o aruncă peste gardul de piatră al grădinii.

Când ambii bărbaţi fură întinşi pe pământ în faţa uşii, Herity ridică capul înspre locul unde îl aştepta John.

— M-ai auzit, americanule? Mai sunt pe undeva, pe aici, şi alţii?

— Doar doi băieţi, doi copii, spuse Gannon cu vocea înăbuşită în pământ.

— Sunt chiar aici sub mine în stâncă, strigă John. Şi-o să rămână cuminţi acolo unde sunt!

— Grozav! ţipă Herity. Se întoarse cu pistolul pregătit şi

intră în casă. Ieşi însă imediat şi cu paşi mari ocoli clădirea, îndreptându-se spre cealaltă casă. Se auzi o uşă trântită de perete şi peste câteva momente Herity reapăru împingând din spate un adolescent a cărui faţă rotundă era o mască a terorii încadrată de un păr vâlvoi şi negru.

— Ăştia-s toţi, strigă Herity. Ăsta mic era singur acolo în casă şi se juca cu… aia a lui. Ruşine! Şi Herity râse tare.

John se ridică şi văzu pe preot şi pe băiat cum apar dintre copaci, urmând o cărare îngustă, undeva mai la dreapta. Părintele Michael făcu vesel cu mâna, apoi se opri când îl văzu pe Herity ridicând puşca de acolo de unde o aruncase şi pe cei doi bărbaţi încă întinşi cu faţa în jos, în uşa casei.

— Ce-ai făcut iarăşi, Joseph Herity? întrebă preotul.

— Păi, ce să fac, părinte? M-am asigurat că nu intrăm chiar în gura lupului. Se uită spre cei doi de pe jos. Dumneata şi prietenul dumitale puteţi să vă ridicaţi acum, domnule Gannon. Şi mă rog frumos de iertare, dacă n-am fost prea binevoitor.

Gannon se ridică de jos şi se scutură de praf, înainte să-l ajute şi pe celălalt. Avea o bărbie lată şi gura cu buze groase. În ochii care priveau acum spre John se citea o înfrângere fără speranţă. John se aplecă să privească peste stâncă în gaură.

— Voi, cei de colo, dinăuntru, ieşiţi! Nimeni n-o să vă facă nici un rău.

Şi acesta era adevărul adevărat, se gândi John. O’Neill – Cel din Interior se retrăsese într-un loc liniştit, mulţumit să admire priveliştea răzbunării declanşate de el.

Doi băieţandri cu părul ciufulit – unul de cam zece ani şi celălalt puţin mai mic – ieşiră din scobitura stâncii şi priviră în sus la John.

— Care dintre voi e Burgh? întrebă John.

Cel mic ridică o mână.

— Ei, Burgh? spuse John. Dacă a mai rămas ceva în sticla aia, ţi-aş rămâne îndatorat… Adu-o cu tine în casă!

S-a întâmplat rareori în istorie ca societăţile umane să fie obişnuite cu planificarea pe termen lung, căci oamenii manifestă în general reticenţă în a gândi la generaţiile viitoare. Cei nenăscuţi, cei încă neconcepuţi nu-şi dau votul în probleme de politică curentă. Ne aliniem cercetările convingerilor imediate, ne acordăm proiectele dorinţelor de moment. Unde sunt vocile celor ce vor să vie? Căci fără de voce, ei nu vor veni nicicând.

— Fintan Craig Doheny

Era... şi jumătate peste ora prânzului şi oricum prea mult până la cină. Stephen Browder străbătea ca un leu cuşca cu pereţii de oţel ai locuinţei ce îl închidea pe el şi pe Kate în spaţiul ei îngust, conştient fiind de faptul că fata, care acum citea liniştită într-un colţ, îi simţea neliniştea.

Moviliţa din stomacul ei era acum vizibilă – semn că pruncul creştea şi se forma înăuntru – şi Peard care tot nu adusese preotul acela...

Browder aflase şi el despre ceea ce se întâmplase la Maynooth, dar, fără îndoială, trebuia să existe măcar un preot de încredere în toata Irlanda. Un preot *adevărat,* căci erau impostori destui – ştia şi acest lucru. Peard şi oamenii lui trebuiau să fie atenţi, dar undeva *trebuia* să existe un preot, care să-i cunune pe cei doi prizonieri ai ciumei.

Se opri lângă o masă mică, unde înşirase câteva dintre cărţile lui şi un maldăr de rapoarte despre mersul cercetărilor asupra molimei. Oare ar fi cazul să facă ordine pe masă pentru a o pregăti de cină? Nu! Prea devreme.

Peard şi cei care lucrau cu el, crezând că acest lucru va suprima ceva din tensiunea provocată de izolare, le trimiseseră înăuntru un mic fax. Astfel, primeau în mod

regulat câte o copie din tot ceea ce celelalte centre de cercetare raportau în privinţa progresului făcut. Din aceste rapoarte, Browder căpătă o imagine fragmentată a activităţii pe toată întinderea planetei. Vedea cu ochii minţii nenumărate siluete îmbrăcate în halate albe, întinzând pe lamelele lor de sticlă culturile de cercetat, aşteptate de incubatoare potrivite meticulos la exact 37 °C. Simţea parcă nerăbdarea febrilă din timpul celor două zile obligatorii de incubaţie pentru fiecare test.

Şi eu care sunt închis aici. Fără nici o posibilitate, fără un laborator... Doar cu cărţile astea blestemate şi rapoartele astea stupide, care mă fac să-mi simt şi mai mult neputinţa. Ce-aş putea face să ajut şi eu cumva?

Şi Peard, oare nu le refuza preotul ăla în mod deliberat, aşa cum era de părere Kate?

Browder luă la întâmplare un raport ce se afla la suprafaţa maldărului de pe masă – era o foaie dublă ieşită din imprimatorul faxului – Ei, şi ce-i cu asta? Şi ce dacă câţiva cercetători undeva în Anglia credeau că teoria fermoarului conţine erori?

Îşi lăsă mintea să se joace liber cu „teoria fermoarului”, ştiind că japonezii erau convinşi de ea... – câte două fâşii ale helixului înlănţuite de o legătură chimică, care se replicau una pe alta, aşa cum se închide un fermoar. Ce putea fi în neregulă cu această idee? Şi ruşii erau satisfăcuţi de ea. Doheny însuşi spusese că era un „concept folositor”. Şi acum de ce veneau nişte tipi de la Huddersfield s-o conteste?

Lăsă faxul să cadă înapoi pe masă.

Molima intervine în sistemul enzimatic al organismului. Acest lucru reieşise clar peste tot în lume. Era foarte puţin amoniac în culturile bacteriene. Amino-acizii erau folosiţi şi pentru structură şi pentru energie..., dar energia era legată în structuri care inhibau sistemele enzimatice. Fără enzime intervenea moartea. Dar care erau sistemele? Funcţionarea structurală era în mod clar oprită undeva. Inhibată. Aglutinii nu se mai formau în prezenţa antibioticelor.

Structura! Trebuiau să afle care este structura!

Molima inhiba ciclul oxigen – dioxid de carbon. Printr-o simplă deducţie, se ştia că structura ADN la femei trebuia să fie clar deosebită de cea a bărbaţilor. Moartea sau îmbolnăvirea gravă a hermafrodiţilor nu făcea decât să confirme acest fapt.

Să se găsească oare cheia tocmai în sistemul hormonal, aşa cum pretindeau canadienii?

Trebuia să existe o interconexiune de la virus la bacterie, care să explice transmisia în cadrul molimei. Trebuia să existe! Şi atunci care era forma vectorului bacteriofag? Aici era clar vorba de un patogen, care fusese special conceput să reziste la antibiotice. Iar americanii erau convinşi că O'Neill crease o formă de ADN liber ce pleca în căutarea unui loc în helix şi apoi se închidea singur acolo.

„Creşte rapid în mediile de cultură", spuneau americanii.

Dacă se studiau de fapt patogenii molimei, creşterea în sine era alarmantă. Alţi recombinanţi imaginaţi de om nu se comportau în acest mod.

Forma… structura… care era structura?

Se gândi la molecula dublă, un lanţ împletit în jurul celuilalt în formă elicoidală, o verigă potrivită elegant pe măsura celeilalte, adenina, guanina, citozina şi thimina, fiecare determinând o legătură în lanţul opus.

Seamănă cu o lumânare de nuntă elegant ornată cu panglici, se gândi Browder. O lumânare – fără lumânarea dinăuntru, panglicile ţinându-se una de alta datorită locurilor unde se întâlneau în…

Browder îngheţă, văzând în minte forma.

— S-a întâmplat ceva, dragă? întrebă Kate. Stephen se uita la ea cu ochi nebuni.

— Au dreptate, spuse el. Nu e un fermoar!

Îşi imagina helixul, învârtindu-se în jurul lui însuşi, panglică peste panglică – un lanţ din lanţuri, ce se închidea în forma dată datorită modului în care se răsucea.

Browder începu să caute printre hârtiile de pe masă o anumită pagină. O găsi, o netezi cu palma şi începu s-o

studieze atent.

Chestia asta e ca o scară în spirală cu doar patru elemente structurale. Acestea fuseseră exact cuvintele cuiva de la Huddersfield, un anume Hupp, un tip care încerca în mod evident să simplifice imaginea helixului ADN, fapt care îi permitea o portiţă de acces în vizualizarea a ceea ce realizase O'Neill.

„S-ar putea ca între transmiţătorul ARN şi rezultanta ADN să existe o altă relaţie. Este oare posibil ca Nebunul să se fi referit chiar la asta atunci când vorbea de suprapunere? Un set desprins şi aşezat peste un altul ar putea scoate în evidenţă această relaţie…"

Browder îşi ridică ochii de pe hârtie, analizând încă problema, dar conştient în acelaşi timp că fata îl privea, iar pe figura ei se citea îngrijorarea.

Lumânarea de nuntă, gândi el. *O lumânare de nuntă cu panglicile suprapuse!*

Instrucţiuni codificate explicit, cu doar patru litere în cod, dar cele patru, în oricare altă combinaţie, reprezentau o altă serie de cod… şi apoi o alta… şi o alta…

Lumânarea de nuntă! Combinaţiile!

Kate îşi puse cartea alături şi se ridică.

— Stephen! Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbesc cu cei de la Huddersfield, spuse el. Cine e afară? Unde e Adrian?

— S-a dus din nou la Dublin. Nu-ţi aduci aminte?

— Ah, da! Oare n-ar putea să-mi facă legătura prin telefonul nostru. Cine ziceai că e afară?

— Doar Moone, cred. E o epidemie de gripă şi duc lipsă de oameni.

— Moone ar putea să-mi facă legătura! E priceput în ale electronicii. N-ai auzit cum a plasat microfoanele în sediul central al Paraşilor?

Browder se duse la telefonul aflat pe peretele de deasupra micului birou de lucru.

— Moone! Hei! Am treabă cu tine, Moone. Tu eşti singurul om din Irlanda care poate face lucrul de care am eu nevoie!

„Istoria guvernărilor engleze, mai ales în Irlanda, este cea a schimbării unei nedreptăţi cu o altă nedreptate. Dezbină şi exploatează! Clasa stăpânitoare engleză a făcut din asta modul ei de existenţă. Iar voi, americanii, v-aţi învăţat lecţia stând de copii pe genunchii lor”.

— Joseph Herity

— Un „profisor” de filozofie! exclamă Herity într-un exagerat accent ţărănesc.

Terrence Gannon repetase, chiar după masa de seară, atunci când îşi beau cu toţii ceaiul de plante sălbatice, că înainte fusese profesor universitar la Trinity College din Dublin.

Stăteau pe scaune ţepene şi incomode în salonul formal şi rece al celeilalte case. Afară se înnoptase de tot, era înnorat şi vremea ezita pe pragul ploii. Trei lumânări ardeau în nişte farfurioare. Lumina lor puţină conferea un aspect fantomatic salonului tradiţional, cu fotografiile lui înrămate şi mobila din lemn masiv. Un foc de turbă fluiera uşurel în căminul îngust, dând puţină căldură, dar scoţând valuri de fum înecăcios, atunci când vântul intra pe coş.

Herity dădea semne de împleticire a limbii de la whiskey-ul irlandez oferit de Gannon. Lăsaseră cana în bucătărie atunci când ieşiseră să adune armele ascunse ale gospodăriei şi, mai târziu, nu mai luaseră băutura cu ei, în salon. Puştile, o armă de vânătoare şi un pistol stăteau neîncărcate pe podea, la picioarele lui Herity.

Chiar în secunda în care pătrunseseră în salon, vocea lui Gannon căpătase tonul acela şoptit al celui care vorbeşte într-o casă bântuită de stafii. Se comporta însă cu suficientă grijă pentru a se asigura că oaspeţii lui se simt confortabil.

— Am fugit de la oraş aici, la vechea casă de ţară a familiei mele, atunci când nu s-a mai putut să rămânem în Dublin, explică el. Cumnatul meu, aici de faţă, a venit din Cork, fiindcă nu mai erau vremuri să ţii nişte copii într-un oraş mare.

Cumnatul, Wick Murphey, îi adusese cu sine pe cei doi fii ai săi care supravieţuiseră, Terry şi Kenneth. Cele două fiice şi menajera muriseră înainte de plecarea lor. Nevastă-sa, sora cea mai mare a lui Gannon, nu supravieţuise naşterii lui Terry. Povestea familiei se revărsa din gura cu buze subţiri a lui Murphey, care se arăta astfel uşurat văzând că grupul condus de Herity era mai degrabă prevăzător şi nu „dintre cei teribili şi răi care mişună peste tot, prin jur."

John îşi alesese un scăunel şi se aşezase cu spatele lipit de zidul căminului. Mirosul de turbă era mai puternic aici, dar simţea la spinare căldura plăcilor de teracotă.

Părintele Michael şi copiii luaseră o lampă şi plecaseră să vadă mormintele, aflate într-o împrejmuitură de pietre, undeva aproape, în spatele caselor.

Murphey, ce părea mai beat decât Herity, stătea într-un balansoar, care scârţâia la fiecare mişcare. Avea aerul acela mulţumit al omului care mâncase şi băuse bine şi a cărui viaţă nu e cu nimic mai rea decât fusese cu o zi înainte, de pildă.

Herity stătea singur pe canapeaua salonului, cu mitraliera atârnată de gât cu o bandă subţire de piele. Părea amuzat de atmosfera aceea domestică, în totalitate masculină. În plus, nu mai contenea cu laudele la adresa mesei pregătite de Gannon.

Gannon, la rândul lui, nu dădea semne cum că i-ar purta vreun resentiment lui Herity în urma tratamentului brutal la care fuseseră supuşi, dar avea în privire uitătura aceea specifică a omului care n-ar mai putea juca nicicând un joc care era sigur că-l va pierde. Carabina lui fusese chiar cu siguranţa pusă, atunci când i-o înmânase lui Herity.

Ăsta e un om care nu mai aşteaptă nimic altceva decât moartea, gândi John.

La cină avuseseră porc proaspăt cu mazăre şi dovlecei din grădina casei, pregătiţi în sos de maioneză. Herity şi John dăduseră ocol zonei din jurul caselor şi inspectaseră staulul, în timp ce Gannon pregătea masa.

— Ştii cum numim noi privirea aceea din ochii lui Gannon? „Uitătura sinucigaşului”, îi spuse Herity lui John.

— Cum de au scăpat casele astea două? întrebă John, privind spre lumina galbenă din fereastra bucătăriei unde trebăluia Gannon. Incendiile şi distrugerile păreau a se fi oprit la cel puţin o milă distanţă.

În semiobscurul mohorât al serii înnorate nu se mai vedea nici măcar o singură altă lumină în toată valea.

— În vrajba vremurilor noastre este un miracol, spuse Herity cu voce joasă. Dar nu cred că este vorba de un miracol creştin. Totul s-ar putea explica prin faptul că nimic nu s-a stricat vreodată în casa lui Gannon. Zânelor le place chestia asta! În ţara asta se petrec lucruri ciudate, orice ar spune oricine.

— Mie unul nu-mi place cumnatul ăla al lui, spuse John şi urmări să vadă reacţia lui Herity la cuvintele pe care le rostise.

— Murphey, oh, ăsta e un tip care ştie să supravieţuiască. Am văzut mulţi ca el. Şi-ar vinde şi sufletul pentru încă zece minute de viaţă – şi-ar trăda prietenii şi-ar fura de la cei înfometaţi... Da, da! Ai dreptate, John. Murphey ăsta trebuie ţinut sub supraveghere.

John dădu aprobator din cap.

Herity bătu uşurel cu palma mitraliera israeliană care îi atârna de gât:

— I-ar plăcea lui Murphey arma mea, mamă ce i-ar mai plăcea! Privi înapoi către staul, acolo unde ascunsese în paie puşca cu alice, acum descărcată.

— Au spus pe cine au înmormântat acolo, jos? întrebă John privind lung spre morminte.

— Mama ăluia mic pe care-l cheamă Burgh şi două vecine care s-au refugiat la Gannon, apoi fiica uneia din ele. Gannon a venit aici mai demult. Ai remarcat grădina. N-a fost plantată de ieri, de alaltăieri.

John privi spre malul râpei, gândindu-se la cursul de apă din spatele ei, acolo unde Herity găsise cadavrul.

— Ăştia ştiu cine e cel mort acolo?

— Un străin, aşa mi-au spus. Dar a fost împuşcat…

— Şi cum au explicat focul de armă pe care l-am auzit noi? N-au nici o explicaţie, nu?

— Un mister, nu-i aşa? spuse Herity. Porcul lor a fost ucis cu o carabină, iar prin jur nu e nici o carabină!

— Eşti sigur că era glonte de carabină?

— M-am uitat foarte atent atunci când am fost în staul… Ştii John, noi irlandezii am învăţat în timpul dominaţiei engleze o mulţime de metode deştepte de a ascunde armele. Abia aştept s-o descopăr şi pe asta!

— Ar putea fi în vreuna din case?

— Pot să jur că nu, iar eu sunt cel mai fain căutător pe care l-a crescut tata. Nu, John, e sub podeaua staulului, învelită în pânză uleioasă şi bine unsă cu grăsime. N-ai văzut cum ne-a urmărit Murphey cu privirea când ne îndreptam spre staul? Şi mai e şi un pistol împreună cu carabina. Murphey este genul care preferă pistolul. În ceea ce-l priveşte pe Gannon, sunt gata să pariez că ăsta a fost odată mare vânător.

Herity se lăsă pe călcâie, adulmecând aerul, miresmele plăcute de mâncare care veneau pe uşa deschisă a casei.

John privi spre mitraliera de pe pieptul lui Herity, amintindu-şi senzaţia pe care o avusese când o simţise în mâini, puterea ce emana din ea.

— Sunt foarte curios cum ai ajuns în posesia armei acesteia?

— Curios? Ia vezi! Curiozitatea a omorât pisica! doar ştii cum se spune.

— De la cineva mort, aşa ai spus.

— Arma asta minunată a fost proprietatea unui ofiţer politic, care făcea parte din armata Para a Ulsterului, spuse Herity. Şi ce domn bine era cu mustaţa lui subţire şi ochii albaştri moi, cum e catifeaua. Ştiam tot despre el, tot. Era unul din absolvenţii aceia britanici de şcoală particulară, care au făcut atâtea necazuri frumuşele guvernului. Ăsta a

fost părăsit de ai lui în Irlanda când a izbucnit molima. L-am găsit ascuns într-un hambar vechi, undeva pe lângă Rosslea. A fost greşeala lui să-şi lase mitraliera în hambar când a ieşit să bea apă de la pompă. M-am strecurat înăuntru fără să mă vadă...

— Dar părintelui Michael i-ai spus că era deja mort!

— Aşa i-am spus. Dar omul m-a atacat cu un foarfece de grădină! Ce era să fac? Herity îi zâmbi cu gura până la urechi şi mângâie mitraliera. Omul avea şi un sac plin de muniţie pentru ea!

La cină, John îi privi cu atenţie pe Gannon şi Murphey, recunoscând în sinea lui cât de multă dreptate avusese Herity în aprecierea făcută.

Pe mine oare cum m-o judeca? se întrebă John.

Era un gând neliniştitor. Privi la Herity, aşezat în faţa lui. Omul înfuleca grăbit dovlecei cu lingura de supă.

A avut încredere în mine atunci când mi-a încredinţat mitraliera.

A fost un test, un examen, decise John. Iar din reacţiile lui Herity, John trăsese concluzia că trecuse examenul. Dar, oricum, nu era cazul să lase vreodată garda jos în prezenţa unui astfel de om.

Mâncară la masa lungă de bucătărie acoperită cu o faţă de masă în carouri roşii şi albe. Farfuriile erau masive. Apa fu turnată în pahare înalte cu fundul gros şi lat. Porcul fusese fiert cu ierburi aromate, ce-i dădeau o savoare aspră, tăind din grăsime. Gannon dovedea îndemânarea celui care a gătit deseori de plăcere şi nu şi-a pierdut încă exerciţiul.

— Ai fi o nevastă grozavă! glumi Herity.

Gannon nu gustă gluma. Murphey privi cu admiraţie la cumnatul lui, iar pe faţa-i slăbănoagă se lăţi un rictus urât, care se schimbă într-un soi de zâmbet atunci când Herity îşi lăsă privirea să cadă asupra lui.

— Ai remarcat, John? întrebă Herity, arătând cu cuţitul, ai remarcat cum s-au stins pasiunile la irlandezi? Eu unul cred că însuşi Nebunul ar putea umbla liber în mijlocul nostru fără să i se întâmple nimic, deşi, când te gândeşti, e

acoperit cu sângele atâtor milioane de oameni nevinovaţi. I-am face loc la masă, lângă noi şi l-am întreba dacă nu doreşte ceva de băut.

— Nu e vorba de apatie, spuse Gannon. Era prima remarcă pe care o făcea de când adusese mâncarea la masă.

Părintele Michael privi în jurul mesei, apoi drept la Gannon, uimit de tonul aspru din vocea omului.

— Domnul Gannon e pe cale să ne fericească cu măreaţa dumisale opinie, spuse Herity.

— Tu să asculţi când vorbeşte profesorul, auzi? interveni arţăgos Murphey.

Atunci îşi dezvăluise prima oară Gannon meseria şi faptul că avusese catedră la Trinity College.

— Eram eu sigur că te-am mai văzut undeva, spuse preotul.

— Am trecut dincolo de apatie, continuă Gannon. Herity se lăsă pe spate, zâmbind:

— Atunci vrei să fii atât de amabil, profesore, şi să ne spui şi nouă ce e dincolo de apatie?

— Femeile s-au dus pentru totdeauna, spuse Gannon, cu vocea grea. Femeile s-au dus şi nimic… nimic nu le va mai aduce vreodată înapoi. Diaspora irlandeză a fost distrusă. Toţi au venit să moară acasă.

— Trebuie să mai existe femei pe undeva, interveni băiatul mai mare, Kenneth, care stătea lângă taică-său…

— Şi oameni înţelepţi şi învăţaţi, aşa cum este domnul O'Donnell aici de faţă, vor găsi o cură împotriva molimei ăsteia, completă Murphey. Lucrurile se vor întoarce în matca lor, profesore. Să fii sigur de asta!

— Când eram încă în Cork, spuse Kenneth, am auzit cum că ar fi femei închise în vechiul castel de la Lucan – în siguranţă şi protejate acolo de oameni înarmaţi.

Pe tot parcursul acestui schimb de cuvinte, Gannon a privit fix în farfuria lui.

— E drept, umblă o mulţime de poveşti despre chestii din astea, fu de acord Herity. Eu unul nu cred decât ce văd cu ochii mei.

— Eşti un om înţelept, domnule Herity, spuse Gannon, ridicând privirea. Dumneata vezi adevărul şi-l accepţi.

— Şi care ar putea fi acest adevăr? întrebă Herity.

— Acela că ne îndreptăm inexorabil către o margine, peste care ne vom prăbuşi în neant. M-ai întrebat ce e dincolo de apatie? Lucrul acesta pe care unii din noi se încăpăţânează să-l mai numească viaţă este deja moartea.

— Bine ai venit în Irlanda, americanule! spuse Herity. Există o Irlandă care seamănă aidoma cu cea descrisă de profesor. Apoi mai e şi Irlanda din fanteziile literare. Pe care dintre ele te-ai aşteptat s-o găseşti, domnule O'Donnell?

John simţi o fierbere în piept. Se repezi să se apere cu explicaţiile ce-i serviseră de scut şi până atunci:

— Eu am venit doar ca să ajut.

— Tot uit chestia asta, spuse Herity. Ei bine, asta este Irlanda, domnule O'Donnell, ceea ce vezi în jurul nostru în momentul de faţă. S-ar putea foarte bine să fie singura Irlandă care a existat vreodată… singura şi cea care a suferit o mie de ani de agonie. Bine ai venit în sânul ei!

Herity se aplecă din nou peste farfuria lui cu mâncare.

Gannon se ridică, merse la un dulap şi se întoarse cu un ulcior plin ochi cu whisky irlandez. Când scoase dopul mirosul acru de alcool se răspândi peste toată masa. John gustase deja din licoare atunci când golise sticla pe care băieţii o aduseseră cu ei la ascunzătoarea din stâncă. Făcu un semn cu mâna pentru a-l opri pe Gannon să-i toarne în pahar.

— Ei, asta-i acum, John! spuse Herity. Acum n-o să-mi spui că ai de gând să refuzi şi rachiul aşa cum ai refuzat şi berea? Doar nu vrei să bem singuri!

— Lasă că bei tu suficient pentru mai mulţi…, spuse preotul.

— Dar nici cu dumneata nu mi-e ruşine, popo! ripostă Herity. Părintele Michael se uită peste masă la băiatul tăcut care-l privea cu ochii mari, în care se citea alarma. Ţeapăn, preotul scutură repede din cap:

— Nu…, eu nu beau deloc, mulţumesc, domnule Herity.

— Ce? Ai devenit cumva un predicator al cumpătării?

întrebă Herity. Credinţa! Ce lucru groaznic! Acceptă un pahar de whisky de la Gannon şi-l sorbi, plescăind din buze cu satisfacţie calculată. Ahh! Laptele omului de rând, zău aşa!

Gannon împinse sticla de-a lungul mesei spre Murphey, care o înşfăcă lacom, turnându-şi un pahar mare plin.

Aşezându-se din nou la locul lui, Gannon privi către preot:

— Ai familie prin părţile astea, părinte?

Părintele Michael dădu rar din cap de la dreapta la stânga.

Herity luă o înghiţitură lungă de whisky, puse jos paharul şi-şi şterse buzele cu dosul palmei:

— Familie? Părintele Michael al nostru? Nu ştii că toţi preoţii provin din familii numeroase?

Părintele Michael aruncă o privire de animal rănit către Gannon:

— Am doi fraţi în viaţă.

— În viaţă! repetă Herity. Ce, nu l-ai auzit pe profesor? Asta nu e viaţă. Ridică paharul. Vreau să ţin un toast. Daţi-i un pahar domnului O'Donnell. O să bea cu noi pentru toastul meu.

Gannon turnă un gât de whisky într-un pahar pe care-l împinse apoi spre John.

— În cinstea însângeratei Irlande! ridică Herity sus paharul. Fie ca ţara noastră să se ridice din morţi şi să-l facă fărâmiţe pe diavolul care ne-a rănit! Şi fie ca acesta să sufere câte o mie de morţi pentru fiece moarte pe care a provocat-o!

Herity dădu paharul pe gât şi-l întinse pentru a-i fi reumplut.

— Am să beau pentru asta! spuse Murphey şi-şi goli la rândul lui paharul, luând apoi ulciorul de pe masă şi umplând atât paharul gol al lui Herity cât şi pe al său.

Kenneth, care, bănuia John, avea în jur de paisprezece ani, se uită fix la taică-său, îşi împinse scaunul spre spate, hârşâindu-l de podea şi se ridică în picioare:

— Eu mă duc afară.

— Ba ai să stai acolo unde eşti, în scaunul tău, îi spuse Herity. Făcu un semn cu paharul pe care-l ţinea în mână spre scaun.

Kenneth privi iarăşi spre taică-său, care dădu la rându-i din cap.

Îmbufnat, Kenneth se prăvăli la loc pe scaun, dar nu-l apropie din nou de masă.

— Unde aveai de gând să te duci, Kenneth? întrebă Herity.

— Afară.

— Afară, spre staul, hai, care-i plin de fân moale! Să visezi că te rostogoleşti prin el cu o domnişoară a inimii tale?

— Dă-i pace! spuse Murphey cu vocea potolită. Herity privi spre el:

— Aşa am să fac, domnule Murphey. Dar, de vreme ce e noapte afară, iar noi încă n-am găsit nici carabina profesorului, nici pistolul dumitale, vreau să vă văd pe toţi strânşi aici, în jurul meu. Herity bău lung din paharul cu whisky, privind peste gura lui la Murphey şi apoi la Gannon.

Părintele Michael spuse:

— Joseph! Eşti un oaspete nepoliticos! Oamenii ăştia de treabă nu ne vor nici un rău.

— Nici eu nu le vreau răul, spuse Herity. Dar nici nu-ţi închipui de cât de mult rău poţi să scapi atunci când eşti atent cu armele.

Şi din nou bău lung.

Murphey încercă să-i zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi schimonosească gura, cu privirea lipită de mitraliera de pe pieptul lui Herity. Gannon se uita doar în farfuria lui.

— Domnule Gannon? întrebă cu înţeles Herity. Fără să ridice privirea, Gannon spuse:

— Îţi aduc celelalte arme după ştiri.

— După ce ştiri?

— E ora, spuse Gannon. Mă duc după radio. E chiar în spatele meu, în dulapul de lângă chiuvetă. Se ridică.

Herity se răsuci în scaun, urmărindu-l cu privirea pe Gannon, care scoase din dulap un radio cu baterii şi-l aşeză

în mijlocul mesei.

— Avem o rezervă de baterii, spuse Murphey. Terrence a plănuit totul în amănunţime când a venit aici.

Gannon răsuci un buton. Declicul se auzi, neaşteptat de tare în liniştea bucătăriei. Toată lumea se uita fix la aparatul de radio.

Acesta scoase mai întâi un şuierat, apoi un bâzâit înfundat urmat de vocea unui bărbat: „Bună seara. Aici Continental BBC cu ediţia noastră specială pentru Marea Britanie, Irlanda şi Libia”. Vocea crainicului avea accentul specific al absolvenţilor de la Eton. „Obiceiul nostru este să începem cu o rugăciune tăcută”, spuse crainicul. „Să ne rugăm pentru aflarea cât mai rapidă a unei soluţii în acest dezastru, pentru ca omenirea să găsească forţe noi şi să ajungă la pace.”

Bâzâitul înfundat al radioului i se păru lui John tare, capabil să umple spaţiul din jur cu imaginea altor oameni şi altor locuri, o multitudine de minţi ce se roagă împreună. Simţi în gât gust de acru şi privi în jurul mesei. Toate capetele erau plecate, cu excepţia celui al lui Herity şi al său. Joseph îi făcu cu ochiul când îi întâlni privirea.

— Ai remarcat ordinea? întrebă Herity. Marea Britanie, Irlanda şi Libia. Treaba lor dacă o aşează încă în frunte, dar Britania nu mai e deloc „mare”.

— E BBC-ul, spuse Gannon.

— Care transmite acum din Franţa, spuse Herity. Nu au nici măcar un singur englez în toată echipa, deşi recunosc că toţi au nişte voci de parcă ar fi decani la Oxford. O adunătură de americani, francezi şi pakistanezi, aşa mi s-a spus.

— Şi ce importanţă are asta? întrebă Gannon.

— Are, fiindcă e un fapt pe care nici un om cu judecată nu-l poate contesta. Americanii, francezii şi pakistanezii ăia au fost spălaţi la creiere. Anglia întâi, apoi Irlanda şi la urmă păgânii.

„Fie ca rugăciunile noastre să nu rămână fără răspuns”, spuse crainicul. „Amin!” Brusc vocea îi deveni tăioasă: „Şi acum ştirile”.

John asculta în transă. Istanbulul fusese trecut prin Focul Panicii. Fuseseră identificate noi „puncte fierbinţi”. Erau enumerate treizeci şi una de sate, oraşe şi metropole în Africa, printre care fuseseră confirmate Nairobi şi Kinshasa. Johannesburgul rămânea o ruină radioactivă. În Franţa, se confirmase pierderea Nîmes-ului. O bandă din Dijon linşaseră doi preoţi suspectaţi de a fi irlandezi. În Statele Unite încă se încerca salvarea „celei mai mari părţi din New Orleans”. Elveţienii se retrăseseră în spatele a ceea ce ei numeau „Bariera Lausanne”, anunţând că restul ţării continua să fie necontaminat.

— Ce chestie măreaţă! exclamă Herity. Lumea întreagă a devenit o Elveţie! O lume antiseptică, mobilată cu paturi de puf moi ca o ţâţă tânără, eh, Kenneth? Herity privi spre băiat, a cărui faţă deveni de un roşu aprins.

John nu simţea decât o imensă mirare, constatând dimensiunile a ceea ce fusese pus în mişcare. Mergea mult mai departe decât orice aşteptări anterioare, deşi e drept, dacă era să se gândească bine, nici nu era în stare să spună cu precizie care fuseseră aceste aşteptări. Oricum, îl simţea pe O’Neill – Cel din Interior agitându-se. Şi cu toate acestea nu resimţea nici un fel de remuşcare, doar un fel de uimire respectuoasă la constatarea că Nemesis era capabilă să intre în rândurile dezastrelor naturale.

Lista locurilor unde lovise molima, citită de crainic, părea de-a dreptul interminabilă. Atunci înţelese John că aceasta trebuia să fie cea mai importantă parte a ştirilor – locurile ce trebuiau evitate. *Se strânge cercul!* Era conştient de restricţiile de călătorie – erau necesare permise speciale validate de Comanda Barierei Naţiunilor Unite pentru a trece de graniţele celor mai multe ţări…, iar aceste graniţe nu mai erau numai naţionale.

Uniunea Sovietică nu anunţase nici un nou „punct fierbinte”, dar sateliţii de observaţie americani raportau urme ale unui Foc al Panicii în regiunile de la sud-estul Omskului, chiar lângă Semiplatinsk – „multe oraşe şi sate ard vizibil, dar Omskul pare încă intact.”

Crainicul întrerupse această parte cu un buletin de

ultimă oră despre distrugerea Istanbulului, despre care el spunea că fusese „purificat cu succes printr-un cerc strâns de foc”.

— Câte eufemisme noi au găsit pentru a ascunde după ele violenţa, murmură Gannon. Mătură cu privirea chipurile celor aşezaţi în jurul mesei, ca şi cum ar fi căutat ceva sau pe cineva care nu se găsea acolo. Oare Nebunul a crezut că va aduce pacea şi va pune capăt violenţelor?

John îşi privi mâinile. Pacea nu intrase niciodată în calcul, gândi el. Totul nu fusese decât nevoia lui O’Neill de a lovi la rândul lui pe cei care îi făcuseră atât rău. Cine putea să-i refuze un astfel de drept unui om lovit de nenorocire? John se simţea într-o oarecare măsură în poziţia pe care ar fi avut-o psihanalistul lui O’Neill. Îl înţelegea, fără să încerce să-l condamne, dar nici să-l scuze.

În acea noapte, în carneţelul în care Herity îşi nota remarcile pentru a putea fi trimise la Dublin, acesta avea să scrie: „Dacă O’Donnell este Nebunul, atunci omul pare absolut împietrit de dimensiunile dezastrului. Oare ştia cât de departe va ajunge molima lui? Sau i-a păsat de asta? Nici o urmă de remuşcare, nici o indicaţie cum că ar avea conştiinţa încărcată. Cum este posibil să nu schiţeze măcar o reacţie, dacă este într-adevăr O’Neill?”

Pe la mijlocul programului de ştiri, fusese difuzat un interviu prin telefon cu directorul Dudley Wycombe-Finch – directorul Centrului de Cercetări de la Huddersfield, în Anglia. Acesta nu putea oferi veşti despre „vreun progres semnificativ în cercetările pentru aflarea unei cure”, deşi existau „linii de atac promiţătoare, despre care sper să fiu în măsură să vă ofer date ceva mai târziu”.

Rugat de crainic să compare actuala molimă cu „dezastre similare în istorie”, Wycombe-Finch spuse că el nu vede nici un rost în a face astfel de comparaţii, adăugând: „O astfel de distrugere în masă nu s-a mai văzut de foarte mult timp. Acest tip de distrugere este realizat pe alt plan, iar influenţa asupra descendenţilor noştri – dacă vom fi destul de norocoşi să mai avem descendenţi – nu

poate fi încă pe de-a-ntregul calculată. În termeni simpli, financiari, concreţi, nu există precedent pentru ceea ce se întâmplă, nu avem cu ce face o comparaţie valabilă. În termeni umanitari…” Pronunţând aceste cuvinte fu scuturat de un hohot de plâns.

BBC-ul îl lăsă să plângă un timp, în mod evident încercând să stoarcă efecte din asta, apoi crainicul spuse: „Vă mulţumesc, doctore. Vă înţelegem reacţia. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca evidenta şi adânca dumneavoastră emoţie să vă ofere forţe sporite în hotărârea dumneavoastră, a tuturor celor de la Huddersfield…”

— Forţe sporite în hotărârea dumneavoastră…, îl fandosi Herity cu vocea groasă şi nesigură din cauza whisky-ului. Lacrimile englezilor ar putea, cred, să pună capăt unei secete.

— Dar cum este posibil ca măcar să se gândească la termenii financiari? întrebă Gannon.

Era pentru prima oară când John vedea ceva măcar apropiat de furie la acest om.

— Meciul dintre Dumnezeu şi Mammon este contramandat din motive obiective – jumătate din jucători lipsesc de pe teren! spuse Herity.

John privi către părintele Michael şi observă că acestuia îi curgeau lacrimi pe obraji. Fruntea lui torturată era o rană roşie în lumina lămpii.

Crainicul de la BBC îşi încheie programul cu o altă rugăciune: „Să găsim în inimile noastre puterea să iertăm nedreptăţile trecute, să punem temelia unei lumi noi, în care omenirea să regăsească adevărata frăţie şi adevărata milă pe care toate religiile o cer de la noi!”

Această rugăciune este oferită de Misiunea de peste ocean a Bisericii Buddhiste din San Rafael, California.

Gannon închise butonul cu un declic. Radioul tăcu.

— Trebuie să economisim bateriile.

— De ce? întrebă cumnatul lui, iar vorbele i se împiedicau de băutură. Ca să putem asculta tâmpitele astea de ştiri? De ce? Nu există nici un viitor în faţa noastră!

Cu poveţe, veniră străinii să ne-nveţe ale lor tradiţii
Şi să ne ia în râs pentru ale noastre datini.

„Golful Galway” – baladă irlandeză

În mai puţin de o oră avea să înceapă dineul de lucru în mica sufragerie intimă, amenajată lângă sala mare de mese a Casei Albe, iar Preşedintele Adam Prescott era conştient de faptul că nu avea nici cel mai slab indiciu al unei noi abordări în privinţa problemei ce stătea în faţa lor, a tuturor. Cu toate acestea, mai era conştient şi de faptul că va trebui să apară în faţa celorlalţi încrezător şi emanând putere. Oamenii asta aşteaptă de la liderii lor – ca aceştia să-şi facă datoria şi să conducă.

Preşedintele era singur, aşezat în scaunul lui din Biroul Oval şi simţea istoria îngrămădindu-se de jur împrejurul lui. Decizii de moment şi de importanţă fuseseră luate aici şi ceva din toate astea se impregnase parcă în pereţii încăperii. Masa de lucru la care stătea fusese dăruită de Regina Victoria lui Rutherford B. Hayes. Tabloul de deasupra căminului, chiar în faţa lui, semnat Dominic Serres, înfăţişa bătălia dintre *Bonhomme Richard şi Serapişi.* John F. Kennedy îl admirase mult, chiar de aici din locul în care stătea el acum. Masa fixată în zidăria dintre ferestre, în spatele scaunului lui, fusese comandată şi folosită de James Monroe. Scaunul pe care şedea era şi el o parte a aceleiaşi comenzi.

Scaunul ăsta era pentru Prescott o adevărată închisoare. Pe deasupra îl mai durea şi spatele, în ciuda minunatului design conceput de Pierre-Antoine Bellange.

Un maldăr de rapoarte zăcea sub ochii lui, pe suprafaţa din piele îmbrăcată cu fetru verde a mesei de lucru.

Rapoartele erau aşezate în evantai pentru ca el să le poată citi uşor titlurile şi să-l aleagă pe cel care îl interesa în cea mai mare măsură. E drept că le citise pe toate până la ultimul, dar asta nu reuşise decât să-i amplifice starea de descurajare.

Informaţia! se gândi el. *La ce foloseşte informaţia?*

După părerea lui Prescott, aceasta avea în ea o imensă putere de autoinflamare, de autoimportanţă spontană. Atâta vreme cât informaţia era pentru ochii Preşedintelui, atunci ea trebuia să fie nu numai importantă, ci *foarte* importantă. Preşedinţii nu trebuiau niciodată plictisiţi sau inoportunaţi cu trivialităţi.

Informaţii. Nu fapte, nu date, nu adevărul. Informaţia acumulată prin observaţie umană. Nişte persoane au văzut ceva, sau pur şi simplu au simţit ceva, iar apoi o versiune digerată îşi găseşte drum până pe biroul pe care atât l-a admirat Rutherford B. Hayes.

Prescott mai privi o dată titlurile de pe coperţile rapoartelor. *Zone lovite de molimă.* Noile aglomerări umane atinse de nenorocire erau numite de mass-media „puncte fierbinţi". Nici nu se mai punea problema evacuării populaţiei. Unde s-ar fi putut duce aceştia? Străinii erau periculoşi. Până şi cei care lipsiseră un timp de acasă erau periculoşi. Prietenii vechi reveniţi din locuri îndepărtate nu mai erau prieteni vechi. Şinele de cale ferată erau demontate. Aeroporturile erau blocate de baraje pentru a împiedica aterizarea. Drumurile erau închise şi păzite de oameni înarmaţi. Podurile fuseseră aruncate în aer.

Un raport dintre cele aflate în faţa lui Prescott spunea că toate curbele suspendate în formă de buclă care înconjurau autostrada A-11 dinspre Paris, fuseseră aruncate peste şosele de explozii cu încărcături detonatoare plasate de experţi, iar imposibilitatea transportului provoca apariţia unor zone afectate de foamete.

Mişcarea de Rezistenţă Franceză îşi reamintise ceea ce învăţase într-un alt război, dar uitase de faptul că mâncarea călătoreşte şi ea tot pe şosele.

În multe locuri ale Statelor Unite lucrurile nu stăteau

deloc mai bine. Oamenii nu mai îndrăzneau să mai pornească în căutarea hranei, iar aceasta devenise o problemă serioasă în oraşe şi chiar la sate. New York se descurca cu ceea ce creştea de-a lungul Barierei de Foc, mulţumind Domnului pentru populaţia lui redusă şi stocurile din magaziile pline cu mâncare conservată. Washington D.C. avea şi el în faţă o perioadă estimată la doi ani până să ajungă să strângă cureaua. În acel moment se descurca datorită rezervelor pregătite în caz de atac atomic, suplimentate de legumele produse pe fostele gazoane şi în spaţiile deschise ale oraşului.

Washingtonul şi cercul lui de cartiere de locuinţe de la periferie rămăseseră neatinse de molimă, în mare parte datorită iniţiativei generalului William D. Caffron, care acţionase cu de la sine putere şi desfăşurase un cordon de aruncătoare de flăcări în jurul oraşului. În spatele aruncătoarelor erau tancuri şi infanterie ce primiseră ordin să ucidă şi apoi să-i ardă pe intruşi. Tot el trimisese detaşamente kamikadze împotriva tuturor zonelor contaminate pe care le putea distruge cu metodele lui dure şi neortodoxe. Fuseseră instalate sectoare de carantină la fiecare punct de intrare, toate deservite de voluntari femei. Acestea fuseseră aduse cu avionul din închisorile regionale şi erau constant urmărite prin camere de luat vederi.

Prescott extrase din evantai dosarul pe care scria „Tribut” şi-l deschise.

Era poate ciudat, dar acesta era singurul cuvânt care se potrivea situaţiei.

Fără îndoială, era vorba de o extindere a politicii „bărcilor libere” dusă de comanda Barierei. Erau aprovizionaţi Finn Sadal-ul Irlandez şi Bătăuşii Frontierelor Engleze. „Bărcile libere” păruseră la vremea aceea o idee bună – erau mici, nu aveau nevoie de pilot şi erau ghidate prin radio. Trimise spre Kinsale, Howth, Liverpool şi alte porturi aflate sub controlul Comandei Barierei, ele distribuiau ziare, alimente, băutură, arme uşoare, muniţie, îmbrăcăminte… Un simplu semnal radio distrugea barca atunci când aceasta îşi termina misiunea.

Finn Sadal.

Bătăuşii Frontierelor.

Prescott se cutremură cu gândul la unele dintre lucrurile pe care le auzise cu privire la comportamentul Finn Sadalului. Dar… tribut!

Dublinul ameninţa să retragă Finn Sadalul de la posturile lui de-a lungul plajelor şi să treacă la o acţiune de infectare intenţionată a altor regiuni *din afara* graniţelor irlandeze, dacă nu se răspundea favorabil cererilor lor.

Prescott trecu o privire rapidă peste pagina cu raportul. Irlanda solicita returnarea întregului tezaur viking – toată acea comoară acumulată la muzeele din Danemarca, Norvegia şi Suedia. Totul trebuia adunat, ambalat şi trimis Irlandei cu „bărcile libere”.

„Toată bogăţia furată de la noi de barbari va fi îngropată la Armagh”, spuneau irlandezii.

Îngropată?

Raportul vorbea despre o mare ceremonie, plină de conotaţii păgâne.

Norvegia şi Suedia semnalaseră imediat că sunt de acord, dar danezii erau mai circumspecţi:

„Dacă acum cer asta, mai târziu ce altceva vor mai cere?” *Să-i ia naiba pe danezii ăştia lacomi!*

Prescott mâzgăli o notă pe marginea raportului: „Spuneţi danezilor că ceilalţi au votat toţi pentru. Să se supună sau vom trece la aplicare prin metode dure” şi semnă.

Ordinul va trebui exprimat în termeni mai diplomatici, bineînţeles, dar danezii erau pricepuţi în descifrarea sensului dur din spatele limbajului diplomatic. Naţiunile mici dezvoltaseră de foarte timpuriu această formă de sensibilitate.

Cererile engleze erau la prima vedere şi mai ciudate. Deşi veniseră după cele irlandeze şi erau ambalate în termeni ceva mai urbani, în spatele lor se afla o ameninţare similară.

Bibliotecile.

„Când aceste vremuri nu vor mai fi decât o amintire

amară, vrem să fim naţiunea care adăposteşte comorile publicistice ale lumii – cărţi, manuscrise, hărţi, documente religioase, schiţele şi desenele originale ale artiştilor. Vrem doar originalele de oriunde ar putea fi ele acum. Suntem de acord să efectuaţi copiile corespunzătoare.”

Analiştii în probleme de securitate ai Preşedintelui considerau acest amănunt ca fiind „isteţ”. Naţiunile civilizate ale lumii se vor gândi de două ori şi lung înainte să se încumete să incinereze asemenea comori… de s-ar ajunge vreodată până aici. Problema era că lumea în care trăiau nu mai era una a civilizaţiei.

Prescott se aplecă peste secţiunea cu „tributul” cerut de Anglia şi deasupra scrise doar un singur cuvânt: „Acceptaţi.” Semnă cu iniţiale.

Libia nu se alăturase celorlalte în acest joc, dar rămânea întrebarea dacă în Libia exista încă ceva care să semene cu un guvern central. Sateliţii de observaţii transmiteau imagini ale unei ţări în ruină şi era posibil ca populaţia să se fi redus până la un mic procent din ceea ce fusese înainte. Şi câţi fuseseră înainte? Trei milioane? Tot nordul Africii era o ruină. Brigăzile de sterilizare, „noul SS” cum li se spunea, trecuseră prin foc toate centrele populate de la graniţa cu Libia, apoi traversară ţara de la Suez la Cap Blanc, făcându-şi treaba înaintea înfiinţării barierei de cobalt, care înconjura acum un pământ blestemat.

Şi Israelul?

Prescott puse dosarul cu titlul „Brazilia” deoparte, hotărându-se să-l ia cu el la dineul de lucru. Africa de Nord rămânea o preocupare majoră. Supravieţuitorii se aglomeraseră în Ciad şi Sudan, iar intenţiile lor erau clare – un nou Jihad era pe cale să izbucnească.

Bombele cu neutroni! gândi Prescott. *Era singura posibilitate.*

Zona se afla în afara celei asupra căreia îşi pronunţase O’Neill interzicerea. Şi, oricum, ce importanţă mai avea acum dacă O’Neill interzicea sau nu folosirea mijloacelor atomice în Libia? Naţiunea aceea tot nu mai exista.

Reporterul de la ultimul buletin de ştiri al serii

precedente nu avusese date direct de la satelit, dar era evident că omul ştia şi el cum stăteau lucrurile: „Din această ţară nu ne mai parvine decât o teribilă tăcere.”

Prescott puse dosarul intitulat „Tribut” deoparte şi privi acrit la celelalte titluri aşezate în evantai – nişte cuvinte pe hârtie. Era măcar unul din aceste cuvinte în stare să ajungă până la inima acestui dezastru?

China părea că stăpâneşte bine problema Indiei, dar rămânea nerezolvată schisma amară dintre sovietici şi chinezi. Acesta trebuia să fie un alt subiect al dineului de lucru. Îşi privi ceasul: încă o jumătate de oră. Un război în Orientul Îndepărtat ar putea fi dezastrul final..., refugiaţi, pierderea controlului central, nici o posibilitate de a impune un sistem strict de observaţie şi carantină asupra mişcărilor unor grupuri umane atât de numeroase.

Fragilitatea condiţiei umane i se părea copleşitoare Preşedintelui. I se strânse un nod în coşul pieptului, iar respiraţia îi deveni scurtă şi grea. Titlurile de pe coperţile dosarelor căpătară o viaţă a lor, literele se umflară şi parcă ardeau, fiecare reprezentând un nou potenţial de distrugere – de exterminare a speciei umane.

„Denver... Ulan Bator... Peronne... Omsk... Tsienpo... Luanda...”

Încet, ghemul din piept începu să se desfacă. Se întrebă dacă nu ar fi cazul să-şi cheme doctorul, dar o nouă privire la ceas îi spuse că nu mai era timp pentru asta înainte de începerea dineului de lucru. E probabil doar o problemă de glicemie.

Ochii i se opriră pe unul din dosare: „În caz de succes?”

Ei, da! Aceasta era una din cele mai serioase probleme. Ce asigurare ar putea avea el cum că Irlanda şi Anglia vor împărtăşi cu ceilalţi vreo descoperire de succes? Şi dacă găsesc o cură şi încep să şantajeze lumea întreagă? Şi dacă O'Neill Nebunul se ascundea într-adevăr în Irlanda sau Anglia...?

Problema aceasta trebuia neapărat pusă la dineul de lucru. Agenţii pe care reuşiseră să-i implanteze în Irlanda şi Anglia nu erau suficienţi. Era necesar să fie găsite şi alte

mijloace de supraveghere.

Dispozitivul de semnalizare de sub birou începu să bâzâie: două apeluri. Deci ceilalţi erau deja afară şi aşteptau.

Îşi puse ambele palme pe birou şi se împinse în sus din scaun.

În timp ce se ridica, un val de durere cumplită îi încercui pieptul. Camera începu să valseze şi să se unduiască de parcă s-ar fi aflat sub apă, învârtindu-se mereu, mereu în faţa ochilor lui. Auzi un şuierat îndepărtat care îi invadă simţurile. N-avu deloc senzaţia de cădere, doar pe cea de pierdere a cunoştinţei – o binecuvântată inconştienţă care suprimă teroarea, agonia durerii şi, înainte de asta, imaginea spaţiului de sub masa lui de lucru, un picior graţios de lemn îmbrăcat în aramă şi zgâriat adânc, acolo unde pintenii cizmelor lui Andrew Johnson se înfipseseră în lemnul preţios de trandafir.

Violenţa şi pietatea nu pot convieţui. Nu sunt făcute din aceeaşi plămadă. Nimic nu le leagă – nici bucuriile, nici suferinţele, nici măcar moartea aceea vie pe care unii o confundă cu pacea. Una din ele vine direct din iad, iar cealaltă din paradis. Pietatea te duce la graţia divină? violenţa te face s-o pierzi pentru totdeauna…

— Din predica Părintelui Michael

În noaptea aceea, simţindu-se ciudat de nelalocul lui, John merse la culcare într-un dormitor de la etaj, în casa lui Gannon. Patul avea cearceafuri curate şi o saltea plină de ghemotoace. Adusese cu el un rest scurt de lumânare pentru a lumina camera, care mirosea a săpun şi a încă ceva – un parfum cu iz de floare. În încăpere mai era un scaun de lemn, un scrin scund şi un şifonier înalt care îi aminti de cel aflat în camera lui din Hotel Normandy.

O'Neill – Cel din Interior devenise mai potolit, se lăsase să alunece şi mai adânc în ascunzătoarea lui, era şi mai îndepărtat şi… John îl simţea – satisfăcut.

Doar văzuse ceea ce văzuse.

În timp ce se pregătea de culcare, John se gândi la partida de băutură de la cina din seara aceea. Ceilalţi îşi reluaseră băutul în bucătărie după ceaiul de plante servit în salon. Herity şi Murphey se aşezară unul în faţa celuilalt, bând pahar după pahar şi privindu-se unul pe altul cu o ciudată insistenţă.

Părintele Michael îl trimisese pe băiatul cel tăcut la culcare şi se aşezase la rândul lui la un capăt al mesei lungi, cât mai departe de cei care beau, iar ochii lui priveau cu jind paharele cu whisky şi nu pe cei care le goleau.

Gannon trimisese pe ceilalţi copii în paturile lor şi-şi făcu

de treabă la chiuvetă, spălând vasele.

John care-şi adusese ceaşca de ceai cu el din salon, i-o dădu lui Gannon şi se aşeză la masă lângă preot. Se uită la fruntea lui însemnată şi se gândi la misterul din jurul familiei preotului.

— Unde sunt fraţii dumitale, părinte Michael?

Preotul întoarse spre John o privire în care bântuiau fantomele.

— Doar ai spus că ai doi fraţi, nu?

— De când a izbucnit molima, nu mai am nici o veste de la Matthew, dar pe atunci locuia în Cloone şi Cloonul nu mai există. Iar Timothy… Micul Tim şi-a construit o colibă chiar lângă mormântul nevestei lui, la Glasnevin, şi acum nu mai pleacă de acolo; acolo şi doarme.

Murphey îşi drese glasul, întreaga lui atenţie fiind concentrată asupra ulciorului gol, pe care Gannon tocmai îl ducea la chiuvetă.

— Îi dăm noi de capăt! Pe Dumnezeul meu! Vă promit eu asta! Îşi plimbă privirea obosită în jurul mesei. Unde este băiatul tatii? Unde e Kenneth?

— S-a dus la culcare, spuse Gannon.

— O să vedeţi… o să vină ea ziua când îmi voi juca nepotul pe genunchi, spuse Murphey.

— Toată lumea se agaţă de un astfel de vis, spuse Gannon, sprijinindu-se de vasul chiuvetei. Până când ceva îi copleşeşte. Este visul obişnuit al supravieţuirii personale o victorie asupra Timpului. Unii se lasă subjugaţi de religie pentru a încerca un asalt îndrăzneţ asupra „secretelor universului”, alţii trăiesc în speranţa unei descoperiri formidabile… De fapt este vorba de acelaşi lucru.

John şi-l imagina uşor pe Gannon stând în faţa unei clase de studenţi şi expunându-şi frazele bombastice, în acelaşi ton pedant. Gannon spusese de nenumărate ori aceleaşi lucruri în exact aceleaşi cuvinte. Murphey îl privea admirativ pe cumnatul lui:

— Înţelepciunea acestui om e ceva…! Herity chicoti:

— Ştii cum numesc americanii „descoperirea formidabilă” a profesorului tău? Ei îi spun… „Blonda din

Cadillac”! Hohotele de râs făcură ca mâna să-i tremure şi din paharul lui cu whisky să se verse câţiva stropi pe masă.

— Există variaţii – alte variante, spuse Gannon. Numărul câştigător, biletul norocos de Pronosport, comoara peste care dai săpând în grădina casei tale…

— Dar lucruri de acestea se mai întâmplă, spuse Murphey.

Gannon zâmbi trist:

— Eu mă duc până la morminte. Unde ziceai că ai lăsat lanterna, Wick?

— Agăţată de stâlpul uşii din spate.

— Te-ar deranja dacă ai veni cu mine, părinte Michael? întrebă Gannon.

— O să aştept să se facă dimineaţă şi o să le sfinţesc atunci.

— Părintele n-are de gând să meargă la morminte în toiul nopţii, spuse Herity. Stafiile, ştiţi! Doar aţi aflat şi voi că bântuie peste tot în ţară în ultimul timp.

— Nu există stafii! spuse părintele Michael. Sunt spirite…

— Sigur, sigur… Şi ştim cu toţii că există şi vrăjitoare, nu-i aşa, părinte Michael? Herity privi la preot cu ochi şireţi plin de înţeles. Şi zâne! Ce aveţi de spus despre zâne, vreau să aud?

— Tu n-ai decât să visezi la ce-ţi place, spuse preotul. Eu unul mă duc să mă culc.

— Prima uşă pe dreapta cum se termină scările, părinte, spuse Gannon. Îngerii să te păzească şi mergi cu voia Domnului!

Gannon se întoarse pe călcâie şi ieşi din bucătărie.

Parcă mânat de un impuls de moment, John îl urmă şi-l găsi pe profesor aprinzând cu chibritul fitilul unei lămpi înalte. Nori deşi acopereau cerul, iar aerul mirosea a ceaţă.

— Spune, domnule O’Donnell, de ce vii cu mine? Ţi-e teamă să nu am şi alte arme ascunse pe undeva?

— Nu eu sunt cel preocupat de asta, spuse John. Iar cu Herity nu trebuie să-ţi baţi capul. El şi-a făcut o meserie din a suspecta pe toată lumea.

— E militar, aşa-i? spuse Gannon. Un Provo, sunt gata să pun pariu. Îi cunosc eu pe ăştia ca el…

John simţi brusc un gol în stomac. Herity – un membru activ al Provisional IRA! Recunoştea vocea adevărului în cuvintele lui Gannon. Herity era unul din cei care manufacturau bombele teroriste şi măcelăreau inocenţi aşa cum făcuseră şi cu Kevin, Mairead şi Mary O'Neill.

— Îmi voi deschide inima şi mă voi ruga lui Dumnezeu, aşa cum n-am mai făcut-o niciodată, să te ajute să ajungi cu bine la Killaloe şi acolo să găseşti o cură pentru ciuma asta, spuse Gannon.

Dimineaţa, când se trezi în camera rece de la etaj, John merse la fereastră şi privi jos la îngrăditura de piatră din jurul mormintelor. Micul cimitir era vizibil imediat după cealaltă casă.

Cu o noapte înainte, îngrăditura îi păruse o ruină fantomatică în lumina galbenă a lămpii lui Gannon. Tăcerea era grea în jurul lor. O bufniţă zbură jos, mai mai să le atingă capetele, dar Gannon nici n-o privi măcar, aşa cum stătea îngenuncheat, concentrat în rugăciunea lui fără glas.

Când se întoarseră în casă, la masa din bucătărie nu mai rămăsese decât Herity. Stătea acolo nemişcat, mângâind agale un pahar pe jumătate plin cu whisky. Atunci îi trecu lui John prin minte că Herity s-ar putea număra şi el printre acei indivizi faimoşi, cu care atât se laudă Irlanda, capabili să dea pe gât cantităţi imense de alcool, fără să lase să se vadă că asta i-ar afecta cu ceva. Era un lucru demn de reţinut. John îşi dădu seama că acum îl vedea pe Herity în o cu totul altă lumină şi asta de când auzise cuvintele lui Gannon… un Provo, da, fără îndoială un Provo.

— Cât mă bucur că v-aţi întors nevătămaţi din noaptea plină de fantome de afară, spuse Herity. Sunt şi animale sălbatice care bântuie, ştiţi asta, nu?

— Doar câţiva porci scăpaţi, spuse Gannon.

— Eu mă refeream la specia de animale sălbatice pe două picioare, spuse Herity şi-şi bău paharul. Se ridică încet, cu grijă deliberată şi spuse: „La culcare, visez să

dorm al morţilor somn./V-aş da în dar şi zorile dimineţilor/Doar pentru un căscat şi-o geană de somn./Un căscat şi-o oră de somn/Greu ca plumbul glonţilor…” Herity îşi mângâie mitraliera culcată pe piept.

În timp ce stătea la fereastră în zorii zilei, John văzu pe cineva apropiindu-se dinspre poiana din depărtare şi oprindu-se lângă morminte. Nu-i luă mult timp să-l recunoască pe Herity, mai ales după mitraliera care îi spânzura pe piept, sclipind stins când acesta se opri să privească spre case. Herity purta un poncho verde.

Scos probabil din rucsac, se gândi John.

Se grăbi să se îmbrace, auzind jos, la parter, cum ceilalţi se agită şi simţind miros de untură încinsă în tigaie. Mirosul ceaiului de plante se amesteca cu cel al fumului de turbă.

Micul dejun îl petrecură în linişte – ouă fierte şi pâine prăjită în untură. Murphey avea ochii limpezi şi părea neafectat de noaptea de băutură. Faţa îi sclipi de lăcomie când văzu farfuria cu mâncare pe care Gannon o puse dinaintea lui.

După masă îl urmară pe părintele Michael până la morminte pentru slujba de sfinţire promisă. Aerul era rece şi ceaţa încă persistentă. Lumina se strecura greu prin pătura gri şi groasă de nori. John era ultimul din şir, iar băiatul tăcut primul. Copilul îşi ţinea cu mâna hanoracul albastru strâns în jurul gâtului.

John îşi dădu seama că este foarte interesat de reacţiile copilului în faţa acestui ritual. Acolo erau înmormântate femei. Oare băiatul acesta fusese martor la înmormântarea mamei lui? John nu resimţea nici o emoţie la gândul acesta. Tot ce simţea era o răceală totală, ca şi cea din seara precedentă, în momentul în care înţelesese că O’Neill se retrage. O’Neill îi lovise pe cei care îl loviseră, atât. Şi făcuse asta prin intermediul succesorului său.

Prin mine, se gândi John.

Oare lui O’Neill îi trecuse vreodată prin minte o astfel de scenă?

Nu exista nici o amintire, nici un film interior despre aşa ceva. *Am fost rece atunci când am făcut-o. Rece şi*

ucigător. Nu mi-a păsat pe cine voi lovi.

Nimic altceva nu contase în afara nevoii copleşitoare de a lovi. Părintele Michael îşi încheiase slujba. Privind către Gannon, spuse:

— Mă voi ruga pentru dumneata şi pentru cei dragi.

Gannon ridică mâna dreaptă, care căzu imediat moale de-a lungul trupului lui.

Se întoarse şi o luă spre casă, lăsând impresia că fiecare pas îl doare fizic.

— Du-te cu el, părinte Michael, spuse Herity. Domnul Gannon ne-a promis provizii pentru drum. Trebuie să pornim, dacă vrem să-l ducem pe O'Donnell la Killaloe. E cale lungă peste dealuri.

Părintele Michael puse o mână pe umărul băiatului tăcut şi-l urmă pe Gannon. Murphey şi ceilalţi trei băieţi îi călcau pe urme.

— Domnule Murphey, ce-ai zice dacă ne-ai da şi nouă la drum o bucată din porcul ăla? întrebă Herity.

În timp ce Murphey se opri şi se întoarse să-l privească, Herity o luă cu paşi grăbiţi spre deal. Cei doi bărbaţi se îndreptară spre staul, fiecare pe alt drum.

John îi urmă pe ceilalţi până în casă. Ce avea oare Herity de gând? Doar nu-i venise aşa deodată gust de porc. Altceva trebuia să fie.

Gannon era deja ocupat la bucătărie, ajutat de preot, atunci când intră John. Era cald înăuntru după răcoarea de afară. Pe masă era un binoclu militar cu braţe lungi.

— I-am dat binoclul meu părintelui Michael, spuse Gannon. Wick şi l-a adus pe-al lui cu el când a venit din Cork şi nu avem nevoie de două.

Părintele oftă:

— E un adevăr trist, John, dar cu cât suntem în stare să vedem mai departe, cu atât suntem mai în siguranţă.

Gannon găsise pe undeva un rucsac mic galben cu albastru, care avea o bretea cârpită. Puse înăuntru câteva felii bune de pâine prăjită şi între ele, în spaţiul creat, nişte ouă proaspete.

— Aveţi aici şi un borcan cu peltea şi nişte slănină. Am

lăsat loc deasupra pentru bucata de porc pe care o s-o aducă Wick.

— Eşti un om cumsecade, domnule Gannon, spuse părintele Michael. Gannon dădu tăcut din cap şi se întoarse spre John:

— Domnule O'Donnell, am să mă rog din nou să ajungi cu bine la Killaloe şi să ne ajuţi. Ai venit de peste mări şi ţări, atunci când nouă ne era mai greu. N-aş vrea să-ţi faci idei greşite despre noi şi nici n-aş vrea să crezi că nu apreciem gestul dumitale.

Părintele Michael îşi făcu de lucru cu aranjamentul alimentelor în rucsac, fără să privească nici la Gannon, nici la John.

— Am vorbit azi dimineaţă cu domnul Herity, continuă Gannon, şi acum înţeleg mai bine ce este cu voi. Mi-a povestit cât de rău s-au purtat Băieţii Plăjii cu dumneata. Am înţeles şi că cei din armată se ceartă din cauza modului cum ai fost întâmpinat, fiindcă Irlanda are acum mare nevoie de oameni inteligenţi ca dumneata. Eu bănuiesc că Herity este trimis să se asigure că ajungi cu bine la Killaloe. E un om dur, dar sunt momente când astfel de oameni sunt necesari.

John îşi frecă ţepii din barbă, gândindu-se cum ar trebui să răspundă acestei izbucniri pline de pedanterie.

Tocmai atunci intrară Herity şi Murphey. Herity îşi purta deja rucsacul pe umărul stâng, şi mitraliera sprijinită ca un copil adormit pe braţul drept.

— Porcul a şi început să se împută, spuse Murphey.

— La vremea asta a anului are nevoie de gheaţă, spuse Herity. John îi privi pe cei doi, remarcând o schimbare subtilă a atitudinii dintre ei. Era ca şi cum între cei doi exista acum o înţelegere tacită.

— Avem drum lung de făcut, spuse Herity. Ar fi bine să pornim. Se uită spre preot, care îndesa rucsacul cu mâncare în rucsacul lui mare, pregătindu-se să şi-l pună pe umăr. Cheamă-l pe băiat, părinte şi să plecăm.

— Copilul e binevenit aici. Poată să rămână, dacă..., spuse Gannon. Părintele Michael scutură din cap:

— Nu! E mai bine să vină cu noi.

— Părintele s-a legat de copil în mod deosebit, spuse Herity. Cuvintele lui aveau aerul că exprimă ceva rău, ceva necurat. În timp ce le pronunţa, gura i se lăţi într-un zâmbet urât.

Tresărind jignit, preotul îşi luă rucsacul şi-l ocoli pe Herity pentru a ajunge la uşă. Îl auziră strigând după băiat. John îl urmă, simţindu-se în mod ciudat stânjenit de atitudinea lui Herity.

Şi, la urma urmei, ce-mi pasă mie cum se poartă ăsta cu preotul? se miră John în mintea lui.

Şi continuă să se mire de propria lui reacţie tot timpul cât îşi luară rămas bun şi străbătură aleea care ducea la drumul mare.

Când, după o serpentină, casele rămase în urmă nu se mai zăreau, ascunse fiind de copaci, Herity le strigă să se oprească. Cerul se luminase şi apăruseră chiar nişte pete răzleţe de albastru ici şi colo. John privi înapoi la drumul pe care veniseră, apoi la Herity care scormonea în rucsacul lui verde, din care scoase un pistol cu ţeava scurtă şi o cutie cu muniţie. Pistolul strălucea de unsoare.

— Acesta este un dar din partea domnului Murphey, spuse Herity. Nu-i decât un Smith & Wesson cu cinci gloanţe, dar o să-ţi stea bine în buzunar, John. E mai cuminte să ai o armă la tine în vremurile noastre.

John acceptă revolverul, simţind în palmă răceala lui uleioasă.

— Pune-l în buzunarul de la şold şi trage puloverul peste, spuse Herity. Aşa, vezi!

— Murphey ţi l-a dat? întrebă John. Herity îi dădu şi cutia cu muniţie.

— Da. Pune şi asta în buzunar. Erau două arme de care Gannon nu ştia nimic. Celălalt era un monstru de Colt, pe care n-ai fi putut să-l duci cu tine. Atârna cât o tonă şi nici nu era prea eficient. Herity îşi aruncă din nou pe umăr rucsacul şi tocmai se pregătea să pornească când se auzi o împuşcătură undeva în spatele lor.

Părintele Michael se roti ca fulgerat pe călcâie şi-ar fi şi

pornit-o alergând spre case, dacă nu l-ar fi oprit Herity cu un gest ferm. Preotul încerca disperat să desfacă degetele lui Herity de pe braţul lui:

— S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul nostru, Joseph!

— De ce nu te gândeşti bine, părinte? Care ar putea fi posibilităţile?

— Doar nu…

— Un alt porc? întrebă Herity. Le-am dat înapoi toate armele şi toată muniţia. Dacă e vorba de un porc, foarte bine! O să aibe o masă pe cinste diseară, mai ales dacă găteşte profesorul Gannon. Dacă sunt nişte intruşi cu gânduri rele, prietenii noştri sunt bine înarmaţi. Şi asta a fost împuşcătură de pistol, să ştii.

Părintele Michael privi în jurul lui pierdut, ascultând. Pădurea din jur era tăcută, nu se auzea nici măcar cântat de pasăre, iar valea de dedesubt, încă înveşmântată în ceaţa dimineţii, era scufundată într-o linişte de început de lume.

— Iar dacă Gannon şi-a pus capăt suferinţelor, tot n-ai să te rogi pentru sufletul lui, nu? spuse Herity.

— Eşti un om crud, Joseph.

— Mi-au mai spus asta şi alţii mai buni ca dumneata, părinte. Herity se întoarse şi o porni în sus pe cărarea care ducea la drum. Haideţi!

Băiatul tăcut se trase aproape de părintele Michael, îl luă de braţ şi privi lung după Herity.

Fascinat, John urmărea spectacolul nehotărârii preotului, nehotărâre care, încet-încet, se transformă în resemnare. Preotul îl lăsă pe băiat să-l tragă de braţ pe urmele lui Herity.

John îşi potrivi paşii după ai lor, simţind greutatea pistolului în buzunarul de la şold. Oare de ce-i dăduse arma aceea? Să fi fost vorba de încredere? Să fi avut Gannon dreptate în afirmaţiile lui? Primise Herity ordin să-l escorteze pe John până la laboratorul din Killaloe? Atunci de ce nu spusese nimic despre asta? Şi de ce preotul şi copilul ăsta stăteau lipiţi de ei tot drumul?

Odată ajuns la drumul mare, Herity se opri şi-i aşteptă.

Privi spre stânga unde se deschidea valea, iar drumul făcea o curbă largă spre o altă trecătoare străjuită de copaci.

John se opri lângă Herity şi se surprinse copleşit de privelişte – un peisaj parcă structurat după un model anume pentru a uimi privirea – petice de pământ arat şi crânguri verzi ici, un curs de apă mărginit de sălcii plângătoare colo, apoi alte câmpuri în depărtare, până la fâşia subţire şi argintie a altui drum ce trecea printr-o altă trecătoare. Norii la est aveau o tentă uşoară de roz, ce colora straniu întregul tablou. Herity spuse:

— Pământul acesta ne ţine istoria în palmă. Arată cu degetul: Vezi trecătoarea aia? O'Sullivan Beare şi jalnica lui rămăşiţă de armată au trecut pe acolo.

Ceva în vocea celui care vorbise îl forţă pe John să perceapă acel pământ aşa cum era el văzut de Herity – un loc străbătut de armate, un loc unde nu demult oameni în uniforme negre şi kaki[10] fugeau în noapte în căutarea unui refugiu, materializat într-o colibă de sărac. Bunicul Jack McCarthy povestise de nenumărate ori întâmplarea, pe care o încheia întotdeauna cu cuvintele: „Este soarta irlandezului să cadă mereu din lac în puţ!”

Părintele Michael îl ocoli pe Herity şi-o porni cu pas grăbit pe drumul larg. Băiatul ţopăia lângă el, sărind din când în când să prindă câte o frunză dintr-un ram de deasupra capului.

Herity aşteptă până când cei doi ajunseră la cam o sută de metri distanţă, apoi îi făcu semn cu capul lui John s-o pornească după ei.

— E mai cuminte să păstrăm un spaţiu între noi. Arătă cu mitraliera către cei doi. Ia priveşte la preotul ăla nebun! Vrea să scoată din băiat un alt fătălău asemenea lui. Iar copilul ăsta, tot ce visează e să-şi vadă mama înviată ca Lazăr din morţi…

Cu colţul ochiului, Herity urmărea să vadă dacă cuvintele lui treziseră vreun efect în John. Dar, nimic. Se

[10] The Black and Tans – de la amestecul de uniforme de poliţie şi armată. În 1921 a fost recrutată o forţă de luptă împotriva Sinn Fein-ului. (n.t.)

gândi la mesajul pe care îl lăsase lui Wick Murphey pentru ca acesta să-l trimită Finn Sadalului prin poşta călare. Finn Sadalul, la rândul lor, o să facă în aşa fel încât mesajul să ajungă la Dublin.

L-am convins că se are deplină încredere în el. O să-l ducem pe lângă proprietatea lui McCrae să vedem cum reacţionează. Va încerca oare să răspândească molima? Trimiteţi vorbă lui Liam şi spuneţi-i să fie atent când trece pe lângă noi.

Să vedem ce părere o să aibă Kevin O'Donnell despre acest plan inteligent.

— De ce-l tot faci nebun pe părinte? întrebă John, gândindu-se la făptura neagră şi tăcută din căsuţa unde primise hainele. Oare toţi preoţii din Irlanda înnebuniseră?

— Fiindcă asta e – nebun de legat! spuse Herity. Am un amic. Îl cheamă Liam Cullen. El le spune tuturor preoţilor „Lucanii liturghiilor". Îi place să se joace cu cuvintele…

— Cum adică „lucanii liturghiilor"? întrebă John. Ce vrea să însemne…, se împiedică de o piatră, recăpătându-şi însă repede echilibrul.

— Ce, n-ai auzit niciodată de Monstrul Lucan? Ăla care a comandat Atacul Cavaleriei Uşoare? Să nu-l confunzi cu Patrick Sarsfield, ducele de Lucan, cel care a apărat Limerick-ul după Boyne, atunci când a preluat conducerea cavaleriei irlandeze şi a dus-o în Franţa la Regele Ludovic, de i-a înconjurat pe cei din Coldstream Guards în bătălia de la Fountenoy…

— Gâştele sălbatice, spuse John.

— Ahhh! Deci ştii! Dar Liam se referă la celălalt Lucan. Ăla care a mânat patruzeci de mii de ţărani irlandezi de pe pământurile lor – cei mai mulţi pentru a-şi găsi apoi moartea. Şi ce consemnează istoria britanică? Doar şase sute de englezi morţi… Şi ai noştri, care au fost atât de proşti, încât să urmeze ordinele unui monstru de om!

— Şi ce-are asta de-a face cu preoţii?

— Nu-i auzi cum citează din scriptură cât îi ziulica de mare până ne aduc pe noi la disperare şi distrugere? Supunerea! „Să mergem în Valea Morţii", spune el.

„Haideţi! Părăsiţi-vă pământurile!” îndeamnă monstrul iadului. Asta fac, ne împing pe toţi la sinucidere şi după aceea nici nu vor să se roage pentru sufletele noastre amărâte. Iar noi, ca nişte miei ascultători, noi ne spunem: Arătaţi-ne un loc unde să ne săpăm mormintele! Liam are dreptate – Lucani ai liturghiilor, asta sunt.

John privi spre tufişurile scunde de la stânga lui, acolo unde peretele de stâncă era acoperit de pete de licheni. Cât de atent îl urmărea Herity! Ce căuta oare să vadă cu tot dinadinsul?

— Numai cei ce au forţa să se lupte merită lacrimile noastre, spuse Herity. Tu ai forţa şi dorinţa să lupţi, John?

John încercă să înghită, dar avea un nod în gât:

— Doar mă vezi aici, nu? Nu m-a forţat nimeni să vin. *Ba m-a forţat!* gândi el.

Herity păru ciudat de mişcat de răspunsul dat de John. Îl bătu pe umăr:

— Iată-te aici, împreună cu noi ceilalţi!

Şi de ce eşti aici?

Herity scutură din cap, conştient că trebuia să-şi imagineze mereu că acesta era O’Neill – Nebunul în persoană. Şi dacă era cu adevărat O’Neill … Herity îşi impuse să facă faţă situaţiei, oricare ar fi fost ea.

Bomba pe care noi am făcut-o i-a ucis copiii şi femeia. Iar el a luptat, a răspuns, blestemat fie-i sufletul în iad!

Deodată Herity începu să fredoneze o melodie, apoi se puse pe cântat:

„Oh! A mea brunetă Rosaleen!
Nu jeli, nu plânge dară!
Căci preoţi plutesc pe-al mării verde iară
Şi-şi poartă paşii prin adâncul lin.”

Se opri şi aruncă o privire către John care mergea alături de el. Capul lui chel se profila pe fundalul văii, iar faţa slabă cu barba ţepoasă nu purta nici o expresie întipărită pe ea.

Herity oftă şi merse un timp în tăcere, apoi grăbi pasul, forţându-l pe John să se ţină după el.

— Preoţii îşi poartă paşii peste tot, spuse Herity, arătând

cu capul spre silueta neagră din faţa lui. Iar în bagaje au mai mult vin de împărtăşanie. Deşi eu unul m-aş mulţumi acum cu o bere neagră ca ochii spaniolelor să-mi dea speranţă şi să-mi bucure inima.

Ei bine, acum ştiţi ce mi-a stârnit mânia. Şi să n-o puneţi cumva la îndoială! Aduceţi-vă des aminte de nesfârşita prostie irlandeză şi engleză, care a perpetuat în masă o nenorocire reciprocă. Aduceţi-vă aminte de braţul însângerat al Libiei cu taberele ei de antrenament pentru terorişti şi armele distribuite peste tot în lume. Cum mai puteam eu oare suporta, tolera, existenţa unor astfel de proşti, de nebuni?

— John Roe O'Neill – Scrisoarea nr. 2

Cea mai mare parte a personalului administrativ şi cercetătorilor principali ai Centrului de la Huddersfield erau strânşi în holul mare al Clădirii Administrative pentru întâlnirea cu Rupert Stonar, programată pentru acea dimineaţă. Grupuri compacte de oameni se deplasau de-a lungul aleilor din faţa clădirii, ţinându-şi umbrelele ca pe nişte scuturi deasupra capului, în unghiuri periculoase, sau strecurându-se pe lângă ziduri, sub protecţia acoperişului, vrând să se apere de ploaia măruntă care se pornise imediat după răsăritul soarelui.

Stonar ajunsese la Huddersfield cu patruzeci de minute mai devreme decât era aşteptat, făcându-l pe Wycombe-Finch să sune după adjuncţii lui şi după Beckett şi apoi să se grăbească să ajungă până la Clădirea Administrativă, deoarece se afla încă în biroul lui de lucru de la subsolul clădirii ce adăpostea laboratoarele. Când, în sfârşit, ajunse, îşi pierduse deja suflul, iar haina lui de tweed era neagră de ploaia care se scursese de pe marginile umbrelei. Din fericire, adjuncţii avuseseră grijă să pregătească un bufet cu cafea şi cornuri dulci. Între Stonar şi Wycombe-Finch se petrecu un scurt interludiu, ambii bărbaţi amintindu-şi de

vremurile apuse ale anilor lor de şcoală particulară, când erau unul pentru altul doar Wye şi Stoney[11].

Wycombe-Finch gândi că Stonar nu se schimbase deloc în bine din ultimul lor an de şcoală, pe vremea când se pregăteau amândoi să devină purtătorii privilegiaţi ai grijilor civilizaţiei. Stonar fusese un tânăr masiv şi scund, cu o faţă aspră şi roşiatică, cu părul mereu în dezordine, a cărui culoare oscila indecis între blond şi cenuşiu. Avea trăsături grosolane şi ochii de-un albastru palid, dar atenţi şi reci. Stonar continua să aibă trăsăturile grosolane şi roşii, iar părul ca nisipul era tot în dezordine, deşi acest lucru părea acum mai degrabă un efect calculat. Ochii erau şi mai reci, ca de gheaţă. Porecla pe care o primise de când era elev i se potrivea acum cu atât mai bine – blocul de piatră din care fusese tăiat devenise poate şi mai dur odată cu trecerea anilor.

— Am adunat oamenii în sală, Stoney, spuse Wycombe-Finch. Presupun că sunt deja acolo. Am avut astăzi o scurtă discuţie cu Bill Beckett şi va veni şi el.

— Ah, americanul? Vocea lui Stonar avea accente grave de bas-bariton şi părea bine antrenată pentru a provoca un efect cât mai mare asupra ascultătorului.

— E un individ remarcabil, să-ţi spun drept! spuse Wycombe-Finch. E foarte priceput să-i facă pe ceilalţi să înţeleagă care este exact munca noastră.

— Are ceva deosebit de raportat? *Ah! Asta era!* se gândi Finch.

Îi simţi pe asistenţi, aflaţi în jurul mesei pe care erau înşirate cafelele şi cornurile, îngheţând parcă. Spuse:

— Îi las lui plăcerea să-ţi spună.

— Mă aşteptam să te găsesc aici, în biroul tău, când am sosit, spuse Stonar.

— Am un alt birou de lucru într-una din clădirile cu laboratoare, spuse Wycombe-Finch. Dimineţile le dedic unei activităţi concrete. Vreau şi eu să ajut cu ceva…

— Şi care ar putea fi contribuţia ta personală? întrebă Stonar.

---

[11] stoney (engl.) – pietros, ca piatra, dur (n.t.)

— Mi-e teamă că dimineaţa asta a fost ocupată de o teleconferinţă cu omologul meu din Irlanda.

— Doheny? Sper că n-ai încredere în ticălosul ăla!

— Omul ne-a pus la dispoziţie nişte informaţii foarte interesante în dimineaţa asta. Wycombe-Finch relată cele spuse de Doheny despre posibilitatea ca John Roe O'Neill să se găsească în Irlanda.

— Şi tu acorzi vreo credibilitate unei astfel de poveşti?

— Omul de ştiinţă aşteaptă întotdeauna să aibă dovezi pentru a se pronunţa, spuse Wycombe-Finch. Apropo, cred că oamenii mei s-au strâns cu toţii în sală. Ce-ai zice să mergem?

Wycombe-Finch făcu un semn cu capul unui secretar, care deschise uşa dublă a biroului directorului.

Sala era o încăpere calmă şi plăcută, concepută după modelul unei camere de fumat într-un club londonez, numai că mult mai mare. Pereţii erau lambrisaţi în lemn de culoare închisă până la înălţimea umerilor, iar deasupra de jur împrejurul încăperii tapetaţi cu mătase neagră cu modele mici maron. Nu existau decât patru ferestre mari, acum închise şi acoperite de draperii din acelaşi material cu tapetul şi un cămin mare din marmură, în care ardea un foc adevărat. De-o parte a căminului erau răspândite fotolii adânci îmbrăcate în piele de un roşu-maroniu, ce strălucea stins şi o masă lungă de mahon. Peste tot erau răspândite scrumiere mari de aramă pe picioarele lor înalte şi solide. Lumina venea de la patru candelabre mari. Personalul se distra pe seama lor, spunând că fuseseră concepute să semene cu nava cosmică din „Întâlnire de Gradul Trei". Câteva spoturi luminoase, fixate în perete, îşi proiectau conurile deasupra mesei lungi, unde se aşezase Beckett. Rânduite ordonat în faţa lui se aflau trei vrafuri de dosare cu rapoarte. Cea mai mare parte a membrilor colectivului aleseseră scaune şi fotolii cât mai departe de masă şi era evident că nu doreau să se găsească în centrul activităţii.

Veştile călătoresc repede…, se gândi Wycombe-Finch.

Beckett se ridică sprinten din scaun în momentul în care în sală pătrunseră, dinspre biroul executivului, musafirii. În

încăpere se produse o oarecare agitaţie, ca şi cum vântul ar fi trecut uşor peste nişte frunze uscate; câţiva dintre cei prezenţi îşi dreseră nervoşi glasul.

Wycombe-Finch remarcă că Beckett arată în dimineaţa aceea ca un şcolar cu obrazul proaspăt şi roz. O aparenţă extrem de înşelătoare. Nu avusese timp suficient să-l pună în temă cu toate aspectele, dar Wycombe-Finch era sigur că Beckett înţelesese perfect cât de delicată era situaţia.

Wycombe-Finch făcu prezentările. Stonar şi Beckett dăduseră scurt mâna peste masă. Pe nesimţite, cineva adusese scaune pentru Stonar şi pentru director, apoi asistenţii şi secretarii se retraseră în colţurile îndepărtate ale încăperii.

Erau prezente treizeci şi una de persoane, numără în gând Wycombe-Finch. Nu făcu nici o încercare de a-i prezenta pe toţi. Mai târziu, poate. Oricum, aceasta nu era o întâlnire a curioşilor cu puterea. Îşi făcu de lucru cu aprinderea pipei lui cu braţul lung în timp ce se aşeza lângă Stonar. O scrumieră apăru ca prin minune, împinsă de un braţ din spatele lui Finch. Îi făcu semn asistentului să se retragă, îşi sprijini bricheta de aur de scrumieră cu un gest încet şi grav şi spuse:

— Ei bine, Stoney, nu ştiu cât de multe cunoşti tu despre munca noastră…

— Wye, hai să nu încercăm fasoanele cu misterul ştiinţific, eh! spuse grăbit Stonar.

Beckett se aplecă în faţă, iar vocea lui era înşelător de calmă:

— Cuvintele directorului au fost politicoase şi la obiect.

Ahhh! se gândi Wycombe-Finch. *Beckett şi-a găsit ţinta în care să-şi descarce mânia. O să fie foarte interesant, dacă nu cumva mai mult decât atât.*

— Zău!? Vocea lui Stonar picura bucăţele de gheaţă.

— N-aş fi spus-o dacă n-aş fi socotit că este aşa, spuse Beckett. Fără să ştiu ce şi cât înţelegeţi din munca noastră, nu pot să încep să vă pun la curent. Aş vrea însă ca la început să vă spun că nu e nici o nenorocire în a fi ignorant în ceea ce priveşte acest domeniu. Vinovat nu poate fi

decât acela care, deşi i se oferă şansa să înveţe, refuză şi alege să rămână ignorant.

Bine spus, bătrâne! se gândi Wycombe-Finch. Stonar se lăsă pe spate în scaun. Pe faţa lui nu se citea nimic, doar o vână de la gât pulsa, dezvăluindu-i emoţia.

— Am auzit eu, încă de mult, că iancheii sunt o adunătură obraznică şi fără frâu la limbă, spuse el. Ei, dă-i drumul! Fă-mă deştept! Învaţă-mă!

Beckett se îndreptă de spate. Ticălosul din faţa lui trebuia tratat cu superioritate, aproape pontifical. Trebuia să-l prindă pe picior greşit şi să-l ţină aşa, dezechilibrat, cât mai mult timp. Wycombe-Finch îi spusese de altfel că omul era slab în materie de ştiinţă şi că avea cunoştinţe suficiente doar în matematici. Stonar avea mai mult decât probabil imense complexe de inferioritate. Beckett deschise fără să se grăbească dosarele şi-şi pregăti nişte hârtii.

— În momentul de faţă, ne concentrăm asupra capacităţii specifice a acestei boli de a inhiba enzimele, spuse Beckett rar. Aţi auzit, fără îndoială, de activitatea echipei canadiene. Lucrurile acestea ne interesează în mod deosebit, căci absenţa unei enzime poate duce la absenţa unui anume amino-acid, iar o schimbare în producţia unui singur amino-acid dintr-un număr de trei sute poate conduce la un sfârşit fatal. Suntem siguri că O'Neill a blocat anumiţi amino-acizi prin secerarea structurilor care îi produc.

— Am citit şi eu raportul canadian, a spus Stonar.

De citit l-oi fi citit tu, dar l-ai şi înţeles? se întrebă Beckett şi continuă:

— În regulă! Atunci veţi înţelege de ce noi credem că această boală cauzează un soi de îmbătrânire prematură, foarte rapidă, care nu lasă timp instalării unor manifestări obişnuite ce acompaniază îmbătrânirea în general. Vă rog să vă amintiţi de petele albe ce apar la extremităţile corpului. Ele sunt foarte sugestive.

— Adică gene care să controleze îmbătrânirea? În vocea lui Stonar se citea brusc o curiozitate intensă.

— Acţiunea unei gene se realizează prin formarea unei

anumite enzime, care este o proteină, spuse Beckett. Genele controlează producerea proteinelor specifice de către amino-acizi. Dacă faci în aşa fel încât anumite combinaţii de ADN să fie incapabile de a produce un anumit număr de amino-acizi, determini apariţia unei boli mortale.

— Dar eu am auzit că se menţiona ceva şi despre ARN, interveni Stonar.

— ARN-ul şi ADN-ul se interrelaţionează în acelaşi mod în care o matrice intră în relaţie directă cu produsul finit, spuse Beckett. E ca o formă în care se toarnă materialul. Gazda infectată produce proteine dictate de ARN. Atunci când viruşii bacterieni infectează bacteriile, se formează ARN care se aseamănă cu ADN-ul virusului şi nu cu cel al gazdei. Secvenţa de nucleotide în noua moleculă de ARN este complementară celei de ARN a virusului.

— Şi O'Neill a făcut transmiterea molimei cu un virus? întrebă Stonar.

— A creat o nouă bacterie şi un nou virus. O determinare extrem de rafinată în nişte structuri foarte fine… O realizare superbă!

— Nu-mi face nici o plăcere să te aud cum îl lauzi, să ştii, spuse Stonar cu o voce plată.

Beckett scutură din umeri. Ce să-i faci? Dacă omul nu înţelege, nu înţelege şi basta. Spuse:

— O'Neill a creat nişte organisme subcelulare, numite plasmide, datorită caracteristicilor lor de legătură, ataşându-le în locuri cheie în procesul de recombinare. Dacă nu s-ar fi ajuns la această situaţie, munca pe care a făcut-o l-ar fi îndreptăţit la un premiu Nobel. Avem de-a face cu un adevărat geniu, dar împins de motivaţii umane negre.

Stonar păru să nu ia în considerare aceste cuvinte. Spuse:

— Parcă ziceai ceva despre nişte nucleotide?

— Acizii nucleici sunt molecule pe care sunt înscrise codurile. Ei conduc activitatea de producere a proteinelor şi deţin cheia eredităţii. Ca şi proteinele, acizii nucleici sunt polimeri grei.

— Am auzit nişte zvonuri cum că ai fi găsit nişte defecte într-o anumită teorie, numită „a fermoarului”…, spuse Stonar.

Wycombe-Finch aruncă o privire dură către Stonar. Deci omul ăsta îşi avea spionii lui în interiorul laboratorului de la Huddersfield. Sau îi pusese telefonul sub urmărire?

— ADN-ul este o moleculă dublă cu un singur lanţ încolăcit în jurul celuilalt în formă de helix, spuse Beckett. Este un compus flexibil, care se răsuceşte în jurul lui însuşi într-un mod foarte special. Iar noi credem că tocmai aceste flexări sunt extrem de importante.

— De ce?

— Ele se interpătrund, realizând acest lucru tocmai datorită formei lor specifice, intrinsece. Răsucirile sunt cheia acestei forme.

— Inteligent, spuse Stonar.

— Noi credem că întrepătrunderea este mai degrabă asemănătoare închiderii impermeabilului dumneavoastră de iarnă. Mai întâi un set de conexiuni, apoi un al doilea set, care se suprapune peste primul.

— Şi ce poate omorî această ciumă? întrebă Stonar. În afară de foc, vreau să zic.

— O concentrare mare de ozon pare s-o inhibe. Dar creşterea este explozivă atât la bărbaţi, cât şi la femei. Dacă afirmăm că este activă biologic, înseamnă s-o subestimăm.

Stonar trase cu degetele de buza inferioară.

— Şi care sunt lucrurile pe care le blochează?

— Noi credem că, printre altele, blochează şi vasopresina.

— Care este esenţială vieţii, eh? Beckett dădu afirmativ din cap.

— Este adevărat că ciuma asta omoară hermafrodiţii, Stonar pronunţă cuvântul de parcă ar fi fost ceva deosebit de murdar.

— Pe adevăraţii hermafrodiţi, da. Şi acest fapt este foarte sugestiv, nu?

— Eu nu mă gândeam decât la faptul că societatea

rezultantă poate fi foarte masculină şi foarte feminină şi că vom putea stârpi hermafrodiţii ca pe nişte buruieni. Îşi drese glasul. Totul este foarte interesant, dar n-am auzit nimic nou şi nimic care să sugereze un program substanţial.

— Suntem încă în faza de strângere a datelor, spuse Beckett. De exemplu, desfăşurăm o linie de cercetare paralelă în ceea ce priveşte un anumit număr de manifestări ale molimei care sunt similare celor din neutropenie.

— Neutro... ce?

Wycombe-Finch se uită la Beckett. Asta era ceva nou.

— Neutropenie, spuse Beckett, remarcând faptul că pleoapele lui Stonar se strânseră într-o încercare de evaluare speculativă. Neutrofilele sunt leucocite granulare cu un nucleu format din trei până la cinci lobi legaţi de cromatină şi o citoplasmă care conţine granule foarte fine. Fac parte din prima linie de apărare a corpului împotriva invaziei bacteriale. Este o boală care poate avea o origine genetică.

E prea tehnic pentru Stoney, se gândi Wycombe-Finch. Dar revelaţia era fascinantă. Spuse:

— Chestia asta ai extras-o în urma autopsiei făcută lui Foss? Beckett rămase tăcut pentru câteva momente, privind în jos la hârtiile lui, dar nevăzându-le de fapt.

— Ariane ne-a furnizat un număr de date cheie, înainte să moară.

— Este vorba de doctorul Ariane Foss, cea care a lucrat cu echipa lui Bill înainte să fie doborâtă de molimă, îi explică Finch lui Stonar.

Stonar aprobă, grăbit din cap, remarcând durerea de pe chipul lui Beckett.

— Înainte de a muri, ne-a oferit propria ei interpretare a simptomelor, spuse Beckett. Această boală ucide prin prăbuşirea sistemului nervos central, combinată cu un blocaj al enzimelor. Se instalează o degradare generală a funcţiilor, care duce în final la comă şi moarte la scurt timp după ea.

— Am văzut şi eu victime murind, spuse Stonar. Tonul lui era tăios.

— Procesul bolii nu se prelungeşte destul, continuă Beckett, pentru a permite instalarea manifestă a multor simptome. Aşa că suntem forţaţi să interpretăm totul doar după simptomele de început, dar Ariane ne-a oferit un raport foarte exact şi detaliat al acestora.

Stonar spuse nervos:

— Foarte interesant.

Wycombe-Finch trase adânc din pipă, apoi îi îndreptă muştiucul spre Stonar:

— Să nu uităm, Stoney, că molima a fost concepută special pentru un anume efect – să omoare numai femei şi să le omoare repede, în ciuda eforturilor medicale întreprinse.

Tonul lui Stonar era uscat ca iasca:

— Sunt perfect conştient în privinţa selectivităţii molimei.

— E o realizare remarcabilă, spuse Wycombe-Finch.

— Credeţi că ar fi posibil să întrerupem pentru câteva momente şedinţa Societăţii pentru Admiraţia Nebunului? spuse Stonar, fiindcă trebuie să vă spun că nu aţi reuşit să mă faceţi cu nimic mai deştept decât eram şi să-mi îndepărtaţi ignoranţa.

— Avem de-a face cu un cod excepţional, spuse Beckett. Echivalent cu o combinaţie de o complexitate deosebită în sistemul de închidere al unui seif. O’Neill l-a rezolvat, aşa că ştim că lucrul este posibil.

— Mie mi se pare că aţi pierdut tot acest timp pentru a-mi spune că sunteţi în faţa unui proiect extrem de dificil, spuse Stonar. Nimeni n-a pus vreodată la îndoială acest fapt. Ceea ce întrebăm noi este: Cât de aproape vă aflaţi de o soluţie?

— Probabil mai aproape decât se aşteaptă mulţi, spuse Beckett. Wycombe-Finch se îndreptă brusc de spate.

Beckett îşi aruncă privirea spre locul unde stătea Hupp. Acesta zăcea într-un fotoliu, cu o uitătură placidă în spatele ochelarilor lui groşi. Fotoliul lui se afla puţin în faţa

celorlalte două în care stăteau Danzas şi Lepikov. Toţi trei se uitau drept la el şi atunci când Beckett pronunţă ultimele cuvinte, atenţia întregului colectiv se polariză în jurul lui.

Telefonul ăla panicat pe care l-a primit Hupp de la Browder…, se gândi Beckett. Şi-l imagina pe tânăr şi pe doamna lui însărcinată în camera lor din oţel, izolaţi de lume…, apoi venise ideea! Cum de ajunsese studentul ăla la ea? Era şi falsă şi adevărată, în acelaşi timp. Dar nu asta era problema, ci căile pe care le deschidea.

Wycombe-Finch îl servi pe Beckett cu o uitătură rezervată.

Stonar se aplecă în faţă:

— Mai aproape decât ne aşteptăm, deci?

— O'Neill a demonstrat mai multe lucruri, continuă Beckett. Celula nu este deci inviolabilă. A arătat că fragmentele chimice ale celulei pot fi rearanjate, remodelate pentru a fi capabile de procese extraordinare. Organizarea vieţii la nivel de celulă, acel sistem care mediază funcţiile celulare, este un fapt rezolvat! Astăzi nu mai e cazul să ne îndoim dacă acest lucru este sau nu realizabil. Partea importantă, totuşi, este ca ştim în plus că schimbările genetice în cadrul funcţiilor celulare nu trebuie să se oprească cu necesitate la atingerea maturităţii individului. Neutropenia şi cheia oferită de ea ne asigură că este tot atât de posibil să contractăm o boală genetică la vârste adulte. Stonar clipi.

Wycombe-Finch continua să-l fixeze tăcut pe Beckett. Asta se numea în limbaj american „a snow job" – încercarea de a-i arunca cuiva cu praf în ochi?

— Dacă doar câteva dintre cele câteva mii de procese chimice ce au loc în mod continuu în fiecare dintre celulele noastre vii sunt blocate, încetinite sau eliminate pur şi simplu, dezvoltarea organismului ca întreg este alterată în mod specific, spuse Beckett. O'Neill a demonstrat că acest lucru este la fel de adevărat şi după dezvoltarea organismelor complexe, superioare, tot aşa ca şi în cazul formelor simple. Se poate deci ajunge la alterări semnificative. Şi ne-a mai arătat că procesul este capabil

de a suporta un acord foarte fin.

— Să fiu al naibii! strigă cineva din încăpere. Wycombe-Finch îşi scoase pipa din gură, devenind brusc conştient de ceea ce implicau spusele lui Beckett. Era un proces cu dus şi întors. Era evident! Când îl prezentai aşa, devenea evident, limpede ca lumina zilei. Oare Stonar avea măcar cea mai vagă idee despre ceea ce tocmai auzise?

— Am fost pus în temă de un medic de la Ministerul Afacerilor Interne, spuse Stonar. Părea iritat şi vocea îi era din nou tăioasă şi rece. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân şi nici un singur pai nu trebuie trecut cu vederea.

Era clar, Stonar nu înţelegea implicaţiile, se dumiri Wycombe-Finch. Totul a trecut printr-o ureche şi-a ieşit pe cealaltă.

— Ai sugerat faptul că ai fi pe punctul de a încheia cercetările, spuse Stonar. Pot să-i spun asta Primului Ministru? Pentru că o să mă întrebe cât de aproape suntem.

— Asta nu o putem spune încă. Dar acum vedem mult mai clar calea pe care trebuie s-o urmăm. O'Neill a dezvoltat o specie virală care poartă mesajul ADN al donatorului către celula umană vie prin intermediul unui agent bacterian infectat, spuse Beckett.

— Spirochetele alea pe care spun canadienii că le-au detectat? întrebă Stonar. Asta e boala?

— Părerea mea este că nu. Noi credem că ceea ce se vede este doar un remanent, un produs adiacent al ciumei lui O'Neill. O mutaţie, probabil.

— Închisă în celulă, mormăi Stonar.

— Ca panglicile împletite pe o lumânare de nuntă, spuse Beckett.

— O lumânare de nuntă! Stonar dădu din cap, evident încântat de idee. Asta va face impresie la minister.

— Există în mod sigur o serie genetică care dictează când un foetus este sau nu de gen feminin, spuse Beckett. Ciuma se închide în această structură diferenţiată pe criterii de sex şi rămâne acolo destul timp pentru a produce un haos general şi rapid.

— Adică ia mingea în picior şi-o trimite afară din teren,

spuse Stonar. *Am uitat că e microbist,* se gândi înciudat Wycombe-Finch:

— Bine spus, Stoney!

Beckett păru uimit, dar continuă:

— Blocajul odată format este remarcabil de puternic. Părerea noastră este că trebuie să fie în relaţie cu multe legături electrice foarte puternice. O'Neill a identificat în amănunt repetarea proceselor de ADN într-un sistem de sateliţi, aşa încât, după aceea, a putut să aleagă ce i-a convenit.

— Şi chiar crezi că suntem pe urmele lui? întrebă Stonar.

— Eu nu spun decât ceea ce cred! spuse Beckett şi-l văzu pe Hupp dând din cap aprobator.

Wycombe-Finch, cu dinţii strânşi pe tija pipei, care se stinsese de acum, reuşi să-şi alcătuiască o expresie înţeleaptă, dar în mintea lui nu-şi dorea decât să poată fi şi el la fel de încrezător ca Beckett.

Stonar privi către director şi în privirea lui se citea suspiciunea:

— Şi tu ce zici despre toate astea, Wye?

Wycombe-Finch îşi scoase pipa din gură, o puse meticulos în scrumieră cu fundul în sus şi privind fix la ea, spuse:

— Suntem convinşi că O'Neill a reuşit împerecherea a două jumătăţi dintr-o porţiune anume a helixului ADN/ARN a sistemului genetic uman. A făcut acest lucru prin metoda oarbă. Wycombe-Finch dădu din cap în direcţia lui Beckett. Două jumătăţi în coadă de rândunică, legate printr-o legătură chimică extrem de puternică. Echipa lui Bill crede că s-ar putea să existe sisteme de replicare independente în interiorul lanţului elicoidal care să formeze această legătură.

— Dar tu, tu ce crezi? întrebă Stonar. Wycombe-Finch îl privi pe Stonar drept în ochi:

— Este foarte posibil ca noi să fi reuşit cea mai promiţătoare apropiere de fondul problemei.

— Este foarte posibil, spui, dar nu eşti foarte convins.

— Eu sunt un om de ştiinţă, protestă Wycombe-Finch. Pentru mine dovada este un lucru esenţial. Trebuie să văd dovada.

— Atunci de ce crezi că rezultatul lor este atât de promiţător?

— Fiindcă plasează vina asupra ADN-ului viral, în primul rând. Cu toţii suntem convinşi că asta e o parte a problemei, dar, în plus, sunt schiţate direcţii clare de penetrare a sistemului celular.

— Eu unul nu reuşesc deloc să văd aceste direcţii, spuse Stonar.

— Cheia în goana asta după acul în carul cu fân este blocajul enzimatic, interveni Beckett.

Stonar îi aruncă o uitătură scurtă, apoi reveni la Wycombe-Finch. Era evident însă că înregistrase intervenţia şi tot atât de evident că ea avea să-i fie transmisă ca atare primului ministru.

— ADN-ul viral poate fi asociat cu ADN-ul bacterian într-un proces foarte direct, spuse Wycombe-Finch. Toate progeniturile bacteriilor vor conţine ADN-ul viral, incluzând toate mesajele înscrise în codul ADN-ului viral.

— Mesaje, repetă Stonar, dar vocea îi suna goală.

— Acesta întâlneşte acea porţiune din lanţul ADN-ului uman care dictează ca gazda să fie femeie, spuse Wycombe-Finch. Noi credem că ADN-ul viral se închide apoi în acest substrat şi disociază din purtătorii lui bacterieni.

— Şi astfel se face transmiterea mesajului, spuse Beckett.

— Dar aţi aflat cum se realizează asta concret? întrebă Stonar.

— Deja putem să-i urmărim parcursul, spuse Beckett. În foarte scurt timp vom fi în stare să-i vedem şi forma.

— Cât de scurt timp, fir-ar să fie? Stonar se holba la Beckett. Dar Beckett nu reacţiona în nici un fel. Dădu doar din umeri:

— Lucrăm şi noi cât de repede putem.

— Suntem aproape sută la sută siguri de condiţiile în care se reproduce, interveni Wycombe-Finch. Nu uita că

proliferează în prezenţa antibioticelor.

— Mi-am cam pierdut răbdarea, spuse Stonar.

— Chiar în acest moment nerăbdarea dumneavoastră ne ţine din lucru, spuse simplu Beckett.

Stonar îşi împinse scaunul spre spate şi se ridică în picioare:

— Să transmită cineva şoferului meu că sunt gata de drum. Wycombe-Finch ridică o mână şi imediat văzu cum unul din secretari părăseşte grăbit încăperea.

Stonar se întoarse şi-şi concentră atenţia asupra directorului:

— Pur şi simplu mă faci să văd roşu în faţa ochilor, clocotesc de furie, Wye. Dacă ar fi după mine, aş ordona să vă ardă pe toţi de vii, cu tot cu laboratoarele voastre. Aş steriliza locul pe care călcaţi şi am încerca s-o luăm de la capăt, fără voi…

— Şi astfel aţi repeta aceleaşi vechi greşeli, iar şi iar…, spuse Beckett înconjurând masa.

Stonar îşi întoarse privirea lui pătrunzătoare şi rece şi şi-o fixă asupra lui Beckett:

— Poate că nu. Am putea face din cercetarea ştiinţifică o armă letală de atac. Se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere, fără să arunce o privire măcar secretarului care îi deschisese larg uşa.

Beckett rămase tăcut lângă Wycombe-Finch până când uşa se închise în urma lui Stonar.

— Ce crezi c-o să-i spună Primului Ministru? întrebă Wycombe-Finch.

— Îi va spune că avem o nouă teorie care ar putea fi răspunsul, dar că ar fi bine ca Guvernul să aştepte să vadă mai întâi rezultatele.

— Chiar crezi asta? Directorul se uită fix în ochii lui Beckett, apoi se aplecă peste masă şi-şi recuperă pipa.

— E foarte ştiinţific aşa, nu? spuse Beckett, mai întâi trebuie să vezi rezultatele.

Wycombe-Finch spuse, uitându-se tot timpul la pipă:

— Ia zi, Bill, ce-ai făcut tu este ceea ce se numeşte acasă la tine „a snow job”?

— Absolut de loc.

Directorul ridică privirea şi-o întâlni pe cea a lui Beckett.

— Atunci tare aş fi dorit să mă fi anunţat şi pe mine înainte de a o lăsa să cadă aşa, ca o avalanşă… Mai ales implicaţiile alea cu dus întors.

— Doar nu pui la îndoială…?

— Bineînţeles că nu. Însă pur şi simplu nu ştiu, nu sunt sigur, că aş fi împărtăşit chestia asta lui Stonar, asta dacă aş fi ştiut…

— Dar n-a înţeles nimic.

— Da, cred că ai dreptate în privinţa asta. Wycombe-Finch privi la ceilalţi membri ai colectivului, care încet, încet părăseau încăperea, fără ca măcar unul din ei să încerce să întâlnească privirea directorului. Dar, vezi tu, are spioni printre noi, asta e sigur, iar aceştia se vor grăbi să-i explice despre ce este vorba.

— Atunci va afla şi el ce înseamnă să-ţi intre morcovul cu frunze cu tot.

— Politicienilor nu le plac genul ăsta de frunze, mai ales atunci când alţii le au în mână. Şi nici morcovii, ca să ştii!

— Eşti foarte neliniştit de implicaţiile pe care le-ar putea avea chestia asta, spuse Beckett.

Wycombe-Finch se uită la Hupp care încă mai stătea în fotoliul lui. Camera era aproape goală acum.

— Spre deosebire de doctorul Hupp care nu pare a fi nici atât de impetuos ca tine şi nici atât de neliniştit ca mine, spuse directorul. Mie mi se pare că doctorul Hupp a adormit.

— Păi, ce dracu'! spuse Beckett. Am lucrat toată noaptea.

Cei veniţi din Irlanda, noi!
În inimi purtăm o ură pătimaşă,
ce ne-a schilodit de când ne ştim
Şi stă acum să se reverse.
Eu, Irlandezul, port în piept o inimă de fanatic
De când am părăsit al mamei pântec.

William Butler Yeats

Cam pe la amiază, după ce coborâră valea şi ajunseră în căldarea ei, John văzu că aceasta nu e aşa de plată şi de lină cum i se păruse lui, de sus, de pe creastă. Drumul suia şi cobora coline joase, iar casele de ţară se iveau ascunse pe jumătate de movile de pământ care le ţineau în căuşul lor ca-ntr-un cuib. Câteva căsuţe rămaseră neatinse de foc, dar geamurile ferestrelor erau peste tot lipsă. Uşile rămăseseră deschise. Nu se vedea nici un semn de viaţă umană. Ici şi colo se auzea lătratul ocazional al unui câine, ascuns printre copacii din jur şi, odată, pe când ocoleau un colţ de stâncă, dădură peste o găină speriată, care cotcodăci şi se pierdu într-un vălătuc de pene maron ce dispărură în tufişuri. Stăncuţele îşi făcuseră cuib în mai toate coşurile. Un arţar maiestuos, tronând singur într-un câmp sălbatic, era decorat tot cu un stol de porumbei guşaţi, care-i pătau cu gri şi maroniu frunzişul verde. Ierburile şi buruienile puseseră stăpânire deplină pe mai toate lanurile.

Herity, mergând alături de John, adulmecă aerul şi zise:

— Orice aşezare umană are un miros specific. În valea asta mirosul acesta nu se mai simte.

John privi spinările copilului şi a preotului, care mergeau cam la douăzeci de paşi înaintea lor. Erau despărţiţi de

lăţimea drumului – preotul la stânga, cu capul plecat şi rucsacul ridicându-se înalt pe umerii lui. Băiatul din când în când venea până în mijlocul drumului, se uita în jurul lui şi-şi apleca capul să asculte. Paşii lor pe fâşia de drum mărginită de stâncă răsunau în ecouri stinse.

John începu să privească cu atenţie sporită la valea părăsită din jurul lor, la drumul care şerpuia peste dealuri şi printre ele. Era o singurătate pătrunzătoare, specifică regiunii, cu mult mai pustie decât orice pustietate. Bănuia că acesta era tocmai rezultatul faptului că aici, odată, locuiseră oameni. Oameni care trăiseră aici, iar acum dispăruseră. O astfel de singurătate!

— Ce s-a întâmplat cu valea asta? întrebă John.

— Cine ştie? Un singur zvon poate face să se golească un sat. Poate a fost vreo bandă. Poate oamenii au dat foc şi apoi au plecat. Se aud atâtea poveşti: o cură pentru molimă, femei care trăiesc, dar în valea vecină. Poate au venit bărbaţii aici şi-au aflat că zvonul era mincinos…

— Mergem pe drumul cel mai scurt spre Laborator?

— Pe cel mai sigur.

Ahhh! se gândi John. *Cel mai sigur! Deci Herity se pricepe la lucruri de astea. De unde le află oare?*

Drumul cotea iar, ocolind un alt deluşor. După cotitură se deschidea o privelişte cu pomi de-a lungul unui râu ce curgea la vale, până unde se vedea cu ochii, la mai mult de un kilometru depărtare. Pătura franjurată a norilor lăsa soarele să pătrundă în pete sclipitoare. La stânga lor, o poiană strălucea feeric în lumina aurie. De partea cealaltă a poieniţei, se vedea un crâng des de soc de-a lungul malului, un adevărat gard viu ce se apleca protector peste curgerea lină a apei. Crengile de soc se legănau, se unduiau şi te chemau cu mireasma lor purtată de un vânticel moale.

— Parnell venea la vânătoare în valea asta, spuse Herity. Avea obiceiuri de englez, Parnell al nostru, zău aşa. Al doilea nume de botez era Stuart, scris cu ortografia franţuzească: Charles Stuart Parnell… la fel ca Jim Dung[12] James „Dung” Stuart.

---

[12] dung (engl.) – balegă, vulgar – excremente (n.t.)

John nu contenea să se mire de felul în care era păstrată vie istoria în locurile acelea. Nu se ţinea cont numai de panorama largă a evenimentelor istorice şi datele exacte ale bătăliilor, ci cu mult mai importante erau detaliile intime: Parnell a vânat în valea asta! Şi atunci când James Stuart i-a abandonat pe irlandezii lui în mâinile duşmanului, oamenii locului l-au rebotezat „Jim Dung”. Toate astea se întâmplaseră cu patru sute de ani în urmă, dar vocea lui Herity era încă plină de venin când pronunţase acel nume. Şi ce să mai zicem de Parnell, pe care o propagandă engleză l-a demascat că ar fi fost tatăl unor bastarzi, concepuţi în relaţia vinovată cu o oarecare amantă. S-a distrus astfel, odată cu onoarea lui, visul de reformă, reducându-l pe visător la statutul de „individ cu obiceiuri de englez”!

— Joyce a scris un poem despre dealurile astea din faţa noastră, continuă Herity.

John îi întoarse o privire plină de ironie:

— Joyce a scris şi despre Parnell.

— Ah! Eşti deci un om cu cunoştinţe literare. Nenea a avut vreun bunic care visa cu ochii deschişi fantasmele Irlandei, ha? Nu-i aşa că am nimerit-o?

John simţi un gol în piept. Auzea din nou vocea lui Mary: „Mi-e încă dor de bunicul Jack…” În mintea lui domnea confuzia. *Orice aş spune, Herity ăsta imediat interpretează.*

— Oriunde ar merge irlandezul, îşi ia ţara cu el, la spinare, spuse Herity.

Un timp îşi continuară drumul în linişte. Se auzea acum râul curgând şi, printr-o spărtură în gardul gros de soc, văzură un pod de piatră. Tot prin gaura spărturii, ca printr-o fereastră deschisă larg, se vedea un acoperiş mansardat şi fragmente de zid pornind chiar din piciorul văii. Herity, văzând construcţia încadrată de verdele abundent, gândi: *Ăsta trebuie să fie cuibul dragostei – proprietatea lui Brann McCrae! Curând vom vedea ce părere are despre asta John O'Donnell al nostru.*

Preotul şi băiatul se opriseră lângă primul picior al podului şi se întoarseră să vadă cum se apropie tovarăşii lor

de drum.

John înaintă puţin pe pod şi se aplecă să privească curgerea repede a apei peste pietrele mari şi verzi de muşchi. Poiana ce se desena între copaci cobora uşor spre o fâşie de teren mlăştinos, imediat lângă malul râului. Flori de valeriană şi gălbenele de apă creşteau sălbatice în mlaştină. Albinele roiau în poiană, dar uruitul râului le acoperea bâzâitul. Soarele, căldura, râul – o senzaţie de relaxare puse stăpânire pe John… Acceptă de la băiat o bucată de pesmet cu o felie subţire de brânză deasupra. Copilul îşi pusese coatele pe parapetul de piatră al podului, privind în apă în timp ce mânca. John îi simţea mirosul dulceag de transpiraţie. Obrajii tineri se mişcau uşurel de mestecatul ritmic.

Ce copil ciudat, se gândi John. O personalitate care se luptă să devină transparentă. Dar nu aici! Deşi copilul era prezent lângă ei – mânca ceea ce-i dădea părintele Michael să mănânce, atrăgea atenţia asupra lucrurilor privind fix la ele, se cuibărea lângă preot din când în când, ca un animal rănit, în căutarea unei fărâme de căldură şi atrăgea atenţia asupra lui prin tăcere – descumpănitoare, discordantă! Un protest mai puternic decât orice ţipăt.

Eu nu vorbesc!

John avea senzaţia că aude aceste cuvinte repetate la infinit, ori de câte ori se uita la copil. Ca formă de protest, tăcerea aceea era deosebit de iritantă – mai ales pentru Herity.

John privi către Herity şi părintele Michael, care stăteau lângă rucsacurile lor, la capătul podului, mâncând în linişte, fără să se uite unul la celălalt. Herity însă privea din când în când la John şi la copil. Îşi mânca încet pesmetul şi brânza, cu un ochi la drumul pe care tocmai veniseră, studiind locurile ce-i înconjurau, atent la tot ce mişcă – orice prezenţă – o ameninţare. Viclean – iată cuvântul care îl caracteriza perfect pe Herity. Şi el era la fel de izolat ca şi băiatul tăcut, numai forma precauţiei, a înstrăinării diferea. Uite! Iar îşi scosese cuţitul din buzunar… Tot timpul îşi curăţa unghiile cu cuţitul ăla – meticulos şi răbdător, dându-

ţi senzaţia că ăsta era obiceiul lui de când lumea – o curăţenie mecanică de acum. Şi avea degete frumoase, lungi şi subţiri, dar puternice. John le observase flexându-se ca nişte gheare mari, cu tendoanele umflate peste încheieturile falangelor.

Preotul, pe lângă el, era înalt şi slab la faţă, palid şi prăpădit. Foarte înalt. Un Hamlet în haină neagră, cu pălăria trasă bine peste frunte, ascunzându-i ochii. Trăsăturile feţei lui lungi îi aduceau lui John în minte expresia „faţă de cal" – bărbia aceea proeminentă, gâtul plecat spre faţă, nasul puternic şi osos şi ochii negri sub sprâncenele groase, dinţii laţi, puternici, puţin ieşiţi în afară. Părintele nu era ceea ce se numeşte un bărbat frumos, dar chipul lui era greu de uitat.

Băiatul de lângă John tuşi şi scuipă în râu. Încercă să şi-l imagineze fericit, jucându-se vesel, cu puţină grăsime pe trupuşorul lui firav. Fusese şi el odată un bebeluş, însufleţit de bucuria vieţii, alergând în braţele iubitoare ale unei mame. Toate lucrurile astea erau acolo undeva, în interiorul lui. Era doar un copil zdravăn. Părea sănătos, în ciuda slăbiciunii lui momentane. Mort şi nu tocmai mort…

De ce-l irita copilul ăsta în asemenea hal pe Herity? Nu odată îl văzuse John încercând să spargă zidul de tăcere pe care băiatul îl ridicase în jurul lui – „La ce foloseşte un jurământ al tăcerii? Tot nu poate să aducă înapoi pe cei morţi de acolo unde s-au dus, nu?"

Dar niciodată nu primea nici un răspuns. Băiatul se retrăgea şi mai vârtos în interiorul armurii lui de tăcere. Modul în care-şi băga capul în hanoracul ăla albastru te făcea să te gândeşti, chiar împotriva voinţei tale, la o broască ţestoasă, dar comparaţia, îţi dădeai seama abia după aceea, nu funcţiona. Broasca ţestoasă, e drept, îşi retrăgea părţile vulnerabile în carapace şi privea pe furiş dinăuntru până când pericolul trecea, pe când băiatul se retrăgea cu mult mai în adânc, cu mult mai departe decât permitea carapacea formată din gluga hanoracului lui albastru – atât de în adânc, încât ochii lui nu mai păstrau câteodată nici măcar o singură sclipire de viaţă. Orice făcea

băiatul în acele momente se transforma într-o răbdare îmbufnată, cu mult mai tăcută, mai nemişcată decât simpla tăcere. Era ca şi când viaţa însăşi rămânea în suspensie, întreruptă, ca şi când procesele biologice, fireşti ale trupului erau trecute pe stop, în timp ce doar carnea continua să avanseze singură prin viaţă. Carnea rămânea doar cărăuşul unui spirit inert, o simplă masă fără ţintă interioară... Cu excepţia momentelor când băiatul arunca cu pietre în ciori.

De ce ura copilul ăsta atât de tare ciorile? Să le fi văzut oare aşezându-se pe carnea unei fiinţe umane? Poate asta era explicaţia. Era posibil ca pe undeva să zacă nişte oase albite, curăţate de păsări, oase care odinioară purtaseră pe ele carnea cuiva iubit de copil.

John îşi isprăvi pesmetul şi brânza, se scutură pe mâini de firimituri şi traversă podul până acolo unde nişte trepte de piatră, neregulate şi tocite, duceau până la râu. Îngenunche lângă apă, se aplecă şi prinse în pumnii făcuţi căuş licoarea rece, bând-o cu zgomot şi bucurându-se de răceala ei pe obraz. Avea un gust dulce, uşor de praf de granit. John îşi întoarse capul să vadă ce mişcă în spatele lui. Băiatul coborâse şi el pe mal şi acum bea cu toată faţa scufundată în torent.

Băiatul privi în sus la John, cu faţa udă pe care se citea o expresie solemnă şi întrebătoare: *Cine eşti tu? Crezi c-aş face bine să încerc să fiu şi eu ca tine?*

Trecând printr-un moment brusc şi acut de confuzie, John se ridică, îşi scutură mâinile de apă şi urcă scările pentru a ajunge iar la pod. Cum de putea copilul ăsta să vorbească aşa de clar fără să scoată un cuvânt măcar?

John se opri la parapetul podului, chiar deasupra băiatului, dar fără să se uite la el. De-a lungul mlaştinii, ca o bordură pe lângă tufişurile dese de soc erau sălcii pitice. Soarele, acoperit brusc de un nor, aruncă lumea vegetală a mlaştinii într-o baie îngheţată de gri. Susurul râului nu era decât un susur de râu şi atât, îşi spuse John. N-avea nici o legătură cu vorbele oamenilor... Era posibil ca odinioară acest pământ să fi fost fermecat, dar acum spiritele îl părăsiseră. Nu mai rămăsese decât golul, o anulare totală,

viciată, în acord perfect cu sălciile noduroase, cu tufişurile încâlcite de soc şi cu pământul umed-mustos al mlaştinii. Deşi, uite, râul parcă îi vorbea doar lui, într-un ecou blasfemic, pângăritor: „Spiritele mele au fugit, m-au părăsit… Sunt pierduuuut!”

Norul trecu şi soarele străluci iar printre arbori, coborând în apă…, dar acum totul părea altfel.

Băiatul i se alătură lui John pe pod. Preotul se apropie de ei cu rucsacul într-o mână, lăsându-l pe Herity la celălalt capăt al podului şi privind lung peste poiană.

— Iată! Asta este profanarea! Pângărirea…, spuse preotul.

Băiatul îl privi, cu o întrebare scrisă clar pe faţa lui tânără: *Adică cum vine asta?*

Preotul întâlni privirea copilului:

— E un loc blestemat! Teribil…

Băiatul îşi întoarse privirea şi o roti de jur împrejur, iar expresia lui era în mod evident mirată; ochii lui spuneau fără cuvinte că, din contră, el credea că acesta este un loc foarte frumos – copacii, râul, stomacul lui plin.

Se vindecă, gândi John. *Oare atunci când va fi pe deplin vindecat, va vorbi?*

Herity, care între timp li se alăturase, spuse:

— Aha! Preotul nostru e pradă uneia din toanele lui negre. Credinţa i se sleieşte pe limbă, iar gura lui devine un robinet stricat, care lasă totul să se scurgă afară.

Părintele Michael se întoarse spre el ca vântul:

— Ai fi capabil să distrugi până şi credinţa, Herity!

— Oh! Nu eu distrug credinţa, popo! Herity zâmbi către John. Tragedia asta din jurul nostru o distruge.

— Ei! Ai şi tu o dată dreptate, spuse părintele Michael a lehamite. Herity se prefăcu surprins:

— Ei, nu zău? Am dreptate, hai?

Preotul trase adânc aer în piept:

— Toate îndoielile ce-au existat vreodată în lume cresc acum precum buruienile în grădina asta neîngrijită care se numeşte Irlanda.

— Am spus eu că dumneata eşti poet, părinte! Herity se

întoarse şi întâlni privirea băiatului tăcut. Biet copil, ai moştenit pământul de piatră al lui Shaw şi n-ai nici mintea, nici simţurile pentru a-ţi da seama de asta!

Un oftat uriaş îl scutură pe părintele Michael:

— Câteodată îmi zic că toate astea nu sunt decât un coşmar oribil, calul alb al tuturor spaimelor şi că ne vom trezi curând şi vom râde de teama nopţilor, că ne vom relua obiceiurile de dinainte – Oh, Doamne, te rog, Doamne!

Băiatul îşi strânse hanoracul în jurul gâtului şi le întoarse spatele, pornind-o la drum şi ieşind de pe pod. Părintele Michael îşi aruncă rucsacul pe spate şi-l urmă.

Herity se uită la John:

— Mergem şi noi?

La început drumul urca aproape imperceptibil, până lăsa în urma lui valea. Herity, cu John lângă el, rămaseră aproape de copil şi de preot, nu la mai mult de cinci paşi în urmă.

Să fie aici drumul mai sigur? se întrebă John. Herity nu le mai spusese să stea răsfiraţi. Sau era din cauza curbelor adânci ale drumului, după care nu se putea vedea nimic? Dorea oare Herity apropierea preotului pentru ca împreună să facă faţă surprizelor pe care le putea oferi drumul?

— Ştii ce i s-a întâmplat preotului nostru acolo? întrebă Herity. Văd eu că el n-are de gând să-ţi spună şi când te gândeşti că este cel mai în măsură, fiindcă a fost martor la toată tărăşenia.

Preotul nu se întoarse, dar umerii i se îmbăţoşară. Herity se adresă, strigând aproape spatelui devenit rigid:

— În primele zile ale molimei, o mare mulţime de bărbaţi turbaţi au dat foc Maynooth-ului, din ţinutul Kildare. A ars tot – chiar şi Colegiul St. Patrick, unde se ridica odată Castelul Fitzgerald – un simbol al vremurilor trecute, altarul credinţei noastre de veacuri. Se spune cum că tot ce era clădire nouă a ars ca o torţă. Iar vechile ziduri s-au dărâmat după ce au fost aruncate în aer cu explozibile. Ce privelişte, pe onoarea mea, aveai ce vedea!

— De ce-au făcut asta?

— De furia care fierbea în ei. Dumnezeu îi abandonase.

Nu-l puteau trage pe Dumnezeu de mustaţă, atunci s-au răzbunat pe biserică. Herity ridică bărbia şi strigă: Nu aşa mi-ai spus chiar dumneata, părinte Michael?

Preotul rămase tăcut, precum băiatul care mergea liniştit lângă el.

— Fumul s-a înălţat spre ceruri trei zile în şir, continuă Herity. Poate mai mult, dacă socoteşti şi zilele când ruinele au fumegat uşurel. Ah, flăcările erau aşa de înalte – şi mulţimea care alerga prin jur, vânând preoţii pentru a-i arunca de vii în vâlvătaie…

— Au ars de vii pe preoţi?

— Drept în foc cu ei!

— Şi părintele Michael era acolo?

— Oh, da! Preotul nostru era şi el acolo. A asistat la toată prigoana. Preoţii noştri aveau o rezervă faină de băutură în pivniţă.

John se gândi la semnul de pe fruntea părintelui Michael.

— Atunci l-au însemnat?

— Oh, nuuu! Asta s-a întâmplat mai târziu. Ai lui i-au făcut-o, fiindcă au aflat că fusese acolo la Maynooth şi rămăsese totuşi în viaţă. Fiindcă vezi tu, un preot văzut acolo în timpul incendiului era un om mort, înţelegi?

Herity tăcu. Singurul zgomot era ecoul făcut de paşii lor pe drumul care şerpuia printre stânci şi un mormăit slab de la rugăciunea părintelui Michael.

— Ia ascultă-l cum se roagă! spuse Herity. Îţi aduci aminte cum a fost, popo? Ahh! John, incendiul de la Maynooth a putut fi văzut de la kilometri distanţă! Fumul s-a ridicat drept în sus, zău! Ştiu, fiindcă eram şi eu acolo şi-am auzit pe un preot spunând că e un semn, un semnal pentru Dumnezeu.

De la părintele Michael nu se auzea decât murmurul rugăciunii.

— Am văzut amândoi mesajul către Dumnezeu, nu-i aşa, părinte? strigă Herity. Şi ce ne-am zis atunci? Dumnezeu poate şi el minţi! Aşa ne-am zis. Dumnezeu ne poate şi el minţi…

John îşi imagină scena descrisă de cuvintele strigate ale lui Herity. O'Neill – Cel din Interior era acum şi el prezent la discuţie, îl simţea ascultând, dar încă refuza să iasă la suprafaţă. Focul, ţipetele… aproape că le vedea, le auzea…

— Şi tu erai acolo, cu părintele Michael? întrebă John.

— Din fericire pentru el. I-am salvat pielea râioasă! Eu l-am salvat. Herity începu să râdă în hohote. Oh! Ştiu că nu-i place asta. Nu-i place să ştie că-i datorează viaţa tocmai unuia ca mine. Atâţia preoţi morţi şi el e viu. A fost o privelişte, zău aşa, pe cinste! Nu s-a ţinut o socoteală exactă, dar au fost peste două sute de popi arşi, de asta sunt sigur. În foc cu ei, direct în iad s-au dus!

Părintele Michael îşi ridică pumnii strânşi spre cer, dar nu se întoarse. Vocea lui continua să-i murmure rugăciunea.

Herity spuse:

— A fost un martiriu măreţ, aşa cum nu s-a mai văzut pe pământul ăsta de multe secole. Dar preotul nostru n-are stofă de martir. Preotul continua să tacă. Mişcările lui păreau dezordonate, ca ale unei păpuşi dezmembrate. Rucsacul mare de pe spate parcă îi trăgea în jos umerii.

— Până la urmă, doar doisprezece preoţi au scăpat, spuse Herity. Deghizaţi, ascunşi de câţiva dintre noi, care ne-am păstrat cumpătul atunci. Câteodată chiar mă întreb de ce oare l-oi fi ajutat, dar era acolo o duhoare oribilă, iar băutura era şi ea pe sfârşite. Nu mai avea nici un rost să mai rămân.

Herity îşi zâmbi sieşi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva anume, secret, apoi se întoarse şi-i făcu cu ochiul lui John.

— Să ştii că Nebunului i-ar fi plăcut să vadă ce-am văzut eu acolo! De asta sunt sigur.

John se împiedică. Îl simţea pe O'Neill – Cel din Interior râzând isteric.

De ce-a spus Herity asta? De ce tocmai mie?

Herity îşi îndreptase atenţia exclusiv asupra drumului pe care călca, iar expresia feţei lui era indescifrabilă.

Panta începuse să urce şi mai mult, iar drumul şerpuia acum printre dealuri. Când, în sfârşit, privelişte se

deschise în faţa ochilor lor, văzură în capătul drumului, tocmai în vârf, trecătoarea străjuită pe trei părţi de stâncă.

Căldura după-amiezii era umedă, aproape tropicală. Simţurile lui John sesizau jungle impenetrabile şi palmieri, nicidecum văile acestea verzi şi drumul îngust şi negru ce tăia abrupt prin stâncă. Păduricea ce se vedea în faţă era în mare parte de foioase, cam zdrenţuită şi amărâtă după lupta cu vânturile iernii trecute, care şi ele folosiseră trecătoarea drept cale către codrii şi mlaştinile din est.

Cu amintirea cuvintelor lui Herity în urechi, John fu brusc cuprins de mirare când se gândi la ciudăţenia relaţiilor statornicite între irlandezi şi aceste locuri. De ce-l salvase Herity pe preot? Fiindcă părintele Michael fusese şi el născut din aceeaşi ţărână. Ceva se întâmplase în decursul nunţii acesteia dintre oameni şi pământ. Celţii intraseră sub pielea Irlandei. Nu trecuseră doar pe suprafaţa ei, aşa cum făcuseră nomazii de tot felul. Trecerea lor se petrecuse mai mult prin, decât peste pământul Irlandei. Poporul lui Herity devenise parte integrantă a acestui pământ. Nu se pusese niciodată problema ca ei să stăpânească Irlanda. Era, de fapt, invers. Irlanda îi cucerise pe ei!

John îşi ridică ochii să privească drumul din faţa lui. În spatele plopilor se vedea pata întunecată a brazilor, plantaţi în malurile văii, în şiruri ordonate. Acolo, adânc între copacii care o ascundeau, era casa mare cu acoperişul mansardat: un castel francez apărând intact deasupra ruinelor din vale. Fumuri se ridicau din coşuri. Casa se cuibărise printre copaci, adoptată de Irlanda. De acum nu mai era franţuzească – era un cămin irlandez. Fumul mirosea familiar a turbă.

Şi, în sfârşit, îi invit pe irlandezi să-şi amintească de Zâna Vaietelor de la Dalcais Aibell, zâna care l-a prevenit pe Brian Boru că va muri la Clontarf. Ascult-o pe Zână, Irlandă, fiindcă mă voi răzbuna pe voi toţi! Nu veţi mai putea fugi de propriile răspunderi pentru ceea ce mi-aţi făcut mie şi alor mei. Eu sunt ultimul cămătar, care a venit să vă ceară Plata – şi nu doar pentru câteva luni grele, ci pentru totdeauna.

John Roe O'Neill – Scrisoarea nr. 3

Samuel Benjamin Velcourt urcase una câte una treptele afirmării în cadrul Serviciului Consular al Statelor Unite ale Americii şi al Agenţiei Americane pentru Dezvoltare Internaţională – USAID. Tendinţele lui nonconformiste, de independenţă excesivă, îi stăviliseră la început avansarea, dar, în ciuda acestui fapt, reuşise să-şi facă mulţi prieteni printre militari în timpul activităţii lui la USAID şi acest lucru îi era de mare ajutor acum. Mai erau şi rapoartele lui, deseori lăudate pentru concizia şi profunzimea analizelor.

La şaizeci şi unu de ani, văzându-şi cariera blocată, părăsi USAID, unde oricum ajunsese detaşat fiind de la Serviciul Consular şi candidă pentru Senat, pe lista statului Ohio. Participa la alegeri având de partea lui un inventar formidabil de calităţi…

Abilitatea de a se face înţeles în aproape orice companie şi în patru limbi străine.

O familie bogată, care era de acord să-i finanţeze campania.

O nevastă – May – care plăcea atât feministelor tinere cât şi celor mai puţin tinere pentru inteligenţa şi curajul ei. Cele mai în vârstă o apreciau în plus, fiindcă arăta a fi ceea

ce şi era – o bunică de toată nădejdea, dar independentă şi voluntară.

Suportul nedeclarat oficial al Mişcării Democrate a Statului Ohio, la care se adăuga faima de nonconformist, care-l făcea foarte simpatic independenţilor şi republicanilor liberali.

În sfârşit – ca un corolar – o voce de bariton plăcută, asociată unui aspect fizic demn şi atrăgător. Arăta aşa cum ar trebui să arate orice senator şi vorbea aşa cum ar trebui să vorbească orice senator.

Pe podium, Samuel Benjamin Velcourt era o prezenţă şi, în plus, ştia cum să se facă bine proiectat de o imagine TV.

Efectul a fost devastator – o victorie răsunătoare, într-un an în care republicanii câştigaseră noi terenuri peste tot, cu excepţia preşedinţiei.

Un reporter de la Akron scrisese: „Votanţii au spus că lor le place stilul tipului şi-l vor în Senat să-i ţină sub observaţie pe ticăloşii de acolo.”

Un observator britanic al alegerilor remarca: „Ce-i de mirare e faptul de a fi rămas atât de mult timp printre cei din spate.”

Nici nu trecuseră bine două luni de la intrarea lui în Senat şi Sam Velcourt învăţase toate dedesubturile, dovedind că toţi anii aceia petrecuţi printre militari îl lămuriseră exact despre felul în care funcţionează sistemul.

Făcea totul în stilul unui impresar care stoarce tot ce se poate stoarce din talentul pe care îl ţine în mână.

Astfel, puţini fură surprinşi când numele lui apăru printre propunerile pentru vice-preşedinţie în a doua campanie a lui Prescott. Toată lumea avea nevoie de Ohio, de cineva care să placă republicanilor, de un om energic cu o nevastă simpatică, care să fie şi ea de acord să lupte alături de soţul ei, de un om cu propriile lui resurse financiare – acestea toate fiind, de fapt, în final, lucrurile care stabilesc cum se aleg candidaţii. Singurul fapt neliniştitor pentru organizaţia naţională a alegerilor era cunoscuta lui înclinaţie spre nonconformism.

Adam Prescott fu însă acela care făcu ca balanţa să

încline în final în favoarea lui Velcourt: „Hai să-i dăm o şansă şi să vedem cum se descurcă. Oricum, dacă mai stă patru ani în Senat, nimeni nu-l mai poate opri. Aşa că am face mai bine să-l ţinem aproape de noi ca să-l avem sub control.”

— Tipul a băgat tot Departamentul de Stat în sperieţi, spuse un consilier prezidenţial.

Treaba asta îl amuză mult pe Prescott:

— E bine ca şi Statul să mai fie şi el speriat din când în când. Eu unul nu-l văd tăind cu satârul. Poate câte o mică incizie chirurgicală curată şi eficientă, ici şi colo, fără bălţi de sânge…

Evaluările lui Prescott se dovediseră corecte în toate privinţele. Şi atunci când molima îi lovise spre sfârşitul celei de a doua jumătăţi a legislaturii, preşedintele şi vice-preşedintele lucraseră uns precum cele două jumătăţi ale aceleiaşi maşinării. Prietenii militari ai lui Velcourt se dovediseră a fi de nepreţuit, devenind o parte esenţială a autorităţii exercitate de Prescott.

Velcourt analiza toate acestea stând în picioare la fereastra Camerei Albastre şi privind afară spre luminile traficului de pe Executive Avenue South. Era seara devreme şi cu mai puţin de trei ore în urmă depusese jurământul de preşedinte, în cadrul unei ceremonii reţinute, la capătul Grădinii de Trandafiri. Se făcuse cât se putuse de puţină vâlvă şi nu fuseseră invitaţi decât câţiva reprezentanţi ai mass-mediei – doi reporteri, o singură cameră TV, doi fotografi, unul dintre ei făcând parte din personalul Casei Albe.

Velcourt ştia că el nu va putea da dovadă de aceeaşi decizie pragmatică care fusese proprie predecesorului lui. Adam fusese un politician dur şi experimentat, crescut în inima vieţii politice, un om care ştiuse să-şi ţină bine ascunse îndoielile personale.

Eu am tendinţa să-mi arăt neliniştile, gândi Velcourt. *Trebuie să am mai multă grijă.*

Un profesor de la Harvard îi spusese cu mulţi ani în urmă tânărului Velcourt: „Folosirea puterii cere un anumit

procent de inumanitate. Imaginaţia este un bagaj, pe care nu-ţi poţi permite să-l cari după tine. Dacă începi să te gândeşti la oameni ca la nişte indivizi singulari, o să ai numai necazuri. Masele sunt precum argila – aşteaptă să fie modelate. Acesta este adevărul în funcţionarea unui proces democratic.”

În ciuda acestor gânduri sau, poate, în contrast cu ele, Velcourt găsea priveliştea din faţa lui extrem de plăcută. May era sus în siguranţă. Una din fiicele lor supravieţuise în Rezervaţia Michigan, iar nepoţii erau toţi băieţi.

Era o seară tocmai potrivită pentru nişte cântece de dragoste, gândi el. Una din acele seri căldicele de primăvară, după o perioadă rece, o seară care prevesteşte căldura verii viitoare. O atmosferă pastorală – o categorisi Velcourt – cu adevărat pastorală. Turmele de vite păscând iarba înaltă a păşunilor ce odată fuseseră faimoasele gazoane ale Casei Albe. Ar mai fi fost nevoie doar de nişte muzică de chitară – nişte muzică country. Totul era calm, liniştit, nici urmă de violenţă aici, nimic care să-ţi amintească de cadavrele acelea arse şi rău mirositoare de după perimetrul estic al capitalei. Se vedea clar, chiar de aici de la fereastră, lumina aceea portocalie specifică.

În curând, focul îşi va fi terminat curăţenia lui ucigaşă şi un întuneric atotcuprinzător va învălui scena, ştergând-o din vedere, dar nu şi din memorie.

Argila…, îşi aminti Velcourt.

Nu un miracol fusese acela care ţinuse Washingtonul la adăpost de molimă. Pur şi simplu, zona era populată cu oameni capabili de a lua decizii dure, câteodată brutale. Nici Manhattan-ul nu era altfel şi, în plus, avea avantajul unui cerc de apă protector peste care nu se mai putea trece, fiindcă podurile fuseseră toate distruse, la fel ca şi tunelele de metrou care fuseseră blocate. În zona de tampon exterioară, aruncătoarele de flăcări stăteau de veghe.

Toate locurile „sigure” din lume, care aşteptau închise ca această molimă să treacă, aveau cel puţin acest lucru în comun pe lângă o altă caracteristică distinctă – în aceste

locuri nu existau bande de răufăcători.

Banda care atacase centura Washingtonului la mai puţin de o oră de la moartea lui Adam crezuse că va reuşi să penetreze Bariera Washingtonului cu câteva scuturi şi nişte arme automate. Atacatorii fuseseră incapabili să-şi imagineze infernul declanşat de aruncătoarele de flăcări, temperaturile de iad dezvoltate de acestea şi imunitatea sistemului Noufocului faţă de orice armă. Deşi nu oferea senzaţia unei securităţi absolute, Noufocul schimba în mare parte peisajul pe acolo pe unde trecea. Betonul topit avea marele avantaj de a trezi la realitate pe oricine îl vedea şi supravieţuia. Cu toate acestea, Velcourt nu încerca să se mintă singur. Sigur că vor mai exista indivizi care vor încerca să treacă de bariere şi nu era nevoie decât de un singur infectat pentru ca molima să sfideze barierele ridicate de oameni. Supravieţuirea lor atârna de fapt de un singur fir de păr, se gândi Velcourt.

Se întoarse spre camera în care începuse să se întunece şi a cărei uşă era deschisă spre holul luminat. Îi auzea pe agenţii Serviciului Secret purtându-şi micile lor conversaţii pe voci scăzute. Acel zumzet îi aminti lui Velcourt că existau încă lucruri de făcut şi decizii de luat.

În holul luminat se produse agitaţie, se auzeau paşi grăbiţi. Un agent se aplecă în pragul uşii şi spuse:

— Domnule Preşedinte?

— Vin imediat, spuse Velcourt. Camera de Est…

Cabinetul şi capii Comisiilor Speciale erau deja acolo cu rapoartele lor pentru noul Preşedinte. De obicei se adunau chiar la capătul holului, acolo unde fuseseră instalate toate mijloacele de prezentare audio-video. Întâlnirea promitea să fie lungă. Iar se va pune un accent deosebit pe o anumită problemă – noua diasporă evreiască. În Israel nu mai rămăsese decât o mână de încăpăţânaţi. Cei din Brazilia vor trebui hrăniţi şi adăpostiţi. Doamne! Ce nebunie trebuie să fie acum acolo, se gândi Velcourt. Când vor găsi, Dumnezeule, evreii un cămin în care să se stabilească? Cei care rămăseseră în Israel promiseseră că vor străbate deşertul şi vor reface alimentarea cu petrol saudit. Ce

nebunie! Molima făcuse ca cererile de petrol să se reducă la nimic în comparaţie cu nivelul lor anterior. Cine mai călătorea în vremurile acelea? O mare parte din supravieţuitori trăiau în organizări de genul comunei primitive. Numai Comanda Barierei folosea mari cantităţi de petrol, iar Uniunea Sovietică furniza cea mai mare parte din necesar.

Velcourt recunoscu printre vocile din hol pe una – era vocea omului din cauza căruia întârziase în cameră – Shiloh Broderick. Bătrânul Broderick îşi părăsise casa din Washington cu cererea expresă de a-i fi permis „să-l pună în temă pe Preşedinte” asupra unei probleme. Pe lângă scrisoarea protocolară, în care se solicita întâlnirea, mai era o scurtă notă ce începea cu „Dragă Sam”, în care Broderick îi amintea despre colaborarea lor din trecut. Fără s-o exprime în mod deschis, din scrisoare se putea deduce clar cine era în spatele cererii lui Shiloh Broderick de „a-l pune în temă pe Preşedinte”.

Într-un impuls de moment – *până una alta eu sunt Preşedintele!* – Velcourt zise:

— Trimite-l la mine pe Broderick şi spune-le celorlalţi să înceapă fără noi. Asta o să le permită să-şi mai potolească între ei unele diferende înainte de venirea mea.

Velcourt se aplecă şi aprinse o veioză cu picior care îşi proiecta lumina deasupra unui fotoliu confortabil, iar el se aşeză vis-à-vis de acesta pe un scaun, rămânând în întuneric. Broderick, de la intrare, remarcă decorul şi înţelese.

— Nu vă ridicaţi, domnule.

Shiloh îmbătrânise mult de la ultima lor întâlnire, remarcă Velcourt. Mergea greu, cu un şchiopătat de om bătrân, punându-şi toată greutatea corpului pe piciorul stâng. Se vedeau riduri noi, adânci pe faţa lui slabă, iar părul bogat şi ondulat albise tot. Ochii păreau umezi în colţuri, iar gura cu buze subţiri arăta şi mai severă.

Dădură mâna, Velcourt rămânând aşezat, iar Broderick în picioare, apoi acesta din urmă se aşeză în fotoliul inundat în lumina tare ca de reflector, care-l scălda într-o strălucire

puţin măgulitoare.

— Vă mulţumesc, domnule Preşedinte, fiindcă aţi acceptat să mă vedeţi înaintea celorlalţi.

— Nu te-am plasat pe tine în faţă, Shiloh, i-am împins doar pe ceilalţi mai la spate.

Bătrânul chicoti apreciativ.

Velcourt era conştient de faptul că omul din faţa lui se întreba dacă ar face bine să i se adreseze cu „Sam”, dar tot antrenamentul lui diplomatic câştigă până la urmă lupta.

— Domnule Preşedinte, nu ştiu părerea dumneavoastră despre oportunitatea care ni se prezintă astăzi de a soluţiona odată pentru totdeauna Problema Comunismului în lume.

Oh! Rahat! se gândi Velcourt. *Şi eu care credeam că vor veni şi ei cu ceva nou.*

— Spune ce ai pe suflet, Shiloh.

— Vă daţi seama, bineînţeles, că au încă agenţi plasaţi peste tot, chiar şi aici la Washington.

— Imunitatea este un cuvânt care şi-a pierdut sensurile lui de odinioară, spuse Velcourt.

Broderick suflă pe nas a derâdere:

— Vreţi să spuneţi că avem şi noi oamenii noştri printre ei, nu? Totuşi, eu mă refeream la o altă situaţie. Şi Uniunea Sovietică şi Statele Unite sunt acum nişte teritorii care seamănă cu o piele de leopard, petele fiind zonele neatinse de molimă. O comparaţie a vulnerabilităţii relative a acestor centre izolate ne plasează pe noi într-o poziţie net avantajată.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, domnule. Noi avem răspândite mai multe comunităţi formate din populaţii restrânse. Aţi avut timp să studiaţi problema?

Isuse Cristoase, doar n-are de gând s-o ia cu istoria de la Războiul de Secesiune!

— Predecesorul meu şi cu mine am discutat despre aceste lucruri în amănunţime. Tonul lui Velcourt era sec. Dar, bineînţeles, nu doreşti…

— Nu atomic, domnule. Bacteriologic!

— Şi după aceea dăm vina pe O'Neill, nu-i aşa? Tonul Preşedintelui deveni foarte sec.

— Exact.

— Şi ce rol au aici agenţii sovietici?

— Le dăm o urmă s-o adulmece, o urmă care să dovedească că noi suntem nevinovaţi.

— Şi cum propui să-i infectăm pe sovietici?

— Cu ajutorul păsărilor.

Velcourt abia îşi stăpâni un zâmbet, dând din cap.

— Păsări migratoare, domnule Preşedinte, spuse Broderick. Este exact genul de soluţie pe care Nebunul ar fi…

Velcourt nu-şi mai putu reţine râsul. I se scutura tot corpul de hohote.

— Ce s-a întâmplat, domnule Preşedinte?

— Imediat după ce am depus jurământul, Shiloh, l-am chemat pe Primul Secretar şi am stat de vorbă cam o jumătate de oră – dacă Comitetele gata stabilite rămân în picioare, care ar putea fi noile opinii – chestii de genul ăsta.

— Bine acţionat, spuse Broderick. E bine să le adormiţi suspiciunile. Pe cine aţi folosit ca translator? dar imediat tuşi, dându-şi seama că tocmai făcuse un pas greşit. Mă scuzaţi, domnule.

— Ei, da, am vorbit în ruseşte. Primul Secretar crede că am un puternic accent georgian. Găseşte foarte folositor faptul că-i vorbesc limba. Asta reduce posibilitatea unor neînţelegeri şi interpretări nedorite.

— Dar de ce aţi râs aşa mai adineaori?

— Primului Secretar i-a fost foarte neplăcut să-mi aducă la cunoştinţă recenta propunere a Armatei Roşii. Te las pe tine să ghiceşti conţinutul ei.

— Păsări infectate?

Un alt val de râs îl scutură pe Velcourt. Broderick se apleca în faţă devenind foarte serios:

— Domnule, ştiţi bine că nu puteţi să vă încredeţi în ei c-o să-şi ţină cuvântul dat în orice privinţă! Şi dacă deja au…

— Shiloh, Uniunea Sovietică îşi va vedea interesul. Aşa

ca şi noi. Primul Secretar e un om pragmatic.

— E doar un ticălos mincinos, care…

— Exact cum spui! Şi în plus ştie bine că eu n-am fost întotdeauna sută la sută sincer cu el. Nu tu spuneai mai demult, Shiloh, că asta e esenţa diplomaţiei, să creezi soluţii acceptabile din minciuni?

— Aveţi o memorie bună, domnule, dar comuniştii abia aşteaptă să ne radă. Nu ne putem permite să ne relaxăm nici…

— Shiloh, te rog! Ultimul lucru de care am acum nevoie este o prelegere despre comunism. Cu toţii avem de luptat împotriva unui pericol mult mai presant şi mai imediat şi, până acum, am colaborat bine în munca de cercetare pentru găsirea unor căi de a salva umanitatea de la dispariţie.

— Şi ce se va întâmpla dacă vor găsi ei primii cura?

— Unii dintre oamenii noştri lucrează în laboratoarele lor, Shiloh, aşa cum şi ei îşi au oamenii în ale noastre. I-am trimis împreună în Anglia pe Lepikov şi Beckett. Căile de comunicaţie sunt deschise. Am vorbit cu Beckett chiar săptămâna trecută, înainte să… Asta e, comunicăm. Bineînţeles, şi noi, şi ei, toţi ascultăm aceste convorbiri. Nu-mi pun multe speranţe că acest lucru va însemna schimbarea totală a mentalităţilor, dar e totuşi un semn plin de speranţă într-o lume ameninţată de pericolul dispariţiei. Şi sunt numai avantaje de câştigat, Shiloh, din această cooperare. Avantaje câştigate fără compromiterea eforturilor noastre comune şi eu unul nu vreau să le distrug.

— Dar, domnule Preşedinte, comuniştii au Servicii Speciale, oameni care nu fac altceva decât să ne evalueze defectele, punctele slabe…

— N-aş vrea să te superi pe mine, Shiloh, dar chiar crezi că noi n-avem astfel de servicii?

Broderick se lăsă pe spate, îşi strânse degetele în pumn şi duse pumnul la gură.

Velcourt ştia pe cine reprezintă Broderick. Oameni foarte puternici şi foarte bogaţi, o mare parte din aparatul birocratic, precum şi cei care se pensionaseră din el,

oameni ale căror cariere se bazaseră pe deviza: „Eu am dreptate chiar şi atunci când nu am!” În birocraţie, Velcourt învăţase asta repede, simplul fapt de a avea dreptate nu te făcea să câştigi concursurile de popularitate, mai ales dacă cineva plasat mai sus decât tine pe scara ierarhică putea fi astfel dovedit că greşise. Oamenii care acumulau putere în sistemul birocratic aveau tendinţa de a gândi precum ziariştii, remarcă în sinea sa Velcourt. Voiau capete de afiş mari şi sforăitoare, cu cât mai dramatice cu atât mai bine şi răspunsuri simple, oricât de greşite s-ar fi dovedit ele mai târziu. Dramatismul, asta era răspunsul la toate – un avantaj mare într-o sală de conferinţe, mai ales atunci când prezentai lucrurile în termeni duri şi analitici. Broderick făcuse carieră conducându-se după acest precept.

Velcourt spuse:

— Nu mai eşti la guvern de foarte mult timp, Shiloh. Ştiu că ai contacte importante, dar este posibil ca ei să nu-ţi spună chiar tot ce ştiu.

— Şi tu îmi spui? În vocea bătrânului diplomat se citea furia.

— Eu unul am adoptat o politică de sinceritate – nu completă, dar care tinde spre a fi completă.

Shiloh Broderick analiză aceste cuvinte în tăcere. Molima transformase conştiinţele celor mai mulţi oameni de putere, se gândi Velcourt. Nu era vorba numai de modul de adaptare la o nouă desfăşurare a situaţiilor politice date, dar şi de un nou nivel de înţelegere, mult mai penetrant. Acesta plasa supravieţuirea deasupra jocurilor politice. Politica fusese redusă la un nivel foarte personal: *În cine pot oare avea încredere?* Şi, ori de câte ori intervenea această întrebare la nivelul alegerii dintre viaţă şi moarte, nu putea exista decât un singur răspuns: *Am încredere în oamenii pe care îi cunosc.*

Te cunosc, Shiloh Broderick şi n-am încredere în tine.

— Domnule Preşedinte, de ce m-aţi invitat aici?

— Ştii, Shiloh, am şi eu ceva experienţă în privinţa felului în care se trece prin barierele politice. În modul în care se poate ajunge la urechea cuiva care ar putea „face

ceva”… Îţi înţeleg situaţia în momentul de faţă.

Broderick se aplecă din nou spre Preşedinte:

— Domnule, acolo afară… şi arătă spre ferestre, acolo sunt oameni care cunosc lucruri pe care şi dumneavoastră ar trebui să le ştiţi. Eu reprezint pe unii dintre cei mai de seamă…

— Shiloh, ai pus degetul exact pe rană. Asta e problema mea. Cum să-i găsesc pe oamenii ăştia. Şi cum mă strecor printre datele pe care mi le dau şi aleg pleava de sământă.

— Păi, ai încredere în prieteni! Velcourt oftă.

— Dar, Shiloh, lucrurile care mi se prezintă mie…, ei bine, lucrurile care nu mi se aduc la cunoştinţă sunt de foarte multe ori mai importante decât cele ce-mi sunt prezentate. Acum sunt Preşedinte, Shiloh. Prima mea grijă, şi sunt hotărât în privinţa asta, este să scot, ca pe nişte buruieni, pe toţi consilierii care vin să-mi prezinte numai lucruri dramatice, catastrofe. O să-i ascult o dată sau de două ori, sperând că au ceva nou de spus, dar eu unul n-am timp pentru vechile prostii…

Broderick citi clar mesajul de concediere din cuvintele şi tonul Preşedintelui, dar refuză să se mişte din loc.

— Domnule Preşedinte, eu m-am bazat pe vechea noastră colaborare. Ne cunoaştem de atâta timp…

— Timp în care eu am avut deseori dreptate şi tu te-ai înşelat. Gura lui Broderick desenă o linie subţire.

Velcourt fu însă primul care vorbi:

— Te rog să nu-ţi închipui că-ţi port, cumva, vreo ranchiună. Nu e timp pentru prostii de felul ăsta! Tot ce vreau să-ţi spun este că mă voi sprijini pe propria mea judecată. Asta e natura funcţiei mele. Iar statistica arată că judecata mea s-a dovedit în timp mai bună ca a ta. Tu pentru mine, Shiloh, prezinţi o singură valoare – cea informaţională.

Şi Velcourt gândi: *E oare Shiloh măcar pe departe conştient de adevărata natură a informaţiei pe care mi-a adus-o azi?* Broderick reprezenta pe cei care ar fi putut acţiona independent, punând astfel în pericol o balanţă foarte delicată. O înclinare uşoară a balanţei în aceste

vremuri ar putea avea drept rezultat o planetă golită de oameni. Cei din spatele lui Broderick acţionau în mod evident într-un context depăşit de evenimente. Operaţiunea Backfire va trebui pusă în stare de alertă.

Buzele lui Broderick se mişcară fără să se deschidă atunci când vorbi cu voce dură şi controlată:

— Noi întotdeauna am spus că nu eşti un bun jucător de echipă.

— Sunt încântat să aflu că ai o părere aşa de bună despre mine. O să-mi faci un mare serviciu, Shiloh, dacă te vei duce la oamenii tăi şi le vei spune că opiniile mele despre birocraţie şi birocraţi nu s-au schimbat cine ştie ce.

— Eu n-am auzit nici un cuvânt despre aceste opinii.

— Aţi făcut o greşeală fatală, Shiloh, atunci când aţi încercat să copiaţi modelul sovietic. Ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere pe Shiloh care vru să riposteze. Oh! Ştiu care au fost motivele. Dar, analizaţi mai bine exemplul sovietic, Shiloh. Au creat o aristocraţie birocratică, sau ar fi mult mai corect spus, au recreat-o, fiindcă aceasta îşi are modelul în sistemul ţarist. Întotdeauna ai vrut să fii un aristocrat, Shiloh. Numai că ai ales prost ţara în care să încerci acest lucru.

Broderick se apucă strâns cu mâinile de braţele fotoliului. Încheieturile degetelor i se albiseră… Atunci când vorbi, vocea lui izbucni într-o furie greu controlată:

— Domnule, cei inteligenţi trebuie să conducă!

— Şi cine stabileşte cine sunt cei inteligenţi, Shiloh? Inteligenţa ne-a dus la dezastrul de astăzi? Vezi tu, aristocraţii îşi pot îngropa greşelile numai atâta timp cât acestea sunt relativ mici.

Velcourt se ridică de pe scaun şi vorbi din întunericul de deasupra spotului de lumină al veiozei către Broderick, care rămase aşezat în fotoliul lui.

— Te rog să mă scuzi, Shiloh, eu trebuie să mă duc în camera de alături şi să încerc să detectez ce alte greşeli suntem pe cale să facem.

— Iar eu nu sunt invitat, nu?

— Am auzit ce ai avut de spus, Shiloh.

— Deci nu vrei să profiţi de…

— Voi profita de fiece avantaj pe care eu îl voi considera ca fiind real! Şi care voi crede eu că nu pune în pericol grija noastră primordială – găsirea unei cure pentru această molimă. De aceea uşa mea îţi rămâne deschisă, Shiloh, ori de câte ori îmi va permite timpul. Poate îmi vei aduce cândva ceva cu adevărat folositor.

Velcourt se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră, copiind în mod inconştient pasul hotărât, pe care îl remarcase de atâtea ori la Adam Prescott. În holul principal, văzându-l pe unul din secretari, Velcourt dictă o rezoluţie scurtă în timp ce se grăbeau să ajungă în Camera de Est.

Alternativa la ceea ce propuseseră oamenii lui Broderick şi cei asemenea lor nu era refuzul pur şi simplu de a se îngropa în maldăre de informaţii, gândi Velcourt. Nu, Alternativa era să se înconjoare de oameni care-şi foloseau puterea de observaţie în acelaşi fel ca şi el. Şi cunoştea câţiva asemenea oameni. Şi era posibil ca aceştia să mai cunoască câţiva. Rezoluţia aceasta nu era decât primul pas. Trebuiau găsiţi oameni conştienţi, treji, oameni inteligenţi, cărora să nu le fie frică să raporteze lucruri neplăcute.

Analiza de profunzime era un proces ce nu trebuia făcut în prezenţa Preşedintelui. Poate că asta era ceea ce lipsea de atâta vreme. A fost nevoie de urgenţa provocată de molimă pentru ca toţi artiştii dramatizării să poată fi eliminaţi şi lucrurile să devină, în sfârşit, clare.

Broderick avusese însă dreptate într-o singură privinţă. Trebuiau găsiţi oamenii potriviţi. Dar atunci când îi va fi găsit, când informaţiile aduse de ei vor fi fost bine digerate, bine analizate, trebuia să fie sigur că ordinele lui erau respectate întocmai. Ori era clar că puterea oamenilor pe care îi reprezenta Broderick depăşea deseori pe cea a pasagerilor care ocupau pe rând Biroul Oval al Casei Albe. Ba depăşea uneori puterea altor persoane, în alte birouri similare, în care spânzurau tablourile foştilor ocupanţi. Birocraţii ajunseseră de timpuriu să recunoască care este adevărul gol-goluţ în privinţa puterii lor: „Noi vom rămâne pe locurile noastre şi după ce pasagerii vor fi înlocuiţi de

electoratele lor.” Timpul era de partea birocraţilor.

Velcourt se opri în faţa uşii Camerei de Est. Ei bine, molima schimbase ceva şi în privinţa asta. Timpul nu mai avea decât un singur rol acum – trebuia găsită o cale de supravieţuire.

Chiar eu sunt cel ce-a suduit pe Iisus din vechime;
Chiar eu cel ce i-a furat pe copii de raiul promis!
De drept, eu sunt cel ce-ar fi trebuit bătut pe cruce.
Căci, de n-aş fi fost eu, atunci nici iad n-ar fi,
Nici tristeţe şi nici o teamă n-ar mai fi.

Bocet de Vinerea Mare – vechi poem irlandez

Drumul de sub picioarele lui John tăia culmea văii mult mai către dreapta, departe, mult mai departe decât s-ar fi aşteptat el de casa mare cu acoperişul ei de ţiglă. Tot pe mâna dreaptă, dar mai aproape, era o mică depresiune plantată cu pini tineri. După aceştia, pe panta ce urca imediat după depresiune creşteau pini mai înalţi. La stânga cobora o pantă abruptă de cam cincizeci de metri, după care unghiul se îndulcea şi panta devenea peretele unei căldări de aproximativ o mie de metri în diametru. Castelul, cu trei etaje şi patru nivele până la acoperiş, se odihnea în cotul unei stânci negre, în capătul îndepărtat al căldării. În faţa castelului, oile păşteau iarba poienii. Două şiruri de plopi, aşezaţi în diagonală dinspre exterior spre dreapta, închideau între ele o cărare largă năpădită de buruieni. Plopii, dublaţi de un gard viu înalt de brebenel, aproape ascundeau o altă pajişte, aflată chiar în spatele lor.

Vântul sufla alene dinspre vest şi unduia ramurile plopilor, aplecând până la pământ iarba înaltă şi moale, crescută printre pietrele gardului ce se întindea de-a lungul drumului. John se întoarse să-şi privească tovarăşii de călătorie. Herity îşi pusese un picior pe gardul de piatră şi se aplecase în faţă peste genunchiul ridicat, ascultând atent. Părintele Michael şi băiatul tăcut stăteau amândoi

lângă el, cu ochii la peisajul calm, care se întindea sub privirea lor.

— Ei, ce părere aveţi de asta? spuse Herity aproape în şoaptă.

Părintele Michael îşi duse palma făcută pâlnie la urechea stângă:

— Ascultaţi!

Şi, deodată, John auzi şi el: erau voci de copii – strigăte subţiri, vioaie, animate. *Se joacă,* se gândi el. Se sui pe gardul de piatră, chiar lângă Herity şi privi cât putu el de departe, peste căldarea văii, spre castel. Vocile veneau din spatele plopilor şi a tufişurilor de brebenel.

Herity lăsă piciorul jos şi-o porni în pas grăbit pe drum până trecu de copaci. John şi ceilalţi se grăbiră să-l urmeze.

În timp ce alerga, părintele Michael scoase din rucsac binoclul oferit în dar de Gannon. Se opri şi-l duse la ochi, îndreptându-l spre pajiştea largă ce acum se desfăcea nestânjenită privirii. Ceilalţi veniră lângă el şi aşteptau.

John îi vedea – pe pajişte erau copii şi se jucau cu o minge. Aveau toţi bluze albe, ciorapi asortaţi, pantofi negri şi… fuste! Fuste de culoare închisă!

Herity întinse o mână spre preot:

— Dă-mi binoclul!

Părintele Michael i-l dădu, iar acesta îl ridică şi privi jucătorii. Buzele i se mişcară întâi fără sunet, apoi îl auziră spunând:

— Ahh! Frumuşelele de ele! Frumuşelele… Încet Herity coborî binoclul de la ochi şi i-l întinse într-un gest brusc lui John:

— Uită-te şi tu să vezi ce i-a scăpat Nebunului!

Cu mâini tremurânde, John repetă gesturile celorlalţi – duse binoclul la ochi şi-l fixă spre pajişte. Jucătorii erau fete în jur de doisprezece – şaisprezece ani. Aveau toate părul pieptănat în două cozi, care fluturau în vânt atunci când alergau după minge, strigând şi chemându-se una pe alta. Unele purtau la braţ banderole galbene, altele verzi – evident două echipe.

— O şcoală de fete? întrebă John cu vocea răguşită.

Simţea agitaţia îndepărtată a lui O'Neill – Cel din Interior şi ştia că va trebui să-i potolească neliniştea arţăgoasă.

— Ăsta-i cuibul de amor al lui Brann McCrae, spuse Herity. Individul şi-a stabilit propriile lui legi, fără să-i pese o iotă de cele impuse de Finn Sadal şi de Guvern şi, fiindcă toată lumea ştie că omul posedă cinci lansatoare de rachete plus tot instrumentarul de luptă aferent, Consiliul Militar a hotărât să nu-i ceară socoteală.

Băiatul tăcut se lipise tot de părintele Michael, dar ochii îi erau fixaţi pe pajişte.

John îşi luă binoclul de la ochi şi-l înapoie preotului, care îl întinse băiatului, dar acesta îl refuză dând din cap.

— Sunt chiar fete, sau sunt băieţi îmbrăcaţi în fete? întrebă John.

— Sunt fete şi femei tinere, asta sunt, spuse Herity. Toate puse la conservă în castelul francez transplantat al măreţului domn McCrae. Ţie ţi se pare ăsta un castel francez, John?

— Ar putea fi. John vorbise fără să-şi dea seama măcar ce face. Se uită la acoperişul clădirii, vizibil printre vârfurile copacilor. Doar din patru coşuri ieşea fum. Se simţea mirosul de turbă până la ei.

— Joseph, poţi să-mi spui şi mie de ce am luat-o pe aici? întrebă părintele Michael. Vocea îi tremura. Nu trebuia să ne apropiem de acest loc. Suntem mai mult ca sigur contaminaţi.

— Tot atât cât sunt şi soldaţii care le păzesc, nu? spuse Herity. Dar ele stau izolate, iar noi le-am văzut prin ochiul ăla de sticlă vii şi întregi. Deci, nu toate femeile Irlandei sunt moarte.

— Cine e acest Brann McCrae? întrebă John.

— Un Cresus local – importator de maşini agricole, spuse Herity. Un om putred de bogat. Asta nu-i singura căsuţă de acest fel pe care o are. E plin de arme şi, aşa mi s-a spus, de femei zdravene, care le mânuiesc. Se răsuci pe călcâie, dar chiar atunci se auzi un foc de puşcă dinspre castel. Un glonte ricoşă în piatra gardului de lângă el. Părintele Michael îl trase pe băiat în spatele parapetului.

John se lăsă pe vine şi-şi simţi braţul apucat strâns de Herity, care-l trase după el peste drum. Se rostogoliră peste gardul de piatră de vis-à-vis, în timp ce un alt glonte lovi chiar în spatele lor. Părintele Michael şi băiatul se târâră şi ei, traversând drumul, trecură parapetul şi se alăturară celorlalţi. Stăteau toţi întinşi în iarba înaltă, chiar pe porţiunea de pământ plantată cu pini tineri, cea pe care o remarcase John mai înainte.

John asculta. Nu se mai auzeau vocile fetelor. În schimb, un glas de bărbat lătră o dată scurt o singură comandă. Vocea omului se auzi foarte tare, ca şi cum ar fi fost amplificată de o portavoce: „Înăuntru!”

— Doar ne avertizează. Nu ne fac nimic, spuse părintele Michael.

— Cine? Brann McCrae? Asta s-o crezi dumneata, spuse Herity. Privi spre panta uşoară şi dealul de după ea. Urmaţi-mă! Ţineţi-vă capul jos! Herity alergă la vale, spre pini, cu umărul în faţă pentru a-şi face drum mai uşor printre crengile lor. Ceilalţi îl urmară.

John îşi simţi braţele şi umerii şfichiuiţi de ramurile tinere şi flexibile ale pinilor.

— Veniţi pe aici! strigă Herity.

Pătrunseră în fugă, prin perdeaua de crengi, într-un mic luminiş, ce avea în centrul lui nişte stânci de granit de mărimea unor colibe. Herity se adăposti împreună cu ceilalţi în spatele stâncilor. Se întinseră pe iarbă să-şi tragă sufletul. Mirosea a praf şi a cremene. Părintele Michael se închină. Băiatul se lipise iarăşi de el.

— De ce fugim? întrebă John.

— Fiindcă eu unul îl cunosc pe domnul McCrae, spuse Herity.

Se aşternu liniştea peste luminiş, apoi dinspre valea cu castelul se auzi un şuierat lung. O explozie asurzitoare erupse chiar pe porţiunea de drum pe care o părăsiseră. Plouă apoi peste toată zona cu bucăţi mari de asfalt şi pietroaie.

Herity privi spre părintele Michael.

— Brann McCrae ăsta nu e prea prietenos!

Lui John îi şuierau urechile din cauza exploziei. Îşi puse palmele peste ele şi scutură capul. O'Neill – Cel din Interior se mişcase şi ameninţa să se trezească de-a binelea. Exploziile pentru el erau doar bombe, nu rachete, iar bombele sunt cele care-ţi omoară oamenii dragi…

— Tu nu mai ai pe nimeni drag pe lumea asta, murmură John.

— Ce-ai zis? întrebă Herity. John lăsă palmele jos.

— Nimic. Îl simţea pe O'Neill – Cel din Interior întorcându-se încet la somnul lui, dar nu era nici o mângâiere în asta. Ce se va întâmpla dacă vreodată O'Neill – Cel din Interior va ieşi la suprafaţă în prezenţa lui Herity? Ar fi un adevărat dezastru, o nenorocire.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse părintele Michael.

Herity ridică o mână să facă linişte. Privi spre nord, printre pini. O crenguţă plezni şi se auzi cum ceva voluminos se strecoară printre copaci. Herity arătă spre buzunarul lui John şi buzele lui formară cuvântul „pistol".

Ducându-şi un deget la buze, Herity se lăsă pe vine şi începu să se îndrepte încet spre locul de unde venea zgomotul, ţinându-şi strâns mitraliera la piept şi zigzagând printre crengile joase. În câteva momente, nu mai lungi decât câteva bătăi speriate de inimă, îl pierdură din ochi.

John scoase pistolul din buzunar şi privi lung după Herity. Se simţea de-a dreptul ridicol. Ce eficacitate putea avea scuipătoarea lui de boabe de mazăre în faţa unui lansator de rachete? Nu se mai auzea zgomotul făcut de acel ceva voluminos care se mişcă printre pini.

Părintele Michael îşi găsise rozariul şi acum degetele lui mângâiau mărgelele, iar buzele i se mişcau în linişte. Băiatul îşi băgase aproape complet capul în gluga hanoracului.

Liniştea se prelungea – opresivă, grea. John se târî puţin în faţă, depăşindu-l pe preot şi se răsuci până putu să se sprijine cu spatele de peretele cald al stâncii. Pinii pitici erau la doar câţiva paşi în faţa lui. Iarba înaltă şi maronie în planul din faţă şi crengile joase şi verzi în cel din spate constituiau un paravan aproape perfect pentru a ascunde

ce se întâmpla acolo, în luminiş.

O voce masculină strigă ceva, undeva sus în buza colinei, la dreapta lui John. Acesta nu fu în stare să recunoască nici măcar un cuvânt din ceea ce auzise. Se simţea expus acolo unde era, ca o ţintă pregătită pentru oricine se afla în spatele paravanului acela de copaci. John ridică revolverul şi ţinti. Auzi mişcare printre pini – Herity?

— Americanule! Era vocea lui Herity. Vin cu nişte amici.

John lăsă jos pistolul, îi puse piedica şi şi-l vârî la loc în buzunar.

Herity îşi făcu apariţia dintre copaci, urmat de doi bărbaţi înalţi – nişte huidume în uniforme de camuflaj, cu berete de un verde închis, purtând insigna Republicii Irlanda pe epoleţi şi pe berete. Amândoi îşi ţineau dezinvolt pistoalele mitralieră culcate pe braţul drept.

John îi studie. Semănau atât de bine, că ar fi putut trece drept gemeni, deşi cel ce umbla puţin în faţă părea mai în vârstă, avea mai multe riduri în colţurile ochilor, iar pielea feţei îi era mai bătută de vreme şi vânt. Smocuri ondulate de păr blond ca nisipul ieşeau de sub berete. Ochii lor, de un albastru spălăcit, priveau plictisiţi, iar obrajii le erau teşiţi şi nasurile scurte şi cârne. Aveau bărbiile rotunde şi cărnoase şi buzele pline.

Cei trei bărbaţi se apropiară de stâncă, pe când John şi părintele Michael se ridicau de jos. Băiatul tăcut rămase aşezat, trăgând cu ochiul prin gluga hanoracului.

Oamenii se opriră în faţa lui John. Herity spuse:

— Liam, ţi-l prezint pe John Garrech O'Donnell. Pe părintele Michael îl cunoşti, nu? Şi cel de jos – privi spre copilul aşezat pe pământ – … e băiatul.

Cel mai în vârstă dintre cei doi nou veniţi dădu din cap. Lui John, Herity îi spuse:

— Ţi-l prezint pe Liam, arătând către cel mai vârstnic, iar el e vărul lui, Jock. Amândoi sunt din familia Cullen. Liam şi Jock fac parte din a opta echipă care are în sarcină paza permanentă a minunatei instituţii înfiinţate de domnul McCrae. O păzesc, fiindcă aceasta ar putea constitui, nu-i aşa, o bucăţică foarte tentantă pentru tot felul de pofticioşi.

— Domnul fie lăudat! spuse părintele Michael. Nici un rău nu trebuie să le ajungă pe tinerele de acolo.

Liam privi către părintele Michael cu o uitătură grea, plină de animozitate. John fu chiar uimit de câtă mânie remarcase în ochii soldatului. Între oamenii aceştia existau legături vechi ca nişte curente subterane, care îl tulburau şi-l neliniştеau pe John. Herity îi cunoştea bine pe cei doi, iar ei îl cunoşteau pe preot. Întrebarea pusă de preot mai devreme era corectă. De ce *trebuise* Herity să aleagă tocmai acest traseu?

— Arrrhmata fie lăudată! spuse Jock, rulându-i puternic pe „r”.

Ăsta nu sună a irlandez! se gândi John.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Herity spuse:

— Nu-i aşa că are un accent minunat, Jock al nostru? E unul din scoţienii catolici din Antrim, John.

— Lasă asta, interveni Liam. Doar ştiai că drumul ăsta e interzis, Joseph. Ce-ţi veni să-l stârneşti pe McCrae şi lansatoarele lui de rachete?

— M-am gândit să-i dau prilejul să-şi mai irosească un pic muniţia, spuse Herity, chicotind uşor.

— Ei nu, că eşti nostim, ce să-ţi spun!

— Nu atât de nostim şi nici atât de ager ca voi, Liam.

— Noi avem un soi de înţelegere cu McCrae, iar tu ştii bine asta, spuse Liam. Fetele alea de acolo trebuie protejate, chiar dacă pentru moment se află în ghearele murdare ale lui McCrae.

Brusc părintele Michael se mişcă şi veni lângă John:

— Ce vrei să spui cu asta, Liam Cullen?

— Ia, nu te amesteca, popo! ripostă Liam. Privi către vărul lui: Întoarce-te şi spune-le celorlalţi că aici totul e în regulă. Pot să-l informeze pe domnul McCrae că nu sunt decât nişte pelerini inocenţi, rătăciți din întâmplare pe drumul ăsta.

Jock se întoarse pe călcâie şi imediat silueta lui verde păru că se topeşte printre pini. Curând nici paşii nu i se mai auziră.

Dar părintele Michael nu avea de gând să se lase aşa de

uşor dat la o parte:

— De ce gheare murdare, Liam Cullen? Aşa ai spus, „gheare murdare”. Ce-ai văzut acolo?

— Ei bine, două dintre fetele mai mari sunt însărcinate, de asta sunt sigur, spuse Liam.

— McCrae are şi un preot acolo cu el? întrebă părintele Michael.

— În ceea ce priveşte chestia asta… Domnul McCrae nu mai ţine de biserica ta, popo.

Părintele scutură capul într-o parte şi-n cealaltă. Herity urmări acest schimb de cuvinte cu un amuzament nedisimulat. Întorcându-se spre Liam, spuse:

— Ai încercat măcar să le numeri?

— Nu sunt absolut sigur, dar am identificat vreo nouă mai mari, nişte femei ce mai, şi încă vreo treizeci de fete foarte tinere.

— De unde au ajuns cu toate aici? întrebă John.

— Ah, asta se ştie, spuse Herity. Grozavul nostru domn McCrae le-a ademenit pe cele foarte tinere în primele momente ale dezastrului. Şi-a avut un noroc chior, fie-ar el să fie – n-a fost nici una infectată în tot grupul. Cât priveşte pe cele mai în vârstă – Herity privi spre Liam.

— Alea sunt cu el de ani de zile, spuse Liam.

— Ce vrei să spui prin „le-a ademenit?” întrebă John.

— Le-a spus părinţilor că vor fi ascunse şi bine păzite de molimă, spuse Liam. Şi nici nu se poate spune c-a minţit, nu?

— Un om singur a făcut toate astea? se miră John. Liam dădu din cap.

— Trebuie să-i vorbesc, spuse părintele Michael.

— N-ai ce să-i spui, popo. N-o să te asculte, spuse Liam. McCrae şi femeile lui sunt credincioşi ai vechiului cult druid acum. Sau cel puţin aşa susţin…

— Altă blasfemie! Preotul se uita fix la Liam. Ai spus că ai o înţelegere cu el. Deci tu vorbeşti cu omul acela. I-ai spus lui Jock…

— Da’ ce-ai de gând, să oficiezi o căsătorie în grup? întrebă Herity. Domnul McCrae cununat cu toate femeile lui

în sfânta taină a căsătoriei. Ce chestie!

Părintele Michael ignoră ieşirea lui Herity şi continuă să-l fixeze pe Liam:

— Dacă nu accepţi să-mi aranjezi o discuţie cu el, am să-ţi ofer prilejul să mă împuşti în spate, pentru că voi pleca eu spre el. Nu accept să las toate sufletele lor să ardă în focul iadului!

— Şi, la urma urmei, de ce nu? spuse Liam. Conversaţia părintelui Michael cu McCrae va fi un divertisment pentru băieţii mei. O să vorbeşti cu el la un telefon de campanie, la cel puţin cinci sute de metri de locul unde se află McCrae. Mai aproape nu se poate. Dacă nu vrei decât să vorbeşti cu el, asta putem aranja. Dacă însă ai intenţia să-l vezi în persoană, atunci nu vei întâlni decât un glonte… În spate sau oriunde om vrea noi să ţi-l servim.

— Când poţi aranja convorbirea? întrebă părintele Michael. Vocea lui părea mult mai calmă.

— În seara asta.

Liam se întoarse pe călcâie şi porni spre pini:

— Ţineţi-vă capetele jos când ajungem la drum. Vă puteţi adăposti în şanţul malului şi-o să aşteptaţi acolo.

Îl urmară toţi pe Liam, John rămânând ultimul, ferindu-se de crengile înţepătoare sau aplecându-se să treacă pe dedesubtul unora mai mari şi mai groase. Acele de pin se prinseră de puloverul lui galben. Le simţea până şi pe pielea capului. Pânze de păianjen făceau punţi între ramuri. Le mătură cu mâna şi-şi pipăi buzunarul cu pistolul.

În timp ce toţi se vor concentra în jurul persoanei preotului, cineva se putea furişa şi apropia de castelul lui McCrae. Gândul ăsta adusese un val de confuzie în mintea lui. Fiindcă în acel moment, Herity va şti fără tăgadă cine este de fapt John O'Donnell.

Dar, de fapt, cine sunt eu cu adevărat?

Auzi un clopoţel în ureche şi se întrebă dacă nu cumva avea să leşine. John O'Donnell voia ca nici o femeie să nu supravieţuiască în Irlanda, iar la castel erau femei.

Îi auzi pe Herity şi pe Liam Cullen certându-se în capul şirului. Vocea lui Liam era răstită:

— Eşti dement, Joseph Herity! Întotdeauna ai fost un nebun. Iar ţi-ai depăşit atribuţiile şi-ai încălcat ordinele ca şi atunci. Ţi-am mai atras şi în trecut atenţia şi ţi-o mai atrag o dată. N-am de gând să-mi pun în pericol misiunea!

Herity îi răspunse, dar John nu-l auzi, fiindcă nu-l mai asculta: *Ordine? Ce ordine?*

Simţea că e nevoie de multă precauţie. Ce se petrecea aici? Îl simţea pe O’Neill – Cel din Interior stând la pândă şi ascultând atent şi întrebător.

Marşul ăsta care traversa Irlanda nu era ceea ce părea a fi. Cât trecuse de când porniseră la drum? Mai bine de o lună! De ce era nevoie de atât de mult timp pentru a ajunge dintr-un loc în altul? De ce atâtea ocolişuri şi căi lăturalnice? De ce susţinea Herity mereu că trebuie să găsească drumurile sigure?

Şi Gannon simţise că ceva nu-i în regulă. Să fi avut Gannon dreptate în presupunerile lui?

Dacă ne vom baza în mod exclusiv pe mijloace defensive, vom ajunge să ne asemănăm din ce în ce mai mult cu nişte creaturi vânate, care aleargă de la un dispozitiv de apărare la altul, unul mai complex şi mai costisitor ca celălalt.

— René Dubos

— Castelul ăsta e bântuit de stafii, şopti Kate. Se cutremură în aşternut, lângă Stephen, fericită de această dată, că adâncitura din mijlocul saltelei îi forţa să stea toată noaptea foarte aproape unul de celălalt.

— Siîî! şopti Stephen la rândul lui. Nu există chestii din astea.

Era întuneric în primul tanc de presiune, cel original, provenit din laboratorul lui Peard, iar de afară nu se auzeau decât, ocazional, pasul leneş sau tuşitul unei santinele.

— Dacă-ţi spun eu că aşa este! spuse Kate. Bunica mea putea să recunoască întotdeauna un loc unde erau stafii şi eu am moştenit asta de la ea. E un loc blestemat.

— Locul ăsta blestemat te apără de molima de afară, spuse Stephen pe un ton mai înalt. Renunţase de acum să mai încerce să doarmă. Când intra într-o astfel de stare, Kate nu mai putea fi potolită cu una cu două.

— Stafiile pe mine mă vor, continuă fata. Eu nu voi părăsi locul ăsta vie. Luă una din mâinile lui Stephen şi şi-o aşeză pe burtă. Şi nici acest biet prunc n-o să vină pe lume viu.

— Kate, încetează!

Dar ea continuă de parcă nici nu-l auzise:

— Între soldaţii de aici se duc lupte, Stephen. Spiritele rele provoacă toate aceste neînţelegeri şi noi amândoi ştim

asta foarte bine!

— Ba nu ştim nimic de felul ăsta.

— Ai auzit şi tu de Dermott Houlihan şi Michael Lynskey. Amândoi o ţineau morţiş că vocea venea de departe, din memoria pământului!

— Le-am cerut să înceteze să mai folosească voci feminine la radio, spuse Stephen.

— Dermott spunea că femeia de la radio avea exact vocea nevestei lui moarte pe care o chema Lileen, iar Michael susţinea că, din contră, are vocea lui Peg a lui. L-am auzit pe Moone descriind-o, Stephen, şi nici el n-a scăpat… S-au bătut unul cu altul acolo afară, s-au tăvălit pe jos până s-au umplut de sânge şi-au plâns precum copiii tot timpul…

— Ei da, şi după aceea au plecat braţ la braţ la cârciumă, Katie, scumpo. Asta ai uitat? Oh, se spune că a fost o bătaie pe cinste!

— E o nebunie, strigă Kate.

— Aşa e, Katie.

— Nu-mi mai spune Katie, nu mai sunt un copil!

— Iubito, îmi pare rău. Întinse braţul s-o mângâie, dar fata îl împinse.

— Sunt stafiile, spuse ea cu vocea şoptită. Fiindcă nu mai există femei care să pregătească de îngropăciune morţii. Zânele au adus stafiile! Oh, zânele au pus mâna pe multe, multe suflete!

— Kate, încetează cu chestia asta. Nu-i bine pentru copil.

— Toată lumea asta nu-i bună pentru copilul meu!

— E doar noaptea care te apasă, Kate. Trebuie să fie ora trei, cel mult patru…

— Banii or să ne facă bucata, ai să vezi, spuse ea. Or să obosească să mai plătească atâţi bani pentru întreţinerea noastră aici şi vom fi scoşi afară, pradă molimei.

— Îl strâng de gât pe ăla care încearcă măcar!

— Şi cum ai să-i opreşti? Cu pistolaşul ăla?

— Găsesc eu o cale.

— Stephen, şi dacă nu reuşesc să găsească o cură?

— Kate, ai înnebunit? Cum adică să nu găsească o cură? Ce…? Ce…? Stephen se opri, incapabil să găsească cuvintele necesare pentru a combate un astfel de gând.

— N-o să am parte nici măcar de o înmormântare cumsecade. Nici preoţi nu mai sunt.

— Ba sunt preoţi.

— Atunci de ce nu se găseşte măcar unul să ne cunune?

— Or să găsească cei de afară. L-ai auzit pe Adrian, doar? Chiar acum îl caută pe părintele Michael Flannery.

— Caută un preot în toiul nopţii? Nu faci treaba asta în mijloc de noapte decât atunci când ai nevoie de el pentru ultima împărtăşanie. Şi nu va trece mult şi voi avea şi eu nevoie de ea.

Stephen nu mai scoase nici un cuvânt. Kate, atunci când era în starea asta, îl descumpănea. Toate ideile alea despre zâne! Nu mai avea mult şi-ar fi fost o infirmieră calificată. Zâne, auzi tu? Ce prostie!

— Unde sunt căluţii să ne ajute să scăpăm de nefericire? şopti Kate. Stephen îşi dădu seama că fata se gândea la tatăl ei. Căluţii! Erau cuvintele preferate ale tatălui ei în momente dificile, chiar ea îi spusese asta.

— Întotdeauna ne duceam la târgul de cai, ori de câte ori era unul aproape, spuse Kate. Odată am fost chiar până la expoziţia cabalină de la Dublin. Eram atât de mică, că tata a trebuit să mă ţină în braţe ca să văd. A fost aşa de grozav!

N-ar trebui să vorbească despre Dublin, se gândi Stephen. Doar ştia şi ea ce se întâmplase acolo după izbucnirea molimei şi instalarea carantinei. Acum să vezi c-o să ajungă şi la asta.

— O să se găsească o cură, Kate. Şi ne vom face griji în privinţa şcolilor la care să ne trimitem copiii… Ne vom întreba care e cea mai bună…

— În mine e un singur copil, Stephen. Şi e oricum prea devreme să începem să vorbim despre şcoli.

— A început construcţia Şcolii St. Enda, spuse el. Ce zici de asta? N-ar fi grozav ca unul din copiii noştri să…

— Sunt nişte idioţi! izbucni fata. Ca şi cum ar mai putea

cineva invoca spiritul lui Patrick Pearse să vină să ne binecuvânteze. Bunica spunea întotdeauna: „Fereşte-te să chemi spiritele!”

— Dar e doar o şcoală, Kate!

— Ce fantezie oribilă ni se serveşte pe tavă!

— Am să-i vorbesc iar lui Adrian despre preot.

— Mare scofală! Ce să-ţi spun! C-o să te şi asculte. Ne are pe amândoi în palmă. Ce-i pasă lui dacă sufletul meu arde în iad?

— Kate!

— Tot ce va rămâne în urma mea va fi una din plăcuţele alea din aramă pe zidul mausoleului de la Glasnevin – „Închinat eroinelor Irlandei. Fie ca memoria lor să rămână veşnic vie…” Cuvinte, Stephen, doar cuvinte! Acum întoarce-te şi culcă-te!

Exact genul ei! gândi el. Mă umple ochi cu spaimele ei, de nu mai pot pune geană pe geană şi-mi spune pe urmă să mă culc!

Irlanda a fost năpădită de legi penale. Englezii ne-au interzis prin lege religia, ne-au luat dreptul la orice formă de educaţie – apoi au îndrăznit să ne facă „needucaţi”! N-aveam voie să ne alegem o profesie, să deţinem funcţii publice şi nici să ne angajăm în comerţ ori în afaceri. Nu ne era permis să trăim într-un oraş şi nici măcar să ne apropiem la zece kilometri de el! N-aveam voie să stăpânim un cal, care să valoreze mai mult de cinci lire, nu puteam fi proprietari de pământ şi nici lua pământ în arendă, nu aveam voie să votăm, nici să ţinem arme, ori să moştenim ceva de la un protestant. Nu aveam permisiunea să reţinem din ceea ce recoltam de pe pământurile furate de la noi şi pe care tot noi le munceam decât cel mult a treia parte din ceea ce ni se cuvenea. Legea ne obliga să asistăm la slujba protestantă şi interzicea mesa catolică. Noi eram cei care plăteam dublu pentru a întreţine Miliţia care tot pe noi ne oprima. Şi dacă vreo putere catolică jena statul britanic, tot noi eram cei care plăteam oalele sparte! Şi te mai miri că încă îi urâm pe englezi?

— Joseph Herity

Herity şi Liam Cullen stăteau în picioare, într-un luminiş, sub pajiştea înaltă, pe care păşteau oile, în faţa castelului lui Brann McCrae. Amândoi erau conştienţi de faptul că John îi priveşte cu interes de la o distanţă de cam o sută de metri. Cei doi păreau că admiră apusul ce cobora peste dealurile din depărtare şi învăluia încet valea şi castelul. În lumina portocalie a serii care-i scălda pe cei doi bărbaţi, planau rândunele la vânătoare de insecte. Undeva, ascuns de copaci, se auzea cântecul de cimpoi al unui soldat – un

sunet subţire şi diafan ca un amurg. Aerul mirosea a pini şi a iarbă zdrobită de paşi.

— Uite-l cum ne urmăreşte, îl vezi? Vocea lui Liam era aproape şoptită.

— L-am văzut. Ai instalat trăgători buni de jur împrejur, aşa-i?

— Da’ ce părere ai tu? Că sunt şi eu la fel de nesocotit ca tine să mă joc cu soarta aşa?

— Nu trebuie să-l omori, doar să-l răneşti, atât, auzi?

— Eu respect ordinele, Joseph! Liam mai aruncă o privire spre John, apoi îşi întoarse capul spre vale. El e?

— Câteodată cred şi eu că el e, dar uneori aş pune mâna pe inimă că nu-i. Nu ne-au fost de nici un ajutor cei din Afară, cu Focul lor al Panicii cu tot. S-ar putea să fie el şi tot atât de bine s-ar putea să nu fie… N-a mai rămas nimic din casa unde a locuit, în orăşelul ăla, care a dispărut şi el – ca un neg pe curul unui porc pârlit. N-a mai rămas nimeni să ne spună ceva despre el.

— Da’ ce te face să te îndoieşti că ar fi el?

— Doarme ca un nevinovat, nici nu suflă şi l-am urmărit bine.

— Atunci de ce spui că totuşi s-ar putea să fie el Nebunul? întrebă Liam.

— Oh, mărunţişuri, fleacuri. E ceva în ochii lui atunci când se uită la toată distrugerea asta din jurul nostru.

— Şi cu toate astea l-ai adus cu tine până aici!

— Trebuie să recunosc că şi eu eram curios să văd cu ochii mei. Herity dădu din cap. Cum poţi, omule, să trăieşti aici lângă ele, zi de zi?

— Noi ne cunoaştem datoria, iar în armată ordinele se execută nu se discută. Şi nici nu putem permite oricui să hoinărească pe aici şi apoi să împrăştie fel de fel de poveşti despre ce-a văzut.

— Noi suntem mormânt, Liam, zău!

— Aşa spui acum că eşti treaz, dar atunci când vei bea?

— Ia fii tu atent la ce-ţi iese pe gură, Liam! IRA a fost păstrătoarea onoarei irlandeze şi pe vremea când armata ta nici nu se gândea să ne dea o mână de ajutor.

O umbră de zâmbet trecu peste buzele lui Liam:

— Ahh! Aşa-i! Uitasem că umblă zvonul că tu ai fost cel care i-a făcut fărâmiţe pe cei din familia lui O'Neill.

— Despre mulţi dintre noi se spun tot felul de minciuni, Liam.

Herity privi la mitraliera din mâinile lui Liam şi vocea îi deveni mătăsoasă. Prietene, atunci când suntem tineri şi facem prostii, spune-mi care dintre noi se gândeşte că va veni şi o zi ca aceasta?

— Întotdeauna te-ai priceput să potriveşti cuvintele, Joseph, dar tot ce-am auzit de la tine este că tu *crezi* doar că americanul este Nebunul nostru. Ei, ia zi… *prietene!*

Herity privi în sus spre cerul care cobora negru de noapte deasupra văii. În ferestrele castelului se vedeau pâlpâind lumânări. De undeva, din umbrele ce-i înconjurau, se auzi mugetul lung al unei vaci. Herity vorbi, iar vocea îi părea amuzată:

— În prima zi împreună, în timp ce băteam drumurile, am adus vorba despre terorism, cum îi spun ei. Americanul mi-a spus că IRA a abandonat onoarea irlandeză.

— Exact cuvintele din scrisorile Nebunului, dar toată lumea cunoaşte acum aceste cuvinte. Nu-s satisfăcut doar cu atât, Joseph. Ce spun mai departe, la Dublin?

— Spune-le că nu sunt sigur… Ceea ce înseamnă că individul continuă să fie o bombă pe care n-o putem încă dezamorsa.

— Şi-l laşi să umble cu un pistol la el? spuse Liam. De ce?

— Ca să-l fac să creadă că am deplină încredere în el.

— Dar n-ai, aşa-i?

— Aşa cum n-am nici în tine. Ce-ai zice să mergem în coliba aia în care ai telefonul de campanie?

— De fapt eu n-ar trebui să-l las pe nici unul din voi să plece de aici viu. Eu am ordinele mele să protejez secretul domnului McCrae.

Herity se răsuci pe călcâie şi-l privi în ochi, cu faţa atât de aproape de a celuilalt, mai-mai s-o atingă:

— Americanul e al meu! înţelegi? Nu e treaba ta să

decizi în privinţa vieţii şi a morţii… E al meu!

— Aşa spun şi cei din Dublin! Liam muiase tonul. Se întoarse şi porni, luând-o înaintea lui Herity, înapoi spre locul unde John încă îi mai aştepta.

John îi urmări pe cei doi apropiindu-se şi fu luat prin surprindere atunci când Liam, fără să se oprească, spuse:

— Tu vii cu noi, americanule!

Fiindcă nu fusese în stare să audă ceea ce vorbiseră cei doi, John îşi simţi mintea invadată de suspiciuni. Herity era gardianul şi nu îngerul lui păzitor – era acum sigur de asta. Suspectează… Dar ce anume suspectează?

O porni în urma celor doi bărbaţi cu reţinere şi teamă. În drum îl luară şi pe părintele Michael din coliba celor de gardă, lăsându-l pe băiat adormit pe o saltea, într-un colţ. Atunci când pătrunseră în mica cabană de lemn aflată chiar lângă terenul de joacă al castelului, afară se făcuse întuneric de-a binelea.

În uşă Liam scăpără un chibrit şi aprinse o lumânare. Interiorul era acum vizibil – totul era făcut din lemn nefinisat, chiar acoperişul, care semăna cu cel al unui hambar. Drept mobilă nu existau decât o masă şi un scaun. Pe masă un telefon de campanie cu microfon într-o trusă kaki. Un fir ieşea din trusa cu telefonul şi se pierdea undeva sub streaşină. Afară se auziră paşi şi apoi vocea lui Jock care spuse:

— Toate sunt în ordine şi la locul lor, Liam.

Liam se relaxă subit. Îi arătă preotului Michael unicul scaun:

— Am aranjat ca însuşi domnul McCrae să răspundă la apelul dumitale. Mi-a spus chiar că e nerăbdător să poarte o discuţie pe teme teologice.

Părintele Michael, care tăcuse tot drumul până la cabană, ridică receptorul şi-l duse la ureche:

— Mulţumesc, Liam.

— Ori răspunde, ori ne trimite o rachetă cadou chiar acum, bombăni Herity. Şi ce-am putea face noi?

— L-am putea lăsa flămând atunci când i se termină proviziile, spuse Liam. Acum, taci! Că şi aşa ne-ai făcut

destule necazuri!

— Ce cuvinte aspre, ce cuvinte aspre! se văită în râs Herity. Liam mai întoarse o dată manivela telefonului.

— De ce-am aşteptat să se facă noapte? întrebă părintele Michael.

— Aşa face domnul McCrae întotdeauna, spuse Liam. Îi place să ne ştie cu picioarele rupte prin gropi în beznă.

— Fac pariu că are un reflector cu infraroşii, spuse Herity. Tăcerea căzu grea peste încăpere, o tăcere nemişcată, ciudată ca şi cum în cameră ar fi pătruns o stafie şi-ar fi suflat peste toate, oprind viaţa în loc.

Liam întoarse un buton pe o parte a trusei kaki. Din aparat se auzi un murmur slab.

— Noi vom asculta, dar de vorbit va vorbi doar preotul, spuse Liam.

Imediat după, din telefon se auzi un declic şi o voce de bărbat, profundă şi atent modulată, întrebă:

— Preotul este acolo? Părintele Michael îşi drese glasul:

— Părintele Michael Flannery la telefon.

John remarcă tonul preotului care trăda nervozitatea şi emoţia.

— Şi ce doreşti, părinte? McCrae părea amuzat. Avea vocea unui om cultivat, de lume, o voce ce lasă impresia că stăpânul ei încearcă să fie amabil şi curtenitor cu un inferior.

Părintele Michael se îndreptă de spate, apăsându-şi tare receptorul telefonului pe ureche:

— Vreau să ştiu cum au rămas însărcinate acele tinere fete?

— Ahhh! Cât sunt de ignoranţi preoţii papistaşi, spuse McCrae. Chiar nu ţi-a explicat nimeni niciodată mecanismul de funcţionare…?

— Să nu faci pe deşteptul cu mine! îl fulgeră părintele Michael. Eu vreau să ştiu dacă femeile sunt cununate cu taţii…?

— Ia, te rog să fii cuviincios, popo, sau să ştii că te arunc în aer cu tot cu coliba aia în care eşti!

Părintele Michael înghiţi în sec:

— Nu vrei să-mi răspunzi la întrebare, domnule McCrae?

— Ei bine, tinerele au rămas însărcinate, fiindcă ăsta este rostul preoteselor. Stau întinse sub arborele de scoruş, atunci când e lună plină, iar eu le las însărcinate. Binecuvântate de sacrul scoruş care ne apără pe toţi!

Părintele Michael trase de mai multe ori aer în piept, iar faţa îi era foarte palidă.

John se folosi de pauză pentru a se apropia de singura uşă a cabanei. Acolo ezită. Jock era oare încă afară? Ce voise să spună cu acel „Toate sunt în ordine şi la locul lor”? Atât Liam cât şi Herity zâmbeau cu gura până la urechi, atenţi la părintele Michael.

— Scoruşul, şopti preotul.

— Strămoşii noştri venerau scoruşul şi erau mai fericiţi decât actualii enoriaşi ai lui Petru, spuse McCrae.

— O să ajungeţi să vă închinaţi la Mithra sau la cine ştie ce altă statuie păgână! îl apostrofă preotul.

— Fii atent, preoţele, spuse McCrae. Mithra a fost o zeiţă iraniană, adusă de legionarii romani. Şi ca un bun gal ce mă aflu, urăsc tot ce e roman, inclusiv Biserica ta de la Roma.

Herity chicoti:

— Ia ascultă-i cum se ceartă. Parcă ar fi doi iezuiţi. Oh, Liam, mare dreptate ai avut. E o distracţie pe cinste!

John puse mâna pe clanţa uşii, pe care abia de o crăpă. McCrae trebuia să fie undeva exact în faţa părintelui Michael, căci firul telefonului ducea în acea direcţie.

— Cine vorbeşte acolo, lângă dumneata? vru să ştie McCrae.

— Joseph Herity, spuse părintele.

— Chiar el în carne şi oase? Ah, dar ce vânat frumos, destul ca să tenteze un vânător vechi şi încercat ca mine. Ştiu că Liam Cullen e şi el acolo. Şi mai cine, că mai e o persoană?

— Îl cheamă John O’Donnell.

Brusc Herity întinse o mână şi acoperi gura preotului cu ea, dând tare din cap. Părintele se uită la el surprins.

— Parcă mai voiai să spui ceva, popo, insistă McCrae.

Herity îşi luă mâna de pe gura părintelui Michael şi ridică un deget pentru a-l face atent.

— Mergem spre nord să găsim un loc unde să fim acceptaţi, spuse părintele Michael cu vocea stinsă, dar atenţia lui rămăsese concentrată asupra lui Herity.

— Şi ce, nu mai e loc la han? chicoti McCrae. Care din voi e însărcinată?

— Domnule McCrae, eu încerc să-ţi salvez sufletul de la pierzania veşnică. N-ai putea…

— Asta nu stă în puterile dumitale, popo. Noi suntem druizi, venerăm scoruşul şi suntem tot atât de nevinovaţi ca pruncul nou-născut. Iar tu, impostor roman ce eşti, poţi să-ţi iei zeul vinovat şi să ţi-l vâri acolo unde nu te bate luna!

Un hohot de râs îl scutură pe Herity. Liam chicoti şi el.

John mai deschise uşa câţiva milimetri şi se strecură afară în întuneric. Poteca pe care veniseră era undeva la dreapta, asta ştia. Nici Jock, nici altcineva nu erau de văzut, dar se aştepta să mai fie oameni de pază de jur împrejur. Se auzea vocea părintelui Michael din cabană.

— Domnule McCrae, trebuie să te lepezi de cele rele şi să-ţi recunoşti păcatul până nu e prea târziu! Domnul e bun şi te va ierta…

— N-am nevoie de iertarea lui!

John îşi dădu seama că în acea voce vorbea nebunia. Se strecură atent pe după colţul cabanei şi privi în sus spre castel, o pată mare de gri în întuneric. Nu se mai vedeau decât două ferestre luminate de flacăra lumânărilor… Tufişurile îi ajungeau până la genunchi. Se îndreptă spre stânga, încercând să găsească o potecă pe care să se poată îndepărta de cabană fără să facă zgomot. Vocile din interior erau acum doar murmure. Pe măsură ce ochii lui se acomodau cu întunericul, descoperi o pantă acoperită cu tufişuri joase ce creşteau până în zidul castelului. Acestea se vedeau ca o pată de gri pe un fundal mai închis. Oare putea trece pe aici? O luă înainte, se împiedică şi-ar fi căzut, dacă o mână nu l-ar fi luat de braţ să-l tragă înapoi. John se trezi culcat la pământ. Pe gât, chiar lângă urechea dreaptă, simţi gura rece a ţevii unei puşti.

Omul care ţinea puşca vorbi din întuneric. Era Jock:

— Şi încotro aveam de gând să mergem?

Capul lui John se învârtea de atâtea gânduri disperate. Ţeava armei îl apăsa dureros. Obrazul stâng lipit de pământ îi era înţepat de pietricele.

— De ce nu-i răspunzi, domnule… O'Donnell?

De data asta vocea era a lui Herity şi venea de undeva de mai departe.

— Nebunul ăla de McCrae o să tragă o rachetă chiar în mijlocul cabanei. Vocea lui John era răguşită. N-aveţi decât să staţi şi s-o aşteptaţi, dacă vreţi, dar eu…

— McCrae mereu spune chestia asta cu racheta, dar n-o va face, decât dacă încercăm să ne apropiem. Ţeava puştii nu-l mai apăsa aşa de tare pe John în gât.

Herity înjură în barbă.

Se auzi vocea lui Liam din cabană:

— S-a terminat petrecerea, popo. N-ai să-l convingi. Părintele Michael ieşi din cabană împins din spate de Liam:

— Dumnezeu să-i aibă în paza lui pe el şi pe copiii aceia pe care îi ţine cu el acolo!

— Dar omul vorbeşte de naştere şi renaştere, îl provocă Liam pe preot. Şi, să fiu eu al naibii! ce se întâmplă sub scoruş e adevărat, zău aşa. Îl împinse pe preot şi mai departe de cabană şi strigă spre Jock:

— Închide Jock! Eu sting lumina. Şi întunericul îi înghiţi pe toţi.

Două braţe îl traseră pe John de la pământ, apoi i se dădu drumul, dar se simţea înconjurat.

— Ei, şi acum linişte! Lângă John era Herity. Aşa-i c-am fost cu toţii băgaţi cu nasul în rahatul realităţii?

— Ce mare adevăr ai spus. Era Liam care se postase de partea cealaltă a lui John. O siluetă înaltă şi subţire, abia vizibilă în lumina palidă a stelelor.

— Cu excepţia domnului McCrae, de acolo de sus din castel, continuă Liam, nici unul din noi nu poate spera că va trăi prin copiii lui. Descendenţa noastră e tăiată, smulsă din rădăcini.

— Ah! nu mai vorbi aşa, Liam. Era Jock, aflat imediat în

spatele lui John. Când te gândeşti la puicuţele alea dulci de acolo de sus şi la noi aici jos, care nici nu putem măcar să le atingem…

— Asta-i pedeapsa pentru faptul că am trăit numai în ură, murmură părintele Michael. Trebuie să oprim ura asta, Joseph. Şi trebuie să-l oprim şi pe păcătosul ăla de acolo de sus!

— Ăla e un om pe cinste, spuse Herity.

— Ba e un om rău!

— Liam, spuse Herity, tu şi Jock sunteţi nişte buni tovarăşi. Oameni de nădejde la greu.

— Datoria noastră este să protejăm castelul, spuse Liam. Noi ne îndeplinim întocmai ordinele primite!

John simţi cum în interiorul lui starea de confuzie era în scădere, pe măsură ce ceilalţi vorbeau între ei. O'Neill – Cel din Interior rămăsese nemişcat. *Eu am încercat,* îşi spuse John. Ceilalţi se tot agitau în jurul lui. Îşi simţi braţul drept prins strâns de o mână. Herity îi şopti în ureche:

— Doar asta voiai? Să fugi departe de cabană, John?

— A fost o prostie să ne adune pe toţi la un loc în cabana aia, spuse John. Ăla de sus, de la castel, nu-i întreg la minte. Era capabil de orice.

— Ce să-i faci? Aşa-s toţi nebunii! spuse Herity. Liam vorbi din întuneric, de undeva din faţa lor:

— Haideţi! Ne întoarcem toţi la colibă.

— Datoria! îl maimuţări Herity.

— Exact, datoria! în vocea lui Liam era şi uşurare, şi zâmbet. Fiecare cu ordinele lui, Joseph.

John se întoarse spre Herity aflat chiar lângă el:

— Ţie cine ţi-a dat ordin să mă protejezi?

— Mie? Scoruşul! zâmbi Herity.

„... bunul simţ mă insultă, ş-apoi mai e şi chinul, şi iadul.”

Ben Jonson

— Dar de ce i se spune Literatura Disperării? întrebă Papa.

Papa Luca, pe numele lui de dinainte Cardinalul McIntyre, stătea într-un balansoar, la o margine a sufrageriei lui grandioase, lângă o fereastră prin care se vedeau acoperişurile Philadelphiei până departe spre Portul Vechi al oraşului. Profilul metropolei se contura în lumina răsăritului, într-o dimineaţă rece de iarnă.

Halatul de baie pe care îl purta era albastru închis şi-i fusese oferit în dar pe când era încă preot. Cele două jumătăţi ale pieptului nu se prea întâlneau peste abdomenul lui de om matur şi bine hrănit. În picioare avea nişte papuci de casă maron şi uzaţi. Gambele neacoperite de halat erau cărnoase şi păreau albăstrii de la varice.

Papa, aşa cum nu întârziaseră să remarce mai mulţi ziarişti, semăna izbitor cu un oposum – fruntea teşită, accentuată de chelie, ochii mici, care reuşeau în mod paradoxal să pară şi plictisiţi şi atenţi în acelaşi timp. *Concentraţi,* aşa-i caracterizase un comentator. Erau ochii unui animal leneş şi plictisit, care nu-şi mai aşteaptă decât hrana.

Întrebarea pusă de Papa Luca fusese adresată părintelui Lawrence Dement, secretarul papal, aflat în picioare lângă bufetul pe care fusese aranjat micul dejun. Papa abia dacă se atinsese de mâncare, dar părintele Dement, deşi arăta de parcă nici un gram de grăsime nu se pusese vreodată pe el, îşi umplu farfuria cu şuncă, patru ouă, pâine prăjită,

marmeladă, cartofi prăjiţi şi o friptură mică.

— Literatura Disperării, spuse părintele Dement. Ăsta e felul de a fi al irlandezilor.

Se duse până la masă, unde puse jos farfuria, apoi îşi trase un scaun pentru a se aşeza chiar în faţa Papei.

— Cafea nu e? întrebă secretarul.

— Iar am rămas fără. Dar e ceai în urna aceea de argint. Părintele Dement, care încă arăta ca un proaspăt absolvent de facultate, deşi împlinise treizeci şi cinci de ani, avea ochii vii şi scrutători, o mică buclă de păr negru căzută pe frunte şi o gură mare, mereu gata să zâmbească. Se întoarse la bufet, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume şi-şi turnă o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Literatura Disperării, repetă Papa încetişor.

Părintele Dement puse ceaşca cu ceai pe masă, lângă farfurie şi se aşeză să mănânce. Secretarul papal, unul din primii care remarcaseră asemănarea pontifului cu un oposum, se miră: *Ce l-o fi făcut, oare, să se lege tocmai acum de noua literatură irlandeză?*

Şunca era, ca întotdeauna, arsă, remarcă părintele Dement. Se strâmbă la ea dar, cu toate acestea, o mâncă. Era posibil să nu fie timp de masa de prânz. În ciuda masivităţii şi a privirii lui parcă mereu în căutare de hrană, Papa îşi ducea zilele doar cu minimum necesar. Erau unii care se întrebau chiar dacă nu cumva mânca pe furiş în camera lui.

În acea dimineaţă, atenţia Papei Luca fusese atrasă de un raport despre restaurarea a două mănăstiri irlandeze, locuite acum de fraţi laici, care se devotaseră producerii de manuscrise rare, scrise pe hârtie velină, într-o splendidă caligrafie, în stil antic. Până acum nici un exemplar de acest fel nu fusese văzut în afara Irlandei, iar conţinutul lucrărilor nu era cunoscut decât în mare. Rapoartele se concentraseră până acum asupra „calităţii artistice”, iar eticheta aplicată genului era aceea de „Literatură a Disperării”.

„O renaştere a limbii”, se scrisese într-un raport, citindu-se un scurt pasaj:

„Dispunem de toate cele trei martiriuri în proporţii generoase: cel Verde, cel Alb şi cel Roşu. Cel Verde este viaţa de pustnic şi contemplarea solitară a lui Dumnezeu; cel Alb – despărţirea de familie, de prieteni şi de cămin, fiindcă nu poate exista pe lume nici cămin, nici familie fără o soţie alături. Şi ce mai rămâne din prietenie dacă aceasta nu se bazează şi nu creşte pe cea mai intimă dintre împărtăşiri? Iar martiriul Roşu este cel mai vechi dintre toate – sacrificiul vieţii tale pentru Credinţă.”

Părintele Dement avea propria lui teorie conform căreia Irlanda recurgea întotdeauna la meşteşugul cuvintelor atunci când tot restul era sortit eşecului.

Gândurile Papei erau însă mult mai legate de politic, fiindcă acesta era terenul pe care el se simţea în siguranţă, politica fiind lucrul pe care îl cunoştea cel mai bine şi despre care ştia că avusese cea mai mare parte de contribuţie în propulsarea lui până în poziţia pontificală în care se afla.

Politica şi Voia Domnului, bineînţeles.

Papa socotea că-i fusese oferit un dar şi credea sincer că urcase pe tron fiindcă era cel mai înfocat opozant al schismei. Existau în lume prea mulţi dintre aceia ce se dovediseră gata să alunece adânc în ei înşişi, căutând acolo răspunsuri mistice, pe care Biserica nu le vedea cu ochi buni. Sfânta Biserică Mamă, Unica şi Singura – *Mama* Biserica! Papa Luca cunoştea bine problemele pe care un astfel de titlu le ridica într-o lume lovită de molimă. Când în jur nu mai existau femei, numele de *Tată* ar fi putut împrumuta conotaţii cinice. Cum este posibil să existe o Biserică Mamă fără *taţi?* Faptul stârnea revolte negre şi gelozii aprige în oamenii mâhniţi şi nenorociţi ai lumii. Papa Luca era conştient de toate aceste semne de întrebare.

„Ia spune-mi, popo, cum este posibil ca tu să ai o mamă când eu nu am? Cum ţi se poate spune ţie „părinte” şi „tată”, când eu nu voi avea nicicând acest privilegiu?”

Şi mai erau şi dintre aceia care întrebau:

„Unde erai tu, popo, când a căzut năpasta peste noi? Unde-ţi era Dumnezeul când ni s-a întâmplat ce ni s-a

întâmplat? Să-mi răspunzi la întrebarea asta dacă eşti în stare!”

Să facă oare acele mănăstiri ale Irlandei parte din noul val de misticism, născut din întrebări de acest fel?

Papa Luca fusese stânjenit în mod deosebit de un alt pasaj din această nouă literatură, pasaj citat de comentatorul raportului:

„Tinerii noştri idealişti au trăit prea multă vreme în găurile de şobolani ale conspiraţiei. Până la urmă au ajuns să socotească aceasta drept mediul lor natural de viaţă şi s-au opus cu înverşunare la tot ceea ce încerca să-i facă să-l părăsească. Dar Dumnezeu ne-a arătat calea de ieşire. De ce refuzăm s-o urmăm?”

Ce cale? se întreba Papa. Comentatorul nu spunea nimic despre asta, iar întrebările trimise de pontif în Irlanda nu primiseră nici un răspuns. Papa se ridică şi străbătu holul spre dormitorul său, unde fuseseră pregătite veşmintele. Auzea freamătul preparativelor pentru o nouă zi papală plină de evenimente, agitaţia celorlalţi undeva în afara apartamentului papal. Îi era dor de modestele vremi trecute şi deseori simţea un puternic imbold să părăsească poziţia solitară în care se afla. Pe părintele Dement îl tolera lângă el, fiindcă erau mesaje ce trebuiau trimise, convorbiri ce trebuiau înregistrate.

În acest timp, părintele Dement se delecta cu o a patra felie de pâine prăjită unsă generos cu marmeladă. Cuptoarele de pâine papale ale Philadelphiei produceau o pâine satisfăcător de bună, fu el de părere. Şi n-avea oricum nici un rost să se grăbească să-şi termine micul dejun, fiindcă nu era nevoie să se ţină ca scaiul după Papă şi să-l ajute. Papa îşi făcea singur treburile – aşa voia el. Confesorul lui se plângea de faptul că noul Papă se cam grăbea cu îndeplinirea ritualurilor sfinte.

De ce se legase Papa de numele dat de irlandezi manuscriselor lor rare? După atâtea luni de zile lângă Papa Luca, părintele Dement încă se trezea surprins de ciudăţeniile modului de gândire al superiorului lui. Poate că avea o legătură cu ceremoniile planificate pentru acea

dimineaţă în Philadelphia.

— Trebuie să ne găsim fericirea în Dumnezeu!

Acestea fuseseră cuvintele Papei. Literatura Disperării arunca o lumină întunecată asupra întregii vieţi. Dar de ce fusese nevoie să includă treaba asta în activităţile acelei zile?

În ciuda tuturor eforturilor de a-l opri, Papa se mişca cu o hotărâre statornică spre scopul său – Pelerinajul Philadelphiei. Unii dintre noii cardinali şi în special cardinalul Shaw, ridicaseră obiecţii, alăturându-se în mod periculos Preşedintelui Velcourt şi celorlalţi lideri, care atrăgeau toţi atenţia asupra problemelor specifice acestei lumi lovite de molimă. Nu numai mişcările unor mase de oameni, mulţi dintre ei mai mult ca probabil infectaţi, dădeau bătăi de cap guvernului, dar, în plus, chiar şi populaţiile izolate aveau tendinţa să reacţioneze cu extremă violenţă împotriva străinilor şi a tuturor celor care încercau să treacă prin barierele unor regiuni considerate drept sanctuare.

Cu toate acestea, Papa Luca rămânea neclintit şi încăpăţânat. Părintele Dement dădu din cap şi se corectă singur în gând. Nu, era ca şi cum însuşi Dumnezeu i-ar fi vorbit, iar Papa se mişca sub înalta Lui protecţie. Aceasta era, desigur, o problemă internă a papalităţii. Părintele Dement ştia că vechea credinţă nu putea fi negată. De altfel, o împărtăşea chiar şi el. Un popă, odată uns, se mişca într-un cadru special, sub directa oblăduire a lui Dumnezeu. Era o legătură liniară a unei succesiuni sfinte – Crist către Petru şi Petru către … Papa Luca. O legătură care purta în ea promisiunea puterii şi dragostei divine. Chiar aceste încăperi de aici din Philadelphia, odăi ce fuseseră odată ale Clădirilor Oficiale ale Bisericii Regionale, erau acum invadate de acea putere divină, pe care o adusese cu ea prezenţa Papei în ele.

Părintele Dement devoră ultima fărâmiţă de ou cu o ultimă bucăţică de pâine prăjită, dădu pe gât ceaiul din ceaşcă şi se ridică de la masă oftând. Un băiat de serviciu, care îşi făcea ucenicia, în ochi cu privirea umilă a celui

devotat, ieşi din umbra unei uşi, unde stătuse tot acel timp, aşteptând respectuos şi alunecă spre centrul încăperii pentru a lua vasele murdare de pe masă. Părintele Dement îi aruncă o privire încruntată. Tânărul era eficient, dar nu era ca în vremurile apuse, nu mai era deloc ca-n vremurile apuse.

Papa refuzase însă să aibă menajere femei în Apartamentele Sfinte. Dacă n-ar fi fost chiar Papa cel care stabilise acest lucru, părintele Dement ar fi categorisit comportamentul drept patologic. Părintele Dement se cutremură când se gândi la tot necazul care avea să vină.

Papa trebuia să spună în public ceea ce spusese deja în cerc restrâns. Era doar o problemă de timp. Poate la sfârşitul primului Pelerinaj… dacă acestui pelerinaj îi va fi permisă desfăşurarea.

— Dumnezeu şi-a aruncat judecata asupra femeilor dintr-un motiv divin. Păcatul femeilor a fost scos clar în evidenţă pentru ca noi să-l vedem. Şi Domnul ne-a spus cu claritate să îndepărtăm acest păcat.

Părintele Dement îşi îndreptă umerii. Martiriul Roşu, cum îl numeau irlandezii – iată ce a constituit întotdeauna cea din urmă cerere a Bisericii către credincioşii ei. Şi cu toate acestea, părintele Dement avea impresia că Papa Luca tocmai la asta chema oamenii. Era profund ostil oricărei uniri sexuale, de asta Dement era sigur. Era un antifeminist fervent. Părintele Dement avea curaj să afirme asta deschis. Papa prea îşi pleca urechea la ceea ce-i spunea părintele Malcolm Andrews, un preot protestant, care se alăturase Bisericii şi ajunsese până în Consiliul ei Suprem.

Dement se duse la fereastra de unde până atunci Papa privise afară la panorama oraşului. Simţea cum începe să se contureze o structură, un nou model de viaţă – Literatura Disperării… Irlandezii care încercau să-şi reclădească vechile căi… Părintele Andrews şi mişcarea antifeministă, care căpăta tot mai mare amploare în jurul Papei…

Chiar ieri, părintele Andrews spusese:

— Poeţii au spus cândva că oamenii trăiesc, iubesc şi

apoi coboară în groapă, fiind siguri de posteritatea lor. Nouă ni s-a luat această siguranţă.

O singură lovitură mortală am primit şi-am şi naufragiat, iar descendenţii noştri au dispărut înainte măcar de a exista. Omenirea trăieşte în imediata apropiere a propriului mormânt. Nimeni nu poate nega semnificaţia acestui mesaj!

Iar Papa Luca a dat din cap a aprobare.

Părintele Dement auzea cum se adună afară obişnuiţii casei: consilierii, cardinalii, secretarii. Ziua se pregătea de deschiderea ei oficială. În cursul zilei, Papa avea să intre în capela lui privată şi avea să se roage pentru sprijinul divin. Numai o mână de oameni din jurul Papei, părintele Dement fiind şi el printre ei, cunoşteau natura crizei din cauza căreia Papa avea nevoie de sprijinul divin. Cearta dintre Papa Luca şi Preşedintele Velcourt dura deja de un timp, dar telefonul primit cu o seară doar înainte de Sanctitatea Sa din partea lui Huls Anders Bergen, Secretarul General al Naţiunilor Unite, dăduse o nouă intensitate problemei în cauză. Părintele Dement, ca de obicei, ascultase convorbirea la telefonul celălalt, luând note pentru ca Papa să poată revedea mai târziu în detaliu ceea ce se discutase.

— Cred că Sanctitatea Voastră nu înţelege ceea ce Preşedintele este pregătit să facă, dacă îl veţi înfrunta, spuse Bergen.

Papa Luca răspunse pe un ton dulce:

— Nimeni nu-l înfruntă pe Dumnezeu!

— Sanctitatea Voastră, Preşedintele Velcourt nu vede problema în aceeaşi lumină. Preşedintele, sprijinit de alţi lideri mondiali, face o distincţie între papalitatea politică şi cea religioasă.

— Domnule dragă, nu există o astfel de distincţie!

— Mi-e teamă, Sanctitate, că în acest nou climat politic poate exista – şi chiar există – o astfel de distincţie. Din nefericire, punctul de vedere al Preşedintelui este foarte popular. Are spatele politic necesar asigurat pentru a lua măsuri violente, dacă va crede de cuviinţă.

— Ce măsuri violente?

— Ezit să…

— Nu ezita, domnule! A făcut vreo aluzie la ceea ce ar putea să întreprindă?

— Nu în mod expres, Sanctitatea Voastră.

— Dar dumneata suspectezi ceva, nu?

— Mi-e teamă că da.

— Atunci, dă-i drumul, spune, domnule, ce ai de spus!

În timp ce scria, părintele Dement se gândi că până atunci nu mai auzise niciodată o asemenea fermitate şi decizie în vocea Papei. Niciodată nu fusese mai mândru de Papă ca în acel moment.

— Sanctitatea Voastră, spuse Bergen, este foarte posibil ca Preşedintele să ordone să fie folosită o rachetă pentru a lovi chiar locuinţa dumneavoastră.

Părintele Dement căscase gura de uimire. Mâna îi alunecă pe stilou, mâzgălind hârtia. Îşi reveni însă repede şi se asigură că nu-i scapă nici un cuvânt din convorbire. Totul va trebui bine revăzut după aceea.

— Aşa a spus el? întrebă Papa.

— Nu cu cuvintele astea, dar…

— Dar dumneata n-ai nici o îndoială că ar putea reacţiona în modul acesta…

— Este, în mod sigur, una din opţiuni, Sanctitate.

— De ce?

— Se ridică tot mai multe obiecţiuni împotriva Pelerinajului Sanctităţii Voastre. Oamenilor le este frică. Preşedintele va reacţiona politic, dacă îi forţaţi mâna.

— O rachetă este o reacţie politică?

Părintele Dement consideră că această ripostă a Papei dovedea o oarecare dezinformare, dar poate era doar vorba de Sfânta Naivitate.

— Preşedintele Velcourt a fost asaltat de petiţii cu cererea de a vă opri, Sanctitate, spuse Bergen. S-a sugerat chiar posibilitatea folosirii Comandei Militare a Philadelphiei în a vă lua prizonier.

— Garda mea nu va permite un astfel de lucru, domnule.

— Sanctitatea Voastră, haideţi să fim rezonabili. Garda

dumneavoastră n-ar rezista nici cinci minute.

— Biserica n-a fost niciodată mai puternică ca azi! Oamenii vor protesta.

— Starea de spirit a Philadelphiei nu este împărtăşită peste tot în lume. Acesta este motivul pentru care soluţia cu racheta mi se pare mie aşa de posibilă. Ea ar aduce cu sine o finalitate împotriva căreia orice argument devine inutil.

— Preşedintele v-a rugat să mă sunaţi, domnule?

— M-a rugat doar să încerc să vă fac să înţelegeţi situaţia.

— Eşti foarte preocupat de treaba asta, văd.

— Mărturisesc că sunt. Deşi nu vă împărtăşesc religia, sunteţi o fiinţă umană şi pentru mine orice fiinţă umană este preţioasă.

Părintelui Dement i se păru că desluşeşte accentul sentimentului adevărat în vocea Secretarului General. Se părea că şi Papa auzise acelaşi lucru, fiindcă răspunsul lui fusese încărcat de emoţie:

— Mă voi ruga pentru dumneata, domnule Bergen.

— Vă mulţumesc, Sanctitate; şi ce să-i spun Preşedintelui Velcourt şi celorlalţi îngrijoraţi de problemă?

— Poţi să le spui că mă voi ruga pentru sprijinul divin.

Dumnezeu al îndurării! Dumnezeu al păcii! Fă Tu să înceteze această mare neînţelegere!

Dr. William Drennan „Priveghi la căpătâiul lui William Orr”

Afară, în jurul Casei Albe, era seara în amurg, acel straniu amurg washingtonian, care se prelungeşte lung pentru ca, până la urmă, să se amestece şi să se topească în sclipirea luminilor de noapte ale Capitoliului.

Preşedintele Velcourt privea afară amurgul şi luminile ce tocmai se aprindeau şi îi trecu prin minte că niciodată în viaţa lui de până atunci nu se simţise mai obosit. Chiar se întreba de unde va strânge atâta energie pentru a se ridica din fotoliu să se întindă pe patul de campanie, instalat chiar aici în Biroul Oval, la cererea lui. Ştia că imediat ce-şi va pune capul pe pernă, mintea îi va fi invadată de gânduri. Somnul nu va veni – nu va rămâne decât oboseala, epuizarea şi copleşitoarea necesitate de acţiune.

Ce zi grea fusese şi asta!

Începuse cu Turkwood, care năvălise în biroul lui, cu o expresie goală în ochi, pentru a-i pune pe birou raportul de dimineaţă. Câteodată Velcourt se întreba dacă fusese cuminte să-l moştenească pe Turkwood de la Prescott. Sigur, existau momente când aveai nevoie de cineva care să facă treaba murdară, dar Turkwood părea mult prea pătat, poate chiar nedemn de încredere.

Pe când Turkwood se pregătea să iasă, Velcourt îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Tocmai a trebuit să concediez pe cineva de la comunicaţii. Şi din nou omul dădu să iasă din încăpere.

— Ia stai! De ce l-ai concediat?

— Cu tot respectul, asta nu e treaba dumneavoastră, domnule.

— Tot ce se întâmplă aici e şi treaba mea, Turkwood. De ce-ai concediat persoana?

— Se folosea de canalele Casei Albe pentru a vorbi cu nişte prieteni aflaţi în Rezervaţia Mendocino.

— Şi cum dracu reuşea chestia asta?

— A reuşit să spargă codul satelitului şi… se folosea de el pentru a-şi chema prietenii.

— Dar credeam că un astfel de lucru este imposibil.

— Se pare că nu e imposibil. Tocmai îl interogăm acum pentru a afla exact cum a reuşit. El spune că, uite aşa, a reuşit şi gata!

— Cum îl cheamă, Charlie?

Velcourt simţea cum îi creşte pulsul. O minte independentă şi plină de imaginaţie, chiar aici în Casa Albă!

— Pe cine? Ah, îl cheamă, eh… David Archer.

— Adu-l la mine, Charlie! Îl vreau aici la mine în birou acum un minut, auzi?

Turkwood cunoştea bine acest ton. Alergă afară din birou.

David Archer era un tânăr palid, cu faţa mâncată de acnee şi expresia aceea specifică a omului bântuit de tot felul de spaime ascunse. Pătrunse în biroul Preşedintelui Velcourt cu nişte mişcări care nu puteau fi descrise decât ca furişe. Turkwood, pe figură cu o expresie morocănoasă, era chiar în spatele tânărului.

Velcourt afişă cea mai amabilă expresie a sa, precum şi cel mai cald ton:

— Stai jos, David. Aşa ţi se spune, David, nu?

— Mi se spune… D.A., domnule. Se aşeză cu faţa la Velcourt.

— Deci, D.A., va să zică! Velcourt privi spre Charlie Turkwood. Lasă-ne singuri, Charlie. D.A. nu mi se pare periculos.

Turkwood ieşi, dar în fiecare mişcare a lui se citea îndoiala. Vorbi din prag, înainte să închidă uşa:

— Aveţi o întâlnire la nouă şi un sfert, domnule. Teleconferinţa…

— Vin imediat, Charlie.

Aşteptă ca celălalt să închidă uşa în urma lui.

— Au fost foarte duri cu tine în dimineaţa asta, nu-i aşa, D.A.?

— Păi, n-a fost cuminte din partea mea să fac ce-am făcut, domnule. David Archer părea mai inteligent acum că Turkwood părăsise camera.

— Vrei să-mi spui şi mie cum ai reuşit accesul la codul satelitului, D.A.?

Archer privi în podea şi tăcu.

— Dar înainte să-mi spui, D.A., vreau să ştii că-ţi dau înapoi slujba şi că am de gând chiar să te promovez.

Archer îşi ridică bărbia şi privi la Preşedinte cu o expresie de speranţă incredulă.

Cu o voce calmă, Preşedintele Velcourt întrebă din nou:

— Cum ai făcut-o?

— A fost destul de simplu, domnule. Archer căpăta o expresie din ce în ce mai animată, pe măsură ce se ambala în explicaţii. Am văzut prin transmitale că era vorba de un şir de nouăzeci de numere şi un codificator aleatoriu. Aşa că am programat şi eu o vânătoare aleatorie, cu un feedback de confirmare. Imediat după orele de lucru lăsam programul de vânătoare aleatorie să sondeze satelitul. Cu totul mi-a luat cam o lună.

Velcourt se holbă la tânărul din faţa sa:

— Vrei să-mi spui c-ai reuşit să spargi codul în doar o lună?

— Programul meu se autocorecta, domnule.

— Adică cum vine asta?

— Îşi căuta propriile lui canale interne, pentru a face treaba mai uşoară. Apoi confirma şi secţiona fiecare fragment corect din seria de cod, iar programul îl înscria – câte nouăzeci de numere odată. Sistemul nostru e rapid, domnule. Verificam în jur de un milion de serii diferite pe minut.

Velcourt intuia că tocmai auzise din gura acestui tânăr

un lucru de o importanţă covârşitoare, dar nu putea să pună degetul pe acest lucru.

— Eu am fost asigurat că acest cod este imposibil de spart, D.A.

— Nici un cod nu este imposibil de spart, domnule. Tânărul înghiţi în sec. Şi apoi ştiţi şi dumneavoastră că sunt şi alţii care trimit mesaje personale. Am crezut că nu fac nimic rău. Nu foloseam canalele când erau ocupate de traficul oficial.

— Care alţii, D.A?

— Ei bine, doctorul Ruckerman, de exemplu. Vorbeşte cu un oarecare Beckett la Huddersfield…

— Ah! Asta e ceva oficial. Ruckerman e în colectivul lui Saddler. E unul din consilierii lui ştiinţifici…

— Da, dar nu le înregistrează, domnule.

— Probabil că este foarte ocupat. Cine altcineva foloseşte sistemul pentru discuţii personale?

— Nu vreau să torn oamenii, domnule.

— Îţi înţeleg reticenţa, dar nu crezi că deja l-ai turnat pe Ruckerman? Eh?

— Da, dar el chema Huddersfield-ul.

— Exact. Probabil că şi celelalte convorbiri sunt la fel de nevinovate. Cu toate astea, vreau şi eu să ştiu cine vorbeşte.

— Domnul Turkwood, domnule. Şi doctorul Ruckerman îşi sună familia aflată în Rezervaţia Sonoma. Numai lucruri de acest fel, domnule. Oamenii îşi cheamă familiile şi prietenii.

— Sunt sigur că ai dreptate, dar vreau să-mi faci o listă cu toate numele şi s-o laşi secretarei mele. Semnează cu noul tău titlu: Directorul Comunicaţiilor Casei Albe.

Archer avu bunul simţ să ştie că discuţia se terminase. Pe faţa lui se lăfăia un zâmbet larg. Se ridică.

— Directorul Comunicaţiilor Casei Albe, domnule?

— Exact. Şi ai o slujbă grea, să ştii. Trebuie să te asiguri că atunci când emit un ordin pentru exterior, acesta ajunge la persoana potrivită, este confirmat şi se acţionează conform ordinului meu.

Velcourt îşi amintea cu plăcere de această discuţie, în timp ce privea amurgul de afară. Fusese unul din singurele momente bune într-o zi, care, de altfel, avusese puţine astfel de momente. Chiar acum, când stătea acolo la fereastră, privind afară cu ochii congestionaţi de oboseală, ştia că bombardierele sovietice se năpustesc o dată în plus asupra Istanbulului. Sateliţii observaseră un vehicul care se deplasa către capătul dinspre Stanbul al Podului Galata, pod acum distrus, dar satelitul nu putea stabili dacă mişcarea era cauzată de om sau de factorii naturali. Aşa că iar se pusese totul în mişcare şi misilele nucleare vor sfărâma şi ceea ce mai rămăsese din Cornul de Aur. Iar vor arde, aşa pentru a fi siguri, Beyoglu şi Oskudar.

Oare cât a trecut de când n-am dormit, de când n-am dormit cu adevărat? se întrebă Velcourt. Acum înţelegea foarte bine cum reuşise acest birou să-l omoare pe Prescott atât de repede.

După episodul cu Archer avusese teleconferinţa cu ruşii, francezii şi chinezii, apoi discuţiile cu Ruckerman şi Saddler. Ruckerman îi înmâna convorbirile înregistrate oficial, dar se simţea că este iritat – prea mult conţopism. Prea multă secretoşenie. Lui Velcourt îi plăcuse atitudinea doctorului, dar mintea lui era încă frământată de ceea ce auzise în timpul discuţiei.

Şi Saddler, care stătea cuminte în scaunul lui, dând bătrâneşte din cap şi spunând că în oricare alte circumstanţe ceea ce realizase O'Neill l-ar fi calificat fără îndoială pentru un Nobel!

Sfinte Doamne! Un cercetător în biologie moleculară îşi pierde minţile şi curând întreaga lume ajunge să fie într-o ureche după modelul lui.

Chiar în acest birou, discuţia dintre Saddler şi Ruckerman căpătase accente de ceartă. Saddler l-a întrebat pe Ruckerman:

— De unde şi-a procurat ADN-ul natural pentru inducerea polimerizării?

— E clar, nu? că a găsit el o posibilitate! Preşedintele nu înţelegea. Adică cum o posibilitate?

— Şi cum a făcut apoi ca ADN-ul să devină activ biologic? mai întrebase Saddler.

Velcourt avea o memorie prodigioasă, care putea reproduce cuvânt cu cuvânt o astfel de conversaţie, dar acest fapt nu clarifica cu nimic înţelesul lucrurilor pe care le auzise.

— Adu-ţi aminte că omul a fost şi farmacist, spuse Ruckerman. Farmacist. Velcourt ştia ce înseamnă asta. Se blestemă în gând pentru faptul că nu făcuse studii de ştiinţă mai aprofundate în timpul facultăţii. Pentru el, limba folosită de cei doi era un fel de cod secret – supercaliflagelisticexpialidocis…

— E fantastic! exclamase Saddler. Omul ăsta este capabil să lucreze cu polimerii în cel mai rafinat mod.

— Şi să nu uiţi, l-a apostrofat Ruckerman, că a găsit şi punctele exacte de locaţie, controlând ordinea precisă în care se aranjează monomerii. Şi vorbim de molecule gigant.

— Ia, stai! intervenise Saddler. Trebuie să-l găsim pe omul ăsta şi să-l ţinem în viaţă. Dumnezeule! Când te gândeşti la ce are în capul ăla!

Având în vedere situaţia, Velcourt considerase propria lui intervenţie ca fiind chiar blândă:

— Domnilor, v-ar supăra foarte tare dacă m-aţi introduce şi pe mine în conversaţia dumneavoastră? În mod normal dumneavoastră trebuia să fiţi cei care-l pun în temă pe Preşedinte, adică pe mine.

— Iertaţi-ne, domnule, spuse Saddler. Amândoi suntem mai mult decât uimiţi de modul în care O'Neill a reuşit să mânuiască formaţiunile legăturilor peptidice…

— Ce dracu' e aia o legătură peptidică?

Saddler privi spre Ruckerman, care spuse:

— Este o legătură de bază în helixul ADN-ului, domnule Preşedinte. Se aseamănă mult cu modul de funcţionare al unui fermoar, începând cu valinele amino-acidului la un capăt al lanţului, închizând buclă după buclă, până când molecula de proteină e completă.

— Am înţeles cam o pătrime din ceea ce ai spus acum, spuse Velcourt. Ceea ce înseamnă că de fapt nu înţeleg

nimic!

Amândoi citiseră frustrarea şi furia din vocea Preşedintelui. Ruckerman se încruntă:

— Domnul O'Neill a croit un virus special şi, poate, cine ştie? mai mult decât unul.

— Cu siguranţă mai mult decât unul! intervenise Saddler.

— E foarte posibil, fusese de acord Ruckerman. A creat acest virus pentru a infecta anumite bacterii. Atunci când un virus bacterian infectează bacteriile se formează un lanţ de ADN, care se aseamănă cu ADN-ul viral şi nu cu cel al gazdei. Secvenţa nucleotidelor în noua moleculă de ADN este complementară aceleia din ADN-ul viral.

Saddler, remarcând sclipirea de furie din ochii lui Velcourt, ridicase o mână:

— Domnule, O'Neill a identificat mesajul genetic uman, cel care stabileşte când un foetus este de gen masculin sau feminin. Apoi a construit o boală care se prinde în acest mesaj.

Asta Velcourt înţelegea şi aprobă din cap.

— Huddersfieldul confirmă că nu există nici un purtător asimptomatic al acestei molime, adăugă Ruckerman.

— Ea infectează bărbaţii, dar nu-i omoară, asta vrei să spui?

— Da, domnule.

— Atunci de ce nu spui aşa, fir-ar să fie! Velcourt trase lung aer în piept să se calmeze. Să-i ia dracu' pe nenorociţii ăştia cu limba lor încâlcită! Şi care sunt simptomele la bărbaţi? întrebase el.

— Nu suntem încă siguri, domnule, spuse Saddler. Poate cu nimic mai mult decât o răceală serioasă. Îl apucă apoi un râs nervos.

— Nu cred că există vreun motiv de râs aici, îl apostrofă Velcourt.

— Nu, domnule, sigur, domnule, nu e nici un motiv de râs.

Ruckerman continuase:

— Boala fie maschează, fie schimbă modelul acesta de

diferenţiere sexuală într-un mod letal.

— De unde putea O'Neill bănui că se va întâmpla aşa? întrebase Velcourt.

— Nici noi nu ştim cum şi-a făcut testările. De fapt nu ştim în general prea multe despre asta, dar începem să desluşim un soi de model, spuse Ruckerman.

— Ce model şi cum anume funcţionează el?

— Mă refer la modelul după care a lucrat O'Neill în cercetarea lui, domnule, continuase Ruckerman. Ştim câte ceva despre primul lui laborator…, înainte să se mute la Seattle. Au existat prieteni care l-au vizitat… Ştim că lucra cu un computer.

— Tehnicile sale chimice trebuie să fi fost fără greşeală, spuse Saddler. De exemplu, ar fi trebuit să folosească enzime bacteriene derivate într-un mod pe care nu-l cunoaştem, dar trebuie să încercăm să ne amintim mereu că omul lucra la cercetările lui în materie de ADN cu cinci ani înainte de tragedia din Irlanda.

Velcourt se uitase de la unul la celălalt.

— Ce fel de soartă putredă a putut plasa un astfel de om unic în felul lui în poziţia de a recurge la aşa ceva?

— Oamenii de la Bechtel au făcut o analiză, interveni Saddler. Ei spun că mai devreme sau mai târziu acest lucru trebuia să se întâmple. O'Neill nu era chiar aşa de unic…

Velcourt rămăsese cu gura căscată.

— Vrei să spui că oricine putea face treaba asta?

— Nu chiar oricine, fusese de acord Ruckerman, dar un număr din ce în ce mai mare de oameni. Răspândirea tot mai largă a cunoştinţelor de genetică, împreună cu simplificarea tehnicilor şi uşurinţa cu care se procură echipamentul sofisticat de către oricine are suma necesară de bani… Scutură din umeri. Era inevitabil, când te gândeşti la lumea în care trăim.

— Inevitabil? Ruckerman continuă:

— Luaţi în considerare primul lui laborator şi mai ales computerul. Probabil că a înmagazinat fracţiile chimice pentru a le putea folosi ulterior. În orice laborator bun se face asta. Şi apoi a folosit computerul pentru catalogare şi

analiză. În privinţa asta nu încape îndoială.

— Nu i-a fost greu să-şi procure antibioticele, bineînţeles, interveni şi Saddler. Le-a luat de pe rafturile propriei farmacii, înainte s-o vândă.

— Antibioticele la care această boală e imună, nu? spuse Velcourt. De acest lucru îşi amintea din discuţiile precedente, atunci când Prescott era încă în viaţă.

— Analiza echipamentului despre care se ştie că a fost odată folosit de O'Neill, completase Ruckerman, ne-a confirmat că omul a imaginat un joc delicat de kinetice chimice pentru a ajunge la rezultatele scontate.

— Iar începi? îl fulgerase Velcourt.

— Domnule, a folosit un control strict al temperaturii şi al tehnicilor de fragmentare enzimatică în diferitele etape ale experienţei. Căldura constituia fie energia necesară accelerării, fie, atunci când lipsea, un mijloc de frânare.

— S-a folosit de razele X, de temperatură şi de procesele chimice, conchise Saddler.

— Avem lista revistelor la care era abonat. E clar că era foarte familiarizat cu experimentele lui Kendrew şi Perutz. A scris nişte notiţe pe marginea unei pagini în care făcea referire la tehnicile de disecţie enzimatică ale lui Bergman şi Fruton. Lui Velcourt nici unul din aceste nume nu-i spunea nimic, dar remarcase admiraţia din vocea lui Ruckerman. Aici ar fi putut fi ceva asupra căruia chiar şi un politician ca el se putea concentra.

— Aveţi vreo revistă pe care a folosit-o?

— Numai una. A împrumutat-o unui student şi acesta a uitat să i-o mai dea înapoi.

— O'Neill ăsta pare a fi un soi de om-orchestră, spuse Velcourt. O echipă întreagă de laborator de cercetări într-un singur individ.

— Este foarte talentat şi în multe direcţii, asta fără îndoială, se arătase de acord Saddler. Dar dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi reuşit să spargă codul acela de unul singur.

Ruckerman spuse:

— Profilul lui psihologic sugerează faptul că unele din talentele lui ar fi putut să fie latente şi să se trezească

numai după ce familia i-a fost măcelărită, iar el s-a văzut împins şi condus de toată acea energie a răzbunării.

Saddler completase:

— Milton Dressler insistă acum cum că O'Neill era cel puţin un schizoid latent şi a fost împins în starea asta de geniu al răului de accesul la o nouă personalitate, care dormea în el până la explozia aceea din Irlanda.

Velcourt auzise de Dressler – psihanalistul care se ocupa de profilul lui O'Neill. Preşedintele întrebă:

— Adică vreţi să spuneţi că i-a sărit o doagă şi că nu el, ci ăla fără o doagă, a făcut toată chestia asta?

— Exact, ăla ascuns în butoi, completă Saddler.

Toţi trei începură să râdă cu hohote, dar râsul era nervos.

Saddler şi Preşedintele se priviseră apoi uimiţi.

Velcourt avusese puţin timp pentru a se gândi la această discuţie după ce cei doi îl părăsiseră. Dar ceva, din ceea ce auzise de la ei, îl irita. Ceva despre faptul că O'Neill reuşise să spargă un cod.

Pe măsură ce oboseala zilei ameninţa să-l doboare, încercă să pună degetul pe acel ceva care-i scăpa. Afară era de acum întuneric de-a binelea, iar luminile Capitoliului străluceau pe fundalul unui cer înnorat.

Am să mă gândesc la asta mâine, decise Preşedintele.

Şi să nu strigaţi cumva c-am fost nedrept, voi irlandezilor, voi englezilor şi voi libienilor! Voi sunteţi cei care v-aţi ales conducătorii, sau chiar dacă nu i-aţi ales, i-aţi tolerat. Aşa că şi consecinţele erau previzibile. Acum plătiţi pentru vina de a nu vă fi gândit la vreme. Cel puţin, voi irlandezilor, ar fi trebuit să aveţi mai multă minte. Dar voi ce-aţi făcut? V-aţi comportat toţi ca unul şi v-aţi jucat supravieţuirea mizând pe violenţă. Într-atât s-a stins din mintea voastră lecţia foametei şi a crizei cartofului? Dar acum veţi culege după cum aţi semănat!

— John Roe O'Neill – Scrisoarea nr. 3

Pe John nu-l mai deranja faptul că va fi forţat să plece de pe pământul domnului McCrae fără să fi reuşit să răspândească molima în castel. Era convins că soarta păstra pentru viitorul lui fapte mult mai importante la laboratorul de la Killaloe. Nemesis rămânea la fel de adevărată. Jock îl salvase de la comiterea unei groaznice erori. Astfel, Herity nu ştia ce să mai creadă. Era evident faptul că John nu se rătăcise în întuneric, aşa din întâmplare, acolo lângă cabana cu telefonul şi acest lucru ridica multe semne de întrebare în mintea lui Herity.

Prin intervenţia lui, Jock reuşise să dea la iveală scopul urmărit de Herity. Joseph Herity îl căuta pe O'Neill.

John îşi dădu seama că, de fapt, este foarte amuzat de acest lucru. Atâta vreme cât Herity era prin preajmă, O'Neill – Cel din Interior nu se va mai manifesta. John Roe O'Neill va rămâne scufundat în secretul lui, blocat de o amnezie indusă de frică. Ţipetele din coşmar erau temporar suspendate. John O'Donnell putea merge fără grijă înainte alături de cei trei tovarăşi ai lui de drum. Se simţea eliberat.

Jock Cullen, împreună cu alţi patru soldaţi îi escortaseră departe de castel, la o distanţă de trei sau patru kilometri în vale, înainte să le înapoieze armele. Herity îşi examina cu atenţie mitraliera, apoi îşi trecu breteaua ei de piele pe după gât. John îşi vârî pistolul şi muniţia în buzunarul de la şold şi trase puloverul galben peste.

Se despărţiră la o răscruce de drumuri, acolo unde un indicator arăta direcţia spre Dublin. Jock îşi îndreptă arma spre indicator şi spuse:

— Ei, acum ştiţi drumul. Să nu vă mai întoarceţi. Consecinţele unui eventual act de nesupunere nu trebuiau explicate.

Escorta se întoarse şi o porni în susul drumului, lăsându-i pe John şi pe tovarăşii lui în mijlocul şoselei, flancată pe ambele părţi de un parapet de piatră. De jur împrejur creşteau pini înalţi, iar în faţa lor se deschideau poieni largi şi drumul urca spre o culme de deal.

John privi spre Herity. Omul semăna cu un Hopa-Mitică – păpuşica cu greutăţile îndesate la fund, care atunci când o răsturnai – hopa, de şase ori jos şi de şapte ori sus… – revenea întotdeauna în poziţie iniţială. Herity cădea mereu în picioare. John îşi zâmbi sieşi amuzat de ideea unui Herity, care deşi mort, revenea la poziţia de drepţi. Era ceva amarnic şi tenace în el. Un om periculos. Şi chiar dacă acum era nesigur, confuz, asta nu însemna deloc că-şi va înceta vânătoarea.

— Haideţi, să pornim! spuse Herity. Le făcu cu mâna s-o ia înainte şi dădu să-l lovească pe băiat cu un picior în fund, dar copilul se feri.

În acel moment, John recunoscu izvorul iritării lui Herity împotriva puştiului. Omul vedea în faţa lui carnea tânără a unui băiat, în forma şi alcătuirea pe care o cunoştea, dar fără viaţă, rară trăire, cu excepţia, poate, a acelei furii oarbe. Carnea era neîndemânatică, ca o jucărie mecanică lăsată să se învârtă şi al cărei arc e aproape de capăt.

Fă ceva! Acţionează! părea că-i spune Herity.

Şi tot acesta era motivul pentru care iritarea, enervarea lui Herity se potolise atunci când băiatul îl atacase în

spălătorie. Fiindcă atunci copilul făcuse un gest, acţionase.

Nu trecu mult, cam un kilometru de mers şi ajunseră la o răscruce în formă de „V”. Nu exista nici urmă de indicator. Herity o luă pe latura din dreapta, iar părintele Michael şi băiatul tăcut se opriră în loc.

— Ia stai un moment, Joseph. Asta e drumul mai lung. Sunt kilometri buni de făcut în plus pe acolo.

Herity nici nu se obosi să se oprească:

— Am primit ordin să ocolesc prin Dublin.

Părintele Michael se grăbi să-l ajungă din urmă, dar copilul rămase lângă John.

— Dar de ce? întrebă preotul. Cine a spus să procedăm aşa?

— Jock. Ordin de la Dublin.

Părintele Michael privi înapoi la John, apoi iar la Herity:

— Dar…

— Ia mai ţine-ţi gura, preot nebun ce eşti!

În vocea lui Herity se citea frustrarea. Grăbi pasul, forţându-l pe părintele Michael să alerge aproape. Paşii le sunau stins pe pavajul drumului, flancat în ambele părţi de copaci cu coroana bogată şi de pereţi de stâncă. John sesiză o nouă tensiune în atitudinea lui Herity – priviri rapide la dreapta şi la stânga, mitraliera pregătită în poziţie de tragere…

Părintele Michael îşi săltă rucsacul în spate şi încetini un pic pasul. Herity o lăsă şi el mai moale, uitându-se atent de jur împrejurul lui.

John privi în sus la coroanele copacilor: era o lumină ciudată pe cerul dimineţii, ca şi cum totul trecea printr-un filtru gri. Depărtările erau confuze, şterse, totul scufundat într-o ceaţă umedă, care mirosea a mare şi venea dinspre est. Cerul de deasupra capetelor lor îşi etala nuanţa de argintiu închis, în care lumina făcea ape de culoarea oţelului.

John îşi simţea stomacul greu de cât mâncase la micul dejun: carne de vacă proaspătă cu urzici şi cartofi. Soldaţii care păzeau castelul îşi stabiliseră popota într-o mică casă de piatră, care odată făcuse parte dintr-o fermă

cumsecade, construită în peretele de stâncă, sub culmea dealului, chiar lângă parcul castelului. Pereţii interiori fuseseră dărâmaţi pentru a face astfel loc unei mese lungi şi băncilor de lemn nefinisat. Mâncarea, gătită pe un foc de turbă, fusese servită imediat după ivirea zorilor, iar la masă nu se aşezaseră decât ei patru şi cei din escortă.

Herity pătrunse în încăpere ultimul cu Jock lângă el. Cullen cel tânăr părea stânjenit şi evita orice conversaţie. Dar Herity era plin de vervă şi punea întrebare după întrebare.

John mâncă în linişte, ascultând. Erau multe lucruri de învăţat aici. Liam fusese chemat la datoriile lui de comandant. Ceilalţi soldaţi erau deja în posturile lor pentru o nouă zi, în care datoria lor era să apere castelul lui McCrae.

Soldaţii aflaţi acum la masă, simţind că ceva se schimbase în atitudinea lui, păstrau o tăcere concentrată. Încet, încet, în încăpere tensiunea creştea.

Părintele Michael sparse tăcerea:

— Dumnezeu ne încearcă greu pe toţi!

Cuvintele sunau fals, forţat şi lăsară în urma lor o linişte şi mai adâncă.

— Sigur, aşa e, părinte! Dar despre care încercare vorbeşti? Despre molima noastră sau despre greutăţile prin care trece papalitatea? Herity vorbise cu o aroganţă nedisimulată.

— Ce rost are să arunci vina asupra altora? întrebă părintele Michael.

— Ia uite cine s-a găsit să pună o astfel de întrebare! râse Herity.

— Cu toţii avem multe să ne reproşăm, continuă preotul. Britanicii au sădit o sământă blestemată între noi, dar vă întreb, unde a crescut această sământă, în ce pământ a rodit? Nu noi am fost cei care i-am crescut fructul şi apoi l-am cules de pe ram?

— Aha! Mărul Evei, nu-i aşa? spuse Herity.

— Numai că noi nu-i spunem Eva, la noi se numeşte Provoşii din IRA, spuse Jock. Un măr frumos şi roşu cu o

bombă înăuntru.

Fălcile lui Herity se strânseră. Faţa îi fu invadată de un val de sânge. Puse ambele palme pe masă. Violenţa plutea în aer ca praful.

— Ce s-a făcut, s-a făcut! spuse părintele Michael. Acum jucăm cu toţii după muzica aceluiaşi cimpoi.

— Păi, hai să plătim cimpoierului şi să-i tragem un dans, spuse Jock. Ce-ai zice să facem un dans împreună, Joseph?

— Destul! tună părintele Michael. Îl voi blestema pe primul dintre voi care se va purta violent!

Jock înghiţi de câteva ori, furios, apoi vorbi pe ton scăzut:

— Poate că ai dreptate, părinte. Poate că ar fi bine să se termine odată şi lumea s-o ia de la capăt, fără astfel de nenorociri, fără violenţă… Herity îl fulgeră din priviri pe preot:

— Nu mi-e frică de blestemele tale, Michael Flannery, dar am să recunosc că tânărul Jock a vorbit drept. El vede exact cum stau lucrurile.

Părintele Michael oftă:

— Joseph, tu ai fost odată un om cu frica lui Dumnezeu. N-ai să-ţi mai întorci niciodată faţa la biserică?

Herity privi în farfuria lui, în care mâncarea se răcise, în mod ciudat potolit de cuvintele lui Jock:

— Mi-am pierdut credinţa şi asta mă face să sufăr, zău aşa, mă chinuie…

— Atunci, de ce…

— Tacă-ţi fleanca, popo! Nu mai am nici o brumă de respect pentru voi preoţii, mai ales după Maynooth. Mai bine vă văd clopotele topite şi transformate în halbe decât să-mi mai calce vreodată piciorul în vreuna din bisericile voastre! Îi aruncă preotului un rânjet sinistru. Şi dacă îndrăzneşti să-mi vorbeşti de blasfemie, te arunc în prima fântână pe care o întâlnim în cale, să ştii!

Jock îi conduse drept peste câmp, departe de castel, iar roua dimineţii le udă pantalonii până la piele. Vedeau şoseaua pavată drept în faţa lor şi un drum de ţară care ducea la ea. Mai zăriră o dată castelul înainte să

depăşească capătul colinei – un zid gri, năpădit de verdeaţă şi înconjurat de copaci. Departe auziră glasurile fetelor, ţipând în joaca lor.

Jock privi peste umăr în direcţia de unde veneau vocile, oprindu-se lângă o barieră joasă, în timp ce ceilalţi o săriră şi intrară pe drumul de ţară. Când John trecu pe lângă el, Jock spuse:

— Mai ales fetele învăţau înainte dansurile populare irlandeze. Acum cele de acolo dansează, aşa cum fac în fiecare dimineaţă. Arătă cu bărbia spre castel. Dacă pierdem şi fetele astea – am pierdut tot – toate dansurile noastre frumoase. Cred c-aş fi în stare să-i iert lui McCrae orice, măcar acest lucru să nu-l pierdem – dansurile…

După ce se despărţiseră de Jock, gândurile lui John se întorceau mereu la acele cuvinte – la tristeţea lor cu o undă de speranţă în ele.

Herity continua să meargă repede, hotărât, înaintea celorlalţi, cu mitraliera pregătită de tragere. Părintele Michael îşi târa paşii după el. John şi băiatul urmau ceva mai în spate.

Drumul o cotea brusc şi adânc spre stânga, iar copacii rămaseră în urmă. După curbă, chiar în faţă, iarba creştea înaltă printre bolovanii mari de granit de un gri deschis. Herity se opri şi făcu celorlalţi semn să se oprească şi ei, în spatele lui. John privi în faţă, peste silueta lui Herity şi se întrebă ce-l făcuse pe acesta să se oprească din drum. Nu se vedeau decât două oi care păşteau pe o bucată de pământ plină cu iarbă, printre stânci. Alarmate, oile ridicaseră capul să-i privească.

— Nu-s decât nişte oi, spuse părintele Michael.

Herity îşi agită mâna, cerând linişte. Studie împrejurimile, dealurile molcome de peste pajişte, valea joasă ce se zărea în spatele lor. Un loc închis prin mijlocul căruia curgea un râu anemic.

— E de mirare cum de n-ai mierlit-o până acum, Michael Flannery, spuse Herity. Orice nelinişteşte oile alea, ar trebui să ne nelinişească şi pe noi.

— Şi ce le-ar putea nelinişti? întrebă preotul.

— Mă întreb unde s-o fi dus Liam în dimineaţa asta? spuse Herity. Hai să ne întoarcem puţin pe drumul pe care am venit, dar încet şi în linişte – mormânt!

Herity făcu câţiva paşi îndărăt, încă atent la drum şi la oi. John se apropie de el, apoi se întoarse şi porni înapoi, aruncând din când în când o privire în spate. Părintele Michael şi băiatul o porniră şi ei îndărăt, fără să se uite la Herity.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John. Îşi pipăi pistolul la şold, dar se răzgândi şi scoase mâna goală din buzunar.

— Ce să fie? Oameni care vânează oile pentru carne. Un lucru obişnuit în vremurile de azi, spuse Herity. Ceva le-a speriat pe animalele alea, înainte să ajungem noi acolo.

— Poate că sunt nişte soldaţi de-ai lui Liam care mişună prin jur.

— Mişună ca să ce? întrebă Herity. Părintele Michael se opri şi se întoarse:

— S-a petrecut ceva între tine şi Liam Cullen, nu-i aşa? Ce-aţi vorbit?

— Dublinul i-a ordonat să ne lase în pace să mergem pe drumul nostru, spuse Herity, aruncându-i o privire piezişă lui John. Şi nu-i prea stă în obicei lui Liam să încalce ordinele, mai ales că ştie că va da socoteală superiorilor pentru asta, dar mai ştii…

— Sper că nu vorbeşti serios! protestă preotul.

— Liam şi cu mine am copilărit împreună. L-am cunoscut pe copil şi-l cunosc şi pe bărbat. Cine poate să-l tragă pe Liam la răspundere dacă scormoneşte şi el puţin prin valea asta, ia spune-mi, popo?

Se opriră într-un loc unde bolovani se rostogoliseră din vârful stâncii până în vale. Herity traversă drumul şi privi peste parapet, printre copaci.

— Uite aici o cărare, spuse el. Cred c-ar fi mai bine s-o luăm pe aici. Părintele Michael i se alătură.

— Şi tu numeşti asta o cărare?

— Are un mare avantaj în ceea ce ne priveşte, spuse Herity. Se vede clar că pe aici n-a trecut nimeni în dimineaţa asta.

Părintele Michael dădu din cap:

— Eu unul nu-l cred în stare pe Liam Cullen să tragă…

— Ia mai las-o baltă! Liam e soldat. De ce crezi mătăluţă că valea aia prin care tocmai am trecut e nepopulată? Ori au fugit, ori au fost ucişi de oamenii lui Liam. Şi la fel şi-n valea asta. Îl cunosc pe Liam aşa cum îmi cunosc buzunarul. Dacă nu există cine să poarte vorbele, atunci nu sunt nici poveşti duse de ici colo.

— Dar noi ştiam deja despre…

— Ştiam pe dracu'! Zvonuri, găinaţ de pasăre, fărâmituri, lucruri scăpate de sub uşile Consiliului… Nu ştiam nimic!

Herity ridică un picior pe parapet şi se săltă peste – după el veniră părintele Michael, apoi John şi băiatul. Cărarea era ca o groapă neagră printre tufele de brebenel. Se vedeau urme de copite de oaie, dar nici o urmă de pas de om. Smocuri de lână spânzurau de ramuri, ca rămăşiţele de vată într-un pom de iarnă desfăcut. Poteca cobora abrupt, iar paşii se împiedicau de rădăcinile ieşite din pământ.

Cu Herity în frunte, alunecau şi se împiedicau la vale, agăţându-se cu mâinile de ramuri pentru a-şi încetini coborârea şi frânându-şi paşii în rădăcinile proeminente. Cărarea ieşi la lumină dintre tufe într-o poiană plină de iarbă. Până în vale erau nişte trepte săpate în stâncă de mâna omului. O căsuţă din piatră, căreia nu-i mai rămăsese decât jumătate de acoperiş întreg, zăcea înconjurată de bălării la vreo cincizeci de metri de unde se terminau treptele. În spatele casei se întindeau terase săpate în stâncă, care ocoleau spre dreapta, flancate de aproape de un mal plantat cu copaci. Un drum de căruţă, acum năpădit de buruieni mergea de-a lungul teraselor la poalele dealului, făcând un cot adânc de la stânga la dreapta şi trecând printre două porţi rămase deschise.

John îşi scutură hainele de praf şi de acele de pin prinse pe ele, în timp ce privea în jur. Ceea ce vedea semăna cu un tablou – o natură statică, cu un titlu posibil: „Vise abandonate”.

— Uite ceva ce nu vedeai niciodată înainte la ţară în Irlanda – porţile lăsate deschise, spuse părintele Michael cu o voce joasă.

— Taci acum! şopti Herity. Se îndreptă spre casă, mişcându-se prin iarba înaltă ca un vânător de cerbi.

John îl urmă, auzindu-i pe preot şi pe copil foşnind iarba chiar în spatele lui.

Herity se îndreptă direct spre drumul de ţară şi prima poartă deschisă. Trecură pe lângă cenuşa a ceea ce probabil fusese un staul, lângă care încă se mai distingea un maldăr de bălegar. Iarba creştea bogată din îngrăşământul natural, iar în zona arsă apăruseră deja smocurile de verde ale tufişurilor. Drumeagul urca puţin şi făcea la dreapta de-a lungul peretelui de stâncă al primei terase, care cobora de la o înălţime de două ori cât cea a unui bărbat şi ajungea, la vreo două sute de metri mai încolo, la nu mai mult de un metru. Trecură apoi pe lângă cel de-al doilea perete al terasei şi în faţă li se deschise priveliştea poienei şi a drumului pe care îl abandonaseră, apoi, la vreun kilometru distanţă, departe, în zare, priveliştea unui castel în ruine, ascuns după un alt deal. Herity se opri:

— Ahhh! exclamă el.

John se opri şi el lângă Herity. Băiatul şi preotul nici nu se auzeau în spatele lor. Dar cu toţii priveau castelul. Acesta zăcea năpădit de puzderie de copaci şi tufişuri şi numai contraforturile crenelurilor se mai zăreau complet expuşi. Prin frunzişul care îl invadase încă se mai distingeau pete de culoare pe pereţi. Turnurile şi contraforturile în ruină se profilau pe cerul dimineţii ca într-o ilustrată pe o broşură turistică. John se trezi gândindu-se la faptul că aceste castele, aşa ruinate cum erau, transformaseră orizontul Irlandei în ceva nespus de crud – ca şi cum nişte colţi uriaşi de vampir fuseseră expuşi vederii.

— Vreau binoclul, spuse Herity în şoaptă. Întinse mâna în spate spre părintele Michael, dar îşi păstră atenţia concentrată asupra castelului.

Preotul îl puse ferm în palma întinsă:

— Ce vezi acolo?

Herity nu răspunse. Îndreptă binoclul spre castel, plimbându-l în toate direcţiile, apoi se opri:

— Măi să fie! şopti el. Încetişor, treceţi cu toţii cu spatele la stâncă şi adăpostiţi-vă!

— Dar ce e? insistă preotul.

— Fă ce-ţi spun!

Cu atenţia încă la castel, Herity îi împinse până traversară drumul şi se lipiră de peretele terasei. Lăsă jos binoclul şi zâmbi către părintele Michael:

— E Liam cu o surioară a frumoasei mele, şi-şi mângâie cu afecţiune mitraliera de pe piept. Acum, te întreb şi eu aşa, ce să caute Liam Cullen prin părţile astea cu o astfel de armă în mână? Ah, şarpele ăsta de om!

— Ce ai de gând? întrebă părintele Michael.

— Ei, de vreme ce el nu ne-a văzut, că era prea atent la drumul pe care se aştepta să apărem, mă gândesc să-i cad în spate şi să-l întreb ce caută aici, atât de departe de postul lui de comandă de lângă faina casă a domnului McCrae? Herity îşi drese glasul şi scuipă pe jos. E cam neplăcut. Sunt dezamăgit. Mă aşteptam ca Liam să fie un soldat mai bun.

— Merg şi eu cu tine, spuse părintele Michael.

— Tu stai aici şi aştepţi, spuse Herity. Stai aici liniştit ca mormântul şi aştepţi! E nevoie de cineva viu, care să-l conducă pe domnul O'Donnell până în Dublin, dacă mie mi se întâmplă ceva.

Părintele Michael dădu să riposteze, dar se opri atunci când Herity scoase un cuţit lung din cizma lui dreaptă.

— Să nu mă forţezi să te fac eu să taci, Michael Flannery, fiindcă atunci o să trebuiască să-l tratez şi pe băiat cu aceeaşi cură, de vreme ce rămâne fără protecţie.

Părintele Michael Flannery se holbă la Herity:

— Te cred în stare, să ştii!

— Ahh! În sfârşit ţi-a venit mintea la cap. O să aşteptaţi aici unde nu puteţi fi văzuţi. Privi spre John. Să ai grijă, John, te rog.

Herity se lăsă pe vine, se întoarse şi ocoli partea joasă a

terasei, îndreptându-se de spate doar atunci când peretele de stâncă fu destul de înalt să-l ascundă oricui ar fi privit dinspre castel.

— Îngrozitor om, şopti preotul. Câteodată mi se pare că-i diavolul în persoană. Privi spre John. Chiar crezi c-ar fi… Părintele se întrerupse şi dădu din cap. Eu cred c-ar fi fost în stare.

— Da, e capabil de orice, fu de acord John şi se miră când îşi dădu seama că acest gând îi făcea plăcere.

— Capabil, da. Bun cuvânt. Eu tot uit că dumneata eşti cel mai important aici, John O'Donnell. Trebuie să fii dus în siguranţă la Killaloe. E nevoie să ne gândim mereu la acest laborator şi la vieţile care mai pot fi salvate. Dar cu sufletele lor ce se va întâmpla? Asta te întreb. Ce se va întâmpla cu sufletele lor?

Pe John întrebarea îl stânjenea. Vocea preotului, atât de blândă, ascundea în ea violenţă, multă violenţă. Iar ieşea la suprafaţă aroganţa aceea absolută, lucrul acela cimentat de credinţă şi care nu poate fi pus la îndoială. Şi totuşi cât de ezitant răsunau vorbele, ca şi cum erau acum rostite doar din amintirea unui rol aproape uitat.

— Atunci de ce mergem la Dublin? întrebă John.

— Au un radio acolo, şi părintele făcu cu capul în direcţia castelului lui McCrae. Presupun că au primit ordine. Fără îndoială că te vor duce la Killaloe cu maşina.

John îşi pipăi pistolul în buzunar, dar nu-l scoase. Şi dacă Liam venise hotărât să ucidă? Dacă Herity însuşi era ucis? John privi în jurul lui: pajişti deschise, cu doar câteva stânci răzleţe în spatele cărora te puteai, de bine de rău, ascunde.

— Sunt vremuri grele, oftă părintele Michael. E atât de greu să iei o decizie…

John privi spre dreapta, de-a lungul drumului de ţară. Herity nu se mai zărea. *Oare aş putea risca să mă uit pe după peretele terasei spre castel?* Dar Herity luase cu el binoclul.

Băiatul se lăsă să alunece în şezut, cu spatele lipit de stâncă, lângă John.

Părintele Michael vorbi cu o voce aproape şoptită, ca şi

cum până atunci purtase o lungă convorbire interioară cu el însuşi şi se decisese doar în acel moment s-o împartă cu ceilalţi:

— Eu unul îi cred răspunzători pe englezi, zău aşa. Cum se poate da vina pe Nebun! Bietul de el, sărman suflet chinuit care îşi strigă nefericirea. Venise aici în vacanţă, fără intenţia de a face rău unei muşte. Părintele scutură din cap. De ce-au trebuit englezii să vină aici? Ce lucru bun au făcut ei vreodată?

John vorbi absent, cu mintea în altă parte:

— Ei spun că v-au dat legi şi un guvern constituţional. *Unde era Herity? Oare era bine ca ei să aştepte aici, aşa de expuşi? Să fie Liam dispus chiar să ucidă?*

— Legea engleză! spuse părintele Michael. Uite cine s-a găsit să vorbească despre toleranţă! Când au dat englezii vreodată dovadă de toleranţă? Uită-te la ce le fac pakistanezilor ieşiţi în stradă! Au fost întotdeauna nişte fanatici prefăcuţi. Eu zic că ei sunt vinovaţi de toate astea.

John spuse sec, încercând să-şi ascundă amuzamentul:

— La micul dejun erai numai iertare şi înţelegere…

— Ăsta-i un defect al familiei Flannery, spuse preotul. Înainte de a ne trezi complet dimineaţa, pălăvrăgim verzi şi uscate. Privi în josul drumului în direcţia în care plecase Herity. De ce întârzie atât? A avut destul timp până acum.

— Merge încet şi e atent, spuse John, dar îşi simţi propriul stomac strângându-se într-un nod, când se gândi la întrebarea preotului.

— Iară crime, mormăi în barbă părintele Michael. Mă întreb dacă Joseph a luat ceva whisky de la Gannon?

John îl privi doar, fără să-i răspundă. Preotul oftă:

— Nici un popor pe lume n-a avut vreodată un motiv mai bun să se apuce de băutură ca cel irlandez. Din ochi îi apărură lacrimi mari, care i se rostogoliră pe obraz. Fratele meu mai mic, Micul Timmy mi-a spus odată: „Sticla e singura mea salvare”. Timmy al meu folosind aceleaşi cuvinte aproape ca Jimmy Joyce: „O Irlandă trează este o Irlandă moartă”. Ah, micul meu Timmy, ai binecuvântarea mea, orice-ar fi!

Un alt oftat adânc îl scutură din rărunchi. Îşi şterse cu dosul palmei lacrimile de pe obraz şi privi înapoi spre drumul pe care veniseră, cu atenţia concentrată către un colţ de zid ruinat al casei de piatră, singura parte vizibilă din locul unde stăteau.

— Nimeni nu mai clădeşte nimic, şopti el. Nimic. Până la izbucnirea molimei nici nu înţelegeam prea bine de ce construim. O făceam pentru copii. Fără copii nu mai rămâne nimic din noi.

Tăcu un timp, apoi izbucni:

— Oh! Unde este…?

Răpăiala aspră ca un lătrat a unei mitraliere răsună în toată valea, iar zgomotul îl amuţi pe preot. John înlemni. A cui era mitraliera? A lui Herity sau a lui Liam? Băiatul se mişcă şi se uită pe rând la amândoi. John se gândi că acum era momentul ca să rupă tăcerea, dar copilul nu făcu altceva decât să-şi umezească buzele cu limba.

Părintele Michael privi în ochii lui John:

— A fost…?

— Da, a fost.

— Care din ei? şopti preotul.

John păşi peste copilul aşezat, remarcându-i privirea bântuită, care îl urmărea. Marginea uneia din terasele de stâncă era chiar în faţa lui. Printre pietre creştea o viţă sălbatică. Se va mai trage oare? Îşi iţi capul pe după adăpostul de piatră, până ce cu un ochi reuşi să zărească castelul.

— Ce vezi? şopti părintele Michael.

John îşi ridică capul şi mai sus, privind acum cu ambii ochi ruina castelului cocoţat pe deal. Acolo nimic nu mişca cu excepţia perdelei de crengi şi tufişuri agitate de un vânticel uşor. Nici o pasăre… Nimic. Simţea liniştea – aşteptarea aceea nesfârşită ca viaţa să se dezvăluie în fine. Cu toate acestea, îşi dădea singur seama că era o dovadă de nebunie să-şi scoată aşa capul de după stâncă.

Părintele Michael îl trase pe John de pulover:

— Ce se întâmplă?

— Nimic, şopti John.

— Dar s-a auzit o mitralieră.

— Aşa-i. Numai că nu ştim care dintre ei… Ia, stai!

Ceva apăru pe după parapetul estic al ruinei – o mişcare furişă, ascunsă de vegetaţia abundentă. Să-l ia naiba pe Herity care a luat cu el binoclul!

— Ce vezi? întrebă iar părintele Michael. Începu să se mişte pentru a ajunge lângă John, dar acesta îl împinse înapoi.

Ceva flutura de pe zid. John recunoscu imediat jacheta verde a lui Herity, pe care cineva o agita ca pe un semafor şi… da, da, părul blond al lui Herity, care se vedea clar dedesubtul braţelor ce ţineau jacheta ca pe un steag victorios.

— E Herity, spuse John. Ne face semn să venim la el.

John îşi părăsi ascunzătoarea, ridicându-se în picioare şi agită braţele. Jacheta verde mai desenă un arc de cerc în aer, apoi fu coborâtă. Părintele Michael veni lângă John:

— Ce-o fi culoarea aia ciudată pe zidul castelului?

— Hai să mergem să vedem, spuse John.

Părintele Michael se dădu înapoi, parcă refuzând să se mişte:

— E sânge, spuse el.

— Atunci e nevoie de dumneata, spuse John.

Porni înainte pe drumul de ţară, apoi trecu de a doua poartă deschisă, auzind în urmă pe preot şi pe băiat. Aleea făcea un cot pe după un perete spre o altă poartă deschisă şi ducea, în sfârşit, la drumul asfaltat. Cealaltă şosea asfaltată, imediat opusă celei pe care se aflau, ducea la un parapet scund, la poalele castelului. Era acolo, chiar în dreapta şoselei şi o zonă de parcare, unde se vedea epava arsă a unui autobuz suit cu o roată peste parapet. Vehiculul fusese odată vopsit în roşu şi negru şi spânzura acolo într-o poziţie imposibilă. Cum de nu cădea? Dar imediat John văzu cum: botul autobuzului se agăţase de ramurile unui copac de pe marginea zonei de parcare. Vârfurile copacilor înalţi se ridicau deasupra unei a doua suprafeţe terasate, unde plantele creşteau sălbatic.

Părintele Michael ajunse în spatele lui John gâfâind,

târându-l de o mână pe băiat după el.

— Nu-l văd. Unde e Joseph?

— E acolo, sus, spuse John.

Nu mai scoase nici unul din ei nici o vorbă până ajunseră la şosea. Acolo, John se opri şi se uită întâi la stânga, apoi la dreapta. Brusc, îl apucă râsul, dându-şi seama că reacţionase din obicei – ca şi cum ar fi fost în primejdie de a fi călcat de o maşină.

Dramul până sus la castel era pavat cu pietre la fel de negre ca şi cele din care fusese construit parapetul ce-l străjuia. Muşchi şi licheni creşteau din belşug peste tot. Iarba învinsese piatra şi ieşise de prin toate crăpăturile.

Vocea lui Herity strigă la ei de undeva de sus:

— Hai, urcaţi!

John era tot în faţă, deschizând drumul printr-un tunel de piatră, care dădea într-o curte interioară a castelului. Când ieşiră din tunel, văzură castelul aproape şi fără paravanul de copaci şi tufişuri. Cineva pictase ogivele şi pilonii ferestrelor în roşu-portocaliu – o culoare artificială ca cea a unei vopsele de păr ieftine.

— Uite-ţi sângele, părinte! spuse John.

Îşi ridică privirea pe peretele de deasupra ferestrelor. Aceeaşi culoare fusese folosită pentru a mâzgăli un mesaj lăbărţat pe întreaga lăţime a peretelui de piatră. Literele de tipar erau stângace, ca cele ale unui copil:

MĂ CAC PE TRECUT!

Herity ieşi printr-o poartă chiar la baza zidului. Avea acum două mitraliere şi încă un rucsac, de un verde kaki milităresc. Se opri când îi văzu pe John, pe preot şi pe copil privind fix peretele din faţa lor. Întorcându-se, citi şi el mesajul. Un hohot de râs îi scutură tot corpul:

— Iată noua poezie irlandeză!

Se răsuci pe călcâie şi veni cu paşi mari spre John, întinzându-i una din mitraliere.

— Liam a avut prevederea să aducă cu el o mulţime de muniţie de rezervă.

— Deci… Liam a fost? întrebă preotul.

— E o privelişte măreaţă de acolo de sus, spuse Herity

ridicând bărbia spre turnurile castelului. Avea tot drumul deschis în faţa lui, ca la cinema. Dar a cărat cu el prea multă muniţie. N-avea nevoie de atâta. O singură rafală şi am fi fost buni de friptură.

Părintele Michael scutură din cap, ca un animal rănit. Deschise gura, dar nu articulă nici un cuvânt, apoi, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine, izbucni:

— Blestemaţi fie ei!

— Aşa, popo, vezi? Câte un blestem cumsecade din când în când te ajută să-ţi duci zilele. Herity zâmbi conspirativ către John.

— Era… chiar Liam? întrebă părintele cu lacrimi în voce.

— Foloseşti foarte corect trecutul verbului a fi, părinte, spuse Herity. Era! Liam este acum doar un trecut imperfect. Herity chicoti amuzat de propria lui glumă.

— Mort? insistă preotul.

— Doar acum îţi spusei, nu? M-am strecurat prin spate şi l-am găsit scrutând atent drumul, atât de preocupat de mitraliera aia că nici nu m-a auzit decât atunci când era prea târziu.

— Şi unde e cadavrul? întrebă preotul. Vocea îi suna nespus de obosită.

— Păstrează-ţi rugăciunile vane pentru când vom avea ceva mai mult timp disponibil, spuse Herity. Asta dacă n-ai în cap să binecuvântezi căcăstoarea castelului.

Preotul se holbă la Herity:

— Ce?

— I-am făcut vânt înăuntru – un rahat peste restul de rahat, spuse Herity. O să le ia ceva timp să-l găsească, asta dacă pornesc în căutarea lui. Herity îl luă pe preot de un braţ şi-l întoarse, silindu-l să se uite în jos, acolo unde se vedea epava arsă a autobuzului.

— Era plin de oameni când a luat foc, spuse Herity. O mitralieră grea de tip militar a făcut găurelele alea de sub ferestre. Acolo poţi să spui câteva cuvinte când vom trece pe lângă – *Părinte.* Suntem cam grăbiţi acum. Şi va trebui să ne păzim spinările de Jock tot timpul.

Herity eliberă din strânsoare braţul preotului şi trecu pe

lângă el spre treptele care duceau la locul de parcare. Când ajunse cu spatele la ei, remarcară o pată închisă la culoare, care se prelingea pe toată lungimea hainei la spate – genul acela de pată lăsată de căratul unui cadavru din care curge încă sânge.

Atâta timp cât continuă să controleze viaţa şi moartea celorlalţi, aristocraţii vor înţelege perfect şi corect faptul că puterea lor depinde în cea mai mare măsură de propriile familii şi mult mai puţin de popoarele care trebuie ţinute într-o stare de supuşenie. Din acest motiv este căsătoria un lucru atât de important în interiorul structurii clanului aristocratic. Puterea se cunună cu puterea. În această unire, aristocraţii se recunosc imediat unul pe celălalt. Ei acţionează toţi conform unei structuri comportamentale comune. În această structură intră şi economia de clan, în cadrul căreia se face târgul – prin schimbul încă vital al zestrei.

— Jost Hupp – doctor în medicină

Bill Beckett stătea în picioare la fereastra biroului de gală a lui Wycombe-Finch, privind afară la steagul britanic, arborat în faţa Clădirii Administrative a Huddersfieldului. Soldatul de culoare care arbora steagul în fiecare dimineaţă, îmbrăcat elegant în uniforma lui de paradă, se îndepărta acum spre barăcile aflate chiar lângă intrarea principală în parcul institutului. Un stol de codobaturi zbură pe deasupra capului soldatului, iar burţile lor pătate de alb sclipiră în lumina gri a dimineţii.

Beckett se vedea pe sine în geamul ferestrei, o formă ştearsă, o siluetă mult mai subţire decât fusese înainte.

Iar o să plouă, se gândi Beckett. Auzi uşa deschizându-se în spatele lui, apoi vocea aspră a lui Wycombe-Finch şi răspunsul în tonuri moi, în accentul dulce al lui Hupp. Joe ridicase problema timpului de computer. O problemă de altfel vitală.

Beckett încă simţea în gură gustul turtelor de ovăz şi

feliuţelor de şuncă pe care le mâncase la micul dejun. Un lucru trebuia să recunoască cinstit – la Huddersfield se mânca bine. Cu toate astea nu se punea pe el nici un fir de grăsime. Danzas detesta în mod evident mâncarea locală, dar se resemnase. Beckett îi auzi şi pe Danzas şi Lepikov intrând în birou. Întorcându-se, văzu că, într-adevăr, se adunaseră toţi. Directorul se oprise lângă uşă, pe care apoi o închise, întorcându-şi faţa palidă, brăzdată de vene subţiri şi albăstrui, spre Beckett şi dând din cap a salut. Ceilalţi erau preocupaţi să mute scaunele lângă masa îngustă aflată într-un capăt al încăperii, acolo unde se ţineau de obicei conferinţele cu mai puţini participanţi.

Beckett traversă camera încet, gândindu-se la accentele pe care trebuia să le pună în discuţie. Ştia şi că unele lucruri nu vor trebui reexplicate. Acizii nucleici erau moleculele pe care era scris codul genetic. Ei comandau producţia de proteine. Ei deţineau cheia eredităţii. Şi erau şi ei polimeri grei, ca şi proteinele. ADN-ul era, de fapt, o moleculă dublă având unul din lanţuri înfăşurat în jurul celuilalt într-o formă elicoidală, dar acum ştiau că nu era doar o structură formată din două părţi, scrisă într-un cod format din patru litere. Să aibă oare Hupp dreptate? Aveau, într-adevăr, cele două părţi dominante nevoie de prezenţa unei *chei de contact,* asemănătoare unui şarpe ce se târăşte printr-o gaură? Asta s-ar potrivi de minune cu conceptul lui Browder. Ar fi necesare ajustări parţiale la fiecare punct de legătură, care, apoi, în noul mediu creat, s-ar relaxa şi, prin mişcări succesive, s-ar împinge în faţă până la o nouă treaptă şi tot aşa până la momentul completării – al cuprinderii totale – contact!

Dar, pentru a înţelege o asemenea complexitate, era nevoie de facilităţi computeriale foarte sofisticate. Şi dacă Wycombe-Finch nu va fi de acord să le dea timpul de computer necesar, atunci poate Ruckerman va fi în stare să i-l smulgă noului preşedinte american. Altfel, niciodată nu vor putea sparge codul.

Beckett se aşeză lângă Danzas, privind peste masă la Lepikov şi Hupp. Directorul îşi trase un scaun în capul

mesei şi-şi puse coatele pe ea.

— Trebuie să luăm această decizie chiar azi, spuse Lepikov. Buzele lui groase abia se mişcau atunci când vorbea, dar compensau sprâncenele stufoase care se ridicau şi coborau la fiecare cuvânt.

Directorul îşi întoarse capul să privească la maldărul de imprimate duble de calculator, pe care Beckett i le pusese pe birou mai devreme.

— Asta-i doar cam a treia parte din ce a ieşit săptămâna trecută, spuse Hupp. Dar e treimea importantă.

Beckett spuse:

— Wye, trebuie să ne dai acces la mai mult timp de computer. Lipsa lui ne încetineşte munca. Stăm şi aşteptăm la rând după…

— Chiar crezi c-aţi reuşit să reproduceţi structura? întrebă Wycombe-Finch. Îşi scoase pipa din buzunarul hainei lui de tweed, un semn sigur că avea de gând să se lase greu şi să facă din această întâlnire una lungă.

— Stăm cu vârful pantofului în uşa întredeschisă, spuse Beckett. Directorul cunoştea şi el această expresie, dar se întreba dacă e sau nu corectă în situaţia dată. Îşi umplu pipa şi o aprinse, uitându-se la jarul care ardea sub brichetă.

— Chiar eşti sigur că nu există în toată Anglia nici o femeie care să poată fi supusă testelor? întrebă Danzas.

— Nu crezi că-i cam devreme să ne punem această problemă? întrebă directorul. Privi spre Beckett şi simţi cum îi creşte pulsul. Cât de aproape era oare echipa asta de răspuns?

— Mai devreme sau mai târziu tot o să avem nevoie de subiecţi pentru teste, spuse Beckett.

— Nici o femeie la care să putem ajunge în siguranţă, aşa mi s-a spus. Dar sunt sigur că vor fi găsite câteva la momentul oportun. Poate la americani. Mi s-a spus că ei au posturi de carantină în care sunt…

— Nici nu te întrebăm cine sunt, spuse Lepikov.

Danzas îşi mângâie nasul lung cu un deget şi dădu din cap a aprobare.

— Am discutat destul despre treaba asta, spuse Hupp. Statele Unite, Uniunea Sovietică, China… nu îndrăznim să apelăm nicăieri. S-ar şti că avem un posibil răspuns, că am ajuns la un rezultat.

— Cunosc şi eu teoria asta, spuse Wycombe-Finch, vorbind cu tija pipei în gură, într-un nor de fum albastru. Dar cât de aproape suntem noi?

Hupp dădu din umeri.

— Faptul că avem un picior în uşă nu înseamnă că am şi reuşit, spuse Beckett.

Directorul îşi scoase pipa din gură.

— Hai să spunem că fac aşa cum vreţi voi, vă cresc timpul de acces la computer… cu cât, nu are rost să apreciem acum. Luăm în considerare o ipoteză şi atât. Dar, hai să spunem că fac acest lucru. Ce se va întâmpla atunci?

— Dacă ne dai destul timp la computer, ai face bine să te ocupi imediat de găsirea unor subiecţi pentru teste, spuse Beckett.

— Ce ziceţi de femeia din rezervorul ăla de la Killaloe? spuse Hupp. Cea al cărei bărbat m-a sunat la telefon. Nu i-am pus problema atunci când am vorbit cu el, dar mi-a trecut prin minte.

— De ce anume exact vă temeţi din partea marilor puteri? întrebă Wycombe-Finch.

Beckett îi aruncă lui Hupp o privire în care se citea o imensă plictiseală. Trecuseră prin toate astea de nu ştiu câte ori cu directorul. Omul se lăsa greu, îşi cântărea toate posibilităţile. *Luăm în considerare o ipoteză şi atât!* Aceasta era una din trăsăturile cele mai iritante la Wycombe-Finch – refuza pur şi simplu să acţioneze repede şi decis. *Un alt blestemat de birocrat.*

— Dacă permitem să se afle că am rezolvat problema molimei, spuse Hupp, marile puteri ale lumii vor fi puse faţă în faţă cu mai multe alternative foarte atrăgătoare, din punctul de vedere al atitudinii lor egoiste şi limitate. În primul rând, fiecare dintre ele va evalua cât de bine sunt apărate propriile lor populaţii feminine de un eventual atac convenţional. Odată femeile imunizate, ele pot fi

considerate un bun naţional, care trebuie sechestrat în locuri sigure şi ţinut sub o pază severă.

— Având în vedere circumstanţele, acest mod de a acţiona ar fi putut fi considerat acceptabil în perioada de premolimă, spuse Danzas.

— Ne putem aştepta la atacuri de gen comando chiar aici, spuse Beckett. Fiecare va vrea să ne controleze.

— Chiar dacă se află că am fi reuşit ceva, spuse Lepikov, nu vom răspândi vestea prin mass-media. Trebuie să ţinem totul între aceşti pereţi.

— Voi chiar vorbiţi serios în privinţa asta? întrebă Wycombe-Finch, iar în vocea lui se bănuia un uşor ton de împotrivire.

— Uniunea Sovietică va lua în considerare avantajul statistic pentru a elimina orice adversari existenţi sau potenţiali, spuse Lepikov. Dacă poţi vindeca molima şi, mai ales, dacă înţelegi şi celelalte implicaţii ale acestui fapt, posibilitatea de a lovi primul devine o opţiune extrem de atractivă. Bineînţeles, acest institut este primul pe lista locurilor ce trebuie şterse de pe faţa pământului.

Wycombe-Finch privi spre Beckett:

— Şi tu împărtăşeşti aceeaşi opinie?

— Orice putere atomică a lumii devine, în astfel de circumstanţe, extrem de periculoasă pentru noi, spuse Beckett. Totul depinde de ceva ce noi aici oricum nu putem şti – cât de bine şi-au protejat ei populaţiile feminine.

— Orice alt segment de populaţie poate fi sacrificat fără probleme, spuse Lepikov.

Hupp se aplecă în faţă:

— Oricum, au suferit cu toţii asemenea pierderi că, de acum, acţionează asupra structurilor de rezervă. Cei ce stau cu spatele la zid tind să ia decizii imprevizibile şi periculoase.

Wycombe-Finch îşi scărpină bărbia cu braţul lung al pipei.

— Modul de gândire militar, mormăi Lepikov, e peste tot în lume la fel. Aşa cum obişnuia mereu, Danzas îşi drese glasul, privi pe rând la fiecare persoană aflată la masă,

semnalând astfel că tocmai e pe cale de a face o afirmaţie importantă:

— Trebuie să luaţi de asemenea în considerare care ar putea fi liniile de acţiune ale unei naţiuni, precum Argentina sau India, o naţiune al cărei potenţial de decizie distructivă nu prezintă ceea ce Bill ar numi „un dosar istoric suficient de bogat” pentru a putea prevedea cum anume vor reacţiona. O astfel de naţiune poate aprinde starea de conflict între superputeri, sperând ca ea să rămână pe margine şi să culeagă avantajele.

Wycombe-Finch culese un fir de tutun de pe suprafaţa lucioasă exterioară a pipei lui:

— E o teorie interesantă. Cam nebună…

— Nebunia e contagioasă, spuse Hupp, la fel de contagioasă ca însăşi molima. O’Neill a împrăştiat şi o a doua ciumă în lume – propria lui nebunie.

— Este absolut sigur că guvernele se vor gândi să refacă nucleul genetic al lumii din propriul lor stoc de indivizi, spuse Beckett. Şi imediat ce vor şti cum să manipuleze ADN-ul în acelaşi mod în care l-a manipulat O’Neill … Beckett nu-şi isprăvi fraza. Scutură din cap a lehamite.

— Alte molime? întrebă Wycombe-Finch.

— Şi de ce nu? interveni Hupp.

Danzas dădu afirmativ din cap – o mişcare ciudat de mecanică, ca aceea a unei jucării pe ax.

Wycombe-Finch întinse o mână în spatele scaunului lui şi luă de pe o măsuţă o scrumieră mare pe care şi-o aşeză în faţă pe masă. Scutură pipa, lovind-o de marginea scrumierei, apoi o reumplu cu tutun.

— Şi dacă cel din Irlanda e chiar O’Neill? întrebă el.

— Şi irlandezii îl determină să coopereze, continuă Beckett firul gândului lui Wycombe-Finch. Vocea îi era obosită.

— Exact, spuse directorul. Îşi aprinse pipa şi pufăi din ea de câteva ori.

— Ai ascultat discuţia mea cu Doheny, spuse Beckett. Părerea mea este că sunt extrem de puţine şanse să-l

determine pe O'Neill să coopereze… asta dacă omul acela este într-adevăr O'Neill. Adică, Dumnezeule! De când e acolo? De patru luni?

— Dar dacă totuşi este O'Neill şi a aranjat deja declanşarea altor molime? întrebă Wycombe-Finch.

— Omenirea va avea nevoie de facilităţi cum este acest institut mai mult ca oricând înainte, spuse Lepikov. De ce nu vrem noi oare să ne recunoaştem propria valoare, propria noastră mare valoare?

Wycombe-Finch spuse:

— Mie chiar ăsta mi se pare a fi argumentul decisiv împotriva unui atac care să ne aibă pe noi drept victime. De ce mi-e mie teamă e, ca nu cumva, să găsească altcineva înaintea noastră o cură.

— Asta e cu totul altă problemă şi naşte alte răspunsuri, spuse Beckett. El asta şi sperase, ca tocmai directorul să se refere primul la această posibilitate. Şi atunci cum stăm cu timpul de computer?

Wycombe-Finch suflă un nor de fum albăstrui şi-şi privi lung pipa. Nu ajunsese la actuala lui poziţie ierarhică fără să fi înţeles jocurile puterii politice, dar folosirea acelei puteri îl umpluse întotdeauna de nelinişte. Ştia şi el că lucruri ca cele despre care tocmai se discutase s-ar putea întâmpla – chiar se întâmplaseră. Cu toate acestea, propria lui tactică fusese aceea de a nu constitui un pericol pentru cei imediat superiori lui şi, în acelaşi timp, de a acţiona într-un cerc strâns şi controlat de realizări. El credea sincer că acest mod de acţiune constituie esenţa metodei ştiinţifice. Intuiţia, salturile imaginative – pe toate aceste lucruri el le percepea ca pe o ameninţare la adresa mersului ordonat al ştiinţei. Lui Wycombe-Finch nu-i plăcea să contemple o lume dezordonată, iar aceasta, îşi dădea seama şi el, era, din nefericire, exact natura lumii prezentului. O'Neill aruncase un băţ în roata muncii ştiinţifice. Adevăraţii oameni de ştiinţă nu puteau decât să spere că odată şi odată vor reface ordinea muncii lor. Şi ceva trebuia făcut pentru a limita consecinţele nefaste ale descoperirilor ştiinţifice, ceva la care nici unul dintre cei aşezaţi la masă

nu se gândise vreodată până atunci.

Membrii echipei de la Centrul de Izolare Denver – echipa CID cum era cunoscută de toată lumea – se uitau la el cu ochi în care se citea aşteptarea.

— Voi anunţa noi acordări de timp de computer mâine dimineaţă, spuse Wycombe-Finch. Se uită la Beckett. Trebuie să procedăm în mod ordonat, bătrâne. Lasă-mă să studiez problema în seara asta. Făcu un gest cu pipa înspre imprimatele de pe biroul lui. Îndrăznesc să spun că e ceva hrană de dumicat acolo, nu?

Beckett oftă. Nu era ceea ce se aşteptase el să fie, dar era oricum ceva. Directorul le va da şi lor un os de ros – ceva mai mult timp, dar nu cine ştie ce. Se părea însă că mingea era în jumătatea de teren a lui Ruckerman. Dar oare Ruckerman putea face ceea ce voiau ei fără să le forţeze în vreun fel mâna?

Păianjenul e cel ce face jocurile în palat la Chosroes. Bufniţa sună stingerea în castel la Afrasiyab.

— Saadi

Într-o zi, în a treia săptămână după ce părăsiseră pământurile lui McCrae, la căderea nopţii, Herity le spuse să se oprească lângă o căscioară cu o singură încăpere, ascunsă privirii drumeţului de un deluşor. Ajunseră până la ea pe o cărare năpădită de ierburi şi inevitabilele parapete de granit. John începuse să aştepte cu un sentiment de plăcută anticipaţie acele parapete, zidurile şi, mai ales un acoperiş deasupra capului. Noaptea precedentă o petrecuseră fără foc, ghemuiţi într-un hambar părăsit, iar prin găurile din lemn vântul de afară sufla ploaia până la ei.

Înăuntru, în singura odaie a căsuţei, mirosea a mucegai, dar geamurile rămăseseră întregi, iar uşa se închidea bine. Herity se întoarse din inspecţia zonei şi le spuse că nu era nimic proaspăt de mâncare, nici măcar găini care să se vânture prin curte şi care să-l conducă la vreun cuibar cu ouă.

În faţa căminului era o masă de lemn cu un picior rupt şi înlocuit cu o bucată tăiată dintr-un ram verde de copac. Părintele Michael găsi turbă uscată într-o magazie lângă casă, scândurile pe un raft lângă cămin şi curând porni focul.

— N-am văzut nici un semn că am fi urmăriţi, spuse Herity, iar în vocea lui se citea mirarea. Dar nu trebuie să ne culcăm pe o ureche. O să facem din nou de gardă la noapte.

Părintele Michael se duse la rucsacul lui rămas într-un colţ şi scoase dinăuntru un pachet învelit în plastic.

— Uite, bucata aia de porc, spuse el.

Băiatul se aşeză pe jos lângă foc şi întinse mâinile spre căldura lui. Herity îşi puse rucsacul lângă uşă, alături de cel al lui John, privi spre mitraliera sprijinită de sac şi zâmbi. Se uită de jur împrejurul camerei. Casa nu avea pod, doar atât, spaţiul acela închis între patru pereţi.

John merse la una dintre ferestre chiar în faţa uşii şi privi spre vest la cerul care se întuneca. Apusul ascuns în nori umplea aerul cu o lumină slabă şi gălbuie, ce fu şi ea repede înghiţită de umbre. Furcile albastre ale fulgerelor îndepărtate dansau sub nori – linii stângace trase parcă de mâna unui copil. Păreau ireale, până auzi explozia înfundată a tunetului. Numără secundele între fulger şi tunet – zece şi... buuum! Următoarea numărătoare fu mai scurtă. Furtuna se apropia rapid.

Părintele Michael desfăcu pachetul pe masă:

— E plăcut aşa, cu foc.

Herity luă de jos mitraliera şi, lăsându-şi rucsacul acolo unde era, ieşi afară pe uşă.

— Ei, acum unde s-a mai dus? întrebă părintele Michael.

— Nu-i decât o uşă la colibă, spuse John. Nu-i place chestia asta.

— Dar sunt ferestre pe trei părţi, spuse preotul. Ei da, presupun că tot o capcană se cheamă că este. John, tu chiar crezi că l-a omorât cu adevărat pe Liam?

John îl privi doar.

Părintele Michael oftă. Mai cotrobăi prin rucsac şi scoase brânza pe care le-o dăduse Gannon.

— Eu unul nu mi-aş dori să am pe suflet păcatele lui Joseph, murmură el.

John băgă de seamă că de la bucata de porc venea un miros rânced, de stricat. Se împuţise, fără îndoială. Ce, oare preotul nu vedea asta?

— Îi doresc numai bine domnului Gannon şi familiei lui, spuse părintele Michael. O să mă rog pentru ei înainte de culcare.

John se gândi la Gannon. Focul acela de pistol, unul singur. Destul de sugestiv. Gannon fusese un om pregătit

să moară, chiar dornic de asta. Prea sensibil şi prea profund pentru astfel de vremuri. Oare cum îi judecase Gannon pe cei patru străini care îi invadaseră casa pe nepusă masă, pentru ca apoi să plece tot aşa cum veniseră? *Să fi văzut el oare la noi deja formată o personalitate de grup?*

Părintele Michael merse să se aşeze lângă băiatul tăcut, amândoi fixând cu privirea strălucirea portocalie a focului de turbă.

De ce suntem împreună?

John încercă să vadă grupul format din Herity, părintele Michael, băiatul tăcut şi el însuşi cu ochii lui Gannon. De la un grup te aşteptai să aibe o identitate socială. Un filosof, un sociolog ar fi fost tentat să descopere acea identitate.

Fulgerul lovi în apropiere. Tunetul era aproape. Întunericul de afară părea şi mai gros după ce fusese luminat pentru câteva secunde de fulger.

Erau patru oameni complet deosebiţi, legaţi unul de altul din motive diferite, decise John. Lipsa de simetrie a grupului îl sâcâia. Era o lipsă de echilibru periculoasă. Oare Herity-Vânătorul era acela care nu se integra? Dar, chiar acum, cu el afară, nu era mai bine…

Ploaia începu să curgă pe acoperişul colibei. O spărtură în peretele opus focului făcea să pice – pic-pic-pic. Curând se formă o băltoacă, iar stropii împroşcau apa peste rucsacurile de lângă uşă. John îi mută sub una din ferestre, sprijinind bine mitraliera de rucsacul pe care Herity îl luase de la Liam.

Îi veni în minte gândul că fiecare dintre ei era împins înainte de o obsesie personală. *Eu trebuie să fac ceea ce-mi cere O'Neill.* Băiatul făcuse un legământ al tăcerii. Herity era un vânător, iar părintele Michael, da…, preotul îşi căuta religia.

Lucrul care îi ţinea împreună avea în el ceva nenatural, decise John. Să fie chiar supranatural? Simţea că este important să descopere, să înţeleagă ce era acel ceva care îi păstra împreună.

Ploaia se pornise în şiroaie pe acoperiş, dar fulgerele şi tunetele se deplasaseră spre nord-est. John înregistra acest

lucru doar cu o parte a conştientului lui. Reflecţiile lui nu erau fantezii goale, se gândi el. Vechiul mister al acestui pământ, supranaturalul despre care atât vorbeau oamenii simpli, zânele la care nu înceta să se refere Herity, toate acestea dispăruseră. Fuseseră înlocuite de ceva nespus de real, mai mult decât natural.

Eu am făcut asta. Am făcut-o pentru O'Neill.

— Unde s-o fi dus Joseph Herity ăsta? întrebă părintele Michael cu un scâncet în voce.

— S-a adăpostit pe undeva şi aşteaptă să stea ploaia, spuse John.

— Ploaia pare c-a mai stat un pic, spuse preotul. E o iarnă uşoară. Crezi c-ar trebui să-l aşteptăm înainte să ne aşezăm la masă?

— Cum vrei.

Liniştea căzu peste încăpere. Nu se auzea decât focul de turbă şuierând uşor şi ploaia bătând pe acoperiş cu stropi acum mai rari şi mai puţin grei. John remarcă o a doua crăpătură, lângă prima, prin care se scurgea apa. Băiatul strănută tare.

Brusc uşa se deschise ca împinsă de furtună şi Herity dădu buzna înăuntru, închizând apoi uşa după el. Purta un poncho uşor, de pe care curgea apa. Pe jos, în jurul lui, se formase o pată mare, udă. În ochi avea o privire sălbatică. Scutură apa de pe căciula lui verde.

— Nu suntem urmăriţi, spuse el. Îşi trase ponchoul peste cap, lăsând să-i cadă din mână – flop – căciula udă pe jos. Sub poncho mitraliera îi atârna de gât, dar atenţia le fu atrasă de o plasă de sfoară pe care Herity o purta pe umărul stâng. Conţinea trei sticle albe de plastic şi câteva conserve alimentare, din cele existente înainte de izbucnirea molimei, cu etichete colorate şi strălucitoare.

— Unde le-ai mai găsit şi pe astea? întrebă părintele Michael.

Herity rânji cu gura până la urechi:

— Provizii pentru fugari. Am îngropat alimente peste tot în Irlanda.

— Deci ai mai fost pe aici şi înainte, spuse preotul.

— Te cred c-am fost. Îşi agăţă ponchoul într-un cui lângă uşă şi lăsă să cadă cu zgomot plasa de sfoară pe masa ce începu să se bâţâie din cauza piciorului ei improvizat.

— Brânza lui Gannon, spuse el, uitându-se pe masă. O să fie o cină pe cinste, doar că porcul s-a împuţit. Ce, vrei să ne îmbolnăveşti pe toţi, popo?

— Nu-mi place să arunc mâncare.

— Ahhh! N-am uitat încă vremurile foametei, aşa-i? spuse Herity. Ridică pachetul cu carne, aşa învelit în plastic cum era şi-l aruncă în foc. Grăsimea arse repede, răspândind un miros greu de stricat şi de plastic în încăpere. Herity privi la John care stătea lângă fereastră:

— Ştii cum miroase porcul ars, John? La fel cum am mirosi şi noi. John nu răspunse.

Herity luă o bucată de pâine de casă şi o acoperi cu brânză.

Preotul şi băiatul se apropiaseră şi ei de masă şi urmară exemplul lui Herity. Părintele Michael îi întinse o bucată de pâine cu brânză lui John şi spuse:

— Doamne, binecuvântează hrana noastră care ne ajută să ne ţinem zilele.

John mâncă acolo unde era, lângă fereastră, privind afară. Furtuna se mutase peste dealuri şi luase şi ploaia cu ea. Frunzele încă ude picurau stropi sclipitori de apă, vizibili în lumina focului ce strălucea în geamul ferestrei. Brânza avea un iz slab de tutun şi gust acru. John mai degrabă îl simţi, decât îl auzi pe Herity apropiindu-se. Respiraţia lui Joseph mirosea a brânză acră şi a încă ceva. John adulmecă. Whisky! Îl privi drept în ochi pe celălalt în lumina portocalie a focului. Ochii lui Herity erau limpezi, iar în mişcări nu se desluşea nici o ezitare.

— Am remarcat, John, că tu nu-ţi aminteşti, spuse Herity cu vocea egală.

— Nici tu nu-ţi aminteşti!

— Ah! Ţi-ai dat deci seama.

— Ce? Ai ceva de ascuns? întrebă John. Se simţea curajos fiindcă pusese această întrebare, dar era în siguranţă – O’Neill – Cel din Interior nu s-ar arăta niciodată

în prezenţa acestui om.

Un zâmbet strâmb schimonosi gura lui Herity:

— Ia uite! Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu pe tine! Părintele Michael se întoarse cu spatele la foc şi privea fără ţintă, cu faţa ascunsă de umbrele din încăpere. Băiatul tăcut îşi reluase locul de lângă cămin.

— Mă tot întreb, cum ai ajuns să ştii atâtea despre Irlanda?

— De la bunicul meu.

— S-a născut aici?

— Tatăl lui s-a născut aici.

— Unde?

— În Cork.

John fu gata-gata să repete povestea bunicului Jack despre cele şapte sute de puşti. Dar era posibil ca, aceasta să fi ieşit la suprafaţă ca parte a istoriei familiei lui O'Neill. Întreg trupul i se înţepeni brusc când îi veni în minte asta. Era perfect conştient că în comportamentul lui exista un soi de prudenţă nebună. Motivul însă nu-l cunoştea. Şi totuşi exista o legătură între O'Donnell şi O'Neill.

Ştiu şi eu exact lucrurile pe care le ştia şi O'Neill.

Erau rude, asta era. Exista o legătură de rudenie stânjenitoare, ale cărei implicaţii trebuiau evitate.

— Va să zică strămoşii tăi erau pe jumătate irlandezi.

— Erau pe de-a-ntregul irlandezi.

— De ambele părţi? Măi să fie, ce minune!

— De ce-mi pui toate întrebările astea, Joseph?

— Aşa sunt eu curios din fire, John. M-am tot întrebat, zău aşa, unde te-ai jucat tu cu microscoapele şi cu toate minunile alea de instrumente ştiinţifice?

John privi la strălucirea focului care aureola siluetele negre ale preotului şi copilului aşezat şi nemişcat la picioarele lui. Erau ca nişte desene într-un dagherotip vechi.

— Ei, vezi? Nu vrea să răspundă, spuse Herity.

— La Universitatea din Washington, spuse John. Răspunsul era destul de sigur. Regiunea fusese atinsă de Focul Panicii, chiar înainte să plece el spre Franţa.

— Şi fac pariu că erai cineva acolo, nu?
— Nu. Eram doar un mărunt cercetător.
— Cum de-ai scăpat de necazuri?
— Eram plecat în vacanţă.
Herity îl măsură cu o privire lungă, cântăritoare.
— Păi, eşti unul din norocoşi…
— Ca şi tine, spuse John.
— Aveai motive personale să vii aici să ajuţi?
— Motivele mele nu te privesc pe tine!
Herity se întoarse să se uite pe fereastră. Vocea lui căpătase un ton gânditor când vorbi:
— Ai dreptate, domnule John O'Donnell. Apoi îi zâmbi preotului, un zâmbet strâmb, însoţit de o uitătură satanică în ochii luminaţi de focul din cămin. Nu-i aşa că asta e cea de-a Unsprezecea Poruncă, părinte? Să nu scormoneşti?
Părintele Michael rămase tăcut.
— Sper c-ai să ierţi lipsa ţărănească de maniere a unui biet irlandez, spuse Herity.
John îl privi atent. Jock doar că nu spusese pe şleau că Herity făcuse parte din armata Provo.
— Există tot felul de maniere în lumea asta a noastră, spuse John. Aşa cum ar spune părintele Michael, orice poate fi iertat cu excepţia a ceea ce îţi curmă viaţa.
— Un om de spirit, spuse Herity, dar vocea îi era amară. Părintele Michael îşi schimbă poziţia, frecându-şi mâinile în faţă. Se uită întâi la Herity, apoi la John:
— Tu nu ştii povestea lui Joseph Herity al nostru, John, nu-i aşa?
— Ia mai tacă-ţi gura, popo! izbucni Herity.
— Ba n-am să tac, Joseph. Părintele Michael scutură din cap. Joseph al nostru trebuia să fie un om mare în ţara asta. A studiat legile. Acolo, la facultate, s-a spus pentru prima oară că are toate şansele să ajungă în fruntea noastră într-o bună zi.
— Asta s-a întâmplat de mult şi n-a ieşit nimic până la urmă din tot ce s-a spus, interveni Joseph.
— Dar ce te-a făcut să te schimbi, Joseph? întrebă părintele Michael.

— Toate minciunile şi înşelăciunile! Şi tu acolo, cu cei mai răi dintre ei, Michael Flannery! Herity puse o mână amicală pe braţul lui John. Podeaua e rece, dar, cel puţin, e uscată, John. Stau eu de gardă până la miezul nopţii, apoi treci tu în locul meu până în zori. E mai bine să pornim devreme şi s-o luăm drept peste câmp, decât pe drum. Există cărări făcute.

— Oamenii vânaţi învaţă întotdeauna unde sunt cărările ascunse, spuse părintele Michael.

— Mai învaţă şi să evite pe cei care vorbesc prea mult, spuse Herity. Îşi luă mitraliera, îşi trase peste cap ponchoul şi se uită cu scârbă la căciula lui udă de pe jos. Ploaia nu se mai auzea bătând darabana în acoperiş. Puse căciula pe zidul căminului, lângă foc şi se îndreptă de spate, întinzându-se. Sub poncho, mitraliera se vedea clar, atunci când se mişca. Apoi merse la uşă, o deschise şi ieşi.

— Ne-am pus mari speranţe în el odată, spuse părintele Michael. Folosindu-şi rucsacul drept pernă, se întinse cu picioarele către strălucirea portocalie a focului de turbă.

Băiatul se făcuse ghem, ca un arici, cu capul complet ascuns în hanorac. Nu era decât o mogâldeaţă întunecată într-un colţ de cameră, lângă cămin.

John urmă exemplul preotului, dar gândurile îi erau pline de întrebările iscoditoare ale lui Herity. *Am remarcat, John, că tu nu-ţi aminteşti.* Omul era foarte atent. John începu să reanalizeze conversaţiile avute, lucrurile pe care le spuseseră amândoi în timp ce mergeau. De la Herity nu venea nimic întâmplător. John îşi dădu seama, dar cu întârziere, că celălalt era un anchetator antrenat care-şi găsea răspunsurile atât în reacţiile văzute, cât şi în cuvintele auzite. *A studiat legile.* Manierele necioplite, accentul ţărănesc erau o parte a unei măşti bine construite. Herity era un om profund. John adormi tot întrebându-se ce oare dezvăluise fără voie în faţa acestui om iscoditor.

Mult mai târziu, John se trezi, crezând că auzise un sunet ciudat. Întinse mâna după mitraliera aflată pe jos, lângă rucsacul lui, întâlnind răceala metalului. Trase adânc aer în piept, simţind mirosul trupurilor lor în spaţiul acela

îngust în care erau închişi – un miros eteric de transpiraţie umană distilată în drumul lung şi în oboseala care îi prăvălea într-un somn greu ori de câte ori se putea. Se ridică în capul oaselor în întunericul încăperii şi-şi puse arma în poală.

Alături se auzea un sforăit.

Focul se stinsese.

Camera era o cutie neagră, în care totul se concentrase deodată în jurul unui sunet de zgâriat. Un chibrit scăpără scurt şi John se trezi faţă în faţă cu Herity, aflat la nici un metru distanţă de el.

— Văd că eşti treaz, spuse Herity. Chibritul se stinse. Poţi să stai de pază şi înăuntru, John, dacă preferi. Nu e nici un semn de urmărire pe cel puţin doi kilometri de jur împrejur.

John se ridică. Pe geam se vedea noaptea luminată de stele.

— S-a făcut frig, zău aşa! şuşoti Herity.

John îl auzi întinzându-se pe jos şi mişcându-se ca să-şi găsească o poziţie confortabilă. Respiraţia îi deveni profundă, rară şi egală.

Mitraliera atârna rece în mâinile lui John. De ce îl lăsase oare Herity în posesia unei arme atât de periculoase? Ar fi putut ucide cu ea cele trei siluete adormite în câteva secunde doar.

John merse la una din ferestre şi privi afară la noaptea înstelată de iarnă. În faţa lui se întindea o poiană de argint, profilată pe fundalul întunecat al pădurii. Rămase acolo, schimbându-şi din când în când greutatea corpului de pe un picior pe altul şi gândindu-se tot timpul la omul acela ciudat – la Joseph Herity.

Toate minciunile şi înşelăciunile!

Herity fusese un idealist. Dar acum nu mai era un idealist. Întrebarea părintelui Michael ardea în mintea lui John: *„Ce te-a făcut să te schimbi, Joseph?” Să te schimbi… să te schimbi…*

Şi John Roe O’Neill se schimbase. Şi nici nu mai avea rost să mai întrebe cineva ce anume provocase această

schimbare.

Împrejurările.

Cerul începu să se lumineze spre est şi un soare roşu-portocaliu răsări peste copaci. Pentru un moment fusese un Răsărit de Soare Japonez perfect, razele lungi radiind ca nişte săgeţi prin ceaţă. Păsările începură să cânte în cercul de copaci care înconjura poiana. Dimineaţa arunca tot mai multă lumină peste întreg peisajul şi dezvăluia privirii o potecă întunecată, presărată cu iarbă strivită, ce traversa poiana năpădită de bălării.

Herity vorbi de jos de pe podea:

— Nu mai sunt clopotele bisericilor să ne trezească în zori. Părintele Michael tuşi şi se ridică în picioare:

— Vor răsuna iarăşi clopotele, Joseph, ai să vezi!

— Doar ca să sune alarma peste oraşele şi satele noastre. Biserica ta a murit, popo. E la fel de moartă ca toate femeile noastre moarte.

În 1054, Patriarhul Constantinopolelui şi Papa de la Roma s-au excomunicat reciproc. Atunci s-a pus punct la tot ce era sfânt pentru ambele biserici. După aceea au devenit atât una cât şi cealaltă instrumente în mâna lui Satan. Sunt convins de asta.

— Joseph Herity

Peste câmpuri hârtopite şi prin pădurile umede ale dealurilor, pe poteci înguste şi pe drumuri lăturalnice ce se răsuceau şi se încolăceau în jurul înălţimilor, uneori înnoptând în culcuşuri reci, alteori poposind în colibe abandonate, Herity îşi conducea grupul spre Dublin. Le trebuiră optsprezece zile să ajungă în ţinutul Wicklow, la poalele dealurilor cu acelaşi nume şi alte nouă zile în care înconjuraseră regiunea pentru a o traversa din nou, dar venind dinspre nord-est, de acolo de unde nimeni nu se aştepta ca ei să apară. Şi în tot acest lung drum, cu greu dacă întâlniră suflet de om.

Pentru John, călătoria căpătase aspectul unei înfruntări permanente, unui veşnic meci de tatonare între el şi Herity. Până şi cea mai nevinovată conversaţie putea fi periculoasă. Într-o după-amiază trecură pe lângă un indicator aplecat într-o rână, pe care nu era scris decât un singur cuvânt: *Garretstown.*

Era frig şi un vânt umed bătea peste dealuri, iar John îşi dorea foarte tare ceva mai călduros decât puloverul pe care îl purta.

— Sunt atâtea lucruri făcute fără motiv în ţara asta, spuse Herity deodată, uitându-se pieziş la John. Amândoi aveau de acum bărbile crescute, doar scăfârlia lui John cheală şi traversată de vene albăstrii îi deosebea.

— Ce lucruri? întrebă John.

— De pildă Măcelărirea câinilor de vânătoare de la Kildare Hunt. A fost ceva urât, meschin să te răzbuni aşa pe bietele animale pentru nefericirea provocată de nişte oameni iresponsabili.

Părintele Michael vorbi din spatele lor.

— Kildare Hunt era un obicei englezesc.

— Asta aşa este, spuse Herity. Şi poate ăsta a şi fost unul din motive, după cum bine ai spus popo. Provocarea gloatei care nu înţelege cât este de uşor să stârneşti diavolul din aproapele tău.

John aprobă din cap, nereţinându-şi un impuls de a-l împunge pe Herity.

— Aşa cum a fost stârnit şi O'Neill, nu?

Herity nu muşcă din momeală şi-şi continuă drumul în tăcere pentru un timp. Părintele Michael li se alătură în momentul când ajunseră la un drum de ţară îngust şi nepavat. Băiatul tăcut se târa în spatele lor.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru! exclamă părintele Michael. Se uită drept în ochii lui John cu o expresie de uimire pe faţa lui lungă de cal. E peste puterile mele să înţeleg câteodată prostia oamenilor!

— Ca aceea de a vrea să reiei Expoziţia Cabalină de la Dublin? întrebă Herity, cu o voce plină de insinuare. Şi el îl privea pe John.

Cei trei mergeau unul lângă altul, John la mijloc, privit şi din dreapta, şi din stânga de ceilalţi.

— Asta a fost o încercare de a readuce la viaţă ceva bun, spuse părintele Michael, dar atenţia lui era îndreptată tot asupra lui John.

— Ei, pe dracu'! N-a fost decât dorinţa de câştig, nimic altceva, spuse Herity privind de astă dată în faţă. Ca şi cum nimic nu se întâmplase, ca şi cum s-ar mai fi putut relua Expoziţia aşa cum a fost odată, fără să devină de-a dreptul ceva obscen, scandalos. Ia, povesteşte-ne, părinte, că doar ai fost acolo!

Merseră încă vreo cincizeci de paşi în linişte înainte ca părintele Michael să răspundă. Îşi luase ochii de la John şi

privea acum pământul de la picioarele lui.

— Ploua puţin, începu preotul. Noi am ajuns acolo după ce mulţimea aproape se risipise. I-am văzut pe ultimii venind înspre noi. Unii dintre ei aveau în mâini cizme şi... obiecte de îmbrăcăminte. Am remarcat un bărbat cu o haină frumoasă pe unul din braţe şi cu o pereche de pantaloni bufanţi însângeraţi pe celălalt. Omul zâmbea cu gura până la urechi. Vocea părintelui Michael era joasă şi venea de departe, de parcă ar fi povestit despre lucruri văzute în ţări străine, întâmplări nemaiauzite din locuri păgâne şi nicidecum ceva actual, întâmplat de curând într-o Irlandă civilizată.

Cei patru călători tocmai coborau o pantă. La capătul drumului apăruse un mic pod sub care curgea un râuşor ce-şi unduia apele printre trestii.

— Mulţimea, gloata nici nu părea ruşinată de ceea ce făcuse, continuă părintele Michael.

— Ahhh! exclamă Herity. Cum se simte în aer furia care stă să izbucnească la cea mai mică provocare.

— Erau cadavre răspândite peste tot, spuse părintele Michael. Oameni... cai morţi... un măcel! Nu se ştia care-i catolic şi care nu. Gloata luase cruciuliţele de la gâturile morţilor doar pentru valoarea metalului. Nu mai rămăsese nici un inel măcar pe degetele celor ucişi. La unii şi degetele erau tăiate pentru a uşura prada. Am îngenuncheat în noroi şi m-am rugat.

— Dar cine a făcut asta? întrebă John.

— Cine s-o facă? Oamenii, gloata, spuse Herity.

John îl privea fascinat pe părintele Michael. Şi-l imagina pe preot ajuns la locul faptei, uitându-se la cadavrele oficialilor Expoziţiei şi ale publicului. Tocmai cuvintele simple ale preotului făcuseră ca imaginea să fie foarte vie, foarte sugestivă.

— Prădaseră cadavrele de cizme şi ciorapi, spuse preotul. Cizme şi ciorapi! De ce-au făcut asta?

John se simţea ciudat de tulburat de imaginea picioarelor goale în noroiul care acoperea măcelul, ca un ultim gest al unei umanităţi pierdute pe veci. Se simţea

adânc mişcat şi trăirea lui mergea mult mai departe decât sugerau vorbele brutale şi directe cu care preotul, cu vocea egală şi scăzută, povestise faptele. Ceva în plus, pe lângă viaţa în sine, se stinsese în Irlanda prin acele morţi. John chiar simţi lipsa de satisfacţie din partea lui O'Neill – Cel din Interior. Interes da – un interes fascinat, dar nici o bucurie, nici o satisfacţie. Sau, cine ştie, poate că era un pic de satisfacţie – poate că O'Neill – Cel din Interior asta simţea – mulţumire.

John îşi dădea însă bine seama că există o diferenţă profundă şi evidentă între fericire şi mulţumire. Era foarte posibil ca O'Neill – Cel din Interior să fie mulţumit de ceea ce se petrecuse, deşi asta nu-i provoca nici o fericire.

— Tu ce simţi în privinţa asta, John? îl întrebă Herity.

— Nu-mi face nici o plăcere, spuse John.

— O zi neagră! interveni părintele Michael.

— Ia ascultă la el! spuse Herity. Singurii catolici de acolo erau rândaşii şi grăjdarii, cei care munceau cu mâinile. O mână de proprietari de pământ protestanţi au dat socoteală pentru faptele lor, iar popa ăsta s-a găsit să-i plângă.

Părintele Michael vorbi cu mai multă hotărâre:

— Au fost ucişi! Măcelăriţi ca animalele – cu cuţite, cu bastoane şi bâte, cu furci şi cu mâinile goale. Nu s-a tras nici măcar un singur glonte!

Herity privi spre John:

— Îţi faci o idee, o idee cât de vagă, ce-ar însemna să apară printre noi Nebunul de O'Neill?

John simţi cum O'Neill – Cel din Interior stă la pândă.

— Toate crimele astea şi fără vreun motiv, spuse Herity. Deşi, ar exista şi motivul, dar sunt şi eu de acord cu popa că mai bine nu s-ar fi întâmplat. Herity se aplecă prin faţa lui John pentru a se adresa preotului. Dar tu ai fost fascinat de toate crimele alea, nu-i aşa, popo? A fost un bun motiv să te rogi cu genunchii în noroi.

Părintele Michael continuă să meargă cu ochii în pământ. Se cutremură.

John privi la preot, simţind că cele spuse de Herity, deşi aspre, erau adevărate. Ei da, părintele Michael împărtăşea

şi el relaţia dintre dragoste şi ură în moarte, relaţie proprie Bisericii din care făcea parte. De acolo îi venea puterea de preot, dar nici omul din interior nu putea fi negat. Aşa cum nu putea fi negat O'Neill – Cel din Interior. Moartea era eşecul final, slăbiciunea umană care mergea dincolo de iluzie până în uitarea de sine – acea intervenţie absolută ce nu iartă pe nimeni.

Herity vedea şi înţelegea lucruri ascunse altora!

— E educativ, zău aşa! spuse Herity, să asculţi vocea unui om a cărui chip nu îl poţi vedea. Şi din nou se aplecă prin faţa lui John pentru a se uita fix la preot. Te-am ascultat, Michael Flannery. Ai vorbit despre ceea ce ai văzut tu în măcelul ăla, dar n-ai dat nici un semn c-ai vrea să spui, în sfârşit, de ce scuip eu pe Biserica ta.

Părintele Michael nu răspunse.

Herity rânji şi-şi mută privirea la drum. Băiatul tăcut, care se auzea în spatele lor, tocmai arunca o piatră într-un tufiş. Urcaseră panta după ce traversaseră râul peste pod şi acum aveau în faţă un deal lung şi drumul care pătrundea printr-o barieră deasă de brebenel.

— Vezi, popo? spuse Herity. Ceea ce este mai greu este să te simţi abandonat de Dumnezeu. Pe mine El m-a părăsit, nu eu l-am părăsit pe El. Oamenii mi-au furat credinţa!

Ochii părintelui Michael sclipeau de lacrimi nevărsate. Se gândi: *Ei da, Joseph Herity, înţeleg şi eu asta. Cunosc toate amănuntele psihologiei care se predă în seminariu. Ştiu că tu ai să spui că pentru mine Biserica este un substitut pentru sex. Că e dragostea pe care n-am găsit-o niciodată într-o femeie. Ei da, te înţeleg. Tu crezi că noi avem o nouă Biserică, dar că nu există câte o femeie pentru fiecare din noi.*

Fără să ştie de ce, părintele Michael simţi cum îl pătrunde un val de putere, de încredere, un val stârnit de cuvintele lui Herity.

— Îţi mulţumesc, Joseph, spuse el.

— Îmi mulţumeşti? Ce-ţi veni să spui asta? vocea lui Herity era plină de indignare.

— Credeam că sunt singur, spuse preotul, şi acum văd că nu sunt. Şi pentru asta îţi mulţumesc.

— Ai luat-o razna, omule! spuse Herity. Căzu într-o tăcere supărată, dar imediat zâmbi şiret. Eşti cam rătăcit la minte, popo. Nici unul dintre noi nu e împreună cu ceilalţi.

John văzu expresia de amuzament de pe faţa lui Herity şi… aşa-zisa rătăcire a părintelui Michael. Era clar că Herity îşi făcuse un joc preferat şi răutăcios din a-l provoca şi a-l deruta pe preot. Oare tot aşa se distra şi la vederea derutei care stăpânea Irlanda? Nu…, asta ar fi fost contrar *Cauzei* lui Herity. Molima deranjase ceea ce fusese până atunci de neatins. Descoperind acest lucru, John îşi dădu brusc seama – lovit de bruscheţea conştientizării – că are în mână cheia care deschidea uşa omului Herity, cheia care îl putea face neputincios.

Trebuia să-i distrugă credinţa în Cauză!

Şi la fel încerca să facă Herity cu părintele Michael. Dar cum era posibil ca acelaşi lucru să constituie o slăbiciune la Herity şi…, da, da, o forţă la părintele Michael?

— Tu ce politică faci, Joseph? întrebă John.

— Ce politică fac eu? Zâmbi larg. Eu sunt liberal. Întotdeauna am fost un liberal.

— E un marxist fără Dumnezeu, asta este, spuse părintele Michael.

— Ceea ce e oricum mai bine decât un preot fără Dumnezeu, ripostă Herity.

— John, ce ştii tu despre conceptul războiului cu o durată nedeterminată? întrebă preotul.

— Ia închide clanţa, Michael Flannery! spuse Herity cu vocea egală şi plină de venin.

— N-am auzit niciodată de un astfel de concept, spuse John. Simţea la Herity o linişte apăsătoare.

— Ăştia sunt Provoşii, spuse părintele Michael. Răspunse privirii negre a lui Herity cu un zâmbet. *„Împiedicaţi orice colonizare, omorâţi-i pe cei care vor să facă compromisuri, înspăimântaţi-i pe iubitorii de pace, nu lăsaţi în ruptul capului să se ajungă la o soluţie. Daţi oamenilor doar război şi violenţă, moarte şi teroare, până*

ce vor fi atât de sătui că vor accepta orice în loc, chiar şi un Marxism fără Dumnezeu.”

— E bine să-ţi aduci aminte că preotul ăsta nebun i-a jelit pe moşierii protestanţi de la Expoziţia Cabalină din Dublin. Nişte capitalişti lacomi!

— Aşa e, erau lacomi, aici ai dreptate, spuse părintele Michael. Pe conservatori îi mână lăcomia. Dar pe liberali îi mână invidia. Iar în ceea ce-i priveşte pe marxişti… şi ridică un deget acuzator spre Herity…, tot ce vor este să stea în scaunul celor puternici şi să împărătească peste toţi ceilalţi. Nişte aristocraţi intelectualişti!

John descoperi o nouă forţă în vocea părintelui Michael. Omul părea că posedă rădăcini ferme şi că şi le redescoperise. Era posibil să fi fost sfâşiat de îndoieli, dar puterea pe care o câştigase în lupta dusă cu propriile îndoieli devenise şi mai mare şi creştea pe zi ce trecea.

— Acum că ştiu cum, o să mă rog pentru tine, Joseph Herity, spuse părintele Michael.

John privi de la unul la altul, simţind curenţii puternici şi adânci care legau pe cei doi.

Un rânjet maliţios apăru pe buzele lui Herity, dar nu-i atinse ochii. Mângâie mitraliera care-i atârna pe piept:

— Iată sufletul meu, popo. Pentru ea să te rogi.

— Un demon aleargă liber pe pământul Irlandei, Joseph, spuse preotul.

Herity se trezi parcă. O privire sălbatică îi aprinse ochii:

— Un demon, zici.

— Un demon, repetă părintele Michael.

Încă cu privirea aceea trează şi sălbatică în ochi, Herity spuse:

— ”Pronia *să vă aibă în grija ei şi să vă apere de rău somnul!*” Zâmbetul de lup flămând i se întoarse pe buze. Sunt cuvintele lui Robert Herrick[13], popo. Vezi care sunt avantajele unei educaţii clasice?

— Există avantaje şi în teama de Dumnezeu. Vocea

---

[13] Herrick, Robert (1591-1674) – Poet englez, autorul unei colecţii, numită „Hesperides”, de 1200 de poeme pe teme idilice în mijlocul naturii (n.t.).

părintelui Michael era calmă şi sigură.

— De unele lucruri ne e teamă, fiindcă sunt reale, popo, spuse Herity. Dar alte lucruri sunt doar iluzii – aşa cum este preţioasa ta Biserică, şi cuvintele ei frumoase, şi ritualurile ei fastuoase. Un biet simulacru, un substitut al vieţii ca om liber.

— Şi tu eşti un om liber, Joseph Herity? întrebă părintele Michael. Herity păli şi privi lături. Când vorbi avea ochii întorşi spre cealaltă parte a drumului:

— Sunt mai liber decât oricare dintre voi. Îşi întoarse privirea brusc pentru a se uita fix la John. Sunt mai liber decât acest John Garrech O'Donnell, care are ceva teribil ascuns adânc în sufletul lui!

John simţi cum i se usucă gura. Un muşchi al maxilarului începu să-i zvâcnească. *Să-l ia naiba pe omul ăsta!*

— Există iluzii şi iluzii, spuse Herity. Cu toţii ştim bine acest lucru. John îşi păstră privirea fixată în faţă, la drum. Simţea presiunea atenţiei asupra lui. Să fie oare doar o iluzie?

— Un substitut pentru viaţa reală, spuse Herity apăsat. Şi tu găseşti că iluziile tale te liniştesc, John? Aşa cum îl liniştesc iluziile pe preotul ăsta nebun?

John simţi cum O'Neill – Cel din Interior începe să se agite. *Cum am ajuns la ceea ce sunt acum?* se întrebă el. Oare exista vreun mijloc de a afla asta? Simţea că totul se făcuse încet… strat peste strat… ca o creştere în timp, poate ca o nouă piele pe o rană veche. Mereu constantă, mereu prezentă, creşterea nu fusese niciodată inoportună sau apăsătoare. Era eul însuşi în plenitudinea lui intrinsecă, iar amintirile erau şi ele reale.

Părintele Michael se lupta cu propriul lui demon, pe care îl simţise fără îndoială stârnit de vorbele lui Herity, deşi ştia că acestea nu fuseseră adresate lui, ci bietului suflet chinuit ce mergea alături de ei. Oare în americanul ăsta potolit se ascundea chiar Nebunul?

Cum ajunge omul să fie ceea ce este? se întrebă părintele Michael. Îşi amintea o încăpere din subsolul bisericii din satul lui natal, „*Ballinspittle*” – „*scuipătură*”, un

nume de care americanii făceau întotdeauna mare haz, dar era numele locurilor… de biserica cu zugrăveala proaspăt făcută de un meşter local în dar pentru Dumnezeu.

Amintirea îi oferea părintelui Michael posibilitatea să se ancoreze mai bine în trecut.

Albă şi curată – aşa era zugrăveala. Tablouri înrămate la distanţe egale – Sfânta Inimă a lui Iisus… Sfânta Maria, Maica Domnului… un şir lung de papi, un medalion sfinţit, atârnând de lanţul lui prins pe catifea roşie, totul într-o ramă groasă, sub sticlă şi cu o plăcuţă de aramă ce spunea tuturor celor care priveau că medalionul fusese sfinţit de Papa Pius însuşi. Erau şi bănci în încăpere. Părintele Michael îşi amintea cum stătea pe una din ele. Picioarele lui de copil erau prea scurte pentru a ajunge la podea. Ochii îi erau fixaţi pe o placă bătută în cuie pe spatele băncii din faţa lui: „În memoria sfântă a lui Aileen Matthews (1896-1931). Din partea copiilor ei iubiţi.”

Ce departe păreau toate astea acum.

John se simţea chinuit de tăcerea tovarăşilor lui de drum şi chiar de prezenţa lor fizică. Ar fi vrut să fugă, s-o ia la sănătoasa peste câmpuri şi să-şi îngroape faţa în iarba înaltă, să nu se mai scoale niciodată de acolo.

Dar Herity era prea periculos!

Orice aş face, el vede. Omul ăsta vede prin mine.

— Ei bine, poate că n-ar trebui să mă amestec, spuse Herity cu vocea uşoară. Mai ales că asta este o poruncă a vremurilor noastre.

Gâtul lui John era uscat. Cât ar fi vrut o gură de apă… sau chiar ceva mai tare. Oare ce avea Herity în sticlele alea mici de plastic? Deseori respiraţia îi duhnea a whiskey, dar de împărţit nu împărţea cu nimeni băutura. John privi spre dreapta – un deal, silueta tristă a unui pin uscat, pe care se căţărase iedera ca pe un cadavru de lemn. Iedera semăna cu un veşmânt lăbărţat pe un trup descărnat de vrăjitoare.

— Ne oprim aici, spuse Herity. Ascultători, se opriră cu toţii.

Herity privi la stânga, spre o colibă la doar câţiva metri de drumul prăfuit. Era şi o scândură prinsă pe uşa închisă,

pe care scria: Casa Măgarului. Un râu anemic curgea chiar în faţa uşii. Nu era mai lat de o palmă de om şi trecea tăcut peste pietrele negre.

— Casa Măgarului, spuse Herity. Îşi îndreptă mitraliera în poziţie de tragere. Ei, nu credeţi că acesta e un loc tocmai potrivit pentru odihna unora ca noi? Mai ales că nu e ocupată, bineînţeles. Sări peste firicelul de apă şi privi printr-un colţ al singurului geam, aflat lângă uşă:

— Murdar, dar gol, spuse el. Şi nu vi se pare că aceste cuvinte descriu perfect anumite persoane pe care le cunoaştem bine cu toţii?

Pentru numele Celui de sus, mamele nu mai există! Aşa cum spunea şi el: „Adevărata inimă a familiei a dispărut din acele regiuni. Aşa cum au dispărut şi păstrătorii credinţei.” Asistăm la sfârşitul Bisericii Romano-Catolice în Irlanda şi în al naibii de multe alte locuri. Eu unul spun că ar trebui să-i lăsăm să moară de la sine.

— Charles Turkwood

Kate imaginase un joc mintal doar al ei, pentru momentele când simţea că Stephen n-o mai vrea alături, pentru acele anume momente când atenţia lui se scufunda în cărţi şi când nici nu-i mai răspundea la cele mai simple întrebări.

Se juca acum singură dimineaţa, în liniştea izolării lor, cu ochii închişi şi picioarele strânse sub ea pe scaun. Continua să-l simtă pe Stephen acolo, aşezat în faţa ei, dând paginile cărţii într-un ritm iritant.

Nu trecuseră decât câteva minute de când fata i se adresase:

— Mă doare spatele, Stephen. Eşti bun să-mi faci un masaj?

Stephen mormăi ceva ininteligibil.

Kate ura mormăiala asta, care se traducea prin: „Nu mă deranja. Pleacă de pe capul meu!”

Şi asta fiindcă ea nu avea unde să plece decât în lumea ei proprie de vis.

Jocul era fascinant şi plin de imaginaţie.

Ce voi face când voi fi trecut prin momentele astea grele?

Acolo, în imaginaţie era liberă să trăiască fără să se simtă apăsată de îndoieli privitoare la propria ei

supravieţuire. Restul lumii n-avea decât să ajungă o ruină. Din acea ruină avea să apară o mână care va ajuta un supravieţuitor să iasă dintre dărâmături. Şi acel supravieţuitor va fi chiar ea.

Afară se schimba garda şi se lucra la unul din compresoarele exterioare camerei de presurizare. Metalul întâlnea câteodată metalul cu un sunet sec. Voci schimbau între ele fleacuri. Fata le alungase pe toate afară din conştiinţa ei, alunecând din ce în ce mai adânc în străfundurile lumii create de ea însăşi.

Voi purta bijuterii frumoase, se gândi.

Dar asta nu o mai atrăgea acum. De prea multe ori jucase jocul acesta, bijuterii haine scumpe create de case faimoase de modă, o locuinţă frumoasă. Mai devreme sau mai târziu, orice călătorie în lumea ideală a posesiunilor materiale o ducea la o casă a visurilor ei, iar acest lucru devenise supărător. Pur şi simplu, nu putea umple un astfel de cămin, nici măcar nu-l putea mobila aşa cum ştia că ar trebui mobilat. Imaginea ei despre un cămin perfect rămăsese fixă – cabana lui Peard de lângă lac. Ştia bine că existau case mai frumoase pe lume. Văzuse atâtea filme în care apăreau adevărate interioare de castel. Chiar vizitase odată minunata reşedinţă a unui doctor pensionat, undeva lângă Cork. Fusese acolo cu mama ei, care era prietenă cu menajera. Aceasta le condusese prin încăperi mari, liniştite, nelocuite – o bibliotecă, o cameră de muzică, un solariu… şi o bucătărie mare cât o peşteră, în care trona o sobă imensă. În sobă ardea un foc de turbă.

Soba cu turbă trebuia, fără discuţie, eliminată. În locul ei – gazul, aşa ca în cabana lui Peard.

Uff! Iar se destrăma toată urzeala visului ei. Nu avea suficientă experienţă pe care să brodeze o fantezie acceptabilă. Oricum, avea să fie, bineînţeles, un cămin pentru ea şi Stephen, fiindcă erau deja legaţi, aşa cum numai un soţ şi o soţie pot fi legaţi.

Copiii noştri vor fi şi ei cu noi, se gândi ea. *Iar Stephen va…*

Nu, nu voia visul ăsta. Stephen era întotdeauna undeva,

acolo, prezent, iar ea era acum supărată pe el. Dar Stephen ar putea să moară. Gândul acesta o şocă, dar se agăţă de el, simţindu-se vinovată şi rămasă brusc fără rădăcini. Stephen ar putea fi ucis în vreme ce o apăra pe ea. Nu punea la îndoială faptul că Stephen şi-ar da şi viaţa pentru ea. Cât de trist ar fi să trăieşti cu amintirea unui astfel de sacrificiu.

Aş fi o văduvă singură.

Dar conştientul era treaz şi-i întrerupse visul:

O văduvă singură? Într-o lume cu mii de bărbaţi pentru fiecare femeie?

Gândul acesta era excitant şi o făcu să tresalte. Trist, trist… dar ce putere se afla în asta! Pe cine ar putea alege drept al doilea soţ? Bineînţeles cineva important. Ştia că nu e o frumuseţe răpitoare, dar oricum…

Brusc, într-un cotlon al minţii ei, îşi dădu seama că nu era vorba doar de o speculaţie nevinovată. Fantezia asta atinsese ceva viu şi real. Era ceva aproape palpabil, material, iar ea găsea acest fapt atrăgător, dar şi înspăimântător. Îşi dădu seama că tocmai îşi dezvăluise sieşi ceva mai mult decât un vis. Era o cale pe care fantezia putea fi educată… sau cel puţin o cale de pregătire pentru a face faţă unor întâmplări ciudate şi neaşteptate.

Kate se concentră cât putu ea de tare asupra acestei lumi exterioare – lumea aceea din afara camerei de presurizare, acolo unde se dezvoltau noi relaţii. Afară se dădea o luptă încrâncenată, agonizantă şi care făcea multe victime. Orice vis, orice fantezie pe care o va construi de acum înainte va trebui să ia în considerare realităţile stranii de afară – lucruri despre care ea nu ştia decât frânturi – oglindite în cuvintele gardienilor şi în imaginile de pe ecranul televizorului.

Când vor găsi o cură, va trebui să păşesc afară în lumea aceea.

Înţelegerea acestui fapt era profund neliniştitoare şi se simţi chiar pornită împotriva propriilor ei fantezii, fiindcă o împinseseră într-o astfel de situaţie. Cu toate astea, nu avea nici cea mai mică îndoială că va supravieţui. În

privinţa asta, se simţea apărată chiar de propria ei fantezie. Dar şi la graniţa visurilor ei existau realităţi oribile, care o sfidau. Disperată încercă să se apuce cu ambele mâini de colacul de salvare al fanteziei protectoare.

O insulă! Asta era! Ea şi Stephen vor găsi o insulă doar a lor şi...

— La ce te gândeşti, Kate? Te strâmbi toată de parcă ai fi înghiţit ceva amar.

Vocea lui Stephen o deranjă chiar în momentul în care fantezia ei se lovise de noi imposibilităţi – Ce insulă? Cum vor ajunge la ea? Se simţi recunoscătoare pentru întrerupere. Deschise ochii şi văzu că Stephen pusese deoparte cărţile şi se pregătea să coacă pâinea. Era ciudat cât de mult îi plăcea lui Stephen să facă asta. Era o latură domestică în el, pe care fata nu o bănuise niciodată. Toate ingredientele veneau în cutii sterilizate, iar el se apucase de făcutul pâinii, găsind în asta o modalitate de a adăuga un pic de interes vieţii lor.

— Mă întrebam ce se va întâmpla cu noi când vom ieşi de aici, spuse fata.

El întoarse spre ea o faţă pe care strălucea un zâmbet fericit:

— Aşa te vreau! Să nu te îndoieşti un moment de reuşita noastră, iubito!

— Chiar vom reuşi, Stephen?

Fără vise, fata se trezi iarăşi pradă unei lumi guvernate de îndoială. *Te rog, Stephen, spune-mi ceva îmbărbătător!*

— Suntem în perfectă siguranţă aici. Dar în vocea lui se descifra un strop de nesinceritate, o nuanţă pe care Kate ajunsese s-o recunoască imediat.

— Oh, Stephen!

Kate începu să plângă cu hohote şi până şi gândul la pâinea coaptă îi dispăru din minte. Cu mâinile pudrate de făină, Stephen traversă încăperea şi veni să îngenuncheze lângă ea, ţinând-o strâns pe după mijloc, cu faţa lipită de burta ei.

— Te voi apăra, Kate! şopti el. Ea îi strânse tare capul în braţe.

Oh, Doamne! S-ar putea să moară în încercarea de a mă apăra pe mine!

Căci mâna ce-a semnat hârtia a doborât oraşul, Cinci degete stăpâne i-au sugrumat suflarea, Au înzecit omorul şi-au decimat o ţară; Aceşti cinci regi ce morţii au dat un rege.

Dylan Thomas

Herity, pe măsură ce se apropiau de Dublin, urmă o rută şi mai ocolită, conducându-şi grupul direct peste câmpuri şi poiene, înspre nord-vestul oraşului şi evitând drumurile umblate ce duceau spre interior, acolo unde se spunea că încă mai loveau bande de piraţi ai uscatului.

John rămăsese pentru el un mister, dar nu era nici o îndoială în mintea lui Herity că americanul ascundea ceva tenebros. Ar fi putut fi Nebunul în persoană, dar în acelaşi timp putea tot atât de bine să nu fie altcineva decât încă un suflet rătăcitor, frământat de propriile lui păcate, de propriile lui dureri şi împins de propriile lui motive spre Irlanda. Ba chiar, de ce nu? era posibil ca omul să dorească sincer să ajute ţara în momentele ei grele.

În timp ce trecea peste câmpurile hârtopite spre Dublin, Herity îl sonda atent pe omul de lângă el, ascultând fiecare cuvânt pe care John îl pronunţa. Era înnebunitor. Cum putea fi omul acesta Nebunul? Existau în el urmele trădării sufleteşti, dar în legătură cu ce anume era trădarea?

Părintele Michael remarcă absenţa vitelor pe măsură ce se apropiau de oraş.

— Oamenii au încă nevoie de mâncare, spuse Herity.

— Da, dar lasă o mulţime după ei pentru păsări, ripostă preotul. Băiatului tăcut i se aprinse în ochi o privire îngrijorată în momentul în care părintele Michael menţionă păsările.

Pietrele vechi ale unei ruine se înălţau pe o parte a drumului, iar în jurul lor roiau ciori. În spatele lor, departe, se vedeau dealurile ce mărgineau sudul oraşului. Copaci goi, despuiaţi de verdele frunzelor, străjuiau înălţimile ca nişte colţi dezgoliţi. Herity ştia că undeva acolo se întindea ţinutul Tarei, unde odată trăiseră regi, iar acum nu mai păşteau nici vitele.

— Nu vi se pare ciudat, îngăimă părintele Michael, cât de multe versuri populare vechi vorbesc despre ciori. Privea fix la păsările negre ce zburau în stoluri largi peste ruină.

Şi John se uita la ele, gândindu-se la cât de prezente erau aceste păsări în peisajul Irlandei şi dându-şi seama că, probabil, aşa fusese întotdeauna. Le spuse şi celorlalţi acest lucru şi băgă de seamă cât de atent se uita băiatul de la un vorbitor la celălalt, ori de câte ori erau menţionate păsările.

Herity îşi plimbă privirea de jur împrejurul lor şi tensiunea creştea în el. Movile verzi şi case arse, poieni înecate în bălării, dintre care drumurile nici nu se mai zăreau… Într-o poiană, în stânga drumului se vedea o pată de pământ ars, pe care zăceau nişte moviliţe urâte la înfăţişare – formele erau sugestive, negre ca tăciunele, încă nespălate de ploaie. Cadavre?

O perdea întunecată de ploaie mătură câmpurile şi colinele, neagră ca aripile păsărilor din văzduh.

Descoperind în faţa lor formele unor clădiri nedărâmate, se grăbiră spre ele pentru a se adăposti de furtună. Cărarea pe care mergeau dădea într-o îngustă alee pavată ce trecea pe lângă un hambar intact, în jurul căruia creştea nestingherită iarba. Lipită de peretele de lemn al hambarului era o bancă lungă tot din lemn şi deasupra ei amenajată o mică nişă unde ar fi trebuit să existe afişat orarul unei linii de autobuz ce nu mai funcţiona de mult. Aversa de ploaie îi udă puţin până ajunseră să se adăpostească umăr la umăr sub streaşină. Ploaia bătea darabana pe acoperiş şi stropi veseli şi strălucitori făceau salturi pe asfalt. Temperatura scăzuse brusc.

Aşa repede cum venise, tot aşa furtuna trecu, lăsând dâre lungi, albastre în cer. Dealurile dinspre sud se vedeau

acum clar în zarea spălată de ploaie, iar profilul lor era desenat în lumină de soarele care apunea. Copacii se înghesuiau de-a lungul culmilor, verzi şi pătaţi de galbenul drobişorului, ca nişte săbii plantate acolo de regii din vechime, cei care stăpâniseră odinioară aceste locuri.

John ieşi de sub streaşină şi se uită în jurul lui. Pământul strălucea ca un smarald, nespus de frumos, iar frumuseţea lui fusese egală de-a lungul vremurilor…, suficientă pentru a aprinde în inima oamenilor dragostea pentru pământul de sub picioarele lor. John simţea că acest lucru era mai adânc decât patriotismul, pentru că infectase şi pe descendenţii galilor, care nu văzuseră în viaţa lor aceste locuri. Oamenii prinşi în această formă de iubire se identificau cu ea, deveneau încătuşaţi de ea şi nu erau fericiţi decât dacă îşi găseau mormântul acoperiţi de toată acea frumuseţe.

Era oare posibil, se întrebă John, să iubeşti atât o ţară, fără să-ţi pese foarte tare de oamenii care îşi puseseră amprenta pe ea? Şi dacă te gândeai bine, posesiunea nici nu însemna cine ştie ce în acest caz; posesiunea era trecătoare, atât cât să poţi să-ţi gravezi iniţialele în granitul muntelui…, ori să construieşti un zid de casă, care până la urmă se topea iar în pământul din care se ridicase.

Herity apăru de după hambar, trăgându-şi fermoarul la pantaloni.

— Hai să mergem. Nu vom reuşi să ajungem în Dublin până la căderea nopţii, dar ne vom putea adăposti undeva. Suntem aproape de civilizaţie şi de periferia Dublinului, în sfârşit.

Şi porni. John i se alătură. Părintele Michael şi băiatul tăcut îi urmară.

— Să nu te aştepţi la civilizaţie, orice ai auzit din gura lui Joseph, spuse părintele Michael. Acestea sunt locuri brutale, violente, John. E posibil ca oraşele mari, cele în care se află guvernanţii, să fi fost întotdeauna aşa, iar acum n-am făcut altceva decât să scuturăm masca, lăsând vederii adevărul gol.

— Brutale? întrebă John.

— Umblă zvonuri despre torturi, despre tot felul de

nebunii şi sunt suficiente dovezi pentru a confirma zvonurile.

— Atunci de ce mergem acolo? De ce nu ne îndreptăm direct spre laboratorul din Killaloe?

Părintele Michael făcu cu capul înspre Herity:

— Ordine.

John îşi simţea palmele umede pe mitraliera rece, care îi atârna pe după gât, lipită de piept. N-ar fi fost nevoie decât de o mişcare scurtă a degetului pentru a ridica piedica, aşa cum îl învăţase Herity. După aceea ar fi putut găsi singur drumul spre Killaloe. Şi dacă nu reuşea? Dacă se rătăcea? Şi, bineînţeles, rămânea problema celor trei cadavre, de care trebuia să se debaraseze. Şi nu se putea şti cine ar fi fost alarmat de zgomotul făcut de mitralieră. Privi spre băiatul tăcut.

Chiar aş fi în stare s-o fac?

Îşi simţi degetele relaxându-se pe metalul dur al armei, iar acesta fu în sine un răspuns evident. Ceva se schimbase în relaţiile dintre cei patru în timpul călătoriei. Răzbunarea lui O'Neill fusese dusă la îndeplinire împotriva acestor oameni. John îşi dădu seama că nu le mai putea provoca tovarăşilor lui de drum o durere în plus.

— Ce vrei să spui prin tortură? întrebă el.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Există destule lucruri urâte în Irlanda, spuse părintele Michael şi scutură din cap.

Drumul intra într-un hăţiş de tufişuri, iar copacii erau acum aproape. John zări la dreapta, printre ramurile dese ale tufişurilor, o clădire – ziduri albe şi acoperişul negru. Era o construcţie mare, cu mai multe coşuri. Fumul se ridica vertical spre cer doar din două dintre ele.

Herity mergea fluierând. Brusc se opri din fluierat şi ridică o mână, cu care le făcu semn să se oprească şi ei. Îşi lungi gâtul şi ascultă cu atenţie.

John auzi şi el cântecul – era un cor de voci, undeva la distanţă, în direcţia clădirii. Suna minunat, armonios şi-i amintea de vacanţă. Amintirile începură să i se perinde prin faţa ochilor… Bunicul Jack, lumina focului în cămin,

poveştile lui, muzica de la radio. Cântecul crescu în intensitate, stingând flacăra amintirilor. Iluzia dispăru imediat ce recunoscu cuvintele melodiei.

— Ia ascultă la ticăloşii ăia mici! Herity jubila. Ascultă-i, Michael Flannery!

Vocile tinere şi dulci cântau cu o incontestabilă claritate:

Pe Maria, târfa lui Isus

O iubim noi mai presus,

Iar de vom ejacula,

Gândul ei ne-o masturba!

Părintele Michael îşi puse palmele peste urechi şi nici nu-şi dădu seama că vocile îşi încetară cântecul. Nu se mai auzea acum decât un descântec mormăit, parcă ieşit dintre arbori, ca o parodie gregoriană: „Hut, hut, hut, hut, hut, hut…”

Herity râdea dezlănţuit, cu capul pe spate:

— Ei, uite aici o blasfemie memorabilă pentru tine, popo! Asta blasfemie, mai zic şi eu! Apucă braţul drept al preotului şi trase de el pentru a-i elibera urechea. Oh, Michael, ce n-aş fi dat să-mi fi venit mie întâi ideea cânticelului ăla!

— Undeva, în tine, încă mai există o fărâmă de conştiinţă, Joseph, spuse părintele Michael, şi o voi găsi, să ştii asta, deşi zace ascunsă în adâncul negru şi fără fund.

— Conştiinţă, spui! izbucni Herity. Iar vechiul joc de-a vinovăţia inventat de Biserica aia a ta? Când o să te trezeşti odată? Se răsuci pe călcâie şi porni la drum cu ceilalţi pe urmele lui.

Părintele Michael vorbi pe un ton aşezat:

— De ce vorbeşti de vinovăţie, Joseph? Ai ceva pe conştiinţă, aia puţină care ţi-a mai rămas? Ceva ce ai prefera să nu existe?

Era clar pentru John că părintele Michael reuşea să se controleze mai bine decât Herity, a cărui furie creştea cu fiecare pas făcut. Încheieturile degetelor îi erau albe de cât strângea mitraliera la piept. John se întrebă chiar dacă n-ar fi posibil să ridice arma şi să tragă în preot.

— De ce nu vrei să-mi răspunzi, Joseph? întrebă preotul.

— Cel împovărat de vinovăţie eşti tu, fulgeră Herity, tu şi Biserica ta!

— Te tot legi de Biserică, spuse preotul pe un ton rezonabil. Întotdeauna doare când cineva îţi spune că eşti vinovat, mai ales atunci când şi tu însuţi ştii asta, Joseph. Dar vinovăţia colectivă a unui întreg popor – asta e cu totul altă problemă.

— Eşti un popă împuţit şi mincinos!

— Tot auzindu-te pe tine împroşcând cu invective, am ajuns să mă gândesc foarte serios, Joseph. Părintele Michael îşi grăbi pasul până ce ajunse lângă Herity. Mie mi se pare, zău aşa, că e greu pentru o întreagă colectivitate de oameni să accepte uşor trezirea la viaţă a conştiinţei lor comune.

Herity se opri în mijlocul drumului, obligându-l astfel şi pe preot să se oprească. John şi băiatul rămaseră şi ei la câţiva paşi în spate, privindu-i pe cei doi bărbaţi înfruntându-se. Herity se uita la părintele Michael tăcut şi încruntat, întreaga lui frunte fiind pliată de cutele gândirii.

— Biserica era în stare să se ocupe de problemele individului, continuă părintele Michael, dar nu de cele ale unui popor întreg. Aici am greşit noi. Unde se află conştiinţa unei naţiuni?

O privire de arogantă superioritate şterse încruntarea de pe faţa lui Herity, care se uită fix la preot:

— Oare a ajuns popa ăsta nebun să vadă în sfârşit adevărul clar şi sănătos? Eşti, în sfârşit, în stare să vezi ce lume aţi construit în jurul vostru?

— Eu nu spun decât că este greu pentru un popor să simtă vinovăţia la grămadă, toţi la un loc.

— Şi asta e tot? În vocea lui Herity tremura satisfacţia. Părintele Michael se întoarse şi se uită în urmă la drumul pe care veniseră, dincolo de John şi de băiatul tăcut, peste copaci, spre poiene:

— Nu, Joseph, asta nu-i totul. Înainte ca oamenii să-şi accepte vinovăţia, vor face lucruri teribile împreună – vor umple băi de sânge, vor ucide nevinovaţi, vor aprinde războaie, vor linşa şi vor tortura…

John resimţi vorbele preotului ca pe o biciuire fizică. Ce se întâmpla oare? Ce spusese părintele Michael pentru a produce o asemenea reacţie emoţională? John ştia că faţa lui arăta ca împietrită. Nu-l simţea pe O'Neill – Cel din Interior nicăieri. Fusese lăsat singur să facă faţă acestei situaţii, oricare ar fi ea. Se simţea frământat, zdrobit, desfiinţat, fără contact cu realitatea esenţială a vieţii.

— Deci îţi pare rău pentru toată suferinţa pe care aţi răspândit-o? întrebă Herity. Dar, curios, întrebarea fu resimţită de John de parcă i-ar fi fost adresată lui direct, deşi, evident, cuvintele îl avuseseră ca ţintă pe preot şi nu pe el.

— Să-mi pară rău? Părintele Michael îl privi drept în faţă pe Herity, obligându-l pe acesta să-l privească în ochi la rândul lui. Era ca şi cum pentru prima dată părintele Michael îl vedea clar, desluşit pe Herity. De ce să-mi pară mie rău?

— Vorbe, pălăvrăgeală, spuse Herity, cu dispreţ, dar vocea îi suna stinsă, slabă. Părintele Michael spune asta! Părintele Michael spune aia! Dar părintele Michael e un mincinos notoriu, antrenat bine în minciună de iezuiţii lui!

— Joseph, Joseph! În vocea preotului era milă. Clopotul lui John Donne[14] poate bate pentru individ, dar nu şi pentru o gloată. Eu am să mă rog pentru sufletul tău individual, unic, Joseph şi pentru sufletul oricărui alt individ pe care îl voi întâlni în cale. Cât priveşte gloata, se vede treaba că aici mai am de reflectat.

— Să reflectezi! Ce altceva mai ştii să faci în afară de asta, bătrân amărât şi tembel ce eşti! Privirea lui Herity se întoarse spre John. Şi tu la ce te holbezi, americanule?

Băiatul se dădu la o parte din drumul lui John, făcând un pas în lături.

John încercă să înghită, dar avea gâtul uscat iască. Ştia

[14] John Donne (1572-1631) – predicator şi poet metafizic, autor al multor satire, epistole şi elegii. Unul dintre cele mai cunoscute şi mai apreciate citate din opera lui este: „No man is an island. Every man is a piece of the continent." – „Nici un om nu este o insulă. Fiece om este o bucăţică de continent" (n.t.).

că pe chipu-i transparent zbuciumul lui intern devenise vizibil. Herity însă părea că nu vede asta:

— Ei, ia zi, americanule!

— Eu…, eu ascultam…

— Ei, şi ce-ai auzit aşa de interesant de ţi s-au lungit urechile ca la iepuri?

— O…, John îşi drese glasul. O discuţie intelectuală.

— Şi tu eşti un mincinos! spuse Herity scurt.

— Hai, hai, Joseph, spuse preotul cu vocea blândă. Eu cred că John s-a înşelat doar.

— Tu să nu te bagi, popo! Chestia asta e între mine şi american!

— Nu, Joseph, nu este. Eu sunt cel care ţi-am deşteptat furia, iar tu n-ai putut să câştigi partida. Aşa că acum te-ai repezit să-l ataci pe musafirul nostru.

Herity întoarse o privire de dispreţ spre preot:

— N-am putut să câştig partida, hai?

— Nu a fost o discuţie intelectuală, spuse preotul. Cu asta sunt şi eu de acord. Se uită cu bunătate la John. Nouă, irlandezilor, de altfel, nici nu ne prea plac discuţiile intelectuale.

Herity deschise gura, dar o închise la loc, fără să vorbească.

— Ştiu că deseori spunem celorlalţi că o discuţie intelectuală este cea mai fierbinte dorinţă a noastră, continuă părintele Michael, dar nu e adevărat. Nouă ne place mai mult patima, pasiunile. Ne place să aţâţăm focul suflând cât putem în el. Ne place să ne afişăm suferinţele şi durerile.

— Chiar tu să fii ăla care vorbeşte, Michael Flannery? întrebă Herity cu uimire în glas.

— Chiar eu. Şi mai spun că n-am făcut decât un mic pas peste groapa iadului, un pas mic, care ne-a dus doar la crearea deliberată a unor suferinţe noi cu care să ne afişăm în faţa lumii.

— Nici nu-mi vine să-mi cred urechilor! Herity părea că se adresează naturii din jur. Se aplecă spre preot, privindu-l pe sub borul larg al pălăriei negre, ca şi cum ar fi încercat

să stabilească dacă omul era într-adevăr părintele Michael. Chiar să fie posibil ca tu în persoană să spui toate lucrurile astea minunate?

Un râs potolit şi uscat îl scutură pe preot:

— Am avut cu toţii destul timp de gândire în lunga noastră călătorie, nu crezi, Joseph? Herity nu răspunse.

Părintele Michael îşi întoarse privirea spre John, iar acesta fu mirat şi surprins de cât de multă durere se citea în acea privire; atât de blândă şi atât de acuzatoare. Simţi parcă un cuţit ascuţit străpungându-i pieptul.

— Cea mai intelectuală aventură a irlandezului, spuse părintele Michael, este căutarea sardonicului. Se uită spre Herity, dar acesta lăsase privirea în jos, frecându-şi nasul cu degetul arătător. Ce păcat însă că ne piere cheful tocmai atunci când e momentul să râdem chiar de noi înşine, fiindcă asta ar fi un lucru foarte sănătos în clipa în care ne vedem confruntaţi cu adevărurile noastre cele mai amare.

— Tu n-ai fi în stare să recunoşti un adevăr nici dacă te-ar lovi în coaie, dar e drept că nici n-ai în ce să te lovească, interveni înveninat Herity.

— Deci totul e pace şi linişte în biata noastră ţară, nu-i aşa? întrebă părintele Michael. Dulce consens peste tot – aşa cum a fost întotdeauna.

— Toate durerile pe care le-am suferit, spuse Herity, au venit din devoţiunea noastră veşnică faţă de superstiţiile Bisericii, care ne-a supt de vlagă secole la rând.

Părintele Michael oftă:

— Joseph, eu cred că cel mai mare păcat al tău este lipsa ta de mărinimie, de generozitate.

— Ei, să ştii c-ai nimerit-o de data asta, pe Dumnezeul meu, spuse Herity. Mărinimia nu e cea mai cântată virtute irlandeză, aşa cum se spune că ar fi sugerat un biet nebun. Eu n-am nevoie de ea, Michael Flannery, fiindcă eu ştiu că noi trebuie să ţinem cu dinţii de ura noastră. De unde din altă parte am mai găsi forţa de a ne continua lupta?

— Mulţumesc, Joseph, încă mai există speranţă în ceea ce te priveşte, iar eu îmi voi continua rugăciunile. Preotul se întoarse pe călcâie şi porni la drum.

John îşi dădu seama că ceva în toată acea discuţie reuşise să-i refacă pe deplin credinţa părintelui Michael. Ce oare spusese Herity să ducă la un astfel de rezultat? John privi spre silueta preotului, care se îndepărta. Mergea atât de ferm, de sigur pe el, de încredinţat.

Şi Herity îl privea pe preot:

— Uită-te la tine, popo! Vezi că fugi? Se întoarse spre John. Vezi cum fuge? Dar slăbiciunea din vocea lui Herity era o recunoaştere a înfrângerii. Făcuse tot ce-i stătuse lui în putinţă să distrugă, să ucidă credinţa preotului şi dăduse greş.

Băiatul alergă după părintele Michael. Ajungându-l din urmă, îl prinse pe preot de mână.

— Nu mai e nici o speranţă pentru niciunul dintre ei, spuse Herity. Hai, vino, John. Prietenii mei ne-au urmărit, sunt sigur… Făcu un semn cu mitraliera spre doi bărbaţi care tocmai ieşiseră din pădure înaintea preotului şi a băiatului. Iată-i!

Herity întinse mâna spre John îi luă mitraliera, trecându-i breteaua peste cap.

— S-ar putea ca ei să nu înţeleagă. Vrei să-mi dai înapoi şi pistolul? John se uită fără ţintă înaintea lui, ca-ntr-un vis, supunându-se ordinelor date de Herity, fără ca măcar să simtă atingerea pistolului, în timp ce era deposedat de el.

Unul din cei doi bărbaţi, care se îndreptau spre ei, era Kevin O'Donnell. Omul purta încă pălăria lui australiană, aceeaşi pe care o purtase şi-n noaptea venirii lui John, pe cheiul portului Kinsale.

Romanii i-au corupt pe gali şi aşa s-au născut englezii. Aceştia s-au adaptat la stilul roman de viaţă, aşa cum se adaptează porcul la troc. Tactica romană a fost clară: fă-ţi familia ostatică. Ne-am înrolat în armata lor fiindcă altă alternativă nu aveam, altfel am fi murit de foame. Englezii au dat dovadă de mult sârg în a ne corupe religia, au înlocuit legile noastre simple şi clare, pe care toată lumea le înţelegea, cu legi complicate, în cea mai mare parte a lor impenetrabile minţii omului de rând. De fapt este vorba de o formă de rapt legalizat.

— Joseph Herity

— Iar au refuzat să confirme sau să infirme dacă îl au cu adevărat pe O'Neill în custodia lor? întrebă Velcourt.

Charlie Turkwood ridică ambele mâini cu palmele în sus. În ochii lui negri era o privire otrăvită de metal coclit. Buzele groase purtau mereu pe ele unda unui zâmbet.

Se aflau în Salonul Lincoln al Casei Albe, o încăpere pe care Velcourt o desemnase drept camera lui de lucru particulară. Preşedintele se uită la ceasul de la încheietura mâinii:

— Cât e ora acum acolo?

— Cam nouă dimineaţa, domnule, spuse Turkwood.

— Ciudat. Cum dracu' au aflat că suntem în posesia hărţilor dentare şi a amprentelor digitale?

Din nou Turkwood făcu gestul acela de negare cu mâinile ridicate. Lui Velcourt îi era foame şi era conştient că acest lucru îl făcea să fie prost dispus. Se strădui să se controleze.

— Ştii, Charlie, ce cred eu?

Turkwood dădu afirmativ din cap – lucrul era evident, de

altfel.

— Dacă au spart codul acelei molime…, începu Velcourt.

— … e posibil să ne ţină acum strâns de coaie, spuse Turkwood.

În ochii lui Velcourt apăru o privire gânditoare, ciudată, oarecum absentă. Vorbi pe un ton visător:

— Codul…

— Ce-aţi spus? întrebă Turkwood.

Velcourt se aplecă peste microfonul interfonului de pe birou şi apăsă pe un buton:

— Trimite-l pe Ruckerman la mine. Să se prezinte imediat ce l-aţi localizat. Şi pe D.A.

Din interfon se auzi înfundat o întrebare.

— Exact, spuse Preşedintele. Archer. O altă întrebare.

— Nu-mi pasă unde s-a dus Ruckerman. Trimiteţi o maşină după el!

Turkwood se holba la Preşedinte cu o încruntare uimită.

— Ce estimări sunt în privinţa posibilităţii ca Irlanda să aibe misile nucleare? întrebă Velcourt. Se lăsă pe spate în scaun.

— Pentagonul crede că există o mare probabilitate în acest sens, domnule. Ei spun că cel puţin continentul european este vulnerabil din acest punct de vedere.

— O nouă molimă de fabricaţie irlandeză, deci, spuse Velcourt.

— Cam asta s-ar sugera, domnule.

James Ryan Saddler, consilierul ştiinţific, se strecură în salon şi-l văzu pe Turkwood în picioare lângă mica masă de lucru a încăperii şi pe Velcourt aşezat într-un balansoar confortabil în spatele acesteia.

— Încercaţi să daţi de Ruckerman, domnule Preşed…? începu Saddler. Îşi drese glasul. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Tu nu obişnuieşti să baţi la uşă înainte să intri? întrebă Velcourt. Saddler păli.

— Amos era chiar lângă uşă, domnule. Mi-a spus…

— Bine, bine! Velcourt făcu un gest cu mâna prin care voia să declare conflictul încheiat. Şi iar se aplecă peste

microfonul interfonului:

— Amos, pregăteşte un mesaj pe care să-l semnez imediat. Direct către guvernul Irlandei în Dublin – adresat nimănui în particular. În mesaj să se specifice numărul persoanelor pe care le-am pierdut în acţiunea de recuperare a hărţilor dentare şi a amprentelor digitale din zona afectată de molimă. Repetă cererea noastră de a şti dacă au în custodie pe cineva suspectat de a fi O'Neill şi, dacă da, solicitarea de a afla pe ce baze îşi întemeiază suspiciunile. Spune-le că vrem un răspuns imediat şi că încă dezbatem problema dacă să le trimitem sau nu copii după acele hărţi dentare şi amprente. Un răspuns imediat, ai înţeles? Consecinţele unei nesatisfaceri a cererii noastre de a ne fi dat un răspuns imediat – lasă-le la libera lor imaginaţie. Din interfon se auzi:

— Da, domnule.

Velcourt reveni la poziţia lui comodă de dinainte, ţinându-şi ceafa în palmele unite.

— Domnule, credeţi că e înţelept? întrebă Turkwood. Velcourt nu-i răspunse.

— Dar ce se petrece? interveni Saddler.

— Se pare că s-a produs un soi de cutremur de proporţii în structurile puterii irlandeze, spuse Turkwood. Noi credem că militarii stau încă bine în şa, dar au primit ordin de a fracţiona conducerea – se va da astfel putere egală Secretarului cu problemele de cercetare pentru molimă, Fintan Doheny şi capului Finn Sadalului, Kevin O'Donnell.

— Şi agenţii noştri de acolo ce spun despre treaba asta? întrebă Saddler.

— Nu există nici măcar unul demn de toată încrederea.

— Şi asta tocmai acum când aveam cea mai mare nevoie de ei, spuse Velcourt.

— Bine, dar de ce recurgem la presiune, domnule? întrebă Turkwood. Comanda Barierei va riposta sigur. Un răspuns *imediat?* Va trebui să le dau o explicaţie, nu?

— Spune-le să-şi vadă de treaba lor. Eu cu irlandezii vorbesc, nu cu ei. Vor bănui că avem de gând să întreprindem ceva cu adevărat dur, poate chiar să ne

prevalăm de nişte scuze pentru a le trimite câteva bombe nucleare. Asta o să producă confuzie şi astfel îşi vor dezvălui atuul din mânecă. Dacă au într-adevăr ceva cu care să ameninţe, va trebui să ne facă cunoscut acel ceva.

Saddler spuse:

— Domnule, sunt sigur că şi dumneavoastră cunoaşteţi scenariul potrivit căruia noi vom rade nuclear de pe suprafaţa pământului pe oricine ar pretinde că-l deţine pe O'Neill.

— Lasă-i în pace să-şi facă griji şi scenarii. Oricum, tot nu pot face altceva decât să răspundă, mama lor, iar răspunsul lor ne va oferi nouă câteva date importante.

— Dar ce spuneţi de posibilitatea ca O'Neill să fi pus la punct un soi de acţiune de kamikadze pentru declanşarea unei alte molime? întrebă Turkwood.

— Ruşii şi chinezii ne-au transmis că ei sunt dispuşi să rişte, spuse Velcourt. Asta am discutat aseară cu şefii Comisiilor. Şi noi înclinăm să fim de acord.

— Dar, domnule, asta ar putea să însemne că ruşii şi chinezii au deja o cură, exclamă Turkwood.

Velcourt scutură din cap:

— Nici o aspirină nu sunt în măsură să fabrice, fără ca noi să ştim despre ea dinainte.

Turkwood privi spre Saddler:

— Dar ce se aude cu întrebările noastre adresate Societăţii Biochimice?

— Dosarele lor au fost computerizate, dar pierdute ulterior, spuse Saddler. Numai un număr redus de membri supravieţuitori îşi mai amintesc de O'Neill, dar…, dădu din umeri.

— Avem foarte puţine atuuri pe care să mizăm, dar trebuie să jucăm corect şi să le valorificăm cât mai bine putem, spuse Velcourt. Avantajul nostru esenţial îl constituie harta dentară şi amprentele digitale. Şi nu putem să le dăm, aşa, pur şi simplu, oricui le cere.

— Eu încă susţin că ar trebui spus ceva Comandei Barierei, interveni Turkwood. Dacă refuz să răspund la întrebările lor…

— Ce dracu' te-a apucat cu teama asta subită de Comanda Barierei? întrebă Velcourt. Cui îi pasă ce crede amiralul ăla… canadian?

Turkwood înghiţi în sec şi privi mofluz:

— Bine, domnule.

Velcourt se uită fix la Turkwood înainte să i se adreseze:

— Cum stai cu cealaltă trebuşoară de care trebuia să te ocupi, Charlie?

Turkwood aruncă o privire îngrijorată spre Saddler înainte să răspundă Preşedintelui:

— Nu sunt probleme, domnule…

— Să ştii că te fac responsabil de orice pas greşit sau bâlbâială!

— Atunci ar fi mai bine să mă întorc la treaba mea, domnule. Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu. Ţine-mă la curent. Tu rămâi, Jimmy!

După ce Turkwood ieşi, Velcourt îl întrebă pe Saddler:

— Cât de multă încredere ai tu în Ruckerman?

— E un om de onoare, domnule.

— A purtat convorbiri nemonitorizate cu Beckett la Huddersfield. Nu se ştie ce şi-au spus – nu există nici o înregistrare.

— Sunt sigur c-au fost doar probleme tehnice, domnule. Legate de molimă.

— Tot aşa spune şi el.

— Ruckerman nu minte, domnule.

— Toată lumea minte, Jimmy. Toată lumea… Saddler se încruntă, dar nu ripostă.

Velcourt se uită spre maldărul dezordonat de rapoarte de pe mica masă de lucru.

— Situaţia noastră nu e deloc în curs de îmbunătăţire. Hong Kong e practic distrus. În Africa de Sud e haos – se duce un război de exterminare împotriva vecinilor de culoare. Sovieticii sunt de părere că trebuie distrusă prin bombardare atomică întreaga zonă. Extrase o foaie de hârtie din maldăr şi o privi înainte s-o lase să cadă la loc, peste celelalte. Şi acum, Israelul Brazilian s-a declarat independent de gazda lui. Şi nu că i-aş condamna pentru

asta. CIA spune că brazilienii începuseră deja să facă liste pentru identificarea tuturor femeilor israeliene în vederea „folosirii lor ulterioare”. Aveau de gând să facă comerţ cu surplusul lor de femei către zonele devastate! Dumnezeule mare!

Saddler înghiţi, apoi spuse:

— Domnule, trebuie să discut cu dumneavoastră despre acel ultim mesaj primit din partea Centrului de Cercetări chinez din Kangsha. Cer să li se acorde acces la datele de calculator strânse în legătură cu molima. Eu unul ezit să…

— Mai amână-i. Ce spune ultimul raport de satelit despre zona aia de la nord de Kangsha?

— Sunt câteva indicii referitoare la Focul Panicii, domnule, dar chinezii deţin în zonă un număr disproporţionat de mare de clădiri rezistente la foc. Chiar din fotogramele mărite nu putem să ne declarăm siguri de ceea ce s-a întâmplat acolo. Noi presupunem că au încercat să testeze o cură şi au dat greş.

Velcourt se aplecă peste microfonul interfonului:

— Amos, în cel mult o oră vreau un raport CIA despre regiunea Kangsha. Reveni la poziţia lui anterioară, sprijinit comod de spătarul balansoarului. Am să-ţi spun ceva, Jimmy, dar ceea ce-ţi spun trebuie să rămână între aceşti patru pereţi. O să-ţi explic mai târziu motivele.

Faţa lui Saddler deveni solemnă şi marcată de teamă.

— Din cauza zonelor pe care a trebuit să le incendieze, spuse Velcourt, sovieticii sunt acum mai slabi şi mai subţiri ca diareea de copil. Rata sinuciderilor a devenit astronomică. Dar noi trebuie să ne prefacem că nu ştim nimic din toate lucrurile astea şi va fi necesar să continuăm să purtăm masca asta atâta timp cât *roşii* vor deţine suficiente TU 29 şi Backfire 3, şi alte instrumente de distrugere în masă. Înţelegi chestia asta?

Saddler dădu din cap afirmativ în tăcere.

— Rezerva de Ripostă australiană este încă intactă şi-am pus-o în stare de funcţiune, spuse Velcourt. Ăsta este atuul nostru, dar poate avea şi urmări neplăcute. Australienii pot deveni al naibii de independenţi câteodată.

— Dar ei ştiu că viitorul lor este alături de noi, domnule.

— Crezi? Preşedintele privi spre uşa pe care tocmai ieşise Turkwood. Şi acum să discutăm puţin despre Charlie Turkwood. A fost văzut stând bot în bot cu Shiloh Broderick.

— Nu înţeleg, domnule.

— Nu eşti la curent cu problema pe care o prezintă Shiloh?

— Eu, vedeţi…

— Şi eu care credeam că toată lumea ştie despre Shiloh şi şleahta lui.

— Am auzit c-ar fi cam reacţionari, domnule, nu?

— Reacţionari? Vrei să ştii ce-i nelinişteşte? Comerţul mondial este practic îngheţat, iar ei au devenit nerăbdători.

— Nerăbdarea e o marfă în excedent pe piaţă, domnule. Fusese o glumă slabă şi lui Saddler îi păru imediat rău că vorbise.

Velcourt zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc, Jimmy. Ăsta e unul din motivele pentru care am atâta încredere în tine. Trebuie să încercăm să ne ţinem cu dinţii de câtă sănătate mintală ne-a mai rămas, prin orice mijloace.

— Domnule, căutarea unei cure pentru molimă trebuie să fie unica noastră prioritate.

— Sau cel puţin prioritatea noastră numărul unu. Vezi, ăsta e motivul pentru care vărs toate lucrurile astea în capul tău. Acum Ruckerman…

— Ce-i cu el, domnule?

— Îl vom trimite la Huddersfield.

— Dar, domnule, toţi cei de acolo sunt contaminaţi…

— Exact asta îi va oferi un motiv în plus să facă tot ce-i stă în putinţă pentru un rezultat favorabil. Dacă nu reuşeşte, nu-şi va mai vedea niciodată familia.

— Dar de ce trebuie să facă asta, domnule?

Velcourt privi la hârtiile aflate pe masa lui de lucru şi brusc le mătură pe toate cu mâna, trimiţându-le la podea:

— Fir-ar a naibii să fie de treabă! Nu poţi să te întorci un pic cu spatele că apare altă problemă…

— Domnule, ce s-a…

— Aveam chestia asta în minte cu săptămâni în urmă! Toate ideile, bucăţică cu bucăţică! Dar cine te lasă aici un moment măcar să te gândeşti puţin?

— Dar, în ceea ce-l priveşte pe Ruckerman, domnule?

— Tu vei fi cel care îl trimite la Huddersfield, nu eu. Tu. Eu n-am nici un amestec în chestia asta, cu excepţia faptului că va trebui să-ţi aprob cererea.

— Dacă spuneţi, domnule, dar…

— Îl cunoşti pe David Archer?

— D.A.? Un tânăr foarte deştept, domnule, dar…

— Nu îndrăznesc să-l trimit pe el, fiindcă Shiloh ar auzi imediat despre asta şi e destul de isteţ să priceapă şi să înceapă să-şi vâre nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Toată lumea ştie că D.A. folosea codul satelitului pentru a vorbi cu prietenii în Mendocino.

— Oamenii încă se întreabă cum a reuşit să facă una ca asta, domnule. A găsit pe undeva vreo copie…?

— Nu. A făcut-o folosind ceea ce el numeşte un program de căutare computerizat. După câte am înţeles eu că înseamnă chestia asta, îmi dau seama că ar putea fi adaptat şi folosit pentru spargerea codului molimei.

— Chinezii! spuse Saddler. Credeţi că s-ar putea…

— S-ar putea, sau tot atât de bine e posibil să fi ajuns la asta pe căi independente.

— Dar de ce să trimitem asta Huddersfieldului, domnule?

— După ce-l primeşte Beckett, îl vom împrăştia propriilor noastre centre, dar eu unul n-am cine ştie ce încredere în ele. Atlanta nu-i altceva decât o mână de prostănaci. N-ar fi capabili să găsească apă, nici dacă le-ai da vânt afară dintr-un submarin în submersie. Iar în ceea ce-i priveşte pe cei din Bethesda!

— Îşi dau toată silinţa, domnule.

— A-ţi da silinţa nu e totul, mai ales atunci când nici nu te ajută capul. Trebuie să ai şi inspiraţie. Beckett e omul născut pentru asta. Eu, Jimmy, miros când e vorba de o soluţie. Întotdeauna am avut darul ăsta. Şi de aceea trebuie să fim siguri că Beckett primeşte programul la

Huddersfield. Or să existe unii care vor încerca să împiedice lucrul acesta, Jimmy. Iar Ruckerman este mesagerul potrivit. Mai ales că se şi pricepe la computere.

— Ştiu, domnule, aşa este. A încercat să intervină în calculatorul de la Rocky Mountain să schimbe…

— Am văzut raportul. Să fiu eu al naibii! Am văzut raportul şi nu mi-a venit în cap… Ei, dar acum o s-o facem.

— Cât din toate astea pot să-i explic lui Ruckerman?

— Tu să-i spui să-şi ţină gura! Nu trebuie să vorbească decât cu Beckett. Acoperirea sub care va lucra este aceea că a plecat la Huddersfield să facă o inspecţie la faţa locului pentru ca apoi să-mi poată raporta mie direct. Şi că l-am trimis acolo tocmai pentru că a fost contaminat în mod accidental.

— Da, domnule, dar…

— Aşa că, bineînţeles, va trebui chiar să fie contaminat… accidental. Şi asta se va întâmpla cât de curând posibil, imediat după ce D.A. îl pune în temă, iar această punere în temă se va face chiar aici în biroul meu. Îţi las ţie în grijă detaliile, dar ţi-aş sugera ceva. Există un tânăr pilot pe care îl cheamă Cranmore McCrae şi care trăieşte în Woodbridge, imediat în afara perimetrului de siguranţă. Omul este deja contaminat. A făcut mai multe cereri de a-i fi permis să plece spre Irlanda, unde are un unchi. Unchiul e un trăsnit, un original, dar putred de bogat şi, aparent, încă foarte puternic. Am cerut să mi se facă un raport complet în ceea ce-l priveşte pe tânărul McCrae. Un băiat foarte capabil. A zburat cu forţele CIA în Vietnam şi a mai îndeplinit şi după aceea unele misiuni pentru noi. E inventiv, descurcăreţ şi de încredere.

— Şi ce vă face să credeţi că acest McCrae n-o să zboare direct spre Irlanda, odată ieşit din raza noastră…

— N-o s-o facă, fiindcă vom spune amiralului ăla canadian să-l doboare dacă nu se îndreaptă spre Anglia. După ce-l lasă pe Ruckerman, poate să plece şi-n Irlanda, unde Comanda Barierei va face cu avionul lui ceea ce face de obicei.

— Dar dacă englezii nu vor…

— Vor coopera, fiindcă tu le vei spune că un eventual refuz ne va supăra peste poate. Dacă Ruckerman cade în mâinile irlandezilor, ăia i-ar putea tăia gâtul, dar englezii sunt mult mai prudenţi.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule.

— Ce-au de pierdut? Adică, Dumnezeule! Omul e unul din consilierii mei ştiinţifici!

Maxilarul lui Saddler păru că se lungeşte, ca şi cum gura i-ar fi fost brusc umplută cu tărâţe. Toată aventura asta de capă şi spadă! Se simţea un nimeni aici, în Casa Albă! E adevărat că Preşedintele avea încredere în el, dar nu pentru asta intrase el în Serviciul Guvernamental. Se gândi la ce presiuni va trebui să exercite asupra lui Ruckerman şi simţi cum i se strânge stomacul şi-i vine greaţă.

Ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Saddler, Velcourt spuse:

— Eşti cel mai apropiat prieten al lui Ruckerman de aici, Jimmy. Cred că eşti singurul capabil să-l determine să facă ceea ce trebuie să facă.

— E drept că nu are familia aici cu el, spuse Saddler. Soţia lui e în interiorul Rezervaţiei Sonoma, ştiţi?

— Ştiu.

— Va trebui să-i dezvălui o mulţime de lucruri, domnule.

— Nici nu-mi pasă cât de mult îi spui. Tot ce trebuie să faci tu este să te asiguri că Turkwood nu află nimic despre toate astea. Fiindcă asta ar însemna ca totul să ajungă la urechile lui Shiloh. N-am deloc încredere în ticăloşii ăia, Jimmy. Oamenii lui Shiloh sunt o bandă de nebuni sadea. Vrei să-ţi spun una bună? Ultima lor găselniţă este că le-a venit pe chelie să-l omoare pe Papă!

În lungul drum al istoriei, răzbunarea nu e altceva decât o mare plictiseală. Cu toate astea, tinerii idealişti şi nebunii se lasă prinşi în plasa ei. Tinerii vor ca Bătrânii să fie făcuţi vinovaţi, fiindcă aşa e mai uşor să te descotoroseşti de ei. Tinerii idealişti constituie un pericol în orice epocă, fiindcă acţionează fără să se uite destul de adânc în propriile lor conştiinţe, ca şi în problemele pe care vor să le rezolve. Ei sunt conduşi în cea mai mare măsură de sângele lor fierbinte. În esenţă este vorba de o componentă sexuală, deoarece se vrea controlul asupra stocului uman de reproducere. Iar tragedia constă în faptul că se perpetuează în mare măsură noi vise de răzbunare în următoarea generaţie de tineri idealişti… ori asta sau creează un supernebun, un Hitler, sau un O 'Neill.

— Fintan Craig Doheny

— Înţelegi? spuse Doheny. Trebuie să ne concentrăm în mod necesar o mare parte a efortului nostru asupra corpilor cromatici sexuali.

— Asta nu mă surprinde deloc, spuse John. Presupun că dispuneţi de facilităţile necesare pentru microscopia fluorescentă, nu-i aşa?

— Oh, da!

Se găseau în biroul lui Doheny, la un etaj superior al aripii administrative a Spitalului Regal din Kilmainham. Camera era văruită în alb şi avea cam şaisprezece metri pătraţi. Pereţii erau decoraţi cu fotografii înrămate înfăţişând peisaje de ţară şi imagini citadine. John le remarcă, dar le acordă puţină atenţie. Doheny stătea pe un scaun confortabil, în spatele unei mese de lucru impozante.

Omul era masiv, rotund ca o bilă, cu părul creţ şi vâlvoi şi nişte ochi care, odată fixaţi asupra ta, radiografiau totul.

John stătea pe un scaun tare de lemn, chiar în faţa lui Doheny, de partea cealaltă a mesei de lucru. În încăpere, lipită de un perete, mai exista o canapea galbenă, iar în faţa ei o măsuţă pentru servit ceaiul.

O bibliotecă umplea spaţiul din spatele lui Doheny. Cele două ferestre de la dreapta lui John dădeau în parcul spitalului. Peste întinderea parcului se vedea închisoarea Kilmainham – acolo unde i se spusese că-şi avea Kevin O'Donnell sediul central.

Pătrunseseră în oraş cu nişte maşini blindate – părintele Michael, băiatul tăcut, Herity şi Kevin O'Donnell într-una din ele, John şi Doheny singuri cu şoferul şi un soldat în cealaltă. Maşinile se despărţiseră pe strada Inchicore, iar cea în care se găsea John viră şi intră pe sub o arcadă în parcul spitalului. Doheny îl condusese pe John pe scări până la primul etaj, mişcându-se foarte uşor pentru un om atât de masiv. Străbătuseră apoi un hol lung, cu toate uşile închise de-o parte şi de alta şi pătrunseseră într-un ascensor, care urcă trei etaje – şi din nou un coridor lung – până în camera de un alb orbitor în care se aflau acum. Un bărbat scund într-un halat verde îi urmă înăuntru şi luă amprentele lui John.

— Nu te superi, nu-i aşa? întrebase Doheny. Asta se întâmplase cam cu o oră în urmă.

John se uită la cerneala neagră de pe degetele lui, pe care solventul nu reuşise s-o şteargă în întregime. De ce îi luaseră amprentele? John simţea agitaţia lui O'Neill – Cel din Interior. Era în pericol aici!

De la întâlnirea aceea pe drumul care ducea în oraş, la Dublin, se simţise mereu scufundat parcă într-o baie de pericol. Cel ce apăruse alături de Kevin O'Donnell fusese Doheny – cu părul buclat ca al unui bebeluş, încadrându-i capul rotund. Avea un chip simpatic – ochi mari, albaştri, un nas scurt şi subţire şi buzele turtite cu riduri de expresie în jur – un chip zâmbitor, jovial, acesta era cuvântul cel mai potrivit pentru a-l caracteriza pe Doheny, dar, cu toate

acestea, din el emana ameninţarea.

Kevin O'Donnell fusese cel care vorbise primul:

— Văd c-ai găsit haine călduroase, americanule. Permite-mi să ţi-l prezint pe Fintan Craig Doheny. Doctorul Doheny este aici pentru a decide dacă vei trăi sau vei muri.

Doheny nu scoase nici un cuvânt.

Fără să se uite la Kevin, John îşi strânse buzele peste dinţi, pentru a nu lăsa să se vadă că-i tremură. Herity şi ceilalţi se trăseseră mai în spate. Erau acum simpli observatori.

— Ştim cine eşti, spuse Kevin.

Pentru o secundă, John crezu că inima i s-a oprit în loc. Atenţia lui era concentrată asupra lui Doheny. Acesta îl studia pe John cu intensitate nedisimulată. John înţelese: Doheny era vânătorul care aşteaptă lângă ochiul de apă, cu privirea fixă, cu toate simţurile ascuţite pentru a ucide. Oare pentru el, pentru John, ce momeală avea să folosească?

— N-ai nimic de spus? întrebă Kevin.

John îşi regăsi glasul şi vorbi pe un ton uimitor de egal, ieşit parcă dintr-un calm de gheaţă:

— Şi ce-ar trebui eu să spun? Îşi permise apoi să-l privească pe Kevin. Întâlni privirea nerăbdătoare a acestuia. Bineînţeles că ştii cine sunt. Doar mi-ai văzut paşaportul, nu?

— Eşti John Roe O'Neill! tună vocea lui Kevin.

John îşi construi un zâmbet, desenându-l cu o rafinată încetineală. Colţurile buzelor i se ridicară, iar gura i se întredeschise uşor.

— Vrei să ne spui şi nouă ce găseşti atât de amuzant în asta? întrebă Kevin.

John respiră adânc. Îşi dăduse seama din tonul lui Kevin. Bluff! Totul nu era decât bluff. La ochiul ăsta de apă nu exista nici o momeală.

— În sfârşit, foarte multe lucruri au devenit acum clare pentru mine.

— Explică-te! Ce vrei să spui cu vorbele astea? întrebă Kevin. John se uită spre Herity, care avea întipărită pe

figură o expresie întrebătoare, apoi la părintele Michael, care părea absent şi îndurerat şi, în sfârşit, la băiatul tăcut, lipit de preot, pentru ca în final să revină cu privirea la Doheny.

— Hai să terminăm cu jocul ăsta stupid. L-aţi pus pe Herity să mă interogheze tot drumul şi tot voi…

— Joseph al nostru are mâna cam grea, spuse Kevin. Şi treaba asta chiar te amuză?

— Sunt pur şi simplu uşurat să aflu în sfârşit ce se petrece, spuse John.

Kevin se ridică pe vârfurile picioarelor:

— Deci negi…

— Tare proşti sunteţi cu toţii! spuse John. Irlanda ar fi fost ultima ţară din lume pe lista Nebunului.

Kevin îl privi drept în ochi:

— Ne-am gândit şi noi la asta, să ştii! Dar de-aş fi eu Nebunul, aş vrea s-o fac pe Dumnezeu. Aş vrea să văd cu ochii mei opera *mea.* Vezi tu? Aceasta este ziua a şaptea a Nebunului. Deci cum ar fi putut să stea deoparte şi să nu-şi admire creaţia?

— Bine, dar asta e o nebunie, spuse John.

— Şi noi despre ce vorbim? Nu despre un nebun? întrebă Kevin. În momentul în care John se pregătea să răspundă, Doheny ridică o mână şi ceru linişte. John înţelese: Doheny era deci Marele Inchizitor. Ceilalţi puneau doar întrebările şi aplicau tortura. Doheny era acolo să observe şi să judece.

John îl studie pe omul din faţa lui. Care îi era judecata?

Doheny vorbi pentru prima oară de când se întâlniseră. Avea o voce joasă şi impunătoare. John fu uimit de cât era de mângâietoare, ca de catifea – o voce de catifea.

— Hai să-l ducem de aici, spuse Doheny. Am nevoie de amprente şi de dentist să i se uite în gură.

John simţi brusc gura uscându-i-se. Amprentele şi structura dentiţiei. Îl simţea pe O’Neill – Cel din Interior zbătându-se. Ce dovezi ţinea în mână Inchizitorul Irlandez? Din facultate nu mai rămăsese nimic. Şi sigur, nici din casă. Sau…? Dar acolo fusese folosit Focul Panicii. Auzise asta la

ştiri, încă pe când era în Franţa.

Din acel moment, John se lăsă condus ca o păpuşă pe sârmă, concentrându-se în încercarea de a nu lăsa să i se vadă nimic pe figură. Să pară doar plictisit şi sătul – prea sătul.

Prima jumătate de oră în biroul lui Doheny fusese dificilă. Aşteptarea…, aşteptarea… Ce vor dezvălui amprentele? Când îl vor duce la controlul dentar? Apoi sună telefonul. Doheny ridică receptorul şi nu pronunţă decât un singur cuvânt:

— Doheny. Ascultă, apoi spuse:

— Mulţumesc. Nu… nimic altceva…

Mascarada a fost jucată, se gândi Doheny, în timp ce punea la loc receptorul în furcă. *Acest John Garrech O'Donnell nu clacase.* Acum înţelegea perfect starea de confuzie prin care trecuse Herity. Ce ascundea acest John O'Donnell?

Doheny îşi roti scaunul şi privi pe fereastră spre Închisoarea Kilmainham. Oare ar trebui să-l predea pe suspect în mâinile lui Kevin? Închisoarea era un loc alunecos, primejdios, unde mai muriseră oameni fără alt motiv decât bunul plac al unuia sau al altuia. Actualul regim politic nu făcea decât să repună în drepturi această reputaţie tristă.

De ce-am ales oare tocmai acest loc pentru sediul guvernului? se întrebă Doheny. *Un loc oribil, un mausoleu închinat unor nenumărate dureri.* Dar cunoştea răspunsul.

Pentru că e suficient de mare, dar şi suficient de mic. Pentru că este în Dublin. Pentru că trebuie să încercăm să nu ne dispersăm. Pentru că avem nevoie de un simbol. Şi nimeni n-ar fi putut contesta: Kilmainham era un simbol.

— Spui că eşti cercetător în biologie moleculară? întrebă Doheny.

— Exact.

Apoi pe parcursul cam a douăzeci de minute, John fu supus unui chestionar despre cunoştinţele lui, punându-se un accent deosebit pe recombinările ADN. Doheny demonstra cunoştinţe remarcabile în materie, dar John îşi

dădu repede seama de limite, atunci când întrebările acoperiră zona presupunerilor ştiinţifice. John descoperi uşor zonele în care propriile lui cunoştinţe le întreceau cu mult pe cele ale lui Doheny, mai ales atunci când ajunseră la interfazele sintezei. Problema dificilă era să-şi limiteze noţiunile pe care le revela în răspunsuri.

Doheny se lăsă pe spate în scaun şi-şi puse palmele pe după ceafă:

— Unde crezi c-ai fi cel mai de folos?

— Se spune că mă pricep cel mai bine la micrometodologie.

— Tot în domeniul ăsta lucrai şi la Universitatea din Washington?

— Printre altele…

Fără să încline capul, Doheny coborî privirea pe suprafaţa goală a mesei lui de lucru.

— Ai experienţă în studiul limfocitelor mici active mitotic?

— Oh, da.

Doheny se aplecă în faţă, puse coatele pe masă şi-şi împreună uşor palmele în faţa lui:

— Îmi dau seama că eşti mult mai la curent cu subiectul decât sunt eu. Totuşi am făcut şi noi câteva mici descoperiri.

John simţi cum i se accelerează pulsul. În O'Neill – Cel din Interior creştea un semn de întrebare:

— Sunt foarte nerăbdător să aflu ce progrese aţi făcut.

— Aş vrea să te avertizez să fii atent cum te expui molimei. Ca cercetător medical eşti mereu predispus spre boală. Molima trezeşte o susceptibilitate deosebită în cazul unei asemenea greşeli.

John întârzie să răspundă. Ce voia oare să spună Doheny? Trăgea doar de timp? Să nu fi descoperit irlandezii chiar nimic semnificativ până acum?

Când văzu că John nu spune nimic, Doheny continuă:

— Ţi se cere să faci faţă unei morţi imediate. Pentru cercetătorul tradiţional, bolile sunt ceva ce tind să ţină atât cât le este lor timpul. Viaţa continuă chiar dacă un anume

caz izolat nu poate fi vindecat.

John dădu afirmativ din cap şi continuă să tacă.

— Ne aşteptăm să se dezvolte imunitatea, spuse Doheny. Dar tot aşa de bine ne putem aştepta să intervină alte procese naturale. Molima asta va omorî umanitatea întreagă, dacă noi nu reuşim să-i venim de hac.

O'Neill – Cel din Interior îi şopti în minte lui John: *Au aflat, au descoperit faza latenţei îndelungate.*

Apoi lui John îi trecu prin cap ideea că, de fapt, Doheny încă mai sonda terenul, subtil şi expert, în căutarea lui O'Neill şi imediat îl simţi pe O'Neill – Cel din Interior retrăgându-se adânc, şi mai adânc... Doheny era mult mai periculos decât Herity. Oare ce se întâmplase cu Herity, cu preotul şi cu băiatul?

— Carantina nu va putea funcţiona la nesfârşit.

John îşi dădu seama că respiră scurt, agitat. Încercă să-şi regleze respiraţia, să şi-o facă mai adâncă, dar îl durea tare pieptul.

— Ţi-ai pus vreodată problema că s-ar putea să ne vedem confruntaţi cu o molimă fără rezolvare? întrebă Doheny.

John scutură din cap:

— Trebuie să fie o soluţie... Se gândi la propriile lui cuvinte. Până acum nu-i trecuse niciodată prin minte faptul că răzbunarea lui O'Neill ar putea fi ultima, suprema neîmplinire a umanităţii – sfârşitul ei. Orice problemă putea fi rezolvată. El ştia cum fusese creată molima. Structura ei era acolo, întipărită în mintea lui, ca un film pe care el îl putea proiecta oricând dorea. Să nu existe o cură? Asta este o nebunie!

— Ai observat că noi nu creăm aici în Irlanda nici un nou mit al speranţei? întrebă Doheny.

— Cum? Cuvintele lui Doheny jucau în conştiinţa lui John. Ce spunea omul ăsta?

— Doar vechile mituri despre moarte şi distrugere, continuă Doheny. Era de aşteptat ca tocmai noi să fim la originea Literaturii Disperării.

— Dar ce legătură are asta cu...?

— Ce dovadă mai clară vrei pentru înfrângerea totală?

— Să nu-mi spui că ai depus armele!

— Nu asta este problema, John. Pot să-ţi spun John, nu?

— Da, dar… care este…?

— Recunoaşterea înfrângerii are efecte dezastruoase asupra psihicului, John. Efecte foarte, foarte nocive.

— Da, dar dumneata ai sugerat că…

— … că s-ar putea să trebuiască să înghiţim pilula cea amară, da! John se holbă la omul din faţa sa. Era Doheny în toate minţile? Sau era doar o altă variantă a preotului nebun din coliba cu hainele?

— Ce părere ai despre toate astea, John?

— Unde sunt Herity, părintele Michael şi băiatul?

— Dar de ce te interesează soarta lor?

— Aşa… mă întrebam şi eu.

— Ei nu reprezintă Irlanda, John.

Ba da, tocmai ei o reprezintă! Ei sunt Irlanda mea!

Răzbunarea lui O'Neill îi creasе, îi modelase, aşa cum se modelează lutul pe roata olarului. Băiatul tăcut era foarte prezent în mintea lui. Ce-ar fi rămas din acest copil, dacă n-ar fi fost latura fragilă şi patetică? Trebuia să existe şi forţă undeva în interiorul băiatului. John încercă să şi-l imagineze matur – cu ochii aceia de căprioară. O să zdrobească inima oricărei femei care îi va călca în drum. Dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată dacă suspiciunile lui Doheny s-ar dovedi întemeiate!

Nu trebuie să mai existe suferinţă pentru acest copil, se gândi John. *Este adevărat – O 'Neill – Cel din Interior se declară mulţumit cu atât.*

— Nu suntem încă înfrânţi, spuse John.

— Eu vreau să te previn, John. Uită-te în jurul tău! Oamenii înfrânţi încearcă întotdeauna să compenseze pierderea prin mituri şi legende.

— Noi nu despre mituri şi legende vorbim acum!

— Oh, ba da, despre asta vorbim. Vorbim despre cortina amintirilor care ascunde un fapt inacceptabil. Nu dezastru, ci poveşti eroice! Nici un alt popor n-a fost vreodată mai talentat în crearea de mituri ca noi, irlandezii.

— Nu mai e nici o speranţă…, spuse John cu voce joasă, amintindu-şi de bunicul Jack şi de poveştile lui magice de la gura căminului.

— Al naibii de adevărat, spuse Doheny. Ia, închipuie-ţi, John. Totul în istoria noastră a conspirat parcă în a face şi mai puternică facultatea irlandezilor de a născoci mituri eroice care să îndulcească înfrângerea.

— De ce nu-i spui asta părintelui Michael!

— Michael Flannery! Ahh, vezi tu? Chiar şi Biserica şi-a nesocotit datoriile din cauza acestor mituri. Înfrângerea redusă la nivelul justiţiei divine, răzbunarea lui Dumnezeu pentru greşelile trecute. Englezii chiar au dat o mână bună de ajutor la asta. Cu un soi de perversitate prostească ne-au interzis religia. Prohibiţia întotdeauna face ca tot ceea ce este interzis să devină şi mai puternic.

Gândurile lui John se învârteau confuze. *Ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Doheny?*

Doheny îşi mângâie stomacul rotund:

— Foametea în repetate rânduri a supus Irlanda unei traume ciudate – a fost o lecţie pe care n-am uitat-o niciodată. Mâncatul – mult şi cu poftă – este poate cel mai obişnuit răspuns al nostru în momente de grea încercare.

John decise în mintea lui că toate astea erau cuvinte goale, că Doheny bătea câmpii. Nimic, nici o raţiune, nici un motiv nu putea explica o astfel de discuţie.

— Eu sunt unul din puţinii oameni graşi rămaşi în Irlanda în zilele noastre, spuse Doheny.

— Foarte bine, deci dumneata nu te socoti înfrânt.

— E foarte posibil ca eu să fiu singurul creator de mituri care a mai rămas în ţara mea. Dar noi avem nevoie de cercetare şi încă de una inspirată.

John scutură din cap, neînţelegând nimic.

— Stau aici şi compun un mit despre John Garrech O'Donnell, spuse Doheny. Garrrrrech – pronunţă numele apăsat, rulându-l lung pe „r", cu vocea lui de catifea. John Garrech O'Donnell – un foarte frumos nume irlandez. Merită un mit special, deosebit, zău aşa!

— Ce dracu' tot spui acolo?

— Vorbesc despre John Garrech O'Donnell, un iancheu descendent dintr-o faimoasă sămânţă galică. Despre asta vorbesc. Te-ai întors la noi, John Garrech O'Donnell, şi ne-ai adus o nouă teorie despre molimă, senzaţională, de altfel! Eşti speranţa personificată, John Garrech O'Donnell! Imediat voi pune totul pe hârtie.

— Ce-ai înnebunit?

— Oamenii te vor admira, John.

— Pentru ce?

— Pentru noua ta teorie – o nouă viziune. Irlandezul admiră întotdeauna viziunile.

— Să ştii că nu accept să fiu amestecat în…

— Atunci voi fi nevoit să te predau lui Kevin, care te va elimina imediat. Avem destui tehnicieni în laborator. Noi avem nevoie de inspiraţie şi de speranţă!

— Şi ce se întâmplă dacă nu reuşesc?

— Adică dacă dai chix? Ah, atunci ăla va fi sfârşitul tău. Noi nu suntem foarte toleranţi cu cei care ratează, doar ştii asta, nu?

— Adică vrei să spui că, pur şi simplu, mă veţi ucide, aşa…

— Oh, nu! Nimic de felul ăsta. Vezi tu, nu-i chiar aşa de simplu. Dar Kevin are un temperament foarte coleric şi o armă extrem de nervoasă.

— Deci va trebui să-mi ascund greşelile…

— Nu de mine; să nu le ascunzi în nici un caz de mine! Doheny se împinse departe de masă şi se ridică. Te vom trimite lui Peard, la Killaloe. Şi-ţi sugerez să-ţi pui la punct noua ta viziune asupra molimei înainte de a ajunge acolo.

Privirea lui John îl urmări pe Doheny în timp ce acesta se ridica:

— Ori…, ori mor?

— Păi, nu crezi că asta e chiar natura problemei noastre?

John se forţă să-şi ia ochii de la Doheny. Felul în care stătea omul acela în picioare, acuzator…

— Vezi, John, spuse Doheny. Există noi tensiuni legate de molimă. Ciuma asta este supusă mutaţiilor. A ajuns în

mamiferele marine: balene, delfini, foci şi altele asemenea. Împrăştierea ei nu se mai poate opri.

John ştia că faţa lui era o mască îngheţată. Mutaţia. La asta nu se gândise. Lucrul scăpase din mână. Molima era un foc devastator şi sălbatic care se întindea.

— Vrei să aştepţi aici, spuse Doheny. Mă duc să aranjez detaliile călătoriei tale.

Ieşi afară pe coridor. Kevin tocmai părăsise un birou alăturat:

— Eşti un prost şi un nebun, Doheny! şopti Kevin. Dacă încearcă să ne distrugă munca la Killaloe?

— Atunci va trebui să-l ucizi, spuse liniştit Doheny. Ne-au trimis amprentele şi hărţile dentare?

— Nu. Trag încă de timp. Sunt foarte precauţi. *De ce le vrem? Avem vreun suspect?* Păi, dacă n-aveam, de ce am mai fi întrebat?

— Da, dar a fost periculos să întrebăm, Kevin.

— Şi să trăieşti e periculos!

— Kevin, dacă ăla de acolo e O’Neill şi dacă l-am motivat corespunzător, el va fi acela care ne va rezolva problema.

— Tu doar că nu i-ai spus direct că nu poate fi rezolvată!

— Asta l-a surprins, ştii? A fost şocat. Nu se mai gândise la această posibilitate până acum. Tipic pentru un cercetător. Ochii îţi sunt îndreptaţi doar asupra ţintei.

— Şi dacă ai dreptate? întrebă Kevin. Dacă este O’Neill, dar dă greş?

— Atunci, odată cu el moare şi speranţa pentru totdeauna.

Un doctor spune: „Domnule, este preferabil să mori conform regulilor, decât să trăieşti în contradicţie cu Facultatea de Medicină”.

— Moliere, vorbind unui pacient, care se înzdrăvenise mulţumită unui tratament neortodox.

Prima întâlnire a lui William Ruckerman cu pilotul său se petrecu pe un câmp aviatic, la Hagerstown, Statul Maryland. Zorile deschiseseră o crăpătură subţire de lumină în orizontul estului. Era frig, era ceaţă şi umed, iar pe Ruckerman îl încerca o durere nervoasă de stomac. Fusese cazat într-un hotel militar, aflat lângă câmpul aviatic, cu două zile înainte ca meteorologii să avizeze zborul transatlantic. Cele două zile fuseseră apăsătoare, stresante, iar Ruckerman era din ce în ce mai sigur că suferea de simptomele benigne ale molimei, dându-şi seama cu un sentiment neclar şi vag de inutilitate că, de acum, era şi el ceea ce se numea un purtător.

Cineva din elita puterii de la Washington fusese nevoit să-l condamne, deşi şansele pentru viitor nu erau cine ştie ce încurajatoare. Mica cabală a lui Beckett făcuse clar potenţialul, dar erau şi ei nebuni, dacă-şi imaginau că-l vor putea controla singuri.

Cranmore McCrae, pilotul, se dovedise a fi un tânăr scund şi îndesat, cu un cap disproporţionat de mare – atât de mare, încât Ruckerman decise în mintea lui că acesta era fără îndoială rezultatul unui dezechilibru hormonal. Tânărul care aştepta în picioare în interiorul avionului apărea diform: ochi mici albaştri, aşezaţi departe de un nas teşit, o gură lungă cu buze groase şi un maxilar mătăhălos,

care se mişca din încheieturile aflate în spate, aproape lipite de gât.

Avionul era un mic bimotor de un model pe care Ruckerman nu-l recunoştea. Arăta aşa cum arată orice avion scump, în proprietatea unei firme prospere – zvelt şi rapid, cu botul mult prelungit în faţă. Uşa se lăsa în afară şi se transforma în scări.

Sergentul care îl însoţise pe Ruckerman până la pistă rămase în aşteptare chiar lângă scările avionului, biciuit de vântul umed, până ce McCrae închise ermetic uşa. Tot McCrae prinse în centura de siguranţă a unui scaun gol sacul de voiaj al lui Ruckerman, apoi îl conduse pe acesta spre scaunul lui. Primele sale cuvinte se constituiseră în cea mai bizară şi mai neaşteptată întrebare ce-i fusese dat lui Ruckerman să audă vreodată:

— Spune-mi, doctore Ruckerman, există vreun motiv pentru care Charles Turkwood să te vrea mort?

Ruckerman, care tocmai se aşeza în scaunul din dreapta al cabinei pilotului şi se pregătea să-şi închidă centura de siguranţă, se opri şi se holbă la McCrae. Ce întrebare ciudată. Ruckerman chiar îşi puse problema că nu auzise bine.

— Pune-ţi centura, zise McCrae. Hai să plecăm naibii de aici.

— Vrei să-mi sugerezi cumva ideea cum că Charlie Turkwood îmi vrea moartea? întrebă Ruckerman, închizându-şi cu un declic catarama centurii.

— În mare, cam asta ar fi. McCrae îşi puse căştile pe urechi şi-şi aranjă microfonul în faţa buzelor. Cu degetul mare împinse un buton aflat pe maneta de control.

— Aici Rover Boy, spuse el. Gata de taxi.

— Ai liber pentru taxi, Rover Boy. Vocea metalică a turnului de control se revărsă în cabină printr-un difuzor aflat deasupra capului pilotului. Ruckerman privi grila rotundă a difuzorului.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, spuse el. Şi imediat se întrebă în ce rahat îl băgase Jim Saddler – auzi? oameni care să-i vrea moartea! Se gândi la

toate astea în timp ce McCrae îşi termină taxajul şi se pregătea să decoleze.

McCrae îl privi:

— Sper din toată inima să ai dreptate.

Împinse maneta până la capăt. Avionul prinse viteză, mai întâi încet, apoi împingându-l pe Ruckerman în spătarul fotoliului. Decolarea fu lină, urmată de o urcare rapidă, care îi duse deasupra plafonului coborât de nori. Ruckerman clipi în strălucirea orbitoare a soarelui, reflectat de oceanul vătos al norilor.

— Avem de efectuat un zbor estimat cam la şase ore şi jumătate, spuse McCrae.

— Ce-ţi veni, măi omule, să-mi pui întrebarea aia despre Turkwood?

— Am fost pilot la CIA şi încă mai am amici care-mi vând câte un pont. Pot să-ţi spun Will? Am auzit că amicii aşa ţi se adresează.

Ruckerman răspunse băţos:

— Spune-mi cum vrei, atâta vreme cât îmi explici şi mie ce…, ce…

— Ei bine, Will, prietenii mei spun că Turky – Curcanul e o adevărată durere în fund. Mi-am băgat şi eu nasul puţin, să ştii, încercând să aflu dacă există nişte glumiţe ascunse în rabla asta… Poate nişte alte motive pentru călătoria noastră.

— Ce alte motive ar putea fi? Ruckerman privi afară la covorul de nori. Era un peisaj mişcător, fără puncte de reper stabile. Se întrebă dacă nu cumva se căptuşise cu un pilot ţăcănit.

— Tu chiar crezi că irlandezii îl au în mână pe O'Neill – Nebunul? întrebă McCrae. Vor să investighez chestia asta după ce te las pe tine în drum.

— Şi eu de unde vrei să ştiu?

— Îl cunosc pe sergentul care te-a condus până la pistă, spuse McCrae. Un tip folosit în tot felul de chestii. Despre ce-aţi vorbit în maşină?

— M-a întrebat cine mi-a aranjat călătoria asta. I-am spus că eu unul cred că ideea vine direct de la Preşedinte.

— Ai făcut-o de oaie! exclamă McCrae.

— N-ai de gând să-mi spui şi mie odată despre ce este vorba?

— Ascultă, Will, spuse McCrae. Suntem la treizeci şi două de mii de picioare şi lucrurile par calme aici sus. Pun păsărica asta pe pilot automat şi mă duc în spate să mă uit bine în jur. Tu stai cuminte acolo. Şi nu pune mâna pe nimic. Trage-i o cântare să te aud dacă zăreşti vreun alt avion. OK?

— La ce să te uiţi în spate? Ce cauţi?

— M-aş simţi mult mai bine în timpul zborului ăsta, dacă aş fi sigur că nu stăm cu fundul pe un pacheţel care să facă bum!

— O bombă! Ruckerman simţi cum i se strânge stomacul. McCrae îşi desfăcu centura şi ieşi din scaun. Rămase în picioare, puţin aplecat de spate şi privi spre Ruckerman:

— S-ar putea să fie doar natura mea prevăzătoare. Se întoarse şi ieşi din cabină, dar vocea i se auzea încă bine. Să fiu eu al naibii! Ar fi trebuit să cer să fac eu inspecţia păsăricii ăsteia cu mâna mea.

Ruckerman întoarse capul şi privi afară prin geamul cabinei. Ruta de zbor traversa diagonal o mare de nori, sub care, departe, jos, se distingea slab oglinda gri a oceanului.

Bine, dar asta era o nebunie! Şi deodată toată această călătorie îi apărea ca ceva neserios. Se simţi tentat să-i spună lui McCrae să facă cale întoarsă. Dar, oare McCrae l-ar fi ascultat? Şi chiar dacă McCrae ar fi fost de acord cu el, li s-ar fi permis să se întoarcă?

Această călătorie e doar cu dus, până găsim cura, îi spuse Saddler.

Ruckerman se gândi la centura de misile antiaeriene din jurul Washingtonului. Un singur MUSAM cu multele lui capete şi detectorul de căldură şi mişcare…

McCrae se strecură la loc în scaun şi-şi puse centura şi hamul:

— N-am găsit nimic. Verifică aparatura, apoi privi spre Ruckerman. Dar pe tine cum te-au băgat în chestia asta?

— Am fost alegerea optimă.

— Nu zău? Dar de ce?

— Fiindcă Preşedintele şi principalii lui consilieri au încredere în mine. În plus, am şi pregătirea ştiinţifică necesară ca să…, să… evaluez situaţia.

— Prietenii mei spun c-ai fi şi tu un „poponete”.

— Adică? Ce vrei să spui cu asta?

— Ei, ştii şi tu. Oamenii urăsc tot ce este legat de ştiinţă şi de cercetători. Da’, apropos, tu cum te-ai contaminat?

Ruckerman înghiţi în sec. Venea partea cea mai grea:

— Am… A fost o prostie, de fapt. Am deschis o uşă, pe care n-ar fi trebuit s-o deschid, într-una din staţiile de carantină. Dar nici ei n-ar fi trebuit să lase uşa aceea neîncuiată!

— Ei, da, dar şi tu ar fi trebuit să fii mai atent, nu? Ruckerman căută în minte o cale pe care să abată discuţia:

— Şi dumneata cum de-ai fost ales să fii pilotul meu?

— M-am oferit voluntar.

— De ce?

— Am în Irlanda un unchi, un tip trăsnit de-a binelea. N-a fost niciodată căsătorit. Dar e destul de bogat ca să acopere din buzunarul lui deficitul bugetar naţional. McCrae zâmbi: Iar eu sunt singura lui rudă în viaţă.

— E încă… adică, vreau să spun, trăieşte?

— Are un post de radio-amator acolo în Irlanda. Operatorii lui au răspândit mesajele. Unchiul Mac are o proprietate uriaşă. Şi să nu-ţi vină să crezi! S-a întors la religia druidă – cu adorarea copacilor, cu tot tacâmul, ce mai.

— Pare cam sărit de pe fix.

— Nu, nu-i nebun, doar un pic ciudat, un pic altfel.

— Iar dumneata eşti unicul lui moştenitor? Dar cum poţi fi atât de sigur de asta, sau de testamentul lui? Vremurile s-au mai schimbat…

McCrae dădu din umeri:

— Unchiul Mac şi cu mine semănăm ca două picături de apă. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine. Având în vedere că lucrurile sunt aşa cum sunt, ce altceva mai bun

am de făcut decât să mă duc acolo şi să-mi apăr interesele?

— Eu unul îţi doresc mult noroc.

— Şi ţie, Will. O să ai nevoie de el.

— Tot nu înţeleg de unde până unde ţi-a venit ideea cu bomba…

— Eu ştiu unele lucruri despre Turkwood, pe care ceilalţi nici nu ţi le-ar şopti la ureche de frică.

— Îl cunoşti?

— Încă dinainte de molimă şi de atunci încoace… la telefon. Şi ăsta e motivul care mă pune pe gânduri, Will. Faptul că eu ştiu anumite lucruri pe care el le-ar dori şterse, uitate. În ceea ce te priveşte, nu-mi dă prin cap de ce ţi-ar dori răul, decât dacă nu cumva eşti şi tu o veste proastă care trebuie uitată.

Ruckerman încercă să înghită, dar avea gâtul uscat. Îşi aminti de precauţiile lui Saddler. Nici un cuvânt despre ceea ce ducea în servietă – programul de căutare special al lui D.A. – fiindcă nimic nu trebuia să ajungă la urechile lui Turkwood. Asta a fost motivul pentru toată farsa aceea ridicolă de la staţia de carantină – contaminarea lui accidentală.

— E în regulă? întrebă McCrae. Arăţi cam palid.

— Dar e o nebunie, mormăi Ruckerman. E absolut vital să ajung în Anglia! Iar dumneata în Irlanda, ca să afli dacă e adevărat că-l au pe O’Neill. Dumnezeule! Dacă ăla chiar este O’Neill şi se lasă convins să vorbească…

— Dacă, spuse McCrae. Dacă îl au pe O’Neill şi dacă ticălosul este încă în viaţă. Ştiu eu ce să zic, Will? Dacă eu aş fi fost acolo în Irlanda şi-aş fi pus mâna pe el…

— Se ştie cât de important este să fie păstrat în viaţă!

— Nu zău? Şi ce le mai pasă lor? Ce mai au irlandezii de pierdut? McCrae îşi desfăcu hamul:

— Mă duc să mai dau o raită în spate. Tu – la fel aici. Nu pui mâna pe nimic, Will.

— Domnule McCrae?

— Spune-mi Mac.

— Bine, Mac… Ruckerman scutură din cap. Nu, nu, e prea de tot!

— Nimic nu-i prea de tot. Ce te nelinişteşte?

— Atât doctorul Saddler, cât şi Preşedintele erau foarte insistenţi, foarte îngrijoraţi ca… ahhh, Turkwood să nu afle de călătoria asta, să fie un secret, adică până…

— Secret? De ce?

— Ufff! Ce ştiu de ce?

— Ba ştii, dar nu vrei să-mi spui. Cristoase! Mai am la bord un balot fierbinte!

— Îmi pare rău, Mac, dar, probabil, totul nu este decât rodul imaginaţiei noastre bogate. Astea sunt vremuri foarte…

— … foarte potrivite pentru imaginaţia bogată a oamenilor. McCrae se uită fix la panoul de comandă. Deodată, atinse un buton alb aflat deasupra consolei în care era înfiptă maneta. Deasupra butonului se aprinse un beculeţ roşu. E posibil să fie din cauză că mergem prea repede, murmură el. Dezactivă pilotul automat, apucă cu ambele mâini maneta şi trase spre el.

Ruckerman văzu acul indicatorului de viteză dând înapoi până ajunse în zona verde, unde se opri la 120.

McCrae atinse din nou butonul alb. Şi iar se aprinse beculeţul roşu.

— E posibil să fie o disfuncţie de circuit.

— Ce faci? întrebă Ruckerman.

McCrae împinse maneta înainte, verifică ruta şi reactivă pilotul automat.

Erau acum departe deasupra oceanului, de care îi despărţea un văl subţire de nori transparenţi. Valurile, parcă pudrate cu nestemate, străluceau în lumina orbitoare a soarelui.

— Există o jucărioară barometrică, care n-a fost folosită decât de câteva ori până acum, spuse McCrae. Prietenii mei spun că Turkwood are o adevărată slăbiciune pentru ea. I se ataşează un boţ de exploziv plastic şi se plasează în compartimentul trenului de aterizare. Dispozitivul e armat atunci când scoţi trenul şi dacă cobori sub o anumită altitudine, atunci faci buummmm!

— Ce…, ce altitudine?

— Cine ştie, poate câteva sute de metri, două, trei. Chiar la spartul târgului, când ai pista în faţa ta şi nu mai poţi face nimic. Nu ai timp să sari cu paraşuta, chiar dacă ai avea o paraşută, ceea ce noi nu avem. Cum ţi-am spus, la spartul târgului, unde e sigur că te faci fărâmiţe şi te împrăştii în privelişte. O adevărată înmormântare de cască!

— Ce-i aia înmormântare de cască?

— Păi, ceea ce recuperează din tine, taman bine ajunge cât să umpli o cască standard de pilot.

— Şi ce dovezi ai pentru ca să tragi asemenea…

— Lumina aia roşie de acolo. Circuitul de confirmare a urgenţei. Verdele arată că trenul e sus şi la locul lui, sau jos şi la locul lui, după cum indică chestia asta de aici. McCrae arătă cu degetul spre un alt buton, chiar deasupra genunchiului său. Deasupra butonului ardea o lumină verde de „tren sus”. Dar atunci când verific, lumina roşie îmi spune că trenul nu este sus, iar noi zburăm ca şi cum totul ar fi în perfectă stare de funcţionare.

— Ar mai putea fi şi o altă explicaţie?

— O disfuncţie de circuit. Dar, Iisuse! Un întreg regiment de mecanici a verificat păsărica asta.

Ruckerman încercă să se concentreze asupra problemei. Inspiră adânc şi scutură din cap:

— E paranoia! Ai o idee fixă!

— Cu Turkwood, asta e singura cale sigură.

Ruckerman simţi cum îl cuprinde furia, iar furia era un gen de emoţie pe care îl dispreţuia din toată inima. Fiindcă atunci când erai pradă unei emoţii puternice, mintea nu-ţi mai funcţiona clar. Gândirea raţională – singurul viitor posibil al omenirii se găsea doar în gândirea raţională. Şi ştiinţa dăduse greş, atunci când gândirea raţională dăduse greş. Cu toate astea, furia continua să crească în el.

— Şi ce se poate face în privinţa asta? întrebă el. De unde putem fi siguri că suspiciunile tale se apropie măcar de…

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, Will. McCrae îşi verifică instrumentele şi pilotul automat, confirmă poziţia şi se lăsă pe spate în scaun. Închise ochii.

Ruckerman îl privea, simţindu-se stânjenit pentru ieşirea lui de furie. Un *poponete!* Toate suspiciunile lui McCrae erau fantezie pură. Programul de computer, analizele celorlalte proiecte, tot materialul aflat acolo în geanta lui… Şi O'Neill care s-ar fi putut afla în Irlanda! Dumnezeule! S-ar putea să aibă chiar şansa să-i ia omului un interogatoriu personal. Ce putea fi mai important decât asta? E drept că Preşedintele s-ar putea dovedi în stare de multe pentru a se menţine la putere şi a menţine şi lumea lui în stare de funcţiune, dar, fără îndoială, *n-ar pune în pericol* efortul de a se găsi o cură.

Progresiv, Ruckerman deveni conştient că se aude un sunet ciudat. Se uită la McCrae. Omul sforăia! Ticălosul adormise! Cum putea dormi după, după…

McCrae pufni pe nas şi se îndreptă de spate, deschizându-şi ochii:

— În Anglia sunt lacuri, nu? Un lac lung, sau chiar un câmp lung. Întinse mâna stângă şi pipăi după nişte hărţi. Alese una şi şi-o deschise pe genunchi. Îşi plimbă privirea pe toată întinderea ei, mormăind din buze:

— Dah, dah! Uite unul frumos şi lung chiar lângă Aberfeldy. Puse harta la loc. Ne prefacem că avem probleme cu motorul şi… bâldâbâc.

— Cât de departe e asta de Huddersfield? întrebă Ruckerman.

— Nu-ţi face probleme, Will. Tu eşti un grangure, un VIP. O să-ţi pună la dispoziţie o limuzină. Eu nu sunt decât un amărât de cartofior acolo. Dar trebuie să găsesc o cale să ajung în Irlanda şi la proprietatea unchiului Mac.

McCrae se întoarse şi-i zâmbi larg, numai dinţi pe faţa lui lătăreaţă:

— Şi până una alta, eu sunt căpitanul vasului. Eu spun unde mergem. Ruckerman se încruntă la el, apoi îşi întoarse privirea în partea cealaltă. Bănuieli bolnave! Dar ce mai contează acum câteva ore de întârziere… Ce mai conta cu adevărat? Măcar să fie satisfăcut McCrae. Ticălos egoist! Minte de iepure! Dar, brusc prin mintea lui Ruckerman trecu un alt gând. Se întoarse spre McCrae:

— Să presupunem că ar fi un dispozitiv exploziv undeva la bord…, dacă e potrivit pentru o anumită oră?

— Atunci mergem păpică la peşti, spuse McCrae.

Sus înaltă-i scara,
Jos adâncă-i apa,
La naiba cu viaţa,
La naiba cu Papa!

Din Cântecele Noii Irlande

John stătea în spatele maşinii blindate. Printr-o crăpătură subţire în oţelul de lângă el, putea vedea peisajul de afară, totul verde şi iarăşi verde în lumina dimineţii. Era frig, iar metalul era rece la atingere. Scaunul nu era tapiţat. Părintele Michael şi băiatul ocupau locurile din faţa lui. Copilul adormise ghemuit cu capul sprijinit de preot. Şoferul şi un însoţitor înarmat din faţă alcătuiau o pereche taciturnă – tineri cu feţele roşii şi aspre, îmbrăcaţi în uniforme verzi milităreşti, amândoi bruneţi, amândoi ciudat de ageri în mişcări şi în întreaga atitudine, de parcă ar fi ascultat mereu cuvintele unui vorbitor nevăzut, care îi avertiza că aveau să urmeze lucruri teribile.

O altă maşină blindată mergea cam la o sută de metri în faţa lor, în timp ce alte două îi urmau. Toate trei erau pline de oameni. Deasupra primei maşini din spatele lor era montat un lansator de rachete.

Herity nu mai dăduse nici un semn de ultima dată când îl văzuse îndreptându-se spre Închisoarea Kilmainham şi nici părintele Michael, nici ceilalţi nu putură sau nu vrură să spună unde plecase acesta.

Părintele Michael se aplecă în faţă, mişcându-l puţin pe băiat şi smulgând de la el un mormăit somnoros. Preotul vorbi şoferului, dar John nu reuşi să desluşească cuvintele, deşi răspunsul se auzi clar şi tare în toată maşina:

— Mergem pe drumul cel mai sigur posibil, părinte.

Drumul lung este deseori în zilele noastre cel mai scurt.

Părintele Michael dădu din cap afirmativ şi se lăsă iar pe spate în scaunul lui.

Maşina blindată sărea şi icnea în locurile cu hârtoape. Drumul şerpuia urcând spre dealuri, dezvăluind, din când în când, prin câte o spărtură în peretele gros de conifere, un fragment ireal de albastru din Marea Irlandei, sau case şi coşuri fumegânde. Pete de gheaţă luceau pe asfalt şi caldarâm. Era o privelişte de o asemenea sănătoasă splendoare, încât îi produsese lui John un soi de tulburare electrică, stârnind în O'Neill – Cel din Interior scânceli cavernoase, mici ţipete şi ameninţând cu urletul acela teribil, care aştepta acolo în peşterile negre ale minţii lui. Nu era normal ca priveliştea aceea, întinsă departe până la mare, să fi rămas intactă. Ar fi trebuit să existe urme pe pământ, urme care să spună lumii că vechea Irlandă nu mai este. Altfel…, ce rost avusese totul?

Şoferul se întoarse spre tovarăşul lui şi-i spuse ceva. John nu auzi decât patru cuvinte undeva spre sfârşitul frazei, pronunţate mai tare din cauza zgomotului făcut de maşina ce ambala înainte de a se angaja în urcarea unei pante.

— … dar nimic de acum…

Cele patru cuvinte pronunţate în finalul unei fraze, repetarea lor fără nici un alt cuvânt după, i se păru deodată lui John a fi o etichetă verbală aplicată pe noua Irlandă. Acest gând îl potoli pe O'Neill – Cel din Interior şi-l lăsă pe John singur să reflecteze. Dar nimic de acum…

Nici că se putea găsi o expresie mai potrivită pentru timpurile acelea. *Nimic* nu mai venea după *acum.*

Oamenii crezuseră odată că pot rezolva orice problemă, fie ea ştiinţifică sau de altă natură, dacă se aşează la lucru cu persistenţă scrupuloasă şi bunăvoinţă, cu răbdare nederanjată de trecerea timpului. Cel puţin acela fusese modul ştiinţific de a gândi. Dar nimic de acum…

Ce putea face el la Laboratorul din Killaloe? Oare temerile întunecate ale lui Doheny se vor dovedi reale? Nu era posibil aşa ceva! Se gândi la despărţirea lui de Doheny

în dimineaţa aceea. Era foarte întuneric înainte de ivirea zorilor şi frig în birou. Lumina de deasupra mesei de lucru a lui Doheny forma o insuliţă galbenă în marea de gri din jur. Doheny era ocupat cu semnarea unui maldăr de acte pe care apoi le dădea, unul câte unul, unui bătrân ce aştepta lângă masă în picioare. Omul era în vârstă, aplecat de spate şi mânuia hârtiile cu mâinile lui pline de noduri şi vene proeminente, aranjându-le meticulos pe masă înainte să plece cu ele. Nici un cuvânt nu trecu de la un bărbat la celălalt în tot acest timp.

John îşi făcu de lucru, mişcându-se prin birou, uitându-se la pozele de pe perete, privindu-le de foarte aproape în lumina puţină. Se opri la una anume, prins de misterul imaginii – o tăbliţă pe un zid de cărămidă, ale cărei litere erau pe jumătate şterse. Încercă să reconstituie mesajul:

DACĂ AVE FORMAT PRE CRIM EXPLO IN MIDARI SAU ACT TI TEROR E, SUNA BE FAS 65-155. ASIG CON DENŢAL TE TOT L.

Remarcând atenţia acordată de John fotografiei, Doheny spuse:

— O păstrez drept amintire. În general vorbind a fost inutilă, vorbe în loc de acţiuni concrete. Numai vorbe şi foarte puţine lucruri făcute. Cu toate acestea, mesajul este acolo, iar conducătorii Ulsterului şi-au pus mari speranţe în el. Fapt e că reprezintă o interesantă comparaţie cu problema noastră actuală. Textul completat cu literele care lipsesc spune:

„Dacă aveţi informaţii despre crime, explozii, intimidări sau activităţi teroriste, sunaţi la Belfast 65-155. Asigurăm confidenţialitate totală”.

John se întoarse şi privi către Doheny, simţind cum ceva în el se răscoală la auzul cuvintelor acelora. Activităţi teroriste!

— Şi Nebunul ne-a trimis un mesaj din care lipsesc anumite elemente, spuse Doheny. Făcu un gest cu capul înspre fotografie. Plăcuţa aceasta a fost folosită în Derry. Belfastul era punctul central pentru strângerea de informaţii.

John vorbi rar, în vreme ce încă se uita fix la fotografie. *Activităţi teroriste...*

— Informaţii ca cele despre oameni de felul lui Joseph Herity?

— Şi despre ei, şi despre ceilalţi din Ulster. Nu prea erau multe să-i deosebească, mai ales dacă te aflai de partea cealaltă şi ţi se întâmpla să fii ţinta gloanţelor şi bombelor lor.

John se întoarse încet, abandonând cu greu fotografia. Doheny îl privi de jos, aşezat cum era pe scaun, iar în ochi îi juca o luminiţă de umor cinic. Omul, ce stătea acolo sub lumina galbenă, semăna atât de izbitor cu o jucărie uriaşă şi păroasă – cu un urs de pluş. Dimineaţa păta cu gri fereastra din spatele lui.

— Erau atunci acolo în jur de şaizeci de mii de suflete, spuse Doheny. Acum... Nu cred să mai fi rămas mai mult de patru sau cinci mii de bărbaţi în oraş şi-n împrejurimi. Un oraş moare fără femei.

John îşi drese glasul, dar de vorbit nu vorbi.

— Ceea ce ţine un oraş în viaţă este comerţul, continuă Doheny. Dar comerţul depinde de viaţa familiei. Un oraş..., aruncă o privire grăbită spre poza din spatele lui John, un oraş e un loc pentru meșteșugari, proprietari de magazine, comis-voiajori şi alţii ca ei. Dar femeia este inima comerţului citadin. Un bărbat singur e împins înapoi spre pământ, să-şi găsească îmbucătura în ţărâna goală şi să redescopere ce înseamnă să fii soţ şi tată de familie. Ciudate cuvinte! Soţ şi tată...

John privi pe deasupra căutăturii pătrunzătoare a lui Doheny, spre rama ferestrei.

— Fotografia aceea color din dreapta este un instantaneu al aceleiaşi plăcuţe, văzute de peste râu, spuse Doheny. Vezi? Pata aceea mică, albă. Nu s-ar putea citi aşa departe nici dacă textul ar fi complet.

John se întoarse şi privi fotografia – un studiu al vechiului oraş Derry, cu zidurile lui de piatră ciobite şi brăzdate de conflictele secolelor, pietre de un brun murdar, ridicându-se deasupra Râului Foyle..., şi mai jos, într-o

parte, micul dreptunghi alb cu minusculele lui litere negre.

— Cei ce-au mai rămas acolo refuză să plece, spuse Doheny. Dar cum şi salariul nu mai are acum nici un rost, până la urmă vor pleca şi ei. Ştii, John, salariul este temelia existenţei familiale – sursă de întreţinere, hrană, îmbrăcăminte, distracţii. Acum, te întreb, John, câte activităţi dătătoare de venit, deci şi de salariu, mai crezi tu că există azi în Derry?

John se întoarse spre Doheny şi privirea lui sfredelitoare:

— Nu multe…

— La ce folosesc mesajele incomplete? întrebă Doheny. Dar, ce vrei, e vorba de fantezia noastră literară care mai persistă încă.

John se îndepărtă de perete, ocolind masa de lucru şi se aşeză pe scaunul tare. Ceva în acele fotografii era molipsitor! Simţea răceala şi duritatea scaunului de sub el. Privirea lui Doheny îl urmărea cu o expresie neschimbată.

John se gândea la acea discuţie, în vreme ce se uita afară prin crăpătura subţire din oţelul maşinii blindate. Convoiul traversa o lungă porţiune pe care creştea o răchită înaltă, din care fusese tăiată o parte, apoi aşezată în căpiţe curate, acoperite cu nişte foi mari de plastic de culoare închisă. În vârful fiecărei căpiţe, peste plastic, era pusă o piatră. Scena era aşa de obişnuită, de banală, că iar îl simţi pe O'Neill – Cel din Interior revoltându-se înăuntru.

Părintele Michael se întoarse brusc şi-l privi.

— Ia uite, încă se mai taie răchita, spuse John.

Părintele Michael vorbi încet ca să nu deştepte copilul adormit lângă el:

— Barajul hidroelectric de la Ardnacrusha a fost demult aruncat în aer. Nu mai avem decât staţiile de ars turba şi nu sunt mulţi azi care să vrea să facă munca asta.

John remarcă faptul că preotul purta acum, pe sub sutană, o jachetă gri, cu gâtul desfăcut în v şi nasturi albi. Îşi schimbase pălăria lui neagră cu boruri largi cu o şapcă neagră. Jacheta avea cam aceeaşi culoare cu cea purtată de un portar bătrân şi ştirb, pe care John îl văzuse în curtea

spitalului. Doheny îl lăsase acolo singur cu omul acela, pretextând că „merge să vadă de ce întârzie atât maşinile…”

Jacheta bătrânului fusese împletită de mână, din lână groasă şi avea în textură acele mici imperfecţiuni, pe care doar mâna omului le poate produce. John se aşezase pe o balustradă de piatră, pătruns de frigul umed al dimineţii. Deasupra capetelor lor, cerul era pătat cu albastru curat şi ceaţa se ridica. Atenţia lui John se tot întorcea la omul acela bătrân, ce stătea acolo în picioare, liniştit ca un câine de pază şi slab ca o umbră în jacheta lui gri.

Mâinile neveste-şi au împletit jacheta aia, se gândi John. Chiar în momentul în care acest anume gând trecea prin capul lui, bătrânul îşi înfăşură mai strâns jacheta în jurul trupului său slab ca să se apere de frig. Jachetei îi lipsea un nasture în partea de jos şi nu se închidea foarte bine parte peste parte. Arăta prăfuită, uzată, ca şi cum n-ar fi fost niciodată spălată, iar John se gândi: *Bătrânul ăsta caută atingerea mâinilor nevestei în acest obiect făcut de degetele ei.*

Auzi şoapta lui O’Neill – Cel din Interior: *N-a mai rămas nimic atins odinioară de Mary?*

Lacrimile îi arseră ochii.

Bătrânul privi în altă parte, către locul de unde se auzea gălăgie undeva în afara curţii, îşi aplecă puţin capul să asculte, iar atunci când îşi întoarse din nou privirea ea nu mai semăna cu cea a unui câine de pază. Era doar o faţă bătută de vreme, cu o gură fără dinţi şi ochi fără expresie – atâta tot. Vorbi cu voce spartă:

— Matale venişi cu popa ăla?

— Exact.

— Să-i spui să nu cate să înceapă pe aici pe la noi cu Biserica lui şi cu slujbele, că-i fac sutana aia guler şi-l sugrum cu ea de încearcă măcar.

John fu uimit de forţa amară din vocea aceea bătrână, o forţă care însă nu urca şi-n ochii goi, care nici gura nu o atingea, ca şi cum gaura aia ştirbă nu era decât un difuzor fără viaţă pentru un mesaj ce venea de undeva din adânc.

— Nu vrei ca părintele Michael să slujească? întrebă John.

— Să slujească! Bătrânul scuipă cu năduf pe pietrele pavajului, apoi vorbi cu o voce pierdută, de parcă acel unic cuvânt îl istovise peste poate:

— Eu mi-s doar un om bătrân, zilele mele îs duse de-acum şi puterea mea vânturată. Nu mai e în mine nici vlagă, nici viaţă, iar la slujbă n-am ce căta, că acolo m-ar duce gândul la Fiona mea, cum stătea ea îngenuncheată să se roage mereu. Focul se întoarse în vocea lui aspră. Şi la ce-o folosit rugăciunile ei? Na, iată-mă, singur cuc!

John îl simţi pe O'Neill – Cel din Interior ascultând liniştit şi fascinat vorbele amare ieşite din gura aceea ştirbă şi bătrână.

— Eu mi-s născut la miez de noapte şi am darul vedeniei – văd umbrele morţilor, spuse bătrânul. Dacă-mi mijesc bine ochii şi mă uit drept într-un loc atât cât trebuie, o văd pe bătrânica mea stând lângă foc, ca vie o văd, gătindu-mi fiertura de dimineaţă!

Bătrânul miji ochii şi se uită lung peste întinderea curţii. Vocea aproape că i se redusese la o şoaptă:

— Nu-i ca atunci când îţi aduci aminte de vechi dureri. Alea le poţi da uitării, să ştii matale. Asta e o jale care nu mai trece. Durerea asta nu-ţi dă pace. E aici, în scăfârlie şi nu se domoleşte decât în pământ. Dădu uşurel din cap. Şi poate nici acolo…

Doheny se întoarse chiar atunci, mergând cu paşi mari dinspre intrarea de sub arcadă. Avea un mers ciudat de viguros pentru un bărbat atât de masiv. Bătrânul îl salută leneş:

— Tocmai îi culeg în drum pe părintele Michael şi pe băiat, spuse Doheny. Într-un minut sunt aici. Ţi-ai trecut vremea cu o poveste de-a moşului Barry?

John dădu afirmativ din cap. Doheny îl bătu pe bătrân pe umăr.

— Du-te acum la intrare, Barry, îi spuse. Fă-ne cu mâna când vezi că se apropie ceilalţi. Venim şi noi imediat.

Doheny i se adresă lui John, în timp ce îl conducea cu

privirea pe bătrânul care se îndepărta:

— Există printre noi unii care trăiesc cu speranţa răzbunării. Îi aruncă lui John o privire grăbită. Unii pierduţi în disperare, alţii recurgând la plăcerile care le-au mai rămas: băutura, drogul, hidoase parodii sexuale, în care nu există speranţa unor descendenţi. Făcu semn cu capul înspre bătrânul care se postase de pază în centrul intrării de sub arcadă, cu ochii îndreptaţi spre dreapta. Barry nu vrea altceva decât să-l întâlnească pe Nebun şi să-i pună o singură întrebare: „Eşti mulţumit de ce-ai făcut?” Şi din nou Doheny îl privi pe John. Cei mai mulţi dintre noi am depăşit pragul oboselii. Îşi drese glasul şi John crezu că va scuipa, dar Doheny înghiţi. Fiecare din noi are calea lui proprie de a evita realitatea. Dacă am fi forţaţi să-i facem faţă în fiecare zi a existenţei noastre, am înnebuni cu toţii.

Din direcţia străzii, se auzi huruitul mai multor maşini. Bătrânul se aplecă în faţă să le vadă. Doheny spuse:

— Răzbunarea lui O’Neill presupun că a fost modalitatea lui de a refuza realitatea, iar pentru teroriştii care l-au nenorocit, bomba aceea a constituit o altă modalitate, a lor, de a evita aceeaşi realitate. Şi din nou îl privi pe John. O privire fixă. Chiar vei întâlni la unii un strop de simpatie pentru sărmanul Nebun, pentru O’Neill.

John îşi frecă gâtul, incapabil să-şi smulgă privirea din ochii lui Doheny.

— Dacă omul nu găseşte alternativă la disperarea lui, într-o zi explodează, crapă…, spuse Doheny. De-ar fi să ne referim la modelele oferite de strămoşii noştri, de exemplele date de Biserică şi Stat, de familie – toate pline de violenţă, de furie şi de durere… Doheny se întoarse spre intrare. Ahhh! Uite că au sosit!

John privi şi el într-acolo şi-l văzu pe bătrân făcând semn cu mâna. În arcada porţii se vedea o maşină blindată de un verde militar.

— Când ajungi la Killaloe, spuse Doheny, spune-le să-ţi dea nişte haine cumsecade. Măcar să te simţi bine în ele.

Pe drumul spre Killaloe, în maşina aceea blindată, John refăcu în minte, iar şi iar, scena ciudată din curtea

spitalului… bătrânul Barry, Doheny… Era ca şi cum o scenă de teatru fusese pregătită special pentru el. Dar în ce scop? Iar o partidă de vânătoare în căutarea lui O'Neill?

O'Neill – Cel din Interior rămăsese potolit acolo unde se afla. Nici un oftat, nici o şoaptă, nici măcar ecourile ţipetelor şi nici urletul de lup flămând. Acela era cel mai teribil dintre toate – urletul.

Bătrânul din curte îl impresionase şi John simţea compasiune pentru el. Era acelaşi soi de compasiune pe care o simţea şi pentru O'Neill. Ambii suferiseră aceeaşi tragedie. Şi ce putea face bietul bătrân? Să păzească o uşă de spital? Să-i facă mici servicii lui Doheny? Ca să-şi umple zilele… până murea… singur. John nu-şi imaginase existenţa unor astfel de bătrâni în Irlanda şi nici pe cea a copiilor precum băiatul tăcut.

Lacrimi se scurgeau pe obrazul lui tras. Închise ochii peste ele. Când îi redeschise, întâlni privirea preotului care se uita la el peste spătarul scaunului.

John bătu uşurel cu palma în scaunul de lângă el:

— Părinte, nu vrei să te aşezi lângă mine?

Încetişor, ca să nu-l trezească pe băiat, părintele Michael se desprinse şi alunecă afară din scaun, aşezându-se lângă John, după ce îl împinse puţin din cauza unui viraj strâns făcut tocmai atunci de maşină.

— Ce s-a întâmplat, John?

— Vrei să-mi asculţi confesiunea, părinte? şopti John.

În sfârşit! se gândi preotul. Încă din prima clipă când întâlnise privirea lui John, acolo lângă lac, în prima lor zi împreună, preotul avusese premoniţia acestui moment – capul acela ciudat de chel, chipul chinuit, acum acoperit de barbă…, dar ochii, ochii încă mai ardeau de un foc teribil.

— Sigur, fiule.

John aşteptă până ce părintele îşi găsi sacul sub scaun şi se pregăti de ritual. Se simţea calm, mai calm decât fusese vreodată de când… de când… De fapt, nu-şi amintea să fi fost aşa de calm în viaţa lui.

Părintele Michael se aplecă peste el:

— De când nu te-ai mai spovedit, fiule?

Întrebarea îl descumpăni pe John. El nu se spovedise niciodată. John Garrech O'Donnell nu pronunţase niciodată cuvintele care-i stăteau acum pe vârful limbii. Le pronunţă:

— Iartă-mă părinte, fiindcă am păcătuit!

— Bine, fiule. Cum ai păcătuit?

— Părinte… Îl port pe John Roe O'Neill în mine.

O expresie goală puse stăpânire pe chipul preotului. Şopti cu vocea aspră:

— Eşti… eşti O'Neill?

John se holbă la el. De ce nu înţelegea preotul ăsta ce-i spunea el?

— Nu, părinte. Eu sunt John O'Donnell. Dar îl port pe O'Neill în mine.

Ochii preotului erau acum mari de fascinaţia momentului. Învăţase psihologia de la un bun iezuit, părintele Ambrose Dreyfus, doctor în medicină, expert în Freud şi Jung, în Adler şi Reich şi în permutaţiile dintre ei. Conceptul schizofreniei nu-i era nici el străin. Dar asta! Enormitatea… pericolul…

Obişnuinţa confesiunii însă îl ajută:

— Bine, fiule. Continuă.

Să continue? John era amuţit de uimire. Cum să continue? Spusese tot ce era de spus. Se simţea de parcă ar fi fost o femeie violată, care purta în pântece pruncul vinovatului, iar un ginecolog o întreba: „Şi ce alte simptome mai ai?"

Când văzu că John nu răspunde, părintele Michael întrebă:

— Vrea O'Neill să se spovedească prin tine?

John simţi cumplita agitaţie din interior, începutul unui urlet. Nu! Îşi duse palmele la urechi, deşi ştia că nimic nu-l putea apăra de urletul acela de durere inumană.

Părintele Michael îi simţi confuzia şi spuse pe cel mai calm ton al vocii lui:

— Vrei să te spovedeşti tu însuţi?

John se reţinu preţ de câteva bătăi lungi de inimă şi-şi lăsă mâinile jos numai atunci când simţi că îi revenise calmul:

— Eu însumi, şopti el.

Părintele Michael se prăvăli peste John atunci când, gemând din toate încheieturile, maşina luă o curbă adâncă. Preotul aruncă o privire în faţă – şoferul şi soldatul de lângă el păreau complet străini de drama ce se desfăşura în spatele maşinii. Băiatul tăcut dormea încă.

Cu gura aproape de urechea preotului, John şopti:

— E o povară cumplită, părinte.

Preotul simţi în sinea lui că trebuie să-i dea dreptate. Un copleşitor sentiment de compasiune îi invadă toată fiinţa. Bietul om! Înnebunise… şi totuşi venise aici sub masca timidului şi încăpăţânatului John O'Donnell cu dorinţa să ajute, purtând în el o creatură bolnavă care încerca acum să desfacă oroarea pe care tot el o făcuse.

— Ajută-mă, părinte, imploră John.

Părintele Michael puse o mână pe capul lui John, simţind mai întâi cum muşchii cefei îi devin rigizi, apoi cum se destind în timp ce John cobora capul.

Cum poate fi cineva eliberat de o astfel de suferinţă? se întrebă preotul. *Ce penitenţă poate fi aplicată?* Simţea cum acea altă persoană, O'Neill, îl aşteaptă să vorbească.

— Te rog, părinte, şopti John din nou.

Preotul căzu în automatism, murmurând cuvintele obişnuite de iertare şi binecuvântare. Nu mai rămânea decât penitenţa. Ce penitenţă putea da el? Cum era posibil ca cineva să ajute acea biată creatură umană?

Doamne, ajută-mă! se rugă părintele Michael.

Soluţia i se prezentă copleşitoare, iar el se simţi binecuvântat. Vorbi calm:

— John, trebuie să faci tot ce-ţi stă în putere să găseşti o cură pentru molima asta. Asta este penitenţa ta! Făcu semnul crucii peste fruntea lui John, simţind că-şi asumase personal povara purtată până acum de celălalt. Cărui alt preot i se ceruse vreodată să păstreze un secret atât de oribil sub sigiliul inviolabil al spovedaniei? Poate doar Crist în persoană să fi cunoscut o atare povară. Părintele Michael nu ştia ce să spună.

John stătea tăcut şi retras, cu ochii închişi şi pumnii

strânşi în poală. Părintele Michael simţea tulburarea omului de lângă el, dar nu auzea urletul.

Una din caracteristicile cheie ale unui corp de elită este susceptibilitatea lui faţă de cei mai puternici decât el. Puterea elitistă este în mod natural atrasă de o ierarhie a puterii, în care se încadrează perfect şi obedient, în momentul în care i se promite recompensa prin beneficii personale. Iată! Acesta este călcâiul lui Achile al oricărei armate, poliţii sau birocraţii din lume.

— Jost Hupp

Rupert Stonar, câinele politic de pază, pus să vegheze asupra cercetării de la Huddersfield, stătea în picioare, chiar sub un spot luminos, în laboratorul lui Hupp. Lumina făcea să strălucească obiectele de sticlă de pe masa de lângă el şi trimitea reflexe roşiatice în părul lui blond, mereu în dezordine. Expresia figurii îi era parcă săpată în stâncă.

Era trecut de miezul nopţii, dar Hupp nu ştia cât era ceasul exact. Îl lăsase pe noptieră când fusese chemat de urgenţă şi nici nu avusese măcar timp să se uite la oră. Un soldat al Marinei Regale, un tip dur, pe care Hupp nu-l mai văzuse niciodată, îl escortase până la laborator şi-l lăsase la nici doi paşi de Stonar, care îl aştepta. Nu mai era nimeni altcineva în încăpere. Hupp se simţea dezavantajat aşa, în halat şi papuci.

În momentul în care soldatul se pregătea să părăsească camera, Stonar spuse:

— Pune pe cineva de pază la uşă şi spune să nu intre nimeni aici.

— Da, domnule!

Hupp de un lucru era ferm convins – nu-i plăcea deloc uitătura dispreţuitoare din ochii de un albastru spălăcit ai

lui Stonar. Pe holuri şi la parter văzuse foarte mulţi militari, reprezentând toate armele, iar lui Hupp îi displăcea şi acest lucru, dar îşi păstră sentimentele pentru el.

— Ce se întâmplă? întrebă Hupp.

— Vă aflaţi într-o fază critică a cercetărilor, spuse Stonar. Cât de critică?

De unde aflase Stonar asta? se întrebă mirat Hupp. Spuse:

— N-ar fi mai bine dacă aţi discuta cu Wycombe-Finch sau cu doctorul Beckett?

— Dar de ce nu-mi sugerezi să stau de vorbă cu doctorul Ruckerman? Până una alta, nu e el cel care a realizat un studiu exhaustiv asupra muncii de cercetare în acest institut?

Va să zică Stonar ştia şi ce a adus Ruckerman cu el, îşi dădu seama Hupp. Chestia asta ar putea deveni periculoasă. Spuse:

— Ruckerman ar fi o foarte bună alegere. Apropos, unde e?

— O să fie adus la mine atunci când eu voi fi dispus şi pregătit să-l primesc.

— Dar de ce tocmai eu? întrebă Hupp.

— Trebuie să fiu sigur că aflu adevărul. Familia dumitale e mult mai aproape, deci şi mult mai accesibilă nouă. Consecinţele unei minciuni ar fi extrem de dureroase pentru dumneata.

Toate acestea fuseseră spuse pe un ton plat, egal, impersonal, dar produseră în stomacul lui Hupp un ghem de teamă. *Genine! Băieţii!* Hupp era foarte conştient de cât de precară devenise siguranţa lor în Rezervaţia Dordogne.

— La ce rezultate aţi ajuns? întrebă Stonar.

— Ne apropiem de o descriere biochimică precisă a molimei, spuse Hupp.

— Eşti dispus să-ţi pui viaţa chezăşie pentru asta?

— Da. Hupp îl privi drept în ochi pe Stonar, gândindu-se la cât de bine i se potrivea omului acesta porecla – *Stoney.* Ochii aceia erau cioplіţi în safire reci.

— Să înţeleg că asta va da imediat posibilitatea de a

reproduce molima?

— Ori molima, ori… un antidot.

— Convinge-mă!

Hupp privi în jurul lui la spaţiul înghesuit al laboratorului său. Nu exista nicăieri măcar un scaun. El n-ar fi ales un astfel de loc pentru un interviu – prea multe dovezi care confirmau natura lui împrăştiată şi boemă.

— E un lucru de mare complexitate. Nu e uşor.

— Atunci simplifică-l dumneata.

Hupp băgă mâna în buzunarul halatului după ochelari – orice era binevenit ca sprijin. Soldatul de la Marina Regală nu-i dăduse timp să se îmbrace şi acum Hupp îşi aminti că ochelarii erau lângă ceas, pe noptieră. Picioarele îi îngheţaseră, goale cum erau doar în papucii uşori de casă, pe cimentul laboratorului.

— Helixul dublu interfazat face o mişcare de aplecare spre înainte şi spre înapoi, menţinându-se în jurul axei, spuse Hupp. Acelaşi lucru se întâlneşte, de exemplu, în genele botulinusului sau în cele ale toxinei holerei, şi chiar în organismele enterice obişnuite.

— Enterice? întrebă Stonar.

— Adică cele care trăiesc în intestinul subţire.

— Vrei să spui că s-ar putea ca O'Neill să fi schimbat un organism obişnuit în ceva de genul holerei?

— Da, ar fi putut s-o facă… Dar n-a făcut-o. Ciuma lui nu este un genom viral obişnuit. E ceva ce natura n-ar fi putut produce fără intervenţia omului. Înţelegeţi mecanismul general de recombinare a ADN-ului?

— Explică-mi ca şi cum n-aş cunoaşte nimic despre el.

Hupp clipi. Stonar trebuia să fi aflat până acum măcar câte ceva despre procesul de recombinare. Dădu din umeri:

— E un soi de decupaj şi colaj care foloseşte în cea mai mare parte enzime. Se decupează plasmidul ADN-ului şi se introduce ADN-ul străin, înainte de a reintroduce plasmidul în gazdă. Un plasmid este un soi de cromozom miniatural, un ineluş de ADN cu două benzi, prezent în bacterie şi care se adaugă cromozomului unic, principal al bacteriei. Plasmidul se replică de fiecare dată când celula se divide.

— Continuă.

Hupp începu să vorbească, dar fu întrerupt de zgomote pe coridor. Recunoscu vocea lui Wycombe-Finch, apoi o altă voce, care spunea răspicat:

— Plecaţi sau veţi fi îndepărtat cu forţa!

Stonar părea că nici n-a băgat de seamă. Întrebă:

— Cum acţionează noul material genetic asupra gazdei?

— Poartă noi informaţii, permiţând celulei să îndeplinească noi activităţi, dar acest lucru nu este esenţial în viaţa celulei, decât în anume circumstanţe neobişnuite.

— Aşa cum ar fi molima.

— Exact. O'Neill a creat un set de gene excepţional de echilibrat, care intră într-o nişă ecologică ce nu a fost niciodată până acum ocupată de un organism purtător de boală.

— Cum de ştiţi asta, dacă nu v-aţi terminat încă studiile despre descrierea biochimică?

— Am dedus acest lucru încă mai demult. Molima nu numai că blochează mecanismele corpului uman, cele care ar putea opune rezistenţă invaziei, dar blochează şi enzimele vitale, determinând un proces foarte rapid de pseudo-îmbătrânire. Şi ceea ce e mai groaznic este că se închide singur în locul acela până acum gol.

— Ideea aia cu fermoarul?

— Cam aşa ceva.

Stonar privi în jurul lui la dezordinea cumplită din laborator. Într-un astfel de loc hidos se născuse şi molima. Îşi întoarse atenţia asupra lui Hupp, un individ pe care îl considera doar „un broscoi de franţuz plin de ifose”. Toţi minţeau.

— Şi poate fi desfăcut din locul acela unde se fixează? întrebă.

— Vom putea răspunde la această întrebare mult mai precis abia după ce îi cunoaştem exact forma, dar suntem deja aproape siguri că se poate desprinde.

— Dar nu sunteţi complet siguri…

— Domnule Stonar, acestea sunt lanţuri de amino-acizi. Fiecare lanţ se termină cu o singură verigă, o situaţie care

se regăseşte des în natură, fiindcă procesul de reproducere ar tinde să le arunce afară, să le elimine din lanţ.

— Şi atunci de ce nu este aruncată afară şi molima asta?

Hupp inspiră adânc, tremurător. Îi lipsea mult prezenţa lui Beckett. Bill se descurca mult mai bine ca el în treburi de felul ăsta.

— O'Neill a creat o fabrică vie, spuse Hupp. Aceasta reproduce patogenul şi, în acelaşi timp, depinde de această reproducere pentru a supravieţui.

— Încerci să-mi spui că nu vei putea să-mi dai un răspuns clar la întrebare decât în momentul în care veţi fi în stare să reproduceţi ciuma asta?

— V-am prevenit în legătură cu complexitatea problemei.

— Şi eu te-am prevenit şi ţi-am cerut s-o simplifici. În vocea lui Stonar era prezentă moartea.

Hupp încercă să înghită, dar gâtul i se uscase de tot. Spuse:

— Informaţia genetică pentru o proteină produsă într-un anume fel de celulă trebuie transferată către un alt fel de celulă. Înainte de O'Neill, se credea că nu se pot schimba prin procesul de recombinare decât câteva caracteristici, dar că nu era posibilă realizarea atât de dramatică a unei noi molime de factura ciumei albe. Credeam atunci că nu se pot produce decât vechile boli, schimbându-le doar înfăţişarea. Patogenul lui O'Neill nu este un lanţ obişnuit de amino-acizi. Procesele enzimatice, precum şi cele de fracţionare, sunt extraordinare. Învăţăm lucruri noi, remarcabile de la el. Remarcabile! Vocea lui Hupp căpătă o notă visătoare. Nici nu cred că O'Neill şi-a dat seama…

— Cum adică? Ce nu şi-a dat seama?

— Descoperirile noastre ar putea fi de o valoare mult mai mare decât… S-ar putea să întreacă cu mult efectele imediate ale ciumei albe.

Stonar îl privea pe Hupp cu o expresie otrăvită în ochi:

— Păi, dumitale ce-ţi pasă? Familia dumitale continuă să se afle printre cei vii…

Hupp reveni la realitatea crudă când îşi dădu seama că Stonar trebuie să fi pierdut imens în viaţă din cauza molimei. Vorbi repede:

— N-am vrut să par că n-aş fi conştient de gravitatea molimei. Încerc să arunc o privire în viitor. Umanitatea a făcut un pas disperat, dureros, dar excepţional înainte. Ceea ce vreau eu să spun este că natura excepţională a acestui pas încă nu poate fi complet evaluată.

— Doar nu vrei să sugerezi că istoria s-ar putea să-l trateze pe Nebun drept un erou al umanităţii?

— Oh, nu! Dar Nebunul ne-a condus spre o nouă înţelegere a geneticii.

— Fahhh! exclamă Stonar scârbit. Hupp, pierdut în visele sale, nici nu-l auzi:

— Ni s-au deschis orizonturi noi în faţa ochilor. Şi eu unul sunt uimit, copleşit de ceea ce încep să văd acolo!

— Voi, oamenii de ştiinţă, mă faceţi să fac pe mine de teamă! exclamă Stonar.

Hupp auzi de data asta şi simţi un nou şoc când îşi aduse brusc aminte de puterea condensată în mâinile lui Stonar. Spuse:

— Domnule, cu voia dumneavoastră, mă văd constrâns să scot în evidenţă faptul că nu oamenii de ştiinţă sunt răspunzători de nenorocirea care l-a transformat pe O'Neill în nebun. O extensie violentă a politicii a lovit un om de o mare competenţă… Maica Domnului! Ce cuvânt englezesc neadecvat! Nu *competent* trebuia să spun, ci neobişnuit de talentat în acest domeniu atât de periculos.

— Să-mi dai şi mie de ştire când o să-l primiţi pe O'Neill în rândul domniilor voastre auguste!

Nu era nici o undă de nerăbdare în tonul lui Stonar. Hupp desluşi însă clar nota de bătaie de joc.

— Cutia Pandorei a fost de mult deschisă, spuse Hupp. Nu există nici o posibilitate de prevenire a unor astfel de lucruri, dacă nu vom fi în stare să prevenim întâi nebunia politică – incluzând aici dezlănţuirea terorismului şi nedreptăţile comise de statele politice ale lumii.

— Dumneata n-ai măcar nici cea mai vagă idee despre

cât de mult poate fi redus statul în manifestarea lui, spuse Stonar. Dar nu sunt aici pentru a discuta probleme de filosofie politică. După părerea mea, acesta este oricum un domeniu dincolo de capacitatea dumitale, ori de competenţa dumitale.

— Chiar credeţi c-aţi fi putut împiedica apariţia unui O'Neill prin… cine ştie ce… sistem de urmărire?

— Să ne întoarcem la problema noastră, spuse Stonar. Care ar fi descrierea făcută de voi molimei? Cum se ajunge la ea?

— Avem o mulţime de indicii, unele oferite de irlandezi, altele…

—… aduse de doctorul Ruckerman.

— Ne-a ajutat şi el, da, admise Hupp. Cum spuneam mai devreme, helixul dublu interfazat al ADN-ului face o mişcare de aplecare spre înainte şi spre înapoi, menţinându-se în jurul axei lui. Aplecarea aceasta este foarte interesantă. Am descoperit acum că forma elementelor submoleculare din ADN poate fi dedusă în funcţie de aceste răsuciri şi aplecări. Ne-am dat seama că O'Neill a descoperit şi dezvoltat o nouă tehnică de spectrometrie în masa resorbţiei câmpului, o tehnică soft de analiză a produşilor reieşiţi din piroliza ADN-ului.

— Ce?

— A folosit stereo-izomeri – pe dreapta şi pe stânga. I-a…, i-a *ars,* a suprapus imaginile spectrometrice şi a dedus forma submoleculară din… din… Este ca şi cum ai vedea o umbră pe un ecran şi ai deduce forma care a proiectat acea umbră.

— Vezi cât de bine poţi simplifica atunci când de asta depinde viaţa dumitale?

Hupp nu răspunse.

— Doctorul Ruckerman i-a spus Preşedintelui lui că aţi fi pe punctul de a realiza lucruri uimitoare, spuse Stonar. Wye e de acord cu această evaluare?

— Doctorul Wycombe-Finch? Hupp se scărpină în cap, încercând să câştige timp de gândire. Cred că el ar vrea să ne dea *carte-blanche* pentru a putea explora modelul bolii

pe cale de reproducere.

— Dar ar mai fi şi alţi cercetători, şi alte proiecte demne de luat în considerare?

— Păi, asta ar fi problema. Noi ocupăm deja jumătate din timpul de calculator.

— Eşti sigur că nu-mi poţi spune dacă molima reprodusă de voi… vreau să spun modelul de molimă, va duce la găsirea unei cure?

Hupp ridică din umeri, un gest pe care Stonar îl găsea de-a dreptul ofensator.

— Chiar nu ştii?

— Vom fi în măsură să răspundem la această întrebare după ce vom fi isprăvit de făcut descrierea biochimică a molimei.

— V-ar fi de folos dacă aţi avea la dispoziţie şi mai multe din resursele institutului?

— Poate, dar numai după ce…

—… veţi fi terminat de făcut descrierea molimei, ştiu. Da, da! Aş vrea să mă înţelegi bine, Hupp. Nu-mi eşti simpatic. Eşti exact genul de om capabil de a crea un astfel de dezastru. Dumneata…

— Domnule!

— Nu este în intenţia mea să sugerez cum că ai fi într-atât de nebun, încât să încerci să-i calci lui O'Neill pe urme. În orice caz, vei fi urmărit îndeaproape şi o astfel de eventualitate nu va fi posibilă. Consider că este şi aşa destul de neplăcut faptul de a avea nevoie de dumneata. Dar te previn să nu faci greşeala de a supraestima valoarea acestei nevoi.

Iar tu eşti neîndoielnic un fiu de căţea de Montmartre, gândi Hupp, dar tăcu.

Un zâmbet subţire ca aţa întinse buzele lui Stonar şi se şterse repede. Se întoarse pe un călcâi şi porni spre uşă. O deschise, apoi spuse:

— Aduceţi-l pe Ruckerman.

Will Ruckerman fusese deşteptat din somn într-o manieră foarte asemănătoare celei de care beneficiase Hupp, dar lui măcar i se permisese să se îmbrace, apoi fu

ţinut sub pază militară într-un depozit de materiale, chiar vis-à-vis de laboratorul lui Hupp.

Ceva se întâmplase, Ruckerman ştia asta, dar nu înţelegea ce anume. Prezenţa militară sporită în campusul de la Huddersfield nu putea trece neobservată. În ciuda frigului din micul depozit, transpirase din belşug, iar acest fapt nu scăpase ochilor reci ai paznicului lui.

Totul mersese atât de bine! Planul lui Velcourt de a-l introduce în inima Huddersfieldului funcţionase ca uns şi nici măcar Saddler nu bănuia care era adevăratul motiv. Numai Turkwood mirosise ceva şi încercase să dea un răspuns tipic pentru el. Ruckerman îşi aduse aminte de sosirea în Anglia. McCrae îi zâmbise în micuţa cabină a avionului înainte să-l pună jos, după ce dădu o roată pe deasupra lacului Aberfeldy din Scoţia.

— Acum ai să vezi un artist la lucru.

— De ce nu vrei să încercăm să găsim un aeroport…?

— Ia uită-te sus, McCrae îndreptă un deget spre reactoarele Comandei Barierei care se învârteau sus deasupra lor. Aceasta este o urgenţă, ai uitat? Dacă aşa, din senin, începem să căutăm un alt loc de aterizare, o să înceapă să le pută. Pun pariu că au ordin să ne doboare la cea mai mică suspiciune că lucrurile nu sunt tocmai kosher.

— Dar lacul ăla pare îngrozitor de mic.

Ruckerman se uita fix în faţa lui, văzând cum se apropie apa de ei. O ceaţă groasă se unduia deasupra lacului.

— Schepsisul este să pui păsărica jos exact acolo unde trebuie, spuse McCrae. O să ne zguduie puţin, dar nu cine ştie ce.

Uşurel, legănându-se puţin chiar deasupra marginii unui crâng, avionul coborî spre capătul lacului şi păstră direcţia.

Ruckerman se prinse cu ambele mâini de marginea scaunului. *McCrae o să ne facă praf pe amândoi!* Dealurile acelea de la celălalt capăt al lacului erau prea aproape, mult prea aproape!

McCrae vorbi nu atât pentru Ruckerman, cât pentru el însuşi:

— Ridică nasul puţin! Aşa. Încă puţin. Trase maneta

spre el. Ruckerman se holba înspăimântat la dealurile ce deveneau din ce în ce mai înalte chiar în faţa lor. Nu era loc pentru aterizare. Tocmai începuse să strige, să protesteze, când coada avionului atinse apa. O simţi plescăind, apoi botul coborî brusc într-un zgomot metalic de protest scârţâit care îl împinse în faţă până simţi cum îi intră centura în carne.

Apa, precum un corp solid, acoperi geamul din faţă, ascunzând de ei vederea malului. Ceva zgâria şi freca botul avionului. Apa începu să se retragă în mici cascade de pe parbriz. Apoi botul se ridică şi avionul se opri. Ruckerman văzu un şir subţire de arbori desfrunziţi chiar sub ochii lui şi, după ei, un câmp pe care oile păşteau iarba înaltă.

— Iahoooo! Gura lui McCrae se deschise larg într-un strigăt de bucurie. Mai spuse ceva, dar cuvintele se pierdură în tunetul asurzitor al reactoarelor Comandei Barierei, care zburau acum jos, chiar deasupra capetelor lor.

Ruckerman fu asurzit de zgomot. Îi luă un moment bun să-şi revină, apoi ceva se auzi scârţâind în spatele lui.

— Ia uită-te! îl îndemnă McCrae. Suntem cu botul pe pământ. McCrae deschise ieşirea de necesitate a cabinei pilotului şi împinse spre exterior o parte triunghiulară a geamului de lângă el. Îşi desfăcu hamul şi, încă aşezat în scaun, scoase capul afară pentru a inspecta locul.

— Hai să ne mişcăm fundurile afară de aici. Păşi peste marginea geamului şi se lăsă să alunece pe o latură a avionului chiar pe mal, unde printre pietricele şi nisip creştea o trestie tânără şi ascuţită.

Imediat Ruckerman apăru şi el lângă fereastra deschisă:

— Şi ce facem cu bagajele? întrebă el.

— Dacă este o bombă, ar fi mai bine să ieşim şi să aşteptăm puţin, spuse McCrae, dând din cap nemulţumit.

Ruckerman se încruntă. Probabil că nu exista nici urmă de bombă. Doar spectacolul de gală dat de dobitocul ăsta care făcea pe artistul. Intrând la loc în avion, Ruckerman se duse spre spatele lui, înotând până peste glezne în apă. Îşi desfăcu mai întâi geanta lui din centură, apoi pe cea a lui

McCrae, aflată pe un scaun din spate şi se întoarse la ieşirea de urgenţă, de unde îi întinse ambele genţi lui McCrae.

— Hai! spuse McCrae. Ieşi odată de acolo!

Mişcându-se încet şi calm, pentru a-şi arăta dispreţul, Ruckerman îl urmă pe McCrae afară din avion. Când ajunse pe pământ îşi luă geanta din mâna pilotului şi amândoi se îndreptară spre şirul de copaci din faţa lor.

— Ce-ai făcut tu acolo a fost o chestie stupidă, la limită, să ştii! spuse Ruckerman. Nu era…

Fu însă întrerupt de explozia asurzitoare a avionului rămas în spatele lor. Ambii se răsuciră ca la comandă. Aripa stângă a avionului fusese complet smulsă din fuzelaj şi aruncată la cam şase metri într-o parte, înfigându-se în trestii.

— Trebuie să fim de acord cu un singur lucru în ceea ce-l priveşte pe Turkwood, spuse McCrae. Omul lucrează curat.

Ruckerman privea scena cu gura căscată de groază. Dumnezeule! Dacă chestia asta s-ar fi întâmplat în aer? Încă se holba la avion, când un Land Rover se văzu apropiindu-se peste deal. Acesta venea în viteză spre ei.

— Avem musafiri, spuse McCrae.

Ruckerman se gândi la bietul McCrae, în timp ce se uita fix la soldatul care îl păzea în depozitul de materiale de vis-à-vis de laboratorul lui Hupp. Englezii fuseseră fermi în refuzul lor de a-l trimite în Irlanda.

— Nu avem mijloace de transport pentru călătorii de plăcere, spuse comandantul regional, pe când aranja transportul lui Ruckerman spre Huddersfield. Bietul McCrae fusese expediat spre un loc numit „Central de Cazare al Străinilor”.

Cineva bătu uşor în uşa depozitului. Garda lui Ruckerman deschise. De afară se auzi o voce:

— Adu-l!

Ruckerman se trezi imediat lângă Hupp. Stonar îi privea pe amândoi ca pe două râme pline de mâl, tocmai scoase de sub un bolovan. Ruckerman care nu îl întâlnise pe Stonar decât în treacăt la una din inspecţiile regulate ale

acestuia din urmă, înţelese că se află în prezenţa Autorităţii şi că acum, în sfârşit, se putea plânge:

— Puteţi să-mi explicaţi şi mie ce înseamnă toate acestea? întrebă Ruckerman pe un ton ferm. Vă daţi seama cine sunt…?

— Eşti un spion, asta eşti, spuse Stonar. Iar noi suntem cunoscuţi pentru faptul că ne place să-i împuşcăm pe spioni. Se uită spre Hupp. Broscoiul de franţuz de colo tocmai mi-a spus o poveste foarte interesantă. Acum o să-şi ţină gura închisă, în timp ce vei răspunde tu la câteva întrebări.

Astea-s fumuri, grăsime aruncată în foc ca să sfârâie şi să scoată scântei! se gândi Ruckerman. E drept, Preşedintele îl avertizase că va fi singur la Huddersfield. Guvernul Statelor Unite nu-şi putea asuma nici o participare activă în protecţia lui.

— Ultimul tău raport pentru Preşedintele Velcourt ni s-a părut foarte interesant, spuse Stonar. „Beckett şi echipa lui sunt pe cale să realizeze lucruri uimitoare.” Aşa ai spus. La ce lucruri uimitoare te refereai?

— Sunt foarte aproape de o descriere completă a molimei, spuse Ruckerman. Îşi drese glasul. Să ştiţi că îmi displace profund să fiu făcut spion. Tot ce-am făcut eu…

—… a fost îndeaproape urmărit de noi, completă Stonar. Prin „uimitor” înţelegi că vor fi în stare să găsească o cură?

— Cine ar putea spune asta, până nu există o imagine completă? întrebă Ruckerman.

Hupp aprobă din cap.

— Tu să nu te amesteci, broscoiule! îl avertiză Stonar.

Dar Ruckerman avea de acum răspunsul pe care îl dorise. Hupp nu dăduse drumul la pisica din sac în faţa rahatului ăsta de om!

— Să ştiţi că prin atitudinea dumneavoastră nu ne ajutaţi cu nimic în eforturile pe care le facem, spuse Ruckerman. Există o mare probabilitate că vom fi în stare să găsim o cură…, cum o numiţi dumneavoastră.

— Dar ai folosit cuvântul „uimitor”.

— Preşedintele e din ce în ce mai nerăbdător, iar

părerea mea, spuse Ruckerman, părerea mea de specialist este că, până la urmă, vom reuşi. Dar, ca om de ştiinţă, nu vă pot spune verde în faţă că vom fi în măsură să reducem efectele molimei. Tot ce pot spune sigur este că vom avea o imagine completă a ei foarte curând.

— Cât de curând?

Ruckerman se uită spre Hupp cu o expresie care voia să spună: „Ei, nu, că asta e prea de tot.” Hupp ridică din umeri.

— Câteva săptămâni, poate, spuse Ruckerman şi oftă. Sau, cine ştie, câteva zile. Încercăm să înţelegem un organism extrem de complicat pentru care nu există precedent. Este absolut nou şi este făcut de mâna omului.

— Ai spus Preşedintelui tău că le-ai prezentat lui Hupp şi celorlalţi din echipă „un tablou complet”. Un tablou complet despre ce?

— Am adus cu mine câteva noi programe, printre care unul de căutare computerizată, care a permis accelerarea eforturilor noastre în mod remarcabil. Preşedintele ştia că le voi aduce cu mine.

— Şi de ce nu ne-ai informat imediat pe noi de existenţa lor?

— N-am crezut că le veţi înţelege, spuse Ruckerman. Mi s-a dat de înţeles că doar echipa lui Beckett este destul de avansată pentru a putea folosi efectiv acest program.

— Ţi s-a dat de înţeles? De către cine?

— De către Beckett însuşi, printre alţii.

— Şi de rapoartele spionilor tăi! îl acuză Stonar.

— Domnule Stonar, spuse Ruckerman, programul de căutare este în sistemul de la Huddersfield şi oricine poate avea acces la el. Dacă vreţi să-l analizaţi, vă rog chiar, sunteţi invitatul meu!

Stonar se uită la el ucigător. Ticălosul ăsta de Ruckerman! Ştia bine, bastardul, că el, Inspectorul Stonar, nu putea înţelege programele astea de computer. Încruntat, Stonar se îndreptă spre uşă şi o deschise:

— Trimite-l la mine pe generalul Shiles. Stonar se postă lângă uşă. Nu trecu mult timp şi în încăpere intră un

general de brigadă, într-o uniformă splendid croită. Făcu cu capul scurt în direcţia lui Stonar. Shiles era un tip înalt şi slăbănog, cu un monoclu înfipt în ochiul drept şi un baston scurt de trestie sub braţul stâng. Pielea feţei îi era brăzdată de vreme, nasul i se curba ca ciocul unui vultur şi cobora peste gura cu buze subţiri şi strânse, sub care bărbia apărea pătrată şi dură. Avea ochi de un albastru palid, iar cel din spatele monoclului sclipea artificial cu luciul sticlei.

— Generale, ai auzit întreaga conversaţie, nu? îl întrebă Stonar.

— Da, domnule. Vocea lui Shiles era aspră şi sacadată.

— Eu trebuie să mă întorc imediat la bază, spuse Stonar. Vă las pe dumneavoastră să fixaţi condiţiile pentru toată lumea de aici. Puteţi să începeţi cu broscoiul şi cu prietenul lui, spionul.

— Foarte bine, domnule.

Stonar le mai aruncă lui Hupp şi Ruckerman o ultimă privire încărcată de ură, dar nu scoase nici un alt cuvânt. Întorcându-se pe călcâie, părăsi camera.

În urma lui, un braţ în uniformă închise uşa.

— Am la dispoziţie un întreg batalion, pe lângă vechea gardă care a rămas pe poziţii în jurul institutului, spuse Shiles, vorbind cuiva inexistent, aflat între Hupp şi Ruckerman. Nimănui de aici nu i se mai permite să părăsească incinta. Nu se mai permit escapadele de seară la cârciuma din sat. Nu mai aveţi voie să comunicaţi cu exteriorul fără permisiunea mea personală. M-aţi înţeles?

— Domnule, spuse Hupp. Cred că pot…

Ruckerman puse o mână pe gura lui Hupp şi dădu uşurel din cap. Shiles privi la Ruckerman cu uimire. Ruckerman luă un carneţel de pe masa de laborator şi mâzgăli câteva cuvinte, apoi întinse carneţelul lui Shiles.

Ia să vedem ce efect va avea morcovul, se gândi Ruckerman. *Un simplu băţ nu-i suficient pentru fundul tipului, sunt sigur.*

Shiles îl măsură cu răceală un moment, înainte să ia notiţa şi să citească cele scrise de Ruckerman. Monoclul îi scăpă din ochi. Şi-l înfipse la loc, apoi luă la rândul lui

creionul şi scrise sub mesajul lui Ruckerman: „Cum este posibil?”

Ruckerman scrise pe o foaie nouă a carneţelului:

„Ceea ce am descoperit nu lasă nici urmă de îndoială în privinţa asta.”

Shiles privi spre uşa pe care tocmai ieşise Stonar, apoi din nou la Ruckerman.

Ruckerman scutură din cap, luă carneţelul şi scrise: „El vă oferă moartea, noi vă oferim viaţa!”

Generalul Shiles luă hârtiuţele scrise şi le îndesă în buzunarul pantalonului. Ruckerman vedea cum prinde formă decizia în mintea omului. În hârtiuţele acelea era descris un morcov cât toate zilele, cu frunze cu tot. O viaţă lungă, luuuungă şi o sănătate de fier... Iar Shiles era un tip care credea în oamenii de ştiinţă. Nu erau ei cei care oferiseră militarilor bomba atomică şi rachetele? Ştia el că orice preţ merita să fie plătit, dacă voia să controleze jocul.

— Măi să fiu al naibii! spuse Shiles. Se pare că mi s-a dat în grijă găina care face ouă de aur.

— Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat când baba a omorât găina? întrebă Hupp.

— Da’ ştii că nu eşti prost pentru un broscoi, spuse Shiles. Numai să nu uitaţi că baba sunt eu!

— Presupun că vei fi discret, spuse Ruckerman.

— Şi încă cum, răspunse Shiles. Ei, acum vă las la treburile voastre ştiinţifice. Am toată încrederea că veţi explica aşa cum trebuie noile reguli ale jocului şi restului echipei. Pe Wycombe-Finch lăsaţi-mi-l mie.

Ruckerman ridică un deget prevenitor.

— Da, da, aşa-i, spuse Shiles. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. Întorcându-se milităreşte pe călcâie, se duse la uşă, o deschise larg şi ieşi.

Hupp auzi zgomotul de bocanc lovit de bocanc şi-şi imagină salutul gărzilor. Englezilor le reuşea foarte bine chestia asta cu călcâiele.

— Putea fi şi mai rău, spuse Ruckerman.

Hupp dădu afirmativ din cap. Ruckerman avusese dreptate să-i pună mâna pe gură. Şi pereţii aveau urechi

aici. Americanul judecase bine când hotărâse să-l pună în temă pe Shiles cu adevărata faţă a lucrurilor. Era foarte multă putere în joc. Shiles avea privirea unui om căruia îi place mult puterea, cu cât mai multă putere, cu atât mai bine.

— Wycombe-Finch a ieşit din joc şi am intrat noi, spuse Ruckerman.

Poate cea mai mare crimă a noastră a fost tocmai devotamentul arătat unui fanatism violent. Asta ne-a dus la suprimarea, sau în cel mai bun caz, la reducerea la tăcere a moderaţiei. Ne-am distrus moderaţii, asta am făcut! Şi uite rezultatul...

— Fintan Craig Doheny

Odată ajuns la Killaloe, John fu cuprins de antipatie din secunda când puse ochii pe Adrian Peard. Omul, înţolit festiv într-un elegant costum de tweed verde, stătea în picioare la intrare pentru a-i întâmpina pe noii veniţi. Era exact ceea ce se înţelegea prin caricatura unui mare senior, cu faţa lui foarte bronzată în lumina artificială intensă a curţii interioare.

John zărise de departe laboratorul, pe când maşina blindată cobora pe şoseaua ce şerpuia lin printre dealuri. De fapt, le explicase şoferul, nu se găsea chiar în Killaloe, ci ceva mai departe spre nord. Numele fusese ales deliberat pentru a produce o oarecare confuzie, despre care nu era autorizat să vorbească.

Clădirea era mare şi solidă şi fusese odată un castel feudal. Zidurile de piatră de un gri pătat se ridicau chiar în cotul unui deal, ca o excrescenţă malignă, care îşi trimisese tentaculele către lacul din apropiere.

— Ştiu ce gândeşti. Că nu-şi are locul aici, spuse şoferul. Toată lumea zice aşa. Dar în interior e mai bine. Din interior nu-l mai vezi aşa, în întregime.

— Bine aţi venit la Laboratorul Killaloe! spuse Adrian Peard ceremonios, după ce se prezentă. Strângerea lui de mână era uscată şi formală. Faima v-a precedat venirea, doctore O’Donnell. Suntem cu toţii foarte emoţionaţi să vă

avem printre noi.

John simţi cum îl cuprinde furia. Doheny se ţinuse de ameninţare şi crease deja un mit cu numele John O'Donnell.

Părintele Michael şi băiatul tăcut fură daţi în grija unui însoţitor şi conduşi spre „cealaltă aripă". Preotul evită să privească în ochii lui John. De când acesta i se confesase, fusese tăcut şi retras în sine.

O'Neill – Cel din Interior îşi încetase acum urletul, iar John se simţea oarecum mai liniştit. Confesiunea îi făcuse bine. Confuzia aceea mentală care urmă imediat după actul confesiunii în sine era suspendată într-un soi de vid momentan, în jurul căruia se ridicau pereţi de tăcere. Tot ce-şi dorea John acum era mâncare, odihnă şi timp de gândire.

— Am convocat o mică întrunire a personalului de conducere, spuse Peard. Sper să nu vă supăraţi, dar, ştiţi, timpul ne cam presează.

John clipi în direcţia lui Peard, dar furia îi era anihilată de oboseală.

Lui Peard americanul i se părea obosit şi confuz, dar Doheny îi spusese să nu-i dea timp de gândire. *Ţine-l mereu în stare de dezechilibru!* Şi totuşi... Încă se presupunea că omul *acesta* este O'Neill?

Aerul din curtea interioară mirosea a umezeală, de la apa lacului şi a mucegai, peste care încă se simţea puternică duhoarea înecăcioasă a fumului de eşapament al maşinilor acum deja plecate. John fu fericit să părăsească curtea. Peard îl însoţi şi amândoi trecură prin uşile duble ale intrării, conversând tot timpul pe un ton agreabil. Străbătură un coridor lung cu multe uşi, unele deschise dând spre încăperi în care se puteau vedea oameni ocupaţi cu diferite îndeletniciri. John văzu terminale de computer, o centrifugă în funcţiune, auzi sâsâitul inconfundabil al aerului ieşit dintr-un sterilizator. Într-una din camere recunoscu lumina albastră a unui laser. Totul lăsa impresia unei industrii pline de bune intenţii, plină de resurse, dar care se zbătea, în mare parte, inutil. Oamenii se agitau în toate părţile, examinau atent lame de cultură şi tuburi de

testare şi undeva exista chiar şi un microscop electronic. Din spatele unei uşi închise se auzea bâzâitul unui motor electric de putere. La capătul culoarului era o scară în buclă care ducea la etaj, unde, odată ajunşi, Peard deschise larg o uşă masivă de stejar şi-l introduse pe John într-o bibliotecă. Deasupra unor rafturi de cărţi, pe unul din pereţi, erau înşirate câteva portrete vechi. Exista chiar şi o scară pe rotile. Un capăt de cameră era cochet decorat cu un cămin din marmură italienească sculptată cu îngeraşi şi floricele, iar în faţa căminului fuseseră aranjate scaune comode şi o masă masivă. Camera mirosea a tutun de pipă şi cărţi vechi. John fu prezentat unui număr de cel puţin zece bărbaţi. După al treilea pierdu şirul. Majoritatea erau în costume de tweed şi pulovere pe gât, câţiva purtau veste de lână pe sub haină. Erau acolo un Jim şi nu mai ştiu cum, un oarecare doctor Balfour „despre care aţi auzit, fără îndoială” şi alţii. Când John sfârşi de scuturat ultima mână întinsă, cineva împinse lângă cămin o tablă neagră pe rotile. Peard arătă spre ea, mulţumit de felul cum se comportaseră oamenii lui. Fuseseră cu toţii bine instruiţi înainte, era de la sine înţeles. Feţele lor nu trădau nimic altceva decât o expresie de curiozitate şi nerăbdare ştiinţifică.

John îşi mută privirea de la bărbaţii aşezaţi acum în jurul mesei, şi care îl urmăreau toţi din ochi, la tabla neagră pe care nu era scris nimic. Fusese foarte bine ştearsă şi nu se vedea pe ea nici măcar o urmă. Goală. O suprafaţă goală de un negru-verzui. Şi acum la ce se aşteptau oamenii aceia de la el? Brusc îşi aminti de penitenţa dată de părintele Michael. Oare asta o să-l trezească pe O’Neill – Cel din Interior?

— Doheny spune că aţi avea o nouă teorie, cu totul remarcabilă, despre molimă, îi suflă Peard lecţia.

John întinse mâna după creta pusă pe mica margine de jos a tablei. O’Neill – Cel din Interior nu obiecta. Mâna lui era ceva fascinant la vedere – se mişca de la sine. Trupul lui căpătase o nouă viaţă. Întorcându-se spre Peard şi ceilalţi, cu un zâmbet calm pe buze, John vorbi cu voce

sigură:

— Toată lumea este bineînţeles de acord că s-a folosit un virus drept structură specializată, cu care s-a introdus acidul nucleic în celulele acestor noi bacterii. Presupun că nimeni nu are nevoie de explicaţii în materie de cum funcţionează distrugătorii de bacteriofagi.

Se auziră câteva chicoteli.

John se întoarse şi-şi lăsă privirea să alunece peste tablă, spre niciunde, lăsând impresia că îşi adună gândurile. Ochii îi căzură pe cămin şi pe portretul de deasupra lui: un tânăr elegant din epoca elisabetană, îmbrăcat într-o haină strâmtă de culoare închisă, din care ieşea dantela la manşete şi guler. Chipul era cel al unei păsări de pradă cu ochii mici şi cruzi.

— Informaţia ereditară sintetică a fost încorporată în complementul de ADN al virusului, spuse John, trecând creta din mâna dreaptă în cea stângă, apoi iar în dreapta.

Ce atenţi erau toţi, de parcă sorbeau fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Dar trebuie să existe încă o caracteristică necesară a fagilor, spuse John. Aceea că virusul, atunci când parazitează noile bacterii, trebuie să posede un ADN cu o verigă unică la capătul lanţului. Un helix incomplet, special conceput pentru a se putea închide în receptorul ADN-ului. Acesta este un mesaj complementar introdus în gazdă. Eu merg pe presupunerea că ADN-ul sintetic trebuie să se lipească de ADN-ul viral într-un asemenea mod încât să determine virusul să producă altele în forma dorită.

Ce lucru remarcabil era vocea lui, se gândi John. Vorbea parcă de la sine, egală şi bine instruită. În jurul lui, toţi dădeau afirmativ din cap.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă fagii ar fi creaţi cu mai mulţi, nu doar cu un singur lanţ liber? întrebă John. Anumite celule umane posedă, de exemplu, receptorii pentru testosteron. La femei există receptorii pentru estrogen. Sunt multe asemenea localizări pentru receptori. Şi mai trebuie să existe şi o structură a mesajului care să determine dacă un foetus va fi băiat sau fată. Astfel,

structura va fi diferită în funcţie de sex. Planul după care acidul nucleic comandă producerea de proteine trebuie să prevadă capacitatea de formare, cea care îndrumă substanţele către poziţiile lor anume stabilite.

Se întoarse spre tablă şi privi cu ochii minţii mâna aceea excepţională care se autocontrola şi care prinse a scrie nişte serii de combinaţii din trei litere:

UCU – UCC – UCA – UCG

GGU – GGC – GGA – GGG

GCU – GCC – GCA – GCG

… Continuă să privească mâna până ce aceasta se opri după completarea a cinci rânduri de serii în triplet. Imediat după, mâna se reîntoarse la tablă şi adăugă etichetele identificatoare în dreptul fiecărei serii – Ser, Gh, Ala, Thr, Pro.

Un fumător de pipă într-un pulover albastru împletit de mână, aflat în stânga lui John, făcu un gest cu pipa spre tablă şi spuse:

— E incomplet. Seriile sunt incomplete…

— Imediat vă voi oferi şi restul, spuse John, dar vreau să vă gândiţi la ele în grupuri de câte cinci. Ordinea e şi ea importantă, după cum bine aţi indicat. Dar alegerea numărului cinci, cred eu, e esenţială. Codul de transmisie este spart în grupuri de câte cinci, permutările fiind potrivite în funcţie de legăturile chimice rămase libere la locul unde se află receptorul.

— Adică acele localizări care pretindeţi că ar determina sexul? spuse fumătorul de pipă.

— Exact. Vă rog să vă imaginaţi flagella – fibrele într-un singur lanţ incomplet, care se întind şi se închid în receptorul viu – exact ca un mutter-ştecher cu cinci găuri, special conceput pentru un anume ştecher. Nu poate fi introdus decât într-o poziţie dată, dar, în clipa în care este introdus, nu se va mai desprinde.

Oamenii lui Peard îşi trăseseră scaunele mai aproape şi se holbau la John.

— Dar de ce cinci? întrebă cineva.

— Fiecare dintre aceste socluri cu cinci intrări…, John

arătă spre seriile scrise pe tablă,… are un capăt deschis, un al cincilea segment, care poate fi distribuit după cum vreţi. Poate fi modelat să se potrivească.

— Dumnezeule! exclamă fumătorul de pipă. Se uita la John cu gura căscată de uimire. Pur şi simplu întrerupe procesul vieţii! Cum de v-aţi gândit la asta?

— Era cea mai simplă formă necesară, spuse John.

— Mai ales dacă ne gândim la simptomele molimei, spuse Peard.

— Şi cum determinaţi grupările? întrebă cineva.

— Singura diferenţă chimică între ADN şi ARN este cea de a patra bază, timina pentru unul şi uracilul pentru celălalt, spuse John. Se pot determina diferite secvenţe prin compararea spectrelor de masă FD, folosind bineînţeles stereoizomeri. Formulele diferite ale helixului de ADN ne vor spune care este forma submoleculară din interiorul lor.

— Vreţi să spuneţi că Dogma Centrală a lui Crick nu este adevărată? întrebă Peard.

John dădu afirmativ din cap. Trebuia să recunoască că doctorului Peard îi mergea repede mintea. Era clar că sărise deja la implicaţiile lucrurilor dezvăluite până acum.

John începu să fie bombardat din toate direcţiile de întrebări: „… mai mult decât o substituţie de aminoacid?… legături peptidice? Da! Gruparea carboxil şi cea amino… Dar nu e neapărat nevoie să fie un polimer înalt? Şi atunci fagul nu se dezintegrează?”

Peard sări în picioare şi ridică o mână să ceară linişte.

— Trebuie să existe un feedback de la citoplasmă, spuse John, aşa cum bine a sugerat doctorul Peard.

John puse la loc creta pe bordura tablei şi-şi trecu o palmă peste frunte, închizând ochii. Începuse să-l doară capul, iar umerii şi genunchii îi tremurau de oboseală.

Peard îi atinse braţul:

— Drumul a fost cam lung, eh? Eu zic că ceva de mâncare şi un pat cald ar fi foarte indicate, nu?

John dădu afirmativ din cap.

— Se potriveşte! Să mă ia naiba dacă nu se potriveşte! exclamă cineva. Acum totul începe să aibă sens.

— O să ne întâlnim din nou mâine, după ce doctorul O'Donnell se va fi odihnit, spuse Peard.

John se lăsă condus afară din cameră de Adrian Peard. Încă îi mai auzea pe ceilalţi discutând înfierbântaţi în bibliotecă, voci animate, pline de emoţie, unele păreri contradictorii, argumente şi contraargumente. Oare Doheny să fi avut dreptate, până una alta? Chiar să nu fi fost vorba decât de inspiraţie? John le oferise datele exacte, fiindcă aşa cerea penitenţa.

Peard îl conduse într-o bucătărie luminoasă, unde un bătrân cu şorţ alb îl servi cu sandvişuri şi lapte cald. Apoi îl duse într-un mic dormitor, care avea alăturată propria lui baie. O singură fereastră dădea afară, peste valea luminată de lună. John auzi uşa închizându-se cu un zăvor. O încercă. Era încuiată. Stinse lumina şi se întoarse la fereastră. Lângă lac era un ţarc de vite înconjurat de un zid de piatră, iar dincolo de ţarc se întindea mlaştina, în care creştea nestingherită trestia.

Sunt prizonier aici, se gândi John. *Asta e mâna lui Doheny.*

Lăsă oboseala să-l copleşească în vreme ce privea revărsarea lunii peste vale şi peste mlaştină. Şi ce mai conta dacă era sau nu prizonier? Lumina lunii de afară era ca o nălucă, se gândi el, era lumina stinsă a vechilor iubiri, care se revărsa acum peste locuri unde dragostea nu mai putea exista. Îi răsăreau în memorie fragmente disparate, imagini ale drumului făcut pentru a ajunge aici. I se părea că acest drum durase nespus de mult – o eternitate ceţoasă şi tristă, pe care timpul n-o putea măsura.

Atunci când încetase urletul lui O'Neill, John simţi cum i se ridică de pe piept o mare greutate. Prin crăpătura subţire din oţelul maşinii blindate se vedea priveliştea unei văi scăldate în lumina apusului portocaliu şi umbrele negre ale unei fortăreţe, ridicându-se semeţ din vechime. Acela fusese un loc unde odinioară pulsase viaţa, gândi el. Acum nu mai era decât o relicvă tăcută. Avea impresia că dintr-un moment într-altul maşina şi ocupanţii ei se vor şterge la fel de uşor şi vor deveni doar nişte relicve golite – oase şi

metal ruginit. Călătoria aceasta era cu totul altfel decât drumul cu piciorul peste câmpuri.

Agresivitatea devenise aproape instinctivă la Herity pe parcursul acelor luni de mers pe jos. Îşi spălau lucrurile în apa rece a izvoarelor, săpau în locurile unde fusese ascunsă hrană, omorau porci sălbăticiţi şi viţei. Ce pământ bogat! John îşi amintea un mic râu, curgând la picioarele lui, cu apa şerpuind printre ierburi înalte şi maluri nămoloase. Vântul apleca ierburile într-un ritm dezordonat – sus-jos, sus-jos…, semăna cu mişcarea picioarelor lor atunci când mergeau. Da – libertatea: tot ce posedau în lumea asta duceau în spate într-un rucsac. Ce sentiment ciudat – se simţise eliberat acolo cu Herity, cu preotul şi cu băiatul tăcut, trăise o aventură a libertăţii, eliberat de lucrurile lumeşti, aşa cum numai hoardele migratoare din vremurile nomade ale istoriei trăiseră – acele popoare de picioare umblătoare, de cai şi de corturi. Până nu apăruseră boii înhămaţi la căruţe, oamenii nu avuseseră habar de posesii şi nu renunţaseră la acel fel de libertate. Erau lucruri pe care John simţea că le-ar fi discutat cu plăcere cu Gannon.

N-am avut nevoie decât de ceea ce era util vieţii noastre de nomazi…

În vreme ce stătea pe întuneric la fereastra camerei lui, privind afară la valea luminată de lună, John deveni conştient că undeva sub fereastră se auzea mişcare. O siluetă neagră ieşise din umbrele clădirii pe latura cealaltă a vechiului castel. John îl recunoscu pe părintele Michael după mers. Preotul se mişca parcă fără ţintă, părăsind zona pavată şi intrând pe gazonul ce ducea până la lac. Preotul îi amintea din nou lui John de penitenţa lui – „Ajută-i să găsească o cură!” Plecă de la fereastră, reaprinse lumina şi începu să se dezbrace pentru a se băga în pat. „Ajută-i să găsească o cură!” Da, exact asta va trebui să facă.

Părintele Michael se uita chiar la faţada clădirii unde se aprinsese lumina în camera lui John. Îi zări silueta mişcându-se prin cameră, apoi lumina se stinse.

Confesiunea lui John lăsase urmări paradoxale în conştiinţa părintelui Michael – o copleşitoare greutate şi un

sentiment acut de goliciune, de vid. Preotul îşi amintea perfect momentul când spusese adio unei alte perioade a vieţii lui – anii în care locuise într-o căsuţă, în colţul unei străzi din cartierul Coombe al Dublinului, pe când lucra drept consilier spiritual într-o şcoală catolică. Revăzuse casa chiar în acea dimineaţă din maşina blindată, atunci când şoferul făcu un ocol al oraşului – şiruri de case triste, pustii, invadate de ierburi, cu ferestrele ca nişte ochi goliţi de viaţă. Şcoala catolică nu era acum decât o ruină de piatră, cu interiorul distrus de flăcări.

Părintele Michael îşi dădu seama că cel mai dor îi era de forfota băieţilor şi a fetelor din faţa şcolii, de hârjoneala lor zgomotoasă şi jucăuşă în timpul acelor interludii de libertate dintre orele de curs şi casă. De câte ori închidea ochii şi se gândea la ei, părintele Michael le auzea strigătele, râsul şi joaca, le revedea feţele pe care se citeau planuri de viitor şi nemulţumirea faţă de datoria învăţăturii prezente.

Părintele Michael privi în sus spre fereastra întunecată a camerei lui John, amintindu-şi de influenţa exercitată de băiatul tăcut asupra acelui biet suflet rătăcit. Doheny imaginase efectul cu o răutate extrem de eficientă. Băiatul fusese o bună alegere. El reprezenta o esenţă a ceva ce putea fi văzut la puţinii copii de vârsta lui întâlniţi în Noua Irlandă. În ei nu mai rămăsese nimic din vechea vigoare. Să fie asta oare din cauză că băieţii nu se manifestă dinamic decât în prezenţa fetelor? Existase un soi special de fericire sub crusta fostei lor agresivităţi, pe care părintele Michael se temea că lumea nu o va mai trăi niciodată de acum înainte. Şi nu numai băieţii începuseră să semene îngrijorător de tare cu acele case moarte din cartierul Coombe – fiecare individ se retrăsese până la urmă în spatele unui refuz orb, care se străduia să nu trădeze nimic din durerile şi suferinţele ascunse adânc în el.

Părintele Michael înţelegea bine – confesiunea lui John nu putea schimba nimic din toate acestea, decât dacă l-ar fi determinat pe John să acţioneze măcar atât cât se mai putea pentru a îndrepta răul teribil pe care îl făcuse lumii.

Şi dacă nu exista nici o cură?

Părintele Michael se simţea de parcă fusese trădat de propriile lui gânduri. Era o idee fără noimă, de care ar fi trebuit să se ruşineze. Dumnezeu nu putea permite un astfel de lucru! Era doar un exemplu în plus că vechile principii erau moarte, şterse de faptele unui singur om. Nou refăcuta credinţă a părintelui Michael se clătina iar.

Principii!

Unul din acele cuvinte magice, cum era şi *responsabilitatea.* Cuvinte care semănau cu pasiunile puse pe raft la vedere, precum mormanele de legume pe tarabă. Nimeni nu ştia ce se ascunde dedesubtul primului strat frumos şi proaspăt. Sinonime pentru lucruri foarte diferite, asta erau. Credinţa se plimba prin lume deghizată în Principii.

Credinţa.

Un cuvânt ca un slogan pe o pungă de plastic, dintre cele colorate în roşu şi negru, care se vindeau în magazinele ieftine. O plăcuţă indicatoare, semănând cu cele pe care scrie: *Nu călcaţi pe iarbă!* sau *Accesul interzis!* sau *Zonă cu Acces Restrâns – Numai Pentru Personalul Autorizat.*

Părintele Michael îşi îngropă faţa în mâini.

Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?

Oamenii au distrus pentru totdeauna inocenţa, se gândi preotul. Asta făcuseră. Atunci îşi dădu seama că John Roe O'Neill trebuie să fi fost un inocent înainte de tragedia care îl distrusese. Nu era vorba de o inocenţă perfectă, fiindcă chiar şi atunci O'Neill se juca cu nişte puteri teribile – Ucenicul vrăjitor, care încearcă o incantaţie pe cont propriu, profitând de absenţa Stăpânului. Să fi fost Dumnezeu absent din Raiul Lui în acel moment? Sau pierderea inocenţei era chiar voinţa Lui? După o astfel de pierdere nu se mai putea face cale întoarsă. Acesta era lucrul cel mai înspăimântător dintre toate. Nimeni nu se mai poate întoarce la virginitate.

Părintele Michael îngenunche în iarbă sub geamul lui John şi se rugă cu voce tare:

— Doamne, adu-ne înapoi. Doamne, adu-ne înapoi. Doamne, adu-ne înapoi.

Peard, care se întorcea de la convorbirea avută cu Doheny, auzi vocea de lângă lac şi se opri în drum, ascuns vederii de umbrele dintre clădiri, să privească silueta îngenuncheată a preotului.

Lumina lunii era puternică şi Peard îl recunoscu pe părintele Michael Flannery. Preotului nu i se spusese nimic încă despre căsătoria pe care trebuia s-o oficieze. Peard se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l abordeze chiar atunci şi să-i spună despre ce este vorba, dar era clar că preotul tocmai se ruga. Peard fusese educat la o şcoală care considera rugăciunea ca fiind ceva extrem de personal, ceva ce nu putea fi împărţit cu ceilalţi. Se simţea chiar stânjenit atunci când privea pe cineva rugându-se. De câte ori se ducea la biserică, Peard îşi rostea tăcut rugăciunea, mereu conştient de urechile celor din jur.

Voi aştepta până mâine dimineaţă, gândi el.

Apoi se grăbi spre apartamentul lui cu mintea plină de ceea ce discutase cu Doheny. Fusese în adevăr o conversaţie fascinantă.

Doheny era deja în birou. Acesta străbătuse scurta distanţă până la Killaloe cu toată viteza, într-un convoi flancat de motociclete. Peard îl găsise stând de vorbă la telefon cu Wycombe-Finch. Conversaţia era ciudată, numai într-o direcţie, englezul părând că nu are cine ştie ce de zis. Doheny scrisese pe un carneţel câteva cuvinte pentru ochii lui Peard: „Se întâmplă ceva acolo. Cineva ascultă convorbirea şi Wye e foarte supărat din cauza asta."

— Tocmai asta îţi spun şi eu, Wye. Personalitatea omului s-a schimbat chiar sub ochii noştri. Doheny îi făcu semn lui Peard să se uite la monitorul aflat pe colţul biroului. Imaginea era încă fixată asupra bibliotecii şi locului unde stătuse John lângă tablă. Buzele lui Doheny pronunţară fără glas cuvintele: „L-am privit şi eu."

Peard dădu din cap.

Wycombe-Finch părea să spună ceva ce contrazicea o afirmaţie anterioară a lui Doheny. Acesta se încruntă:

— Şoferul i-a privit prin oglindă, spuse el. Preotul i-a ascultat confesiunea. Ce i-a spus nu se ştie, dar părintele Michael pare pur şi simplu zdrobit după tot ce a auzit.

Doheny îi făcu lui Peard semn cu capul, indicându-i un scaun de cealaltă parte a biroului, chiar în faţa lui. Peard se supuse, întrebându-se de ce oare risca Doheny să-i împărtăşească o astfel de informaţie englezului. Era periculos. Oricine putea asculta convorbirea.

— Cinci, da, spuse Doheny. O'Donnell a spus că seriile de bază continuă să se dividă cu patru.

Doheny ascultă câteva momente, apoi spuse:

— Şi ce e aşa neobişnuit în asta? Doar avem informaţia direct din gura calului, ca să spun aşa.

Wycombe-Finch spuse ceva ce aparent îl amuză pe Doheny.

— De ce-ar vrea să ne tragă pe sfoară? Oricum ce spune este foarte ingenios şi foarte simplu – are frumuseţea simplităţii: cinci extensii singulare către helixul dublu, toate potrivite pentru a se închide în locurile respective din receptor. E de-a dreptul elegant. Ascultă-mă pe mine, Wye, omul acela care stătea în faţa noastră şi ne explica asta ştia bine ce spune, al dracului de bine.

Doheny vorbeşte ca un britanic atunci când i se adresează lui Wycombe-Finch, se gândi Peard. *Era aşa de deschis, de sincer în acea colaborare. Chiar că miroase niţel a trădare.*

Doheny ascultă dând ochii peste cap. Spuse:

— Ei, da, implicaţiile sunt aiuritoare, ştiu. Hai să vorbim mai încolo, Wye. Te las acum. Puse receptorul în furcă şi privi spre Peard. Adrian, chiar te-ai gândit bine ce tigru am apucat de coadă?

— Ce vrei să spui?

— Te-ai gândit până unde pot ajunge cunoştinţele acestui om?

— Da. Vom putea pune iar lumea pe picioarele ei, spuse Peard.

Doheny privi cu ochi grei la umbrele din spatele lui Peard, pierdut parcă în visare:

— Iar pe picioare? Oh, nu, Adrian, Humpty-Dumpty este pentru totdeauna spart şi nu mai poate fi reparat. Orice am pune noi pe picioare, n-o să semene cu lumea pe care am cunoscut-o. Lumea aceea s-a dus. Ai face bine să uiţi de ea.

— Două generaţii, cel mult trei, hai să zicem..., spuse Peard.

— Nu vorbi prostii, Adrian! În vocea lui Doheny se citea furia. Ştiinţa a însemnat întotdeauna putere, dar niciodată până acum într-o asemenea măsură. Dacă nu suntem atenţi, s-ar putea să creăm o lume care, prin comparaţie, să facă molima să pară o petrecere la iarbă verde.

Peard clipi des. Ce tot spunea Doheny? Sigur, lumea va fi în deficit de femei pentru un timp. Dar, dacă vor găsi o cură pentru această molimă, multe alte maladii ar putea fi eradicate. Şi, astfel, s-ar ridica o umbră neagră de pe viitorul omenirii.

— Trebuie să dorm puţin, spuse Doheny. Ai avut grijă ca oaspetele nostru să se simtă bine şi în siguranţă în noaptea aceasta?

— L-am încuiat şi-am pus pază la uşă.

— Dacă întreabă de ce este încuiat, spune-i că eu am dat dispoziţie. Paza nu e foarte evidentă, nu?

— Nu, totul pare foarte obişnuit. Toţi sunt în civil şi au o scuză valabilă pentru a se găsi pe coridor, spuse Peard.

— Şi-n timpul zilei trebuie să existe câteva restricţii de mişcare pentru el, spuse Doheny. Nu trebuie să se apropie de rezervorul în care se găsesc Kate şi Stephen. Şi, vezi, cineva să fie lângă el tot timpul. Să fie bine urmărit. Fiţi cu ochii în patru să nu cumva să părăsească incinta laboratorului. Dacă se depărtează de el, nu mai e în siguranţă. O să înţeleagă şi el asta.

— Şi ce facem cu preotul şi cu băiatul?

— Nici o restricţie în ceea ce-i priveşte. Vreau ca John să-i întâlnească, aşa ca din întâmplare, tot timpul. Bătrânul Moone e pe aici?

Peard se uită la ceas:

— E de gardă chiar acum.

— Spune-i să plaseze o ploşniţă în camera lui O'Neill în

timpul zilei de mâine.

— Eşti sigur că este O'Neill?

— Tot atât de sigur cum sunt de faptul că aurul stă la bancă, spuse Doheny.

— Dacă descoperă că i s-au pus microfoane în cameră, n-o să devină suspicios?

— Lasă că ştie Moone cum să procedeze. Mai spune-i să instaleze şi un magnetofon pe ploşniţă şi să-mi aduci zilnic benzile.

— Rămâi aici cu noi? întrebă Peard.

— Rămân. Nici cu boii nu mă las dus de aici.

Gura lui Peard se strânse. Nu-i plăcea cum evoluau lucrurile. El îşi voia propriul lui mic imperiu, în care să domnească singur şi nestingherit. Ori prezenţa lui Doheny îi dilua puterile.

— Nu vreau nici un fel de bâlbâieli, spuse Doheny. Nici un fel de scăpări. Să nu se repete prostiile făcute de Kevin O'Donnell. Dacă dăm greş în chestia asta, totul îmi cade mie în spinare. Şi fiindcă aşa stau lucrurile, de acum înainte ordinele mele vor fi respectate până la literă, iar eu rămân să mă asigur de asta.

Peard dădu din cap afirmativ, considerând, de altfel, că atitudinea lui Doheny era ceva de aşteptat. Dacă afacerea dădea greş, atunci doctorul ar fi fost singurul vinovat.

— Eu o să stau în aceeaşi cameră ca data trecută? întrebă Doheny.

— Da.

— Ei, hai acum, spuse Doheny. Să ne odihnim şi noi puţin. Mâine avem o zi grea.

— Eu mai am încă de verificat o listă cu materialele necesare laboratorului, spuse Peard.

Doheny zâmbi, dar Peard observă că zâmbetul se oprea la nivelul buzelor:

— Foarte bine, atunci, spuse Doheny şi părăsi încăperea.

Peard aşteptă câteva minute înainte să ridice receptorul şi să ceară Dublinul. Când auzi vocea de la celălalt capăt al firului, spuse cine este şi apoi:

— Cred că l-am prins, în sfârşit, pe Doheny cu pantalonii în vine!

Până la molimă, puţini s-au gândit serios la faptul că tehnologia, cercetarea ştiinţifică şi chiar dezvoltarea grăbesc atât instalarea succesului, cât şi a dezastrului.

— Samuel B. Velcourt

Huls Anders Bergen, nesimţindu-se de fel în pielea influentului Secretar General al Organizaţiei Naţiunilor Unite, trânti uşa biroului său şi traversă încăperea, punându-şi pumnii strânşi pe masa de lucru şi încovoindu-se de spate peste ea.

Aşa nu mai poate continua, se gândi el.

Afară se făcuse aproape întuneric, sfârşitul unei zile ceţoase de primăvară într-un New York care semăna în mod ciudat de izbitor cu oraşul care existase neschimbat de mai bine de cincizeci de ani încoace. Oameni grăbindu-se să se întoarcă acasă înainte de căderea nopţii… Străzile aglomerate de la această oră de vârf fuseseră o caracteristică a oraşului de când şi-l aducea Bergen aminte. Auzea zgomotul traficului de afară chiar şi aici, la înălţimea biroului său. New Yorkul fusese întotdeauna un oraş zgomotos la lăsarea nopţii, gândi el.

În spatele uşii biroului lui Bergen, activitatea era încă intensă pe holuri şi în celelalte încăperi. Naţiunile Unite erau un viespar de informaţii şi zvonuri. Chinezii de la Kangsha nu negau faptul că se aflau pe punctul de a face un anunţ medical foarte important. O echipă de cercetători străluciţi, despre care nu se auzise nimic până acum, din Israelul Brazilian, dezvăluiseră chiar în acea dimineaţă, deşi încă prudent, existenţa unei tehnici de suspensie criogenică, care putea menţine viaţa unei femei infectate pentru un timp nedefinit. Elveţienii raportau şi ei „un

succes, care încă se plasa sub unele semne de întrebare”, în folosirea unei metode chemo-terapice, de altfel periculoasă, în tratarea molimei.

La ce altceva te puteai aştepta de la israelieni şi de la elveţieni decât la metode şi tehnici neortodoxe de rezolvare a problemelor, se gândi Bergen. În privinţa asta semănau de minune: strângeau rândurile şi se concentrau asupra lor înşişi în interiorul excepţionalei lor forţe.

Dar ce se întâmpla la Huddersfield?

Bergen se îndreptă de spate şi-şi flexă muşchii înţepeniţi ai mâinilor. Era un obicei rău faptul că strângea pumnii ori de câte ori se enerva.

Şi ca un moţ peste cele întâmplate de dimineaţă în Philadelphia, decizia britanică de a închide toate comunicaţiile cu Exteriorul, cu excepţia câtorva linii strict controlate şi de mare importanţă, îl umpluse pe Bergen de nelinişte. Înconjură masa de lucru şi se aşeză în frumosul lui scaun danez. Din acest loc auzea şi mai bine zgomotul traficului de afară.

Schimbările faţă de New Yorkul de Dinaintea Molimei – Before Plague New York sau BP New York, cum i se spunea în mod curent – erau acum în mare parte acceptate, sau, cel puţin, aşa fusese asigurat de oamenii lui: la fiecare câteva blocuri câte un punct de control, scanere de identificare peste tot, iar în holurile blocurilor gărzi înarmate, care trebuiau să cunoască pe fiecare locatar după figură. Cât de repede deveniseră aceste revoltătoare lucruri rutină!

Oamenii rareori mai mergeau acum la petreceri. Bergen ştia bine asta. Şi era păcat. Fiindcă nimic nu i-ar fi priit lui mai bine acum ca o petrecere relaxantă, ca pe vremuri. I-ar fi abătut gândurile de la problemele cu care se confrunta clipă de clipă, mai ales de la acea nouă problemă care cerea luarea unei decizii urgente din partea Secretarului General al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Prea multe necunoscute pândeau perfide în marginile cunoscutului, se gândi Bergen. De ce fusese trimis Ruckerman în Anglia? Bergen nu se lăsase nici un moment

convins de povestea cu faptul că un consilier prezidenţial al Statelor Unite a fost în mod accidental contaminat. Velcourt cocea ceva. Şi Velcourt era un individ şiret, uns cu toate alifiile. Era suficient să constaţi cu ce repeziciune sărise din mers pe platforma ideologică a Papei, vorbind cu o voce plină de vehemenţă împotriva „ştiinţei lăsate fără frâu”. Bineînţeles, această poziţie trebuia reevaluată în lumina celor întâmplate la Philadelphia.

Explozia unei conducte de gaz, urmată de un incendiu ieşit de sub control şi – drept urmare – Papa împreună cu alţi nouă cardinali fuseseră ucişi. Accident? Bergen nu credea în versiunea accidentului.

Totul mirosea a complot şi aranjament. Prea mulţi oameni care alimentau moara zvonurilor de stradă vehiculau ideea că aceasta fusese pedeapsa lui Dumnezeu pentru atacurile făcute de Papă la adresa oamenilor de ştiinţă. Totul fusese plănuit şi executat de un mare maestru asasin, care dispunea practic de resurse nelimitate. Să fi fost opera lui Velcourt?

E adevărat că strada e întotdeauna un loc periculos pentru desfăşurarea unui astfel de joc, lucru pe care sovieticii îl învăţaseră, ce-i drept, nu cu multă satisfacţie. Asmute-i pe cei obişnuiţi să acţioneze în turme dezlănţuite şi balaurul cu multe capete şi tot atâtea copite se va întoarce negreşit împotriva ta. Asmute-i pe cei obişnuiţi să răspândească zvonuri, iar sistemul de zvonuri va căpăta o viaţă a lui proprie. Fel de fel de informaţii false, de revelaţii şi tratamente de şarlatan proliferaseră pe toate străzile lumii şi Bergen ştia bine asta. Erau necesare echipe speciale să-i vâneze şi să-i liniştească sau… Dumnezeu să-i ajute! – să afle dacă nu cumva era totuşi ceva adevăr în ele.

Auzi tu, băi de oţet, Dumnezeule mare!

Nu exista nici o îndoială că molima era pe cale să producă mutaţii şi se răspândea rapid printre populaţiile de animale, atât cele sălbatice, cât şi cele domestice. Velcourt admisese într-o discuţie particulară că lua deja măsuri pentru a pune la adăpost anumite specii cheie – vite, porci,

câini, pisici de casă. Şi alte naţiuni se gândiseră singure la adoptarea unor măsuri similare, sau, oricum, aveau s-o facă în curând. „Sistemul de Alertare Privată” al Statelor Unite răspândise vestea pe căi ocolite, dar, sigur, în doar câteva ore, aceasta avea să devină publică.

Ce putem face? Chiar va trebui să ne consolăm cu dispariţia tuturor speciilor de animale sălbatice?

Africa era deja o cauză pierdută. Acolo nu mai exista nici o speranţă. Poate doar câţiva elefanţi indieni să supravieţuiască, mai ales în locuri cum ar fi Grădina Zoologică din Berlin, care rămăsese intactă, mulţumită zonei tampon a Inelului de Fier al Uniunii Sovietice. Inelul de Fier era ridicat în slăvi de toată lumea ca fiind o superbă intervenţie sovietică care necesitase multe sacrificii. Bergen scutură din cap. Cu doar câţiva ani în urmă, Cortina de Fier fusese denunţată de toată lumea. Acum Inelul de Fier era un dar făcut omenirii de sovietici.

Bergen îşi lăsă capul în palme. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Orice distracţie, orice întrerupere era binevenită pentru a amâna momentul în care va trebui să ia decizia. Întrebarea nu era dacă trebuia sau nu să salveze populaţia de animale sălbatice a lumii. Întrebarea era alta: *Cum aducem la cunoştinţa oamenilor că un astfel de efort este imposibil de făcut?* Animalele marine nu vor supravieţui. Gata cu balenele. Gata cu blânzii delfini. Gata cu amuzanţii lei de mare. Gata cu fericitele vidre. Gata, gata, gata!

Lupul, coiotul, bursucul, câinele de preerie, kulonul, panda, civetul, ariciul, antilopa, căprioara…

Dumnezeule mare! se gândi Bergen. *Căprioarele…*

Îşi imagină vânătorii lumii reacţionând la anunţul despre dispariţia căprioarelor, dând din colţ în colţ, închişi în ei înşişi, suferind de lipsa drogului lor favorit. Şi elanul, bizonul…

Gata cu Ziua Bocancilor!

Conceptul de „specie în pericol” devenise ridicol. Cum mai putea el să se simtă îngrijorat pentru soarta tigrilor, jaguarilor, leoparzilor şi focilor, când omul se număra acum

printre cele mai primejduite specii?

Măcar dacă oamenii s-ar uni ca să…

Bergen se îndreptă de spate, concentrându-se asupra acestui gând, în care desluşea vag ceva ce s-ar fi putut dovedi valoros. Poate un proiect pentru o participare de voluntari? Contribuţii băneşti? Dar oamenii ar crăpa de râs dacă li s-ar pune în faţă problema unui efort financiar pentru salvarea animalelor sălbatice. Să faci colectă pentru asemenea creaturi, când fiinţele umane erau încă în pericol de moarte! Oamenii n-ar înţelege, s-ar revolta, ar invoca propriile lor suferinţe, propriile lor inimi rănite de moarte. Dar animalele sălbatice erau şi ele valoroase – pentru ştiinţă, mai ales pentru genetică, pentru cercetare. Fiindcă altfel oamenii de ştiinţă nu vor avea de ales şi vor trebui să folosească creatori umane drept animale de laborator. Iar acest lucru ar pune probleme foarte urâte din punctul de vedere al efectelor asupra moralităţii.

Moralitatea, da, da!

Bergen se gândi la raportul pe care îl primise cu doar o jumătate de oră înainte – raportul acela care îl mâhnise atât de profund. De câteva săptămâni avea date despre faptul că anumite elemente, apropiate centrelor de putere ale Capitoliului Statelor Unite, aţâţau şi provocau nelinişte printre musulmanii americani. Existau zvonuri, desigur mult exagerate, despre o bază secretă din Sudan. Circulau tot felul de poveşti despre musulmani proveniţi din Sudan, care pregăteau lansarea unui *jihad* infecţios şi care plănuiau să-şi părăsească izolarea pentru a ucide pe necredincioşii bărbaţi cu sabia, iar pe femei… doar cu respiraţia…

Ce se întâmplase cu vechile valori umane?

Bergen se simţea de parcă ar fi purtat o bătălie de unul singur pentru a păstra, a salva atât cât se mai putea din vechile valori umane – dragostea pentru semenul tău în suferinţă – Legea de Aur a omenirii.

Raportul îi fusese înmânat cu puţin timp înainte ca vestea despre sursa neliniştilor musulmane să irumpă în biroul lui ca furtuna – Shiloh Broderick! Bergen ajunsese să-l considere pe Broderick un soi de personaj satanic, esenţa

a tot ceea ce trebuia suprimat, înainte ca lumea să poată fi readusă măcar la o asemănare parţială cu ceea ce fusese ea înainte. Agenţii lui Broderick îşi făceau treaba lor în New York City şi în alte cinci centre cheie ale Statelor Unite, inclusiv Philadelphia. Raportul făcea ca lucrurile să fie clare. Oare Broderick să se găsească în spatele morţii Papei? Lui Bergen nu-i venea de fel greu să creadă un astfel de lucru.

Cum se putea salva ce era mai bun din moralitatea speciei umane, când trebuia să te confrunţi neîncetat cu astfel de indivizi?

Bergen simţea că exista un nou val în cercetarea molimei. Se găseau pe pragul unei descoperiri esenţiale, era sigur de asta. Anunţul despre acest lucru nu avea să întârzie mult. Şi tocmai de aceea lucrurile bune ale trecutului trebuiau salvate!

... să fie salvate animalele!

Încet, încet, vedea conturându-se forma intervenţiei: un strigăt de regrupare, o diversiune fericită pentru a ocupa minţile bolnave ale oamenilor şi a-i ajuta să depăşească aceste momente grele, până când cercetătorii vor fi în măsură să ofere o cură. Ideea aceasta îl umplea pe Bergen de noi energii şi, în acelaşi timp, oferea răspuns la cealaltă problemă a lui.

Trebuia adus la cunoştinţa Preşedintelui Velcourt raportul asupra lui Broderick? Bergen nu elimina cu totul posibilitatea ca Preşedintele să fie într-un fel sau altul implicat în afacerile lui Shiloh Broderick.

E drept că amândoi pretindeau că se urăsc de moarte, dar şi asta putea fi doar o mască. Se mai văzuseră cazuri. Şi era posibil ca Broderick să constituie o unealtă foarte la îndemână pentru cei ca Velcourt. Dar nu conta. Aflarea faptului că Secretarul General al Naţiunilor Unite era la curent cu ultima afacere murdară a lui Broderick ar putea pune o frână în calea viitoarelor violenţe provocate de aceeaşi sursă. Şi, în plus, Bergen ştia că va avea un mare avantaj în schimbul reciproc de servicii.

... să fie salvate animalele!

Bergen întinse mâna spre telefonul roşu din sertarul

mesei lui de lucru şi reuşi chiar să-l atingă, când un zgomot neobişnuit venit de pe coridor îl făcu să ezite. Acolo, afară, ceva se făcuse ţăndări. Se auzeau voci umane, dar diferite de cele normale – erau strigăte, urlete de durere… unele dintre ele întrerupte abrupt. Îşi luă mâna de pe telefon şi se ridică, rămânând indecis pe loc, când, deodată, uşa biroului zbură în lături.

În prag stătea un bărbat cu o mască de ski închisă la culoare pe obraz şi care ţinea în mâini un pistol mitralieră cu amortizor. Un stol de gloanţe zbură spre pieptul lui Bergen, îl străpunse şi desenă un model cu găurele în geamul din spatele lui.

Omul cu arma scoase atunci un strigăt sălbatic, ultimul sunet făcut de o fiinţă umană pe care îl înregistrară urechile lui Bergen:

“Imsh Allah!”

Oh, Rege născut
pentru a-i elibera pe sclavi,
În lupta care va veni,
ajută-i pe gali!

— Veche rugăciune irlandeză

Erau trei călăreţi care galopau de-a lungul lacului, venind dinspre sud. Trei săgeţi negre în lumina scăzătoare a apusului. John îi văzu încă pe când erau departe, auzind concomitent zgomotul produs de o mulţime de autovehicule grele care urcau dealul ce străjuia castelul. John remarcă de asemenea cât de obosiţi păreau caii, dar cu toate acestea încă răspundeau la îndemnul biciului. Îi urmărea de pe gazonul parcului, chiar în faţa lacului, acolo unde se retrăsese pentru un moment de singurătate după o zi foarte încărcată. Ştia că de fapt nu este cu adevărat singur. Erau destui ochi care îl urmăreau de prin toate cotloanele. Nu-i mai rămăsese nici măcar puterea să se simtă jignit din cauza asta. Se simţea doar pustiu, secat, incapabil de a mai face vreo mişcare care să solicite putere şi voinţă.

Întrebări… Întrebări… Întrebări…

Toată ziua nu trecuse un moment fără ca cineva să nu încerce să-l stoarcă de ceea ce ştie. Iar răspunsurile la întrebări se vărsau din gura lui fără să fie împinse de vreo voinţă conştientă – era o altă voce, o altă personalitate care acţiona în interior, alimentată fiind de o sursă alarmant de puternică de independenţă.

Să fi fost oare O'Neill – Cel din Interior?

Nici de asta nu mai era sigur.

Călăreţii erau încă departe, dar el văzu că încetiniseră

pasul. Nu priveau înapoi, băgă el de seamă, ceea ce însemna că nu erau urmăriţi de nimeni. Se mişcau decis, precis, iar gesturile lor îl făcură să devină brusc atent. Era ceva cu acei oameni… simţi cum îl învăluie răceala unui dezastru iminent.

Zgomotul motoarelor de maşină era din ce în ce mai aproape, dar acum auzea şi pocnetul ritmic al copitelor. I se strânse pieptul. Îi recunoscuse pe călăreţi – Oh, Doamne! Era Kevin O'Donnell şi lângă el Joseph Herity, iar în spatele lor un străin. Caii coborau acum o pantă presărată cu bolovani şi colţi de stâncă, în lumina mereu mai palidă a soarelui, care se ascundea pe după dealurile vestice.

De ce veneau Kevin O'Donnell şi Joseph Herity aici? Şi încă nu oricum, ci călare? Îi urmări pe cei trei trecând în galop pe lângă el, până ajunseră la capătul gazonului. Herity îi aruncă lui John un zâmbet diavolesc, dar ceilalţi nici nu întoarseră măcar capul spre el. Descălecară în curtea formată de cele două aripi dinspre lac ale clădirii, îşi aruncară frâiele şi intrară în castel pe lângă cei care îl urmăreau pe John fără să rostească o vorbă măcar.

De ce ar fi ameninţătoare venirea lor pe cal? se întrebă John. În vreme ce soarele cobora în spatele dealurilor, părăsind lumea într-un lung amurg, se făcu frig. John se cutremură. De nouă săptămâni se afla aici, urmărind cum în jurul lui se trecea de la un lucru făcut mecanic la o nouă vitalitate, la un nou avânt. Aveau la laborator cel mai bun echipament din lume, totul trimis gratis cu bărcile libere prin Finn Sadal. În sfârşit, lucrurile păreau că se cristalizează în direcţia cea bună. John simţise emoţia şi febra aşteptării toată ziua şi poate şi acesta era unul din motivele pentru care se simţea atât de stors, de vlăguit.

Cât fusese ziua de lungă îl ţinuseră în aripa de sud pentru a-i instrui pe tinerii tehnicieni de laborator în tehnicile de computer, pentru a le arăta cum se introduce elementul de automatism în efortul personal al cercetătorului. Încă o săptămână, cel mult două şi vor avea patogenul molimei în palmă.

Şi după asta… ce va urma după asta?

La un moment dat, în timpul zilei, lui John i se păru că-l zăreşte de la geam pe Doheny de partea cealaltă a curţii. Acolo, în inima clădirii, în centrul vechiului castel, era în toi o activitate intensă. Un mare camion cu remorcă plată trăsese cu spatele chiar în gaura proaspăt făcută într-un zid de cărămidă. După un timp se puse în mişcare, cu un obiect metalic lung şi tubular legat cu lanţuri pe platformă, care semăna cu un rezervor mare de oţel. Camionul era însoţit de un adevărat convoi de maşini blindate. Cu toatele făcură cotul pe după clădire şi se îndreptară spre şoseaua dinspre nord-est. Mai devreme cineva îi spusese că acolo erau localităţile Kells şi Dundalk, aşezate pe malul Mării Irlandei, locuri pe care probabil John nu le va vedea niciodată.

Tocmai atunci intră bătrânul Moone şi-i spuse că este aşteptat în laboratorul de culturi pentru a potrivi schimbările automate.

Moone era ca un apendice al laboratorului, se gândi John. Bătrânul îşi târa picioarele, plin de bunăvoinţă, dar fără pic de elan. Mulţi dintre cercetătorii de aici prezentaseră şi ei aceeaşi lipsă de independenţă vitală, până în clipa când revelaţiile lui John aprinseseră în ei un nou foc. Era posibil ca Moone să nu ştie ce se întâmplă la mesele de faianţă şi-n echipamentul misterios pe lângă care trecea atât de des. Bătrânul nu arăta nici un respect faţă de omul de ştiinţă. Şi dacă era să-i pui un diagnostic, mai degrabă părea dispreţuitor faţă de tot ce se petrecea în jurul lui.

Jocul era vechi de când lumea, se gândi John, şi pentru asta erau vinovaţi de fapt oamenii de ştiinţă. I se perindară prin faţa ochilor puţinii savanţi renumiţi pe care îi cunoscuse în viaţa lui şi-şi dădu seama cât de diferiţi păreau aceştia faţă de oamenii obişnuiţi. Fiindcă mintea omului de ştiinţă este diferită de a celorlalţi oameni. Omul de ştiinţă se ridică la un nivel superior de gândire. El vede mai departe în zare. Orizonturile lui sunt mai largi. Iar ceilalţi se aşteaptă de la un astfel de om să se comporte ca un cavaler medieval în armură, ca un conducător romantic.

John privi peste lac, acolo unde totul devenise gri. *Eu*

sunt un om de ştiinţă, îşi spuse el.

Era un gând ciudat, străin, care îl forţă să reconstituie în minte diferenţele pe care tocmai le simţise. Şi acele diferenţe erau mult mai evidente decât cele întâlnite în vechile romane cavalereşti. Până acum lucrase animat de o viziune îngustă, asta făcuse. Lui i se negaseră până şi cele mai apropiate orizonturi. Avusese o viziune care depăşise, ce-i drept, individualul, dar care nu ceruse şi o schimbare de optică.

O dedicare abstractă faţă de proiect – o încremenire în el.

Nici măcar speranţa nu era permisă, numai rezultatul imediat.

John începu să desluşească un nou sens în lucrurile pe care Doheny i le spusese la Kilmainham. Unde erau miturile? Legendele? Oamenii de aici rătăciseră orbi prin hăţişul propriei lor disperări până la venirea lui John. Îndepliniseră vechile lor îndatoriri doar din obicei. Înalta specializare, antrenamentul le oferiseră modelele de urmat, dar modelele lor nu se abăteau cu nimic de la vechile căi cunoscute.

Oare chiar vor fi în stare să folosească ceea ce le-am oferit eu? se întrebă John. Acesta era un gând disperat care se ridica din interiorul lui, din mijlocul locului acela rămas pustiu. El putea reconstitui molima, de asta nu se îndoia. Dar cura?

Se întoarse cu privirea spre clădiri şi, culegându-şi din drum câinii de pază, se întoarse în camera lui. Cina îi apăsa grea stomacul şi ştia că nu va reuşi să-l adoarmă în curând, dar fu fericit să audă cum se închide zăvorul în urma lui. Lăsă lumina stinsă şi privi cum peste lac coboară întunericul.

Undeva se auzea o bătaie ritmică – clamp, clamp! Ca trezit dintr-un vis greu, John îşi dădu seama că zgomotul era făcut de nişte paşi care alergau pe coridor. Uşa se izbi de perete şi Doheny năvăli în cameră, clipind des în întunericul odăii, după strălucirea becurilor din coridor.

Aprinse lampa din tavan, închise uşa şi se uită fix la

John.

— Trebuie să mă asculţi cu foarte multă atenţie şi să faci ce-ţi spun. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Afară se auzeau strigăte şi zgomotul unor alte vehicule grele. John îl privea nedumerit pe Doheny.

— E blestemul Irlandei, spuse Doheny. Suntem blestemaţi să repetăm la nesfârşit aceleaşi greşeli.

— Dar ce se întâmplă?

— Kevin O'Donnell a pus mâna pe regiune, spuse Doheny. De două zile ştiam că o va face. Alex m-a avertizat… Doheny scutură din cap. Kevin şi Joseph au aranjat între ei – un soi de pact al diavolilor – şi acum sunt aici să-şi vadă planul pus în aplicare.

— Dar de ce-ai venit în camera mea alergând aşa? Ce legătură au toate astea cu mine?

— Îi interoghează pe preot şi pe băiat, spuse Doheny. John simţi cum i se strânge un nod în piept.

— Dacă vor ameninţa băiatul, părintele Michael va rupe secretul confesiunii. Îl cunosc. Şi atunci ce le va spune, John?

John deschise gura, dar nu putu să vorbească. Vocea lui refuza să se supună.

— Kevin şi Joseph fac parte din aceeaşi tagmă de oameni, spuse Doheny. Nişte extremişti, nişte fanatici! Nimic n-are importanţă pentru ei, orice poate constitui o scuză pentru adrenalina lor crescută. Adrenalina e acum drogul lor – se îmbată cu ea. Şi, ca orice drogat, ar face orice pentru o nouă doză. Aşa că n-or să-l lase pe preot în pace până n-or să-l stoarcă de tot ce ştie ca să-şi umple ei rezerva de adrenalină. John închise gura, încă incapabil să vorbească.

— Cine eşti tu, John Garrech O'Donnell? întrebă Doheny. Cine eşti tu de fapt?

— Ţi-am spus doar cine sunt, John se sufoca. Cuvintele îi răneau gâtul.

— Dar preotului i-ai spus, nu?

John ridică din umeri şi se aplecă în faţă. Durerea din piept şi gât devenea insuportabilă.

— În Statele Unite s-au găsit amprentele digitale şi hărţile dentare, spuse Doheny.

— Ale cui…? fu tot ce putu articula John.

— Ale lui O'Neill, ale cui altcuiva. Încă le ţin ascunse, ticăloşii, dar, până la urmă, tot punem noi mâna pe ele. Şi atunci ce ne vor arăta acele amprente şi hărţi, John?

John scutură din cap într-o parte şi-n alta, amuţind din nou. Nu-l simţea pe O'Neill – Cel din Interior. Acolo nu mai simţea acum decât un mare deşert.

— Eşti un individ ciudat, nu-i nici o îndoială în privinţa asta, spuse Doheny. Spune-mi, ai şi tu sentimente, sentimente aşa ca toţi oamenii?

John se uită la Doheny, pironit în loc de ochii aceia sfredelitori.

— Nu mai aveam decât un pas până la victorie, spuse Doheny. Un pas. Doar atât. Ridică mâna şi formă între degetul mare şi arătător o mică despărţitură. Şi acum chestia asta!

John reuşi să şoptească:

— Dar… ce… ce se întâmplă?

— Se întâmplă ce se întâmplă întotdeauna cu noi, ce ne distruge întotdeauna pe noi irlandezii, spuse Doheny. Victoria. Nu suntem în stare să suportăm victoria. Nimic nu ne dezbină mai tare decât victoria. Ne asmute pe unul împotriva celuilalt – ca pe nişte câini asupra unui os. În asta se transformă orice victorie irlandeză – într-un os, ros de proprii noştri dinţi până devine lucios, până nu mai rămâne pe el nici un fir de carne. Şi, în final, îl aruncăm cât colo, fiindcă nu e decât un lucru fără folos.

Buzele lui John pronunţară din nou, fără voce:

— Ce… se… întâmplă?

Doheny ciuli urechile. În depărtare se auzi un trântit de uşă. Spuse:

— Adevărul este că noi, irlandezii, fiindcă preferăm să transformăm dezastrul în epopee naţională, nu putem acorda victoriei acelaşi rol. Chiar dacă vom susţine sus şi tare altceva, faptele noastre sunt o confirmare a cuvintelor mele. Noi preferăm dezastrele.

John se îndepărtă de Doheny şi merse lângă pat. Genunchii îi tremurau.

— O să fii dus în faţa judecăţii, John, spuse Doheny. Apoi, după tine voi urma eu la rând în boxa acuzaţilor. Zâmbi. Asta pentru că i-am refuzat lui Kevin adevărata pradă pe care şi-o dorea de aici – mica noastră Katie Browder!

Pe coridor se auzeau paşi alergând.

— Ascultă-mă, John! Trebuie să-l soliciţi pe părintele Michael drept apărător.

John scoase cu greu o şoaptă răguşită:

— Ca să mă apere de ce?

— Promite-mi, prostule!

Capul lui John se înclină afirmativ cu de la sine voie. Uşa din spatele lui Doheny fu atât de tare izbită de perete că se făcu ţăndări.

John se holba la un ciorchine de oameni înarmaţi, înghesuiţi în prag. În faţa lor era Joseph Herity, care rânjea la el.

Rachel, Rachel, mă gândii,
Ce faină lumea ar mai fi,
De s-ar întoarce de dincolo de zare
Fetele furate de-albastra mare.

— Din Cântecele Noii Irlande

Pentru Kate O'Gara Browder, fuga din interiorul institutului de cercetări de la Killaloe fusese un coşmar de la început şi până la sfârşit. Doheny le lăsase puţin timp de gândire şi de a-i pune sub semnul întrebării decizia:

— E spre binele vostru, pentru siguranţa voastră.

— Dar unde ne vom duce? întrebase Stephen. Privea afară la Doheny prin acelaşi hublou, în spatele căruia stătuse şi părintele Michael cu o dimineaţă înainte pentru a celebra căsătoria lor.

— Pentru moment la Dundalk, spuse Doheny.

Nu mai era cale de revenire asupra deciziei luate. Chiar în timp ce purtau acea discuţie, începuse oprirea pompelor de aer. Se întrerupsese zgomotul lor liniştitor şi constant, care le spunea că presiunea înăuntru era mai mare decât cea din afară, că molima nu va putea să se strecoare în sanctuarul lor. Trăiseră atât de mult timp cu acel sunet în urechi că, pur şi simplu, încetaseră să-l mai remarce, în schimb absenţa lui era foarte pregnantă!

— Stephen, pompele de aer s-au oprit!

Băiatul sări în picioare şi se repezi la hubloul prin care se zărea întreaga curte interioară şi o parte din echipament.

— Ce vezi, întrebă fata, lipindu-se de spatele lui. O cuprinsese un copleşitor sentiment de panică. *Te rog, Doamne! Nu acum.*

— Nu e nimeni afară, spuse Stephen. Se duse la interfonul din peretele metalic şi deschise butonul microfonului. Hei, voi cei de afară! Ce se petrece acolo?

Nu primi nici un răspuns.

Apoi auziră – erau mulţi paşi, iar zgomotul făcut de ei era ciudat de condensat în difuzorul de deasupra hubloului. Şi se mai auzea ceva pe lângă paşi – un zgomot făcut de un obiect greu târât şi scrâşnitul metalului pe pietrele pavajului din curte.

— Uite-l pe Doheny! spuse Stephen.

Fata se strânse lângă el pentru a privi şi ea afară. Doheny era roşu la faţă. Părul lui buclat era şi mai vâlvoi ca de obicei. Ridică receptorul din afara rezervorului:

— E în regulă. Pompa nu va fi mult timp deconectată, spuse el.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Stephen.

Şi atunci Doheny le spuse că vor fi mutaţi pentru mai multă siguranţă în altă parte şi că vor fi duşi la Dundalk. *De ce tocmai la Dundalk?* se miră Kate.

— Să nu uitaţi să luaţi rezerva de antiseptic cu voi, spuse Doheny. Şi frânghia pe care aţi folosit-o drept centură de siguranţă atunci când v-am mutat prima oară – s-ar putea să fiţi un pic zguduiţi pe drum.

Instrucţiunile fură date pe un ton extrem de monoton, un ton pe care nu-l mai auziseră niciodată în vocea lui Doheny. Trebuiau să ia tot ceea ce credeau ei că le va fi de folos şi să depoziteze în rezervorul original, cel din hambarul lui Peard. Stephen trebuia să ungă cu antiseptic în jurul gurii de intrare. Şi repede! Afară aşteptau oamenii cu aparate de sudură pentru a tăia legătura metalică dintre tancul original şi cel construit aici.

— Nu le putem muta pe amândouă, explicase Doheny.

— Dar de ce trebuie să facem asta? insistă Stephen.

— Fiindcă am convins pe câţiva prieteni din armată că aici n-o s-o putem păstra în viaţă pe Kate.

— Unde e Adrian? întrebă Stephen.

— E sub arest la el în cameră. Adrian a dat mâna cu inamicul. Ţine pistolul la tine, Stephen. Vine Kevin

O'Donnell şi pe ăsta nimic nu-l poate opri din drum. E nebun şi-o vrea pe Kate.

— Dar de ce Dundalk? întrebă Kate.

— Fiindcă sperăm să reuşim să te scoatem din Irlanda. Avem de partea noastră destui militari şi localnici, care să ne ajute să vă ducem până la Dundalk. De acolo..., Doheny se întrerupse.

— Unde? întrebă Stephen.

— În Anglia, sperăm. Totul depinde de Comanda Barierei. Şi Doheny continuă să le dea instrucţiuni. N-ar strica să muiaţi un cearceaf în antiseptic. Înfăşuraţi-l în jurul gurii de acces aflată pe partea voastră după ce-aţi închis totul ermetic.

— Şi presiunea aerului? întrebă Stephen.

— În curând vom pune în funcţiune o pompă, imediat ce vă suim pe platforma camionului. Veţi avea din nou presiune pozitivă. Aţi face bine să intraţi în rezervorul mic cât de curând posibil.

Tocmai atunci coborî şi Nylan Gunn, comandantul gărzii de la Killaloe, ca să preia conducerea operaţiunii de la Doheny căruia îi spusese că e solicitat în camera comunicaţiilor. Gunn, un fiu al Galwayului, era zvelt şi brunet, cu picioarele uşor crăcănate şi o faţă cu trăsături adunate şi mici. Înainte de molimă, fusese comandant în poliţie.

— Nu-ţi face griji, fetiţo, îi spuse el lui Kate. Nu-l lăsăm noi pe smintitul ăla de O'Donnell să pună laba pe tine.

Moone era chiar în spatele lui. Venise să le spună „la revedere":

— Aveţi toată încrederea în Fin Doheny şi în Nylan, spuse el. Ei or să vă salveze şi nu-l mai băgaţi în seamă niciodată pe Adrian Peard!

— Dar ce-a făcut Adrian? întrebă Stephen. Simţi de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Adrian să-i trădeze? Cum? Ce făcuse de fapt?

— Acum câteva luni am pus o ploşniţă în biroul lui Peard, spuse Moone. Tipul ăsta mi-a mirosit urât întotdeauna. Ticălosul i-a deschis uşa lui Kevin O'Donnell şi

l-a poftit să vină să facă pe şeful aici.

Stephen auzise vorbindu-se despre Kevin O'Donnell şi Băieţii Plăjii. Privi către Kate.

— Faceţi ce vă spune Nylan, continuă Moone. La revedere, Katie! Să faci un copil curajos, chiar dacă acum eşti măritată. Se îndepărtă chicotind uşurel.

Apoi totul se puse în mişcare. Se auzeau conversaţii pe ton ridicat. Tot felul de aparaturi uriaşe făceau un zgomot monstruos. Legătura era tăiată. Kate şi Stephen intrară în mica încăpere a primului rezervor, iar Stephen sigilă intrarea, muie un cearceaf în antiseptic şi-l înfăşură în jurul ei. Spaţiul mic duhnea de mirosul acru al antisepticului.

Kate stătea aproape de Stephen pe pat şi, atunci când auzi zgomotul aparatelor de sudură tăind metalul, îl strânse tare în braţe, apoi şi mai tare când cablurile fură înfăşurate în jurul rezervorului şi acesta fu ridicat în aer, unde se legănă puţin, înainte să fie aşezat pe platforma camionului, care părea cam nesigură. Cablurile scârţâiră scrâşnit pe oţelul tancului atunci când fură strânse şi asigurate. Prin hubloul din spate al rezervorului vedeau acum deschiderea din zidul de cărămidă, zid ce fusese construit cu puţin timp în urmă pentru a proteja rezervoarele.

Sunetul surd al compresorului reveni şi o dată cu el un pic de alinare. Auzeau motorul generatorului duduind greu lângă cabina camionului. Acesta se puse în mişcare atât de încet că, la început, nici nu simţiră, apoi însă văzură castelul cum se îndepărtează şi una din roţi nimeri o groapă. În jur se auzeau şi alte câteva vehicule. Stephen se uită afară:

— Se văd o mulţime de maşini blindate, spuse el. Cred că sunt zece sau douăsprezece.

Vocea lui Nylon Gunn ajunse la ei din micul difuzor pentru cazuri de urgenţă, plasat deasupra patului:

— Totul în regulă acolo înăuntru? Stephen găsi microfonul şi apăsă pe buton:

— Pare să fie O.K. Cât va dura?

— Habar n-am, băiete. Dar eu sunt aici sus cu şoferul. Dacă ai nevoie de mine, ciripeşte.

Stephen privi spre Kate. Era palidă şi pe frunte îi apărură o mulţime de cute.

— De ce nu te întinzi să încerci să dormi puţin, iubito?

— N-aş putea dormi.

— Dar ai fi mai în siguranţă întinsă pe saltea.

— Ba nu. Chestia asta nu-i deloc sigură. Închise ochii. Copilul atârna greu în burta ei. Şi voia să facă şi pipi. Nu era altă soluţie decât mica toaletă pe care o folosiseră la început. Îl puse pe Stephen să se întoarcă cu spatele, în timp ce ea se târî până la *facilitate* şi se folosi de ea.

Apoi i se făcu foame. Tot ce-i putuse oferi Stephen era peşte conservat, fasole tot conservată şi ambele reci, bineînţeles. Băiatul insistă ca ea să-şi ia vitaminele, înainte să-i dea ceva de mâncare. Stephen putea fi aşa de rece şi insensibil câteodată, se gândi ea. Tot timpul cu ochii în cărţile lui de medicină! Nu-şi ridica privirea din ele nici atunci când ea se uita la el insistent, sau avea nevoie de el. Nici nu-i păsa că ei îi era o poftă nebună să mănânce o ţelină proaspătă, abia culeasă din grădină... sau nişte salată verde. Oh! Ce poftă îi era! Sau un morcov crud. Ar fi fost cazul ca până acum să se fi găsit o modalitate de a steriliza legumele proaspete pentru a le fi trimise înăuntru în rezervor.

După masă se întinse pe spate şi privi la Stephen care stătea ghemuit lângă unul din hublouri, privind peisajul de afară. Kate nu avea nici un chef să i se alăture. Ceea ce era acolo în spatele geamului n-ar fi făcut decât să-i amintească că ea e închisă şi că nu se mai poate plimba peste câmpuri, nu mai poate respira aerul proaspăt – un aer care să nu miroasă veşnic a dezinfectant pentru WC-uri.

Cum ar reacţiona Stephen dacă ea ar începe să strige la el. Fiindcă aşa se simţea. Îi venea să urle. În ce închisoare meschină trebuia să-şi ducă zilele. Trecuseră mai bine de şase luni de când era închisă aici. Şi atunci când se plângea, tot ce găsea de spus Stephen era că această închisoare îi salvase viaţa.

Kate auzise descrieri despre efectele molimei asupra femeilor. Înspăimântător. Cu toate acestea ea se agăţase

de o fantezie minunată. Trebuia să existe pe undeva o insulă încă necontaminată de ciuma albă. Ea şi Stephen ar putea merge acolo şi ar putea hoinări iarăşi liberi. Poate că asta se va şi întâmpla. Dar cel mai îngrozitor aspect al faptului că erau închişi acolo era lipsa unei uşi de ieşire. Se uită la cearceaful înfăşurat în jurul accesului sigilat. Acolo, în spatele cearceafului, era o uşă şi o ieşire.

Dislocat de mişcarea camionului, ceva se rostogoli până la cotul ei stâng. Era micul televizor pe care cei de la Killaloe îl trimiseseră înăuntru la venirea lor acolo. Abia se stăpâni să nu-l facă praf. Şi televizorul era precum hublourile. Atunci când nu prezenta imaginile unor lucruri inaccesibile ei, transmitea numai veşti proaste.

Măcar de n-ar fi aşa de strâmt şi de plictisitor! Şi Stephen care îi tot amintea că aveau o mulţime de cărţi de citit. Cei de afară găsiseră posibilitatea de a steriliza cărţi, dar nu şi fructe şi legume proaspete! Asta pentru că puteau folosi antiseptice sodice şi ultravioletele intense asupra cărţilor, spunea Stephen calm. Stephen-Ştie-Tot nu obosea să-i explice chestia asta ori de câte ori punea ea problema.

Să-l ia naiba pe Stephen! M-a lăsat borţoasă şi acum nici nu-mi mai vorbeşte când am nevoie de el!

— Vreau să ies afară de aici! şopti ea.

Stephen nu auzi din cauza zgomotelor făcute de camion, care reverberau în spaţiul îngust al rezervorului.

Kate încercă să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieşit pur şi simplu din rezervor. Ar fi trăit un timp foarte scurt, ştia asta. Iar afară, lumea nu mai era cea pe care o cunoscuse ea – cea de dinainte de O'Neill. Nebunul o schimbase. Din cauza unei femei. Nevasta lui fusese ucisă. Kate ştia că existaseră şi copii mici – doi copii mici implicaţi, dar era mai romantic dacă te gândeai că O'Neill o făcuse din dragoste pentru o femeie.

Oare Stephen ar face aşa ceva pentru mine?

O'Neill Nebunul schimbase complet faţa lumii pentru că îi fuseseră ucişi nevasta şi copiii. Kate ascultase cu o seară înainte comentariile transmise la Continental BBC: în întreaga lume existau câte cinci mii de bărbaţi pentru

fiecare femeie care supravieţuise. Lucrul acesta o fascina pe Kate, dar Stephen păru foarte îngrijorat atunci când o privise.

Anunţul despre acest număr disproporţionat de mare de bărbaţi fusese un preludiu pentru comentariul unui nou fenomen: „Sindromul Lysistrata”, cum îl numise comentatorul. Kate îşi amintea perfect cuvintele omului:

„Femeile solicită posturi de conducere. Şi cine le-ar putea refuza? Oare cât le va mai fi refuzat până şi accesul la preoţie?

Femei preoţi, se gândi Kate.

„Biserica Catolică se luptă să-şi aleagă un nou Papă, ca urmare a tragediei de la Philadelphia”, spusese comentatorul în continuare, „dar în acelaşi timp trebuie să facă faţă nevoii de a recunoaşte o schimbare în ponderea rolurilor între bărbaţi şi femei. Lumea noastră se îndepărtează de trecutul ei într-un ritm ce nu a mai fost niciodată atins. Noul Papă, oricine ar fi el, va trebui să ia decizii de mare importanţă. Cu fiecare zi care trece, fără să se fi descoperit o cură pentru molimă, noi, muritorii de rând, ne dăm din ce în ce mai bine seama că am gândit greşit viaţa în trecut”. Comentatorul îşi drese glasul, apoi spuse: „Aici George Bailey de la Continental BBC, în Paris.”

Şi Stephen completă:

— Tot ce-am făcut sau n-am făcut are acum un alt înţeles.

Kate ştia de ce se temea Stephen că se va întâmpla: fiecare femeie va avea mai mult de o duzină de soţi. Sclave. Femei în posesie comună.

Legănată de mişcarea camionului, după un timp, Kate adormi.

Stephen o privi, iar în ochi i se citea îngrijorarea. Biata Kate. În cameră începuse să se facă frig. Găsi o pătură şi o înveli. Fata se mişcă neliniştită sub atingerea mâinilor lui, dar nu se trezi. Continuă să doarmă chiar şi atunci când în rezervor se auzi vocea lui Nylan Gunn, care vorbea din cabina camionului:

— Tocmai am primit un semn din partea Comandei

Barierei. Amiralul Francis Delacourt în persoană. Cererea noastră este examinată, dar el spune că are ordine precise să ajute în orice încercare legală asociată cu cercetarea molimei. E plin de el ca un curcan umflat în guşă.

Kate se trezi după un timp doar pentru a folosi *facilitatea* şi întrebă dacă ceea ce auzise era chiar vocea lui Gunn sau fusese doar un vis.

— Comanda Barierei a fost rugată să ne înlesnească trecerea spre Anglia, spuse Stephen, extrăgând esenţa din vorbele lui Gunn.

Vocea fetei era somnoroasă. Se întoarse în pat, trase pătura până sub bărbie şi întrebă:

— De ce vor să ne trimită în Anglia?

— Cred că se pregăteşte un alt război civil în Irlanda, spuse Stephen. Doheny vrea să ne ştie la adăpost.

— Bărbaţii ăştia! mormăi Kate.

Camionul se opri în amurg sub creasta unui deal. Stephen privi afară prin hublou şi văzu opt tancuri parcate lângă drum. O siluetă cu o cască pe cap se ridică prin bocaportul unuia dintre tancuri şi strigă spre camion:

— Situaţia este sub control! Puteţi să vă îndreptaţi direct spre docuri. La următoarea intersecţie vă aşteaptă un jeep, care vă va conduce mai departe.

Camionul se puse încet în mişcare, urcă dealul şi apoi prinse viteză. Prin hublouri se vedeau clădiri arse. Trecură pe lângă un maldăr de cadavre întinse lângă un zid, ciuruit şi el de gloanţe. Întunericul lăsa o cortină groasă peste priveliştea de după hublou. Ajunşi la chei, se opriră. Pe dealurile din împrejurimi se vedeau petele portocalii ale focurilor.

Pe chei era şi mai frig. Stephen găsi o lanternă şi-i îndreptă fascicolul spre Kate. În ochii fetei era o privire sticloasă de spaimă:

— Te rog închide aia, Stephen!

El stinse lanterna şi se strecură sub cuvertură lângă ea. Auziră cablurile cum se freacă de metalul rezervorului. De afară, de undeva, venea până la ei zgomotul ca de râşniţă al unui motor. Voci strigau comenzi scurte.

Glasul lui Nylan Gunn se revărsă din difuzor:

— Comanda Barierei *va face* trecerea voastră spre Anglia. Au trimis o barjă şi un trailer. Nu vă faceţi griji. Totul o să fie în regulă. Acum o să vă deconectăm compresorul pentru a vă ridica. În câteva minute vin şi eu pe barjă cu voi. Bon voyage!

Compresorul amuţi. Alte mişcări ale cablurilor, alte zgomote de motoare.

Alt metal scrâşni aspru pe metalul rezervorului şi auziră o voce strigând tare:

— Ţineţi-vă bine acolo înăuntru! Acum o să vă ridicăm.

Rezervorul se înclină, apoi îl simţiră cum se clatină. Stephen puse un braţ în jurul lui Kate ca s-o ţină lângă el. Prin hubloul din faţă văzură nişte pete luminoase înceţoşate, apa neagră şi sclipirile portocalii ale focurilor, apoi o imagine legănată a clădirilor din jur.

— Ţineţi-o dreaptă, idioţilor, n-o mai bălăbăniţi aşa! strigă o voce. Legănarea încetă. Apoi veni coborârea, care le urcă la amândoi stomacul în gât. Kate scoase un mic ţipăt. Coborârea se opri un moment, apoi continuă ceva mai încet şi se sfârşi cu o izbitură.

— Treceţi câte o frânghie în fiecare capăt! strigă cineva. Aşa! Acum aici, leag-o bine! Şi acum plasa. O să vă cam joace!

Kate se întrebă oare ce voia să spună omul acela. Porniră. Auzi zgomotul înfundat şi crescător al unor motoare puternice, apoi mişcarea lină, remarcată doar prin perindarea petelor luminoase prin faţa hublourilor. Stephen îşi făcu de lucru asigurând obiectele detaşabile, înfigându-le sub saltea, presându-le sub greutatea cărţilor, legând sfoara.

Mişcarea liniştită de dinainte se transformase într-un balans continuu în faţă şi în spate. Stephen se aplecă peste fată să se uite printr-un hublou. Nu se vedea decât marginea întunecată a barjei şi în zare, departe, o linie roşie de lumini care se mişcau rapid. În câteva minute, balansul deveni un scrânciob, sub care se auzea clar clipoceala apei. Stropii ajungeau până la hublouri. Kate

simţi cum i se ridică stomacul în gât. Această nouă mişcare deveni brusc un tobogan nebunesc. La fiecare cădere simţeau cum se răsuceşte barja sub ei. Stephen se sprijini cât de ferm putu în marginea patului şi o luă în braţe pe Kate.

Ei, ca să vezi, gândi Kate, nici o zi nu trecuse de când se plânsese că nimic nu se întâmplă în lumea lor închisă. Temperatura fusese întotdeauna până atunci păstrată supărător de înaltă. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii trecute alegând şi împăturind cele câteva obiecte de îmbrăcăminte pe care le aveau. Şi acesta fusese un mare noroc. Era acum mult mai mult spaţiu de mişcare în mica încăpere a rezervorului.

Fata îl apucă strâns pe Stephen de braţ, în momentul în care barja de sub ei făcu o coborâre şi mai abruptă, care o făcu să-i vină iar greaţă. Deodată, într-un scurt moment de acalmie, Kate simţi ceva cald cum i se prelinge pe picioare, apoi un adevărat val de lichid.

— Stephen!

— E în regulă, iubito, or să ne ducă la celălalt mal.

— Stephen, copilul, vine copilul! scânci ea. Încercă să se scoale în capul oaselor, ţinându-se de marginea de lemn pe care o adăugase Stephen patului, dar barja de sub ei iar cobora un val, aruncând-o pe spate.

Nu era deloc bine, se gândi ea. Ceva nu era în regulă. N-ar fi fost normal să aibă mai întâi dureri, contracţii? Şi, în plus, era şi prea devreme! Era cu o lună şi ceva mai devreme decât fusese prevăzut.

Stephen pipăi după lanternă, o găsi şi o aprinse. Kate dăduse de-o parte pătura şi zăcea acum întinsă într-o băltoacă de lichid amniotic. O lăsă un moment pentru a smulge cearceaful muiat în sterilizant din jurul gurii de intrare. Kate îl ajută să întindă cearceaful sub ea. Era încă umed şi mirosea groaznic a antiseptic.

— N-ai simţit nici o contracţie? întrebă el.

— Nimic, doar că mi s-a rupt apa. Ceva nu-i în regulă, Stephen. Vocea ei se prelungi într-un vaiet. Mi-e frică.

Stephen propti lanterna în marginea saltelei,

îndreptându-i fascicolul luminos în sus pentru a reflecta în tavanul metalic al rezervorului. Faţa lui părea calmă, dar ea ştia că el n-are decât experienţa cărţilor de medicină despre sarcină şi naşteri. Cu toate astea, fata îl simţea stăpân pe el, luând situaţia ferm în mâini. Stephen îşi înfăşură un capăt de sfoară în jurul umerilor şi un alt capăt pe după pieptul fetei. Patul se ridica, se cobora şi se răsucea groaznic, mimând mişcarea apei de sub ei. Kate auzea cum şuieră vântul, cum se sparg valurile de pereţii metalici ai rezervorului. Lanterna căzu de acolo de unde era. Stephen o recuperă şi o stabiliză şi mai ferm.

— Simt contracţiile. Kate deschise gura de durere. Ohhhhhhh! Nu acum!

— Fii calmă, iubito!

— De ce n-a mai putut aştepta un pic? O altă contracţie îi smulse un ţipăt.

— Nu ştiu ce trebuie să fac, se văită ea. Tot trupul îi era scăldat în transpiraţie.

— Ştiu eu ce trebuie făcut, iubito. Lasă contracţiile să vină!

Ce făcea Stephen acolo? încercă să ridice capul şi să se uite la băiat, care stătea ghemuit între picioarele ei, dar el o împinse la loc:

— Stai pe spate! Ţine-te de sfoara aia!

— E prea devreme, e prea devreme! se văită ea.

Simţea balansul barjei care îl arunca pe Stephen când spre un picior de-al ei când spre celălalt. O altă contracţie o cuprinse. Şi încă una.

— Le cronometrez eu, spuse Stephen, cu o mână pe abdomenul ei.

— Primul copil, spuse ea istovită de durere. S-ar putea să dureze. Cel puţin aşa îmi amintesc că scrie în manualele de specialitate.

O altă contracţie. Şi încă una. Fata simţi cum lumea ei întreagă se fracţionase între mişcarea bezmetică a barjei şi contracţiile periodice.

— Văd capul, spuse Stephen. Pătura aceea uscată de lângă tine, la dreapta. Am nevoie de ea. Vezi dacă poţi

ajunge cu mâna până acolo.

Fata îi era recunoscătoare fiindcă avea acum ceva de făcut. Între contracţii, mâna ei prefăcută în gheară găsi pătura şi trase de ea. Un balans puternic o făcu să se izbească cu capul de peretele metalic. Strigă de durere, dar mâna nu lăsă pătura. Stephen nici nu se uită în sus. Fata îi simţea braţele între picioarele ei deschise. O altă contracţie o făcu să geamă, dar îşi aminti de lucrurile pe care le învăţase la şcoală. Împinge! Simţi cum copilul alunecă încet afară.

— Pătura! strigă Stephen. I-o smulse din mână. Îl văzu cum înfăşoară copilul în ea. Am legat ombilicul, mai spuse el.

— E… e viu? întrebă ea, gâfâind.

— E fată şi e vie! În vocea lui Stephen se citea o mare satisfacţie.

— E… e sănătoasă?

— Unghiile nu sunt complet crescute, dar are păr şi respiră. Acum trebuie s-o ţinem la căldură.

— Şi placenta?

— A ieşit totul.

— A fost foarte rapid!

— E foarte mică, iubito. Stephen slăbi puţin sfoara care îl ţinea şi puse copilul înfăşurat în pătură lângă ea pe pat. Ţine-o bine cu o mână până mut eu sfoara asta. Ne balansăm mai rău decât înainte. Mai poţi să ajungi o dată la pături?

— Da.

Kate se uită lung la fetişoara care se vedea ieşind din bocceaua de lângă ea. Era o faţă *bătrână…* plină de zbârcituri. În jurul nasului avea încă mucus care făcea balonaşe atunci când copilul respira.

— E prea frig aici, spuse Stephen. Mai trecu o învârtitură de sfoară peste ea. Imediat după, se întinse şi el alături şi se ţinu bine cu o mână de frânghie. Apoi făcu un cort de pături deasupra capetelor lor.

— O să încălzim aerul cu respiraţia şi cu trupurile noastre.

— Dar s-a născut cu aproape două luni mai devreme, Stephen. Are nevoie de mai mult decât păturica asta peste ea.

— Ştiu, dar deocamdată asta-i tot ce avem la îndemână. Stephen stinse lanterna.

Kate începu să plângă încetişor.

— Ce mod groaznic de a veni pe lume! Şi ce lume groaznică.

— E singura lume pe care o va avea, iubito! Copilul scoase un sunet slab, ca şi cum ar fi sughiţat.

Stephen îndreptă lanterna spre faţa fetiţei. Buzele copilului se mişcau. Stephen simţi parcă în acea mişcare o foame de viaţă.

— Lasă-mă s-o văd şi eu, spuse Kate. Se ridică sprijinită pe un cot şi privi îndelung la faţa fiicei ei.

— Nu i-am dat nici un nume, spuse Kate. Nici măcar nu ne-am gândit la vreun nume.

— Nu-i nici o grabă.

— Stephen, dacă se rup cablurile, rezervorul ăsta de oţel o să se scufunde ca un bolovan.

— N-o să se rupă nici un cablu. Şi în plus au pus o plasă peste noi.

— Nu admit ca fata mea să moară fără un nume!

Stephen se uită la Kate în lumina palidă a lanternei, simţind mişcarea sălbatică a mării, conştient de vântul dezlănţuit, de valurile care izbeau barja din toate direcţiile. Era uşor să te cuprindă gânduri morbide, dar aceste gânduri nu ajutau la nimic.

— Cei de afară au luat toate măsurile de precauţie, spuse el.

— E fată, Stephen. Nu înţelegi? E fată. Molima. O să se întâmple ceva groaznic. Simt eu asta!

În vocea ei se citea începutul unei crize de isterie.

— Kate! Tu eşti pe cale să devii soră medicală calificată. Eşti soţia mea, iar eu tocmai am adus pe lume primul nostru copil.

— Dar e murdar aici, înăuntru, spuse ea. O să mă infectez...

— N-o să te lăsăm noi să mori de febră. Îţi promit asta. Acum, potoleşte-te. Stinse lanterna.

— Dervogilla, spuse Kate.

— Ce?

— O să-i spunem Dervogilla. Gilla – ca să fie mai scurt. Gilla Browder. Sună frumos.

— Kate, te-ai gândit bine cu ce nume vrei să procopseşti bietul copil?

— Te gândeşti la blestemul căzut pe capul primei Dervogilla.

— Şi pe capul lui Diarmud, bărbatul cu care a fugit.

— Dar şi noi fugim, nu?

— Nu e acelaşi lucru.

— Dervogilla şi Diarmud, spuse Kate, blestemaţi să bântuie pământul Irlandei şi să nu-şi afle pacea, să nu fie niciodată împreună, până ce nu-i iartă un irlandez.

— Eu unul nu prea cred în noroc, dar ăsta e un nume care parcă ar provoca destinul.

Vocea lui Kate era fermă:

— E şi blestemul bietei Irlande. Să nu vorbeşti împotriva ei, Stephen. Eu ştiu de ce a căzut molima asta pe capul nostru. Fiindcă am refuzat să-i iertăm pe Dervogilla şi Diarmud.

— Probabil c-ai auzit chestia asta undeva. De la bătrânii care pălăvrăgeau tot timpul la castel.

— Toată lumea spune la fel, Stephen.

— Te-ai scrântit, se poate!?

— Trebuie să-i ierţi, Stephen şi să spui că eşti de acord cu acest nume pentru fiica ta.

— Kate!

— Spune!

Stephen îşi drese glasul. Simţea cum creşte în el opoziţia faţă de acea Kate care semăna cu o zgripţuroaică. Brusc îşi dădu seama că e doar o mamă care-şi apără copilul în singurul mod în care se pricepea s-o facă. Simţi un val de tandreţe pentru fată şi pentru copilul lor.

— Îi iert, Kate şi cred şi eu că Dervogilla – Gilla este un nume frumos.

— Mulţumesc, Stephen. Acum fata noastră va trăi.

Stephen o simţi pe Kate mişcând copilul şi aprinse lanterna. Fata încerca s-o pună pe Gilla la sân.

— Nu cred să sugă încă, Kate.

— Dar îşi mişcă buzele.

— Respiră doar.

— Gilla, spuse ea. Un nume frumos.

Stephen stinse iarăşi lanterna. Bateriile erau pe terminate şi nu se ştia dacă nu vor avea nevoie de ea mai târziu.

Kate închise ochii. Măcar de s-ar opri mişcarea asta groaznică. Şi întunericul care făcea lucrurile şi mai greu de suportat… Zgomotele sălbatice venite de afară. Iar i se ridicase stomacul în gât. Brusc, abia de mai avu timp să scoată capul de sub cortul de pături, că vomită. Mirosul umplu imediat toată încăperea.

— E în regulă, nu e nevoie, spuse ea întinzând mâna să-l oprească pe Stephen să aprindă lanterna. Nu voia să fie văzută de nimeni în halul acela. Tu ia copilul. Îşi lipi obrazul de lemnul tare al marginii patului şi vomă, vomă… Îşi dădu seama că totul se scurge peste cărţile puse sub pat. Mirosul era îngrozitor. Îl auzi pe Stephen cum respiră adânc pentru a nu voma şi el. Încercă să-l imite, dar tot stomacul ei era strâns într-un ghem.

Coşmarul continuă, absorbindu-i toată energia. Doar într-un târziu deveni conştientă de o schimbare în mişcarea barjei, care acum se balansa din ce în ce mai puţin. Kate îşi şterse gura cu un colţ de pătură şi se gândi că, totuşi, s-ar putea să supravieţuiască încercării acesteia. Se auzi un muget al motoarelor şi simţiră cum mişcarea îşi schimbă direcţia, apoi… o izbitură în marginea cheiului. Accentul britanic al muncitorilor de pe docuri se auzea clar până la ei:

— Ai grijă, măi, animalule! E un pachet preţios aici! Adă mai aproape camionul ăla!

Şi iarăşi tăcu compresorul. Simţiră cum rezervorul e ridicat, de data asta ferm şi fără să se mai balanseze. Apoi veni izbitura aşteptată, când fură puşi pe platforma

camionului.

Stephen găsi microfonul şi deschise butonul:

— Hei, voi cei de afară!

Nu-i răspunse nimeni.

— Simţi duhoarea? întrebă cineva afară.

— Pfui! Ce rahat! răspunse altul. Ia uită-te dedesubt!

Compresorul porni din nou. Cineva bătu cu palma în peretele metalic al rezervorului:

— Voi, cei dinăuntru, hello! Cred că aveţi o spărtură, o crăpătură... E undeva aici jos, spre margine. Bătaia continua pentru a încerca localizarea crăpăturii.

Stephen apucă lanterna şi se strecură afară din legături înspre zgomot. Era foarte puţină lumină, dar văzu o plesnitură închisă la culoare chiar sub capul patului. Privi în jur disperat să găsească ceva cu care să acopere locul. Presiunea creştea în interior şi auzi un şuierat uşor – tot ce vomitase Kate se scurgea afară prin crăpătură. Cărţile! Pe unele dintre ele le împachetase într-o cutie, pe care o fixase în spatele toaletei. Apucă prima carte şi începu să-i smulgă paginile şi să le îndese în crăpătură.

— Să vină cineva cu un aparat de sudură aici, se auzi o voce afară. O altă voce strigă ceva, dar Stephen nu înţelese ce anume. Hârtia şi voma făcuseră o pastă, însă Stephen ştia că nu va ţine, fiindcă presiunea în cameră creştea mereu.

— Nu-mi pasă dacă trebuie să-i spargi uşa, s-o ia naiba de uşă! strigă cineva afară. Adu aparatul de sudură!

Avem o crăpătură, se gândi Stephen. Accidentul se întâmplase în timp ce compresorul era deconectat. Se uită spre fată şi-i întâlni ochii holbaţi – nişte găuri de umbră sticloasă în lumina puţină care intra pe hublouri. Kate o ţinea strâns în braţe pe Gilla.

— Ai aranjat acolo, nu-i aşa, Stephen? şopti ea.

— Da, iubito.

— Ştiam eu că vei reuşi.

Credinţa, se gândi el, *rezistă oricăror încercări, chiar şi împotriva raţiunii.*

Un cercetător în domeniul biologiei moleculare care să viseze să devină faimos datorită unei contribuţii esenţiale în chimismul fin al ADN-ului – iată ce nu au luat niciodată în considerare samsarii puterii mondiale…

— Jost Hupp

Imediat după orele douăsprezece ale amiezii, în cea de-a cincea zi după ce Kevin O'Donnell preluase conducerea Laboratorului Killaloe, John fu scos din subsolul unde fusese ţinut închis. Încăperea era una din cele trei identice, întunecoase, cu ziduri groase de piatră, aflate sub turnul vechiului castel, un loc urât mirositor, cu mucegai pe pereţi şi o podea umedă. Ferestrele zăbrelite, practicate în trei uşi identice, sugerau şi ele faptul că acestea constituiseră într-adevăr închisoarea originală a castelului. Doheny fusese ţinut un timp în una din încăperi, dar ulterior fusese scos şi dus nu se ştie unde. Preotul şi băiatul ocupau cea de-a treia celulă. Din grinzile de lemn ale tavanului subsolului curgeau pânze de păianjeni. Pe peretele din faţa celor trei celule se ridica un maldăr de vechituri: canapele desfundate, mese cu picioarele rupte, lămpi electrice ruginite, o sobă de gaz cu trei picioare, bucăţi de ţevi metalice, o roată de automobil din care încă spânzurau zdrenţele din anvelopa sfâșiată, un vraf de scânduri de placaj, deja putrezite, într-un colţ.

Doi gardieni în uniformă veniră să-l ia pe John. Nu le cunoştea numele, dar erau aceiaşi care aduceau de obicei mâncarea prizonierilor. John îi numise în gând Slăbănogul şi Chelul. Aceştia îi spuseră să se dezbrace la piele şi, atunci când se supuse, împinseră cu piciorul într-un colţ hainele lui murdare şi-i întinseră un halat curat din pânză groasă în alb

şi gri. Nu i se permisese să păstreze decât încălţămintea.

Era o zi rece şi mohorâtă şi în curtea interioară în care cei doi îl conduseră bătea vântul. John se cutremură de frig sub pânza halatului. Nori groşi făceau din curte un loc întunecat şi apăsător. Prin poarta cu arcadă, John văzu lacul pe care îl adia vântul, trimiţând la mal valurile înspumate. Era acelaşi vânt care îi lipea de pulpe halatul acela caraghios.

— Unde mă duceţi? întrebă John.

— Ţine-ţi gura, arestat, ripostă Slăbănogul.

Castelul, o formă monolitică, impersonală, se ridica greoi în lumina gri a zilei. Nu se vedeau decât câteva pete de galben în ferestrele înguste, indicând că acolo fusese aprinsă lumina în încercarea de a învinge întunericul de afară. Pe pervazurile ferestrelor erau însă şiruri de flori albe, iar aerul mirosea curat după miasmele putrede ale subsolului.

Slăbănogul şi Chelul îl ţineau strâns de partea de sus a braţelor, forţându-l să meargă repede, să traverseze curtea şi să intre în aripa administrativă. Străbătură apoi un coridor lung cu pereţii galbeni şi urcară scara spre biblioteca castelului.

În bibliotecă fuseseră aprinse toate luminile. Candelabrele de cristal îşi dansau strălucirea elegantă. Câteva spoturi trimiteau conuri luminoase spre o platformă din lemn, ridicată lângă cămin. O masă improvizată fusese aşezată în mijlocul platformei, iar în spatele ei erau câteva fotolii de piele. Kevin O'Donnell şi Joseph Herity ocupau două din aceste fotolii. Părintele Michael stătea la unul din capetele mesei cu băiatul în picioare lângă el. Fintan Craig Doheny era în faţa mesei, cu spatele la John. Într-o parte a platformei fuseseră înşirate şase scaune, care arătau ca o boxă de juraţi improvizată. Boxa pentru acuzat, şi ea improvizată din ţevi de metal, era bătută în bolţuri în podea. Gardienii îl împinseră pe John în interiorul acestei cuşti, înainte să se retragă doi paşi.

John privi în jurul lui. În bibliotecă erau oameni care stăteau în picioare în grup compact şi se uitau fix la el.

Chiar în primul rând, îl remarcă pe Adrian Peard în costumul lui verde de tweed. Peard evita privirea lui John. Doheny şi Kevin O'Donnell discutau pe un ton scăzut atunci când John pătrunse în cameră. Nu dădură nici o atenţie venirii arestatului şi-şi continuară nestingheriţi discuţia. Herity sorbea, din când în când, dintr-o sticlă cu whiskey. Câteva dosare erau înşirate pe masă în spaţiul dintre Kevin şi Herity. Pe un fotoliu la dreapta lui Kevin era o cutie mare de carton.

John îşi dădu seama că starea lui de spirit trece prin momente de clar-obscur, în vreme ce aştepta începerea ritualului pe care aceşti oameni i-l pregătiseră. Decorul era în acelaşi timp ridicol şi morbid, amintind vag de jocurile de-a judecata.

Părintele Michael privea fix la masa din faţa lui, imobil chiar şi atunci când băiatul îl făcu atent la intrarea lui John în încăpere. Băiatul se uita lung la John cu ochii goi.

John îndreptă un gând către O'Neill – Cel din Interior: *Vor să mă ucidă, fiindcă ei cred că eu sunt tu.*

O'Neill – Cel din Interior nu-i răspunse. Kevin ridică brusc glasul.

— Băiatul e martor şi va vorbi când *eu* îi voi spune s-o facă! Băiatul întoarse capul şi privi spre Kevin. Cu o voce subţire, pe punctul de a cădea în isterie, el strigă:

— Eşti un rahat! Maică-ta a crezut că poartă în pântece un copil, dar nu era aşa. Erai doar un mare rahat!

Printre cei prezenţi în bibliotecă se auzi un râs nervos. Kevin zâmbi şi spuse:

— Lăsaţi-l în pace. Ştiu că are multe de spus şi că majoritatea celor învăţate le-a cules de prin şanţuri.

Herity ridică sticla la gură şi bău lung din ea. Apoi o puse cu grijă la loc pe masă, în faţa lui şi-o privi fix. Sticla era pe jumătate goală. Părintele Michael ridică privirea spre Kevin şi Herity:

— Sunteţi nişte oameni răi. Pentru voi un jurământ n-are nici o valoare – nici al vostru, nici al altora. Pe tine te întreb, Joseph, atunci când ştiai că au amprentele şi hărţile dentare în America, de ce ai ameninţat pe copilul ăsta şi m-ai forţat

pe mine să rup sigiliul confesiunii? De ce?

— Ca să-l fac pe el să vorbească, nu pe tine, spuse Herity. Nimeni n-are dreptul să treacă prin viaţă ca o fantomă tăcută!

— Arunc asupra ta anatema, spuse părintele Michael cu voce scăzută. Te blestem pentru eternitate, Joseph Herity, pe tine şi pe Kevin O'Donnell! Vă blestem cu grozava povară a păcatelor voastre şi fie ca această povară să devină şi mai grea pentru voi cu fiecare suflare!

— Blestemul tău nu înseamnă nimic pentru noi, spuse Herity, şi mai luă o gură de whiskey.

— Viaţa şi moartea sunt în mâinile noastre, nu în ale tale! spuse Kevin cu o umbră de nervozitate în glas. Părintele Michael privi spre John:

— Iartă-mă, John. Te implor să mă ierţi. L-ar fi torturat pe acest biet copil şi nu puteam permite aşa ceva. Am rupt sigiliul confesiunii, Doamne, iartă-mă!

O tulburare grozavă cuprinse pieptul lui John. Sigiliul confesiunii? Şi care să fie importanţa acestui lucru? Transpiraţia începu să-i curgă pe frunte şi să-i ardă ochii.

Kevin O'Donnell rânji urât şi deschise cutia de carton aflată pe scaunul de lângă el. Scoase dinăuntru un borcan mare sigilat şi-l aşeză pe masă. John se holbă la borcan. Era plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului şi înăuntru plutea ceva. Kevin O'Donnell întoarse uşurel borcanul şi John recunoscu un chip uman.

Era un cap, un cap de om!

Ochii erau închişi, dar buzele uşor întredeschise. Lui John i se păru că recunoaşte pe cel de-al treilea călăreţ, cel ce-i însoţise pe Herity şi Kevin în după-amiaza aceea când el era în curte.

— Vă prezint pe Alex Coleman, spuse Kevin. În sfârşit murat în whiskey, acesta fiind, sunt sigur, visul lui de aur, paradisul pe care îl sperase întotdeauna. Kevin îndreptă spre John o privire fixă, venită din ochii lui mari şi cruzi, făcându-i semn lui Doheny să se dea la o parte din drum. Iată trădătorul care l-a avertizat pe Fin din vreme, dându-i timp să ne fure mândria Irlandei.

Doheny interveni:

— Kevin, ai…

— Nu mă întrerupe! Eşti aici doar datorită voinţei noastre şi doar atâta timp cât vei respecta înţelegerea.

Şase bărbaţi se desprinseră din grupul compact aflat în bibliotecă şi, la un semn făcut de Kevin, ocupară câte un scaun. Picioarele de lemn ale scaunelor zgâriară podeaua şi se auziră tuşituri şi comentarii în surdină.

Kevin bătu o dată în masă cu o bucată de lemn, apoi o ridică şi o arătă celor din încăpere:

— Am în mână un fragment din lemnul acoperişului de la Cashell. Aşa ca un simbol al faptului că Legea Irlandeză va fi deasupra noastră în această cameră. Puse uşurel lemnul pe masă. Am venit aici călare, aşa cum făceau regii din vechime, acesta fiind felul de a proceda al unui cuceritor. Legea lui Brehon va fi repusă în drepturi. Privi în jurul lui. Mai există vreun O'Neill prezent printre noi?

Nimeni nu făcu nici un gest.

— Familia arestatului l-a părăsit, spuse Kevin. Arestatul este singur… Bătu cu unghia în borcanul de pe masă. Dar triumviratul este prezent şi procesul va începe. Kevin îşi lăsă privirea să se plimbe peste cei aflaţi în cameră, oprindu-se în final asupra lui Herity. E timpul, Joseph.

Herity puse încetişor sticla alături şi ridică o foaie de hârtie din maldărul de pe masă. O citi, uitându-se din când în când spre John.

— Întâi de toate, noi spunem că tu, arestat, eşti John Roe O'Neill. Noi spunem că tu eşti autorul molimei care a distrus biata noastră ţară şi în plus cea mai mare parte a lumii, deşi ar trebui să-i exceptăm aici pe britanici şi pe păgâni, pentru care molima n-a fost decât o dreaptă judecată. Noi spunem că tu nu aveai nici un motiv să ne loveşti pe noi în acest mod laş. Şi tu ce ai de spus, John Roe O'Neill? Eşti vinovat sau nevinovat?

John privi la capul din sticlă. Capul acela îi vorbea cu glasul lui John Roe O'Neill:

— Care a fost crima mea? întrebă el. Am fost nedreptăţit. Preotul ştie asta. Am fost nedreptăţit într-un

mod oribil.

Cine ar putea nega acest lucru? se gândi John.

— Ce-am făcut eu, continuă capul să vorbească, pentru ca acei criminali terorişti, pe care irlandezii îi scuză atât de mărinimos, să-mi omoare fără milă întreaga familie? Cu ce am meritat eu această soartă?

— E drept că a fost o provocare teribilă, şopti John.

— Arestatul a vorbit? întrebă Kevin. John nici nu-l auzi. Capul îi vorbea:

— Irlandezii ar trebui judecaţi aici, fiindcă ei sunt cei care au alimentat şi întreţinut boala terorismului!

John dădu afirmativ din cap în tăcere.

Părintele Michael se uita dintr-o parte spre el, mirându-se de liniştea ciudată ce părea că pusese stăpânire pe John, de parcă acesta se închisese într-un loc secret, unde nici un sunet nu-l mai putea ajunge.

Doheny se întoarse şi se uită drept în ochii lui John. *Sic semper Irish honor,* se gândi el. *Ce va gândi acest biet nebun când va afla că eu îi sunt procurorul?*

Cât de mare fusese preţul?

Dar Kevin O'Donnell ar fi distrus fără îndoială laboratorul, dacă ordinele nu i-ar fi fost respectate. Chiar şi Adrian Peard ar fi avut de suferit, să fie el al naibii! Trebuiau să continue cu datele oferite de Nebun. O cură pentru molimă – asta era singura prioritate. Şi Irlanda era încă în stare să realizeze acest lucru singură!

Kevin aruncă o privire spre părintele Michael:

— Ai ceva de spus pentru început, popo?

Părintele Michael tuşi şi-şi îndreptă atenţia spre John:

— Orice ar fi făcut Nebunul, este absolut limpede că în el nu exista nici un gând rău înainte de a fi fost lovit de nenorocire.

— Ne vom referi la arestat, numindu-l O'Neill, îl întrerupse Kevin. Herity zâmbi şiret şi mai trase o duşcă.

Părintele Michael continuă:

— Şi chiar după aceea, „gând rău" nu este sintagma potrivită pentru a descrie intenţiile lui. O'Neill ne apare motivat în tot ce a făcut mai degrabă de o furie oarbă,

decât de orice altă emoţie. A vrut să lovească cu furie în cei care i-au distrus lumea. Şi trebuie să admitem că, în această privinţă, ţinta lui a fost clar delimitată – poate nu în întregime, dar suficient pentru a servi furiei lui nebune.

John îşi zăngăni cătuşele în ţevile cuştii, privind fix capul din borcan. Capul însă tăcea. De ce nu voia O'Neill să vorbească în apărarea lui?

— Nu intenţionez să spun că sunt de acord cu principiile după care a acţionat O'Neill, continuă preotul. Presupun că ştia foarte bine care îi era responsabilitatea în ceea ce voia să facă, că era conştient de grozăvia pe care o comitea împotriva noastră. Iar dacă la baza acestui lucru stătea o credinţă, atunci această credinţă se fundamenta pe abilitatea lui de a ne lovi.

Părintele Michael se ridică şi se întoarse să privească juraţii. Băiatul se dădu un pas înapoi.

— A fost şi patimă şi pasiune în asta, nu-i nici o îndoială! tună părintele Michael. Pasiune şi furie împotriva autorilor nenorocirii lui. Împotriva noastră! Vocea lui scăzu şi deveni monotonă: Şi ne-a oferit şi nouă un strop din pasiunea lui. Iar acum să vedem ce vom face noi cu ea.

Părintele Michael îşi îndreptă privirea spre Kevin:

— Dacă umblăm după răzbunare, atunci haideţi să nu ne mai ascundem după degete şi să-i spunem pe nume. Dacă e să călcăm porunca sfântă care ne interzice să judecăm greşiţilor noştri, atunci haideţi să ne lăsăm minţile pradă răzbunării şi, astfel, să ne expunem consecinţelor ce decurg din ea.

Herity ripostă pe un ton zeflemitor:

— Nu judeca ca să nu fii judecat!

— Lasă-l să vorbească, spuse Kevin. Am promis că nu vom împiedica nici o încercare a apărării.

— Da! spuse părintele Michael. Am jurat un jurământ sfânt pe onoarea Irlandei! Adevăr şi dreptate, asta am jurat în faţa lui Dumnezeu Atotputernicul că vom apăra.

— Dumnezeu Atotputernicul! spuse Herity şi mai luă o duşcă.

— Joseph Herity ne aminteşte de avertismentul divin,

spuse părintele Michael. Crist l-a imaginat ca pe un ghimpe etern în coastele noastre. El ridică e întrebare teribilă: Cine e cel care judecă? Avem oare noi îndrăzneala să tragem la răspundere chiar pe judecători? Dacă afirmăm că numai oamenii pot fi judecători, atunci îl negăm pe Dumnezeu. Şi vă întreb – asta vrem să facem? Să-l negăm pe Dumnezeu?

— Eu îl neg! spuse Herity.

— Sîîî, Joseph, spuse Kevin. Lasă-l să bată câmpii.

Părintele Michael trimise spre cei din încăpere o privire ca un fulger fierbinte.

— Noi în Irlanda eram civilizaţi, când peste tot în lume oamenii erau nişte păgâni care trăiau în noroi. Haideţi să ne comportăm ca nişte fiinţe civilizate. Se uită spre Doheny, care rămăsese în picioare în faţa mesei, în ochi cu o privire de adâncă nemulţumire.

— Dacă tot ne prefacem că am fi un Tribunal al Legii Irlandeze, aşa cum a pretins *judecătorul* Kevin O'Donnell aici prezent, atunci haideţi să renunţăm la ipocrizie în acest tribunal. Haideţi să nu ne mai amăgim cu iluzii. Haideţi să nu pretindem că noi am fi întruchiparea purităţii şi a bunătăţii, în vreme ce acest biet nebun, domnul O'Neill, este întruchiparea răului în stare pură. Aceasta este problema pe care v-o impune jurământul pe care l-am făcut.

— Ei, nu zău! exclamă Herity. Chiar ne-o impune?

— Da, ne-o impune! strigă părintele Michael. De ce anume îl învinuiţi pe acest om?

— De ce-l învinuim? Herity repetă cu o solemnitate batjocoritoare. Păi, nu-l învinuim decât că a distrus floarea frumuseţii Irlandei.

— Dar în acel moment era în mod clar deja nebun! spuse preotul.

— Moment? întrebă Herity. Ei asta-i bună! E sigur că i-a luat mai mult decât un moment! Se uită către Peard, care acum stătea puţin de-o parte, desprins de masa compactă de oameni din bibliotecă. Ai ceva de spus în această privinţă, doctore Adrian Peard?

— De câte ori l-am întâlnit a avut un comportament de

om sănătos psihic, spuse Peard. Şi să ştiţi că l-am urmărit cu atenţie, chiar din secunda când am fost alertat că ar putea fi O'Neill.

— Şi aici, la laborator, cu ce s-a ocupat? întrebă părintele Michael.

— A pretins că ne arată cum a fost creată molima, spuse Peard.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! protestă preotul. Dar v-a dezvăluit tot, absolut tot ce aveţi nevoie în găsirea unei cure.

— Eu unul nu văd nici o cură, spuse Peard. Sigur şi eu cred că vom găsi una, dar nu datorită lui.

— Ahhh! dădu din cap părintele Michael. Înţeleg, cura va fi opera lui Adrian Peard! Da. Acum e clar. Preotul întoarse capul spre Doheny care refuza să-i întâlnească privirea, apoi se uită din nou spre juraţi, gândindu-se cât de apatici păreau – o adunătură de plictisiţi. Oare se consultaseră deja cu Kevin, ştiind că verdictul e pus? Să fie acest proces doar o înscenare?

— De fapt, dumneavoastră vreţi să daţi senzaţia că lupta, conflictul de faţă ar fi între bine şi bine şi nicidecum între bine şi rău... Ăsta să fie motivul nostru de controversă, sfada noastră, în final rivalitatea noastră? întrebă părintele Michael. Eu mă adresez dumneavoastră în această cameră şi vă spun că ceea ce încercăm să scoatem la lumină aici este conflictul dintre rău şi rău. Şi atunci, are dreptul cel rău să-l judece pe cel rău? S-ar putea să mă întrebaţi: Cine ar şti să răspundă cel mai bine la toate aceste întrebări? Iar eu vă previn că este necesar să faceţi faţă acestei situaţii cu capetele limpezi şi cu o deplină înţelegere a ceea ce vă asumaţi atunci când veţi judeca şi vă veţi da verdictul!

Părintele Michael se întoarse la scaunul lui şi se aşeză. Băiatul reveni lângă el.

John continua să se uite fix la capul din borcan. Oare va vorbi capul în cele din urmă? Capul acela era adevăratul judecător din cameră. John se înfăşură strâns în acel gând, încălzindu-se în el.

Kevin privi spre Doheny şi-i făcu un semn din cap,

descoperind un motiv de amuzament tainic în amintirea felului în care fusese forţat Doheny să-şi asume rolul de procuror. Şi cât trebuia să-l macine treaba asta!

Doheny remarcă o creştere a interesului pe figurile juraţilor. Dar judecata era deja făcută, se ajunsese deja la o concluzie, aşa cum desigur arătase clar Kevin în instrucţiunile date fiecăruia dintre ei, de altfel oameni aleşi din cadrul propriilor forţe. Cu toate acestea, gustul pentru spectacolul tragic nu dispăruse încă în Irlanda. Atracţia pentru un proces cu o sentinţă de condamnare la moarte nu putea fi negată. Oamenii ca întotdeauna se înghesuie şi se calcă pe picioare pentru a asista la spectacolul agoniei şi al morţii. Ne îmbulzim pe marginile Golgotei. Gândul la aceste lucruri îl îmbărbăta, îi sporea puterile pentru a fi în stare să-şi înceapă pledoaria.

Sarcina mea e, de altfel, simplă, se gândi Doheny. *Nu trebuie decât să le ofer suficiente cuvinte care puse cap la cap să justifice sentinţa pe care o vor anunţa în final.*

Folosind cel mai cuminte ton de care era capabil, Doheny se adresă juraţilor:

— N-am nici o intenţie să-l umilesc pe O'Neill. Şi sunt şi eu de acord că trebuie să fi fost nebun când a făcut ceea ce a făcut. Dar asta nu e o scuză. Chiar dacă suntem de acord că nebunia a fost considerată sau acceptată ca scuză în multe alte cazuri de crime odioase, ceea ce ni se întâmplă nouă astăzi întrece în gravitate tot ce s-a petrecut vreodată în istoria omenirii. Nu se poate compara poate decât cu crucificarea.

Doheny aruncă o privire înspre părintele Michael. Oare era bine să pună problema din punct de vedere religios?

— Patimă, pasiune, a spus preotul, zise Doheny cu voce tunătoare. Aceasta este patima cea de pe urmă a omenirii. Poate omenirea să arate milă faţă de O'Neill? Putem noi să privim realitatea incontestabilă a demenţei lui şi să spunem că aceasta este o circumstanţă atenuantă? Eu unul spun că nu putem. Există crime pentru care nebunia nu poate constitui o scuză. Există crime care cer cu insistenţă, prin simpla lor existenţă, ca cel vinovat, fie el nebun, să fie

judecat!

Doheny se întoarse să privească spre O'Neill. De ce se uita omul acela atât de atent la capul bietului Alex? Nebunul nu răspundea în nici un fel în faţa acestui proces; ridicase doar din umeri, iar privirea i se fixase asupra capului din borcan.

— Preotul spune: „Nu judeca, ca să nu fii judecat!" Recunosc că era un citat tentant şi mă aşteptam să-l aud pronunţat aici. Dar a cui judecată o facem noi acum? Sau trebuie să tragem concluzia că Dumnezeu ar fi de acord cu faptele lui O'Neill?

Doheny se uită la părintele Michael, gândind: *Acum ar trebui să revină cu apărarea lui O 'Neill pe baza faptului că e nebun, iresponsabil!* Continuând să se uite la preot, Doheny spuse:

— Numai Diavolul însuşi ar putea fi de acord cu crimele lui O'Neill şi, cine ştie? Poate aceasta este cea de-a şaptea zi a Diavolului, ziua în care el se odihneşte şi-şi admiră *opera.* Eu însă nu pot admira această operă. Eu nu pot spune: Să-l lăsăm pe Dumnezeu să-l judece pe acest om, fiindcă noi, simple fiinţe umane, nu-l putem judeca.

Doheny îşi întoarse privirea spre juraţi, remarcând că iar căzuseră pradă plictiselii. Oare le dăduse suficiente justificări?

— Dumnezeu ştie mai bine! Asta să fie judecata noastră? întrebă Doheny. Trebuie să tragem concluzia că noi, simple fiinţe umane, nu suntem capabili să înţelegem ce a făptuit O'Neill? Dar noi nu avem oare puterea noastră de observaţie şi judecată?

Unul din juraţi, un bărbat cu o cicatrice roşie care-i brăzda obrazul drept, îi făcu cu ochiul lui Doheny.

Doheny îşi întoarse privirea, simţind că, într-un fel, se făcuse părtaş la o crimă. Vocea îi era scăzută atunci când continuă, fapt care îl făcu pe Kevin să-i ordone:

— Vorbeşte mai tare, omule!

— Eu vă spun, repetă Doheny fraza începută, că judecata ne aparţine. Noi suntem supravieţuitorii acestui ultragiu, deci nouă ne revine sarcina de a curăţa locul. Nu e

vorba de o luptă a răului cu răul în această cameră. Noi nu facem decât să ne opunem hotărât răului! Să-i declarăm război! Acesta este un principiu, o lege, pe care trebuie s-o recunoaştem şi s-o aplicăm!

Cu ceea ce spera să fie un gest dramatic, Fin Doheny arătă spre John:

— Şi cum se apără acest om? Explicaţia lui meschină, de-a dreptul hilară, este că nu el, ci un altul, care trăieşte în el, a făptuit crima. Dar noi ştim adevărul, adevărul pe care am jurat să-l respectăm!

Din nou cătuşele lui John zăngăniră pe ţevile cuştii în care era închis. Capul din borcan iar îi vorbea. Vocea era neîndoielnic cea a lui O'Neill: „Ce fac nebunii ăştia? Eu am făcut ceea ce a trebuit să fac. Am fost împins la asta. Şi de ce te ţin aici pe tine, John Garrech O'Donnell? Să-ţi spun eu de ce. Fiindcă nimeni n-a fost mai aproape de mine decât tu. Fiindcă tu m-ai cunoscut cel mai bine!"

— Are preotul ceva de adăugat? întrebă Kevin. Nu vreau să se spună că i-am pus pumnul în gură.

Părintele Michael se ridică încet, aruncă o privire spre Doheny, apoi spuse:

— Legea şi, presupun, această curte irlandeză pretinde că împărtăşeşte cu ştiinţa un principiu etic comun. Adevărul! Trebuie să cunoaştem adevărul, oricare ar fi urmarea. Adevărul trecut prin iad însă, ar trebui să fie un obstacol.

Se întoarse şi mătură cu privirea cei şase juraţi aşezaţi pe scaune:

— Tot ceea ce v-am spus eu este că odată ce-ţi asumi acest principiu, nu-l mai poţi abandona, fără să te afli într-un grav pericol. Sunt fericit să-l aud pe *judecătorul* O'Donnell spunând că nu vrea să împiedice în vreun fel apărarea. Fiindcă ori de câte ori încercăm să punem pumnul în gură întrebărilor stânjenitoare, care ar putea duce la dezvăluiri nedorite, facem un grav deserviciu adevărului. Abandonăm legea. Legea irlandeză sau oricare altă lege morală faţă de care omul trebuie să aibe respect şi supunere. O singură suflare a adevărului şi un edificiu

construit pe minciună şi fals se va prăbuşi. Am îmbrăţişat principiul dezvăluirilor complete şi deci nu poate fi folosită împotriva lui nici o scuză legală.

Părintele Michael îşi plimbă privirea blândă peste întreaga adunare. Juraţii continuau să arate plictisiţi. Ei bine, dintr-o clipă în alta n-or să mai fie plictisiţi! Nu se putea şti ce se învârte în mintea mocirloasă a lui Kevin O'Donnell. Doheny însă se vedea că ascultă atent, ca şi cum ar fi bănuit unde puteau duce toate acestea. Chiar Nebunul însuşi ridicase privirea, holbându-se în jurul lui, cu o expresie confuză, nedumerită pe figură.

— Război? întrebă părintele Michael. Să fie oare aceasta o lege pe care eu am scăpat-o din vedere? Există oare aşa ceva – o lege a războiului? Şi dacă da, credeţi că avem dreptul să limităm această lege doar la naţiuni? Sau la societăţile politice, aşa cum fac Provoşii sau Finn Sadalul? Dacă există un astfel de principiu, o astfel de lege – aşa cum sugerează doctorul Doheny – ea trebuie să fie în stare să se susţină singură, sau dacă nu, nu este o lege – un principiu. Ia să vedem! Este ea lege, o axiomă? Sigur, omul poate îmbrăţişa orice principiu. Orice om poate face asta. Avem noi voie să ne opunem alegerii lui? Îi putem noi denunţa sau interzice alegerea armei?

Kevin ridică bucăţica de lemn din acoperişul Cashellului, dar renunţă şi o puse încetişor pe masă.

— A fost molima o armă folosită într-un război? întrebă părintele Michael. Avem dreptul să ne pronunţăm împotriva ei? Dar el, O'Neill, a avut dreptul să se pronunţe împotriva bombei? Părintele Michael se întoarse şi se uită fix la Herity, care tocmai terminase şi ultima picătură din sticla de whiskey. Bomba lui Joseph Herity! tună părintele Michael. Are el dreptul să stea acolo şi să facă pe judecătorul, când bomba lui i-a omorât pe copiii şi nevasta lui O'Neill?

Juraţii se îndreptară brusc de spate, privind când la preot, când la Herity. Faţa lui Kevin strălucea de o bucurie secretă… Herity părea însă că nici nu auzise. El îşi privea doar sticla goală acum, aflată pe masă în faţa lui.

John aruncă o privire sălbatică în jur. Încă mai auzea cuvintele acelea, sărind şi jucând în jurul lui de parcă ar fi avut viaţă. Capul din borcan prinse glas şi-i comandă: „Hai, vorbeşte! De ce taci? Herity i-a ucis pe Mary şi pe gemeni!”

John îşi fixă privirea asupra lui Herity. Din interiorul lui se revărsa spre suprafaţă o voce subţire, piţigăiată:

— Ei, acum ce mai ai de zis despre războiul tău, Joseph Herity? Îţi place? Chicoti şi-şi zornăi cătuşele, dând din cap dintr-o parte în alta, de parcă muşchii care îl susţineau ar fi fost cei ai unui prunc.

Părintele Michael privi spre John, apoi în partea cealaltă a camerei, la Peard:

— Sănătos, aşa-i, Adrian?

Peard nu găsi forţă să se uite în ochii preotului. Kevin lovi cu putere în masă cu bucata lui de lemn:

— Destul! Aici nu noi suntem cei judecaţi! Problema nebuniei nu intră în discuţie.

— Dar cum, n-am voie să vorbesc despre acel principiu al războiului pe care l-a invocat domnul Doheny? întrebă părintele Michael cu vocea domoală. Observase că unii dintre juraţi zâmbeau. Zâmbetele dispărură însă când Kevin privi spre ei.

Kevin nu răspunse, aşa că preotul continuă:

— Omul acesta, O’Neill, căsătorit în faţa lui Dumnezeu, şi-a pierdut întreaga familie ucisă de mâna unor oameni care se laudă că duc un război, că acţionează în numele poporului. *Războiul,* aşa cum îl numesc cei din Provisional IRA.

Kevin O’Donnell izbi din nou cu lemnul în masă:

— Am spus destul!

— Ahhh! exclamă părintele Michael, zâmbind către Doheny, care privea în podea. Iată că am găsit şi nişte întrebări care nu sunt permise; iată un adevăr pe care nu îndrăznim să-l privim în faţă!

Kevin privi spre Herity, care ridicase spre cameră nişte ochi tulburi:

— Tu n-auzi ce spune, Joseph? Tu nu spui nimic?

— Te roade pe dinăuntru ca un vierme, Joseph, spuse

părintele Michael. De povara asta n-ai să mai scapi.

Herity se ridică nesigur în picioare şi se sprijini de masă:

— Noi v… vom ur… urma ori-orice nebunie atâta vreme cât… e o nebunie ro… romantică. No… nouă ne place, noi… iu… iubim romantismul! Herity privi solemn către părintele Michael. Noi… noi o numim în… îndrăzneală! Asta trebuie să aibe… să fie ro… romantică, să… aibe îndrăzneală. Începu să râdă, apoi se controlă şi-şi întoarse privirea spre Kevin. Mi-ai pus ceva în băutură, Kevin. Ce mi-ai pus în băutură?

— Eşti beat, Joseph, spuse Kevin, zâmbind.

— Nu atât de beat ca să-mi pierd capul. Se prăvăli la loc pe scaun. Picioarele mele, nu… nu mai vor să… nu le mai simt…

Brusc, capul îi căzu pe umărul drept. Gura i se deschise. Inspiră o dată lung şi se linişti.

Peard se repezi pe platformă. Puse o mână pe gâtul lui Herity, privi spre Kevin şi spuse:

— E mort!

— Ştiam eu că până la urmă tot băutura o să-i vină de hac. Ei bine, lăsaţi-l unde este. Triumviratul este totuşi prezent.

Părintele Michael încercă să se apropie de Herity.

— Stai acolo unde eşti! strigă Kevin şi scoase un pistol de sub masă.

— Justiţia pistolului, nu-i aşa? întrebă părintele Michael.

— Întoarce-te la locul tău, popo! spuse Kevin, făcându-i semn cu pistolul.

Părintele Michael ezită.

— Fă ce-ţi spune, interveni Doheny.

Preotul se supuse, lăsându-se greu în scaun. Băiatul se lipi de el. Kevin puse pistolul pe masă în faţa lui şi privi spre Doheny:

— Mulţumesc, domnule Doheny. Trebuie respectată ordinea. Vrei să vorbeşti acum despre vinovăţia cunoştinţelor lui O'Neill?

Doheny îşi mutase privirea pe figura încremenită în moarte a lui Herity. Îi făcu semn lui Peard să părăsească

platforma. Acesta se întoarse la locul lui.

— O'Neill s-a folosit în mod vinovat de cunoştinţele lui medicale, spuse Doheny, de parcă ar fi recitat o poezie învăţată pe dinafară. Cunoaşterea vinovată ar fi trebuit suprimată încă de la concepţie. Atunci când asemenea lucruri pătrund în viaţa noastră paşnică, vinovăţia este clară.

Părintele Michael deschise gura, dar o închise la loc, dându-şi seama că acestea erau cuvinte pe care Doheny le rostea la ordinul lui Kevin O'Donnell. Ce pact al diavolilor fusese oare semnat între aceşti doi oameni?

Kevin îl privea fix pe preot.

Părintele Michael se ridică în picioare, împingându-l pe băiat la o parte:

— Şi care era cunoaşterea aceea vinovată? O problemă medicală, poate? Secretele lumii medicale numai de medici ştiute? Atunci de ce mai publică medicii cărţi şi articole? Să trăiască aceştia oare în iluzia că ei şi numai ei înţeleg limba descoperirilor lor?

— Oricine se foloseşte de cunoaşterea vinovată e vinovat! tună Kevin.

— Deci O'Donnell, dacă a aflat despre astfel de lucruri, este automat vinovat? întrebă părintele Michael.

Kevin dădu afirmativ din cap, rânjind satisfăcut. *Kevin ăsta ar trebui să înţeleagă că n-are nici o şansă să se certe cu cineva care a crescut educat de iezuiţi,* se gândi părintele Michael. Se întoarse către juraţi şi întrebă:

— Ce se întâmplă atunci când interzicem asemenea descoperiri? Vă rog să vă gândiţi la diferitele metode de interzicere şi la cine îşi poate permite luxul să le aplice. Şi imediat veţi fi puşi faţă în faţă cu o revelaţie tulburătoare: Cei care interzic, trebuie să cunoască ceea ce interzic. Cei ce aplică cenzura trebuie să ştie! Deci, de fapt, nu se interzice nimic! Atâta doar că se limitează răspândirea cunoaşterii la o elită. Şi acum vă întreb: Cum se alege această elită?

Părintele Michael se întoarse şi-i zâmbi lui Kevin:

— E o întrebare la care nu veţi primi răspuns, spuse

părintele. Putem noi să tragem concluzia că O'Neill a conspirat, fiind în posesia unei cunoaşteri vinovate, pentru a distruge lumea noastră?

— Asta e! exclamă Kevin. Bine ai zis, a conspirat!

Părintele Michael se uită la Doheny, dar acesta se întorsese şi-l urmărea din ochi pe John, care-şi fixase din nou atenţia asupra capului din borcan, ciulind urechea să audă şi dând din cap de parcă acel cap i-ar fi vorbit.

— Păi, hai să-ţi reamintesc de latina pe care se vede treaba că ai cam uitat-o, spuse părintele Michael. Latina, limba pe care legea o iubeşte atât de mult, spune că *a conspira* înseamnă „a respira împreună". N-a existat nici o respiraţie împreună în acest caz. Tot ce a făcut O'Neill a făcut singur-singurel.

Părintele Michael se întoarse pe călcâie să privească juraţii, lăsându-le timp să absoarbă bine cele spuse de el. Apoi, cu vocea abia auzită, repetă:

— Singur. Chiar nu puteţi prinde semnificaţia înspăimântătoare a acestui gest singular?

Juraţii se uitau acum toţi la ei, iar pe feţele lor nu se mai vedea nici măcar urmă de plictiseală.

Părintele Michael aproape că le cântă cuvintele:

— A făcut-o singur. Ei, cum ne mai rânduim noi treburile în lumina unei astfel de cunoaşteri? Cum ne mai jucăm noi acum propria noastră comportare? Unde e cel fără prihană să arunce primul piatra?

— E în zadar! spuse Kevin. Bătu de mai multe ori în masă cu pistolul. Domnule Doheny, vrei să pui capăt chestiunii ăsteia?

Doheny privi pistolul din mâna lui Kevin, înţelegând că de acum înainte nu-şi mai poate permite nici o greşeală şi spuse cu o voce tristă:

— L-am identificat pe autorul nenorocirii noastre. Nici nu avem nevoie de recunoaşterea sau negarea venită din partea lui. Acesta este O'Neill! Doheny mai întâi arătă cu degetul înspre John apoi lăsă jos mâna. Pe lângă el, toţi criminalii anteriori par nişte palizi amatori. Până şi războiul devine un flagel minor... Preotul găseşte interesant faptul

că mă refer la molimă în termenii unui război? Ce vrea să spună? Cumva că fiecare soldat irlandez care a tras un foc de armă, împins de disperare, este vinovat?

Doheny se duse până în faţa scaunelor cu juraţi şi se postă dinaintea acestora, foarte conştient de faptul că părintele Michael se afla deasupra şi în spatele lui. De ce făcuse oare Kevin lucrul acesta? De ce îl plasase pe preot pe platformă, mai sus decât pe el?

— O'Neill este amuzat, spuse Doheny. Nu stânjenit. Nici măcar penitent. Se întoarse şi se uită ţintă la John. Priviţi-l!

Ochii lui John erau lipiţi de chipul din borcan. Capul vorbea: „Cum îţi place apărarea domnului Doheny?" Capul acela scoase un urlet de dincolo de mormânt. John îi simţi ecoul în propriul lui corp. Îşi puse palmele peste urechi.

— Nu vrea să audă, spuse Doheny. Nu stânjenit. Se întoarse către juraţi, cu ceea ce spera să fie o privire sinceră în ochi. Nu era deloc un rol plăcut, dar nevoia era mare. Preotul spune că O'Neill a făcut ce-a făcut fiind provocat. Sunt de acord. Şi ce găsiţi surprinzător în asta? Şi în ziare se spune că a fost provocat. Dar cum şi-a selecţionat el victimele? Preotul spune că noi i-am declarat război lui O'Neill. Eu unul nu-mi amintesc de o astfel de declaraţie, dar ce contează? Poate că războiul nici n-are nevoie de declaraţii exprese. Preotul ne cere să fim totuşi cu capul limpede. Ce vrea să spună cu asta? Adică ar trebui să fim detaşaţi, reci şi, poate, indiferenţi faţă de nenorocirea care ne-a lovit? Vom avea oare de ascultat o apărare bazată pe dulcea raţiune? Juraţii chicotiră.

Doheny se gândi apoi la problemele pe care el, Herity şi O'Donnell le discutaseră înainte de această adunare. Oare vorbise destul? Spusese tot? Nebunia… raţiunea… motivele… provocarea justificatoare. Doheny decise că era destul. Spusese destul! Nu mai rămânea decât confruntarea cu copilul, iar aceasta trebuia lăsată la urmă. Se întoarse la locul lui, lângă John, aruncând o privire trupului fără viaţă al lui Herity. De ce nu punea nimeni problema morţii lui Herity? Oare toată lumea era îngrozită de Kevin şi ucigaşii lui? Trebuie să fi fost otravă. Herity

fusese un bărbat care ţinea bine la băutură.

Privirea lui Doheny căzu apoi pe John. Nebunul iar se uita la capul din borcan. Ce găsea atât de fascinant la capul sărmanului Alex? Oricum acesta nu era decât un alt mort într-o cameră care duhnea a moarte!

Capul îi vorbea lui John: „De ce mai pun întrebări? Toate răspunsurile sunt în scrisorile mele.”

— Dar eu n-am vrut decât să fac să tacă urletul lui O’Neill, spuse John.

Părintele Michael sări în picioare:

— Aţi auzit? A încercat să potolească suferinţa, agonia lui O’Neill! Liniştea căzu grea peste cameră. Părintele Michael oftă. Se întoarse şi privi spre juraţi. Ce rost avea să încerci să vorbeşti unor capete de morţi? se întrebă el. Tot aşa de bine i-ar fi putut vorbi lui Alex în borcanul acela oribil.

— Există un model în toată treaba asta, spuse părintele Michael. Un model clar, ţesut şi întrepătruns cu alte modele – Bătălia de la Boyne, Legile Penale, cizma grea a lui Caesar asupra Britaniei şi chiar faptul că vântul nu a suflat atunci când galerele romane au întâlnit flota celţilor în apele coastei Galiei.

Oamenii aceia prezenţi în încăpere erau irlandezi, se gândi părintele Michael. Cunoşteau istoria celţilor.

— Ai de gând să închei odată? întrebă Kevin.

— Dacă vrei tu, spuse părintele Michael. Îşi frecă o parte a nasului său lung şi-şi plimbă privirea asupra celor şase juraţi. Eu, însă, vorbesc despre un model care se întinde de la Stalingrad la Antioch, de la Bir-sin-aba la Mai Lai şi poate încă mai departe, mai adânc, fiindcă acest model nu se desluşeşte întotdeauna în momentele de bătălie, de conflicte consemnate de istorie, ci chiar în vremurile aşa zis obişnuite, în care conflictele sunt mici. Dacă ignorăm acest model până la urmă vom omorî omenirea din… ignoranţă. Dacă, însă, îl recunoaştem, valorile noastre se schimbă. Vom şti atunci ce merită păstrat.

Părintele Michael tăcu un moment şi privi în spate spre băiat, care stătea în picioare, uitându-se fix la el cu un

mare semn de întrebare parcă întipărit pe figură. Oare copilul ăsta înţelegea? Să fie aceasta singura minte din încăpere căruia merita să i te adresezi?

Doheny se simţea profund mişcat de cuvintele preotului. Dumnezeule! Omul acesta era un orator irlandez de veche tradiţie! Și juraţii erau evident tulburaţi. Plănuiseră totul atât de atent doar. Să-l întrebe pe băiat la urmă: „Vrei să-l omori pe O’Neill?” Şi aşa era drept. Cu ce-i greşise copilul acela lui O’Neill? Kevin îi mărturisise că băiatul fusese de acord atunci când vorbise cu el între patru ochi, să tragă maneta trapei şi să spună un blestem în acel moment…, sau să aprindă un chibrit, ori să apese pe trăgaci…, orice.

Uşa din spatele lui Doheny se izbi de perete. Un membru în uniformă al gărzii lui Kevin se năpusti în încăpere şi strigă, chiar înainte să se oprească în faţa mesei de pe platformă:

— Domnule! S-a aflat că îl avem pe O’Neill! A trebuit să închidem porţile. Sunt mii de oameni afară – trebuie să fie cel puţin zece mii peste tot în jurul nostru! Îl vor pe O’Neill. Ascultaţi!

Apoi auziră cu toţii, ca o incantaţie sumbră, care venea de peste zidurile castelului:

— O’Neill, O’Neill, O’Neill! Brusc, Nebunul izbucni în râs şi spuse:

— De ce nu li-l daţi pe O’Neill?

Disperarea creează violenţă, iar, în trecut, britanicii au fost maeştri în a crea disperare printre irlandezi. Ştiţi, există o credinţă foarte răspândită în Anglia că irlandezii, precum negrii sau femeile, sunt, de fapt, nişte copii mari, incapabili să se autoguverneze. Dar nici un popor nu poate fi cu adevărat liber până nu se dezbară de prejudecăţile lui moştenite de la înaintaşi. Englezii şi sateliţii lor din Ulster au fost sclavii prejudecăţilor lor în privinţa Irlandei şi a irlandezilor.

— Fintan Craig Doheny

— Au fost contaminaţi? întrebă Wycombe-Finch.

— E prea devreme să ne pronunţăm, răspunse Beckett.

Era aproape de miezul nopţii şi ambii bărbaţi vorbeau cu voce tare, pentru a se auzi unul pe altul peste zgomotul făcut de cei ce lucrau în marea magazie în care fusese instalat rezervorul cu cei doi soţi Browder. Tum-tum-tumul pompei de aer constituia un fundal sonor, peste care se suprapuneau iritant celelalte zgomote.

Rezervorul fusese coborât pe o platformă de lemn în centrul magaziei şi, în jurul lui, se curăţase locul. De-a lungul pereţilor se înălţau maldăre de conserve alimentare şi alte bunuri.

Un roi de tâmplari, ajutaţi de voluntari lucrau pe lângă rezervor la construcţia unei camere din placaj şi plastic, la care, în final, avea să fie ataşat rezervorul.

Wycombe-Finch şi Beckett stăteau în picioare cam la şase metri distanţă de acel loc, dar tot simţeau mirosul de vomă ieşit din interior cu aerul reciclat al camerei. Era un miros respingător, mai ales că era amestecat cu cel de sudură, deşi aceasta se terminase cu câteva ore în urmă,

pe când rezervorul se găsea încă la mal, pe coastă, lângă Ellesmere.

— Eşti sigur că acizii vor steriliza camera? întrebă Wycombe-Finch.

— Problema nu este asta, spuse Beckett. Problema este că va trebui să curăţăm aerul din cameră, înainte ca ei să poată pătrunde în ea.

Wycombe-Finch se aplecă să privească sudura proaspătă din colţul rezervorului, apoi, îndreptându-se de spate, spuse:

— Trebuie să fie un iad acolo, înăuntru. Le-ai spus cât de aproape suntem de obţinerea unei cure?

— Le-am spus că lucrăm cât putem noi de repede pentru a produce suficient pentru mamă şi copil. Scutură din cap. Dar, ştii, Wye, dacă sunt deja contaminaţi…, am fi foarte norocoşi de-am obţine o cantitate suficientă pentru copil măcar. Mama nu mai intră în discuţie.

— Dar, de fapt, cât de sigur este că serul va avea eficacitate?

— Ei, sigur! Sigur, pe dracu!

— Vrei să spui că s-ar putea să nu funcţioneze?

— În eprubetă funcţionează! Beckett dădu din umeri.

— Ei bine, dacă nu va avea efect şi-n afara sticlei, Stoney va fi cam contrariat.

— Ia mai bagă-l în aia măsii pe Stoney ăsta!

— Voi, americanii, deveniţi aşa de grosolani în limbaj atunci când sunteţi supuşi stresului. Presupun că acesta este motivul care explică faptul că aţi produs aşa de puţini administratori pricepuţi.

Beckett strânse din buze pentru a-şi înfrânge pornirea de a-i da un răspuns… grosolan. Deodată, se îndepărtă de director, ocolind doi muncitori ce cărau o foaie de placaj şi se opri în faţa unui hublou de la unul din capetele rezervorului. Înăuntru era întuneric, toate luminile stinse. *Oare era posibil ca cei din interior chiar să doarmă?* se miră el. Nu-şi închipuia cum ar fi putut cineva pune geană peste geană într-un asemenea vacarm.

Difuzorul provizoriu de deasupra hubloului pârâi uşor şi

imediat se auzi vocea lui Stephen Browder:

— Cât mai trebuie să îndurăm? Copilul are nevoie de oxigen!

— Chiar acum umplem o mică butelie, spuse Beckett. Trebuia găsit ceva care să treacă prin gura de alimentare a rezervorului.

— Dar cât, cât încă?

— Cel mult o oră, spuse Beckett. Vedea acum faţa lui Browder lângă geamul hubloului, o formă palidă în obscuritatea rezervorului.

— Construiesc din lemn? întrebă Browder. Dar cum se poate steriliza…?

— Avem acizi care ar trebui să rezolve problema.

— Ar trebui?

— Uite ce este, Browder. Am identificat patogenul şi l-am omorât în afara organismului uman.

— Şi cât va mai dura până să aveţi serul?

— Cel puţin treizeci şi şase de ore. Beckett desluşi vocea lui Kate întrebând:

— Stephen, ce-a spus?

— Pregătesc serul, iubito, spuse Browder.

— Dar va fi gata la timp? întrebă ea.

— Nu există certitudinea că ai fost contaminată, iubito. Au făcut sudura foarte rapid şi căldura – nici un germene n-ar fi putut rezista.

Da, dar se răspândeşte în aerul pe care îl respiraţi, se gândi Beckett. Spuse:

— Lucrăm cât putem noi de repede.

— Vă suntem extrem de recunoscători, spuse Browder. Wycombe-Finch atinse în acel moment umărul lui Beckett, făcându-l să tresară, fiindcă zgomotul lucrărilor din jur acoperise pe cel al paşilor directorului.

— Iartă-mă, spuse Wycombe-Finch. Tocmai mi s-a spus că Stonar e la telefon şi vrea să vorbească cu tine.

Beckett privi spre o uşă deschisă ce dădea afară. Acolo, în prag, stăteau adunaţi o mulţime de bărbaţi din personalului Huddersfieldului, trăgând cu ochiul la ceea ce se petrecea în magazie.

— Speră să o zărească măcar pe femeie, spuse Wycombe-Finch, sesizând în ce direcţie se uită Beckett. Shiles a pus gărzi ca să-i ţină afară.

— Dah! Beckett o porni spre uşă, dar fu oprit de director care îi puse o mână pe braţ:

— Bill, te rog, ia-o uşurel cu Stonar. E un om periculos!

— Aşa voi face. Beckett arătă cu capul spre cei de după ușă. Va trebui să le-o arătăm curând, să organizăm un program de vizite, aşa ceva…

— Shiles se ocupă deja de asta, spuse directorul.

— Ar face bine să-i percheziţioneze pe vizitatori, să nu cumva să aducă unul vreun ciocan cu el cu care să spargă geamul.

— Doar nu crezi…? Wycombe-Finch pufni pe nas revoltat. Dar suntem în Anglia! Am dat de veste ca tot personalul de care nu este absolut nevoie să stea deoparte. Şi, oricum, nu vor avea nimic de văzut – o cameră mare din lemn şi un mic cilindru metalic…

— Ce telefon pot folosi pentru discuţia cu Stonar? întrebă Beckett.

— Cel din Biroul de Pază al Clădirii Administrative, chiar vis-à-vis, este probabil cel mai apropiat. Prima cameră la dreapta după ce treci de intrare.

Beckett se îndreptă spre uşă, unde fu întârziat de mulţimea de oameni, care toţi aveau întrebări de pus:

— Chiar e o femeie acolo înăuntru?

— E şi bărbatul ei, şi fetiţa lor, spuse Beckett. Dar deocamdată va trebui să staţi departe de locul acesta.

— Dumnezeule, omule! spuse cineva. Doar ştii cât a trecut de când n-am mai văzut o femeie!

— Acum tot n-o puteţi vedea, spuse Beckett, îndepărtându-se de ei. Traversă grăbit curtea, lăsând mulţimea ciorchine în faţa uşii, nu înainte de a auzi o voce spunând:

— Împuţiţii ăştia de americani!

Drumul era luminat de tuburile ce ardeau continuu şi care dădeau Huddersfieldului aspectul unui complex industrial în plină activitate pe timpul nopţii. Mulţi angajaţi

erau trezi şi forfoteau peste tot:

Alţi curioşi veniţi să arunce un ochi în magazie, gândi el.

Şi biroul de pază era puternic iluminat. Un gardian stătea în spatele unei mese mici de lucru, iar atenţia îi era îndreptată spre monitoarele TV din faţa lui. La cererea lui Beckett, împinse un telefon peste birou, fără să-şi ia ochii de pe ecrane. Operatorul îi făcu imediat legătura cu Stonar.

— De unde au trebuit să te aducă? întrebă iritat acesta. De la capătul pământului?

Stonar cel de la telefon nu se arăta cu nimic mai agreabil decât Stonar în carne şi oase, remarcă Beckett.

— Eram în depozitul unde am dus containerul cu cei veniţi din Irlanda.

— E adevărat că femeia a născut o fetiţă în timpul traversării?

— Da. O fetiţă. Prematură. Nu va rezista.

— Dar aveţi acum doi cobai pentru serul vostru.

— Mai mult decât atât. Fiindcă s-ar putea să fi fost contaminaţi.

— Ei bine, îmi imaginez… ce panică se va stârni printre femei, când vom anunţa realizarea serului.

— Nu veţi anunţa nimic, până nu-l testăm noi!

— Da, sigur, bătrâne! Tonul lui Stonar se schimbase şi devenise chiar plăcut. Sunteţi foarte siguri pe voi, nu-i aşa?

— Oricum, ţinem şi noi pumnii strânşi. Ultimele informaţii trimise de irlandezi ne-au ajutat imens. Serii de cinci în codul mesagerului, Dumnezeule!

— Probabil că au luat informaţia direct de la O’Neill. Nu erau irlandezii capabili să descopere aşa ceva singuri.

— E adevărat că-l au chiar pe O’Neill în persoană?

— Bătrâne, să nu te îndoieşti o clipă de asta. Rahatul s-a şi împrăştiat ca vânturat de ventilator. Informatorii noştri spun că cei de acolo sunt pe punctul unui război civil. Unii s-au închis în clădirea laboratorului, sperând ca acolo să fie în siguranţă, în caz de atac direct. Oponenţii lor au pus mâna pe cea mai mare parte a coastei de nord-est şi chiar pe câteva localităţi dinspre interior. Fac mult praf, atâta tot, praf aruncat în ochi, tipic irlandez!

Beckett privi ceafa gardianului, mirându-se de noua atitudine a lui Stonar. Omul era pus pe conversaţie, aproape prietenos chiar.

— Şi pe O'Neill unde îl ţin? întrebă Beckett.

— În laborator, aşa mi s-a spus. Ascultă, Bill, aş vrea să-mi faci un tablou detaliat al situaţiei, dacă eşti drăguţ. Am o şedinţă cu Primul Ministru şi Regele. Dă-mi şi mie câţiva termeni tehnici, ceva din jargonul ştiinţific acolo. Stonar chicoti. Toată lumea e foarte emoţionată. De fapt, ce faceţi voi acolo mai exact?

Beckett dădu din cap pentru sine însuşi. Situaţia devenise deodată extrem de clară. Stonar era, într-adevăr, un om periculos. Asta voia – ceva cu care să-i impresioneze pe granguri!

— Răspunsul nostru este acesta: să oferim molimei o altă molimă, spuse Beckett. Ştiţi deja de acum că cei douăzeci de amino-acizi posibili sunt distribuiţi de codul genetic. Molima lui O'Neill acţionează asupra acestei distribuţii. Ea inserează un nou mesaj pentru a controla activitatea biochimică a celulei. Molima se adresează codificării celulare prin care se realizează funcţiunile speciale – mesaje specifice către tipuri de celule specifice. Până aici înţelegeţi?

— Am înregistrat, bătrâne. O să pun secretarul să mi-o bată la maşină. Continuă, te rog.

— Folosiţi analogia cu scara în spirală, continuă Beckett. Cea care atacă helixul de ADN în anumite localizări este o boală genetică.

— Aşa! Stonar părea în al nouălea cer, dar tot uscat şi sec rămânea.

— Când noul mesaj este introdus într-o celulă de transmisie, în loc de o formă pătrată, el este purtat în serii de câte cinci…

— Chestia aia pe care au luat-o de la O'Neill…

— Aşa! Beckett se distra imitându-l pe Stonar, dar, aparent, omul nu băgă de seamă. Ştim că O'Neill trebuie să fi folosit un virus drept mesager către gazda bacteriană, spuse el. Şi mai era şi chestia aceea amăgitoare a

asemănării cu leucemia granulocitară…

— Şi asta ce înseamnă, bătrâne, în caz că sunt şi eu întrebat la rândul meu?

— Este indicată o fractură a codului genetic normal. Structura ADN-ului a fost, fără îndoială, schimbată.

— Aşa! Şi de ce nu atacă pe bărbaţi?

— Nu există o nişă biologică în care patogenul să se poată închide pentru a-şi face treaba lui murdară. Această nişă este distrusă de mecanismele organismului, care reglează rata creşterii celulare.

Beckett îşi zâmbi sieşi, dându-şi seama că nu făcuse decât să transmită un set de informaţii esenţiale care ar alerta orice persoană antrenată în domeniu, deschizând drumul către alte întrebări, către alte posibilităţi: nici o altă boală mitotică de acum înainte şi rezolvarea totală a problemei cancerului. Se vor putea controla activităţile generatoare de energie legate de ARN. Şi încă multe altele…

— Splendid! spuse Stonar. Aţi făcut o mulţime de treabă cu computerul, nu-i aşa?

Ei da, vezi! se gândi Beckett. *Trebuia el să aducă în discuţie marea sculă a ştiinţei!* Spuse:

— Două lucruri am realizat cu el: un nou program de căutare, descoperit şi dezvoltat de un tânăr american şi tehnicile de mărire a imaginii, folosite de NASA pentru a îmbunătăţi imaginile primite din spaţiu. Astfel am putut vedea lucruri în structura genetică pe care nimeni nu le mai văzuse până acum.

— Dar O'Neill trebuie să le fi văzut şi el, aşa-i?

— Aşa-i! răspunse Beckett.

— Programul de căutare – asta a adus cu el omul vostru, Ruckerman, din America, nu?

— Exact.

— Am dat dispoziţii să fie adus aici, ştii, nu? Regele a cerut să îl vadă. Sunt o mulţime de discuţii secrete, ochi în ochi, despre noua ordine mondială.

Beckett îşi încrucişă degetele pentru noroc, ca un adolescent înaintea unui examen:

— Îmi imaginez!

— Doar între Ruckerman care îl reprezintă pe Preşedintele vostru, Rege şi Primul Ministru – totul la foarte, foarte înalt nivel.

Şi tu crezi că te afli în mijlocul prăjiturii, sărmanul de tine, se gândi Beckett.

— Oh, fiindcă veni vorba, spuse Stonar. Poate că te interesează să afli că cei de la Kangsha au dat un anunţ, foarte rezervat de altfel, despre o cură.

— Chinezii?

— Nu dau nici un detaliu, dar semnalul e suficient de clar, bătrâne. Folosesc cuvântul *cură.* Stonar îşi drese glasul. Japonezii şi sovieticii nu spun încă nimic despre progresele pe care le-au făcut, dar Jaipur comunică, anunţă, că vor începe să accepte oferte cam peste o lună pentru un tratament chimic al molimei, care ar fi dat deja rezultate remarcabile. Chiar astea au fost cuvintele folosite de ei.

— Interesant. Mai ales partea despre chinezi.

— Te rog, bătrâne, să-i spui şi lui Wye.

— Bineînţeles. Transmiteţi, vă rog, toate cele bune din partea mea lui Ruckerman.

— Sigur, sigur. Ne împăcăm de minune, să ştii. Dar trebuie să recunosc că el nu va fi niciodată în stare să spună *Aşa!* atât de bine cum o faci dumneata.

Convorbirea se întrerupse cu un declic hotărât.

Înainte chiar ca Beckett să poată pune receptorul la loc în furcă, Shiles interveni pe fir:

— Aşteaptă-mă acolo, te rog, Bill. Vin imediat!

Beckett închise, în sfârşit, telefonul. Shiles ascultase deci convorbirea. Oare ce semnificaţie avea acest lucru? Probabil că nu era nimic deosebit în asta. Toată lumea se obişnuise demult cu gândul că orice convorbire era monitorizată. Dar Shiles însuşi să asculte convorbirile!

Un individ în halat alb dădu buzna în biroul de pază şi, ignorând prezenţa acolo a lui Beckett, se adresă gardianului care privea ecranele TV:

— Hei, Arley! E o femeie izolată într-o cameră improvizată în depozitul de peste drum!

— Ştiu, spuse scurt gardianul. Privirea lui nu părăsise nici o clipă ecranele.

Uşa se închise cu zgomot, trântită de cel care venise cu vestea. Îl auziră cum aleargă în lungul coridorului.

Beckett privi şi el ecranele, dându-şi seama că cel din dreapta prezenta o imagine de foarte aproape a rezervorului în care se găseau soţii Browder. Prin geamul hubloului se distingeau mişcări ale celor de dinăuntru.

În încăpere pătrunse Shiles, iar uniforma lui, de obicei impecabilă, părea acum un pic şifonată. Văzu care este situaţia în cameră şi spuse:

— Poţi pleca, Arley. Preia monitoarele de la etaj.

Gardianul ieşi, aruncând o ultimă privire lungă ecranului din dreapta. Când uşa fu închisă, Shiles spuse:

— Am greşit că nu l-am avertizat şi pe Wye de la bun început. A trecut pe la mine prin birou în seara asta şi a făcut aluzii rezervate la „unele amănunte foarte interesante”, care s-ar desprinde din descoperirea voastră. „Vom avea controlul asupra unui şir nesfârşit de lucruri”, aşa a spus.

— Să fi vorbit cineva mai mult decât trebuie?

— Eu unul l-aş bănui pe prietenul tău, broscoiul, spuse Shiles. Beckett se uită lung la el, dându-şi pentru prima oară seama limpede că englezii aveau în sânge şi oase neîncrederea faţă de oricine fusese născut departe de coasta Angliei! Şi în această categorie era inclus, pe lângă Hupp, şi el, Bill Beckett, şi Danzas, şi Lepikov. Cum naiba vor putea pune la loc pe linia de plutire lumea asta în mijlocul maldărului ăsta de rahat în care se zbăteau?

— Dacă este să fie cineva acuzat, atunci voi lua eu această acuzaţie pe umerii mei, spuse Beckett.

— E grozav de decent din partea ta! spuse Shiles, dar te-ai gândit bine la ce forţe ţinem noi acum în şah? Orice acuzaţie, orice învinuire ar putea fi extrem de periculoasă.

Beckett privi la Shiles cu atenţie, gândindu-se la potenţialul vulcanic care încă fierbea molcom în lume, încă potolit în cea mai mare măsură de speranţa că, într-o bună zi, curând, se va descoperi o cură pentru molimă. Şi care

fusese ultima estimare transmisă la radio despre rata procentuală dintre sexe? Opt mii de bărbaţi pentru fiecare femeie supravieţuitoare? Iar această rată creştea înspăimântător din zi în zi.

— N-aş vrea ca Wye să te arunce pe tine în groapa cu lei, spuse Shiles.

De parcă Wycombe-Finch era capabil să arunce pe cineva undeva! se gândi Beckett în sinea lui. Şi totuşi ceva se întâmpla, ce oare?

— Eu am crezut că ne-am înţeles, generale.

— Păi, aşa-i, ne-am înţeles, bătrâne. Sigur că ne-am înţeles! Dar au apărut mari probleme! Cine capătă serul şi cine nu-l capătă? Cine primeşte femeile, etc, etc… Se întrerupse, auzind uşa din spatele lui deschizându-se uşurel.

Wycombe-Finch băgă timid capul înăuntru:

— Oh, aici erai Bill. Generale! Directorul pătrunse în cameră şi închise uşa. M-am gândit eu c-am să vă găsesc pe amândoi aici.

— Ce s-a întâmplat, Wye? întrebă Shiles.

— Ei bine, de fapt e destul de neplăcut. Se uită la monitoare, apoi la Beckett. Dar presupun că trebuie să iau taurul de coarne…

— Hai, dă-i drumul! îl îndemnă Shiles. Wycombe-Finch inspiră lung:

— Am ascultat convorbirea voastră. Nu e pentru prima oară, spuse el. E un obicei prost de-al meu, un obicei vechi. Întotdeauna l-am avut. Curiozitate, ştiţi!

Shiles se uită la Beckett, cu un „ţi-am spus eu?” în priviri.

— Stoney şi cu mine ne-am sfătuit în această privinţă, spuse Wycombe-Finch. E foarte probabil să le prezinte Regelui şi Primului Ministru situaţia reală chiar în noaptea asta.

Shiles îşi freca ceafa, cu atenţia fixată pe gura lui Wycombe-Finch. Se vedea cum faţa începe să i se înroşească uşor.

— Stoney se poate dovedi foarte obtuz în unele

momente, sunt de acord cu asta, spuse Wycombe-Finch. Dar are un cap de politician foarte bun. Am ştiut acest lucru încă de pe vremea când eram la şcoală împreună. Mi-e teamă că lucrurile sunt acum pe deplin în mâinile noastre.

— Ce-aţi făcut? întrebă Beckett.

— Ei bine, încă mai demult, Fin Doheny şi cu mine am decis că s-ar putea să vină ziua când vom avea nevoie de un mijloc de comunicaţie în caz de urgenţă. Radioul este un vechi hobby de-al meu, ştiţi. Am un aparat american. Voi îi spuneţi CB. I-am adus unele modificări, bineînţeles. L-am făcut mai puternic. Antena este în pod… tot felul de chestii din astea… Comanda Barierei ne-a descoperit imediat, dar nu s-au arătat împotrivă, atâta timp cât discuţiile noastre erau necodificate. Am încercat să-l prind pe Fin un pic mai devreme, dar de acolo nu se mai aude nimic. Mi-e teamă că în Irlanda situaţia e groasă! Dar Comanda Barierei are de acum formula serului realizat de voi, precum şi descrierea biochimică a molimei, absolut tot… Stoney zice că ei îl vor trimite americanilor şi tuturor celorlalţi.

— Să fie a naibii de treabă! exclamă Shiles.

— Nu vrem violenţă, înţelegeţi? spuse Wycombe-Finch. Asta e un premiu foarte atrăgător – trebuie să-l împărţim cu ceilalţi! Nu ne putem permite luxul de a ne trezi cu tipi înarmaţi aici, care să vrea să pună mâna pe institut.

Beckett începu să râdă, scuturând din cap:

— Oh, să vezi când o să-i spun chestia asta lui Joe!

— Cred că Lepikov i-a spus deja, interveni Wycombe-Finch. Amuzant rusnacul ăsta! Mi-a spus şi mie un vechi proverb rusesc: „Oricine porneşte o conspiraţie, plantează o sămânţă!” E bună, nu vi se pare?

— Dar nu ştii niciodată ce va produce sămânţa, până ce nu iese din pământ, spuse Beckett. Privi spre Shiles. Faţa generalului era roşie ca focul.

— Guvernul nu putea permite unei mâini de oameni să controleze fructul cercetărilor, înţelegeţi asta, nu-i aşa? întrebă Wycombe-Finch.

Shiles îşi regăsi glasul:

— Vă jur, domnule, că singurul meu gând a fost să

formez un sistem de distribuţie, care să asigure o difuzare egală şi echilibrată…

— Bineînţeles, bătrâne, înţeleg asta foarte bine, spuse Wycombe-Finch.

— Dar va fi destul pentru toată lumea, interveni Beckett. Privi spre general. Acesta începea să-şi recapete culoarea obişnuită. Iar dumneata eşti încă la comanda unei porţiuni considerabile din armată, generale.

— Da, dar va trebui să mă supun ordinelor primite de la guvern, spuse Shiles. Asta încercam, de altfel, să-ţi explic mai devreme.

Mie mi s-a părut întotdeauna că irlandezii seamănă cu o haită de câini flămânzi care sfâşie un armăsar pur-sânge.

— Goethe

Venirea gloatei aprinse în Kevin O'Donnell o nouă personalitate ciudată şi neliniştitoare. Doheny remarcă acest lucru în fugă, în vreme ce împreună cu ceilalţi protagonişti ai procesului fură scoşi afară din bibliotecă sub pază şi apoi închişi iar în pivniţa de sub turnul castelului. Kevin se întorsese întâi spre juraţi şi le spuse să se ducă după arme. Se terminase cu rolul lor în proces – erau acum „soldaţi ai Armagedonului". În ochii lui Kevin era o privire aproape visătoare. Făcea gesturi largi cu mâna dreaptă. Luă apoi borcanul în care era capul lui Alex Coleman şi spuse:

— Hai şi tu să priveşti, Alex! A venit momentul pentru care m-am născut!

Ignoră cadavrul lui Herity, dar, la plecare, răsturnă dispreţuitor scaunul cu piciorul.

Mergea hotărât, decis, *precum Dumnezeu Atotputernicul,* se gândi Doheny.

În vreme ce grupul din care făcea şi el parte era împins grăbit din spate să traverseze curtea, Doheny remarcă porţile închise, care blocau vederea spre lac. Dar strigătele gloatei erau puternice şi ajungeau nestingherite până în curte – un răcnet de voci masculine care scandau:

— Cura! Daţi-ne cura!

Şi de unde le venise oare ideea că fusese deja produsă o cură?

Gărzile îl împinseră pe Doheny în subsol, după John,

părintele Michael şi băiatul, dar nu înainte ca acesta să-l mai zărească o dată pe Kevin mergând de-a lungul parapetului vechiului castel. Nici nu se obosea să se uite în jos la mulţimea ce-şi urla cererile. Atitudinea lui lăsa să se înţeleagă că el unul nu-i considera decât o haită de brute, înfigându-se să se înfrupte din hrana zeilor, mana cerească pe care el singur o stăpânea.

— Daţi-ne cura! Daţi-ni-l pe O'Neill!

Doheny şi tovarăşii lui fură mânaţi spre intrarea în subsol. Gărzile îi împinseră înăuntru şi trântiră uşa după ei, fără să-şi mai dea silinţa să-i separe pe fiecare în celula lui. Cei patru se împiedicară pe scările întunecoase în litania nesfârşită a gloatei care se întorsese la prima ei cerere: „O'Neill! O'Neill!”

Se opriră în încăperea ce servea drept magazie de vechituri de la capătul scărilor. Părintele Michael îşi mătură cu mâna câteva pânze de păianjen de pe faţă. John se întoarse în celula lui. Băiatul se urcase pe canapeaua cu arcurile sărite, încercând să ajungă la fereastra zăbrelită şi să privească afară. Strigătele mulţimii se auzeau aici foarte tare. John ieşi imediat din celulă îmbrăcat în hainele pe care gardienii îl obligaseră să le scoată. Erau umede şi pătate de noroi, pe care John încerca să-l şteargă ajutându-se de halat.

— De ce mi-au luat hainele? spuse el cu vocea pierdută. Oare pentru că preotul acela în haină neagră avea la el un cuţit?

— E în regulă, John, spuse părintele Michael. Îi puse o mână pe umăr. Preotul simţi sub palmă tremurul interior al omului.

Băiatul încerca de zor să se caţere pe maldărul de lemne din colţ, fără să poată însă să ajungă la fereastră.

— Renunţă, băiete, spuse Doheny. Ai să cazi şi-ai să te loveşti. Afară, mulţimea scoase un răcnet prelung. Se auzi un răpăit scurt de mitralieră, apoi linişte. Până şi litania cererilor încetase.

— Ce crezi că se întâmplă acolo, afară? întrebă părintele.

— Îşi ascut coasele, furcile şi foarfecii de grădină, spuse Doheny. Se pregătesc de revoluţie.

Ultimul lui cuvânt fu înecat într-un nou răcnet, care făcu parcă să se zguduie clădirea.

John părea că nici nu aude. Se uita la băiatul care se căţărase pe maldărul de scânduri, amintindu-şi-l aşa cum fusese în timpul lungii lor călătorii. În copil se desluşea acum o energie de animal sălbatic – era tensionat tot şi dădea senzaţia că are un scop anume.

— Părinte Michael! strigă copilul. Vocea îi era joasă şi hotărâtă. Aici în spate e un tunel!

— Ce spui, un tunel? Preotul îşi împiedică paşii printre vechituri, ajungând până la copil şi dând la o parte câteva scânduri pentru a se uita în spatele lor. Ridică apoi capul şi privi spre Doheny. Se simte aer proaspăt. E o ieşire! Mai îndepărtă câteva scânduri, dând la iveală o deschizătură, aflată la baza zidului. Adu-l pe John!

Doheny îl luă pe John de braţ:

— Haide, vino!

— Nu pot, spuse John. O'Neill nu vrea să plece. Îşi plimbă privirea sălbatică în jurul încăperii întunecoase. De ce-au venit? Eu nu…

Restul cuvintelor se pierdu într-un alt răcnet, însoţit de astă dată şi de împuşcături. Zgomotele făcute de gloată deveniră acum ritmice. Nu se desluşeau cuvinte, doar sunete nearticulate, guturale – un scrâşnet asurzitor care îl umplu pe Doheny de groază. Părintele Michael întinse o mână peste maldărul de lucruri şi-l apucă pe John de braţul drept:

— Cred că va trebui să-l tragem după noi, spuse Doheny.

— Vino cu noi, spuse preotul. Încercăm să te salvăm, înţelegi? Nu-i aşa, Fin?

— Sigur că da.

— Dar poate să vină şi O'Neill cu voi? întrebă John.

— Bineînţeles, răspunse părintele Michael.

— Bine, dar unde e? întrebă John. Era în borcanul de pe masă. Nu-l mai văd nicăieri.

— El a plecat deja. E în faţa noastră, spuse Doheny.

— Ah!

John se lăsă apoi condus, împleticindu-se în resturile semănate pe jos, în jurul maldărului de scânduri. Băiatul îi aştepta deja dincolo de spărtură, într-un culoar cu tavanul arcuit şi pereţii din bucăţi de piatră de râu. Pe jos era noroi şi alunecos şi, sub băltoacele de apă stătută, piciorul se împiedica în pietre. Mirosul greu de canal se infiltrase prin toate crăpăturile.

Doheny ascultă zgomotul făcut de mulţime, zgomot ce venea acum de deasupra capetelor lor. Prin tavanul şi pereţii tunelului, se bănuiau paşi, o mulţime de paşi. Focurile de armă erau acum mai răzleţe. Părintele Michael îl împingea pe John în josul tunelului. Băiatul era cel care deschidea drumul. În faţa lor se vedea o lumină palidă, dar în tunel era întuneric şi stăpânea un miros greu. Nu trecu mult şi zăriră lumina zilei filtrată prin tufişuri şi parţial blocată de un grătar metalic. Părintele Michael le făcu semn să se oprească şi ascultă – mulţimea se auzea slab, pierdută în spatele lor. Nu se mai trăgea cu arma. Doheny îşi dădu seama că ajunseseră într-o mică magazie de scule de grădină vechi şi ruginite – sape, greble, lopeţi, mistrii, pluguri de mână. De pe rafturile putrezite căzuseră rânduri peste rânduri de ghivece cu pământ, iar cioburile lor se amestecaseră pe jos cu bucăţi de sfoară şi sârmă, cutii de tablă ruginite şi câte altele. Lumina zilei pătrundea prin găurile din ziduri şi printr-o uşă parţial blocată de un grilaj de fier şi el ruginit şi înecat în bălării.

John închise ochii şi-şi încrucişă braţele strâns pe piept. Respiră adânc, flexându-şi degetele.

Băiatul se strecură pe sub bălării şi ieşi. Îl auziră dând roată colibei.

Doheny atinse o mână a lui John şi fu răsplătit cu o tresărire violentă a capului, în care ochii se deschiseră mari şi sticloşi.

Părintele Michael îi făcu semn lui Doheny să rămână pe loc şi ieşi după copil. Reveni imediat şi spuse:

— Coliba e chiar lângă o seră veche şi e şi o cărare

năpădită de buruieni. Pare să ducă la drum. Băiatul s-a dus înainte să inspecteze locurile. Preotul făcu un semn din cap în direcţia lui John: A spus ceva?

— Este fascinant, spuse Doheny, nerezistând tentaţiei de a-l examina cu ochi clinic pe John. O dedublare controlată de identitate, cred. El percepe prezenţa unei alte persoane şi chiar poate vorbi cu ea, dar mă îndoiesc că va putea să-şi revină din această stare de dedublare.

Părintele Michael ridică din umeri:

— Ce facem cu el?

Când auzi cuvintele preotului, John se lăsă să cadă în noroiul de pe jos, ascunzându-şi faţa în genunchi, ghemuit ca un animal hăituit până în vizuina lui.

O încercare de a-l readuce la personalitatea lui O'Neill l-ar omorî, se gândi Doheny.

Unde se dusese copilul ăla? Brusc, un gând îl fulgeră pe Doheny, trecându-i un fior rece pe şira spinării: Nu spunea Kevin că băiatul se arătase gata să strângă laţul în jurul gâtului lui O'Neill? Oare să se fi dus copilul ăla să alerteze pe Kevin sau mulţimea?

Un zgomot venit din direcţia uşii îi abătu atenţia de la John. Era băiatul care se strecură prin deschizătură. Părea potolit, mult mai aproape de ceea ce fusese înainte. Le făcu semn să-l urmeze şi ieşi iar. Tufişurile foşniră la trecerea lui.

— E un băiat bun şi cuminte, spuse părintele Michael, fie-i sufletul sub paza Sfintei Inimi!

Sper din tot sufletul să ai dreptate, se gândi Doheny.

— Hai să mergem, John, spuse el, ajutându-l pe acesta să se ridice în picioare.

Cu părintele Michael înainte şi Doheny în urma lui John, cei trei ieşiră din colibă, afară la aer. De jur împrejur era un parc lăsat în paragină, cu garduri vii crescute fără noimă. Printre trunchiurile de copaci se vedea lacul. Cărarea îngustă, pavată cu dale de piatră şi străjuită de tufişuri care ameninţau s-o înghită, ducea în partea opusă lacului. Băiatul nu se vedea nicăieri.

În şir indian, în aceeaşi ordine, în cap cu părintele Michael şi Doheny la urmă, îşi croiră drum pe cărarea cu

dale, printre tufişurile care le biciuiau trupurile. Părintele Michael deschidea drumul cu umărul, trăgându-l după el pe John şi pipăind atent cu pasul dalele de sub picioare. Doheny îşi ţinea un braţ protector în faţa obrazului.

Ieşiră curând, printr-un adevărat perete de verdeaţă, la un drum asfaltat, ciuruit de găuri ca o strecurătoare. Băiatul îi aştepta în marginea gardului viu şi, atunci când îi văzu, o luă la stânga, în direcţia opusă castelului.

Doheny ezită şi ciuli urechea. Nu se auzea nimic, nici măcar un sunet făcut de mulţime. Liniştea părea de-a dreptul sinistră.

— Haideţi! şopti părintele Michael.

Şi el simte, se gândi Doheny. Ei bine, în acel moment, ruga era singurul lucru cuminte de făcut.

Părintele Michael o porni grăbit după băiat, care era acum cam la o sută de metri distanţă în faţa lor. Doheny şi John îi urmară. John părea de acord să meargă, iar Doheny doar îl ghida uşurel de braţul stâng. Era în el o moliciune, o neputinţă, de parcă voinţa lui fusese anihilată şi doar hotărârea celuilalt îl împingea înainte.

Drumul cotea la capătul unui şir lung de copaci şi începea să urce, depărtându-se de lac în serpentine adânci ce străbăteau dealurile. Ajunseră, gâfâind de urcuş, într-un loc deschis, îngrădit de un gard de piatră năpădit de ierburi, unde exista o tăbliţă indicatoare. Săgeata ei indica drumul spre Bally…, restul cuvântului fiind şters.

— Probabil Ballymore, spuse părintele Michael.

Băiatul se dusese la marginea drumului, acolo unde priveliştea se deschidea până departe spre lac. Ceilalţi îl urmară, trecând de un şir de copaci înalţi, după care văzură în vale castelul. Din găurile ferestrelor şi din acoperiş ieşeau flăcări. Fumul se ridica într-o coloană verticală spre cer în aerul nemişcat de vânt. Părintele Michael se cutremură la vederea fumului, amintindu-şi de cel de la Maynooth. Şi acolo tot o gloată fusese.

Toţi cei patru priveau lung, în linişte peste vârfurile copacilor spre castelul aflat cam la un kilometru distanţă. O masă compactă de oameni ocupase terenul din jur,

formând un covor mişcător. Erau lipiţi unul de celălalt, iar în mâinile pe care le agitau deasupra capetelor străluceau arme. Şi cu toate acestea, lucrul care-ţi făcea pielea de găină era liniştea. Nici un strigăt, nici o chemare, nimic… Doar o mişcare, o legănare tăcută.

— Toţi sfinţii să ne apere, doamne! şopti părintele Michael. Băiatul se lipi de el şi-l luă de braţ.

John, parcă acum remarcându-i pe băiat şi pe preot, îşi dădu seama că sunt figuri familiare. Da, da, fuseseră şi ei în călătorie. Se întoarse spre stânga şi văzu un alt chip, pe care nu-l recunoştea:

— Dar tu cine eşti?

— Sunt Fin Doheny.

— Unde e Joseph?

Doheny înţelese şi spuse liniştit:

— Eu îl înlocuiesc pe Joseph Herity.

— Şi acum unde mergem? întrebă John.

Înainte ca Doheny să poată răspunde, părintele Michael ridică o mână:

— Ascultaţi!

Auziră cu toţii: erau călăreţi, care coborau drumul de deasupra lor. Un grup de oameni călare apăru de după un colţ al drumului. În fruntea lor era un bărbat înalt şi bărbos, cu o carabină la oblâncul şeii. Când dădu cu ochii de grupul din marginea drumului, îşi ridică arma spre a-şi opri oamenii. Bărbosul se uită preţ de câteva clipe la cei de dedesubtul lui. Tovarăşii îi rămăseseră ascunşi în spatele copacilor. Nu se zăreau decât boturile a doi dintre cai. Remarcând că cei de jos nu au nici o armă la vedere, bărbosul coborî carabina. Vorbi peste umăr:

— Aşteptaţi aici! Apoi coborî şi se opri şi el în marginea drumului. Doheny văzu spumă în jurul zăbalei calului. Oamenii ăştia veneau de departe.

— Ce se întâmplă acolo jos cu castelul? întrebă bărbosul, arătând într-acolo cu bărbia.

— Şi noi ne uităm, spuse Doheny. Se pare că sunt o mulţime de oameni acolo…

— Şi cine sunteţi dumneavoastră, dacă nu vă e cu

supărare? întrebă călăreţul.

— Mă numesc Fintan, spuse Doheny, iar acesta este părintele Michael şi…

— Un preot, ia uite dom'le! exclamă bărbosul. Vă îndreptaţi spre Ballymore? Dumnezeu stă martor, zău aşa, pentru cura miraculoasă cu apă de izvor de acolo.

Părintele Michael privi în sus, iar pe faţa lui se citea un „Şi de ce nu?” Dădu afirmativ din cap:

— Da, mergem să bem apă la Ballymore, cu voia Domnului.

— E o minune, un miracol, zău aşa, spuse bărbosul. Se aplecă în faţă să se uite lung la John, care îşi trase capul între umeri şi închise strâns ochii când se văzu examinat. Dar ce-are prietenul domniilor voastre?

Doheny îşi trecu limba peste buzele uscate, văzând o căutătură furişă în ochii întunecaţi ai părintelui Michael. Înainte ca ei să poată măcar să se gândească la un răspuns, băiatul făcu un pas în faţă şi-l luă pe John de mână:

— Mergem la izvoarele dumneavoastră de la Ballymore, domnule. E tatăl meu. De când a murit mama e aşa.

Călăreţul se îndreptă în şa şi spuse cu voce tristă:

— Sunt mulţi ca el, Dumnezeu să ne ajute pe toţi. Întorcându-se, strigă către tovarăşii lui: Des, adă desaga cu pâine şi brânză! Se uită la părintele Michael şi i se adresă: Văd că n-aveţi mâncare la dumneavoastră. Ballymore e încă departe. Vom împărţi ce avem şi vă poftim să trageţi la noi, când veţi ajunge la Ballymore. Făcu un semn cu capul spre castel. Noi avem ceva treburi la Killaloe. Credeţi că ne puteţi da un sfat? Cum să facem să trecem prin gloata aceea?

— Treburi la Killaloe? întrebă Doheny.

— Eu mă numesc Aldin Caniff şi sunt şeful în Ballymore, spuse bărbosul. Îl însoţim pe Erskine McQiuty la Killaloe, unde se spune că au un radio de amatori cu care se poate vorbi peste apa mării. Erskine a avut o viziune, care i-a poruncit să-i vorbească noului Papă despre apele noastre.

— Eu unul nu ştiu nimic despre vreun radio de amatori

la Killaloe, spuse Doheny.

— Dar e un lucru cunoscut de toată lumea, ripostă Caniff. Noul Papă se numeşte Adam, ştiaţi? Adam – ca pentru un nou început. Pe el îl chema, de fapt, David Shaw. Închipuiţi-vă! Azi un amărât de preot, mâine cardinal şi acum – acum Papă!

— Dacă vreţi cu tot dinadinsul să ajungeţi la Killaloe, eu v-aş sfătui să evitaţi drumurile, spuse Doheny. Gloatele sunt periculoase.

— Un sfat cuminte, domnule Fintan. Aldin Caniff în persoană vă mulţumeşte pentru asta.

De după copaci apăru un călăreţ, care-şi ţinea calul de căpăstru. Cel ce se opri lângă Caniff era un tânăr slăbuţ, cu părul negru şi lung, curgându-i pe umeri în şuviţe inegale. Părul încadra o faţă prelungă şi un zâmbet ştirb. În mâna stângă ţinea şi frâul şi o carabină, iar în cea dreaptă o desagă de piele pe care o puse în mâinile părintelui Michael.

Caniff îl privi şi spuse:

— Du-te şi spune-le şi celorlalţi că ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Îţi aduci aminte de potecă? Aşteptaţi-mă acolo! O să ocolim drumurile.

Celălalt se întoarse, trăgând calul după el şi se pierdu printre copaci. Caniff privi spre părintele Michael care ţinea desaga de piele cu ambele mâini în faţa sa, ca pe o ofrandă:

— Drumul până la Ballymore e sigur, părinte. O să vedeţi că e marcat de pietre, câte şapte într-o grămadă, care indică direcţia. Să fiţi atenţi când veţi traversa Naţionala Şase şi nu vă apropiaţi de Moate. În Moate sunt oameni răi. Oricine v-ar opri, spuneţi că sunteţi sub protecţia directă a lui Aldin Caniff!

— Mergeţi cu Dumnezeu! spuse părintele Michael.

Caniff dădu pinteni calului, îl făcu să se întoarcă şi curând se pierdu şi el în spatele copacilor. Auziră tropotul copitelor îndepărtându-se.

Doheny aşteptă până ce sunetul se topi, apoi privi spre părintele Michael. Acesta aprobă din cap. Se înţeleseseră

din priviri. Dacă unul măcar din oamenii lui Kevin O'Donnell supravieţuise atacului mulţimii, John şi însoţitorii lui puteau fi identificaţi. Se va împrăştia vestea că un preot, un copil şi alţi doi bărbaţi au fost văzuţi pe drumul spre Ballymore.

— Dar nici nu putem îndrăzni să traversăm spre Dundalk, spuse Doheny. Şi ei se aşteaptă să încerc să ajung la prietenii mei de acolo.

Părintele Michael se uită spre John, care stătea nemişcat privind lung spre lac. Băiatul încă îl ţinea de mână, iar pe faţa lui de copil se citea parcă o încercare disperată de a pătrunde în sufletul lui John pentru a găsi acolo răspunsuri la o serie întreagă de întrebări ciudate. Curând vor trebui să-i găsească băiatului un nume, de vreme ce el încă refuza să şi-l dezvăluie pe cel adevărat. Un nou nume – copilul voia să fie rebotezat, admiţând totuşi faptul că mai trecuse o dată prin sfânta taină a botezului. Asta fusese tot ce putuseră smulge de la el.

— Avem o marfă scumpă de protejat, spuse părintele Michael.

— Mi-e foame, părinte Michael, spuse John. N-a lăsat Joseph nimic de mâncare?

— Imediat o să mâncăm, spuse Doheny. Doar să părăsim drumul ăsta. Am avut noroc cu cei pe care i-am întâlnit, dar există multe pericole care ameninţă un călător, atunci când acesta se bazează doar pe noroc. Se răsuci pe călcâie şi porni în susul drumului, auzindu-i pe ceilalţi în spatele lui. Când privi peste umăr, îl văzu pe băiat conducându-l pe John şi ţinându-l în continuare de mână.

La căderea nopţii se aflau deja departe de drum, pe o cărare îngustă ce şerpuia printre tufe de drobişor. Doheny cunoştea bine soiul acesta de cărări – erau scurtăturile tăietorilor de lemne şi nu departe trebuiau să găsească adăpost. În jur se găsea lemn de foc din belşug ce îi va ajuta să treacă printr-o noapte ce se anunţa friguroasă. Traversaseră deja mai multe drumuri de ţară şi o dată chiar aşteptaseră tupilaţi în spatele tufişurilor pentru a traversa în fugă o şosea pavată. Doheny nu ştia exact unde se găseau, dar se luase după soare şi era sigur că se aflau pe

drumul spre est. Măcar dacă ar fi putut evita întâlnirea cu Băieţii Plăjii…

John îi urma cu docilitatea aceea specifică epuizării. Mergea acum singur, cu preotul şi băiatul imediat în spatele lui. Rareori dacă ridica ochii de la drumul pe care călca.

Găsiră adăpostul, acolo unde Doheny se aşteptase să fie, peste un dâmb, într-o mică depresiune, apărat de vânturile din vest. Era o colibă de bârne aşezate în unghi şi lipite cu pământ şi muşchi. Uşa era tot din bârne care se ţineau între ele cu ajutorul a trei bucăţi de lemn aşezate transversal. Balamalele erau din piele, iar sistemul de închidere primitiv – un băţ trecut printr-o verigă. Nu existau ferestre, dar acoperişul avea o mică gaură într-unul din colţuri şi chiar sub ea, pe podeaua colibei era o groapă pentru foc şi un maldăr de lemne.

Înăuntru mirosea a pământ de pădure negru şi gras şi a fum.

John se lăsă să cadă greu ca un sac pe jos şi se sprijini cu spatele de peretele de lemn. Părintele Michael lăsă şi el sacul şi se uită în jurul lui la interiorul întunecos al colibei. Băiatul se aşeză lângă John.

În lumina muribundă a zilei, Doheny aprinse focul şi, pe vine în faţa lui, îşi frecă mâinile la căldură.

Părintele Michael închise uşa şi propti un băţ în ea. Băiatul se târî până lângă foc, profitând de căldura reflectată de acesta. John se ridică în picioare, mişcându-se fără ţintă în spaţiul îngust. Părintele Michael îl urmărea atent din priviri.

John se opri brusc şi zise:

— Lui O'Neill nu-i place aici. Părintele Michael se uită spre Doheny cu o privire în care se citea teama. Doheny, încă ghemuit lângă foc, îl privi fix în ochi şi-i făcu semn să se apropie. Părintele Michael trecu pe lângă John şi se opri cu spatele la foc, privind în jos la Doheny. Din hainele umede ale preotului începu să iasă abur.

— Crezi că O'Neill ar vrea să-ţi spună de ce nu-i place aici? întrebă părintele Michael.

Doheny făcu un gest cu mâna să-l oprească. Oare

preotul nu înţelegea? O'Neill putea fi scos din cochilia aceasta umană. Omul văzuse prea multe consecinţe teribile ale molimei provocate de el. Poate că dorise să se răzbune, dar ceea ce se întâmplase era prea mult.

Părintele Michael se uită fix la Doheny cu o privire uimită şi o încruntare de nedumerire.

John tăcuse, cu capul aplecat într-o parte, parcă ascultând ceva.

Numai un monstru amoral ar putea trăi având pe conştiinţă o astfel de Irlandă, se gândi Doheny. Şi din tot ce aflaseră ei despre O'Neill se desprindea faptul că acesta fusese un om cu caracter – cel puţin înainte de bomba lui Herity.

John îşi îndreptă brusc capul şi vorbi:

— O'Neill spune că această lume nu mai este un loc sigur. Privi în jos spre Doheny. Joseph ţi-a lăsat vreuna din armele lui?

— Aici nu e nevoie de arme, răspunse Doheny, ridicându-se greoi în picioare. Ţi-a mai rămas ceva din pâinea şi brânza aceea, părinte?

— Destul pentru seara asta şi mâine dimineaţă, răspunse părintele Michael.

Băiatul veni spre ei, părăsindu-şi locul de lângă foc. Hainele îi miroseau a lână udă şi încălzită.

— O'Neill are dreptate, spuse băiatul. Vocea lui subţire avea gravitatea adultului. Armele şi bombele au făcut din lumea asta un ospiciu de nebuni şi asta nu e deloc bine, nu e sigur.

Din gura nebunilor şi a copiilor auzi întotdeauna adevărul gol-goluţ, gândi Doheny.

— Sfântă Trinitate, vom mai vedea vreodată lumea revenită la normal? întrebă părintele Michael.

— Unde omul să-şi poată spune în linişte minciunile, fără să fie pedepsit? continuă Doheny.

— Să ştii că nu e frumos ceea ce ai spus, domnule Doheny. E crud din partea dumitale!

Doheny întoarse capul şi ascultă vântul trecând printre copacii din jurul colibei. Limbile focului se înclinau în

curentul care pătrundea prin bârnele rare. Monştri umbroşi dansau pe pereţi.

— Crud, da, spuse Doheny. Dar schimbarea este de cele mai multe ori crudă, iar acum asta se întâmplă: lucrurile se schimbă. N-am trăit destul de aproape de lumea noastră, nu i-am cunoscut destul de bine intenţiile şi faptele.

— Destul de aproape, spui? Părintele Michael fu şocat. Omorurile! Sălbăticia!

— Eu cred că sunt un realist, părinte, spuse Doheny. Cei mai mulţi dintre noi am trăit într-o lume închisă – între patru pereţi, cu paznici la fiecare uşă: doctori, predicatori, avocaţi, demagogi aleşi democratic – gardieni, care ţineau departe de oameni surprizele schimbării.

— Atunci cum îţi explici faptul că tocmai gardienii ăştia ai dumitale au fost luaţi prin surprindere de molimă? întrebă părintele Michael.

— E simplu. Fiindcă şi ei s-au lăsat prinşi în jocul acestei lumi. Un univers limitat la plicul cu salariul săptămânal, la programul cotidian al televiziunii, la vacanţa din fiecare an şi la distracţiile ocazionale – „pâine şi circ”.

— Dar eu tot nu înţeleg cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva, spuse părintele Michael, iar vocea lui abia dacă se ridica peste nivelul unei şoapte. Se uită cu teamă spre John, care se dusese la uşă şi privea acum afară printr-o crăpătură de lângă o balama.

— A fost, fiindcă am ascultat mereu ceea ce ne spuneau bogaţii de americani, spuse Doheny.

— N-am ştiut că-i urăşti atât pe americani, spuse părintele.

— Să-i urăsc? Nicidecum. Întotdeauna i-am invidiat. Dar atât de puţini dintre ei trăiesc în cunoaşterea a ceea ce înseamnă lumea noastră adevărată!

— Repeţi mereu lucrul acesta, protestă preotul. Ce vrei să spui cu asta?

— Mă refer la cei foarte săraci, care ştiu că sunt ameninţaţi cu înfometarea. Mă refer la marinarii, la ţăranii şi la tăietorii de lemne, care trăiesc zilnic cu spectrul dezastrelor iminente ale naturii. Mă refer la profeţii care se

autoflagelează, până sunt capabili să vadă dincolo de durerea fizică.

Părintele Michael se uită spre copil, care îi asculta cu o expresie avidă întipărită pe chip. Sunetele nopţii, ale pădurii şi vântului îi înconjurau din toate părţile. Oare ce vedea John prin crăpătura aceea de lângă balama? Afară nu era decât întunericul codrului.

— Paznicii au fost falşi cerberi, spuse Doheny cu vocea joasă şi gânditoare. Ne-au promis că nu vor lăsa să treacă de uşă decât surprizele plăcute – cadourile din partea lui Moş Crăciun. Nimic nu trebuia să tulbure mersul lin al lumii pe care locuitorii spaţiului închis între cei patru pereţi credeau că o stăpânesc.

John se întoarse şi întâlni privirea preotului. Acesta văzu în ochii lui o căutătură ciudată – mirată şi neliniştită în acelaşi timp.

— Unde suntem? întrebă John.

— Într-o colibă de pădurar, răspunse Doheny, fără să lase din priviri focul.

John îşi fixă privirea asupra lui Doheny:

— Şi dumneata cine eşti?

Doheny dădu uşurel din cap, privind în continuare focul, pe jumătate pierdut în gândurile lui ascunse:

— Mă numesc Fintan Craig Doheny şi nici eu nu sunt un paznic mai bun decât ceilalţi. Apoi întoarse capul şi remarcă privirea aceea ciudat de neliniştită din ochii lui John.

— Cum am ajuns aici? întrebă John.

Cu vocea joasă şi nesigură, Doheny răspunse:

— Am mers, am mers pe jos.

— Ce ciudat. După vorbă pari a fi irlandez. Sunt încă în Irlanda? Doheny aprobă din cap.

— Mă întreb unde or fi Mary şi gemenii?

Părintele Michael şi Doheny se uitară unul la celălalt. Băiatul întrebă:

— Ce se întâmplă?

Doheny ridică un deget spre el pentru a-l face să tacă.

— Eu sunt John Roe O'Neill. Ştiu asta. Am fost… am fost

amnezic? Nu… nu se poate… nu poate fi asta. Mi se pare… mi se pare că-mi amintesc… unele lucruri…

Doheny se ridică în picioare, pregătindu-se să facă faţă unui eventual răspuns violent din partea lui John.

— Cine m-a adus aici?

— Ai fost adus de John Garrech O'Donnell, spuse părintele Michael. John îi aruncă o privire uimită:

— John Gar… Ochii i se căscară de uimire, de şoc. Se dădu înapoi până ajunse să se lovească cu spatele de peretele de lemn al colibei. Privirea i se plimba de la părintele Michael la Doheny şi apoi la băiat. Asupra copilului întârzie şi cu toţii văzură parcă cum amintirile se învălmăşesc în ochii lui.

Doheny întinse o mână spre el.

Gura lui John se deschise – o gaură rotundă într-o faţă ca o mască a durerii. Nu-u-u-u-u-u-u! Era un vaiet prelung, parcă de pe altă lume, ce se revărsa din gura lui deschisă. Făcu un pas spre Doheny. Acesta se încordă. John se întoarse apoi brusc pe călcâie şi se aruncă în uşă. De abia după aceea o deschise, trântind-o în lături.

Înainte ca ceilalţi să poată interveni, John ieşi, alergând şi urlând, izbindu-se de trunchiurile copacilor pe lângă care trecea.

Doheny întinse un braţ pentru a-l împiedica pe părintele Michael sau pe băiat să se ia după el.

— Nu-l veţi putea prinde. Şi chiar de-aţi putea… Scutură din cap. Ascultau sunetele întunericului – vaietele, ţipetele, zbaterea frunzişului, urletul omului. Acesta se prelungi mult timp, ştergându-se încet-încet în depărtare, amestecându-se cu vântul care trecea printre copaci.

— Cineva trebuie să-l găsească, spuse părintele Michael. Cineva trebuie să-i dea adăpost. Nebunul este povara noastră specială, responsabilitatea noastră şi trebuie…

— Oh, taci odată! interveni brusc Doheny. Se duse la uşă şi o închise, proptind băţul la locul lui. Când se întoarse lângă foc, văzu că băiatul se uită lung la el, atent la sunetele întunericului de afară. Oare auzul lui tânăr de copil

încă mai desluşea acolo urletul, vaietul Nebunului?

— E Zâna Morţii, şopti băiatul.

Ca giuvaierul făurit în Grecia de-un meşter aurar
Din aurit email şi aur fin lucrat,
Să scoale din plictis şi-un falnic împărat,
Sau struna aurită a unui meşter cântăreţ trouvar,
Ce în Bizanţ încântă pe doamne şi nobilii seniori
Cu ce a fost odată, şi azi se mai întâmplă,
şi va mai fi precis de-atâtea ori.

— William Butler Yeats

Părintelui Michael nu-i plăcea viaţa în Anglia. Şi cel mai mult îi displăcea să trăiască închis între zidurile Huddersfieldului, deşi locul era plin de surprize în acele zile, forfotind de oameni importanţi, veniţi din toată lumea pentru a învăţa despre cura împotriva molimei. Cu toate acestea acceptase motivele invocate de Doheny pentru prezenţa lui la Huddersfield: Kate O'Gara Browder era o comoară naţională irlandeză şi, poate şi mai important decât atât, avea să devină fără îndoială în viitor o figură politică de mare forţă.

„Femeia din Rezervor!"

În ceea ce-l privea, Părintele Michael era de părere că fata era cam prostuţă, cam simplă, dar exista un miez tare de hotărâre în ea, ceva ce preotul califica drept – „o calitate ţărănească". Şi mama lui dovedise la vremea ei că posedă o cantitate bunicică din aceeaşi calitate şi tocmai asta îl făcu s-o recunoască imediat la Kate. Fata aceasta se va arăta încăpăţânată şi chiar neîndurătoare, atunci când vor fi în joc propriile ei interese. Era suficient să i se dea un pic de putere şi tânăra femeie ar deveni teribilă – asta dacă acţiunile ei nu vor fi controlate şi puse sub credinţa fermă într-o mânie divină.

Doheny îi spusese:

— Vei merge acolo şi vei fi sfetnicul ei spiritual, ceea ce, de altfel, nici nu e neadevărat. Te cunosc, părinte, şi ştiu că eşti un preot bun. Dar prezenţa dumitale acolo va avea şi un alt motiv. Trebuie să te asiguri că fata aceea nu face nimic prostesc, nimic care să lovească în Irlanda. N-am încredere în britanici, înţelegi?

— Dar ce-ar putea face englezii?

— Păi tocmai asta trebuie să descoperi dumneata.

Şi iată-l, de două luni şi mai bine, printre gali, în inima ţării lor. Traversând campusul, îndreptându-se spre întâlnirea lui regulată de fiecare dimineaţă cu Kate, părintele Michael simţea puterea acestui loc. Era un loc periculos – da, da. Erau curenţi periculoşi aici – tot felul de comploturi şi urzeli ciudate. Acum era mulţumit că acceptase să vină, deşi detesta profund *mireasma* englezească a tuturor lucrurilor petrecute aici. Motivele lui, cele intime, care, în final, îl făcuseră să se declare de acord cu propunerea lui Doheny, erau legate de curiozitate, aceasta fiind întărită de necesitatea urgentă de a-l scoate pe Băiat din Irlanda.

Părintele Michael, atunci când se gândea la băiatul tăcut, încă îl numea simplu Băiatul, deşi copilul acceptase să fie chemat pe numele de Sian. Nici un nume de familie. Refuzase cu încăpăţânare să spună ceva despre familia lui. Era ca şi cum Băiatul îi zidise pe cei din familia lui într-un mormânt secret, unde doar el îi putea jeli, nevăzut şi neştiut de nimeni.

Copilul era decis să se facă preot. Şi aceasta era în sine o mare consolare. Părintele Sian. Părintele Michael era convins că tânărul va ajunge un preot puternic, un preot plin de compasiune şi, poate, într-o bună zi, chiar cardinal… cine ştie, de ce nu Papă? Totul era posibil.

Părintele Michael aştepta pe marginea drumului trecerea unui lung convoi de maşini. Avea să fie o zi cu soare. Chiar călduroasă. Convoiul, citi el pe inscripţiile de pe marginile metalice ale camioanelor, era al Forţei pentru Refacerea şi Protecţia Vieţii Animalelor Sălbatice. La

televizor se vorbea mereu despre activitatea acestei organizaţii – erau arătaţi oameni care foloseau săgeţi hipodermice pentru tratarea balenelor şi altor creaturi în pericol. Era o muncă minunată!

Da! Băiatul era mult mai în siguranţă aici, decât în mijlocul frământărilor din Irlanda, unde Finn Sadalul încă bântuia peste tot. Deşi, nu mai era nici o îndoială cu privire la ceea ce se va întâmpla. Moartea violentă a lui Kevin O'Donnell, linşat de o gloată furioasă îi privase pe Băieţii Plăjii de forţa lor mistică. Un timp se luptaseră cu o brutalitate feroce, dar era evident că le lipsea conducerea, un creier organizator.

Diavolul însuşi, gândi părintele Michael.

Nu ajutorul Naţiunilor Unite acordat armatei dusese la înfrângerea Finn Sadalului. Aceasta se produsese atunci când pierduseră mâna conducătoare a lui Satan, căci Kevin fusese personificarea lui Satan.

Convoiul trecuse şi Părintele Michael traversă drumul. Era însă cât pe ce să fie strivit de un jeep ce apăruse în mare viteză după o cotitură, arătând de parcă voia să prindă din urmă convoiul de camioane. Şoferul scoase pe geam un pumn şi strigă la preotul rămas nemişcat în mijlocul drumului.

Unele lucruri nu se vor schimba niciodată, îşi spuse Părintele Michael.

Da, era mai bine ca Băiatul să trăiască aici, să se bucure de o educaţie ca lumea la o şcoală specială, înfiinţată chiar în cadrul Huddersfieldului pentru elevi selecţionaţi cu grijă. Pe Băiat îl acceptaseră fiindcă era protejatul părintelui Michael, iar preotul avea statut oficial, fiind trimisul statului irlandez. Da, o educaţie ştiinţifică, de calitate, care mai târziu putea fi completată de iezuiţi, într-un loc sigur, cum ar fi America.

Sian va ajunge într-o bună zi un om important. Părintele Michael începuse să simtă acest lucru în ziua aceea, pe drumul de unde văzuseră castelul asediat de gloată, atunci când Băiatul îl luase pe John de mână şi spusese o minciună atât de teribilă pentru a proteja viaţa bietului om. Dacă luai

în considerare motivele evidente din trecutul lui, pe care Băiatul le-ar fi putut invoca drept scuză pentru o posibilă înclinaţie spre răzbunare, gestul fusese măreţ, un adevărat exemplu creştin – o întoarcere a celuilalt obraz. Doheny considerase gestul ca fiind pur şi simplu o dovadă de isteţime, de şmecherie, dar părintele Michael ştia el mai bine... Nu fusese isteţime, fusese *dreptate!*

O mulţime de oameni roiau prin curtea Huddersfieldului în dimineaţa aceea, remarcă părintele Michael. Toţi se grăbeau, unii ştergându-se de el în trecere. Locul devenea tot mai aglomerat pe zi ce trecea. Unii trecători îl cunoşteau pe părintele Michael şi-l salutau din cap. Alţii zâmbeau nesiguri, dându-şi seama că-l mai văzuseră pe undeva şi neamintindu-şi unde.

Aici m-aţi văzul, neghiobi saxoni ce sunteţi!

Imediat însă se stăpâni şi încercă să-şi controleze gândul, socotindu-l nedemn de el. Ar fi trebuit să înveţe mărinimia de la Băiat.

Ciudate mai erau zvonurile şi poveştile provenite din Irlanda despre O'Neill. Fusese văzut ba ici, ba colo. Dar confirmare nu venise de nicăieri. Se spunea că oamenii lăsau afară mâncare şi băutură pentru el, aşa cum făcuseră odată pentru spiriduşii pădurilor. Ah! Cine putea înţelege şi explica comportarea irlandezilor? Era suficient să vezi cum îl transformaseră în erou naţional pe Brann McCrae, care lăsase însărcinate douăzeci şi şase de tinere fete!

Dar salvase aproape cincizeci de irlandeze! argumentau oamenii.

Le salvase! La ce bun să le salvezi carnea, dacă le dădeai pierzaniei sufletele?

Şi oricum McCrae nu era singurul care salvase de molimă câteva femei. Se spunea că vor trece generaţii până să se afle toate poveştile despre cum fuseseră ascunse şi protejate femeile de către bărbaţii lor ce se dovediseră plini de inventivitate. E drept că nu erau multe salvate, dar se vor face eforturi de a le aduce pe toate înapoi la sânul Domnului – chiar şi pe bietele fete din castelul francez al lui McCrae. Ele nu aveau nici o vină.

Fuseseră prinse în vâltoarea unor vremi potrivnice.

Apropiindu-se de Clădirea Administrativă, acolo unde fuseseră cazaţi Kate şi soţul ei, părintele Michael văzu lunga coadă obişnuită de bărbaţi, care-şi aşteptau rândul pentru a trece prin faţa geamului, în spatele căruia putea fi văzută Kate. Simplul fapt de a vedea o femeie era ceva magic, atât de puternic, încât autorităţile nu putură să refuze oamenilor această solicitare. Ar fi fost prea periculos, spuneau ei. Şi, oricum, nu făceau nici un rău!

Dar făceau rău lui Kate, gândi părintele Michael. Faptul în sine de a trebui să se arate celorlalţi făcea ca fata să se schimbe într-o asemenea măsură, încât preotul era înspăimântat. Oare în legătură cu acest lucru încercase Doheny să-l prevină?

Părintele Michael trecu pe lângă şirul de bărbaţi care aşteptau răbdători, auzind frânturi de conversaţie:

„Cică e frumoasă, aşa mi s-a spus!”

„Mai ales cu un copil la sân…”

Părintele Michael văzu nemulţumirea, resentimentul din privirile celor pe lângă care trecea. Bărbaţii aceia ştiau că el are dreptul să le-o ia înainte, dar nu-şi puteau reţine o tresărire de gelozie la adresa celui care avea voie să intre şi să vorbească cu Kate, ba chiar s-o atingă.

Şirul de bărbaţi şerpuia într-o lungă serpentină vie până în interiorul clădirii şi sus pe scări. Părintele Michael ignoră scările şi se duse direct la liftul plasat undeva spre centrul coridorului. Gardianul de lângă lift deschise uşa şi apăsă pe butonul pentru ultimul etaj.

Părintele Bimey Cavanagh aştepta pe coridor, în momentul când părintele Michael ajunse la ultimul etaj. Neputând să-l evite, fu nevoit să se oprească.

— Ah! Aici erai, părinte Michael. Te aşteptam.

Unde-l găsiseră britanicii pe preotul ăsta? se întrebă părintele Michael. Oh, e drept, Cavanagh era preot catolic! Acest fapt fusese confirmat. Dar prea trăise mult timp printre gali. Chiar vorbea cu accentul unui absolvent al Etonului.

— Ce doreşti? întrebă părintele Michael.

— Doar câteva cuvinte, părinte.

Cavanagh îl luă pe părintele Michael de braţ şi aproape că-l împinse într-un colţ al coridorului.

Părintele Michael privi în jos spre celălalt preot. Cavanagh era un omuleţ cu obraji palizi, dar graşi ca de bebeluş. În ochii lui albaştri se citea o veşnică nesiguranţă, ca şi cum omul ar fi căutat mereu o cale de ieşire, un mijloc de a scăpa.

Oare-şi trece vreodată pieptenele prin părul ăla sur? se întrebă părintele Michael. Arăta de parcă ar fi ieşit permanent dintr-un vârtej.

Cavanagh pretindea că este „un bun irlandez”. Doar şi el era absolvent al Colegiului St. Patrick din Maynooth ca şi părintele Michael.

Părintele Michael îl întrebase dacă fusese acolo, atunci când izbucniseră tulburările, încercând să-l prindă pe om cu minciuna.

— Nu, am fost trimis aici cu zece ani înainte…

Şi iarăşi ceea ce spusese Cavanagh se dovedise exact, adevărat.

Dar Cavanagh o vizita pe Kate şi vorbea cu ea, iar părintelui Michael nu-i plăcea deloc starea ei de spirit după plecarea celuilalt preot. Omul era în foarte bune relaţii cu trimişii speciali ai Papei – cei veniţi de la Philadelphia – iar părintelui Michael nu-i plăcea de fel ce auzise despre *misiunea* lor. Existau discuţii despre o *acomodare la cererile unor vremuri în schimbare.* Părintele Michael ştia bine la ce anume se refereau aceste cuvinte – *apostazia!* Lepădarea de dreapta credinţă! Nimic bun nu putea ieşi din toate astea. Era posibilă chiar o nouă schismă. Cum ar fi putut cineva respecta o Biserică Catolică care-şi avea Scaunul Papal în America? Lucrurile nu se vor putea repune pe picioare şi nu vor reveni la normal, până ce Roma nu va fi restaurată.

— Nu poţi intra acum la Kate, spuse părintele Cavanagh. Ochii lui evitau privirea părintelui Michael. Are un vizitator important.

— Şi cine e acest vizitator atât de important?

— Amiralul care conduce Comanda Barierei, cel care a salvat-o, permiţându-i trecerea spre Anglia.

— Dumnezeu a salvat-o, nu amiralul! protestă părintele Michael.

— În privinţa asta nu e nici o îndoială, fu de acord Cavanagh. Dar din comanda amiralului s-a făcut traversarea.

— Apele mării s-ar fi despărţit, dacă Dumnezeu ar fi vrut asta!

— Sunt de acord, spuse Cavanagh, dar amiralul are şi el puterile lui şi acum nu-l putem deranja. De altfel, este pentru binele ei, te asigur.

— Şi de ce-a venit s-o vadă? întrebă părintele Michael.

— În privinţa asta, n-am libertatea să-ţi dezvălui motivul. Părintele Michael îşi înfrânse un val de furie. Ştia că şi celălalt simţise asta, fiindcă omul îi dădu drumul la braţ şi se depărtă puţin, parcă în încercarea de a se apăra.

— Ce se petrece aici? întrebă părintele Michael, ţinându-şi vocea sub control.

— La uşă sunt postaţi gardieni şi nu-ţi vor permite să intri, spuse Cavanagh. Dar te asigur că nu i se întâmplă nimic rău.

Părintele Michael simţi adevărul din cuvintele lui Cavanagh şi se întrebă dacă e cazul să încerce să forţeze lucrurile. *Sunt un trimis al statului irlandez.* Dar şi asta avea limitele ei. Un trimis oficial trebuie să se comporte cu demnitate şi cu oarecare gomă. Acum îşi dădea seama că temerile lui Doheny erau motivate. Femeia aceea prostuţă era cunoscută în toată lumea. „Femeia din Rezervor!” Era ceva la ea care captase interesul şi simpatia publicului. Asta era opera presei, bineînţeles! Toate poveştile alea pline de senzaţional. Şi copilul care se născuse în timpul traversării, pe vreme de furtună.

— Când îmi va fi permis s-o văd? întrebă părintele Michael.

— Poate chiar în după-amiaza aceasta, dar nu ştiu la ce oră. Vrei să fii amabil să aştepţi în apartamentul meu, părinte. M-au cazat chiar pe coridorul acesta, ceva mai

încolo.

Părintele Michael simţi cum i se strânge stomacul. Se întâmpla ceva, ceva rău, iar el trebuia ţinut la distanţă de ceea ce se întâmpla. Ei bine, va lupta! Dar înainte să poată scoate un singur cuvânt, pe coridor apărură trei ofiţeri de marină, care priveau drept la el. Părintele Michael înţelese că de acum încolo era prizonier şi că aceştia îi erau gardienii.

Lumea în care trăim subminează până la distrugere simţul propriei valori la individ – acea forţă care stă la baza adevăratei rezistenţe umane. Acest fapt subminează astfel însăşi supravieţuirea noastră, capacitatea noastră de a face faţă încercărilor. Fiindcă această capacitate trebuie să fie înnăscută; fără ea umanitatea nu poate exista.

— Fintan Craig Doheny

Lui Kate îi plăcea să stea lângă fereastră, în noua ei cameră de la ultimul etaj al Clădirii Administrative a Huddersfieldului, atunci când alăpta fetiţa. Ştia că oglinda mare de vis-à-vis de ea era de fapt un ecran, care permitea şirurilor de bărbaţi ce se perindau pe coridor să o vadă. Şi era suficient să se uite în oglindă pentru a descoperi ea însăşi imaginea pe care o aveau oamenii aceia. I se părea ciudat că nu se simţea deloc stânjenită de faptul că ştia că atâţi bărbaţi străini o vedeau alăptând-o pe Gilla la sân.

Şi ce copil frumos se făcea Gilla – felul în care lovea aerul cu picioarele, cutele care începeau să se întindă pe carnea ei de copil, privirea atentă şi vie din ochi. Gilla avea să aibe părul roşu, mătăsos şi subţire, aşa cum îl avusese şi mama lui Kate odată. Ce copil minunat va fi Gilla!

Traversaseră câteva zile proaste, atunci când le-a fost adus serul şi li s-a spus care erau deciziile. Păruseră atât de impersonali, se comportaseră cu atâta sânge rece, iar Kate ţipase la mătăhălosul ăla de doctor Beckett – un bărbat urât, cu bărbia lui lată şi gura lui mare din care se revărsau tot felul de cuvinte groaznice:

— Dumneata şi soţul dumitale, doamnă Browder, veţi putea avea încă multe alte fete. Am reuşit să demonstrăm

că, ajutaţi de noile tehnici de control genetic, putem să vă asigurăm că veţi avea *numai* fete.

Câţiva bărbaţi în halate albe o ţinuseră în tot acest timp departe de Gilla, nelăsându-l nici pe Stephen să se apropie. Beckett, cu o lumină de furie în ochi, strigă la ea:

— Nu ne ajunge serul decât pentru dumneata, doamnă Browder.

— Daţi-i-l Gillei!

— Nu! Dacă sângele dumitale îl asimilează destul de repede, am putea da apoi propriul dumitale ser sanguin copilului. S-ar putea s-o salvăm.

— S-ar putea! ţipă ea.

Dar nu se putea opune bărbaţilor puternici în halate albe, aşa că lucrurile se petrecuseră întocmai cum fusese stabilit – braţul ei dezgolit şi un ac de seringă înfipt în el. Urmaseră apoi zile teribile, în care o ţinuse pe Gilla tot timpul în braţe, legănând-o şi plângând cu sughiţuri, înspăimântată în fiecare moment că va vedea teribilele semne ale bolii pe pielea copilului.

După injecţie lui Stephen i s-a permis să se întoarcă la ea. Cu o voce ce semăna cu cea a unui preot, el o imploră să fie calmă şi „să accepte soarta pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu”. Stephen şi calmantele au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-i uşura fetei momentul, dar Kate tot nu putea uita orele teribile ale traversării fără să simtă cum i se strânge iar stomacul.

Doar Gilla la sân aducea pacea. Serul sanguin se produsese la timp. Şi acum toţi dădeau ser sanguin. Moda se răspândise în toată lumea ca un val.

Uşa din spatele lui Kate se deschise şi fata îl auzi pe Stephen intrând, cu mişcările lui atente şi prevenitoare. Îl zări în oglindă, îi văzu şi privirea dezaprobatoare întoarsă spre aceasta, căreia, totuşi, trebuia să-i accepte necesitatea. Văzuse şi el şirurile lungi de bărbaţi de pe coridor, ochii avizi care sorbeau din priviri mama şi copilul de dincolo de geam. Stephen se opunea ferm prelungirii orelor de vizionare, dar Kate nu era deloc sigură că acest lucru era drept.

Se spunea că raportul dintre bărbaţi şi femei în lumea întreagă ajunsese de zece mii la una, sau poate chiar mai rău. Bineînţeles, aici în Anglia, situaţia era foarte gravă, deşi încă se mai descopereau femei care fuseseră salvate de bărbaţii lor inventivi, iar acestea puteau fi apoi inoculate. La Aldershot se construise o mare tabără cu barăci, unde femeile erau acum strânse şi protejate. Kate se întreba mereu ce simţeau oare acele femei despre noul ei statut atât de special – prima femeie a lumii salvată de molimă! „Femeia din Rezervor!” Ştia că se făceau multe presiuni pentru a fi trimisă înapoi în Irlanda, dar atât ea, cât şi Stephen căzuseră de acord asupra acestui lucru – Irlanda nu era încă un loc sigur. Băieţii Plăjii încă mai colindau drumurile liberi, cu armele lor teribile…, şi apoi în Irlanda mai existau şi alte femei care supravieţuiseră, deşi poveştile despre faptele lor o umpleau pe Kate de groază.

Necazuri şi probleme! Asta fusese întotdeauna soarta Irlandei.

Eu am avut noroc.

Era conştientă de puterea pe care o reprezenta poziţia ei specială. Ea era un simbol într-o lume ce stătea pe ghimpi şi aştepta veştile provenite de la Huddersfield şi Kangsha. În ciuda formaţiei ei medicale, Kate considera că unele afirmaţii făcute erau prea exagerate pentru a fi acceptate. Chiar era posibil ca ea şi Gilla să trăiască cinci mii de ani sau chiar mai mult? Se afirma că acum se putea asigura încă de la concepere sexul viitorului copil şi că procentul naşterilor de fete va fi menţinut la un nivel foarte ridicat, până la refacerea echilibrului.

Kate găsea greu de conceput gândul la o viaţă lungă de cinci mii de ani. Ce putea ea face în tot acest timp? Nu se putea limita doar la procrearea de copii. Datorie! Un cuvânt greu chiar atunci când ieşea din gura unui preot – era un cuvânt bărbătesc… ca o pronunţare judecătorească. Dar de asta nu se mai putea scăpa. Ea şi Stephen vor trebui să conceapă multe alte fete.

Existau, e drept, şi compensaţii. Kate descoperi că de fapt îi place actualul ei statut special, simţind că va putea

profita de el atât cât îi va fi posibil. Oricum, el nu va dura, având în vedere noua dezvoltare a geneticii. Dar atât cât avea să dureze, va fi ceva plăcut. Curtea pe care i-o făceau bărbaţii! Acesta era singurul cuvânt care putea descrie atitudinea lor – curte! Nu flirt sau o simplă încercare de seducţie; bărbaţii erau serioşi şi asta îl înfuria teribil pe Stephen.

Kate văzu în oglindă că el se aşezase pe un scaun, lângă fereastra mai mică din spatele ei, cea care dădea spre campusul institutului. Se prefăcea că-şi citeşte cartea. De fapt, transmitea un mesaj şirului de bărbaţi de pe coridor: „Femeia asta e a mea!”

Iar fetei îi plăcea mult acest lucru. Kate simţea dragostea lui Stephen ca pe un curent cald care-i străbătea tot trupul. O legătură de o forţă teribilă ce se sudase în lunile de izolare din rezervor. Îl cunoştea acum în cele mai mici amănunte, îi ştia slăbiciunile, dar şi punctele tari.

El mi-a salvat viaţa.

Fiecare alăptat al copilului, care-şi trăgea viaţa din laptele sânilor ei, amplifica valurile de iubire fierbinte pentru Stephen, valuri pe care le simţea invadând-o adânc până în abdomen.

Şi totuşi bărbaţii care o curtau erau şi ei interesanţi, mai ales Lepikov – rusul. Ce om încântător! Avea farmecul acela specific european. Ce amuzant era când îşi ridica sprâncenele lui groase şi negre şi-şi dădea ochii negri peste cap. Bietul om! Întreaga lui familie dispăruse undeva în Uniunea Sovietică. Era atât de trist când te gândeai la asta. Cum ar fi vrut să-i ia capul în braţe şi să-l legene la pieptul ei, ca să-i ofere un pic de alinare. Dar Stephen n-ar fi permis niciodată aşa ceva.

Cu stomacul acum plin, fetiţa îşi întoarse capul, lăsând din gură sânul şi adormi. Pe buze avea un mic balonaş de lapte. Kate îi zâmbi, fără să se grăbească să se acopere. Gilla era o fiinţă atât de fascinantă când o priveai: chipul acela micuţ, odihnindu-se într-un somn inocent, gropiţa din obrazul stâng. Ce binecuvântare! Ce miracol!

Kate îşi privi ceasul de la mână: zece şi zece minute

dimineaţa. Îl duse la ureche – încă mergea perfect după tot acest timp. Se gândi cu tristeţe la mama ei care i-l dăruise în ziua în care Kate începuse şcoala de asistente medicale.

Ahhh! mama, cât aş vrea să-ţi poţi admira nepoata, sânge din sângele tău şi carne din carnea ta, vie şi fericită!

Dar, poate, şi ăsta fusese un noroc, o binecuvântare că mama ei se uita acum din ceruri la ele. Femeilor li se cerea să plătească un preţ teribil de greu. Un al doilea soţ... şi chiar mai mulţi... Kate simţi un tremur cu gândul la ceea ce i s-ar putea cere să accepte. Şi cât de ciudat era că cei doi preoţi nu erau de acord în privinţa asta. În faţa lui Stephen nici nu îndrăznea să ridice această problemă. Ştia cum va reacţiona. Camera de presiune din oţel, în care reverbera veşnicul pompat al aerului, crease între ei o legătură aparte, exclusivă, astfel că fata bănuia că Stephen ştie bine la ce se gândeşte ea câteodată.

— A venit preotul, spuse Stephen.

Doar din tonul lui, chiar înainte de a ridica privirea, Kate ştiu că este vorba de părintele Cavanagh şi nu de părintele Michael. Stephen îl plăcea pe părintele Michael, dar abia dacă îl tolera pe Cavanagh. Lui Kate îi venea greu să-l înţeleagă. E drept că părintele Michael era cel care îi căsătorise în Irlanda, dar era un om aşa de aspru, cu faţa lui lungă de cal, care nu zâmbea niciodată. Părintele Cavanagh însă era vesel şi atitudinea lui te calma, te reconforta. El vorbea despre un Dumnezeu fericit, care dorea pentru turma Lui de credincioşi numai lucruri plăcute. Părintele Michael era sever şi ameninţător. Îi plăcea să vorbească ore în şir filozofie cu Stephen şi câteodată deveneau amândoi atât de plicticoşi.

Părintele Cavanagh luă un scaun şi se aşeză în faţa lui Kate, iar genunchii lui aproape că-i atinseseră pe ai ei.

— Şi cum ne simţim astăzi? întrebă Cavanagh, cu vocea plină şi mieroasă. Gilla arată ca o zi cu soare încărcată de florile primăverii!

Kate văzu în oglindă cum se strâmbă Stephen doar la auzul acestor cuvinte. Fata ştia şi ce gândeşte – Cavanagh era un pic absurd cu frazările lui irlandeze, pronunţate într-

un accent englezesc spilcuit.

Preotul se aplecă în faţă şi atinse un deget de la piciorul Gillei. Copilul se încruntă puţin, dar îşi continuă somnul nevinovat, atunci când preotul îşi retrase mâna.

— Vai, Kate, dar azi ai o lumină deosebită de sănătate pe chip. Ai nevoie de ceva anume? Ai sufletul împăcat?

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, părinte.

— Asta ţi se trage de la cură, spuse preotul. Îţi întăreşte trupul. Priveşte cum au ajutat-o injecţiile pe Gilla să treacă peste inconvenientele faptului că s-a născut prematur.

— E un miracol, fu ea de acord.

— Dumnezeu e plin de resurse, spuse preotul, şi-o bătu uşurel pe genunchi. Se ridică în picioare, dar mâna nu părăsi genunchiul fetei prea curând.

— Pleci atât de repede, părinte? întrebă ea.

— Am fost rugat să nu stau mult azi. Ai un vizitator important care tocmai aşteaptă să te vadă. Şi asta e o minune, Kate! Eşti o persoană foarte preţioasă pentru noi toţi. Mă rog pentru tine şi Gilla în fiecare dimineaţă la slujbă.

Aruncându-i lui Stephen un zâmbet strâmb, părintele Cavanagh părăsi încăperea.

— Un vizitator? se miră Kate.

Gilla scânci, Kate o legănă uşor, privind spre Stephen.

— Eu unul habar n-am despre cine este vorba, spuse Stephen. Mie nu mi-au spus nimic.

Kate ridică din umeri. Simţea în aer pericolul. Ceva se schimbase, da… Nu se mai auzea târşâiala de paşi de pe coridor. Aerul din cameră i se păru deodată stătut, îmbibat de mirosul de tutun, pe care preotul îl lăsa întotdeauna în urma lui.

Uşa prin care ieşise părintele Cavanagh se deschise brusc şi Rupert Stonar pătrunse în încăpere, însoţit de un bărbat în uniformă de ofiţer de marină. Străinul avea umeri largi şi braţe lungi. Faţa lui era extrem de îngustă, cu un nas imens şi drept de roman, care aproape umbrea o gură mică şi o bărbie ascuţită. Ochii erau aşezaţi prea aproape unul de celălalt, se gândi Kate, dar genele erau lungi şi

răsucite. Pe Stonar îl cunoştea, aşa că îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vă prezint pe Amiralul Francis Delacourt, spuse Stonar. Amiralul, cum probabil ştiţi deja, este şeful Comandei Barierei şi, de la nenorocirea produsă în New York, este practic capul Naţiunilor Unite. Amiralul Delacourt a fost cel care v-a salvat trimiţând o barjă şi un remorcher, atunci când a izbucnit războiul civil în Irlanda.

— Vă suntem foarte recunoscători, spuse Stephen. Dădu mâna cu amiralul simţindu-i strângerea fermă şi uscată.

Delacourt se întoarse apoi spre Kate, căreia îi sărută ceremonios mâna, aplecându-se adânc.

— Încântat, spuse el.

Kate roşi şi privi în jos spre copil. Gilla alese tocmai acest moment pentru a-şi goli vezica.

— Oh, vai! spuse Kate, trecând copilul în braţele lui Stephen. Vrei să fii drăguţ s-o schimbi tu, dragă?

Stephen luă copilul, simţind în palmă căldura umedă a scutecului.

— Schimburile sunt în cealaltă cameră, spuse Kate şi zâmbi amiralului. N-am avut niciodată plăcerea să văd un amiral în carne şi oase.

— Vin şi eu cu tine, Stephen, spuse Stonar, luându-l pe Browder de braţ. Amiralul are de adresat o rugăminte lui Kate.

— Ce fel de rugăminte? întrebă Stephen, simţind o răceală bruscă în atitudinea lui Stonar.

— Rugămintea este pentru Kate O’Gara, nu pentru dumneata, spuse Stonar, împingându-l pe Stephen spre cealaltă cameră.

— O cheamă Kate Browder! Iar eu sunt soţul ei. Stephen se înţepeni în loc, refuzând să se mişte.

— Ah! Presupun că încă n-ai aflat, spuse Stonar. Femeile nu vor mai purta de acum încolo numele de familie al bărbaţilor lor. A fost legalizată descendenţa matriliniară, numele tatălui fiind de acum încolo secundar şi facultativ.

— Ce lege mai e şi asta? întrebă Stephen.

— Legea acestei lumi. Impusă de Naţiunile Unite, spuse Stonar, încercând din nou să-l împingă pe Stephen spre cealaltă cameră.

— Nu plec nicăieri de aici! spuse Stephen. Dă-mi drumul la braţ!

— Fiţi atenţi! strigă Kate. Să nu loviţi copilul!

— Lasă-l, spuse scurt Amiralul Delacourt. E bine să fie şi dânsul prezent, cu toate că rugămintea îi este adresată doamnei.

Stonar eliberă braţul lui Stephen, dar rămase în continuare lângă el.

— Ce rugăminte? repetă Stephen întrebarea.

— Mi-am pierdut întreaga familie – victime ale molimei, spuse Delacourt. Rugămintea mea este ca doamna să-mi ofere un copil.

Stephen vru să se repeadă la el, încă cu copilul în braţe şi arătând un pic caraghios. Stonar îl opri, punându-i un braţ dinaintea pieptului.

— Atenţie la copil, idiotule!

Dar Stonar îl apucă ferm pe Stephen de braţ.

— De ce vă şochează o astfel de rugăminte? întrebă liniştit Delacourt, privind către Stephen. Sunt sigur că vă daţi seama că ăsta este acum procedeul normal… Există atât de puţine femei. Pur şi simplu nu vreau ca neamul meu să se stingă.

Kate se sculă în picioare, netezindu-şi cu mâna fusta. O privire scurtă în oglindă îi spuse că avea o pată mare de umezeală în poală, acolo unde-şi ţinuse copilul. Faţa ei era extrem de palidă.

— Şi nu există alte femei care…, nu putu să-şi ducă până la sfârşit fraza.

Stonar vorbi, încă ţinându-l de braţ pe Stephen, care-l suporta doar de teama de a nu o lovi pe Gilla.

Spune-i, Kate! se gândi el. *Spune-i tu să se ducă dracului de aici cu rugăminţile lui murdare cu tot.*

Apoi Stephen deveni încet-încet conştient de înţelesul spuselor lui Stonar:

—… foarte puţine femei au fost trimise către zonele

devastate ale lumii! China, Argentina, Brazilia şi Statele Unite sunt singurele naţiuni care au acceptat prin votul liber al populaţiei să-şi împartă surplusul de femei capabile de a procrea, spuse Stonar. Anglia va primi o mie şi ceva, atât.

Ca vitele, gândi Kate. Privi spre amiral. Era un bărbat puternic, influent, şeful Comandei Barierei. Asta însemna multe vase de război şi sprijinul Naţiunilor Unite. Dacă ar accepta propunerea lui, ar împiedica producerea multor neplăceri. Se uită rugător spre Stephen. Oare el nu înţelegea asta? Hotărârea ei din urmă cu câteva minute doar i se părea acum o toană de copil, de fetiţă prostuţă şi răsfăţată. Se simţea de parcă se maturizase brusc.

— Amirale, vreţi să fiţi amabil să vă întoarceţi cam peste o jumătate de oră? spuse ea. Stephen şi cu mine avem de discutat. Zâmbi către Stonar. Domnule Stonar, fii dumneata atât de drăguţ şi schimb-o pe Gilla. Scutecele sunt în dulăpiorul de lângă leagăn.

Stonar luă copilul din braţele moi ale lui Stephen. Amiralul îi zâmbi lui Kate şi se aplecă încă o dată peste mâna ei. El îşi aflase deja răspunsul în tonul vocii tinerei femei. Fata era raţională, semăna cu o franţuzoaică în această privinţă. Cine ştie, poate că vor avea mai mult de un singur copil împreună…

În cealaltă cameră, Stonar lăsă grătarul leagănului şi aşeză copilul pe spate. Gilla lovi cu picioruşele aerul şi gunguri de plăcere în timp ce el îi scotea scutecul ud. Amiralul îl ajuta. Ambii zâmbeau amuzaţi la gândul acestei scene – nişte *bărbaţi ca ei* schimbând scutecele unui copil.

— Te va accepta, spuse Stonar.

— Ai simţit şi dumneata asta în tonul vocii ei, nu-i aşa? Amiralul ridică copilul şi-i zâmbi. Se întreba dacă fetiţa chiar îi zâmbise cu adevărat sau erau doar gaze, aşa cum se spune?

— Aş fi putut s-o aleg chiar eu, spuse Stonar, dar n-am să pot niciodată trece cu vederea faptul că este irlandeză.

— Doamne, Dumnezeule, omule, doar nu continui să…

— Singurul meu fiu a fost ucis în timpul aşa zisei

Amnistii Sângeroase, în Belfast…, chiar după izbucnirea molimei. Era ofiţer de paraşutişti. L-au ucis în tortură…

— Oh! Îmi pare rău.

Amiralul puse fetiţa pe umăr şi-o bătu uşurel cu palma pe spate, simţindu-se foarte patern. Fusese bine informat despre tulburările din Ulster. Un canadian de origine irlandeză îi vorbise câteva ceasuri bune despre aceste tulburări.

— De fapt, la originea revoltelor din nord a fost teama celor din Ulster de represaliile pe care catolicii le-ar fi putut iniţia pentru toate oprimările din trecut.

Deşi de două generaţii în Canada, omul vorbea ca un irlandez furios şi-i înmâna amiralului un articol apărut în Ulster şi semnat de un anume William Boyce, comandantul Brigăzii Belfast:

„Ei bine, iată lucrurile de care ne-am temut pe drept cuvânt, dacă ne-am fi văzut stăpâniţi de catolicii din sud: interzicerea divorţului, declararea întreruperii de sarcină drept ilegală, suprimarea unor legi sanitare, toate lucrurile pe care le veţi găsi consemnate în Constituţia Irlandei. Ştim şi noi ce înseamnă o familie de catolic – cel puţin doisprezece copii, toţi ducându-şi zilele în mahalale şi gunoaie, cerşind pe străzi, murdari şi fără căpătâi.”

— Chiar crezi că vom putea scoate în afara legii întreruperea de sarcină? întrebă Amiralul.

— Bineînţeles! Avem biserica de partea noastră. Cum am putea da greş? răspunse Stonar.

Eşecul civilizaţiei poate fi recunoscut după prăpastia dintre moralitatea publică şi cea personală. Cu cât este mai mare prăpastia căscată între ele, cu atât este mai aproape civilizaţia de eşecul ei final.

— Jost Hupp

Bill Beckett stătea singur în salonul rezervat pentru VIP – „very important persons” al avionului Air Force One – avionul prezidenţial. Locul mirosea a piele şi whisky de bună calitate. Îşi privi ceasul de la mână: 10:28 EST. Parada era programată să înceapă la ora unu după prânz, în Washington D.C. Privi în jurul lui la fotoliile goale, gândindu-se la ce însemna de fapt această izolare privilegiată. Ruckerman care dormea acum în micul dormitor de lângă salon, râsese cu hohote la vederea avionului:

— Numero Uno, Dumnezeule!

Preşedintele trimisese avionul special pentru ei doi şi un general plin pentru a-i însoţi şi a le explica totul despre ceremoniile care îi aşteptau în Washington: o paradă, discursuri în faţa Camerelor reunite ale Congresului, medalii, un banchet oferit de Casa Albă. Generalul, un oarecare Walter Monk, părea prea tânăr pentru haina pe care o purta – numai zâmbete şi dinţi albi de reclamă, dar ochii îi erau cruzi, neînduratori.

Beckett oftă.

Cât de real i se părea acum tot ceea ce încercase să-i spună Marge la telefon.

— Eşti un erou, ascultă-mă pe mine!

Ce conversaţie ciudată, fetele care chicoteau şi scoteau mici ţipete excitate, declarându-i cât de mult îl iubesc, cât de faimos devenise şi apoi dându-i înapoi receptorul lui

Marge:

— Mama are cu adevărat ceva important să-ţi spună.

— Se vorbeşte că vei fi propus pentru a candida la Preşedinţie, spuse Marge.

Dumnezeule! Nici nu putea încă să-şi revină, să absoarbă tot. Fusese prea aproape de proiectul molimei şi pentru prea mult timp, iar viziunea lui se restrânsese doar la necesităţile de zi cu zi, determinate de cercetările lor pentru găsirea unei cure. Şi apoi Marge sări la o nouă revelaţie, fără să-l fi pregătit cu nimic pentru asta, fără cea mai mică aluzie în timpul discuţiilor sumare prin telefon sau radio de dinainte – cuvintele ei aproape blocaseră sistemul lui de gândire:

— Bill, nu vreau să-ţi faci griji. Tu eşti Primul şi aşa vei fi mereu!

Primul. Cât de repede se instaurase în limbă acest nou jargon. Dar imediat ştiu şi ce avea să urmeze; Kate O'Gara şi Amiralul Delacourt dăduseră tonul printr-o Căsătorie Secundară.

— E însă mai bine să ştii înainte de a ajunge aici, dragul meu, spuse Marge. De altfel totul va fi extrem de evident… sunt însărcinată.

Bill le auzea pe fete vorbind lângă mama lor:

— Spune-i despre…, restul cuvintelor se pierdu însă în eter.

— M-ai auzit ce ţi-am spus, Bill?

— Te-am auzit.

— Pari supărat şi încordat – te cunosc eu bine. Bill, trebuie să înveţi să accepţi aceste lucruri.

— Le accept.

— Tatăl copilului este Arthur Dalvig, iubitule. *Generalul* Dalvig. Este comandantul militar al regiunii noastre. O să-ţi placă, ai să vezi.

— Parcă aş avea de ales…

— Bill, nu fi aşa! A fost foarte bun cu noi. Fetele îl iubesc. Şi, dragule, *a făcut posibile* o mulţime de lucruri grozave. Când situaţia atinsese pragul ei cel mai rău, el ne-a protejat… şi, ştii şi tu… Iubitule, te rog. El ştie că nu e

decât un Secundar, că tu vei fi întotdeauna cel mai important pentru mine. El a acceptat acest lucru. Arthur te admiră foarte mult, Bill. El e unul din cei care susţin nominalizarea ta pentru Preşedinţie.

Şi de ce nu? se gândi Beckett. *Un preşedinte în familie poate fi un avantaj important într-o carieră de militar, nu?*

— Te iubesc, Bill, spuse Marge. Şi iar fetele de lângă ea cu glasurile lor subţiri şi agitate: „Spune-i despre…"

Dar ceea ce voiau fetele ca el să afle cu tot dinadinsul se pierdu iar în eter. Marge îi spuse că păstraseră restul pentru venirea lui. Apoi: Oh! Fetelor! Bine, bine. Vor să-ţi spun despre toţi bărbaţii care le fac curte, dar ele sunt încă prea mici pentru asta. Vor trebui să aştepte până au cel puţin cincisprezece ani. Şi în privinţa asta sunt categorică!

Beckett înţelegea că se întorcea acasă într-o lume complet schimbată, care nu mai semăna deloc cu cea pe care o părăsise la plecare.

Ca şi Joe, de altfel.

Bietul Hupp. Visurile lui de a deveni un soi de agent de bancă care distribuie cunoştinţe ştiinţifice cu largheţe, dar cu o mână fermă şi atentă – toate aceste visuri se spulberaseră. Nu rămăsese decât trezirea la cruda realitate a acestei noi civilizaţii.

— Suntem nişte vaci, spusese Hupp.

Îi amuţise pe toţi ceilalţi membri ai Echipei cu ieşirea lui. Erau toţi patru, adunaţi pentru ultima dată împreună, înainte de a se despărţi pentru totdeauna. În jurul lor era decorul impersonal, în faianţă, crom şi porţelan al sălii de mese de la Huddersfield. Masa lor era aşezată într-un colţ, dar locul zumzăia de activitate. Huddersfieldul devenise o răscruce de drumuri în noua lume şi oricare dintre punctele lui era supra-aglomerat.

— Joe e supărat fiindcă echipa noastră se destramă, încercă Lepikov o explicaţie.

— Joe are dreptate, interveni Danzas.

— Tu n-ai fost crescut la ţară cum am fost noi crescuţi, Serghei, spuse Hupp. N-ai cum înţelege ce înseamnă o biată vacă proastă. Dar ţăranul nu se repede niciodată la

vaca lui s-o înjure, sau să-şi verse necazul pe ea.

Danzas aprobă din cap ca un bătrân înţelept.

— Cu vaca vorbeşti blând, continuă Hupp. O hrăneşti bine. O ţesăli şi o cureţi, îi acorzi cea mai bună îngrijire medicală. O tratezi cu blândeţe, dar ferm, exact aşa cum s-au comportat Stonar şi amicii lui cu noi. Ei se pricep la vaci! Când vaca şi-a băgat capul în jug, pui piedica şi-i închizi capul acolo, apoi te apuci să-i mulgi laptele dulce şi gras, asigurându-te că ai extras până la ultima picătură, astfel încât biata creatură să nu cumva să se îmbolnăvească de friguri din cauza a ceea ce a rămas înăuntru.

Beckett îi povestise toate acestea generalului Monk în timpul primei jumătăţi a zborului, privind atent expresia amuzată şi interesată din ochii bărbatului. Cum era posibil ca un viitor candidat la scaunul de Preşedinte al Statelor Unite să adopte o asemenea viziune?

Omul din faţa lui va fi evident o vacă foarte încăpăţânată, cu apucături de taur, se gândi Beckett. După ce Monk îl lăsă singur, Bill începu să-şi alcătuiască în minte un discurs potrivit pentru campania electorală:

— Avem nevoie de un om de ştiinţă la Casa Albă. Avem nevoie de un om care să cunoască adevăratele pericole cu care se confruntă lumea. Avem nevoie de cineva capabil să evalueze natura reală a rezultatelor ieşite din laboratoarele ştiinţifice.

Da! Bagă-le în cap ideea că şi până acum Ciuma Albă ar fi putut fi evitată, dacă în locul unui politician, ar fi fost Preşedinte un om de ştiinţă. Asta o să-l ajute să-i câştige de partea lui.

„Câte o femeie pentru fiecare bărbat!”

Era un slogan electoral bun şi s-ar putea dovedi chiar un obiectiv realizabil. Deşi ideea purta în ea nuanţele periculoase ale proprietăţii asupra femeii. Trebuiau oare tratate femeile drept nişte ostatice ale viitorului omenirii?

Dar Hupp avusese foarte multă dreptate şi în privinţa acestui lucru: *„Ele au nevoie de noi, să le ia naiba!”*

Era din ce în ce mai evident că O’Neill crease mai mult decât se aşteptase el însuşi în laboratorul lui rudimentar.

Acum că oamenii începuseră să circule din nou, trecând vechile graniţe sau pe cele nou apărute, începuseră să apară boli, niciodată până atunci observate. O'Neill fusese probabil o fabrică umblătoare de răspândire a infecţiei. I se putea urmări traiectoria după unele boli care apăreau ici şi colo. Dumnezeule! Un singur om fusese capabil de un astfel de lucru!

Oare O'Neill încă mai hoinărea nebun prin Irlanda? Tot ce era posibil. Căci Irlanda redescoperise o formă a acelui respect primitiv pentru nebuni. Bill îi credea pe irlandezi perfect capabili să-l adăpostească, să-l hrănească şi să-l protejeze pe O'Neill. Poveştile care se scurgeau din Irlanda nu puteau fi complet respinse – erau zvonuri, legende… La ţară, oamenii scoteau afară, pe prag, mâncare şi băutură, aşa cum făcuseră în vremi trecute pentru spiriduşii pădurilor. Repetau acum tradiţia pentru Nebun. Erau atâtea poveşti spuse şi presa le relata necontenit:

„Am auzit un urlet noaptea, jos, acolo, în vale şi nu era deloc urlet de om. Era sigur Nebunul! Laptele pe care l-am lăsat pe prag, dimineaţa dispăruse."

EPILOG

Obiectivul unora dintre cei care au propus legiferarea cercetărilor cu ADN recombinat este folosirea puterii guvernamentale în suprimarea ideilor care altfel ar putea decurge dintr-o asemenea cercetare. Acest lucru ne-ar duce înapoi la o eră a dogmatismului, din care omenirea nu a scăpat decât recent. Asta pe lângă faptul că ar fi o sarcină lipsită de eficacitate. Este imposibil să stai la infinit în calea explorării adevărului.

Cândva, undeva, oamenii vor învăţa acest adevăr!

— Philip Handler Preşedintele Academiei Naţionale de Ştiinţă

FRANK HERBERT
Unul dintre cei mai mari creatori de SF din lume

8 octombrie 1920 — 11 februarie 1986
Tacoma, Washington — Madison, Wiscosin

Opera (selecție):

- Ciclul **"DUNE"** - *12 milioane exemplare in 14 limbi*
- **Dune** (1965)
- **Dune Messiah** (1969)
- **Children of Dune** (1976)
- **God Emperor of Dune** (1981)
- **Heretics of Dune** (1984)
- **Chapterhouse Dune** (1985)

- **The Dragon in the Sea** (1956)
- **The Green Brain** (1966)
- **Destination: Void** (1966)
- **The Eyes of Heisenberg** (1966)
- **The Heaven Makers** (1968)
- **The Santaroga Barrier** (1968)
- **Whipping Star** (1970)
- **The Worlds of Frank Herbert** (1970)
- **Soul Catcher** (1972)
- **The God Makers** (1972)
- **Hellstrom's Hive** (1973)
- **The Book of Frank Herbert** (1973)
- **Threshold: The Blue Angels Experience** (1973)
- **The Best of Frank Herbert** (1975)
- **The Dosadi Experiment** (1977)
- **The Jesus Incident** (cu Bill Ransom) (1979)
- **Direct Descent** (1980)
- **The White Plague** (1982)
- **The Lazarus Effect** (cu Bill Ransom) (1983)
- **A Man of the World** (cu Brian Herbert) (1986)

ISBN 973 9021 12 3